

Giới thiệu Kiếp Nạn Tình Nhân

Làm tình nhân cũng có nhiều thăng trầm nhưng Kiếp Nạn Tình Nhân là điều không ai muốn, cô là sinh viên mới ra trường vô cùng trong sáng, hần là tổng giám đốc phức tạp. Vừa mới gặp gỡ, cô đã bị mẹ ghê tính kế, ma xui quỷ khiến đi vào trong giường của hần, bị hần ăn sạch sẽ, sau đó vụng trộm bỏ chạy.

Mang tiêu bảo bối trong người và cô chạy trốn chết giống như là tránh né ôn thân vậy, lại bị hần lấy đi tờ kết quả khám thai. Sau đó 5 năm cô trở thành một nhà thiết kế trang sức nổi tiếng, mang theo cục cưng tà nịnh, quét sạch Liêu Thị. Cô sẽ đối với những người đã từng khi dễ mình, hồi báo gấp trăm lần.

Còn hần, ngày đó khi nhìn thấy cô, mới phát hiện, người phụ nữ đáng chết kia, thực sự dám bắt cóc hần, lại còn muốn đầu đi, nhìn xem hần như thế nào xử cô. Liệu cô sẽ vượt qua kiếp nạn an toàn chứ?

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Bị lừa về nhà!

Đêm đã khuya, Lăng Vi kéo hành lý ra khỏi nhà.

Nói đến cái nhà này, nếu như không phải là do mẹ kế ở trong điện thoại khóc lóc cầu xin nói cha bị bệnh muốn gặp cô, cô sẽ không phải đi suốt đêm trở về.

Mới để hành lý xuống, ngẩng đầu liền nhìn thấy con trai của mẹ kế Từ Văn Mậu chặn ngay trước cửa phòng của cô. Trên mặt còn mang theo một dạng quan tâm nói: "Vi Vi, muộn như vậy mới về nhà, sao không nói cho anh biết trước, anh sẽ đi đón em".

"Tránh ra." Ánh mắt sắc của cô nhìn về phía Từ Văn Mậu, giống như muốn đâm trên người hần vài lỗ thủng. Mỗi lần nhìn thấy hần, liền cảm thấy phiền phức kinh khủng.

Người này là anh cả hơn cô hai tuổi, cả ngày chơi bồi lêu lổng, ăn không ngồi rồi. Số tiền cha vất vả để dành, đều bị mẹ con bọn họ tiêu sạch.

Gặp Từ Văn Mậu còn đứng tại chỗ, Lăng Vi quay đầu nhìn qua phòng ngủ của cha, lấy điện thoại di động ra liền bắt đầu ấn dãy số.

Mẹ kế không phải là khóc lóc nói cha đột nhiên phát bệnh sao, nhất định chờ cô trở lại mới đi bệnh viện sao? Hiện tại người đâu? Lừa dối cô sao? Lăng Vi nội tâm bắt đầu có chút không kiên nhẫn.

Điện thoại còn chưa kết nối, ngoài cửa liền truyền vào tiếng mở khóa cửa. Ngay sau đó, mẹ kế đỡ cha cô sắc mặt tái nhợt chậm chạp đi đến.

Vừa nhìn thấy Lăng Vi, khuôn mặt Lý Mai trở lại bộ dáng tươi cười, hòa ái nói: "Vi Vi đã về rồi, ta với cha con mới từ bệnh viện về, cha con biết con về bệnh đã khá hơn nhiều. Con không phải là học y sao, buổi sáng ngày mai kiểm tra cha con một chút. Giờ muộn rồi, con đi nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì ngày mai nói sau."

Lăng Vi ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía mẹ kế, gật đầu với cha, lòng ngực cô lập tức muốn phát hỏa, xoay người đi vào phòng của mình, phá khai môn thần dường như Từ Văn Mậu, lách mình đi vào "Ầm" một tiếng đóng cửa lại.

Lý Mai nhìn ra Lăng Vi tức giận, bà làm bộ như rất rộng lượng nhìn Lăng Văn Thiên cười cười. Sau đó hướng về phía Từ Văn Mậu chớp chớp mắt, lúc này mới đỡ Lăng Văn Thiên trở về phòng ngủ. Một phút khi nhìn thấy Lăng Vi, trong lòng của bà liền biết, có thể đem con nhỏ kia lừa dối trở về thật không phải dễ dàng, cho nên lúc này đây kế hoạch chỉ có thể thành công không thể thất bại.

Thờ phỉ phỉ Lăng Vi không biết trong lòng mẹ kế rút cục đang tính toán cái gì, đóng cửa lại, cô liền ngồi xuống bên cạnh giường. Mới vừa ngồi lên ga giường trong nháy mắt cô liền bật dậy. Cúi đầu nhìn về phía chỗ mình vừa ngồi... Khốn nạn, cái tên chết tiệt Từ Văn Mậu kia lại tới phòng cô làm chuyện tự sướng hèn hạ, màu sắc trắng đục sệt sệt trên ga rõ ràng chính là...

Nghĩ tới đây Lăng Vi lập tức đem ga giường cuộn lại vứt vào trong góc tường, cầm quần áo mới của mình đi tới phòng vệ sinh, cô muốn tắm rửa, rửa đi cái thứ chết tiệt kia... Thật sự là xúi quẩy, đáng lẽ cô hôm nay không nên trở về.

Lăng Vi mới vừa vào phòng vệ sinh, đột nhiên nhớ tới quên khăn tắm, liền mở ra cửa phòng vệ sinh đi ra ngoài.

Tới lúc cô trở lại, lại phát hiện Từ Văn Mậu đang trốn ở sau cửa phòng vệ sinh, lén lén lút lút nhìn lén bên trong.

Mẹ nó, thật sự là chịu đủ rồi, quả thực là vô sỉ đến cực điểm!

Lăng Vi thuận tay cầm lên cái gạt tàn thuốc trên bàn, cầm ở trong tay, đi từ từ đến sau lưng Từ Văn Mậu, tên cận bã đáng chết này, thật sự là muốn chết, cô còn chưa có tìm hắc tính sổ, hiện tại hắc lại tới rình.

"Anh, ở đây làm gì?" Lăng Vi trên mặt cười lạnh, khẽ vỗ xuống đầu Từ Văn Mậu vẫn đang còn rình mò phía trong.

Từ Văn Mậu quay đầu lại, thấy Lăng Vi ở đằng sau không khỏi ngật ngán cả người, lắp bắp hỏi: "Vi, Vi Vi, em, em tại sao lại ở chỗ này?"

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hành hung nam cận bã!

Lăng Vi bỗng chốc lửa giận ngút trời: "Tôi không có ở đây, vậy tôi nên ở chỗ nào hả?" Cô giơ cái gạt tàn thuốc dẩu ở phía sau lên hướng về phía đầu Từ Văn Mậu đập xuống.

Cảm nhận được cơn gió lạnh đánh tới, Từ Văn Mậu theo phản xạ có điều kiện nhấc lên cánh tay lên, bắt lấy tay Lăng Vi, đưa tay định tát cô một cái.

Mất thấy bàn tay Từ Văn Mậu sẽ tát trên mặt mình, Lăng Vi đôi mắt động, ánh sáng trong đôi mắt quý bí cười một tiếng. Cô mạnh mẽ vừa ngẩng đầu hung hăng đá về phía đũng quần Từ Văn Mậu.

"Gào" hét thâm một tiếng, Từ Văn Mậu quỳ trên mặt đất che lấy hạ thân của hắn.

Tên cận bã Từ Văn Mậu đáng chết, hắn từ bốn năm trước đi theo mẹ kế vào nhà, Lăng Vi liền nhìn ra ý định bản thiêu trong đầu hắn. Mẹ nó, thật sự là vô sỉ đến mức làm người ta phát giận.

Nghĩ tới đây, Lăng Vi không chút ngập ngừng đem cái gạt tàn thuốc đập vào đầu Từ Văn Mậu.

Nhìn máu tươi từ trán của Từ Văn Mậu chảy xuống, Lăng Vi cảm thấy thật thoải mái.

"A ~ đau chết mất, Lăng Vi, người mẹ nó thật là quá đáng, hôm nay liền cho mày ném thử sự lợi hại của tao, làm mày sống không bằng chết, mày chờ đó cho tao." Lúc này Từ Văn Mậu có chút đỏ mặt, hắn một tay che lấy đũng quần, một tay che ở miệng vết thương trên đầu.

Nhìn thấy mình chảy nhiều máu như vậy, Từ Văn Mậu ra sức đứng dậy đến trước mặt Lăng Vi, muốn lăng nhục cô một phen. "Nhiều năm như vậy tao đã sớm muốn ném thử hương vị của mày, Vi Vi, mau, mau đến đây với anh, anh cho mày biết chuyện tốt đẹp nhất trên thế giới này".

Lăng Vi vốn định thu tay lại, vừa nghe thấy Từ Văn Mậu nói như vậy, cơn tức ráng đờ xuống lại trở dậy mạnh mẽ. Cô bước về phía trước, hung hăng nhấc chân, đá vào đôi tay đang che hạ thân của Từ Văn Mậu, Từ Văn Mậu bị một trận đau nhức, Lăng Vi là một cước, thẳng tắp đá đến hạ thân của hắn.

Hết giận, thật sự là hết giận. Lúc này Từ Văn Mậu đã đau đến té ngã trên đất. Nghe được âm thanh Lý Mai mở cửa phòng đi ra.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng phía trước, mắt tròn tròn bà sững sờ hai giây, sau đó nhìn về phía Lăng Vi quát lớn: "Con nhỏ chết tiệt, mày đang làm gì? Mau dừng tay, nếu không tao lập tức giết chết mày".

Nhìn một chút, bản tính đã lộ ra. Lăng Vi khinh miệt nhìn Lý Mai, ngang ngược nói: "Bỏ cô nương đang thu thập con trai của bà, bà không nhìn thấy sao? Hôm nay tôi nhất định phải phế hắn." Nói, Lăng Vi giơ chân lên giẫm về phía Từ Văn Mậu đang nằm trên mặt đất.

Lúc này Từ Văn Mậu đã không thể chống lại được, hắn đau đến mức đỏ mồ hôi, liên tục kêu đau đớn, nhưng vẫn không quên hô Lý Mai bảo thù cho hắn: "Mẹ, mẹ giúp con, giúp con đem con nhóc này bắt lại, con, con liền muốn thu thập nó, con, con không phải quần áo của cô ta, mà cô ta có thể ném trên đường cho kẻ lang thang... A, đau, đau chết mất."

Lăng Vi lại đạp hắn một cái, sự nhẫn nại của cô cũng không chịu nổi ngôn ngữ kích thích kịch liệt của Từ Văn Mậu.

Lúc này Lý Mai đã chạy đến đánh Lăng Vi. Lăng Vi trái tránh phải trốn làm cho bà một góc áo cũng không đụng tới được, những năm này vì trốn sự khi dễ của mẹ con Từ Văn Mậu, cô sớm đã luyện tốt bản lĩnh chạy trốn, chọc Lý Mai phát điên không thôi.

"Ông già mau ra đây đi, con gái ông muốn mạng của con trai tôi, cực kỳ ghê gớm, muốn giết người!". Lý Mai lúc này bắt đầu đứng lên khóc lóc nỉ non.

Mà Lăng Văn Thiên đang ngủ mơ màng sau khi đi ra, nhìn cảnh tượng trước mắt dụi dụi con mắt bỗng nhiên hiểu ra sự tình.

Hắn bước nhanh tới giữ chặt Lý Mai và Lăng Vi, lúc này mới nhìn Từ Văn Mậu té trên mặt đất thanh âm càng ngày càng yếu. Hắn đang nói: "Mẹ, cứu con, gọi, gọi, xe cứu thương, đi bệnh viện."

Chương 3: Mẹ ghẻ thiết kế!

Lý Mai vốn định thu thập Lăng Vi một phen, nhưng nghĩ đến kế hoạch ngày mai, bà lại cắn răng nhìn xuống, hướng về phía Lăng Vi mắng một câu, lại nói thảm hai tiếng, sau đó nặn ra khuôn mặt tươi cười nhìn về phía Lăng Vi nói ra: "Vi Vi à, đều do mẹ không tốt, vừa rồi mẹ là nhất thời quá tức giận, chắc không có làm bị thương con chứ? Mẹ với cha con mang Văn Mậu đi bệnh viện, con ở nhà chờ chúng ta nha".

Sau khi bấm số điện thoại gọi cấp cứu, Lăng Văn Thiên xoay người liền cho Lăng Vi một cái tát, quát to: "Mày thật không để cho tao bớt lo, tao thật không muốn có đứa con gái như mày, nếu biết mày sẽ gây ra chuyện như vậy, thời điểm mẹ mày đi, nên để cho bà ta dẫn theo mày đi, đỡ phải làm cho tao thêm phiền toái. Mày hiện tại trở về phòng cho tao, chờ chúng ta trở lại sẽ nói tiếp chuyện này". Nói xong, liền khom lưng lưng còng Từ Văn Mậu đi ra ngoài.

Trong ấn tượng của cô, đây lần đầu tiên cha đánh chửi mình, Lăng Vi kinh ngạc nhìn bóng lưng cha rời đi, thật không còn giống người cha vẫn luôn yêu thương cô hết mực nữa. Cô che nửa khuôn mặt, đứng bất động như vậy tại chỗ, chỉ là ánh mắt thay đổi, nước mắt nặn chất cứ vô thức chảy ra ngoài.

Cha đánh cô, còn nói thật nhiều lời nói cay nghiệt, cái gì gọi là hối hận không để mẹ mang cô đi, chẳng lẽ người làm cha như ông không còn cần cô nữa?

Nghĩ tới đây, Lăng Vi nước mắt như dòng suối, ào ào chảy xuống. Cô có cảm giác bản thân mình sẽ sụp đổ.

Mẹ của cô từ lúc cô còn rất nhỏ đã rời nhà đi, trước khi mẹ kể vào cửa một năm đã qua đời, cô chỉ còn lại một người thân là cha, vậy mà bây giờ...

Nghĩ đến mọi chuyện vừa mới phát sinh, Lăng Vi cúi đầu nhìn vết máu dưới chân. Cô đưa tay lau nước mắt, giống như cố gắng lau hết những nỗi buồn trong. Cô từ từ chuyển động bước chân, đi đến phòng tắm tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ, kéo rương hành lý từ từ đi ra khỏi nhà.

Cái nhà này không phải là nhà của cô, là nhà của ba người kia. Cô chỉ là đứa con không ai muốn nhận mà thôi.

Đêm khuya tối đen như mực, Lăng Vi kéo rương hành lý đi trên đường dành riêng cho người đi bộ, bước chân không mục đích chẳng biết đi đâu. Hai ngày nữa sẽ là sinh nhật của cô, vậy mà cô đã rất mong đợi...

Đi đến bên chiếc ghế đá bên đường, Lăng Vi từ từ ngồi xuống. Lấy điện thoại di động ra xem hình cô cùng mẹ đã chụp.

Mẹ là bởi vì bị bệnh mà qua đời, thân thể cha cũng liên tục không thể tốt, cho nên cô mới liều mạng học thi vào viện y học, chính là hy vọng về sau cô có thể xem bệnh cho ông. Chỉ là hiện tại...

Nghĩ tới đây, Lăng Vi lại nhìn không được khóc thút thít.

Lúc này, cách trăm mét có vài gã đàn ông mới uống rượu xong từ cửa quán cơm đi ra, nhìn thấy ven đường một con nhóc nữ sinh, ánh mắt nhìn nhau, hai giây sau lập tức kéo tới.

"Em gái nhỏ, hay là để các anh đến thương em đi?" Tên côn đồ đầu tiên đưa tay liền muốn sờ khuôn mặt Lăng Vi.

Lăng Vi nghiêng đầu tránh ra, cô khép lại điện thoại di động đứng dậy muốn chạy đi. Vừa động như vậy, mấy tên lưu manh tất cả đều xông tới.

Ở phía đối diện, trong chiếc xe ferrari.

"Viêm gia, ngài có ổn không?" Sở Phong căng thẳng nhìn người đàn ông trên ghế lái.

Chỉ thấy người kia mặt mày như vẽ, trên gương mặt tuần mĩ đầy mồ hôi. Giống như là vì đau đớn, làm cho sắc mặt trở nên cực kỳ tái nhợt.

Nghe được thuộc hạ quan tâm sau, hần lắc lắc đầu, vết thương cũng không phải nghiêm trọng, chạm phải chỗ vết thương cũ. Hần nghiêng đầu nhìn chiếc xe đối diện, từ trong miệng nói một câu ra lệnh: "Tra ra là ai làm, lần này ta muốn bắt cả ô".

"Vâng, nhưng là bây giờ... Chúng ta mau trở về uống thuốc đi, tôi đã để Mộ Bạch chờ ở khách sạn". Sở Phong hướng về phía lái xe gật đầu nhẹ, lái xe mới bắt đầu chuyển động...

Lăng Vi chỉ muốn thoát khỏi mấy tên say rượu dây dưa. Cô nhìn thấy đối diện bên kia đường một chiếc xe đang từ từ chuyển động, giống như phải đi. Cô nhanh chóng nhấc lên rương hành lý, đem hết toàn lực đánh vào mặt người đàn ông say rượu, sau đó chạy theo chiếc xe đó.

Chương 4: Nhà hàng cấp năm sao.

"Két..." Tiếng thắng xe vang dội một góc đường.

Tài xế ngay lập tức chui đầu ra khỏi xe mắng to, "Không muốn sống nữa hả...", mà Lăng Vi thừa dịp này, chạy như bay đến bên cạnh cửa xe, định mở cửa ngồi vào trong.

Nào nghĩ tới, khi cô vừa muốn mở cửa ra, thì một bàn tay trắng nõn xinh đẹp ở đằng sau ghế lái đã nhanh chóng nhấn nút khóa cửa lại.

"Đi ra, bằng không cô chết như thế nào cũng không biết đâu" Sở Phong quay cửa kính xe xuống, đôi mắt lạnh lùng nhìn Lăng Vi.

Biến hóa bất thành linh này làm cho bọn côn đồ trên đường cũng kinh hãi, bọn họ đều sững sờ tại chỗ không dám đuổi tới. Khi Lăng Vi muốn từ ngoài cửa xe liếc mắt nhìn người phía sau ghế lái, thì chiếc xe lại lần nữa chuyển động, "Vù vù..." Một tiếng dùng tốc độ nhanh nhất, nghênh ngang rời đi.

Lăng Vi đứng tại chỗ, gió thổi rối loạn đầu tóc của cô. Cái cô mới nhìn thấy là gì, đằng sau ghế lái là một khuôn mặt với khóe miệng lạnh như băng. Mạnh mẽ lắc đầu, thừa dịp bọn côn đồ còn chưa có đuổi tới, hướng về phía ngược chiều của chiếc xe chạy đi.

Một đêm không ngủ, đợi đến lúc Lăng Vi tìm được chỗ ở thì trời cũng tờ mờ sáng.

Không rõ cô đã ngủ bao lâu, cho tới khi cảm nhận được phía dưới gối đầu chiếc di động đang rung mãnh liệt, lúc này Lăng Vi mới từ từ mở mắt.

Trên màn hình điện thoại đang hiển thị cuộc gọi của kẻ mấu, cô lấy lại bình tĩnh, suy nghĩ một lát cuối cùng tiếp nhận điện thoại.

"Vi Vi à, tại sao con không ở nhà, chúng ta khi trở về không thấy con đã rất lo lắng, mẹ cả đêm cũng không ngủ, chỉ sợ con xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn". Nghe được câu này, cô không khỏi cười thầm trong lòng, chỉ sợ là khi trở lại muốn kiếm cô báo thù cho con trai yêu, nhưng tìm không thấy cho nên mới gấp gáp như vậy.

Nghe mẹ kể liên tục khuyên giải và thỉnh cầu, lại nghĩ trong nhà còn nhiều thứ chưa lấy đi. Lăng Vi quyết định trở về nhà một chuyến.

Vòng qua Tân thành khu vực phồn hoa nhất, Lăng Vi ngồi hơn một giờ xe bus mới về tới nhà.

Vừa vào tới cửa cô liền gặp Lăng Văn Thiên với khuôn mặt tràn đầy áy náy "Vi Vi đã về rồi, mẹ con đang thay đồ, chúng ta lát nữa sẽ cùng ra ngoài, tới bệnh viện đón anh trai của con".

"Được, con vào phòng một chút đã", Lăng Vi mặt không chút thay đổi gật đầu nhẹ, mặc dù trong nội tâm đang cực kỳ khó chịu, cuối cùng cô cũng quyết định sẽ rời nhà đi.

Đóng cửa lại, Lăng Vi bước tới ngồi xổm trước giường, từ gầm giường lấy ở trong rương ra một chiếc dây chuyền mà bà nội đã giao cho mình trước khi bà qua đời. Cô còn nhớ bà nội đã từng nói, chiếc dây chuyền đó là vật duy nhất mà mẹ của cô còn để lại ở Lăng gia.

"Cốc cốc cốc."

"Vi Vi à, chúng ta lên đường thôi", tiếng mẹ kể ở ngoài cửa vang lên. Lăng Vi cắt xong dây chuyền, đi ra cửa, cô quay đầu lại nhìn căn phòng mà mình đã ở gần hai mươi năm qua, thăm nghĩ về sau khả năng trở lại đây cũng là không có.

Ra cửa, chiếc xe lao thật nhanh trên đường, Lăng Vi quay đầu nhìn về phía nhà mình, khoảng cách đã càng ngày càng xa.

Đến bệnh viện cô cũng không đi theo lên lầu, mẹ kể thái độ khác thường để cha cô đi đón Từ Văn Mậu, còn bà ở lại trong xe với cô.

Chuyện này làm cho Lăng Vi có một loại dự cảm vô cùng xấu...

Làm cho cô khó hiểu chính là, Từ Văn Mậu sau khi lên xe cũng không hề nhìn cô, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh ghế tài xế, liên tục chơi trò chơi trong điện thoại di động.

Chiếc xe dừng lại ở trước cổng của một cửa hàng năm sao.

Mẹ kể vui vẻ xuống xe, lại còn mở cửa cho Lăng Vi. Điều này làm cho Lăng Vi có cảm giác bà hôm nay thật đúng là không bình thường, nhưng cũng không phát hiện ra được rút cục không bình thường ở đâu. Chỉ có thể theo cha bước về phía hành lang.

Mẹ kể kéo cô đến cầu thang máy, đi thẳng lên tới tầng 19, Lăng Vi lúc này mới nhận không được nói: "Hay là về nhà đi, tôi còn có chuyện phải làm".

Lý Mai muốn đem Lăng Vi bán đi, trước mắt thấy mục đích sắp thành, làm sao có thể để con mồi ngon chạy mất chứ. Bà nhìn về phía Lăng Văn Thiên nháy mắt, Lăng Văn Thiên trái lại lắc đầu cũng không nói gì, dọc theo đường đi hần đều rất yên lặng, bây giờ lại cúi đầu xuống càng thấp.

Chương 5: Muốn bán cô.

Vì để tránh sự nghi ngờ của Lăng Vi, Lý Mai nhẫn nại giải thích, "Vi Vi à, nhiều năm như vậy mẹ cũng không đưa con tới nhà hàng lớn ăn cơm, trong nháy mắt con cũng đã tốt nghiệp đại học, hôm nay một nhà bốn người chúng ta cũng nên tiêu tiền một chút, con thích ăn gì cứ việc gọi món biết không hả".

Lăng Vi gật đầu nhẹ, từ lúc vào nhà hàng, trên đường đi cô cảm giác, có người nào đó đang nhìn chăm chăm cô. Kể cả trong thang máy, cô cũng cảm thấy có ánh mắt đang quan sát mình. Cô không nhìn được ngẩng đầu nhìn xung quanh.

"Ái chà chà, thật xinh đẹp, thật tươi ngon, thấy không? Con nhóc này hình như biết tao đang nhìn nó, lại còn nhìn về phía tao nở nụ cười". Trong phòng trên tầng thứ 30 truyền ra âm thanh và tiếng cười già nua.

Một người đàn ông lớn tuổi to béo, hói đầu đang chăm chú nhìn vào camera quan sát ngắm gia đình Lăng Vi đang đi tới, nghĩ tới chuyện sắp diễn ra, khóe miệng của lão không ngừng nhò dãi. Hắn thích nhất là mấy cô bé trắng nõn, hắn lớn tuổi, chỉ có ở cùng với mấy cô gái trẻ mới có cảm giác hưng phấn được.

"Ông Tổng, xin chúc mừng". Đứng phía sau lưng hắn một tên đàn em ngấm nhìn hình dáng cô gái trên màn hình, ngoài miệng tuy nói chúc mừng, nhưng trong lòng lại đang gào thét.

Mặc dù nhiều năm không gặp, nhưng Lý Canh vẫn nhận ra được là Lăng Vi học chung lớp trung học với hắn.

Mà bên này, khi Lăng Vi đi theo mẹ kế vào nhà hàng, cô đột nhiên có chút bồn chồn đứng ngồi không yên. Đôi tay nắm chặt túi, muốn rời khỏi đây sớm nhất có thể.

Lý Mai thấy chuyện này sắp thành công, nụ cười trên môi càng đậm. Nghe được tiếng gõ cửa, Lý Mai liền kéo Lăng Vi đi về cửa.

"Vi Vi, đến đây, mẹ giới thiệu cho con một người rất quan trọng". Mở cửa, lão béo lập tức đi vào, thời điểm nhìn thấy Lăng Vi hai mắt hắn đều tỏa sáng, con người nhìn cũng muốn rớt ra ngoài.

Lăng Vi lúc này lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra, có lẽ bà mẹ kế định đem cô gả bán cho cái lão già này. Vừa nhìn kia khuôn to béo đầy nếp nhăn kia, cô đã cảm thấy một trận buồn nôn ập tới.

"Vi Vi, vị này là tổng giám đốc xí nghiệp Tổng thị, tên Tổng Thu Minh, là nhân vật nổi tiếng ở Liêu Thị của chúng ta, như thế nào, chúng ta sẽ cùng uống rượu chứ?" Không đợi Lý Mai giới thiệu, Từ Văn Mậu mở miệng vui vẻ nói. .

Sau khi Lý Mai mời Tổng Thu Minh ngồi xuống ghế, bà ta liền kéo tay Lăng Vi, dùng khuôn mặt từ ái nói "Vi Vi à, tuy là Tổng tổng giám đốc đã có vợ, nhưng hắn nói, nếu như con đáp ứng gả cho hắn, hắn sẽ lập tức ly hôn để cưới con. Đây chính là một chuyện vô cùng tốt đó con".

Lăng Vi lạnh lùng nhìn bà ta diễn trò mẹ hiền dịu, ngay cả nhìn cũng không nhìn người đàn ông kia, giễu cợt nói: "Bán tôi bao nhiêu tiền?" Lòng mảy mui chật lại, lòng bàn tay bị cô bóp chặt đến phát đau, quay về phía Lăng Văn Thiên hỏi, "Cha, cha có đồng ý không? Đồng ý gả con gái mình cho người đàn ông mà tuổi còn lớn hơn cha nhiều lần". Nói, nước mắt cũng rơi xuống khóe mắt, cô vốn nghĩ rằng do cha mình nhu nhược, nên nhất thời mới nghe theo mẹ kế đối xử không tốt với mình, trong lòng mặc dù có thất vọng nhưng vẫn rất thương yêu, thế mà bây giờ...

"Vi Vi à, cha, cha cũng là bắt đực dĩ thời, anh trai con vay nặng lãi người ta, bọn họ đến nhà đòi chém người, cha, cha và mẹ con thật không có biện pháp nào khác. Là Tổng tổng giám đốc nói, nói sẽ giúp chúng ta, con, chuyện này con làm được mà, gả đi, nhất định sẽ tốt thôi". Lăng Văn Thiên cúi đầu không dám nhìn vào mắt Lăng Vi, âm thanh cũng rất nhỏ, trong lòng của hắn cũng đang giãy vò rất nhiều.

"Vi Vi đúng không, tôi giàu có thế nào chắc cô cũng đã từng nghe qua, tôi đảm bảo sẽ đối tốt với cô". Tổng Thu Minh xen vào nói, hắn hôm nay nhìn trúng cô bé này, nhất định phải đưa đi bằng được.

Hắn quay đầu nhìn về phía đám đàn em ngoài cửa, nhanh chóng nháy mắt với bọn họ.

Lý Mai và Từ Văn Mậu vừa thấy Tổng Thu Minh mở miệng, cũng bắt đầu vội vàng phụ họa theo.

Chương 6: Lần đầu gặp nhau.

Editor: Lão Tà

Lăng Vi nghe hai người họ mẹ một câu con một câu giải thích, bàn tay bóp chặt lại khiến móng tay đâm đâm vào sâu, cô dường như có thể ngửi được mùi vị máu tươi.

Nhớ tới đủ chuyện xảy ra trong khoảng thời gian qua, cô cảm thấy trong lòng vô cùng lạnh lẽo. Chợt một cảm giác khác thường lan tràn ra từ trong thân thể, chết tiệt, Lăng Vi thầm cảm thấy không ổn. Cô quay mặt nhìn về phía mặt bàn, sau đó đứng lên, rút bàn tay Lý Mai đang kiềm chế mình ra, xoay người chạy về phía cửa.

Về mặt Tống Thu Minh vốn đang tươi cười chờ mạng Lăng Vi rồi đi, nhưng khi bước tới phát hiện ra cô nhóc đó đến nhìn cũng không thèm nhìn hấn một cái, điều này làm cho lòng tự tin của hấn bỗng chốc sụp đổ, thế mà bây giờ, lại muốn xoay người chạy đi, khiến hấn lập tức nổi trận lôi đình, "Thật sự là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, Tống Thu Minh tôi đã muốn người thì đừng mong có thể chạy trốn, Lý Canh, ngăn cản cô ta lại", Tống Thu Minh rống lên, sau đó cầm ly rượu trên bàn uống một ngụm lớn.

Lăng Vi mới vừa chạy qua khỏi chiếc ghế đã cảm thấy một luồng nóng thiêu đốt trong cơ thể, cô vốn học y, cho nên biết rằng mình đã bị hạ được.

Không kịp đi xa, cô liền bị cái người tên là Lý Canh bắt lại, nhìn thấy khuôn mặt vừa quen thuộc vừa lạ lẫm ấy cô có chút kinh ngạc.

"Anh..." Cô nhẹ thốt ra tiếng, lại phát hiện ra cổ họng của mình giống như có lửa đốt vậy, khàn khàn khó chịu.

Lý Canh yên lặng đứng đó, nhìn cô gái mà mình đã thầm mến từ thời trung học, ánh mắt cực kỳ phức tạp. Hấn chưa từng nghĩ tới sẽ gặp được Lăng Vi trong hoàn cảnh này.

"Giúp tôi, giúp, giúp tôi...Đi, đi bệnh viện". Lăng Vi đứng lên, bước chân bắt đầu loạng choạng, cô cố gắng mở miệng, năn nỉ người bạn học cũ của mình.

"Lý Canh, dẫn người tới". Tống Thu Minh từ bên trong ra lệnh, Lý Canh nhìn thấy thuốc trong người Lăng Vi đã bắt đầu có tác dụng, vội vàng chạy đến chỗ cầu thang máy, mở cửa, xoay người đẩy Lăng Vi vào trong.

Hấn nghĩ, việc hấn có thể làm cũng chỉ như thế mà thôi.

Lúc này trong cơ thể Lăng Vi nóng như thiêu đốt, cô cố gắng kiềm chế cái ý nghĩ muốn cởi bỏ quần áo của mình, lý trí nói cho cô biết không thể, tuyệt đối không thể làm như vậy.

Cô nhấn lung tung một con số vào ô điều khiển thang máy, không biết qua bao lâu, cửa thang máy mới mở ra. Lăng Vi xoa đầu lảo đảo đi ra.

Cố gắng áp chế ngọn lửa tình dục trong cơ thể không ngừng thiêu đốt, nhưng cơ thể của cô càng ngày càng nóng lên.

Dọc theo hành lang, Lăng Vi cố gắng đi tìm cái khu vệ sinh.

Nếu như tắm nước lạnh có lẽ sẽ khá hơn một chút? Nghĩ tới đây, Lăng Vi đẩy cửa bước vào, đi thẳng về phía phòng tắm.

"Ai?" Cô vừa đi vào đi hai ba bước, liền nghe được một giọng nam phát ra.

Ngay sau đó một khẩu súng đã chìa ở trên đầu của cô.

"Tôi, tôi nghĩ... Muốn đi, đi tắm, tắm nước lạnh". Cảm nhận được sự lạnh lùng của người đàn ông đó, thân thể Lăng Vi run lên, lắp bắp trả lời.

Viêm Bá Nghị tràn đầy cảnh giác nhìn cô gái trước mặt mình, tối ngày hôm qua, hấn còn nhớ chính là cô gái này đã muốn lên xe của hấn, hiện tại thế nhưng chạy đến nhà hàng này tìm hấn? Không biết đây là do ai sắp xếp, nhưng hấn đều không thích.

Lăng Vi nắm bàn tay đến mức trắng bệch, cô run rẩy thân thể, đột nhiên lại phát ra một tiếng rên rỉ.

Mặt cô đỏ giống như tôm luộc, hai mắt tròn to, muốn cầu xin người trước mặt giúp mình, nhưng nhìn sắc mặt của người đàn ông đó, lời chuẩn bị nói ra liền lập tức bị nuốt trở lại.

"Cô đến cùng là ai?" Viêm Bá Nghị đôi mắt lộ ra một tia nguy hiểm. Nếu như cô gái trước mặt này có bất kỳ động tác gì, hấn dám cam đoan, chỉ sau một giây hấn nhất định sẽ bắn chết cô.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Một đêm cướp đoạt.

Editor: Hoàng Lão Tà

"Tôi, tôi, tôi, không được, không được, muốn đi, đi bệnh viện". Cảm nhận được thân thể của mình đã không chịu nổi, lo lắng bản thân mình ở trước mặt người đàn ông này sẽ... , Lăng Vi do dự đứng lên thấp giọng cầu xin.

Lăng Vi sau khi vào cửa, Viêm Bá Nghị đã phát hiện ra điểm khác thường, muốn yên lặng theo dõi biến đổi, chứng kiến cô gái trước mặt đúng là muốn đi bệnh viện, hần cảm sung bỏ lại vào trong áo.

Cảm nhận được người đàn ông bên cạnh sẽ không cứu mình, Lăng Vi lao đảo, xoay người muốn đi ra ngoài.

Mất thấy Lăng Vi sắp té ngã trên đất, Viêm Bá Nghị đưa tay giúp cô một chút, ngay sau đó hần liền cảm giác được hơi nóng từ cô tỏa ra.

"Giúp, giúp tôi đi", người đàn ông này vừa chạm phải, cô đã cảm thấy mát lạnh vô cùng thoải mái, Lăng Vi nhẹ lên tiếng.

Viêm Bá Nghị nhìn cô gái trước mặt, hướng về phía ngực mình cọ cọ, cơ thể hần cứng lại, lập tức một luồng nhiệt nóng bỏng chạy thẳng xuống phía bên dưới bụng..

Chết tiệt, cô gái này muốn giờ trò gì. Trong thời gian hần đang ngáy ngẩn, Lăng Vi đã cởi bỏ áo ngoài của mình, lại duỗi tay cở ra nút áo của Viêm Bá Nghị.

"Tôi... Tôi muốn, muốn..." Lúc này, tác dụng của thuốc đã chiếm lĩnh lý trí của Lăng Vi, miệng anh đào nhỏ nhắn của cô lập tức dán vào người Viêm Bá Nghị.

Viêm Bá Nghị chỉ cảm thấy toàn thân như lửa đốt... Hần nâng khuôn mặt của Lăng Vi lên, cùng cô đối diện, trong lòng xuất hiện một loại tình cảm khác thường. Lập tức mở miệng, âm thanh mỉa mai vang lên, "Nhìn cho rõ, người đàn ông trước mặt cô là ai, về sau, cô, sẽ là người phụ nữ của tôi".

Nói xong lời này, Viêm Bá Nghị ôm ngang Lăng Vi lên, đem cô tiến về phía giường lớn. Trong nháy mắt khi hần ôm lấy cô, hần đột nhiên cảm thấy, tim của mình đang rơi xuống một cái vực sâu.

Lúc Lăng Vi tỉnh lại, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ đã chiếu vào hết sức chói mắt. Cô giờ tay nhìn đồng hồ, phát hiện thời gian đã không còn sớm nữa. Cô vừa mới ngồi dậy, đã cảm thấy một trận đau nhức ập tới, cô đột nhiên thanh tỉnh, đột nhiên nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, trong đầu cô ấn tượng là muốn người đàn ông kia giúp mình, chuyện sau đó không nhớ được chuyện gì nữa, trong đầu trống rỗng.

Nhưng mà, cô có thể khẳng định chuyện tối ngày hôm qua, chuyện cùng hần, là cô chủ động làm. Thế nhưng, rõ ràng là, cơn đau nhức từ trên người đang truyền tới, tối qua chính cô đụng ngã người đàn ông kia, nhưng hần so với cảm thú còn mạnh mẽ hơn.

Lăng Vi cúi đầu nhìn xuống ga giường, loang lổ vết máu chứng minh rằng cô đã đem thứ quý giá nhất của mình trao cho một người mới gặp gỡ, trong lòng lúc này không biết dâng lên tư vị gì.

Cô mờ mịt nhìn căn phòng vắng vẻ, cảm giác được trong phòng này ngoại trừ cô thì không còn ai khác, mới yên tâm đứng dậy.

Như vậy cũng tốt, tỉnh dậy, coi như người qua đường. Coi như là tình một đêm thôi, từ nay về sau ai có cuộc sống riêng của người đó.

Nghĩ như vậy, cũng bình thường trở lại, chỉ là... Cô có chút không dám tin, chính mình không có đem... Giữ đến đêm tân hôn.

Nhưng như vậy thì sao chứ? Gương mặt đẹp trai của hần tối qua, so với lão heo mập kia tốt hơn rất nhiều. Nhớ tới hành vi của một nhà ba người kia, thân thể Lăng Vi lập tức lạnh lẽo. Cái nhà kia không thể trở về nữa. Cách làm của cha cô làm trái tim cô giá lạnh. Cô là con gái ruột thịt của hần, thế nhưng hần lại vì một người ngoài muốn bán con gái mình đi, nếu như cô thực sự bị lão già kia hãm hiếp, về sau còn có thể sống tốt sao? Quả thực chính là phá hủy cô!

Lấy điện thoại di động ra nhìn thấy mấy cuộc gọi nhỡ, Lăng Vi do dự nhấn lại một cái tin.

Cảm nhận được thân thể không còn đau nhức như trước nữa, cô rời giường nhanh chóng rửa mặt mũi, sau đó dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Nhớ tới người nam nhân kia, mặc dù đầu óc không tỉnh táo, nhưng cô cảm thấy hần rất quen thuộc. Cô đi đến bên cạnh bàn lấy giấy bút ra viết mấy dòng chữ, đặt ở bên cạnh giường, sau đó mới lặng lẽ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Lén lút chạy trốn.

Editor: Tà Tà

Mở cửa phòng, Lăng Vi hít sâu vào một hơi. Cô không biết được sau này sẽ phát sinh ra những chuyện gì nữa, nhưng sự việc diễn ra ngày hôm qua, lại làm thay đổi cuộc đời của cô.

Bấm nút điều khiển thang máy, Lăng Vi nhìn bản thân trong gương, sắc mặt có hơi tái nhợt, cô tự an ủi trái tim đang treo cao của mình, sau đó sửa sang đầu tóc rồi rời một chút.

"Đình" một tiếng, cửa thang máy mở ra, Lăng Vi sợ đến mức phải lùi về phía sau một bước.

Cô cúi đầu, phát hiện ra có người đi ra sau, nên mới đi vào thang máy chậm. Nhìn vào trong gương của thang máy cô vỗ vỗ lồng ngực của mình một chút, sau đó cười nhạt một tiếng.

Đi ra khỏi thang máy Sở Phong đột nhiên nhớ ra cái gì đó, lại chạy trở về bên cạnh thang máy, nhưng lúc này thang máy đã đi xuống dưới.

Hắn đi đến phòng Boss bắt đầu gõ cửa, nhưng một lúc lâu cũng không nghe tiếng trả lời. Trong lúc hắn đang nghĩ không biết nên làm thế nào để nói chuyện với boss, thì tiếng điện thoại vang lên.

Thời điểm Viêm Bá Nghị trở lại đã là nửa giờ sau. Hắn tìm trong ngoài một vòng lúc này mới khẳng định, người bên trong đã sớm đi khỏi.

Cởi áo khoác xuống, hắn đi đến bên cạnh giường ngồi xuống. Tối ngày hôm qua quá đẹp, quá hoàn mỹ, khiến cho hắn tới tận sáng còn tưởng là mình đang trong mơ, đến tận lúc bên tai truyền tới tiếng hít thở đều đều của cô gái kia hắn mới biết hóa ra tất cả là thật.

Tiện tay cầm tờ giấy ở trên đầu giường, một đoạn chữ viết mạnh mẽ hùng hồn đập vào tầm mắt. Sau khi xem xong, Viêm Bá Nghị hung hãn nắm chặt tờ giấy trong lòng bàn tay, gân xanh trên trán cũng nổi lên.

Cái gì gọi là tình một đêm? Cái gì gọi là anh tình tôi nguyện?

Người phụ nữ đáng chết này, chờ hắn tìm được nhất định sẽ cho cô nếm đủ cái gì là theo như nhu cầu. Thời điểm đó trong đầu Viêm Bá Nghị chợt lóe lên linh quang, lấy điện thoại ra nhìn vào tấm ảnh mới chụp. Khóe miệng hắn nở ra một nụ cười, cô gái nhỏ, chúng ta sẽ gặp lại nhanh thôi.

Giờ phút này, Lăng Vi đã tránh thoát sự truy đuổi của thủ hạ Viêm Bá Nghị, ra khỏi nhà hàng Hi Lai Đăng liền đi tới nhà ga, tính toán quay trở lại trường học trong đêm.

Cô không biết rằng chính tờ giấy mình để lại, và hành động nông nổi lúc này đã mang tới bai nhiều phiền toái về sau cho mình. Trước mắt điều cô lo lắng nhất cũng không phải là việc này.

Từ trước đến giờ cô không biết vì sao con người lại chia ra làm ba bảy loại, sau khi trải qua sự việc ngày hôm qua, cô quyết tâm phải cố gắng đạt được thành công, phải có tiền, để trả thù những người đã từng làm tổn thương cô.

Một đêm trôi qua, một đêm vừa dài dằng dặc vừa gian nan.

Viêm Bá Nghị trước giờ không biết rằng một người phụ nữ lại có thể khiến mình bị ảnh hưởng đến như vậy. Hắn đã phái ra hai nhóm người đi tìm cô gái đó, nhưng vẫn không có một chút tin tức nào.

Một khả năng duy nhất là cô gái đó đã rời khỏi Liêu Thị ngay trong đêm. Hắn là Vương Lão Ngũ viên kim cương lớn và nổi tiếng nhất ở Liêu Thị, thế nhưng một chút hấp dẫn cũng không có sao, bị cô gái đáng chết kia dùng xong rồi bỏ đi?

Nghĩ đến chuyện này, hắn cảm thấy không thể bình tĩnh được.

"Cốc cốc cốc." Tiếng đập cửa vang lên, Viêm Bá Nghị khôi phục lại bộ dáng của mình, Sở Phong lạnh lẽo bước vào trong văn phòng của hắn.

Nhìn thấy thái độ của Boss lớn, Sở Phong biết rằng mình nhất định sẽ bị dạy dỗ. Nhớ tới cô gái mà hắn gặp ở cầu thang máy ngày hôm qua, mặc dù không thấy rõ mặt, nhưng có thể cảm nhận được hơi thở của cô làm cho người khác cảm thấy vô cùng thoải mái. Cho nên, mới một đêm, cô gái đó đã làm cho Boss nhớ mãi không quên.

"Vẫn không điều tra được sao?" Viêm Bá Nghị vuốt vuốt điện thoại di động, nhìn hình ảnh bên trong.

Sở Phong lắc đầu, nghi ngờ hỏi: "Boss à, tôi có cảm giác, mình đã gặp cô gái kia ở chỗ nào đó".

"Tối ngày hôm kia, bị một đám du côn quấy rối". Viêm Bá Nghị cúi đầu ký vài tập tài liệu, rồi ném qua cho Sở Phong.

Sở Phong đưa tay bắt lấy, nghĩ đến chuyện boss giao phó, hắn do dự hai giây mới mở miệng hỏi: "Boss, ảnh chụp đó tất cả đều truyền ra ngoài sao? Nếu như bị đối thủ tìm được trước, có thể hay không...?"

"Tôi không sợ, nhất định phải tìm được cô ấy". Nhíu nhíu mày, Viêm Bá Nghị nghĩ tới dư vị tốt đẹp của cô.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Việc lớn không tốt.

Editor: Hoàng Lão Tà

Lúc 8h sáng cũng chính là giờ cao điểm để mọi người đi làm. Ở các tờ báo của Liêu thị đâu đâu cũng đăng một tin tức khiến người ta phải để ý.

"Tìm một cô gái, quan trọng" Bên dưới dòng chữ này là một tấm ảnh. Trong ảnh là một cô gái mái tóc thả dài trên gối, vẻ mặt đang ngủ xinh đẹp làm cho người ta không khỏi mơ màng.

Lăng Vi vừa mới xuống xe, còn chưa trở về trường học đã nhìn thấy một nhóm người cầm tờ báo trên tay nhìn cô chỉ trỏ rồi bàn luận rối rít.

Cô còn chưa bước qua đã thấy trên sạp báo, vô số hình ảnh của mình. Một dự cảm xấu xuất hiện trong lòng của cô.

Mua một tờ báo. sau khi nhìn nội dung ở bên trong, Lăng Vi tức đến mức nghiêng răng nghiêng lợi. Tên đàn ông chết tiệt kia, không biết chụp ảnh của mình từ lúc nào, bây giờ lại còn truy tìm mình. Được lợi cũng là hắn mới đúng, mình mới là người bị hại mà, thật đúng là người không biết xấu hổ.

Bây giờ đã đăng báo rầm rộ như vậy rồi, trong trường học chắc chắn cũng đã bàn luận sôi nổi. Cũng may cô đã tốt nghiệp rồi, bây giờ có lẽ không nên trở về trường học để tránh bị bàn luận. Thật xui xẻo... Tên đàn ông kia, a a a ! Lăng Vi xé nát tờ báo, giậm chân quay lại nhà ga.

Xem ra người đàn ông kia quyền lực cũng không nhỏ, thế mà hắn có thể đăng tin và hình của mình trên báo của Liêu Thị, nghĩ lại cô cảm thấy vô cùng đau đầu. Bây giờ Liêu thị chắc không thể ở lại được rồi, cô phải đi thành phố C tìm giáo sư tôn mới được.

Một tháng trôi qua, Viêm Bá Nghị không giống trông khua chiêng tìm người nữa mà cho thủ hạ của mình bắt đầu lặng lẽ tìm kiếm.

Trong khoảng thời gian này cũng có được một số thu hoạch, hắn biết được cô gái đó tên Lăng Vi. Hoàn cảnh gia đình cô, cuộc sống, trường học, tất cả đều được nhóm đàn em ghi lại sau đó đưa lên cho hắn.

Đối với việc của Lý Mai, Viêm Bá Nghị sau khi biết được bà ta đã đối xử như thế nào với Lăng Vi, đã để cho đàn em của mình dạy dỗ bà ta và tên con trai cặn bã đó một trận.

Về sau hắn lại nhận được tin tức Lăng Vi rời Liêu Thị đến thành phố C.

Bắt đầu vào mùa đông, giáo sư Tôn xin nghỉ dạy đi cùng với Lăng vi đến bệnh viện B của thành phố C siêu âm. Trong lòng của cô vẫn có một chút rối rắm, mong rằng ông trời thương xót, không nên vì tình một đêm mà bắt cô phải chịu trách nhiệm làm mẹ.

Nhưng mọi chuyện không như Lăng Vi mong muốn, lúc cô nhận được kết quả siêu âm, không biết là nên vui hay là nên buồn. Có lẽ là vui lớn hơn buồn, cô thích trẻ con. Chỉ là một người đang còn quá trẻ lại chưa lập gia đình nếu làm mẹ thì cuộc sống sẽ như thế nào chứ?

Cô đột nhiên nghĩ tới chuyện nếu tên đàn ông kia ở đây biết mình mạnh mẽ, tỷ lệ trúng đích cao như thế, không biết có cao ngạo hay không đây!

Nhắc tào tháo là tào tháo đến, khi Lăng Vi đang ngồi trên ghế ở hành lang, nhìn thấy Viêm Bá Nghị từ phía xa đi tới, cô giống như con chim sợ cành cong, sợ đến mức bật dậy. Chuyện này thật không tốt. Hắn đang đuổi theo cô đến đây...

Viêm Bá nghị sở dĩ là cùng với Sở Phong đến thăm một tên đàn em bị thương, lúc vừa vào cửa lập tức nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc chạy trốn, hắn đã nhanh chóng đuổi theo.

Chết tiệt! Hắn đột nhiên suy nghĩ ra mình đã bỏ sót cái gì. Trong khoảng thời gian này tại sao lại không đến điều tra ở bệnh viện chứ. Nếu như cô gái đó "trúng thưởng" không biết có nhả tâm đến bệnh viện phá bỏ hay không.

Chuyện này quả thật hắn không suy nghĩ tới. Viêm Bá nghị không quan tâm tới nhóm người đang đi tới, chỉ mãi nhìn theo phía Lăng vi trốn chạy, đuổi theo.

Lăng Vi vừa chạy chậm chậm, vừa ngoảnh đầu nhìn lại. Cô biết bản thân mình mang thai nên quyết định đối xử tốt với mình. Chỉ là... cũng quá trùng hợp đi, chỉ đi đến bệnh viện thể mà cũng có thể chạm mặt tên đàn ông đó.

Kỳ thật cô cũng không nhìn thấy rõ khuôn mặt người đàn ông đó, chỉ là nhìn hình dạng của hắn rất giống. Cô không dám chủ quan, nếu để người đàn ông

kia phát hiện ra, cô thực không dám tưởng tượng đến hậu quả.

"Lăng Vi, Lăng Vi, cô đứng lại đó cho tôi!" Tiếng hét của Viêm Bá Nghị truyền từ sau lưng tới. Lăng Vi vừa dừng lại thở một chút, vừa nghe thấy giọng nói đó lại có dò bắt đầu chạy.

Vừa chạy vừa lẩm bầm "Con yêu! Con ở trong bụng ngoan ngoãn, cha con đang đuổi theo, mẹ không muốn bị bắt được đâu".

Cũng may gần đây cách ăn mặc và trang điểm của cô không giống với hình chụp trên báo, nên người ta cũng không dễ nhận ra được cô. Mắt thấy mình chuẩn bị ra tới đường cái, ngay lập tức cô đã bị một người ngăn cản lại.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Trốn đi.

Lăng Vi vừa ngẩng đầu đã đối mặt với ánh mắt lạnh như băng của Viêm Bá Nghị.

"Sao không chạy nữa? Tiếp tục chạy đi?" Hắn giữ chặt cánh tay Lăng Vi, trong giọng nói có phần khó chịu.

Oài, nên làm cái gì bây giờ, đã bị bắt rồi. Lăng Vi theo bản năng đưa tay che bụng mình, trong lòng lo lắng vì vừa rồi mình chạy nhiều như vậy không biết có làm cục cưng trong bụng bị thương hay không. Người đàn ông trước mặt này không biết có dò trò gì hay không, nếu có cô tuyệt đối sẽ không để hắn thực hiện.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Viêm Bá Nghị, sau khi nhìn mấy lần khuôn mặt hắn, trái tim Lăng Vi nhảy lên mấy lần, cô nghĩ thầm, người đàn ông này bên cạnh vẻ bá đạo, kiêu ngạo, còn có phải phần tà nịnh. Mặc dù cô không nhớ hết mọi chuyện của đêm đó, nhưng trong đầu vẫn còn nhớ được hình ảnh người đàn ông này cũng rất dịu dàng.

Đúng vậy, chính người đàn ông này, một tháng trước đã cùng với mình làm chuyện đó, bây giờ trong bụng cô đang mang cục cưng của hắn. Không biết là do vận mệnh trêu ngươi như thế nào mà luôn gặp hắn như vậy.

Biết mình chạy không thoát, cô ngẩng đầu đối diện với Viêm Bá Nghị. Suy nghĩ nhiều lần xong mới mở miệng nói, "Ở trước mặt mọi người như vậy, một người đàn ông đi ăn hiếp một cô gái, hình như không tốt lắm đâu? Trông anh có vẻ rất có quyền thế, nếu như để ai quay, chụp được cảnh này gửi cho báo chí, anh sẽ gặp rắc rối đấy."

Chỉ là một đêm chung đụng, cô gái trước mặt lại đã khắc sâu vào trong trái tim Viêm Bá Nghị, bên ngoài hắn giả vờ bình tĩnh nhưng trong lòng lại đang kích động không thôi. Lạnh lùng mở miệng, "Nếu đã là người có thân phận, thì cái gì cũng không cần sợ, từ giờ trở đi, cô nếu dám rời khỏi tầm mắt của tôi, cô nhất định phải chết".

Hắn tuyệt đối không cho phép cô gái này lại biến mất trước mắt mình, từ trước đến giờ hắn cũng chưa từng để ý một người phụ nữ nào như vậy cả.

Lăng Vi cau mày nhìn chăm chú vào cử động của người đàn ông trước mặt mình, một tay khác lặng lẽ móc cây bút ở trong túi ra, cô cúi đầu lút nhìn cánh tay đang bị nắm chặt, đây chính là tờ kết quả siêu âm, nếu như hắn biết cô mang thai, không biết mọi chuyện sẽ như thế nào nữa?

Nghĩ tới đây, Lăng Vi nghiêng đầu nhìn ra đường cái, hét to một tiếng "Cứu mạng".

Viêm Bá Nghị bị cô bắt thình lình hét lớn, hơi giật mình một chút, sau đó trên tay lại cảm nhận được một cơn đau.

Hắn bất ngờ đến mức ngây người, nhân cơ hội đó Lăng Vi thoát được tay của hắn.

Lúc này Sở Phong cũng chạy tới, vừa lúc nhìn thấy cảnh tượng boss bị Lăng Vi đâm lên cánh tay, hắn lập tức chạy tới bên cạnh cô. Lăng Vi vừa nhìn thấy người này, đột nhiên nhớ tới hắn chính là người lái xe cho Viêm Bá Nghị tối hôm cô bị đâm lưu manh đuổi theo. Hiểu rõ được điều này cô chột hét to, "Dừng lại, nếu còn đuổi theo tôi sẽ chết trước mặt các người".

Một câu hét như vậy, làm cho Viêm Bá Nghị sửng lại, Sở Phong cũng không dám tiến lên nữa. Cho đến khi Lăng Vi ngăn cản một chiếc tắc xi, lập tức chui vào trong xe, Viêm Bá Nghị muốn đuổi theo, nhưng hắn chỉ giật được tờ siêu âm trong tay của Lăng Vi mà thôi, cửa xe đóng lại, chiếc xe nghênh ngang rời đi trước mắt hắn.

Một mình Viêm Bá Nghị đứng tại chỗ, trong giây phút khi Lăng Vi hét câu kia, trong tim của hắn chợt nhói lên. Hắn chưa từng có cảm giác với bất cứ người con gái nào như vậy. Kể từ khi mẹ qua đời, hắn rất ít khi tiếp xúc với phụ nữ, không nghĩ tới...

Viêm Bá Nghị nhũn chặt lông mày nhớ tới chuyện mình làm gần đây, thờ dài không ngừng, hắn cúi đầu nhìn xuống tờ giấy trong tay mình, chỉ là nhìn

thoáng qua một chút, vẻ mặt của hắn đã cứng lại. Trong phút chốc sự vui vẻ hiện lên tràn đầy khuôn mặt của hắn, trong lòng vui muốn phát điên ở bên ngoài lại không biết phải biểu đạt như thế nào.

Hắn được làm Ba rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Chương 11: Năm năm sau.

"Vi Vi, bảo bối vừa nhìn thấy có một ông già lên chụp ảnh người ta kia?"

"Gọi mẹ, không phải là đã nói qua với con, ở bên ngoài không được nhìn lung tung sao?" Lăng Vi một tay kéo rương hành lý, trong đại sảnh sân bay lập tức vang lên tiếng rắc rắc.

Đi ở bên cạnh cô, cục cưng nhỏ không nói gì, che miệng cười trộm.

Mới đi không xa, ở phía sau liền nghe thấy tiếng hét chói tai, cô quay đầu nhìn lại, lúc đó người đàn ông kia không biết bị cái gì mà ngã văng ra ngoài, cô gái bị hắn chụp ảnh trộm đã đánh trên mặt của hắn.

Mà bên cạnh cánh tay chỗ hắn nằm, có một con chuột lớn cỡ lòng bàn tay đang đứng, Lăng Vi nhú mi lại, đây không phải thú cưng của con trai cô sao?

"Lăng Dịch Sâm" Lăng Vi cúi đầu nén cười nhìn con trai, sau đó lắc đầu nói, "Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần, không nên xen vào việc của người khác, lần sau không được làm như vậy, được chứ?"

Cục cưng nhỏ gật đầu nhẹ, đi đến cạnh chỗ người đàn ông kia nằm, bắt lại thú cưng của mình.

"Vi Vi bảo bối rất mệt".

"Gọi mẹ đi, con từ khi ra khỏi cửa đã bắt đầu ngủ, cũng ngủ hơn mười tiếng rồi". Lăng Vi hé mắt nhìn, chỗ này xa cách cũng đã năm năm, nhẹ nhàng thở dài, sau đó bước nhanh hơn.

"Vi Vi, bảo bối đói bụng".

"Gọi mẹ, vừa mới ở trên máy bay, con đã ăn hai miếng bánh ngọt, ba hộp sữa, còn một hũ sữa chua nữa". Lăng Vi lấy ba lô của con trai xống, đặt lên trên va li hành lý của mình.

"Nhưng mà, nhưng mà bảo bối tiêu hóa rất nhanh nha, con đi nhà vệ sinh ba lần rồi, đem mấy cái thối thối đẩy ra ngoài cơ thể hết rồi, cho nên. ...cho nên mẹ, bây giờ quan trọng nhất là phải lấp đầy bụng của con trai bảo bối có đúng không?" Lăng Dịch Sâm lăm bầm, vuốt cái lông nhốt chú chuột nhỏ, đợi mẹ của mình bị thuyết phục.

Lăng Vi đứng lại, tháo kính râm xuống. Khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu hấp dẫn không ít ánh nhìn của những người trong sân bay, nhất là cục cưng nhỏ bên cạnh cô.

Tiểu shota, đẹp trai, dễ thương vô cùng! Đây có lẽ là do di truyền? Về bề ngoài của hai mẹ con giống nhau y hệt, thu hút không ít người xem.

Chỉ là, cô gái này tuổi nhìn cũng rất nhỏ, sao có thể có con trai lớn như vậy chứ?

"Vi Vi, người như vậy làm người ta thật mất hứng". Cái miệng nhỏ nhắn của Lăng Dịch Sâm bĩu lại, hắn chớp chớp đôi mắt to, sau đó cho Lăng Vi một cái nhìn khinh khinh.

"Lăng Dịch Sâm, con có đi hay không? Con nếu không muốn đi, mẹ cũng mặc kệ con đấy". Lăng Vi bắt đầu nhìn con trai ăn vạ, tên nhóc này không biết là giống ai, làm chuyện gì cũng lấy cớ này nọ, hơn nữa giả bộ cực kỳ giống thật.

Lăng Dịch Sâm rất khí phách trừng mắt liếc, sau đó xoay người chạy về. Vừa chạy vừa làm ngáo ộp với mẹ, không để ý một chút đã đụng phải một phụ nữ cao lớn thô kệch.

Đối mặt với gương mặt đầy nếp nhăn, có vẻ đang khó chịu đó, Lăng Dịch Sâm cười nói, "Dì xinh đẹp như vậy là lần đầu tiên con thấy, thật vinh hạnh nha".

Người phụ nữ đó muốn dạy dỗ Lăng Dịch Sâm một trận, bỗng chốc ngừng lại, nghe thằng nhóc nói như vậy, sắc mặt lập tức chuyển sang tươi cười. Cô ta đưa xoa đầu Lăng Dịch Sâm.

Bạn nhớ Lăng rất tự nhiên để cho người phụ nữ đó xoa đầu của mình. Nhân lúc cô ta đang nhìn mình cười hiền từ, liền lấy cây kéo ở trong quần mình ra cắt một miếng trên váy. Sau đó cười hi hi chạy đi.

Lăng Vi nhìn thấy cảnh tượng này, lắc đầu. Đứa con trai này của cô hết sức nghịch ngợm, nếu không gặp chuyện nghiêm trọng, sẽ không đối xử với cô giống mẹ. Cả ngày kêu Vi Vi, còn nói là, nói như vậy sẽ không ảnh hưởng đến việc cô có bạn trai.

Tên tiểu quỷ đó cô càng ngày càng không hiểu được hần.

Ở sau lưng trong chốc lát truyền tới tiếng hét chói tai của người phụ nữ kia. Lúc đó Lăng Vi kéo Lăng Dịch Sâm chạy về phía trước để tránh cho người phụ nữ cao lớn kia tới tìm mẹ con cô gây rối.

Lăng Dịch Sâm quay đầu lại nhìn váy của người phụ nữ kia bị rách, lộ ra nơi thâm kín, ha ha cười to, thật làm hần chết cười. Cũng không để ý xem hần là ai, đám sờ tóc của hần. Trên người hần bất kể chỗ nào cũng chỉ có Mẹ mới có quyền chạm vào.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Vào ở khách sạn

Chương 12: Vào ở khách sạn!
Editor: Hoàng Lão Tài

"Đứng lại, thằng nhóc kia mau đứng lại cho tao, là mày giờ trò đúng không?" Ở phía sau lưng truyền đến âm thanh của người phụ nữ đó.

Lăng Vi và Lăng Dịch Sâm liếc nhau một cái, chột dạ cúi đầu, sau đó nhân lúc những người xung quanh không để ý, chạy ra khỏi đại sảnh.

"Dịch Dịch, mẹ đã nói với con nhiều lần, từ nay về sau không được làm càn nữa, đây là Liêu Thị, không phải là nước Mỹ, nếu con còn như vậy, mẹ sẽ để cho mẹ nuôi Niệm Niệm tới đón con về Mỹ". Lăng Vi nói nghiêm túc. Trờ về lần này cô đã hạ quyết tâm rất lớn, nếu như lại bị người đó phát hiện, cô có muốn trốn cũng trốn không được, bất kể như thế nào cũng không thể tiếp tục trốn đông trốn tây nữa.

"Vi Vi, ôm con một cái đi, lâu lắm rồi con không cảm nhận được cái ôm ấm áp của mẹ". Lăng Dịch Sâm đáng thương nhìn về phía mẹ mình.

Lăng Vi với tay nhắc Lăng Dịch Sâm lên trên vali hành lý. lạnh

nhật nói: "Con trước tiết hầy ôn nó đi, mẹ nói thì phải nhớ kỹ, nếu làm trái, mẹ sẽ để mẹ nuôi Niệm Niệm..."

"Đã biết rồi, Vi Vi cứ làm nhảm như vậy, khó trách không ai thêm lầy. Ngay cả mẹ nuôi Niệm Niệm cũng bị người ta lừa rùi, thế giới người lớn thật sự là..." Chưa dứt lời ở ta mẹ, Lăng Dịch Sâm bắt đầu oán giận đứng lên.

Cửa đại sảnh, mọi người nhìn thấy cảnh tượng này quả thật là được mở rộng tầm mắt, một cô gái trẻ tuổi đặt con trai trên va li hành lý, giống như là kéo một con khi vôi vàng đi ra ngoài, đứa bé xinh đẹp kia không thể tin được luôn một mực nhìn cô gái trẻ lằm bằm cái gì đó.

Ngồi vào trong tắc xi, Lăng Vi nhìn qua cánh cửa kính ra bên ngoài.

"Ma ma"

"Người cuối cùng cũng gọi mẹ?" Lăng Vi quay đầu lại nhìn con trai một cái.

Khuôn mặt Lăng Dịch Sâm tươi cười như hoa nở: "Ai nha, thật sự là tính toán chi li quá, khó trách những người đàn ông kia đều sợ mẹ như vậy. Con nói..." Đột nhiên giống như nghĩ tới điều gì đó, Lăng Dịch Sâm vội che kín miệng của mình, sợ xúc phạm tới ma ma uy nghiêm.

Trên đầu cũng không nghe thấy âm thanh khó chịu, Lăng Dịch Sâm lúc này mới ngẩng đầu nhìn mẹ, hần phát hiện ra ánh mắt mẹ rất phức tạp, có thương cảm, có kích động, còn có cả sự mong đợi. Đúng, chính xác là mong đợi.

Xe đi hơn một giờ mới dừng trước cửa một khách sạn năm sao, nhìn qua cửa kính xe, Lăng Vi thấy được bảng hiệu "Khách sạn Sheraton"

"Dịch Dịch, tới rồi" Lăng Vi xuống xe trước, gọi con trai cũng không thấy câu trả lời.

Cô mở cửa xe lần nữa thì phát hiện bé con đã ngủ say.

"Dịch Dịch, chúng ta đến chỗ rồi, mau xuống đây đi". Lăng Vi lay lay cánh tay con trai, sau đó nhéo nhéo trên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé.

Lăng Dịch Sâm lúc này mới từ từ "tỉnh lại". Ngáp một cái, mở to mắt rất là vô tội hỏi, "Ma ma, cục cưng không có sức lực, mẹ ôm cục cưng có được không? Cục cưng rất đói, dạ dày cũng biểu tình rồi, ma ma mang cục cưng đi ăn bữa tiệc lớn có được hay không, ngộ nhớ..."

"Nếu con không còn sức lực để xuống xe, vậy mẹ sẽ lên lầu trước, khi nào con có sức hãy đi xuống xe". Lăng Vi không quay đầu lại bước thẳng về phía khách sạn.

Lăng Dịch Sâm vốn đang ra sức tưởng tượng đến bữa tiệc lớn, nhìn thấy mẹ đã đi xa, hần lập tức nhảy xuống tắc xi, nhớ lại thái độ của mẹ với mình gần đây, tự nhiên nước mắt chảy xuống.

Không phải chỉ là không đưa tiền giao vật thôi sao, khụ, còn có, còn có tiền trả cho bác sỹ tới nhà khám bệnh sau khi hần theo mẹ nuôi đến, lén lút để lại một ít....Nhưng, như vậy cũng không thể, bất luận thế nào hần cũng là con trai mẹ cơ mà, không nên ngược đãi trẻ con có đúng không? Mẹ vẫn thường nói, trẻ con thì phải nghe giảng đạo lý đúng sai. Con nít thì phải nghiêm khắc với chính mình, xì, như vậy không phải ngày ngày trôi qua sẽ không thú vị sao.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thân phận Lăng Vi

Sau khi đi theo mẹ vào phòng, Lăng Dịch Sâm lục tung đồ, lấy một túi đồ ăn vặt lớn ra ngoài, hần cầm lấy hộp khoai tây chiên bắt đầu ăn ngấu ngiến, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt Lăng Vi. Hừ hừ, ai bảo mẹ không mời hần ăn bữa tiệc lớn cơ chứ, oa ô, không lẽ còn không cho người ta ăn đồ ăn vặt nữa sao?

Hừ, không có bữa tiệc lớn con sẽ ăn mà không thèm để ý người. Lăng dịch Sâm trừng mẹ một cái. Dựa vào chuyện này, hần ngồi ăn một túi khoai tây chiên, một miếng bánh ngọt, hai thỏi Chocolate, ôm đồng hồ ăn vặt nhảy lên giường, không tới nửa phút đồng hồ sau tiến vào trong mộng đẹp.

Chờ tới lúc Lăng Vi sắp xếp hành lý xong tới bên cạnh giường, bé con đã ngủ say. Miệng hơi hé ra, dường như trong giấc mơ còn đang ăn gì đó.

"Mẹ muốn tới công ty báo cáo một chút, con ngoan ngoãn chờ ở chỗ này, không được chạy loạn có biết không". Nói xong, Lăng Vi hôn trên khuôn mặt nhỏ của con trai, sau đó mới rời khỏi.

Trong nháy mắt khi đóng cửa lại, Lăng Vi thở dài. Năm năm đã qua đi, năm năm này cảnh vật và những người ngày xưa cũng đổi khác, trước giờ cô luôn cho rằng làm người trên đời luôn rất khó khăn. Cô còn nhớ rõ những lần ngày nghỉ cũng phải lao động quần quật, có lẽ, chính vì bắt đầu như vậy nên cô mới dần bên bi mà đứng lên.

Trong năm đó, trong đêm đó, ngày đó....Chuyện cũ giống như một thước phim quay chậm trong đầu cô, cô còn nhớ rõ người đó đã cướp đi tờ kết quả siêu âm rằng cô có thai, không biết đã lâu như vậy, hần có còn tìm mình hay không?

Sau khi thang máy mở ra, Lăng Vi nhìn thấy nhiều bóng dáng quen thuộc. Cô cúi đầu kiểm tra cách ăn mặc của mình. Thật mong đợi gặp mặt các nhân viên lần đầu.

Cô là một nhà thiết kế trang sức Monica (bí danh), ở trên thế giới đã rất nổi tiếng. Bên cạnh đó cô còn có một thân thể khác - quái y. Cô đến khám bệnh tại nhà toàn bộ bằng tâm tình của mình, tiền xem bệnh cũng có từng bậc. Cho nên sau vài năm, Lăng Vi kiếm được khá nhiều tiền, đầu tư thuê thêm vài người phụ tá.

Bây giờ, vừa quay lại thành phố Liễu cô đã muốn đi tới ngay công ty xem xét một chút.

Lúc Lăng Vi đến công ty thiết kế trang sức Thái Đạt, phó Tổng Giám đốc đang mở cuộc họp cho nhân viên. Vừa nghe Tổng giám đốc mới nhậm chức tới, ông ta đã hấp tấp chạy ra đón tiếp cô.

Nhưng cô còn chưa đi đến phòng họp, đã nghe được những câu nghi vấn của nhân viên.

Lăng Vi híp mắt, đứng trước cửa, liếc mắt sang bàn những nhân viên đang nói một chút, đem nét mặt của từng người nhớ thật kỹ...

"Nhỏ như vậy đã làm tổng giám đốc..."

"Nhất định là đi cửa sau..."

"Đúng là, chúng tôi ở trong ngành làm quản lý đã có biết bao nhiêu kinh nghiệm, bây giờ tổng giám đốc lại là....Cũng quá vô lý".

"Lăng vi cũng không nói ra việc mình đi học thiết kế ở nước ngoài về, cô cảm thấy điều đó giống như một loại gông xiềng vô hình.

Cô đối với kiểu nói xấu sau lưng này cũng không còn xa lạ. Chỉ là ở nước ngoài đã lâu, bên đó sức mạnh của đồng hương rất lớn, mà ở trong nước đồng nghiệp với nhau lại phát sinh quá nhiều mâu thuẫn.

Cuộc họp hơn một nửa, nhiều nhân viên đã cúi người xuống mặt bàn, đối với Tổng giám đốc mới này họ vô cùng khinh thường. Nếu không phải về vấn đề cơm áo, họ sớm đã chọn nơi khác mà đi.

"Quản lý, nếu không có việc gì nói tôi sẽ đi trước, tôi cong một người khách hàng lớn đang chờ, ngoại trừ tôi, người khác cũng nói không được". Nói chuyện, một người nhân viên đứng dậy muốn đi.

Phó tổng giám đốc chỉ tiếc rên sất không thành thép chỉ chỉ cô nói "Đây là quyết định của nhà đầu tư, các người không nên..."

Lăng Vi tiến lên một bước đứng ở trước mặt một người phụ nữ, đối diện với anh mắt cô ta, Lăng Vi cười cười nói: "NgôMỹ Mỹ đúng không?"

Người tên là Ngô Mỹ Mỹ không kìm được gật gật đầu. sau đó liền hừ lạnh một tiếng, lấy kinh nghiệm của cô ta mà nói bất luận làm việc ở đâu cô cũng là trái bánh thơm ngon, cũng không sợ Tổng giám đốc mới nhậm chức này.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Bị phát hiện.

Lăng Vi đưa tay đoạt lấy xấp tài liệu, cẩn thận xem xét.

Ngô Mỹ Mỹ nhìn xấp tài liệu bị cướp đoạt, trong bụng lập tức xuất hiện tức giận, đồ của cô rất ít khi lấy ra cho các đồng nghiệp xem, cho nên đó là lý do vì sao không có mấy người biết được bí quyết đàm phán của công ty.

Lăng Vi lạnh lẽo, khuôn mặt Ngô Mỹ Mỹ lại đỏ bừng. Trước khi đến công ty cô đã nghe nói qua ở công ty này Ngô Mỹ Mỹ có sự can đảm và thủ đoạn. Cô cho rằng có lẽ phải là người phụ nữ hơn 40 nhưng nhìn lại, có lẽ mới chỉ khoảng hơn ba mươi mà thôi.

"Đây chính là vật báu của cô?" Lăng Vi cười giống như không nhìn cô ta.

Ngô Mỹ Mỹ liếc mắt, rút cục không kiên nhẫn được nói, "Nếu như cô cảm thấy công ty không cần tôi, có thể trực tiếp sa thải tôi, làm ơn không cần vũ nhục tôi".

À, vũ nhục sao?

Lăng Vi suy nghĩ một chút, làm thế nào mới có thể khiến cho người phụ nữ này vừa không mất mặt vừa có thể tiếp nhận mình nhỉ? Cô háng giọng một cái mới mở miệng nói, "Kết quả cô điều tra cùng với thực tế chênh lệch quá nhiều, tôi chỉ nói một điểm thôi, Từ Niệm Niệm là ai? Đây chính là nhân vật nổi tiếng thế giới, cô ấy sẽ không tham gia quảng cáo đâu. Giá tiền cô trả cho quảng cáo là bao nhiêu? Lợi nhuận được bao nhiêu?"

Ngô Mỹ Mỹ trả lời từng câu hỏi, thái độ không kiên không nịnh làm cho Lăng Vi phải lau mắt mà nhìn.

Cuộc họp vừa chấm dứt Lăng Vi lập tức theo phó tổng trở về phòng làm việc mới. Trong buổi sáng ngắn ngủi gấp gáp, cô nhớ kỹ những nhân viên mình đã gặp, cô có chỗ hiểu rõ công ty này, cảm thấy công ty bây giờ cũng không tệ lắm.

Mới vừa ngồi vào ghế xoay, nghĩ đến con trai hình như còn chưa có ăn cơm trưa, cô bấm số gọi về cho con trai.

"Alo, tôi là Lăng tiên sinh, xin hỏi muốn tìm ai?" Lăng Dịch Sâm nghiêm túc nói, lời này truyền ra từ ống nghe làm cho Lăng Vi không nhịn được cười ra tiếng.

"Mẹ, không cho phép" Lúc này Lăng Dịch sâm đang ngồi trên ghế sofa xem tiết mục thám hiểm yêu thích.

Lăng Vi nhịn cười, biết rõ con trai nhà mình thích giả làm tiểu đại nhân, lúc này mới nhẹ giọng hỏi: "Lăng tiên đang làm gì vậy?"

Lăng Dịch Sâm răng rắc răng rắc ăn hai miếng khoai tây chiên, sau đó mới thản nhiên như không trả lời: "Bởi vì người nào đó gia trưởng nhân tâm không cho ăn bữa tiệc lớn, làm cho con trai siêu cấp đáng yêu của cô ta không dậy nổi khỏi giường".

"Ma ma, con đã từng nói với mẹ chưa, người thật vô cùng keo kiệt". Lăng Dịch Sâm vừa nghĩ sắp tới không có được ăn tiệc, trong lòng vô cùng khó chịu.

"Tốt lắm, tốt lắm, con muốn ăn cái gì liền tự mình ăn đi, mẹ ở đây còn có chuyện, sẽ về trễ một chút, con tự chăm sóc tốt cho mình". Lăng Vi ngẩng đầu thấy phó tổng đang gõ cửa, cô dặn dò con trai sau đó cúp điện thoại.

Phó tổng vừa vào tới liền đóng cửa lại, thần thần bí bí chạy tới, đứng đối diện với Lăng Vi, nhỏ giọng nói, "Tổng giám đốc, cô biết tổng giám đốc của xí nghiệp viêm thị sao?"

Lăng Vi bùng ly cà phê trên bàn lên, nhấp một miếng, ngẩng đầu nhìn hần, ý bảo hần nói tiếp.

Phó tổng vừa nhớ tới đoạn nghe lén đồng nghiệp gọi điện thoại, trong lòng không yên. Nếu như Tổng giả đốc mới nhậm chức này và tổng giám đốc Viêm thị là sự thật như vậy...Nếu như hần làm cho cô rời đi, không biết có thể đổi từ chức phó này sang vị trí Tổng giám đốc hay không?

Nghĩ tới đây hần không do dự nữa, mà căng thẳng nói, "Năm năm trước không biết có phải sếp từng ở Liêu thị? Trong lúc tôi tới nhà vệ sinh, có đồng nghiệp gọi cho Viêm Tổng giám đốc, nói sếp giống như là người hần muốn tìm Lăng Vi" Nói xong câu này, phó tổng đưa tay lau mồ hôi trên trán mình.

Sau khi phó tổng ra ngoài, Lăng vi thu dọn đồ đạc của mình chuẩn bị rời đi, vừa mới nhắc chân định đi, điện thoại nội bộ đã vang lên.

Cô kiên trì tới nhận điện thoại "Alô" một tiếng.

"Tiểu thư Lăng Vi sao? Tôi ở dưới lầu...." Vừa nghe thấy âm thanh của đối phương Lăng vi hoảng loạn cúp điện thoại, chạy như bay ra ngoài.

Thật kinh khủng, không cẩn thận, lại bị cha tên nhóc tìm tới cửa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Đi cứu Mẹ!

Đứng ở đại sảnh, Viêm Bá Nghị cúp điện thoại của Sở Phong, đi theo Mộ Bạch tới Liêu Thị, thật ngoài ý muốn người phụ nữ đáng chết kia cũng chạy về đây.

Năm năm, hần tìm cô năm năm. Kể từ lần chạy trốn ở bệnh viện, cô giống như bốc hơi mất, ngay cả một chút tin tức cũng không có.

"Boss à, vết thương bên ngoài của anh, chú ý đi chậm một chút". Mộ Bạch biết Viêm Bá Nghị kích động điều gì, nói thật mà nói, nghe người phụ nữ kia trở về Liêu Thị hần cũng kích động vô cùng. Trong bang từ trên xuống dưới chỉ cần biết rõ lão đại tìm người phụ nữ kia thì không ai không ngóng người đó về.

Hần là cánh tay trái đắc lực, đối với người chỉ nghe mà chưa gặp thấy vô cùng tò mò.

Lúc này Viêm Bá Nghị vừa mới ở thành phố C thành công một trận, rồng lớn không ép rắn địa phương là đúng cho nên hần mới tự mình đến đây chính là để giải quyết vài bang phái đứng đầu này.

Bang Hắc Xích Viêm phát triển vô cùng nhanh, từ từ đã tiến vào quanh thành phố. Mặc dù mấy năm nay rất vất vả nhưng trong lòng hần luôn luôn mong nhớ. Tường niệm...người phụ nữ kia, còn có đứa con mà hần chưa gặp mặt.

Mặc dù không biết là con trai hay con gái, nhưng Viêm Bá Nghị có thể xác định người phụ nữ đó sẽ không bỏ đứa bé đi, hần đã điều tra tất cả về cô, kết luận nữ nhân kia sẽ trở về Liêu Thị.

Đúng là... cô đã trở lại...

"Mộ Bạch giúp ta cầm máu, có mang thuốc của ta đến không?" Viêm Bá Nghị ngồi chờ ở khu phòng Vip, kiểm tra miệng vết thương của mình, lại nghiêng đầu nhìn sắc mặt rối rắm của Mộ Bạch.

Mộ Bạch là bang phó của Xích Viêm Bang, cũng là bác sỹ nổi tiếng trong nước, lại là anh em vào sinh ra tử của Viêm Bá Nghị.

Những năm này, bọn họ cùng trải qua rất nhiều chuyện, tình anh em càng sâu nặng.

"Boss, vết thương do súng bắn không có chuyện gì, chỉ là bệnh cũ của anh...Ai, anh đã để Sở Phong đi, vậy hãy chờ tin tức của hắn. Bây giờ quan trọng nhất là sức khỏe của anh, tôi đã nghiên cứu ra một loại thuốc mới, chúng ta hãy cùng nhau về trụ ở chính của Xích Viêm Bang.

Đã đến giờ lên máy bay, Viêm Bá Nghị giờ một tay lên cắt đứt lời nói của Mộ Bạch. Bây giờ hắn nhất định phải đuổi tới nơi mà Sở Phong nói trong điện thoại, chỉ trách hắn không có đi trực thăng tới, nếu không bây giờ đi cũng thuận tiện hơn.

Nói đến Lăng Vi, cô quả thật có chút phốt lò, cho rằng qua năm năm sẽ chẳng có ai tìm kiếm nữa, kết quả không nghĩ tới, ngày đầu tiên trở lại Liêu Thị đã bị chặn ở cửa công ty.

Nhìn vào màn hình camera trên lầu, Lăng Vi dần dần làm cho mình tỉnh táo lại, cô đi đến góc lập tức gọi điện thoại gọi viện binh.

Lăng Dịch Sâm lần nữa tiếp điện thoại là khi bé đang ở lầu hai của nhà ăn ăn một bàn lớn thức ăn. Bé đã nghĩ kỹ sẽ lấy danh nghĩa của Mẹ.

Mắt nhìn thấy món ăn sắp bung lên trước mặt mình, điện thoại di động reo lên.

Hắn dùng bàn tay bé nhỏ mập mạp không kiên nhẫn tiếp điện thoại, Lăng Dịch Sâm ý bảo bồi bàn cứ đặt món ăn ở trên bàn.

Bồi bàn nhìn lại món ăn, sau đó lại liếc mắt qua thực đơn, không dám tin nhìn bé con trước mắt. Một bé con như vậy mà một bên vừa uống sâm banh vừa gọi điện thoại, khụ, chỉ còn thiếu một điều xì gà.

"Nhìn cái gì vậy? Chưa thấy con nít uống rượu bao giờ? Cẩn thận không cho chú tiền boa, hừ...." Lăng Dịch Sâm giả bộ lạnh lùng rất tốt, hắn từ từ trả lời Lăng Vi.

"Con trai, Mẹ cần sự trợ giúp của con. Mau tới đây!" Lăng Vi dùng câu nói như vậy đã kích thẳng vào lòng Lăng Dịch Sâm.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Cục cưng tham tiền!

Lăng Dịch Sâm đề dao cắt đồ ăn xuống, nhìn thấy mấy chị gái xinh đẹp đang ngắm mình, còn đùa nghịch giống như chỉ vào đầu nhỏ của bé, lúc này mới trả lời Lăng Vi: "Vi Vi, đã xảy ra chuyện gì? Cần con làm gì? Con nói với mẹ sau khi con ăn xong sẽ không tính tiền đâu".

Cái gì...Lăng Vi vừa nghe con trai nói vậy lập tức đau cả đầu, mắt nhìn thấy Sở Phong trong màn hình sắp đẩy lùi được đám bảo vệ ngăn cản, lên lầu tìm cô. Ý nghĩ đó vừa lóe lên cô đã dùng dụng cụ đang nói: "Công ty của mẹ có rất nhiều chị gái xinh đẹp, đồ ăn vật thì nhiều không hết, còn cho mẹ rất nhiều, mẹ ăn không hết nên nghĩ tới bảo bồi". Hừm, lấy đại một lý do.

"Được rồi, được rồi, đọc địa chỉ, con sẽ đến ngay, người ta còn đang ăn nguyên một bữa tiệc lớn sẽ để ý đến chút đồ ăn vặt đó sao?" Lăng Dịch Sâm cũng biết mẹ mình đang nói dối, nhưng mà, mẹ nói ở công ty có rất nhiều chị gái xinh đẹp, ngược lại rất hấp dẫn hắn.

Cúp điện thoại, buông dao nĩa trong tay ra, Lăng Dịch Sâm nhảy khỏi băng ghế, lúc này phục vụ đã mang ra món ăn thứ hai, hắn khoát tay áo, khí phách ngang ngược nói, "Đồ ăn còn lại không cần làm, nếu như đã làm xong thì hãy tạm thời để lại, tôi đi công việc, đợi lát nữa về lại tiếp tục ăn".

Phục vụ sững người tại chỗ, nhìn bé con đang cố gắng nhảy lên định nhét tiền vào trong túi áo mình.

"Ngoan, về sau theo tôi quây nháo, đảm bảo sẽ được nhìn không hết các chị xinh đẹp nha" Lăng Dịch Sâm vừa nói vừa nhảy chân sáo ra ngoài.

Những người trong phòng ăn, nhìn tên nhóc cố gắng phô trương, sau khi hắn đi còn có một người con gái xinh đẹp giúp thu dọn.

Lăng Dịch Sâm đứng ở cửa thán máy nhìn thấy chuyện đó, cong miệng cười, còn tặng cho chị gái trẻ tuổi xinh đẹp đó một cái hôn gió, trong lòng suy nghĩ, xem ra hắn có sức quyến rũ cũng không phải nhỏ,...khà khà....

Lăng Dịch Sâm ngồi trong taxi không ngừng thúc giục lái xe chạy nhanh hơn, mới qua vài phút điện thoại của hắn lại vang lên.

"Thằng nhóc, con có tới không? Hôm nay nếu mẹ bị bắt đi, rất có khả năng cả đời con cũng không được gặp lại đâu" Lăng Vi nhìn Sở Phong đã phá

được sự ngăn cản của bảo vệ, vào trong thang máy, cô không khỏi giật chân.

Cô vốn định, nếu Sở Phong vào trong thang máy, cô sẽ đi cầu thang bộ xuống lầu, nhưng sau khi nhìn Sở Phong hạ thủ, liền chặt đứt ý định này, đành phải chờ tiểu Ma Vương đến cứu.

Nói đến Sở Phong, chuyện năm năm trước hẳn không giúp lão đại ngăn cản Lăng Vi vẫn canh cánh trong lòng, hôm nay nhận điện thoại, nghe nói Lăng Vi ở đây, hẳn không do dự mà chạy tới. Nhấn phím điện thoại gọi về bang, được thông báo nhân dịp lão đại không có ở Liêu Thị thì Xích Viêm bang đã tới khiêu khích, mời hẳn về một chuyến.

Trong tình thế khó xử Sở Phong muốn tiến cũng không được, lùi cũng không xong. Hắn quyết định trước hết chạy về xem thế nào, nếu Lăng Vi có ở đây, cô muốn chạy cũng chạy không thoát.

Mới ra thang máy, còn chưa đi đến văn phòng làm việc thì điện thoại Sở Phong đã reo lên. vừa nhìn thấy người gọi là lão đại hẳn lập tức tiếp điện thoại.

"Bây giờ hãy về trụ sở của bang trước, chờ tôi về rồi nói, nếu như Ung Đầu bang không sợ chết, chúng ta cũng không cần nương tay". Giọng nói mệt mỏi của Viêm Bá Nghị truyền tới, Sở Phong sau khi nhận điện thoại, một chút cũng không dừng quay đầu trở lại.

Hắn do dự, ánh mắt nhìn đám người vội vã, hẳn biết rằng bây giờ có đi tìm Lăng Vi cũng không phải thời cơ tốt. Quay đầu bước vào trong thang máy, dự định sẽ cho đàn em đón đường ở đây, hẳn về bang một chuyến, dù sao cách thời gian tan sở cũng còn khá lâu, khi đó lão đại cũng trở lại, hẳn có thể dễ người tới đây một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Vừa tới lầu một, còn chưa ra khỏi thang máy, một bé con đã chạy vào. Khuôn mặt đỏ bừng, thở hồng hển nhìn vô cùng đáng yêu.

"Chú ơi! Xin hỏi người có 30 đồng tiền mặt hay không?" Bộ dáng Lăng Dịch Sâm không rành thế sự, về mặt vô cùng ngây thơ. Thực ra trong bụng đang gào thét...Hắn, hình như đã lấy thuốc mà mami mới vãn về ra, coi như kẹo viên mà ăn mất tiêu rồi, hơn nữa..... là... thuốc xô!!

Sở Phong gật đầu, lấy tiền từ trong túi ra, đang định đưa cho bé con. Cả khuôn mặt hồng hồng đan xen với xanh xanh, giống như là đang phải chịu đựng điều gì đó. Sở Phong ngồi xổm xuống đang định an ủi một chút thì điện thoại trong túi lại reo lên.

Thật đúng là người tốt, người tốt. Lăng Dịch Sâm nhoen miệng cười, vội vàng nói, "Chú à, chú giúp con trả tiền cho chú lái xe ngoài cửa nhà. Con ra khỏi nhà quên mang tiền, bây giờ...Làm phiền chú ra ngoài, con...Con phải đi giải quyết một chuyện vô cùng gấp, hu hu, con nhịn không được rồi".

Sở Phong gật đầu với Lăng Dịch Sâm, bước ra khỏi thang máy. Nhìn điệu bộ của bé con, không phải là muốn đi xuyt xuyt chứ, nhưng mà sao bé con lại che bụng nhéo mông nhỉ.

Trong lúc đang chần chừ, thang máy đã từ từ đi lên. Sở Phong đi ra khỏi cao ốc, phân phó mấy người anh em đứng tại đây chờ Lăng Vi lộ diện, sau đó mới nghênh ngang rời đi.

Lúc đi tới cơ quan của Xích Viêm Bang, Viêm Bá Nghị và Mộ Bạch cũng vừa tới, đang giải quyết mấy tên gan lớn không muốn sống, Sở Phong báo lại những phát hiện của ngày hôm nay.

Khuôn mặt Viêm Bá Nghị lạnh lùng, sau khi nghe xong cũng chỉ cười nhạt một chút, không nói gì thêm. Hắn đi theo Mộ Bạch về phía phòng thí nghiệm. Thực ra trong lòng hắn đang nghĩ, nếu không có một cơ thể khỏe mạnh thì làm sao có sức mà đi tìm Lăng Vi chứ?

"Mẹ con trai đã tới, ở toilet nữ, mẹ đến chỗ con đi" Lăng Dịch Sâm ngồi trên bồn cầu, cảm thấy vô cùng khổ sở.

"Con chạy đến phòng vệ sinh nữ làm gì? Nếu dám nhìn lên chị gái xinh đẹp nào, coi chừng vào sổ cảnh sát mà ở". Trời, thằng bé này cũng thật là...Lăng vi xoa xoa thái dương của mình, cúp điện thoại sau đó đi về phía toilet.

Cô bước đi nhẹ nhàng, sợ rằng có người sẽ phát hiện ra con trai núp trong nhà vệ sinh nữ chờ cô. Không biết Sở Phong vì sao không vào phòng làm việc tìm nữa, nhưng cô quyết định từ nay không tới công ty nữa, giao cho nhóm trợ lý giải quyết. Lần này bị phát hiện, hi vọng người đó sẽ không tìm tới cửa nữa.

Nhớ tới hẳn, cô hối hận vô cùng.

"Rầm rầm, rầm rầm" Lăng Vi đến bên cạnh cửa, Lăng Dịch Sâm cũng vừa đi ra, vừa đi tới bồn định rửa tay, nhưng lại không với tới vòi nước.

Lăng Vi cười nhạo một tiếng, bước tới ôm con trai lên, để hắn rửa bàn tay mũm mĩm một chút.

Lăng Dịch Sâm nhếch môi để chứng tỏ mình không hề yếu kém, nhảy lại hai lần cũng đứng tới được vòi nước, hất đưa bàn tay nhỏ bé vào trong áo, lấy ra một vật đen đen đặt bên cạnh bồn rửa tay.

Lăng Vi nhìn lại, là một chiếc súng lục.

"Con trai, con lấy ở đâu ra?" Lăng Vi giơ tay lấy lại, trên mặt đầy lo lắng nhìn về phía Lăng Dịch Sâm, không biết bé con này lấy súng lục ở đâu ra.

Lúc này Lăng Dịch Sâm vừa nhảy vừa rửa tay, bé vung tay đập cả vào chân của cô, xoa xoa bàn tay sau đó mới hăng hái nói, "Con vừa gặp một chú ở cầu thang máy, nhân lúc chú ấy không chú ý con đã lấy".

"Con nói xem người đó có phải cao cao, gầy gầy đeo chiếc kính đen, hơn nữa..." Lăng Vi bắt đầu miêu tả hình dáng của Sở Phong.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bạn tốt lâu năm!

Lăng Dịch Sâm gật đầu mãi: "Đúng đó đúng đó, hôm nay con xuống lầu dưới ăn cơm, một chị gái xinh đẹp trả tiền cho con đó, có phải con rất có sức quyền rũ không?" Lăng Dịch Sâm chớp chớp đôi mắt to của cậu, hàng mi dài kia tựa như cánh quạt vậy.

Lăng Vi cắt cây súng vào, bé Lăng Dịch Sâm lên liền lạng lẽ lướt xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm, vừa mới ra thang máy, không biết từ đâu phát ra một luồng sáng xa xa. Lăng Vi che mặt lui về phía sau mấy bước, lúc định đi trở vào thang máy, thì sau lưng có tiếng nói gọi nàng lại.

"Thực sự là cô sao Lăng Vi?"

Nghe được giọng nói, Lăng Vi liền nghĩ tới là người nào rồi, chỉ là không ngờ, thời gian qua năm năm, lại lần nữa gặp được người quen.

Lăng Vi lén lút nói thầm bên tai Lăng Dịch Sâm: "Đừng để hắn ta biết mẹ là mẹ của con nhé." Trông thấy ánh mắt đã hiểu của Lăng Dịch Sâm, cô mới thả cậu xuống, để cậu trốn sau lưng mình.

"Lý Canh, đã lâu không gặp." Sau khi người kia đến gần, Lăng Vi ngẩng đầu lấy lại nụ cười ngọt ngào nhất.

Lý Canh sững sốt, nhân nhật nói: "Ừ, đã lâu không gặp". Lần trước sau khi hắn thả Lăng Vi đi, đã nhận lấy hình phạt mất nhân tính của Tổng Thu Minh. Còn có sự trả thù của nhà họ Lăng nữa.

Thực ra giây phút thả Lăng Vi đi, hắn đã từng nghĩ đến sẽ phải chịu trừng phạt như thế nào rồi, chỉ là, sự trừng phạt đó quá thảm khốc, lão già Tổng Thu Minh chết không nổi kia, lại khiến cho hắn nhà tan của nát, đi tới đâu cũng không sống yên ổn được. Thế này, đều là nhờ Lăng Vi ban cho.

Còn cách vài mét nữa, thì Lý Canh đã đi đến trước mặt Lăng Vi, đối diện với gương mặt mịn màng yêu kiều kia, đủ loại cảm xúc trước kia ngập tràn trong lòng.

Lúc này, Lăng Vi đã nhìn ra sự khác thường của Lý Canh, sau này cô từng hỏi thăm qua, Tổng Thu Minh trừng phạt hắn như thế nào, đợi đến khi nàng biết được, đến khi nàng có được năng lực rồi muốn giúp hắn, cũng đã quá muộn rồi. Mà bây giờ..... từ trong ánh mắt của hắn có thể nhìn ra, tràn đầy hận thù.

Năm xưa, là hắn thích cô nên thả cô đi, hiện giờ..... muốn bắt cô lại lãng nhục một phen, cũng là hắn. Chuyện tình cảm trên thế giới này, biến hóa cũng thật là nhanh quá đi.

"Vi Vi, thành thật khai báo, khi nào thì mẹ lại nhiều thêm một người bạn tốt lâu năm thế?" Lăng Dịch Sâm ôm lấy ống quần của Lăng Vi, ló đầu ra nhìn về phía Lý Canh đang đi tới. Trong lòng cho người đàn ông này một cái đánh giá kém.

Lăng Vi không chú ý trả lời câu hỏi của Lăng Dịch Sâm, tay phải của cô nắm lấy cây súng mà Dịch Dịch trộm được, chuẩn bị dùng để phòng thân. Cô vẫn cảm thấy Lý Canh thay đổi rồi, nếu như lần này hắn làm ra chuyện gì tổn hại đến cô, cô tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình, đây là nguyên tắc cô lăn lộn nhiều năm trên quốc tế.

"Lăng Vi, cô có biết không? Từ sau khi cô rời đi, tôi đã gặp phải cảnh ngộ gì, một nhà chúng tôi đã bị Tổng Thu Minh tra tấn thành đáng sợ như thế nào, cô biết không?" Lý Canh nhớ đến những người thân đã bỏ hắn mà đi, tâm trạng khó chịu.

Lăng Vi lùi lại hai bước, che Lăng Dịch Sâm lại không muốn cho Lý Canh nhìn thấy. Nhưng một đứa bé lớn như thế, ở một nơi nhỏ hẹp thế này, sao có thể không thấy được chứ.

Lý Canh lê bước thật nhanh, mấy giây sau đã đi đến trước mặt Lăng Vi.

Tuy ánh đèn trong bãi đỗ xe có hơi tối, nhưng Lăng Vi vẫn nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu của Lý Canh.

“Sao thế? Bởi vì chuyện của nhà anh mà giận lấy lên người tôi à?” Lăng Vi cười như không người nhìn Lý Canh.

Lý Canh hừ lạnh một tiếng, lấy con dao quân dụng từ trong ngực ra, đối mắt với Lăng Vi, chợt cười phá lên, rồi từ từ mở miệng nói: “Giận lấy cô? Có phần như thế đấy, nhưng bây giờ có một vụ buôn bán lớn, cần cô đi với tôi một chuyến.”

Nói xong, mới nhìn sang Lăng Dịch Sâm yên lặng ở sau lưng Lăng Vi, về mặt nghi ngờ hỏi: “Thằng nhóc con này là ai? Con cô à?”

Tâm tình của Lăng Vi có chút thấp thòm, nhưng chốc lát sau liền làm cho mình bình tĩnh lại. Cô cười giễu một tiếng, quay đầu nhìn Lăng Dịch Sâm một cái, cho cậu một ánh mắt, sau đó xoay lại nói với Lý Canh: “Con tôi? Anh nghĩ nhiều rồi đấy, đây là con của bạn tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Bị cha thằng bé bắt được

“Vi Vi, kẻ này xấu xa quá, lại nói đi là mami của con, mami của con hung dữ lắm, còn lợi hại hơn cả sài lang hổ báo nữa cơ.” Lăng Dịch Sâm ngẩng đầu, nhìn mami nhà mình, hôm nay cậu muốn làm cho mami ghen đến nội thương luôn, ai bảo mẹ ở trước mặt người khác lại không nhận cậu là con trai cưng của mẹ chứ.

Lý Canh đến gần hai bước, Lăng Vi lập tức giơ súng lên chống vào lồng ngực của hắn. Lý Canh cười điên cuồng, hắn ta móc cây súng trong túi áo ra, ngắm chuẩn lên nhóc con sau lưng Lăng Vi nói: “Tôi không sợ chết, cô có lẽ cũng không sợ chết, nhưng thằng nhóc sau lưng cô..... thì khó nói đấy. Lăng Vi, tôi chỉ muốn cô đi với tôi một chuyến thôi, hoàn thành giao dịch. Năm năm trước cô nợ tôi một ân tình, trả trong lần này luôn đi.”

Từ sau khi bị Tổng Thu Minh đuổi đi, Lý Canh một mình kéo bè kết phái ở một góc của thành phố Liêu cũng tạo được chút danh tiếng, hôm nay đột nhiên hắn nhận được một cuộc điện thoại, nói Lăng Vi xuất hiện gần tòa nhà này, nghĩ đến bang Đầu Ưng đối đầu với bang Xích Diễm như nước với lửa vẫn luôn tìm người phụ nữ này, hắn có thể làm một cuộc giao dịch kiếm một khoản tiền, liền một mình đến đây, không ngờ thật sự bị hắn chặn được.

“Đỡ súng của cô xuống đi, Lăng Vi, đây là do cô nợ tôi.” So với năm năm trước, Lăng Vi cảm thấy trên người Lý Canh đã nhiều thêm hơi thở tàn bạo.

Cô thì chẳng sao cả, không sợ chết hay bị thương, chỉ là con trai cưng của mình không thể bị một chút xíu nguy hiểm nào. Không biết Lý Canh có dẫn theo người khác đến không, Lăng Vi nghĩ trước cứ yếu thế một lần vậy, đợi đến lúc Lý Canh đưa hai mẹ con họ ra ngoài tòa nhà này rồi nói tiếp.

Lý Canh trông thấy Lăng Vi đặt súng xuống, đi tới, đặt súng lên đầu Lăng Vi. Đưa cô đi về phía chiếc xe ở đằng trước.

Lăng Dịch Sâm ở sau lưng thành thạo đi theo người lớn ở phía trước, cậu chưa nghe qua mami nhắc đến cái chú này nha?

Nhìn không được tò mò, Lăng Dịch Sâm vỗ vỗ phía sau hông của Lý Canh, Lý Canh quay đầu lại, về mặt cậu như một tên trộm hỏi: “Chú ơi, chú với Vi Vi có quan hệ gì vậy? Tại sao phải mang đi ấy đi thế?”

Đối với sự quý giá của con trai, Lăng Vi không hề nói gì, cô đã chuẩn bị sẵn hết rồi, nếu như Lý Canh có hành động gì khác thường, cô sẽ dùng dao găm phòng thân trong túi quần giải quyết mạng sống của hắn. Lần đó vào năm năm trước, là cô nợ hắn một lần, nhưng đặt súng xuống thì coi như trả hết rồi, nếu như Lý Canh dám làm hại Dịch Dịch, cô tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

“Nhóc con, đừng hỏi này hỏi kia mãi thế, cẩn thận chú cắt lưỡi của mày đấy.” Thực ra vừa nhìn dáng vẻ của thằng nhóc này, trong lòng Lý Canh đã có tính toán, nếu đây không phải là con của Lăng Vi, thì con mẹ nó đi mà gặp quỷ đi. Thằng nhóc này quả thật chính là bản sao của Lăng Vi mà.

Vừa lên xe, sau lưng liền có người gọi mình.

“Lăng Vi, em còn muốn chạy à.....” Lúc Viêm Bá Nghị theo Sở Phong đuổi đến tòa nhà này, liền xuống bãi đỗ xe trước, dường như anh có thể ngửi được mùi của Lăng Vi vậy.

Quả nhiên, cô nhóc đó vừa ngồi vào trong xe, bên cạnh dường như còn có một người đàn ông, anh hét lớn một tiếng, giơ tay bắn bẻ lốp xe, nhanh chóng chạy qua.

Thần linh ơi, Lăng Vi từ bên cửa sổ xe nhìn thấy người đến là Viêm Bá Nghị, cả người đều xù lông lên, cô che miệng của Lăng Dịch Sâm lại, không để cậu lên tiếng, lần này xong đời rồi, mình với con trai đều sắp bị bắt được rồi.

Nhìn Lý Canh xuống xe đánh nhau vài lượt với Sở Phong liền chuồn mất, Lăng Vi thất vọng lắc đầu, đột nhiên trong đầu lóe lên, nói thầm bên tai con trai: “Dịch Dịch, mami có chuyện phải đi một chuyến, một lát nữa con lặng lẽ rời khỏi nhé, đừng để bị phát hiện, nếu như con bị phát hiện, thì chúng ta cùng nhau xong đời đó.”

Lăng Dịch Sâm như hiểu lại như không hiểu gật đầu, ngồi dậy nằm bò trên ghế sau xe, Lăng Vi ngồi bên ghế lái phụ, muốn khởi động xe chạy đến chỗ trung tâm của bãi đậu xe, để cho con trai có cơ hội tốt để chạy trốn.

Cô vừa mới chuyển động chìa khóa, từ kính chiếu hậu liền trông thấy Viêm Bá Nghị đã đi tới rồi, ngay lúc đó ra quyết định, bây giờ cô liền xuống xe, miễn cho người đàn ông chết tiệt này phát hiện ra Dịch Dịch.

Sau khi nhìn thấy Lăng Vi xuống xe, vẻ lo lắng trong mắt Viêm Bá Nghị mới chuyển thành vui vẻ, anh vươn tay kéo Lăng Vi lại, kéo đến trước mặt mình.

“Đã lâu không gặp, rốt cuộc em cũng xuất hiện rồi.” Một câu nói bình thường biết mấy, nhưng khoảnh khắc mà Viêm Bá Nghị nói ra, tựa như tảng đá lớn lơ lửng trong lòng bao nhiêu năm rốt cuộc cũng hạ xuống.

Lăng Vi híp mắt nhìn người đi theo sau lưng Viêm Bá Nghị, ngay cả dừng khí để quay đầu lại nhìn sang chiếc xe một cái cũng không có, sống chết sợ Dịch Dịch bị phát hiện.

Má ơi, trước mặt cô là cha ruột của con trai nha. Năm năm rồi, người đàn ông này không thay đổi chút nào, nếu như hẳn biết con trai của mình cũng đã năm tuổi rồi, hẳn có giành lại không, nếu như Dịch Dịch bị cướp đi, thì cô phải làm sao đây.

“Đã lâu không gặp.” Lăng Vi giả vờ vui mừng, trong lòng lại vô cùng căng thẳng. Không biết người đàn ông này sẽ trả thù cô như thế nào.

Viêm Bá Nghị ngẩng đầu vuốt lại mái tóc rối bời của Lăng Vi, trong lòng có một loại cảm giác thỏa mãn, giống như là nước sông cuộn cuộn, tuôn trào thẳng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Nhóc con xảo trá đáng yêu

Editor: miemei

“Em.....” Vốn muốn hỏi chút gì đó, Viêm Bá Nghị thay đổi thái độ thường ngày, đột nhiên không biết nên nói gì, trong đầu anh đã từng ảo tưởng vô số lần, đợi đến lúc anh tìm được người phụ nữ này, phải trừng phạt cô ấy ra sao. Nhưng hiện giờ cô ấy đứng trước mặt mình, lại không biết nên biểu hiện như thế nào, để trừng phạt người phụ nữ đã đánh cắp trái tim của mình đây.

Xoay người nhìn chiếc xe Lăng Vi vừa ngồi, Viêm Bá Nghị kéo tay Lăng Vi đi hai bước về phía chiếc xe, lúc này tim của Lăng Vi đều dâng lên đến tận cổ họng rồi, vẫn luôn mặc niệm “Con trai con trai, ngàn vạn lần đừng để bị phát hiện nhé. Nếu như con bị phát hiện ra thì cả đời của mẹ con liền tiêu rồi.”

Mắt thấy Viêm Bá Nghị sắp mở cửa xe ra, Sở Phong ở sau lưng đột nhiên hét lên: “Lão đại, Mộ Bạch gọi điện nói có chuyện gấp, bảo chúng ta nhanh chóng trở về.”

Nghe thấy câu nói của Sở Phong, Viêm Bá Nghị rút tay lại, chống lại ánh mắt hơi trừng to của Lăng Vi, nhìn nhau hai giây, mang theo cô cùng ngồi lên xe rồi đi.

Lăng Dịch Sâm đã nương theo gầm xe trốn đến bên dưới một chiếc xe khác nhìn thấy mami bị người ta mang đi, trong lòng thở phào một hơi, may mà không bắt được cậu, cậu còn có thể đi cứu mami được. Chỉ là cậu có chút không hiểu, rõ ràng trên người mami có dao mà, sao không đánh bắt ngờ một lần nhỉ?

Thực sự là có chút nghĩ không ra nha, Lăng Dịch Sâm bò ra từ dưới gầm xe, từ trong túi móc ra một tờ khăn giấy, lau lau tay xong, lê cặp chân ngắn ngủn, nhanh chóng chạy về phía lối ra an toàn.

Lúc này mới lấy chiếc di động nhỏ xíu của cậu ra, còn có khẩu súng mà mami đưa cho cậu trước khi xuống xe. Nhìn kĩ một hồi, cũng không nhìn ra nguyên nhân vì sao, sau khi cất kĩ khẩu súng, thì bắt đầu gọi điện tìm viện binh.

Điện thoại vừa vang lên một hai tiếng, liền được bắt máy. Tiếp theo, từ trong loa nghe truyền đến giọng nói chói tai của một người phụ nữ.

Trong khoảnh khắc điện thoại được nhận thì Lăng Dịch Sâm đã đưa di động ra vị trí xa lỗ tai mình, nghe được người phụ nữ kia hét lên hỏi: “Dịch Dịch, sao giờ mới gọi điện cho mẹ nuôi thế, sốt ruột chết người ta mà, điện thoại của mami con sao gọi không được, xảy ra chuyện gì rồi hả?”

Nếu như Lăng Vi ở đây, nhất định sẽ nói “Xảy ra chuyện gì? Xảy ra chuyện lớn rồi, mình bị cha của Dịch Dịch bắt được rồi, bây giờ đang bị bắt cóc đến chỗ không biết tên đây này.”

“Ặc..... Nói ra thì dài lắm đó mẹ nuôi Niệm Niệm ơi.” Cái đầu nhỏ của Lăng Dịch Sâm đang suy nghĩ phải nói như thế nào với mẹ nuôi chuyện mami bị người xấu bắt đi rồi.

Người phụ nữ ở đầu bên kia điện thoại khẽ nhả ra một vòng khói, không đợi Lăng Dịch Sâm trả lời, nói tiếp: “Dịch Dịch này, mẹ nuôi vừa nhận một công việc, muốn hỏi mami con có làm không đấy.”

Vừa nghe có tiền để kiếm, Lăng Dịch Sâm lập tức có tinh thần: “Công việc gì thế ạ? Chuyện của mami con có thể làm chủ thay mẹ mà.” Tâm tính ông cụ non bắt đầu quấy phá.

Người ở đầu bên kia điện thoại ngần ngừ do dự một lúc, rồi mới cực kì thần bí nói: “Là thế này, Xích Viêm bang muốn tìm mami con xem bệnh, tiền thù lao ấy.....”

“Tiền thù lao bao nhiêu ạ?” Vừa nghe đến tiền, Lăng Dịch Sâm thoáng chốc liền đem chuyện mami bị bắt đi quăng ra sau đầu, hiện giờ cậu đặc biệt muốn biết, chuyện mẹ nuôi vừa nói rốt cuộc có đáng tin hay không.

“À.....” Vừa nghe Lăng Dịch Sâm mắc câu, người ở đầu điện thoại bên kia bắt đầu dùng viên đạn bọc đường tấn công. “Có thể ở trong căn nhà rất lớn rất lớn, cũng có thể mua rất nhiều rất nhiều đồ ăn đó.”

“Wow, con có thể mua một cái siêu thị cực lớn không? Hà mẹ nuôi?” Lăng Dịch Sâm ảo tưởng, nếu như có thể tự do ra vào siêu thị, ăn cái này xách cái kia, thuận tiện ở đó luôn một đêm thế thì tốt biết bao.

Đầu bên kia điện thoại không hề do dự nói “Có thể, xây một khu vui chơi kẹo ngọt cũng không thành vấn đề đâu. Còn có thể cho một đám các chị xinh đẹp đến chăm sóc con nữa.”

“Vây..... Sau khi chuyện thành công thì con được chia mấy phần?” Lăng Dịch Sâm giơ tay ra, muốn tính xem vấn đề chia hoa hồng, tiếc là cậu thực sự không mấy nhạy cảm với các con số nhà.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Người giả ngu giả khờ số một

Editor: miemei

“Không có vấn đề, sau khi thành công mẹ nuôi giao tiền hết cho con.” Từ Niệm Niệm một lời đồng ý, dù sao hứa với Dịch Dịch là một chuyện, sau này làm như thế nào lại là một chuyện khác.

Lăng Dịch Sâm đứng thẳng người, lấy giọng, ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc nói: “Mẹ nuôi, con thay mami của con nhận nhiệm vụ này.”

Đầu điện thoại bên kia lại truyền đến mấy câu dằn dò, sau khi Lăng Dịch Sâm luôn miệng đồng ý, mới ngắt điện thoại.

Cuộc gọi của mẹ nuôi vừa ngắt, Lăng Dịch Sâm mới nghĩ đến mình còn chưa nói với mẹ nuôi chuyện mami bị bắt cóc, cậu vỗ vỗ cái đầu nhỏ của mình, trong lòng không khỏi cuống lên.

Nghĩ đến mami không biết bị mang đến nơi nào nữa, Lăng Dịch Sâm nghĩ trái nghĩ phải, vẫn là quyết định trở về khách sạn Sheraton kia chờ tin tức vậy.

Lăng Vi bên này, cô ngồi ở chỗ phía sau ghế lái, sát bên Viêm Bá Nghị, ngửi thấy mùi hương đặc biệt trên cơ thể của anh, suy nghĩ bay xa.

Viêm Bá Nghị đánh giá toàn thân trên dưới của Lăng Vi, xem ra mấy năm này cô ấy trải qua cũng không tệ, nghĩ đến cảnh tượng chia ly khi xưa, anh nhin không được hỏi: “Con đâu rồi?”

Con? Lăng Vi vừa nghe Viêm Bá Nghị hỏi cô, lập tức quay đầu qua nhìn anh một cái, lại chột dạ quay đầu đi. Cô không ngừng nói thầm trong lòng với chính mình, đừng căng thẳng, đừng để lộ bản thân, đừng để bị Viêm Bá Nghị điều tra ra những chuyện cô đã trải qua mấy năm nay.

Cảm thấy tâm trạng của mình bình tĩnh rồi có thể nói chuyện với Viêm Bá Nghị rồi, Lăng Vi mới mở miệng nói: “Con gì chứ? Tôi nghe không hiểu?”

“Lăng Vi.....” Đổi thành Viêm Bá Nghị nghiêng răng nghiêng lợi rồi, đối diện với gương mặt càng thêm xinh đẹp hơn năm năm trước, Viêm Bá Nghị đè xuống con giận trong lòng, tốt bụng nhắc nhở một câu: “Năm năm trước, lúc gặp em ở bệnh viện, em đã được kiểm tra ra là có thai.”

Lăng Vi nghe xong, “À” một tiếng, quay đầu lại không nhìn Viêm Bá Nghị, không muốn giải thích, cũng không muốn nói gì, chung quy cô cũng phải giữ lại một con đường, cho cuộc sống sau này của con trai.

Cô quay đầu qua đối diện với vẻ mặt dần dần trở nên lạnh lẽo của Viêm Bá Nghị, cười đùa nói: “Quý ngài mặt than đây, tôi cảm thấy năm năm trước chúng ta đã không còn liên quan gì nữa rồi, hôm nay anh tìm tôi có chuyện gì thế?”

“Viêm Bá Nghị.”

“Hà?”

“Tôi nói, tôi tên Viêm Bá Nghị. Con đâu?” Chết tiệt, có một loại xúc động muốn bóp chết người phụ nữ này. Có phải anh không nên hỏi mãi về chuyện của đứa nhỏ, sẽ bị người phụ nữ trước mặt này hiểu lầm đi.

“À, tôi biết rồi.” Lãng Vi gạt đầu, giả ngu giả khờ là sở trường của cô mà. Cô nhìn sang sắc mặt càng ngày càng âm u của tổng giám đốc Viêm, nhanh chóng khép miệng lại.

Cảm nhận được áp suất thấp trong xe, Sở Phong ngồi bên ghế phụ lái hận không thể xuống xe giữa đường chạy đến hai chiếc xe phía sau, thật là sợ lão đại bùng phát, lấy hấn ra đỡ đạn trước tiên. Trong lòng buồn bực, trên người hấn có hai khẩu súng, không biết từ khi nào đã biến thành một khẩu rồi, lại không dám nói ra, đường đường là nhị đương gia của bang Xích Viêm (Mộ Bạch cũng là nhị đương gia) lại không biết từ khi nào mất một khẩu súng, nói ra sẽ bị người ta nghĩ như thế nào chứ.

Đã chịu đựng lâu như cả thế kỷ, rốt cuộc cũng đến nơi rồi.

Sở Phong mở cửa xe nhảy xuống, trong lòng thở phào một hơi, hấn chạy đến bên cửa xe của lão đại, lúc muốn mở cửa xe, thì Viêm Bá Nghị đã đẩy cửa xe ra rồi, sau khi đi ra, lại kéo lấy tay của Lãng Vi, dắt Lãng Vi ra.

Mộ Bạch sớm đã chờ ở trước cửa nhìn thấy cảnh tượng này, chân mày khẽ nhướn lên. Nội tâm của hấn rất rối rắm, dù là hi vọng lão đại có thể tìm được Lãng Vi và tiêu thiếu gia, lại hi vọng lão đại tìm được một người phụ nữ hoàn mỹ, có thể chăm sóc cho anh ấy thật tốt. Giúp anh ấy ra khỏi quá khứ không muốn nhìn lại kia.

Mộ Bạch cảm thấy người phụ nữ cùng xuống xe với lão đại, đáng vẻ không cảm xúc của cô, nhìn không ra có nửa phần ưu tư với tình nghĩa của lão đại.

Vừa nhìn đến Mộ Bạch đứng trước cửa, Sở Phong như nhìn thấy cứu tinh mà chạy như bay qua đó, kéo lấy Mộ Bạch đi về phía phòng họp.

“Mộ Bạch, tao nói với mày này, người phụ nữ này lợi hại lắm nhé. Lão đại tìm cô ta bao nhiêu năm nay, vẫn luôn không có một chút tin tức, rốt cuộc cũng tìm được rồi, trong lòng tao cũng nhẹ nhõm.” Nói xong hấn còn vỗ vỗ ngực, thở dài một hơi.

Mộ Bạch mặt đầy cảnh giác nhìn Lãng Vi ở phía ngoài cửa đang từ từ đi vào, hấn vẫn luôn cảm thấy người phụ nữ này rất quen mặt, cũng không nghĩ ra là đã gặp ở đâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Anh nói cô không phải người ngoài

Editor: miemei

“Ầy dà, tám ảnh mà lão đại thường xuyên lật ra xem chính là cô ấy, Lãng Vi đó.” Dường như nhìn ra sự nghi ngờ của Mộ Bạch, Sở Phong tốt bụng giải thích.

Mộ Bạch lắc đầu, đương nhiên hấn biết người phụ nữ này chính là người lão đại vẫn luôn tìm kiếm, tám ảnh cũng sắp bị lão đại lật đến rách luôn rồi, bắt đắc dĩ thở dài một hơi, Mộ Bạch đón lấy ảnh mất của Viêm Bá Nghị, bước thật nhanh ra ngoài.

Viêm Bá Nghị kéo lấy Lãng Vi sít sao, luôn lo sợ không cẩn thận một chút thôi sẽ bị người phụ nữ này chạy trốn mất, chống lại ánh mắt lo lắng của Mộ Bạch, Viêm Bá Nghị không nói gì cả, mà hỏi: “Gọi điện gấp như vậy là có chuyện gì?”

Mộ Bạch nhìn Lãng Vi một cái, nhưng ánh mắt của Viêm Bá Nghị lại có ý bảo hấn nói ra. Hấn ho nhẹ một tiếng, nhếch khóe miệng, nhẹ giọng nói: “Đã liên hệ được với người của Quái Y rồi.”

Giấy đây? Lãng Vi vốn nghĩ đừng nghe người ta nói những chuyện cơ mật thế này, không ngờ lại nghe được biệt danh của mình. Đã liên hệ được với người của mình rồi? Lễ nào là Niệm Niệm? Cô nàng chết đuối kia không làm ngôi sao cho tốt đi lại tìm việc cho cô làm làm gì?

Viêm Bá Nghị kéo Lãng Vi đi vào phòng hội nghị, trong phòng chỉ còn lại hai người Sở Phong và Mộ Bạch, bắt đầu thương lượng chuyện mời Quái Y đến.

“Lão đại, em cảm thấy chuyện này hấn là không đơn giản, trước kia cũng đâu phải chưa từng liên hệ với Quái Y, nhưng người bên kia đều nói Quái Y sẽ không đến thành phố Liêu, lần này lại do dự một lần, bọn em gọi lại lần nữa đã đồng ý ngay.”

Con nhỏ Niệm Niệm hám tiền này, cô đã từng nói tuyệt đối sẽ không nhận nhiệm vụ ở thành phố Liêu, thù lao bao nhiêu cũng không đến khám bệnh, thế

này.....thật là hận không thể chạy đến trước mặt Từ Niệm Niệm ngay lập tức, đập cho cô ấy một trận.

Thấy người trong phòng đều quét tầm mắt về phía mình, Lăng Vi ngại ngùng gãi đầu, đứng dậy nói: “Nếu các anh đã nói đến chuyện cơ mật thể này, tôi vẫn là không nên quấy rầy, tôi, tôi đi ra ngoài trước nhé.” Nói xong liền muốn đi ra ngoài.

“Em không phải người ngoài, ngồi yên đó.” Viêm Bá Nghị tức thì nói ra câu đó, khiến lòng Mộ Bạch kinh hãi một phen, Sở Phong thì không nói gì, chỉ sờ sờ mũi của mình. Mà Lăng Vi, bị Viêm Bá Nghị kéo lại như vậy, lại trở về chỗ ngồi, trong lòng bắt đầu mắng mỗ.

Viêm Bá Nghị nhìn Mộ Bạch một cái, ý bảo nói tiếp.

Mộ Bạch nhìn thời gian, nghĩ một chút nữa sẽ đi sắc thuốc cho lão đại, cũng chẳng kiên kị để tâm gì đến chuyện Lăng Vi ở đây nữa, tiếp tục nói: “Em đã bảo thuộc hạ đến tối thì giao tiền cọc qua cho người liên lạc rồi, hai ngày sau, Quái Y sẽ đến.....”

Lăng Vi vốn đang cầm một chai nước trên bàn lên uống, vừa nghe Mộ Bạch nói hai ngày nữa sẽ đến khám bệnh, bất thành linh bị sắc một cái. Ngẩng đầu nhìn thấy ba cặp mắt đều quét qua đây, cô phẩy tay liên tục nói: “Khụ, tôi..... tôi uống nước bị sắc.” Mụ nội nó, lại dám không hỏi ý kiến của người trong cuộc là cô đây, đã tự tiện quyết định thời gian khám bệnh rồi? Thật là quá đáng quá mà.

“Được rồi, gần đây chuyện trong bang các cậu cố gắng nhanh chóng xử lý đi, bên công ty để cho Vu Na trông coi đi.” Dặn dò xong, Viêm Bá Nghị kéo Lăng Vi đi về phía sân nhỏ của anh.

Lăng Vi muốn giằng khỏi tay của anh, anh lại bắt càng thêm chặt.

Sau khi đi vào phòng khách, Viêm Bá Nghị trực tiếp kéo Lăng Vi đi vào phòng ngủ của anh, tay quay qua khóa cửa lại. Nhìn thấy Lăng Vi còn có dự định muốn chạy, ngọn lửa trong lòng anh liền nhin không được bùng lên: “Sao thế? Vào đến đây rồi mà em còn muốn chạy à? Chẳng phải em có bút máy sao? Em đâm đi, em muốn đâm thì cứ đâm, dù sao tôi cũng đã đau đến chết lặng rồi.”

Câu nói đau đến chết lặng coi như là tiếng lòng của Viêm Bá Nghị, năm năm rồi, anh thật sự chưa từng nghĩ qua, chính mình có thể tìm người phụ nữ này năm năm trời, thời gian năm năm, những người phụ nữ khác anh ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một cái.

Mà bây giờ, người phụ nữ này đã đứng trước mặt mình, sự thỏa mãn, tình cảm vui mừng hơn cả oán giận trong lòng anh kia..... anh thật sự, có chút không nhận ra chính mình nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cô lại bị rồi

Editor: miemei

Anh xoay người đè Lăng Vi lên sau cửa, nâng cằm của cô lên liền muốn hôn xuống, Lăng Vi nghiêng đầu né đi, gấp gấp nói: “Viêm, Viêm Bá Nghị. Anh.....”

Mặt của Viêm Bá Nghị lần nữa lướt qua, lúc này mới lần nữa thương thức được..... nơi mềm mại của năm năm trước.

“Ô ~ Vi Vi của anh đỏ mặt rồi này.” Viêm Bá Nghị rút cằm về, trông thấy mặt Lăng Vi thoáng đỏ ửng lên, trêu chọc nói.

Lăng Vi gờ tay đẩy Viêm Bá Nghị ra, trong lòng tự mắng không thôi “Cũng đã làm mẹ người ta rồi, còn sinh con cho người đàn ông này rồi, còn thẹn thùng gì nữa chứ, thật là.”

Nhìn đôi mắt to long lanh của Lăng Vi, Viêm Bá Nghị đẩy Lăng Vi đến bên cạnh giường, sau đó cời bộ âu phục ra, đến gần cô..... gần hơn..... gần hơn nữa.

Lăng Vi liên tục lui về phía sau trốn..... rồi lại trốn..... mãi cho đến khi bị Viêm Bá Nghị đè lên....., sức cùng lực kiệt chơi trò yêu tinh đánh nhau.

Trước khi bất tỉnh, cô vẫn luôn nghi ngờ, người đàn ông chết tiết này, có phải năm năm nay chưa từng ăn thịt hay không..... nếu không hôm nay sao lại..... dùng sức như thế.

Cho đến khi cô tỉnh lại lần nữa, cảm nhận được bên cạnh có người, cô lập tức ngồi dậy. Cơ thể chợt lạnh, đột nhiên cô nhớ lại chuyện xảy ra trước đó, cô thể mà lại, lại cùng với cha của Dịch Dịch chơi màn đánh nhau..... Hôn nữa, hình như cô, cũng không phải không tình nguyện..... hình như còn, chết tiết, có một chút..... hưởng thụ, và chờ mong lần nữa.

“Sao thế, lúc này biết thẹn thùng rồi? Nhưng tối qua rất là..... ha ha ha.” Trông thấy Lăng Vi liếc qua, lúc này Viêm Bá Nghị mới cảm thấy chuyện vừa trải qua chân thật thế nào, nhin không được lên lút néo mình một cái.

Có thể anh không ngờ, gặp lại lần nữa, càng nhiều thử thách đang chờ đợi anh. trước tiên là đứa con trai tình quái kia của anh!

Buổi tối Lăng Dịch Sâm vốn muốn gọi điện thoại cho mami, nhưng không biết tại sao di động lại hết tiền mất rồi, suy nghĩ một hồi, liền đem chuyện này đổ lên đầu mẹ nuôi Từ Niệm Niệm, quốc tế đường dài nha, hôm qua sao cậu lại quên mất mẹ nuôi đang ở Mỹ chứ, tiền điện thoại hơn một trăm mấy đồng của cậu có thể ăn được một châu kem Haagen Dazs đó, nghĩ đến điều này, Lăng Dịch Sâm lại cảm thấy đau lòng.

Nhưng vẫn phải liên lạc với mami, ban đêm không có mami bên cạnh đặc biệt dài, may mà còn có vật cưng của cậu, máy tính với ti vi làm bạn, và không thể thiếu đồ ăn vặt của cậu nữa.

Không biết đã ngủ từ lúc nào, cũng không biết khi nào thì đã tỉnh dậy. Lúc này Lăng Dịch Sâm nhìn ánh mặt trời chói chang rọi vào phòng, thân hình nhỏ bé không nhúc nhích, cái đầu nhỏ lại nhanh chóng xoay vòng.

Suy nghĩ một lúc lâu, mãi cho đến khi cái bụng bắt đầu kêu rột rột, Lăng Dịch Sâm mới thức dậy tìm quần áo mặc vào. Dựa theo hướng dẫn trước đó của mami, cậu bỏ quần áo đã thay ra vào máy giặt, sau đó ăn mặc xong xuôi, rồi mới đeo cái ba lô lớn của cậu lên vai, lác lác đi ra ngoài.

Vừa khóa cửa lại, cậu suy nghĩ một lúc, quyết định dùng điện thoại của khách sạn gọi cho mami. Nghĩ đến đây, Lăng Dịch Sâm nhanh chóng chạy vào thang máy, vội vàng nhấn xuống phím số.

Lúc vừa nghĩ đến mami trẻ trung xinh đẹp không biết có bị người ta đối xử mất nhân tính không, sắc mặt của Lăng Dịch Sâm thay đổi mấy lần. Nhưng kỹ thuật phòng thân của mami cũng rất lợi hại nha.

Vừa chạy đến quầy tiếp tân, liền trông thấy có một người lớn đứng ở đó, hình như đang hỏi thăm gì đấy. Lăng Dịch Sâm nheo đôi mắt to của cậu lại, phát hiện ra là cái chú bị trộm súng kia, sau đó lách mình trốn đi, liền nằm sấp trên cái xô pha nào đó trong đại sảnh khách sạn.

Trong lòng lăm lăm, nhất định không được để cho cái chú đó phát hiện ra mình, thực ra hôm đó cậu nói không có tiền trả tiền xe là thật mà, Lăng đại thiếu gia cậu ra đường rất ít khi đem tiền theo, cậu đem theo mami, mami đem tiền, vậy là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Cục cưng đáng yêu lần đầu gặp cha

Viêm Bá Nghị vừa nhìn thấy có đứa nhỏ chạy qua liền muốn quát lên, anh ghét con nít, đặc biệt là những đứa nhỏ vừa thấy anh đã khóc òa lên. Chỉ là, thằng nhóc này. nằm sấp bên cạnh anh, giống như đang trốn ai đó, hơn nữa. sao lại không sợ ánh mắt lạnh băng anh bắn ra nhỉ.

Anh nhìn màn hình giám sát trên di động, xác định Lăng Vi không có rời khỏi phòng ngủ của anh, mới yên lòng thu hồi tầm mắt, lần nữa nhìn về phía đứa nhỏ kia. Nếu không phải vì có công việc làm ăn phải bàn, thì anh không thể nào để Lăng Vi một mình ở Xích Viêm bang chờ anh.

Lúc này Lăng Dịch Sâm đang tập trung tinh thần nhìn chằm chằm Sở Phong, không để tâm đến những chuyện xung quanh. Nhưng mami và mẹ nuôi đều đã dạy cậu, phải mắt nhìn sáu đường tai nghe tám hướng, nên cái chú mặc âu phục bên cạnh đang đánh giá mình, cậu cũng biết.

“Khụ.” Viêm Bá Nghị ho nhẹ một tiếng, không biết vì sao, nhìn thấy cậu bé này, anh đặc biệt muốn trêu ghẹo, trong ấn tượng của anh, vẫn chưa có đứa bé nào có thể ở gần anh hai phút.

Lăng Dịch Sâm nghe thấy tiếng ho liền lập tức nghiêng đầu nhìn qua: “Sao chú lại ho rồi, có phải bệnh.” Đối diện gương mặt anh tuấn lạnh lùng của Viêm Bá Nghị, Lăng Dịch Sâm chợt nhớ lại chuyện tối hôm qua mami bị cướp đi, thoáng chốc mặt trắng bệch ra. Không phải chứ, xui xẻo như vậy, lại đụng phải tên xấu xa ở đây!

Viêm Bá Nghị trông thấy cậu bé thay đổi sắc mặt, cho rằng mình dọa tới nó. Do dự một lúc, vẫn bày ra một vẻ mặt khá là dịu dàng, nhẹ giọng hỏi: “Anh bạn nhỏ, cháu đang trốn ai thế?”

Bạn nhỏ Lăng vốn muốn chuẩn bị ngay lập tức, trong mấy giây ngắn ngủi, đại não đã nhanh chóng xoay mấy vòng, chỉ chốc lát đã nghĩ ra kế hoạch giải cứu mami như thế nào. Cậu đón lấy ánh mắt của Viêm Bá Nghị, trên mặt nở nụ cười ngây thơ, giọng nói giòn tan: “Cháu tự mình chơi thôi, không có trốn ai cả, chú ơi, cháu ngồi ở đây một chút đợi người nhà đến tìm cháu có được không?”

Viêm Bá Nghị lưỡng lự một hồi, chống lại đôi mắt to long lanh như viên ngọc của Lăng Dịch Sâm, gật đầu. Anh vốn muốn hỏi cụ thể một chút, lúc này Sở Phong đã đi tới.

“Lão đại, khách sạn không có thông tin đăng kí của cô Lăng Vi, em đã sắp xếp phòng riêng xong hết rồi, Carrera và người của hắn một lúc nữa sẽ tới ngay.” Sở Phong cúi đầu cung kính nói. Vừa ngừng đầu đã nhìn thấy Lăng Dịch Sâm ngồi cạnh Viêm Bá Nghị, đang làm mặt quỷ với anh.

Thằng nhóc này. Hình như đã gặp qua ở đâu rồi, Sở Phong tìm tòi nghiên cứu nhìn Lăng Dịch Sâm, thuận miệng hỏi: “Anh bạn nhỏ, sao cháu lại ở

đây?” Nói xong anh vỗ trán một cái nhớ ra rồi, anh đã gặp nhóc con này ở tòa nhà thương mại nơi Lăng Vi nhậm chức.

“Lại gặp nhau rồi, chiếu cố nhiều hơn nha.” Lăng Dịch Sâm chớp chớp mắt, hiển nhiên là một bộ dáng của một ông cụ non. Sở Phong nhìn đến đầu đầy dấu chấm hỏi, trong lòng nghĩ thầm sao lão đại lại ngồi ngây ngốc ở đây với tên nhóc này, mà nhóc con này cũng không bị dọa đến khóc nha.

Viêm Bá Nghị sờ sờ cái đầu nhỏ của Lăng Dịch Sâm, sau đó đứng lên đi về phía thang máy, vừa đi vừa dặn dò: “Thằng bé này đi lạc rồi, cậu giúp nó tìm người nhà đi rồi trở lại.” Nói xong cũng không đợi Sở Phong, lấy thẻ ra quẹt vào, liền đi vào thang máy.

Bàn chân của Sở Phong vốn muốn nhấc lên, liền rút lại, chỉ có thể đứng tại chỗ giúp anh bạn nhỏ tự nhiên lòi ra này tìm người thân.

Đối với giao dịch đêm nay, anh đã trông mong rất lâu rồi, kết quả..... lại.....

“Chú ơi, đi cùng cháu chú không vui hả?” Lăng Dịch Sâm lấy từ trong ba lô ra hai cây kẹo que, một cây bỏ vào trong miệng, một cây đưa cho Sở Phong.

Sở Phong cúi đầu nhìn cậu bé ngây thơ hồn nhiên, trong lòng bứt rứt. Anh lắc lắc đầu không nhận kẹo que, mà quan tâm hỏi thăm tin tức người thân của Lăng Dịch Sâm.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chú ơi, chú đi đi.

Lúc này, Lăng Dịch Sâm bắt đầu phát huy sở trường nói dối đặc biệt của cậu, cậu vẫn không ngừng nói nói nói, ước chừng qua mười mấy phút, đến lúc cậu nhìn thấy khóe miệng của Sở Phong giật giật hai cái, sau đó mới im miệng, lại bắt đầu ăn cây kẹo que thứ hai.

“Chú ơi, chú đi đi, không cần phải để ý cháu đâu, mami của cháu một chút nữa sẽ đến đón cháu.” Lăng Dịch Sâm phui phui mũi, đeo ba lô lên, đứng lên đi về phía thang máy, cậu đã quyết định rồi, lúc này vẫn là không nên đi cùng cái người nguy hiểm này, lỡ như bị bắt lại thì chơi không vui nữa rồi.

Sở Phong cũng không muốn trông thằng nhóc này, anh nhớ lão đại cực kì không thích đến gần con nít, không biết hôm nay bị trúng gió gì, lại còn kiên nhẫn bảo anh giúp nó. Mắt thấy sắp bắt đầu giao dịch rồi, không biết lần này Carrera đến có giờ trò gì không đây, anh rất lo cho an nguy của lão đại.

Nhưng cho dù rất muốn bỏ đi ngay, Sở Phong vẫn là hỏi Lăng Dịch Sâm một tiếng, tên của mẹ cậu là gì sau đó mới yên tâm.

“Từ Niệm Niệm ạ, mami cháu và cô chị em của mami nữa bọn cháu sống chung đó, yên tâm đi, tạm biệt chú khờ khạo nhé.” Thang máy vừa mở cửa ra, Lăng Dịch Sâm lập tức chui vào, ấn số tầng rồi chạy mất.

Sở Phong sững sờ tại chỗ, lần nữa không khống chế được giật giật khóe miệng, vừa rồi thằng nhóc đó nói mẹ của nó gọi là gì ấy nhỉ? Từ Niệm Niệm? Đó không phải là vị khách ở phòng tổng thống sao, ách còn có..... Mới nãy kêu anh là gì đấy? Khờ khạo, chú khờ khạo hả? Anh, anh là nhị đương gia của một băng xã hội đen, sao có thể khờ, khờ khạo chứ hả?

Vốn muốn kéo nhóc con kia lại dạy dỗ một trận, kết quả trong lúc anh sững sờ, thang máy đã từ từ đi lên, hiện giờ đã đi đến tầng năm rồi, Sở Phong nhìn đồng hồ treo trên tường một cái, ngẩng đầu quẹt thẻ, đi vào một cái thang máy khác. Đột nhiên anh có một dự cảm xấu.

“Alo, alo, là cô Lăng phải không? Tôi là anh Lăng đây.” Bảo phục vụ giúp cậu nạp tiền điện thoại xong, Lăng Dịch Sâm trốn trong phòng gọi điện cho mami.

Lúc này Lăng Vi đang nằm trên giường lớn, hưởng thụ kì nghỉ đặc biệt của cô. Vừa trông thấy cuộc gọi đến của con trai liền lập tức nhận điện thoại, hơn nữa còn che miệng nhỏ giọng trả lời: “Nhóc con, tại sao đi động lại thiếu tiền, làm sao nạp tiền điện thoại được?” Theo như cô biết, thằng quý nhỏ nhà cô không hề biết nạp tiền điện thoại.

Lăng Dịch Sâm một tay đùa với chú hamster nhỏ của cậu, một tay cầm khoai tây, đặt đi động qua một bên. Rất bình tĩnh nói: “Bảo phục vụ nạp giúp con đó, tiền bo con cũng cho luôn rồi, nhưng mà nói rõ nhé, tiền tiêu rồi, mami phải trả cho con đó nha.”

“Biết rồi, tự chăm sóc mình cho tốt đấy.” Lăng Vi xoa xoa huyệt thái dương, trong lòng nghĩ phải làm sao để cứu mình đây, con trai chắc chắn là nhờ không được rồi, nếu như đến cứu mình, khẳng định sẽ như đưa dê vào miệng cọp, có đi không có về.

Nhưng Lăng Dịch Sâm không hề biết ý nghĩ của mami mình thế nào, nói hai câu mới nhớ ra, cuộc điện thoại này lại là mình gọi qua, vội vàng bảo Lăng Vi gọi lại.

Lăng Vi roi lệ chưa xót, chỉ là năm đầu tiên khi con trai ra đời cô sống cần kiệm một chút thôi mà, sao lại nuôi thành tật xấu như thế này cho con trai rồi. Vừa tham ăn lười làm, vừa hám tiền không đủ, hơn nữa..... Chết người nhất chính là keo kiệt đến mức không có từ nào để hình dung được.....

Điện thoại thông rồi, Lăng Dịch Sâm nhận điện thoại liền bắt đầu kể chuyện mình gặp phải, nhưng tránh nặng tìm nhẹ, vì để thể hiện trí tuệ của cậu, không nói tới chuyện gặp mặt Viêm Bá Nghị, chỉ nói ở khách sạn gặp được hai người kia thôi.

Chỉ nói như vậy thôi, cũng đã làm cho Lăng Vi kinh hãi trực tiếp từ trên giường bật dậy.

“Dịch Dịch, mami nói với con này, con không cần đến cứu mami, mami sẽ nghĩ cách liên lạc với mẹ nuôi của con, để mẹ nuôi đón con về Mỹ, nghe lời.” Lúc này chuyện Lăng Vi lo lắng nhất chính là Lăng Dịch Sâm có bị Viêm Bá Nghị nhận ra hay không, nếu như, nếu như con trai bị tìm ra, thì không nhất định cô có thể giành lại được.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Kim kẹp Mộ Bạch bang Xích Viêm

“Mẹ nuôi đã nhận nhiệm vụ cho mẹ rồi đó, hai ngày sau, muốn mẹ khám bệnh cho lão đại gì gì đấy, con làm chủ dùm mami rồi, nên con trai cưng của mẹ nhất định phải cứu mẹ ra.” Lăng Dịch Sâm suy nghĩ đại khái ý của mami, tuy cứu mami có chút mạo hiểm, nhưng ai kêu cậu là con trai của mami nha.

“Nhắc tới chuyện này, mẹ còn chưa tính sổ với con đâu. Mẹ nuôi Niệm Niệm còn chưa thương lượng với mẹ, sao con đã đồng ý rồi? Mami đã nói qua chuyện của người lớn con nít không có quyền hỏi mà.....” Lăng Vi nghĩ tới chuyện Niệm Niệm đồng ý khám bệnh cho Viêm Bá Nghị, thật là..... lừa gạt dùng dùng bốc lên, sợ cái gì thì gặp cái đó à.

Không biết từ đâu truyền tới tiếng sủng, sắc mặt của Lăng Dịch Sâm thay đổi, cất đồ ăn vặt trên sô pha vào, đặt bé hamster vào trong túi, nói với Lăng Vi một tiếng: “Mami, con nghe thấy tiếng sủng..... Con, mami, con cúp điện thoại trước nha.....”

“Alo, alo.....” Lăng Vi mơ hồ nghe được tiếng sủng từ ống nghe, vừa muốn dẫn dò một chút, kết quả lời chưa nói xong đã bị Lăng Dịch Sâm ngắt điện thoại rồi, tức đến cô lại gọi nữa, kết quả trực tiếp bị ngắt ngang.

Lăng Vi sửa sang lại quần áo, vội vã đi ra ngoài. Vừa chạy đến cửa, liền phát hiện ngoài cửa có mấy gã cao to cầm súng đang đứng đó.

Cô đẩy cửa ra muốn đi, nhưng mấy gã cao to kia đi lên phía trước một bước chặn cô lại. Cô phi nhỏ một tiếng, tức đến văng tục: “Cút ra, nếu không tôi không khách sáo đâu đấy.....”

“Xin lỗi, bang chủ không cho cô rời khỏi, thì cô không được đi.” Một gã cao to cầm đầu lên trước nói.

Lăng Vi nhìn bộ dáng cung kính của người nọ, nổi kích động trong lòng từ từ bình tĩnh xuống, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Mộ Bạch đang từ phía xa đi tới. Cô lập tức hươ hươ tay: “Anh Mộ kia ơi, phiền anh qua đây một chút.”

Mộ Bạch vốn đang nghiên cứu thuốc mới ở trong phòng nghiên cứu, nghe tiếng ồn ào bên ngoài liền chạy ra, vừa ra đã thấy Lăng Vi gọi anh qua đó.

“Có chuyện gì sao cô Lăng?” Mộ Bạch dáng vẻ lãnh nhạt, mặt không cảm xúc nhìn Lăng Vi. Trong lòng lại không muốn nói chuyện với cô, thật không biết lão đại nghĩ gì, mấy năm nay đều vì người phụ nữ này, thiếu chút nữa lật tung thành phố Liêu lên.

Lăng Vi ngoắc ngoắc ngón tay, dáng vẻ muốn nói lại thôi. Hắng giọng một cái mở miệng nói: “Tôi có chút chuyện muốn nói với anh, phiền anh nói với lão đại của các anh một tiếng.” Cô biết vị bác sĩ tên Mộ Bạch này có ý kiến với mình, sao cô lại không muốn rời khỏi chỗ này chứ, nhưng bang hội này bên trong ba lớp bên ngoài ba lớp, phòng thủ quá nghiêm ngặt, cô muốn lên lút chuồn ra ngoài rất khó, nhưng bên phía con trai hình như có nguy hiểm nha!

Mộ Bạch dừng bước, đối diện vẻ mặt lo lắng sốt ruột của Lăng Vi, do dự hai giây, rồi mới nhắc chân từ từ đi đến trước mặt Lăng Vi.

Lăng Vi xông qua mấy người chặn trước mặt cô, vội vã đi ra phía ngoài một bước, đứng trước mặt Mộ Bạch. Không biết từ khi nào đã lấy ra một con dao găm, đặt trên cổ của Mộ Bạch.

Đám thuộc hạ kia vừa thấy nhị đương gia bị kim kẹp, tức thì kinh hoảng hét lớn lên: “Buông nhị đương gia ra, nếu không cô cũng không ra khỏi đây được đâu.....”

“Đúng vậy, mau thả nhị đương gia ra, bằng không chúng tôi tuyệt đối không tha cho cô đâu.”

Mộ Bạch đã dự đoán Lăng Vi tìm mình khẳng định không có chuyện tốt lành gì, lại không ngờ người phụ nữ này lại to gan đến mức dám ở bang Xích Viêm kim kẹp hắn, nhưng lúc này vẻ mặt của anh quả thật là ung dung thông thả, bình tĩnh nói: “Cô Lăng lẽ nào là muốn rời khỏi nơi này, nhưng lão đại không muốn để cô rời đi, cho dù có khiến cho chúng tôi chết đi nữa, lão đại cũng sẽ tìm cách bắt cô lại thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Âm mưu của Carrera

“Cầm miệng chó của anh lại.” Lãng Vi hét to một tiếng, kéo Mộ Bạch đi về phía cửa ngoài.

Mộ Bạch vốn có chút võ, lại không biết vì sao lúc đến gần Lãng Vi thì toàn thân đột nhiên mất hết sức lực, bây giờ cho dù anh có chạy, cũng chạy không nổi.

Bên trong khách sạn Sheraton

Viêm Bá Nghị đang trải nghiệm một màn gió tanh mưa máu, vốn đã tránh khỏi họng súng của Carrera, hôm nay bọn họ đến đây vốn để bàn chuyện mafia Ý và bang Xích Viêm ở thành phố Liêu hồ trợ lẫn nhau, dù sao bang Xích Viêm muốn có chỗ đứng ở Ý, không thể thiếu sự giúp đỡ của mafia được, nhưng dự đoán và hiện thực vẫn luôn phát sinh ra chỗ chênh lệch.

“Lão đại, đừng nhìn di động nữa, cô Lãng sẽ không chạy được đâu.” Sở Phong tránh khỏi đòn tấn công của thuộc hạ Carrera, chạy đến trước mặt Viêm Bá Nghị, lại giải quyết hai kẻ địch đến gần.

Từ màn hình giám sát Viêm Bá Nghị trông thấy Lãng Vi kìm kẹp Mộ Bạch, trong lòng đau nhói từng cơn, anh đã rơi vào lưới tình, rất sâu rất sâu, sâu đến không thấy đáy. Đã năm năm, kể từ lúc gặp lại người phụ nữ đó, anh cảm thấy anh cũng được ông trời thương xót rồi, mà bây giờ..... Anh yêu cô như vậy, cô lại muốn bỏ đi.

“Ha ha, Viêm lão đại, hôm nay là ngày chết của mày, mày yên tâm, chỉ cần mày chết, tao nhất định sẽ thay mày tiếp quản bang Xích Viêm thật tốt, mày yên lòng mà đi đi.” Carrera cười điên cuồng, hắn vừa bắn vừa lui về phía cửa.

Sở Phong vừa nghe câu nói đó của Carrera, phỉ nhổ một tiếng chửi rủa: “Mụ nội mày, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của mày, người dám để mất đến bang Xích Viêm bọn tao còn chưa ra đòi đâu, Sở Phong tao hôm nay nếu không xử mày.....”

Viêm Bá Nghị kéo Sở Phong lại, nhìn ánh mắt tức đến trợn to của Sở Phong lác đầu, nghe Carrera nói xằng nói bậy, tâm tình anh lại từ từ bình tĩnh lại.

Bang Xích Viêm cũng đã chuẩn bị từ sớm rồi, nhưng so sánh với vũ khí của mấy tên sát thủ mafia thì, vũ khí trong tay anh em bọn họ có hơi yếu.

Anh giờ súng ngắm chuẩn vào Carrera liền nhanh chóng bóp cò, Carrera cũng nhanh chóng giờ tay bắn tới, chỉ trong khoảnh khắc, Sở Phong kéo Viêm Bá Nghị qua, đỡ cho anh một viên đạn, liền ngã xuống.

“Sở Phong, Sở Phong cậu sao rồi?” Viêm Bá Nghị núp sau chiếc bàn, cúi người xuống nhìn Sở Phong, vẻ lo lắng trong mắt càng ngày càng nhiều.

Cánh tay Carrera trúng đạn, dường như hắn trông thấy Sở Phong bị bắn trúng ngực, không khỏi vui sướng trong lòng, dù sao đại ca bang Xích Viêm không dễ xử lý, nhưng làm chết một tên nhị đương gia cũng không tệ. Nghĩ đến đây, hắn xách tay cầm điều khiển trong tay lên, xông về phía Viêm Bá Nghị vùng tay cười phá lên.

“Ha ha ha ha, Viêm lão đại, mày mau bảo thuộc hạ của mày dừng tay đi, tao sớm đã chôn thuốc nổ trong căn phòng này rồi, nếu như không muốn chết, thì bỏ vũ khí xuống đầu hàng đi.” Nói xong hắn ấn xuống một con số, chỉ nghe một tiếng bùm, góc tường bị nổ ra một mảng, góc tường bung ra, một anh em trong bang Xích Viêm theo đó mà rơi xuống.

Thấy cảnh tượng trước mắt làm kinh sợ tất cả những người trong phòng, Carrera lại cười điên cuồng: “Ha ha ha ha, ngu xuẩn, đều nói lão đại bang Xích Viêm có dũng có mưu, còn nói gì mà..... là bá chủ phương đông? Tao nhỏ này, Carrera tao là người đầu tiên không phục, sao nào, hôm nay trước mặt chúng mày tao liền.....” Carrera dựa vào cạnh cửa, một tay che vết thương, một bên nhìn chăm chăm động tác của Viêm Bá Nghị, vẫn không quên phát ngôn bừa bãi.

Viêm Bá Nghị che vị trí vết thương của Sở Phong, trong lòng tuy có chút nóng ruột, nhưng ánh mắt quét qua hàng ghế lô kia, che giấu ánh sáng nơi đáy mắt, mở miệng nói: “Mày cho rằng là ngày chết của tao, sao không đoán xem hôm nay kết cục của mày sẽ như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chú khờ khạo trúng đạn rồi

Mất thấy người của bang Xích Viêm bị người mình dẫn đến bắt được, Carrera mặt đầy vẻ đắc ý: “Chết đến nơi còn mạnh miệng, tao.....”

Lúc này, không biết từ khi nào nửa cánh cửa đã bị mở ra, một bé trai dựa vào cạnh cửa, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: “Thật là rề rà quá đi, cái ông người nước ngoài này, y như đàn bà ấy, phiền chết đi được.”

Viêm Bá Nghị ngược mắt nhìn sang, vừa nhìn thấy là cậu bé lúc nãy gặp ở sảnh khách sạn, sững sốt, sau đó lên tiếng khuyên răn: “Anh bạn nhỏ, cháu mau chóng rời khỏi chỗ này đi.” Không biết tại sao, nhìn thấy nhóc con này liền cảm thấy rất thân thiết, không muốn nó có chuyện gì.

“Ồ đầu nhảy ra thẳng quỹ nhỏ này thế, gan cũng không nhỏ, hôm nay liền moi gan của mày ra, nhấm rượu ăn.” Carrera đã giết đến đỏ cả mắt rồi, cúi đầu nhìn đứa nhóc, trong lòng không có một chút lòng thương nào.

Lăng Dịch Sâm vốn là tò mò, từ lâu trên tìm xuống, nghe thấy trong phòng có tiếng đầu súng liền đứng ngoài cửa nghe lén, nào biết mấy tên xấu xa bắt mami sắp bị xử lí đầu. Xử lí bọn họ không phải nên là chính mình ra tay sao? Hơn nữa, cái tên người Ý này thật là có chút om sòm, thật sự chịu không nổi mà.

“Nhóc cưng à, cưng nói xem cái tên lông đỏ mắt to này đáng ghét biết mấy, ảnh hưởng con mắt của anh đó, quấy rầy tâm trạng của anh nữa..... chắc chắc, nhóc cưng à, cưng có muốn giúp anh không?”

Viêm Bá Nghị vốn lúc nào cũng chú ý Sở Phong đang che vết thương nằm trên mặt đất, chỉ là trong khoảnh khắc ngược mắt lên nhìn thấy nhóc con Lăng Dịch Sâm đang nói chuyện với một con hamster lớn cỡ một bàn tay, nhin không được khoe miệng giật giật. Anh vừa muốn thu lưới, kết quả cậu nhóc này lại xông vào, lá gan thực sự không nhỏ đâu.

“Đi đi, giữ hơi lại, cậu chủ của cưng đây, còn phải xử lí cái tên kiêu căng này.” Nói xong, Lăng Dịch Sâm ném bé hamster về phía Carrera.

Lúc Carrera nhìn thấy con hamster quăng tới bên chân mình, giờ súng lên liền muốn bắn chết nó. Chỉ trong nháy mắt, không biết con hamster đã bỏ lên bắp chân của hắn từ khi nào, sau từng con tê dại, trong lúc hắn không kịp nhìn con hamster cắn mình như thế nào, thì hai mắt đã nhắm lại ngất xỉu rồi.

Lúc này Lăng Dịch Sâm mới hài lòng ôm lấy bé hamster, lúc cậu đến đây đã thoa thuốc tê lên miệng và răng của bé hamster rồi, chắc chắn, nghĩ lại liền thấy mình thông minh quá đi.

Mọi người của bang Xích Viêm trong phòng nhìn cậu nhóc đột nhiên xông vào, đảo khách làm chủ, trong lòng vừa yêu thích lại có chút lo lắng.

Người Carrera mang đến đều đi lên hai bước, giờ súng vẫy lấy hamster bắn tới. Nhưng đã muộn rồi, trong lúc mọi người sững sốt Lăng Dịch Sâm đã mang theo chú hamster tên là “nhóc cưng” rời đi rồi.

“Nhanh, không chế đám người này, mang về tổng bộ trước.” Viêm Bá Nghị lên tiếng dặn dò, thế cờ đã nghiêng về một bên, Carrera thế nào cũng không ngờ, bố cục hắn cho rằng tinh vi sớm đã bị người của bang Xích Viêm biết được, mà một bước chân của Lăng Dịch Sâm, lại khiến hắn sống cũng sống không được, chết cũng chết không xong.

Bên này sau khi thế cục đã ổn định, Viêm Bá Nghị không quan tâm chuyện khác, tự mình khiêng Sở Phong lên chạy ra ngoài, anh em tốt của anh hôm nay lại đỡ cho anh một đạn, tuy anh đã mặc áo chống đạn không lo, nhưng phần tình nghĩa đó, anh chỉ có thể nhớ mãi trong lòng.

“Sở Phong, cậu chịu đựng chút, anh đã dặn dò, bảo Mộ Bạch nhanh chóng đến bệnh viện rồi, bây giờ chúng ta liền qua đó, cậu đừng ngủ, không sao đâu.” Viêm Bá Nghị che bụng của Sở Phong lại, giọng nói run lên.

Bởi vì đau và mất máu quá nhiều nên mặt Sở Phong trắng bệch, gất đầu. Anh ta thật sự hết hơi rồi, một chút sức cũng không có.

Viêm Bá Nghị vừa mang Sở Phong đi vào thang máy, vừa cúi đầu liền phát hiện nhóc con kia không biết từ khi nào đã chạy vào. Mặt mày lo lắng nhìn Sở Phong đang chảy máu không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chú cao to ơi, cháu tên là Dịch Dịch

“Chú ơi, cháu có bột cầm máu nè, chú cho chú ấy dùng thử xem có được không?” Lăng Dịch Sâm cẩn thận dè dặt hỏi, thực ra cậu cũng muốn thấy ông chú khờ khạo Sở Phong đó bị trừng trị, nhưng không hi vọng chú ấy bị chảy máu, thậm chí bị uy hiếp đến tính mạng, nội tâm mâu thuẫn quá à ~

Viêm Bá Nghị nhìn đáng vẻ chân thành tha thiết của Lăng Dịch Sâm, đặt Sở Phong xuống, nhìn đôi tay nhỏ bé của Lăng Dịch Sâm chậm rãi thò vào một cái ba lô màu đen lấy ra một đồng chai chai lọ lọ, sau đó đưa cho anh một gói thuốc bột.

Viêm Bá Nghị cúi đầu nhìn Sở Phong đang nhắm nghiền mắt vì đau đớn, nhìn xuống vết đạn bắn trên bụng của anh ta. Giờ phút này, anh không hề nghĩ ngờ cậu nhóc kia, anh không chút lưỡng lự lựa chọn tin tưởng, cậu bé này là có ý tốt. Bởi vì đôi mắt kia không lừa người khác được.

“Chú ơi, ừm, chú đừng lo lắng, chú khờ khạo sẽ không có chuyện gì đâu..... À, cháu, cháu có thể đi theo mấy chú không?” Lăng Dịch Sâm hỏi dò, cậu

hi vọng đi theo bọn họ có thể nghe ngóng được mami đang ở đâu, lúc này gọi điện với mami, mami nói thế nào cũng không nói cho cậu biết, thật là xem thường cục cưng của mẹ quá mà.

Cúi đầu nhìn sắc mặt của Sở Phong, dường như đã giảm bớt đau đớn vì có loại thuốc đó, Viêm Bá Nghị gật gật đầu.

Lúc này Mộ Bạch đã chạy đến bệnh viện rồi, khi anh ta bị Lăng Vi kéo đến ngoài cửa của tổng bộ bang Xích Viêm, thì có thuộc hạ gọi điện đến cầu cứu. Sau khi nhận điện thoại ngay trước mặt Lăng Vi, anh ta cũng cảm thấy Lăng Vi dường như cũng có chút căng thẳng, không biết có phải đang lo lắng cho lão đại không.

Trước khi đi Lăng Vi có đưa cho anh ta một viên thuốc, vốn ra toàn thân anh đều không có hơi sức, nhưng nuốt viên thuốc của Lăng Vi đưa rồi, thì cảm thấy cả người lại tràn đầy năng lượng. Tuy rất tò mò cái đó là gì, nhưng anh ta biết rõ thời gian còn dài, sớm muộn gì cũng sẽ gặp lại Lăng Vi thôi.

Vội vội vàng vàng chạy đến bệnh viện, xe của lão đại cũng đã đến rồi.

Vừa thấy Mộ Bạch đến, Viêm Bá Nghị thoáng chốc thờ phào, lúc anh trông thấy Sở Phong trúng đạn thật sự có chút sợ, nhưng kiểm tra qua vết thương biết không có gì đáng ngại, thì cũng không sợ nữa, ngược lại càng thêm lo lắng.

Anh tự tay đặt Sở Phong lên cáng, chạy theo Mộ Bạch về phía phòng phẫu thuật, sau đó ngồi trên băng ghế ngoài hành lang sốt ruột chờ đợi.

Sau khi biết Lăng Vi rời đi lần nữa, Viêm Bá Nghị đã suy nghĩ rất nhiều rất nhiều. Nhớ về quá khứ, trong lòng cũng không dễ chịu gì.

Mãi cho đến khi tiếng trẻ con vang lên bên tai, anh mới nhớ ra cậu nhóc đi theo anh đến đây.

“Chú à, chú đừng lo lắng, chú khỏe sẽ không có chuyện gì đâu.” Lăng Dịch Sâm cầm miếng bánh kem trong tay gặm từng miếng nhỏ cậu vừa mới chạy qua lấy ở chỗ chị y tá bên kia.

Viêm Bá Nghị quay đầu sang nhìn Lăng Dịch Sâm mặt mũi dính đầy kem, y như chú mèo lợm thuộm vậy, khóe miệng khẽ cong lên.

Lăng Dịch Sâm đưa miếng bánh về phía Viêm Bá Nghị, ngây thơ hồn nhiên nói: “Chú ơi, chú có muốn cắn một cái không, thơm ngọt lắm đó, mami nói, nếu như không vui, có thể ăn bánh kem bơ, như vậy trong lòng sẽ từ từ ngọt lên.”

Viêm Bá Nghị nhìn miếng bánh kem cầu vòng được gặm rất ngay ngắn, trong lòng tuy lo cho Sở Phong, nhưng nụ cười trên mặt cũng tươi hơn chút.

Nhìn vào đôi mắt đen láy kia, Viêm Bá Nghị nhẹ giọng từ chối: “Chú không thích ăn bánh ngọt lắm, cháu cứ ăn đi, đúng rồi, cháu tên gì thế?”

Lăng Dịch Sâm rút tay về, há miệng thật lớn cắn một ngúm bánh thật lớn, nhai hai cái với tốc độ nhanh nhất rồi nuốt xuống. Lúc này mới cười hi hi với Viêm Bá Nghị, mở miệng nói: “Cháu tên là Lăng Dịch Sâm, chú cao to gọi cháu Dịch Dịch là được, tên của cháu đặc biệt lắm phải không?”

Dường như đã hiểu ra vì sao trước đó cậu nhóc lại gặm miếng bánh kem nhả nhai như thế, sau khi anh từ chối thì cậu nhóc liền ăn từng ngúm từng ngúm lớn, trong lòng Viêm Bá Nghị ngọt như được rót mật vậy. Anh ngừng đầu xoa nhẹ lên mái tóc mềm như nhung của cậu nhóc, vuốt vuốt cái mũi nhỏ của cậu rồi nói: “Dịch Dịch, vậy sau này chú cứ gọi cháu là Dịch Dịch nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Nhóc con tặng thuốc

Lăng Dịch Sâm trịnh trọng gật đầu, không biết vì sao, mặc dù cậu biết cái chú này là người bắt mami đi, nhưng trong lòng lại không thấy ghét chú ấy. Cậu đâu biết rằng, đây chính là vì quan hệ huyết thống, Tình thân ruột thịt, máu mủ tình thâm chính là đạo lý này.

Ngay lúc Lăng Dịch Sâm nghĩ nên làm thế nào để mọi tin tức mami ở đâu từ chú này, thì chiếc di động nhỏ trong túi của cậu vang lên.

“Chú cao to, chú cầm bánh kem giúp cháu với.” Lăng Dịch Sâm đặt bánh kem lên tay Viêm Bá Nghị, lê cặp chân nhỏ chạy đến một góc nhận điện thoại của mami.

“Dịch Dịch, con chạy đi đâu rồi hả, mami về đây tìm không thấy con.” Lăng Vi đứng trong phòng tổng thống, tìm Lăng Dịch Sâm khắp phòng, không thấy bóng dáng đâu cả, mới gọi điện qua. Khi vừa về đến khách sạn Sheraton, trông thấy bên ngoài bị cảnh sát giăng dây cách ly, trên lầu thì đang thi công sửa chữa, cô liền lo lắng không thôi.

Lăng Dịch Sâm dựa vào tường hành lang, sau khi biết được mami đã về rồi thì trong lòng cũng rất vui mừng, giọng nói cao hơn lúc vừa nhận điện thoại rất nhiều, nghĩ tới cái chú nghiêm túc thận trọng kia đang ngồi trên ghế giữ miếng bánh kem yêu thích của cậu, Lăng Dịch Sâm nói với mami ở đầu bên kia với giọng điệu thương lượng: “Mami, ở chỗ con đang có một chút chuyện, sẽ về trễ một chút, mẹ đừng lo lắng quá nha.”

“Về ngay bây giờ, nhanh, và lập tức, Lăng Dịch Sâm, con phải nghe lời của mẹ.” Giọng nói dữ dằn của Lăng Vi ở đầu dây bên kia truyền tới, khiến cho cơ thể nhỏ bé của Lăng Dịch Sâm sợ đến mức không khỏi đứng thẳng người lên. Bình thường mami đều mang dáng vẻ của một chị gái đáng yêu, lúc dữ dằn lên thì rất là đáng sợ.

Cúp điện thoại của mami rồi, Lăng Dịch Sâm lê đôi chân nhỏ của mình tung tăng đi về phía hành lang bên kia, Viêm Bá Nghị vẫn giữ nguyên tư thế lúc cậu rời khỏi, thấy cậu đi qua, trung ra một nụ cười ấm áp.

“Khụ khụ.” Lăng Dịch Sâm giả vờ như một ông cụ non vậy, ho khan ra tiếng. Dùng sức, nhảy lên trên ghế ngồi, sau đó nhận lại miếng bánh, lại ăn tiếp.

Viêm Bá Nghị cảm thấy mình thực sự là nhìn không nổi cái mặt dính đầy bơ của cậu nhóc nữa, anh lấy khăn tay ra tỉ mỉ lau sạch cho Lăng Dịch Sâm.

Dịch Dịch được phục vụ, miễn bàn hưởng thụ biết bao nhiêu. Cậu ăn từng ngậm từng ngậm bánh lớn, trong lòng vui vẻ không thôi, ném hết mấy lời mami dặn dò ra sau đầu rồi.

Ăn xong bánh kem, cửa phòng cấp cứu vẫn đóng thật chặt, Lăng Dịch Sâm cong cái mông nhỏ lên, lục lọi trong cái ba lô bách bảo của cậu một hồi, ôm mấy cái bình sứ đặt vào trong một cái túi, đưa cho Viêm Bá Nghị. “À, chú này, cháu phải về nhà rồi, chú đừng lo lắng quá nhé, cháu có mấy lọ thuốc nè, có thể cho chú khò khạo dùng, cảm ơn không cần cảm ơn đâu, bái bai.”

Viêm Bá Nghị đón lấy túi đồ Lăng Dịch Sâm đưa, muốn nói gì đó, ví như hỏi xem nhóc ở phòng nào, người nhà là ai, nhưng cậu nhóc vừa nhảy xuống ghế thì đầu cũng không thèm quay lại đã chạy mất tiêu rồi.

Làm việc tốt không để lại tên à? Viêm Bá Nghị giờ những thứ bên trong túi ra xem, nghĩ đến những chuyện xảy ra sau khi gặp cậu nhóc, anh mới nhớ ra, quên hỏi sao cậu nhóc lại không sợ cảnh tượng đầu súng rồi.

Thật đúng là một đứa nhóc kì lạ.

Đang suy nghĩ, cửa phòng phẫu thuật mở ra, Mộ Bạch vội vã đi ra, đi đến trước mặt Viêm Bá Nghị, không đợi anh hỏi đã nói: “Vết thương ở bụng, máu chảy ra hơi nhiều, nghỉ ngơi một thời gian sẽ khỏi, còn lại đều không sao cả.”

Nghe Mộ Bạch nói thế, thần kinh căng thẳng của Viêm Bá Nghị đều thả lỏng ra hết. Nhìn Sở Phong được đẩy ra, anh cũng đi theo vào phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Muốn mami nhưng cũng muốn có daddy

Mộ Bạch đi theo sau anh, nhìn anh muốn nói lại thôi. Dường như đã nhìn lâu lắm rồi, cuối cùng đến cửa phòng bệnh mới nín Viêm Bá Nghị lại mở miệng hỏi: “Lão Đại, thuốc bôi trên vết thương của Sở Phong từ đâu mà có thế?”

Nhìn dáng vẻ đầy kích động của Mộ Bạch, Viêm Bá Nghị sững sốt hai giây mới đáp lại: “Là cậu nhóc tên là Dịch Dịch đưa đấy.”

“Có thể liên hệ không ạ?” Mộ Bạch hỏi tiếp.

Viêm Bá Nghị lắc đầu, cảm thấy biểu hiện của Mộ Bạch hôm nay hơi kì lạ, anh nhìn sang Sở Phong đang nằm mê man, ý bảo Mộ Bạch ra ngoài nói chuyện.

Ngoài hành lang, Mộ Bạch đứng sau lưng Viêm Bá Nghị, chịu tội trước: “Lão Đại, Lăng Vi chạy mất rồi. Là em không làm tròn bổn phận, vừa rồi nhìn thấy thứ thuốc bột kia có chút.”

“Bỏ đi, anh đã biết là giữ không được mà.” Viêm Bá Nghị lắc đầu, cất bước đi ra ngoài, đi được mấy bước dường như nhớ ra chuyện gì, quay đầu lại nhìn Mộ Bạch: “Thuốc bột đó thế nào?”

Vừa nghe lão đại hỏi, Mộ Bạch vội đi lên trước, lấy một lọ thủy tinh cỡ bằng ngón tay từ trong túi ra, đưa cho Viêm Bá Nghị rồi nói: “Loại thuốc này hiệu quả thật kinh người, em lấy được một ít ở bên cạnh vết thương của Sở Phong, định lấy về nghiên cứu một chút, không biết thằng nhóc kia là ai, mà lại có thứ thuốc ngàn vàng cũng khó mua được thế này.”

Nhớ đến những thứ cậu nhóc đưa cho anh trước khi đi về, Viêm Bá Nghị lấy mấy thứ chai chai lọ lọ từ trong túi đưa cho Mộ Bạch, thờ dãi nói: “Cái này là cậu nhóc kia đưa anh đấy, nếu như lần sau có gặp lại, anh sẽ hỏi rõ thêm.”

Mộ Bạch nhìn bóng lưng đi xa dần của Viêm Bá Nghị mà trong lòng xót xa, sao hẳn lại không rõ suy nghĩ của lão đại chứ, chỉ sợ lúc này trong lòng anh ấy đang khó chịu lắm đây.

Không biết người phụ nữ đó có biết không, lão đại đã mong ngóng cô ta bao nhiêu năm nay, một người đàn ông ưu tú si mê chờ đợi một người phụ nữ như thế, thật hiếm có trên đời.

Lăng Dịch Sâm vừa về đến khách sạn Sharaton thì chạy ngay lên phòng tổng thống ở tầng 60, một đêm không gặp, hơn nữa lại chia xa trong tình huống như thế, trong lòng Lăng Dịch Sâm cũng rất nhớ mami.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, Lăng Dịch Sâm vừa thò cái đầu nhỏ vào, thì đã bị một đôi tay ngọc ngà thon dài lôi vào trong, một tiếng lạch cạch vang lên, cửa phòng bị đóng lại.

“Còn biết về đó hả? Không lo lắng cho mami nữa phải không?” Lăng Vi ngồi trên sofa nhìn chằm chằm Lăng Dịch Sâm, thằng con này của cô tuy tuổi còn nhỏ, nhưng mấy chuyện gây họa gì đó thì lần sau lại càng nghiêm trọng hơn lần trước.

Sau khi Lăng Dịch Sâm xoa xoa đôi tay nhỏ và cặp chân nhỏ của mình, mọi thứ cung ở trong lòng ra kiểm tra lại một lần, phát hiện mình với cục cưng đều không sao cả, mới giận dỗi nhìn về phía mami ở giữa phòng khách. Mím môi, những lời đang muốn nói ra lại nuốt trở vào.

Lăng Vi nhìn dáng vẻ tủi thân của con trai nhà mình, lòng liền mềm xuống. Vốn cô cũng không định cần nhằn con trai mình, chỉ là nhớ đến chuyện xảy ra hôm nay, thì trong lòng cô lại sôi ruột không thôi.

“Dịch Dịch, mami đã kêu con không được chạy lung tung, sao lại không nghe lời?” Lăng Vi đứng lên đi tới trước mặt con trai mình, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu.

Lăng Dịch Sâm lắc lắc đầu ý bảo không muốn trả lời, sau đó nhào vào lòng Lăng Vi.

Lăng Vi ôm con trai, vỗ nhẹ vào lưng của cậu, thỏ thẻ bên tai Lăng Dịch Sâm với giọng điệu vô cùng dịu dàng: “Mami đã từng nói không muốn nhận nhiệm vụ ở thành phố Liêu, sau này mẹ nuôi có gọi điện thoại đến nữa thì đừng đồng ý có được không? Dịch Dịch nghe lời nhất mà.”

“Vậy nhiệm vụ của lần này có đi không ạ?” Lăng Dịch Sâm cũng vươn đôi tay nhỏ của mình ra, đóng vai cho mami.

Không muốn làm cho con trai thất vọng, Lăng Vi do dự trong chốc lát, yên lặng gật đầu. Rồi mới bế cậu vào phòng tắm, tắm rửa cho cậu, sau đó về phòng ngủ.

Trước khi đi ngủ, Lăng Vi thăm dò hỏi Lăng Dịch Sâm một vấn đề: “Dịch Dịch, nếu như daddy xuất hiện, con muốn daddy hay mami?”

Lăng Dịch Sâm nửa mê nửa tỉnh ngập một cái: “Muốn mami, nhưng cũng muốn daddy nữa.” Xoay qua liền ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tình địch ở chỗ tối

Đêm tối mịt, ánh trăng chiếu rọi trên mặt đất. Trên một hòn đảo vô danh ở phía xa truyền đến hai tiếng kêu giong già.

Viêm Bá Nghị đứng trước cửa sổ, nhìn về nơi xa xăm, nhớ lại từng chút từng chút về ngày hôm qua đã ở bên cạnh Lăng Vi.

Khoảnh khắc khi biết được cô không muốn ở lại bên cạnh mình, vết thương trong lòng anh như đang nhỏ máu. Xưa nay anh chưa từng nghĩ tới, thì ra khi tình cảm không khống chế được, mỗi một phút mỗi một giây đều gian nan như thế.

Lấy di động ra, muốn gọi điện cho Lăng Vi. Hôm qua anh bức ép bằng mọi cách, buộc Lăng Vi để lại số điện thoại di động. Nhưng anh biết, thứ ép buộc mà có được hơn phân nửa đều là giả. Thực ra trong lòng anh sao lại không biết chứ, bởi vì không có cảm giác an toàn, sợ Lăng Vi sẽ lại biến mất thêm lần nữa, nên giây phút trùng phùng liền muốn lưu lại cách để có thể tìm được cô.

Ha ha, một người đàn ông, thế mà cần phải tìm cảm giác an toàn từ một người phụ nữ, Viêm Bá Nghị cười rồi lại cười, vốn muốn tự cười nhạo một hồi, lại phát hiện tự bản thân anh cũng cho rằng thế này là đáng đời.

Ở đầu bên kia của trái đất, một người đàn ông mặc bộ trang phục gọn gàng đang ngồi trong thư phòng ngắm người nhìn tấm ảnh trên màn hình vi tính, buổi chiều mặt trời lười biếng trốn sau rặng mây, chỉ có một vài tia nắng mỏng manh chiếu xuyên qua cửa sổ rọi lên màn hình, hần vươn tay ra muốn chạm vào hình ảnh đang dừng lại kia.

“Cộc cộc cộc.” Cửa phòng bị gõ, cắt đứt dòng suy nghĩ của người đàn ông.

Hắn ngẩng đầu nhìn về nơi xa xăm. Không biết người trong lòng kia bây giờ đang sống thế nào.

Người gõ cửa sau khi nhận được mệnh lệnh thì đẩy cửa vào, trực tiếp đi đến trước mặt người đàn ông, giọng điệu hơi chán chừ nói: “Thiếu gia, cô Lăng

Vi đã gặp mặt người đàn ông kia rồi.”

“Sau đó thì sao?” Người đàn ông siết chặt ngón tay đã trắng bệch, nhìn thuộc hạ ở trước mặt.

Tên thuộc hạ kia bị người đàn ông nhìn chăm chăm có chút hoảng lên, nghĩ rằng có thể không giấu diếm được, liền cúi đầu nói: “Lãng thiếu gia cũng đã gặp mặt người đàn ông kia, chỉ là.....”

“Phé thái, một đám phé thái, bảo các người liên hệ với Carrera giải quyết hần ta sao lại để bị thất thủ? Hả?” Người đàn ông đứng bật dậy hét lên đầy tức giận, dọa cho tên thuộc hạ cả người chột mềm nhũn ra quỳ trên mặt đất.

Dường như ý thức được mình đã kích động quá mức, người đàn ông lại từ từ ngồi xuống, tầm mắt lại dòi trở về máy tính, nhìn cô gái trên màn ảnh, tâm trạng mới dần dần khôi phục lại. “Cút đi, lần sau nếu như còn để thất bại nữa, thì đừng sống mà trở về.”

“Đạ, thiếu gia.” Tên thuộc hạ tức thì thở phào một hơi, lập tức nhận lệnh chạy đi mất, trong lòng nghĩ thật là nguy hiểm mà.

Không biết đã qua bao lâu, người đàn ông cảm thấy mắt mình hơi xót, mới đứng dậy đi ra bên ngoài. Năm năm rồi, hần yêu Lãng Vi đã năm năm, hần cho rằng bản thân đã làm đủ tốt. Nhưng vẫn không bắt được trái tim của Lãng Vi.

Vốn nghĩ cô sẽ ở Mỹ vĩnh viễn, cho dù không ở cùng một thành phố cũng được. Nhưng hần lại không ngờ, để trốn tránh hần, trốn tránh tình yêu của hần, cô lại không màng tất cả mà trở về nước.

Hần đã từng có ý muốn xử lý mẹ kế của Lãng Vi, nhưng lại bị cô cảnh cáo. Hần âm thầm đối phó với gã đàn ông đã làm cô mang thai, lại thất bại hết lần này tới lần khác. Lẽ nào cuộc đời của hần cứ phải trôi qua thế này sao?

Không, không thể được, hần cũng muốn về nước, trở về bên cạnh cô.

Lãng Vi không hề biết động tĩnh của người đàn ông ở bờ bên kia đại dương, thực ra cô cũng chẳng quan tâm chút nào. Từ ngày hần xuất hiện, ánh mắt của hần, những chuyện hần làm, cô đều nhớ kỹ trong lòng. Nhưng mà..... lại không thể nào trao lại cho hần cùng một tấm lòng như vậy.

Thực ra trong lòng cô cũng rất mâu thuẫn, không biết vì sao nhất định phải trở về thành phố Liêu. Là vì công ty mình đầu tư sao? Không, không phải. Là vì để nhìn xem một nhà ba người kia sống thế nào, rồi nhân cơ hội trả thù ư? Không, cũng không phải.

Có lẽ là vì nỗi nhớ len lỏi trong lòng kia, hoặc là để cho Dịch Dịch đã dần trưởng thành, đã hiểu chuyện rồi, có một cơ hội tiếp xúc với ba của nó.

Cô cũng không rõ suy nghĩ của mình nữa, chỉ là kể từ ngày có cục cưng rồi, cô liền cảm thấy vận mệnh của cô và Viêm Bá Nghị đã giao thoa với nhau rồi.

Ngẫu nhiên, cũng muốn biết ba của cục cưng đang làm gì, sống có tốt không. Có lẽ đây chắc cũng là duyên phận màu mù tương thông đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Từ Niệm Niệm nhận nhiệm vụ thay Quái Y

“Mami, mới sáng sớm mà nghĩ gì thế?” Trên tay Lãng Dịch Sâm nâng niu cục cưng nhỏ, nhìn mami mới sáng ra đã ngán người.

Khỏe miệng Lãng Vi nhếch lên một nụ cười nhạt, vươn tay xoa xoa cái đầu tổ chim của con trai mình. Không trả lời gì cả, đứng dậy bắt đầu chuẩn bị bữa sáng cho con trai.

“Mami đang nghĩ đến chuyện bí mật gì hả? Nếu có bí mật thì cũng nên chia sẻ cho con trai cùng nha, bởi vì chuyện bí mật của con đều nói cho mami nghe hết rồi đó.” Lãng Dịch Sâm cũng đứng dậy theo Lãng Vi, đi về phía phòng khách.

Lãng Vi dừng bước, khom lưng bế Lãng Dịch Sâm, nhìn chăm chăm gương mặt non mịn của con trai lưỡng lự rất lâu, mới hỏi: “Những lời hôm qua mami nói với con, con còn nhớ không?”

Ặc, tuy đã quên mất mami nói câu nào rồi, nhưng câu trả lời của Lãng Dịch Sâm cũng rất dứt khoát, nói thẳng thừng: “Con biết rồi, con nghe theo mami mà.”

“Con ngoan, sau này đừng phản bội mami đấy, nếu không mami sẽ đau lòng lắm.” Nghĩ đến chuyện con trai có thể sẽ bị cướp mất, giấc ngủ của Lãng Vi cũng không yên ổn, nhưng mới vừa từ New York về đây, bây giờ lại trở về đó thì..... Haiz.

Tuy rằng không biết mami nói thế là có ý gì, nhưng Lãng Dịch Sâm vẫn dùng những câu nói ngon ngọt, với chiếc lưỡi ba tấc không nát an ủi Lãng Vi, cuối cùng còn tranh thủ được một cơ hội tự do đi chơi nữa.

Bữa sáng của hai mẹ con còn chưa ăn xong, tiếng chuông di động của Lăng Vi đã bắt đầu vang lên ầm ầm.

Cô cầm di động liếc xem tên hiển thị của cuộc gọi, lại lau miệng một cái. Mới đứng lên đi sang một căn phòng khác.

“A lô, Vi vi, cuối cùng cũng liên lạc được.” Âm thanh ở đầu bên kia hơi ồn, nhưng đối với Lăng Vi mà nói thì đã quá quen thuộc rồi.

Nghĩ đến đồng chí Từ Niệm Niệm nhân lúc cô không có ở đây, đã để cho Lăng Dịch Sâm đồng ý nhận nhiệm vụ kia. Trong lòng cô vẫn không vui, tức thì nói: “Từ Niệm Niệm, ngôi sao lớn như cậu sao cứ thích lo chuyện bao đồng thế, trước đó mình đã nói là không nhận nhiệm vụ ở thành phố Liêu mà, sao cậu lại tự tiện làm chủ chứ? Ngày kia cậu đi mà xem bệnh đi, mình không đi đâu.”

Vừa mới chạy ra khỏi hang sói, ai còn dám tự động đưa đến cửa nữa chứ, thế chẳng phải là bị ngu sao?

“Ồi dào, cô Lăng của tôi ơi, mình là ai hả, chị em tốt nhất của cậu đó, cái thân già của cậu cũng về thành phố Liêu rồi, lẽ nào không nghĩ đến kẻ sinh nhai hay sao? Có tiền không kiếm, cậu bị khủng hả?”

Lăng Vi vừa nghĩ đến phải gặp mặt Viêm Bá Nghị lần nữa, trong lòng liền bất lực, suy nghĩ một lúc, lại dùng giọng điệu cứng rắn từ chối Từ Niệm Niệm: “Mình nhất định không đi đâu, mấy ngày này không nhận nhiệm vụ nữa, cúp nhé.”

“Này, cậu.....” Từ Niệm Niệm ở đầu bên kia điện thoại thở dài một hơi, nghĩ đến Lăng Vi cái cô gái tính tình nóng nảy này, cô còn có chuyện khác muốn nói mà, thôi vậy, không nói nữa, cứ để cô ấy gặp được..... dọa cô ấy một phen.

Lúc Lăng Vi đi ra, phát hiện con trai đã ăn xong rồi, đang dựa vào sofa chờ cô. Sau khi thấy cô đi ra, lập tức nhảy qua: “Mami, con ăn no rồi có thể đi ra ngoài chơi không?”

Lăng Vi lập tức lắc đầu: “Bắt đầu từ bây giờ, mami đi đâu con phải đi theo đó, gần đây thành phố Liêu đặc biệt loạn, mami sợ con không cẩn thận lại gây họa, bây giờ không có ai tùy lúc bảo vệ con nữa đâu.....”

“Sao lại không có, chú Dịch Khôn nói rất nhanh chú ấy sẽ.....” Phát hiện mình lỡ lời, Lăng Dịch Sâm lập tức im lặng che miệng lại.

Lăng Vi đã nghe ra ý trong đó, mặt đầy tức giận nhìn sang Lăng Dịch Sâm: “Sao con còn liên lạc với chú ấy nữa? Chẳng phải mami đã nói với con đừng liên lạc với chú ấy nữa sao?”

“Phải, mami có nói với con, ngoài mẹ nuôi Từ Niệm Niệm thì bất cứ ai cũng không được liên lạc quá nhiều, không thể gần gũi với chú Dịch Khôn quá, nhưng mà mami.....” Lăng Dịch Sâm muốn giải thích một chút, ngay cả một đứa bé nhỏ xíu như cậu cũng biết là chú Dịch Khôn thích mami, lẽ nào mami nhìn không ra hay sao chứ?

Lăng Vi lập tức ngăn lại lời Lăng Dịch Sâm muốn nói, trên mặt thoáng qua vẻ tức giận, không biết vì sao, vừa nhắc đến Dịch Khôn, trong lòng cô liền có một ngọn lửa vô danh bùng lên.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Cục cưng đáng yêu bị mẹ nuôi lừa gạt

Hai mẹ con giằng co trong vài phút ngắn ngủi, Lăng Vi nhớ ra còn có chuyện phải làm, trở vào phòng ngủ thay một bộ đồ khác, đi ra trông thấy con trai vẫn giữ nguyên tư thế vừa rồi, mặt đầy tủi thân nhìn cô.

Cô đi qua khom lưng thơm lên mặt con trai, Lăng Dịch Sâm còn không phối hợp mà né đi.

Lăng Vi thở dài, cô không biết phải giải thích mấy chuyện này với Lăng Dịch Sâm thế nào, chuyện của Dịch Khôn còn khó giải thích hơn chuyện của cha thằng bé nữa.

Đi ra tới cửa, Lăng Vi lại thương lượng với Lăng Dịch Sâm: “Mami có việc phải đi ra ngoài một chuyến, không thể chơi với con được rồi. Con một mình ở trong phòng ngoan nhé, đừng ra khỏi cửa, đợi mami về rồi mời con ăn một bữa hoành tráng có được không?”

Lăng Dịch Sâm chớp chớp mắt không nói gì, Lăng Vi thở dài một hơi, mở cửa đi ra ngoài.

Một đứa bé năm tuổi, từ nhỏ đã đi theo cô trải qua cuộc sống không bình thường, còn hi vọng nó hiểu được bao nhiêu chứ? Chuyện tình yêu nam nữ người lớn còn hiểu không thấu, con nít thì càng khó phải nói.

Vừa thấy mami vào thang máy đi khỏi, Lăng Dịch Sâm lập tức lấy di động ra nhắn tin cho mẹ nuôi Niệm Niệm, tuy đã biết đánh vắn rồi, nhưng mặt chữ thì thực sự chưa biết lắm, vậy nên cậu nhắn qua hai tin liên tiếp, Từ Niệm Niệm gọi điện lại cho cậu.

Cuộc gọi vừa kết nối, đã nghe thấy bên đó lớn giọng hét lên: “Lăng Dịch Sâm, cái thằng nhóc keo kiệt này, còn nhỏ hơn mami của con nữa, không thể gọi điện qua được hả?”

Lăng Dịch Sâm lấy tai nghe ra nhét vào lỗ tai, sau đó mới bình tĩnh đáp lại: “Mẹ nuôi Niệm Niệm, con, hình như con vừa nói lỡ lời rồi.”

“Chuyện của chú Dịch Khôn à?” Từ Niệm Niệm ở đầu bên kia điện thoại đang sơn móng tay, lát nữa còn có một buổi diễn phải đi nữa. Nhớ đến lúc này nói điện thoại với Lăng Dịch Sâm đã muốn nói chuyện này rồi, kết quả điện thoại bị cúp mất tiêu, không ngờ thằng nhóc thối này cũng đã nói ra, chỉ là không biết cái tên Dịch Khôn kia có thật sự không màng tất cả mà đến thành phố Liêu tìm Vi Vi hay không.

“Hu hu. Con đáng thương lắm mà, vừa mới nhắc với mami thôi, mami đã hung dữ lên rồi, còn không cho con ra khỏi phòng nữa, con giống như một chú chim ưng oai hùng bị nhốt trong lồng vậy, oa oa. Mẹ nuôi Niệm Niệm, một đứa bé hoạt bát đáng yêu như con, sao mami lại đối xử với con như thế chứ!” Lăng Dịch Sâm trút hết nỗi tủi thân của mình ra.

Từ Niệm Niệm nghe thấy tiếng khóc nức nở của Dịch Dịch, trong lòng cũng không mấy dễ chịu. Lúc ở New York thằng nhóc này là tiêu điểm chú ý của mọi người, vừa về đến thành phố Liêu hẳn là không quen với cuộc sống ở đó, mấy kiểu không thích ứng khẳng định là rất nhiều. Thằng nhóc đó giỏi nhất là suy đoán lòng người, chắc là thật sự tủi thân lắm rồi đây.

Hồi lâu sau, lúc nhóc con thút thít từng tiếng, Từ Niệm Niệm nhớ đến một chuyện có thể dòi đi sự chú ý của cậu, tức thì nói: “Dịch Dịch, chuyện ngày mốt đi làm nhiệm vụ mà mẹ nuôi nói đó, mami con nói không đồng ý, làm thế nào bây giờ? Người ta đưa trước cả một nửa tiền khám bệnh luôn rồi này.”

Nghe thấy đã nhận được một nửa, Lăng Dịch Sâm gơ cánh tay lau lau nước mắt (chắc là có), lập tức nói: “Bao nhiêu tiền vậy ạ, sao mami lại không đồng ý?”

“Ừm. Rất nhiều rất nhiều tiền đó, đủ cho con tiêu rất lâu, con giúp mẹ nuôi khuyên mami con đi, nếu không danh dự của mami con cũng sẽ bị ảnh hưởng đó, hơn nữa. hơn nữa. chúng ta còn phải đền tiền nữa đó!” Ặc, gạt một đứa nhóc như thế có tốt không nhỉ? Từ Niệm Niệm tự hỏi lòng mình.

Rất nhiều rất nhiều tiền? Nghĩ đến đây cả người Lăng Dịch Sâm liền tràn trề sức sống, lập tức hỏi ngay: “Mẹ nuôi đã chuyển tiền sang tài khoản của Dịch Dịch chưa ạ?”

Đồ ranh con, Từ Niệm Niệm xùy một tiếng. Vẫn còn cảm thấy đồng tình với thằng nhóc này, kết quả bị cuốn vào luôn rồi, cô cùng phối hợp trả lời lại: “Chuyện cho con rồi, mẹ nuôi gửi địa chỉ qua cho con trước, nếu như ngày mốt mami con không đến khám bệnh cho người ta, con cứ vờ như bị bắt cóc đi, mami con sẽ đi cứu con thôi.”

Ý kiến này nghe qua cũng không tệ lắm, Lăng Dịch Sâm gật đầu, phát hiện ra mẹ nuôi không thấy được cậu gật đầu, lại giòn già nói: “Được, lần này con nhất định sẽ làm cho thật đẹp đẽ, mẹ nuôi yên tâm đi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Vấn đề khuynh hướng giới tính của chú cao to

Cúp điện thoại, Lăng Dịch Sâm lại lục lọi ba lô lấy đồ ăn vặt ra, nhảy lên sofa, mở ti vi lên vừa ăn vừa xem phim khoa học viễn tưởng.

Lúc xem đến màn đấu súng, Lăng Dịch Sâm chợt nhớ đến ông chú khờ khạo kia, không biết chú ấy thế nào rồi, sau khi dùng thuốc cậu đưa thì có tốt hơn chút nào không.

Nghĩ đến đây, Lăng Dịch Sâm quyết định đi bệnh viện thăm chú đó, tuy chú ấy với cái chú không thích cười đã cùng bắt cóc mami, nhưng mami trở về không hề không vui, cũng có lẽ là hiểu lầm thôi.

Nghĩ thế, Lăng Dịch Sâm bỏ đồ ăn vặt vào chiếc ba lô lớn, đeo ba lô rồi đi ra khỏi cửa.

Sau khi đến bệnh viện, cậu trực tiếp đi đến quầy hướng dẫn khám bệnh, hỏi thăm bệnh nhân hôm qua được khiêng vào đây, sau khi miêu tả đặc điểm khuôn mặt gì đó, mới được cho biết là cái chú đó ở phòng nào.

Nói thật, cậu cứ cảm thấy bệnh viện này có chút không giống với những bệnh viện khác, bạn nghĩ xem, bệnh viện bình thường, ở đâu mà có y tá còn mang theo súng bên người. Thật đấy, thật sự tưởng cậu cái gì cũng không biết hả?

Lăng Dịch Sâm lên lầu, trải qua tầng tầng lớp lớp khám xét rồi cuộc cũng đến được cửa phòng của Sở Phong, cậu còn chưa bước vào trong, đã nghe thấy sau lưng truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Vừa quay đầu lại liền trông thấy Viêm Bá Nghị đứng cách cậu hai mét, đang mỉm cười nhìn cậu. Trông thấy cậu cũng quay đầu lại, nhẹ giọng nói: “Dịch

Dịch, sao cháu đến đây thế?”

“A, là chú cao to nè.” Lãng Dịch Sâm vừa trông thấy Viêm Bá Nghị, lập tức trở lại thái độ bình thường của một đứa trẻ.

Viêm Bá Nghị đi tới ngồi xổm xuống bế Lãng Dịch Sâm lên, Lãng Dịch Sâm không từ chối, hớn ha hớn hở nằm bò trên vai của Viêm Bá Nghị, trong lòng cực kỳ thỏa mãn.

“Cháu đến để thăm Sở Phong à?” Viêm Bá Nghị bế cậu đẩy cửa bước vào.

Lãng Dịch Sâm gãi gãi đầu, lại gãi đầu nói: “Dạ, cháu đến thăm chú khờ khạo đó, không biết chú ấy thế nào rồi? Thuốc cháu để lại cho chú có đưa cho chú ấy dùng không? Ách, hôm qua cháu về nhà kiểm tra, phát hiện ra phần ngửa cũng để lại cho chú luôn rồi, hi hi, đừng lấy nhảm nha.”

Viêm Bá Nghị ngẩng đầu làm thế tay búng vào trán của Lãng Dịch Sâm, sau khi đi đến cạnh giường của Sở Phong, thả cậu xuống. Lúc này Mộ Bạch cũng từ bên ngoài đi vào, thấy Lãng Dịch Sâm thì ngạc nhiên kêu lên: “A, là anh bạn nhỏ hôm qua tặng thuốc đó hả?”

Lãng Dịch Sâm quay đầu lại liền trông thấy một ông chú mặt mày trắng bệch, đôi mắt sáng rỡ. Cậu hừ lạnh một tiếng nói: “Chú ơi, xin chú đừng nhìn cháu như vậy, tuy cháu còn nhỏ tuổi, nhưng chú yên tâm, cháu tuyệt đối không có khuynh hướng phát triển thành gay, đừng có ý định gì với cháu nhé.”

“Phụt” Viêm Bá Nghị nhin không nổi bật cười.

“Ha ha ha ha ha. Mộ Bạch, mày làm gì với người ta vậy hả, làm nhóc con người ta hết hồn kia. Ha ha ha.” Sở Phong tựa người bên cạnh ngời nhin không được cười phả lên, cười đến mức vết thương đau nhói, khiến anh ta ho khan một hồi.

Mộ Bạch không tự nhiên ho nhẹ hai tiếng, đi đến trước mặt Lãng Dịch Sâm, nhìn cậu với vẻ lấy lòng nói: “Cháu tên Dịch Dịch phải không, chú, chú không có ý gì khác đâu, với lại. với lại chú cũng đâu giống loại người đó phải không.” Hôm qua anh nghiên cứu mấy thứ thuốc đó đầu đêm, nhưng đều là loại thuốc tốn bao nhiêu tiền cũng không mua được, trên thế giới này bác sĩ có thể chế ra thuốc rất ít, có thể chế ra những thứ thuốc tốt như vậy, đó giờ chưa từng nghe qua!

Lãng Dịch Sâm nhìn quét qua toàn thân Mộ Bạch hai lần, tựa như tiếc hận lắc lắc đầu, mặt đầy vẻ thông cảm nhìn Viêm Bá Nghị nói: “Chú cao to này, thuốc hạ của chú đều rất là kỳ quái, một người so với một người lại càng ngốc nghếch hơn, với lại. Một người so với một người lại càng đặc biệt hơn, chắc chắn, khuynh hướng của chú có phải cũng có vấn đề không ạ?”

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Đến bệnh viện thăm chú khờ khạo

Mộ Bạch máy móc xoay cái cổ cứng ngắc, dường như vừa nhích một cái thôi đã nghe thấy tiếng răng rắc rồi. Anh ta coi như đã hiểu được, muốn lấy lòng con nít, nhất định phải tốn chút công phu. Xem ra, không để gì công phá được tuyến phòng ngự trong lòng thẳng nhóc này.

“À, Dịch Dịch này, chú muốn hỏi, thuốc mà cháu cho lão đại bọn chú ấy, từ đâu mà có vậy?” Mộ Bạch không từ bỏ ý định hỏi.

Lãng Dịch Sâm nhìn anh ta một cái, ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt của Sở Phong, mặt đầy lo lắng hỏi: “Chú khờ khạo này, chú khỏe hơn chút nào chưa? Sẽ không bị tàn tật gì chứ? Mami của cháu nói, nếu như đàn ông mà bị tàn tật, thì tương đương với bỏ đi rồi đó.”

Gương mặt đầy tươi cười của Sở Phong còn chưa kịp tan đi, khoe miệng liền nhin không được mà giật giật, thẳng, thẳng nhóc này chui lên từ nê đất nào thế? Cái gì cũng dám nói hết vậy nè?

“Khụ, Dịch Dịch, hôm nay cháu đến thăm bệnh nhân là chú đây, thế có đem quà hỏi thăm gì không? Chú bị thương bên ngoài, nhưng lại đau trong lòng nha, cơ mà vẫn phải cảm ơn cháu hôm qua đã anh dũng cứu giúp.” Sở Phong nặn ra một nụ cười mà anh ta cho là hài lòng nhất.

Nhắc đến chuyện này Lãng Dịch Sâm lập tức vỗ trán một cái, lấy chiếc ba lô cao cỡ cậu nhóc từ đằng sau ra, thò đầu vào trong đó, moi ra một đồng đồ ăn vặt, ném từng bao lên giường của Sở Phong, mặt đầy vẻ không đành lòng nói: “Chú khờ khạo, những thứ đồ ăn vặt này là cháu mua bằng tiền tiết kiệm tiêu vặt của cháu đó, tặng chú một phần coi như là tấm lòng của cháu, có một số cháu đã ném qua rồi, mùi vị không tệ đâu, chú ăn đi, đừng khách sáo.”

Sở Phong tiện tay cầm lấy một hộp đóng gói rất đẹp, mở ra là một hộp chocolate. Anh ta mới cầm một miếng lên bỏ vào miệng, đã nghe thấy tiếng than thở tựa như đau lòng của Lãng Dịch Sâm vang lên.

“Haiz, lương thực cả một tuần của cháu đều tặng cho chú khờ khạo hết rồi, bây giờ có bữa nay không có bữa mai, giờ bụng của cháu réo lên rồi, đáng thương quá mà.” Lãng Dịch Sâm che mặt, nhìn sang Viêm Bá Nghị. Không biết vì sao, cứ muốn ở trước mặt cái chú này, chọc cho chú ấy cười.

Vừa nghe Lãng Dịch Sâm than khổ, Sở Phong biết mình đã trúng kế rồi. Kể từ khi quen biết với cậu nhóc Dịch Dịch này, anh ta đã biết thẳng nhóc này

là một thằng quý tính quái, đừng thấy tuổi đời nhỏ nhỏ, nhưng tâm tư nhỏ bé đó so với người lớn không thua gì đâu.

“Phải mua cho cháu đồ ăn vặt giống thế này à?” Sở Phong ăn một miếng rồi dường như có chút nghiện, lại lấy một miếng khác bỏ vào miệng.

Lăng Dịch Sâm thấy Sở Phong ăn từng miếng lớn đồ ăn vặt của mình, quả thực có chút đau lòng. Máy thứ này đều là đồ ăn mang từ nước ngoài trở về nhà, chocolate số lượng có hạn đấy, còn là của chú Dịch Khôn tặng nữa đó.

“Đội lát nữa chú dắt cháu đi ăn trưa có được không?” Mộ Bạch ngồi xổm xuống nhìn Lăng Dịch Sâm, trong đôi mắt màu xanh tản ra ánh sáng, anh ta vô cùng thích đứa bé này, lại không biết phải chung đụng với một đứa bé như thế nào cả.

Viêm Bá Nghị cũng gật đầu, anh không ngờ hôm nay còn có thể gặp được cậu nhóc này, không biết cậu nhóc này làm sao mà vào được bệnh viện, nhỏ tuổi như thế biết đi xe buýt sao? Biết phân chia số xe à?

Nếu như Lăng Dịch Sâm nghe được tiếng lòng của daddy nhà mình, chắc chắn sẽ lăn lộn kêu gào, mấy chuyện đó đối với cậu mà nói, chỉ là chuyện nhỏ xíu thôi, cậu từ nhỏ đã tự mình lăn lộn chôn giang hồ rồi đấy. Khụ khụ, mặc dù tuổi tác của cậu không lớn, mới bốn tuổi thôi, nhưng cậu rất là thông minh đó nha.

Lăng Dịch Sâm đánh bỏ cái tay đang vươn ra của Mộ Bạch, lui về sau mấy bước trốn vào lòng của Viêm Bá Nghị, trong lòng cực kỳ vui vẻ, nghĩ thầm, mấy ông chú này nhìn qua có vẻ giàu có lắm nha, buổi trưa cậu có thể ăn một bữa hoành tráng ngon lành rồi, oa ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Lão đại hôm nay vẫn chưa uống thuốc

Có điện thoại gọi đến, Viêm Bá Nghị nhìn màn hình hiển thị người gọi, rồi đi ra ngoài nhận điện thoại. Mộ Bạch thấy Sở Phong có vẻ mệt mỏi, nên dắt theo Lăng Dịch Sâm đi ra ngoài hành lang.

“Dịch Dịch, có thể nói cho chú biết, máy thứ thuốc kia từ đâu mà có không?” Mộ Bạch mặt đầy vẻ thân thiết hỏi Lăng Dịch Sâm.

Lăng Dịch Sâm nhìn vẻ mặt chân thành của Mộ Bạch, lưỡng lự một chút nhưng vẫn trả lời: “Là sư phụ Vi Vi nghiên cứu điều chế ra đó, sư phụ dặn cháu không được nói cho người khác biết, nên.....”

Mộ Bạch vươn tay muốn xoa cái đầu mềm như nhung của Lăng Dịch Sâm, Lăng Dịch Sâm nghiêng đầu ra né đi. Đầu của cậu ngoài mami và mẹ nuôi, thì chỉ có chú cao to kia sờ qua thôi. Trong lòng Lăng Dịch Sâm, nếu không phải người thân hoặc là người mà cậu đã chấp nhận, thì không thể đụng vào đầu tóc của cậu.

Mộ Bạch ngượng ngùng rút tay về, tiện thể lại đưa lên trán lau mồ hôi.

Lăng Dịch Sâm quay đầu lại nhìn Sở Phong đang ngủ say trong phòng bệnh, nghĩ đến dáng vẻ chú ấy bị trúng đạn, còn có sắc mặt thê thảm lúc này, trong lòng cậu thoáng áy náy. Nếu không phải cậu lấy trộm cây súng của chú khờ khạo, thì có lẽ chú khờ khạo sẽ không bị thương đâu.

Nghĩ đến đây, bàn tay nhỏ của Lăng Dịch Sâm siết lại thành nắm đấm, cúi đầu xuống, không nói tiếng nào.

Mộ Bạch lên tiếng kêu một thuốc hạ tó, bảo cậu ta đi mua một cây kem về. Chẳng mấy chốc thì cây kem được đem tới, anh ta vươn tay đưa cho Lăng Dịch Sâm vẫn đang cúi đầu nhìn mũi giày bên kia: “Kem ngon lắm đây, nếu không ai ăn thì chú đành phải ăn thôi.”

Vừa nghe đến có kem, Lăng Dịch Sâm có hứng thú ngay, vừa ngẩng đầu lên đã thấy một cây kem thật to ở ngay trước mặt mình, cậu há miệng cắn liền một miếng.

Đúng lúc muốn giành lấy, thì chiếc di động nhỏ trong túi rung lên. Cậu và Mộ Bạch nhìn nhau một cái, há to miệng ra lại cắn thêm một miếng, rồi mới nhảy xuống ghé chạy đến một góc nghe điện thoại.

“Mami, sắp về tới rồi à?” Lăng Dịch Sâm ngoan ngoãn hỏi.

Lăng Vi đang chọn xe, nên muốn hỏi xem con trai thích kiểu xe nào, nhưng vừa nghĩ đến trẻ con không hiểu được mấy chuyện này, liền bỏ đi ý nghĩ tham khảo ý kiến của Lăng Dịch Sâm.

“Con có ngoan ngoãn nghe lời không đó?” Lăng Vi quanh quẩn trước hàng xe dân dụng, xem trái xem phải cuối cùng vẫn quyết định mua chiếc xe vừa vào cửa đã nhìn trúng.

Lăng Dịch Sâm nuốt miếng kem trong miệng xuống, vội đáp lời: “Con nghe lời mami mà, mami nhớ về dắt con đi ăn một bữa ngon lành đó nha.”

“Dịch Dịch, bữa tối hoành tráng có thể ăn không được nữa rồi, mami đang mua xe, buổi chiều phải đi đến huyện E, nghe nói ngọc cảm thạch thô ở đó cũng không tệ, đúng lúc có thể thiết kế một bộ trang sức cảm thạch, mami phải đến đó một chuyến.” Lăng Vi dựa theo hướng dẫn mua sắm ngồi vào ghế lái rồi thử xe.

Lăng Dịch Sâm vừa nghe tối nay không được ăn ngon, trong lòng bắt đầu hơi buồn bực, nhưng nghĩ đến dạo gần đây tâm trạng của mami không được tốt lắm, cũng hiểu cho mẹ, ai bảo cậu là cục cưng yêu quý của mami chứ.

“Mami, nhớ chú ý an toàn đó, con đợi mami về.”

“Biết rồi, con đừng nghịch ngợm đấy, đừng tùy tiện nhận đồ của người khác nữa, thành phố Liêu bên này không giống New York đâu, con.....”

“Được rồi mà, mami, con biết rồi, con phải đi ăn một bữa hoành tráng đây, cúp máy nha.” Thấy Viêm Bá Nghị gọi điện thoại xong đi qua tìm cậu, Lăng Dịch Sâm tập tức ngắt máy.

“Dịch Dịch, đang nói chuyện điện thoại với ai thế? Mẹ của cháu hả?” Viêm Bá Nghị giơ tay ra, nắm bàn tay nhỏ bé của Lăng Dịch Sâm, đi đến trước mặt Mộ Bạch, nhìn anh ta một cái, rồi đi thẳng vào thang máy.

Mộ Bạch hiểu ý của lão đại, chuyện của tổng bộ bang Xích Viêm anh ta sẽ về xử lý, nhưng hôm nay lão đại vẫn chưa uống thuốc, anh ta đứng dậy xông về phía thang máy, nhưng vẫn không đuổi kịp, thang máy đã đi xuống dưới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Này! Ở đây xuất hiện một gã đàn ông cặn bã

Trong một tòa chung cư cũ ở đường số năm, thành phố Liêu.

“Mẹ, mẹ đoán xem hôm nay con gặp ai.” Giọng nói của Từ Văn Mậu lên cao dần, vừa vào nhà đã chạy vào phòng bếp.

Lý Mai đang xào rau, bà ta quay đầu lại nhìn thẳng con đang hớn ha hớn hở, hỏi: “Sao thế? Gặp được ai mà vui dữ vậy?”

Từ Văn Mậu đi tới trước bàn cơm rồi ngồi xuống, cầm chén dưa lên rồi bắt đầu ăn. Vừa ăn như hổ đói, vừa nói: “Thấy Lăng Vi đó, buổi sáng con tìm mấy đứa anh em đi nhậu, thì thấy con nhỏ đó ở trong một cửa hàng 4S*, bây giờ quả thật là thay đổi toàn thân luôn.”

[*: Cửa hàng 4S là một loại hình kinh doanh nhượng quyền thương mại xe hơi với kiểu “bốn trong một” làm cốt lõi, bao gồm doanh số bán xe (Sale), bộ phận linh kiện (Sparepart), dịch vụ hậu mãi (Service), thông tin phản hồi (Survey).]

“Con nói cái gì?” Vừa nghe thấy tin tức của Lăng Vi, Lý Mai có tinh thần hẳn lên. Bà ta tắt lửa, rau cũng không đồ ra đĩa, trong tay vẫn còn cầm cái muôi xào đã bình bịch chạy đến ngồi xuống bàn cơm. Giật lại chén dưa trong tay của Từ Văn Mậu, đặt lên bàn, gấp gấp hỏi: “Con khoan ăn đã, nói rõ cho mẹ nghe xem nào.”

“Ôi dào, Lăng Vi ấy. Bây giờ ăn bận đẹp đẽ lắm, mặc quần áo cũng không còn vẻ quê mùa nữa, điệu bộ đó con xem chừng chắc là đi mua xe rồi, mẹ, có khi nào nó lập gia đình rồi không?” Nói xong, Từ Văn Mậu lại bung chén dưa lên bắt đầu gấp đồ ăn. Ngước mắt lên đảo quanh căn nhà một vòng, phát hiện Lăng Văn Thiên không ở đây, nuốt đồ ăn trong miệng xuống, hỏi: “Ông già đâu rồi?”

“Còn chưa về, bây giờ nó trông có vẻ có tiền lắm hả?” Điều Lý Mai quan tâm nhất vẫn là chuyện này.

5 năm trước, từ lần Lăng Vi bỏ chạy, sau khi Tổng Thu Minh cho thuộc hạ dần bọn họ một trận toi tã, hứa rằng nếu như tìm được Lăng Vi thì liên lạc lại với ông ta, ông ta vẫn sẽ cho bọn họ một số tiền trả nước.

Ngày thứ hai sau khi xảy ra sự kiện đó thì có người đăng ảnh của Lăng Vi trên báo, Lý Mai tưởng đâu có tiền trả nước rồi, vết thương trên người vừa khỏi thì đã vui mừng hớn hở đi lĩnh tiền, kết quả lại rước thêm một trận đòn dã man.

Nghĩ đến những vết thương này đều là vì con nhỏ Lăng Vi đề tiện kia, thì bà ta căm hận không thôi.

Nhìn gương mặt đầy sẹo của con trai mình, Lý Mai thờ dãi một hơi, suy tư một lúc, mới dặn dò: “Con à, ngày mai con đến cửa hàng xe hơi đó hỏi xem, Lăng Vi mua xe gì, rồi tìm cách lấy cách thức liên lạc.”

Từ Văn Mậu gật đầu, ăn cơm xong nói thấy trong người không khỏe, rồi đi lên phòng nằm ngủ. Lý Mai nhìn chân con mình bước đi khắp kiếng, trong lòng khổ sở.

Đều do sự tham lam và ham muốn cá nhân quá phá, tất cả đều do bọn họ tự gieo gió gặt bão mà thôi, nhưng mấy điều này, Lý Mai đều đổ hết lên đầu Lăng Vi.

Và hai đứa con, Lý Mai quyết định vẫn nên gọi điện cho lão già Tổng Thu Minh kia. Bà ta thử lựa lời mà nói, xem lão già kia có còn giữ những lời nói trước kia không. Nếu như Lăng Vi thật sự về thành phố Liêu rồi, bà ta sẽ nghĩ cách tìm được Lăng Vi, lại lừa gạt trở về. Nếu lừa không được, thì cứ cướp về là xong. Bà ta không tin, con nhỏ đó có thể trốn khỏi lão già Tổng Thu Minh trắng đen đều nuốt sạch ở thành phố Liêu này.

Cuộc gọi vừa kết nối, Lý Mai đã vội hỏi: “Alo, ông Tổng hả? Tôi là Lý Mai, chuyện trước kia nói tìm được Lăng Vi có còn tính không ạ?”

Đầu bên kia điện thoại không biết nói gì, mà Lý Mai nghe đến mức toàn thân run lên, cuối cùng mặt không còn giọt máu cúp điện thoại.

Nằm trong căn phòng trước kia của Lăng Vi, Từ Văn Mậu lại làm cái chuyện đáng khinh kia, nghĩ đến gương mặt càng thêm yêu kiều hơn so với 5 năm trước, bụng dưới của hắn ta lại cuộn cuộn luồng sóng nóng ấm.

5 năm rồi, từ lúc thấy Lý Mai cho Lăng Vi uống thứ nước có vấn đề kia, qua một giây sau hắn đã hối hận. Nhưng sau khi trả giá bằng biết bao nỗi đau đớn, thứ để hắn chống đỡ mà sống qua ngày chỉ còn lại sự hận thù.

Điều kiện gia đình không tốt, hắn không dễ dàng gì cưới được vợ, sau khi bị người ta đánh đập hai lần ba lượt, bây giờ hắn đã trở thành một tên què, cưới vợ lại càng khó hơn. Mấy năm nay, để giải quyết nhu cầu sinh lý, hắn đã không ít lần đi theo đám bạn côn đồ làm mấy chuyện cưỡng hiếp học sinh nữ.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Bé con đáng yêu đi ngủ cùng.....

Lăng Vi vừa mua cầm thạch thô từ huyện E về, lúc vừa lái xe lên đường cao tốc thì nhận được điện thoại của Lăng Dịch Sâm.

“Vi Vi, khi nào thì mẹ về ạ?” Trong điện thoại, giọng nói của Lăng Dịch Sâm trầm xuống thật thấp, dường như không muốn bị người ta nghe được.

Lăng Vi nhìn đồng hồ đeo tay, đã bảy giờ tối rồi, đến khách sạn Sheraton cũng phải hơn một tiếng rưỡi nữa, xem ra con trai đang chờ đến sốt ruột rồi đây.

Đeo tai nghe bluetooth vào, Lăng Vi mới nói: “Phải kêu là mami, đã nói bao nhiêu lần rồi, con nít không được gọi thẳng tên của người lớn. Khoảng hai tiếng nữa mami mới về đến khách sạn, Dịch Dịch đang làm gì đó, ăn tối chưa?”

“Hừ, Vi Vi Vi Vi, con gọi điện qua, mới quan tâm con trai cưng của mẹ có ăn cơm chưa, còn không chu đáo bằng chú cao to nữa.”

Lăng Vi nhìn thẳng con đường ở phía trước, nghe Lăng Dịch Sâm nhắc đến từ “chú cao to”, vội hỏi: “Chú cao to nào? Con lại đi quậy ở đâu nữa vậy? Lăng Dịch Sâm, mami đã nói với con rồi, không được đi đến quầy bar, không được tùy tiện.”

“Không được tùy tiện vào phòng của người khác, lỡ như gặp phải cảnh tượng không phù hợp với trẻ nhỏ, sẽ kích thích sự trưởng thành của con chứ gì, gọi điện thoại thôi mami cũng cảm râm như vậy nữa, nếu già rồi không biết thế nào đây.” Lăng Dịch Sâm che miệng cười hi hi, nói.

Lăng Vi chau mày quát lớn: “Lăng Dịch Sâm, con chờ đó cho mẹ!” Không dạy dỗ thẳng rành con này một chút, thì nó sẽ nhảy lên đầu mình ngời mắt thôi.

Nghe ra mami nổi giận rồi, giọng nói của Lăng Dịch Sâm trầm xuống hai phần, năn nỉ nói: “Mami, bên con đột nhiên có chuyện, tối nay sẽ không về đâu, chú cao to thật sự là một người rất tốt, tuy chú ấy từng bắt cóc mẹ, nhưng chưa hề làm hại đến con, vậy nên. Mami, con muốn ở cùng với chú ấy một đêm.”

“Cái gì? Lăng Dịch Sâm, chú cao to nào thế? Từng bắt cóc mẹ? Có phải họ Viêm không? Dịch Dịch, con nghe mami nói, nếu như là người đó, đừng. Alo, alo, thẳng nhóc thôi, nếu như con dám cúp điện thoại của mẹ, thì chờ mong của con nở hoa đi, alo. alo.” Mãi đến khi tiếng tút tút vang lên, tay của Lăng Vi thoáng sững lại, điều khiển vô lăng bằng một tay, một tay khác bấm gọi điện thoại.

Nếu như là Viêm Bá Nghị, vậy Dịch Dịch chẳng phải. Trời ạ, thật chịu không nổi mà, sao Dịch Dịch lại biết Viêm Bá Nghị chứ, nghe ý có vẻ là tối nay muốn ở cùng với anh ta, tình huống gì đây.

Lăng Vi tăng tốc, gọi tới gọi lui mấy lần, đều không kết nối được, lần này, thật sự là gấp đến mức nổi trận lôi đình.

Quả là sợ cái gì thì gặp cái đó, cô vẫn luôn lo lắng Lăng Dịch Sâm sẽ gặp phải Viêm Bá Nghị, nhưng nào ngờ thế giới nhỏ như vậy, sớm biết vậy, cô đi đâu làm gì cũng mang con trai theo là được rồi.

Lăng Dịch Sâm cúp điện thoại rồi ném di động vào ba lô, không định để ý đến mami nữa, dù sao qua tối hôm nay thì vẫn còn nhiều thời gian ở cùng với mami mà, nhưng chú cao to thì không thể lúc nào cũng ở bên cạnh được.

Mở cửa đi vào phòng ngủ của chú cao to, nhìn gương mặt trắng bệch đang nằm trên giường, trong lòng Lăng Dịch Sâm đặc biệt khó chịu. Lúc chiều, cậu đi theo chú cao to cùng ăn cơm, lại đi ăn một chút đồ ngọt, trên đường cậu hò hét đi khu vui chơi, ngay lúc đó, chú cao to đột nhiên ngã xuống, lúc đó cậu hoang mang lo sợ, chỉ hi vọng có mami bên cạnh, nhưng chú cao to thấy cậu khóc còn an ủi cậu, nói đó chỉ là bệnh cũ thôi, thế nên chú Mộ Bạch vừa chạy tới, cậu đã đi theo về cái nơi xa lạ này.

“Dịch Dịch, gọi điện cho người nhà xong rồi à?” Mộ Bạch trông chừng bên cạnh giường của Viêm Bá Nghị, nhìn anh nuốt xuống viên thuốc cuối cùng, mới đón lấy ly nước.

Lăng Dịch Sâm gạt đầu, trên gương mặt vẫn luôn tươi cười hớn hở, giờ phủ đầy vẻ âu sầu. Cậu chạy đến bên giường Viêm Bá Nghị, nhìn chăm chăm gương mặt của Viêm Bá Nghị, lo lắng hỏi: “Chú cao to ơi, chú không sao chứ? Đều tại cháu, không biết tim của chú bị bệnh, còn đòi đi khu vui chơi nữa.”

“Không có gì đáng ngại, đây là bệnh cũ của chú thôi.” Viêm Bá Nghị vươn tay nheo nheo gương mặt non mịn của Lăng Dịch Sâm, khóe môi nhếch lên một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Hừ, người cha bán con gái cầu vịnh

Lăng Dịch Sâm nghiêng đầu nhìn Mộ Bạch: “Chú Mộ Bạch, trái tim của chú cao to sao rồi? Thuốc cháu đưa có thể dùng được không?”

Trẻ con xưa nay đều không thích nói dối, hơn nữa vô cùng chân thành. Mộ Bạch thấy được vẻ lo lắng trong mắt Lăng Dịch Sâm, cũng cho cậu một nụ cười, thân nhiên nói: “Cháu biết di truyền không? Di truyền có đời trước và đời sau, cái của chú cao to của cháu, là di truyền đời sau.”

Lăng Dịch Sâm cái hiểu cái không gạt đầu, nhìn sang Viêm Bá Nghị đang nhắm nghiền mắt, vươn tay đến vị trí trái tim của anh, từ từ chạm vào.

Viêm Bá Nghị mở mắt ra, Lăng Dịch Sâm lập tức rút tay về, đôi mắt tối lóe lên vẻ vô tội, nài nỉ nói: “Chú cao to ơi, tôi nay cháu có thể ngủ với chú không? Nếu như chú bị đau, cháu có thể kể chuyện cổ tích cho chú nghe, cháu biết kể rất nhiều rất nhiều truyện cổ tích đó nha!”

Viêm Bá Nghị gạt đầu, dịch người sang, vén chăn lên để Lăng Dịch Sâm leo lên. Mộ Bạch bê rương y tế trên tủ đầu giường lên, yên lặng lui ra ngoài.

Từ sau khi gặp Lăng Vi, anh ta nhìn thấy cậu nhóc này thì luôn có thể nhớ đến người phụ nữ đó. Không biết nguyên nhân vì sao, chỉ cảm thấy..... dường như sâu thẳm bên trong có một sợi dây nối liền lão đại, còn có Lăng Vi và cậu nhóc kia nữa.

Lắc đầu, Mộ Bạch cảm thấy có lẽ là do mình nghĩ nhiều quá mà thôi.

Anh ta chậm rãi đi về phía phòng nghiên cứu của mình, ngày mai chính là ngày Quái Y đến xem bệnh, không biết kẻ Quái Y đó có thể trị khỏi bệnh của lão đại không nữa.

Đêm tối ở thành phố Liêu, tĩnh mịch sâu lắng.

Trên đường không biết đã vượt qua bao nhiêu cái đèn đỏ, lúc Lăng Vi về đến khách sạn Sheraton đã hơn 8 giờ rồi, cô gọi rất nhiều cuộc cho Lăng Dịch Sâm, kết quả thằng nhóc thối kia vẫn không bắt máy, không biết đã chìm sang chế độ yên lặng hay là quảng điện thoại đi đâu rồi, thật sự là khiến cô sốt ruột muốn chết mà.

Nhưng có sốt ruột đến mấy thì cô cũng không có cách nào khác, cũng không thể nào sử dụng thế lực ngầm được chứ, cô đã quyết định về sau thân phận ở thành phố Liêu chính là nhà thiết kế trang sức rồi, không thể dính líu đến những cái khác nữa. Từ lúc cô quyết định trở về, thì đã nói với người bên kia rằng không muốn trải qua những ngày tháng gần kề mũi dao nữa.

Lúc ấy thiết bị định vị gì đó trên di động của Lăng Dịch Sâm, cô đều gỡ bỏ hết, cô muốn trải qua một cuộc sống bình thường, chỉ là.....

Đúng lúc đang suy nghĩ có nên phá lệ hay không, di động bị siết chặt trong lòng bàn tay rung lên. Cô lập tức nhấn vào nút nghe, “alo” một tiếng.

Trong loa nghe truyền đến một giọng nói quen thuộc: “Là Vi Vi thật à! Ba, ba..... Mấy năm nay con sống có tốt không?”

Lăng Văn Thiên, người cha đã bán cô đi đó sao? Sao ông ta lại biết số điện thoại của mình? Lăng Vi chần chờ một lúc mới trả lời: “Là tôi, sao ông có số điện thoại của tôi vậy?”

Lăng Văn Thiên ở đầu bên kia điện thoại dường như có chút kích động, ho khan hai tiếng lại bắt đầu hơi thở gấp, qua mấy giây sau mới bình phục lại, nói: “Buổi chiều ba đi dạo lòng vòng trở về thì nghe bọn họ thương lượng gì đó, nghe trộm được, lúc này mới chạy ra gọi điện cho con.”

Thì ra là tên cận bã Từ Văn Mậu và mẹ kế điên rồ Lý Mai kia à, không biết tìm đâu ra số điện thoại của cô, trông có vẻ như đang định tính kế với mình đây.

“Không có chuyện gì thì tôi cúp đây.....” Lăng Vi kéo dài giọng, nhưng chưa dứt lời đã cúp mất rồi, trong lòng cô nghĩ, nếu như ông già nói thêm chút gì nữa, chắc cô cũng sẽ nghe tiếp.

Tuy không biết cái tên Từ Văn Mậu kia làm sao nghe ngóng được số di động của mình, nhưng lần này cô đã hạ quyết tâm rồi, chỉ cần đôi mẹ con cận bã kia làm ra chuyện gì để bắt nạt cô, lần này cô nhất định sẽ không bỏ qua đâu.

Nhớ lại giọng nói vừa nãy của Lăng Văn Thiên, Lăng Vi biết sức khỏe của ông ta càng ngày càng tệ rồi, đoán chừng mấy năm nay cũng chịu một nhọc không ít. Nhưng vậy thì có liên quan gì đến cô chứ?

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Hôm nay Quái Y không đến nữa

Sau khi cúp điện thoại của Lăng Văn Thiên, Lăng Vi chìm vào trong hồi ức rất lâu, rồi xa quê hương 5 năm, tuy cô đã tạo ra được một chút thành quả, nhưng không có sự ủng hộ của cha mẹ, thì cũng chẳng hào nhoáng rực rỡ gì. Niềm vui khi đạt được vinh quang, không có ai có thể cùng chia sẻ, cũng chỉ là cô đơn lẻ loi mà thôi.

Đã rất nhiều lần, trong đêm tối tĩnh mịch chợt hồi tưởng khoảng thời gian không muốn quay lại kia, Lăng Vi đều muốn gọi điện hỏi Lăng Văn Thiên, hỏi xem rốt cuộc cô có phải là con gái ruột của Lăng Văn Thiên không, bởi vì..... Cô thật không hiểu nổi, trên đời này thật sự có người cha ruột nào vì tiền tài mà có thể bán con gái mình đi như vậy.

Đứng bên cửa sổ nhìn bầu trời sao xa xăm, Lăng Vi thất thần suy nghĩ rất lâu rất lâu. Mãi cho đến khi bắp chân tê dại, phía chân trời sáng dần, cô mới hoàn hồn lại từ đôi mắt đắm lệ mộng lung. Cũng trách cô quá yếu đuối, luôn không thể khống chế cảm xúc của mình.

Đi vào phòng tắm, tắm nước nóng xong, Lăng Vi làm một cái sandwich đơn giản để lót dạ, cầm lấy di động nhanh chóng bước xuống lầu, cô phải đi tìm Lăng Dịch Sâm. Con trai cô là trụ cột sinh mạng của cô, những thứ cô phải đầu tiên nghĩ tới tất cả đều là vì con trai.

Sáng sớm, lúc tia nắng mặt trời đầu tiên rọi qua cửa sổ, Viêm Bá Nghị đã mở mắt ra. Thân là lão đại của Xích Viêm, rất ít khi anh ngủ cả một đêm. Một mặt, anh là răn dẫu đàn của thành phố Liêu, mặt khác, anh là người đàn ông kim cương độc thân nổi tiếng của thành phố Liêu. Hai thân phận này không ngừng thúc giục anh, phải ra rất nhiều quyết sách cho những người dưới tay mình.

“Chú cao to ơi, chú dậy rồi hả?” Lăng Dịch Sâm mở mắt ra đã thấy chú cao to đang nhìn mặt mình mà ngẩn ra, khẽ nheo mắt lại.

Viêm Bá Nghị gạt dầu, vươn tay xoa cái đầu tổ chim của Lăng Dịch Sâm, 30 năm nay, lần đầu tiên anh ngủ cùng một đứa bé, thật là khó tin.

“Đói chưa?” Chạm vào mái tóc ngắn mềm như nhung của Lăng Dịch Sâm, Viêm Bá Nghị ngồi dậy nhìn đồng hồ treo tường trong phòng, dịu dàng hỏi Lăng Dịch Sâm.

Lăng Dịch Sâm hắt xì một cái, gạt đầu, lại trở người qua. Khó chịu ghê, cậu thừa nhận tối qua uống đồ lạnh nhiều quá, đi vào nhà vệ sinh mấy lần rồi, nên..... bây giờ toàn thân không có tí sức nào. Thật là kỳ quá mà, trước kia cậu ăn uống đồ lạnh, bụng cũng đâu có bị gì đâu.

Lúc Viêm Bá Nghị đang muốn bế Lăng Dịch Sâm lên, phát hiện cậu nhóc trở người qua lại ngủ nữa rồi, anh chỉ có thể tự mình đứng lên tìm đồ ăn cho nhóc con này thôi.

Vừa ra khỏi cửa phòng, Mộ Bạch đã đi tới, mặt mày âu sầu nhìn Viêm Bá Nghị, giọng điệu hơi trầm thấp nói: “Lão đại, thân thể không sao rồi chứ?”

“Ừ, cậu dặn đầu bếp làm một bữa ăn cho trẻ con đi, cậu nhóc kia đói rồi.”

Nói xong, vốn muốn trở vào phòng, lại trông thấy Mộ Bạch không hề động đậy vẫn cứ thế đứng nhìn anh, vẻ mặt buồn bực, Viêm Bá Nghị mím bờ môi mỏng: “Sao thế? Mới sáng sớm đã mặt ừm mây chau rồi, có chuyện gì thì nói đi.”

“Lão đại.....” Mộ Bạch do dự hai giây, chân mày của anh ta nhíu lại có thể kẹp chết cả một con ruồi. “Lão đại, Quái Y hôm nay không thể đến, người liên lạc lại chuyển tiền về tài khoản của chúng ta rồi, nói Quái Y đã rời khỏi thành phố Liêu, thuộc hạ bắt tài, không hoàn thành nhiệm vụ.” Nói xong, Mộ Bạch cúi đầu chờ nghe Viêm Bá Nghị khiển trách.

Quái Y là bác sĩ vừa nổi danh trên quốc tế, sở trường chữa bệnh phức tạp khó trị, hơn nữa chưa từng thất bại, chỉ là tiền thù lao hơi cao, vậy nên thường tiếp xúc với con cháu nhà giàu, anh ta cho rằng mời Quái Y không khó, ai biết người liên lạc kia nửa đường lại lật lọng, bất giờ anh ta muốn liên lạc lại với người đó, điện thoại cũng không kết nối được nữa. Thật là ngậm bồ hòn làm ngọt mà.

Cũng không thể tìm người ta gây phiền phức, bên New York lại không có thể lực của bang Xích Viêm, hơn nữa không chừng sau này còn cần phải liên lạc với Quái Y nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chú ơi, chú có thể đưa phí chữa bệnh cho cháu trước không

“Liên hệ không được thì thôi, bệnh của tôi cũng đâu phải sẽ mất mạng, không sao đâu.” Viêm Bá Nghị cười thân nhiên, giờ tay vỗ vỗ bả vai của Mộ Bạch, cất bước về phòng tìm Lăng Dịch Sâm.

Mộ Bạch thở dài một hơi, nhưng lại không thể làm gì, chỉ có thể đi xuống phòng ăn dặn đầu bếp làm bữa sáng cho Lăng Dịch Sâm.

Lúc Lăng Vi dựa theo trí nhớ lái xe đến bang Xích Viêm thì đã sắp trưa rồi, hỏi cô ở New York không thường lái xe, bằng lái xe ở thành phố Liêu cũng là do trợ lý mua giúp cô mấy tháng trước, vậy nên trình độ lái xe cũng chỉ thường thôi, nhưng mà lá gan của tay lái mới cũng không nhỏ đâu, cô cảm thấy số lần vượt đèn đỏ của mình, một tấm bằng lái căn bản không đủ để trừ điểm nữa là. Cũng may, hệ thống hướng dẫn của xe mới cũng không tệ, cô chậm trễ hết mấy mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng lái đến chỗ này.

Đang muốn lấy di động ra gọi cho Lăng Dịch Sâm, thì thấy trên con đường trước mặt, có một chiếc xe đang chạy tới, hơi quen mắt, nghĩ thế, cô cảnh giác cúi đầu xuống. Sợ bị người của Viêm Bá Nghị phát hiện. Lúc chạy trốn khỏi bang Xích Viêm, thì cô biết có lẽ có một ngày cô sẽ trở lại nơi này, nào ngờ chỉ mới có một hai ngày thôi.

Đội chiếc xe đi qua rồi, Lăng Vi nhìn lại biển số xe một cái, càng thêm khẳng định chiếc xe đó là của Viêm Bá Nghị. Nếu Viêm Bá Nghị đã đi ra ngoài rồi, thì cô sẽ bảo con trai lên đi ra là được, nhóc con Dịch Dịch lanh lợi như thế, hẳn là sẽ không bị phát hiện đâu.

Lấy di động ra, nhanh chóng nhấn số, điện thoại vừa kết nối, giọng nói ngọt ngào của Lăng Dịch Sâm từ loa nghe truyền tới: “Vi Vi, nhớ con rồi hả? Chút xíu nữa thôi là chúng ta gặp nhau rồi.”

“Con đang ở đâu?”

“Trên đường về khách sạn đó, con nhặt được một ông chú về nè, chú ấy đã mời con ăn một bữa hoành tráng nha, người cũng rất tốt nữa, mẹ khám bệnh cho chú ấy được không?” Lăng Dịch Sâm ngồi ở ghế sau, ép di động vào tai, ngẩng đầu nhìn chú cao to ngồi trên ghế phụ lái, nhỏ giọng nói.

“Nhặt được ai hả? Mẹ sẽ không dễ dàng khám bệnh cho người ta, con có nhớ không? Một mình con về thôi, mà khoan về khách sạn trước đã, đến trung tâm thương mại chờ mẹ là được rồi.” Nghĩ đến chiếc xe vừa này có lẽ đang chờ Lăng Dịch Sâm, Lăng Vi không thể kiềm chế đập vô lăng một cái, đáng chết, Viêm Bá Nghị sẽ không thật sự theo Dịch Dịch đến khách sạn tìm mình chứ.

Nghe ra mami đang bắt mẫn, giọng nói của Lăng Dịch Sâm càng nhỏ hơn, cậu năn nỉ nói: “Ày da, Vi Vi tốt bụng, giúp đỡ một chút đi mà, bệnh của chú ấy hình như kì lạ lắm, một người đàn ông đẹp trai như vậy mà chết sớm thì đáng tiếc lắm, chúng ra trị khỏi cho chú ấy, để chú ấy cưới mẹ có được không, con thấy chú ấy có vẻ nhiều tiền lắm nha.” Nhìn trộm Viêm Bá Nghị ở phía trước một cái, Lăng Dịch Sâm cúi đầu, che giấu đôi mắt dần phát sáng của cậu. Hết cách rồi, vừa nhắc đến tiền và gái đẹp, thì cậu vẫn luôn không thể kiềm chế được cảm xúc của mình.

Thằng nhóc ranh, mới bây lớn đã muốn làm ông mai rồi. Lăng Vi nổi giận muốn cúp điện thoại, cô định làm một vụ mất tích, để ai cũng không tìm được mình. Nhưng như thế quá không thực tế, nghĩ đi nghĩ lại, cũng không có cách nào hay, bình thường Dịch Dịch đều khá xa cách với người lạ, sao đến chỗ Viêm Bá Nghị, lại như kẹo cao su dính người thế cơ chứ.

“Như vậy đi, một mình con về khách sạn, bảo chú kia về nhà trước, mấy ngày nay nếu như có thời gian thì mẹ sẽ hẹn chú đó gặp mặt, chữa bệnh miễn phí cho chú ấy có được không?” Vì đồ Lăng Dịch Sâm, Lăng Vi không thể không nói như thế.

Đầu bên kia điện thoại lập tức nói được, lúc này Lăng Vi cảm thấy mình bị thằng nhóc chết tiệt Lăng Dịch Sâm lừa mất rồi, cô xoay chìa khóa, khởi động xe, chậm rãi lái về phía khách sạn Sheraton.

Viêm Bá Nghị này giờ vẫn luôn yên lặng không nói gì, lúc nghe thấy Lăng Dịch Sâm nói cưới người phụ nữ trị khỏi bệnh cho mình, thì khóe miệng không nhịn được giật mạnh mấy cái, cuối cùng vẫn là thoải mái cười lên, suy nghĩ của con nít bây giờ tiến bộ quá, bắt đầu bận tâm đến chuyện của người lớn luôn rồi.

“Khụ, Dịch Dịch, chú muốn hỏi, rốt cuộc Vi Vi là ai thế?” Vừa nói đến tên Vi Vi, thì anh đã liên tưởng ngay đến Lăng Vi, vẫn luôn cảm thấy mình nghĩ nhiều rồi.

Lăng Dịch Sâm nhét di động vào túi, vươn tay moi bé hamster trong ba lô ra, mặt đầy ngây thơ nhìn Viêm Bá Nghị, không đáp mà hỏi: “Chú ơi, cháu thương lượng với chú chuyện này, nếu như hôm nào Vi Vi đến khám bệnh cho chú, chú có thể nào đưa phí chữa bệnh cho cháu trước được không?”

Chương 43 – Nhà thiết kế trang sức – cô Monica

Editor: miemei

Viêm Bá Nghị giờ tay búng lên trán của Lăng Dịch Sâm một cái, bờ môi mím chặt khề cong lên. Nhìn ánh mắt trẻ con đang phát sáng của Lăng Dịch Sâm, nói một tiếng: “Được.”

“Oh yeah. Chút nữa cháu viết số tài khoản của cháu cho chú nhé, chờ lát nữa chú cho người chuyển qua đi, cháu nhất định sẽ bảo Vi Vi khám bệnh cho chú.” Hai tay Lăng Dịch Sâm múa may loạn xạ, vô cùng phấn khởi nói.

“Ok” Viêm Bá Nghị làm một thế tay, xoay người nhìn cảnh sắc bên ngoài một cái, thì phát hiện đã đến bên dưới khách sạn Sheraton rồi.

Anh đi xuống trước để mở cửa cho Dịch Dịch, vốn muốn lên lầu gặp người tên Vi Vi kia, kết quả nhóc con Lăng Dịch Sâm này cũng thật nghe lời, không để anh đi lên cùng.

“Chú cao to, sau khi cháu xác định thời gian rồi sẽ gọi điện cho chú nha, chú đừng sốt ruột, tim không khỏe thì bớt nhìn người đẹp nha chú.” Lăng Dịch Sâm đeo ba lô, có chút không yên tâm quay đầu lại dận dò Viêm Bá Nghị.

Viêm Bá Nghị nghiêng đầu nhìn Sở Dụ đứng chờ ở một bên đang che miệng cười trộm, anh gật đầu một cái, hừ một tiếng rồi vào trong xe.

“Đến công ty một chuyến đi, gần đây vẫn luôn có chút không yên lòng.” Viêm Bá Nghị xoa xoa huyết thái dương, dựa vào lưng ghế của ghế lái.

Sở Dụ ngồi vào ghế phụ lái, mở cặp tài liệu ra, bắt đầu báo cáo hướng đi về các phương diện.

“Ông chủ, nghe nói cô Monica đã đến thành phố Liêu rồi, hạng mục đấu thầu trang sức lần này, ngài xem mời cô ấy về có khi nào càng tốt hơn không?”

Nghe đến cái tên này, tuy Viêm Bá Nghị thấy khá quen tai, cũng không nghĩ nhiều, gật đầu một cái.

Sở Dụ và Sở Phong là anh em sinh đôi, Sở Phong là cánh tay phải của Viêm Bá Nghị ở bang Xích Viêm, mà Sở Dụ thì là trợ lý đặc biệt của Viêm Bá Nghị ở tập đoàn.

“Chỉ là, không biết cô ấy có chấp nhận lời mời của chúng ta hay không, dù sao tiếng tăm của cô ấy ở New York cũng nổi như cồn.” Sở Dụ đưa phần giới thiệu Monica cho Viêm Bá Nghị.

Đại khái xem qua một chút, Viêm Bá Nghị trả lại tài liệu lại cho Sở Dụ: “Tất cả đều làm theo lời cậu nói đi.”

Sau khi đến công ty, Viêm Bá Nghị từ bãi đậu xe dưới tầng hầm trực tiếp đi vào thang máy chuyên dụng dành cho tổng giám đốc, đi thẳng lên tầng trên cùng. Phạm vi kinh doanh của công ty anh khá rộng, tóm lại là có liên quan đến sự thời thượng. Ví dụ như thiết kế thời trang, thiết kế trang sức, quảng cáo tuyên truyền trang phục và châu báu, vân vân, sau màn trình diễn mỗi năm, luôn nhận được đơn đặt hàng từ khắp nơi cả trong và ngoài nước.

Đi vào phòng làm việc ngồi vào ghế, về mặt Viêm Bá Nghị phức tạp nhìn Sở Dụ đang đứng một bên yên lặng không nói gì. Hồi lâu sau mới nói: “Đi thăm em trai của cậu đi, cậu ta trúng đạn rồi.”

Tình cảm của hai anh em này không được tốt, anh đứng ra làm người hòa giải rất nhiều lần cũng không thể giải quyết được. Một người phụ nữ, thế mà có thể khiến cho hai anh em trở mặt, đây cũng là nguyên do anh chống đối với phụ nữ. Nhưng bây giờ khác rồi, anh đã tìm được Lăng Vi, có lẽ..... còn có thể tìm được con của mình nữa.

“Mạng còn lớn thật đấy, không chết được là ổn rồi, cần gì em phải đi thăm chứ.” Giọng điệu tuy mỉa mai, nhưng Viêm Bá Nghị vẫn nhìn thấy nỗi lo âu trong mắt Sở Dụ.

Hai anh em này cũng vô đối thật.

“Tôi bảo cậu đi thì cậu cứ đi đi, thay tôi mua chút trái cây qua đó, hôm nay tôi còn chưa đi thăm cậu ấy nữa.” Giọng điệu của Viêm Bá Nghị thêm mấy phần mạnh mẽ, anh thấy Sở Dụ sừng sốt một chút, sau đó gật đầu rồi đi ra ngoài.

Ngồi bên bàn làm việc, Viêm Bá Nghị lấy một tấm ảnh có gương mặt cười tươi như hoa trong ngăn kéo ra, đây là tấm ảnh 5 năm trước anh tìm được từ trường đại học của Lăng Vi. Độ tuổi đẹp biết mấy, không biết trong quang cảnh lúc đó, cô đang cười với ai?

Lăng Dịch Sâm đưa mắt tiến bóng lưng Viêm Bá Nghị đi xa, cậu dứt tay vào trong túi lấy một cái túi nhỏ ra, trong đó đựng tóc của chú cao to, cậu có một ý nghĩ điên rồ, nếu không phải nhìn thấy một tấm ảnh cũ từ 5 năm trước trong phòng ngủ của chú cao to, cậu cũng không dám làm chuyện mạo hiểm thế này.

Lấy di động ra, vừa đi vừa nhấn gọi cho vị giáo sư ở thành phố C, điện thoại vừa kết nối, Lăng Dịch Sâm đã hỏi ngay: “Bà ơi, cháu là Dịch Dịch hoạt bát, đáng yêu, đẹp trai vô địch đây, cháu có chút chuyện muốn hỏi, xét nghiệm ADN cần gì ạ?”

Đầu bên kia điện thoại giải thích tỉ mỉ, sau khi Lăng Dịch Sâm hiểu rồi thì gật đầu: “Bà ơi, nếu như thành công, cháu sẽ đến thành phố C mua rất nhiều, rất nhiều kẹo cho bà ăn nha.”

“Cái gì? Bà không thích ăn kẹo hả? Vậy thì càng tốt, đến lúc đó cháu ăn giúp bà cho.”

Nói chứ Lăng Vi này, cô có biết con trai cưng của cô muốn làm gì không vậy?

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Nhà thiết kế trang sức - cô Monica

Viêm Bá Nghị giờ tay búng lên trán của Lăng Dịch Sâm một cái, bờ môi mím chặt khế cong lên. Nhìn ánh mắt trẻ con đang phát sáng của Lăng Dịch Sâm, nói một tiếng: “Được.”

“Oh yeah. Chút nữa cháu viết số tài khoản của cháu cho chú nhé, chờ lát nữa chú cho người chuyển qua đi, cháu nhất định sẽ bảo Vi Vi khám bệnh cho chú.” Hai tay Lăng Dịch Sâm múa may loạn xạ, vô cùng phấn khởi nói.

“Ok” Viêm Bá Nghị làm một thế tay, xoay người nhìn cảnh sắc bên ngoài một cái, thì phát hiện đã đến bên dưới khách sạn Sheraton rồi.

Anh đi xuống trước để mở cửa cho Dịch Dịch, vốn muốn lên lầu gặp người tên Vi Vi kia, kết quả nhóc con Lăng Dịch Sâm này cũng thật nghe lời, không để anh đi lên cùng.

“Chú cao to, sau khi cháu xác định thời gian rồi sẽ gọi điện cho chú nha, chú đừng sốt ruột, tìm không khỏe thì bớt nhìn người đẹp nha chú.” Lăng Dịch Sâm đeo ba lô, có chút không yên tâm quay đầu lại dặn dò Viêm Bá Nghị.

Viêm Bá Nghị nghiêng đầu nhìn Sở Dụ đứng chờ ở một bên đang che miệng cười trộm, anh gật đầu một cái, hừ một tiếng rồi vào trong xe.

“Đến công ty một chuyến đi, gần đây vẫn luôn có chút không yên lòng.” Viêm Bá Nghị xoa xoa huyệt thái dương, dựa vào lưng ghế của ghế lái.

Sở Dụ ngồi vào ghế phụ lái, mở cặp tài liệu ra, bắt đầu báo cáo hướng đi về các phương diện.

“Ông chủ, nghe nói cô Monica đã đến thành phố Liêu rồi, hạng mục đấu thầu trang sức lần này, ngài xem mời cô ấy về có khi nào càng tốt hơn không?”

Nghe đến cái tên này, tuy Viêm Bá Nghị thấy khá quen tai, cũng không nghĩ nhiều, gật đầu một cái.

Sở Dụ và Sở Phong là anh em sinh đôi, Sở Phong là cánh tay phải của Viêm Bá Nghị ở bang Xích Viêm, mà Sở Dụ thì là trợ lý đặc biệt của Viêm Bá Nghị ở tập đoàn.

“Chỉ là, không biết cô ấy có chấp nhận lời mời của chúng ta hay không, dù sao tiếng tăm của cô ấy ở New York cũng nổi như cồn.” Sở Dụ đưa phần giới thiệu Monica cho Viêm Bá Nghị.

Đại khái xem qua một chút, Viêm Bá Nghị trả lại tài liệu lại cho Sở Dụ: “Tất cả đều làm theo lời cậu nói đi.”

Sau khi đến công ty, Viêm Bá Nghị từ bãi đậu xe dưới tầng hầm trực tiếp đi vào thang máy chuyên dụng dành cho tổng giám đốc, đi thẳng lên tầng trên cùng. Phạm vi kinh doanh của công ty anh khá rộng, tóm lại là có liên quan đến sự thời thượng. Ví dụ như thiết kế thời trang, thiết kế trang sức, quảng cáo tuyên truyền trang phục và châu báu, vân vân, sau màn trình diễn mỗi năm, luôn nhận được đơn đặt hàng từ khắp nơi cả trong và ngoài nước.

Đi vào phòng làm việc ngồi vào ghế, về mặt Viêm Bá Nghị phức tạp nhìn Sở Dụ đang đứng một bên yên lặng không nói gì. Hồi lâu sau mới nói: “Đi thăm em trai của cậu đi, cậu ta trúng đạn rồi.”

Tình cảm của hai anh em này không được tốt, anh đứng ra làm người hòa giải rất nhiều lần cũng không thể giải quyết được. Một người phụ nữ, thế mà có thể khiến cho hai anh em trở mặt, đây cũng là nguyên do anh chống đối với phụ nữ. Nhưng bây giờ khác rồi, anh đã tìm được Lăng Vi, có lẽ... còn có thể tìm được con của mình nữa.

“Mạng còn lớn thật đấy, không chết được là ổn rồi, cần gì em phải đi thăm chứ.” Giọng điệu tuy mỉa mai, nhưng Viêm Bá Nghị vẫn nhìn thấy nỗi lo âu trong mắt Sở Dụ.

Hai anh em này cũng vô đối thật.

“Tôi bảo cậu đi thì cậu cứ đi đi, thay tôi mua chút trái cây qua đó, hôm nay tôi còn chưa đi thăm cậu ấy nữa.” Giọng điệu của Viêm Bá Nghị thêm mấy phần mạnh mẽ, anh thấy Sở Dụ sừng sốt một chút, sau đó gật đầu rồi đi ra ngoài.

Ngồi bên bàn làm việc, Viêm Bá Nghị lấy một tấm ảnh có gương mặt cười tươi như hoa trong ngăn kéo ra, đây là tấm ảnh 5 năm trước anh tìm được từ trường đại học của Lăng Vi. Độ tuổi đẹp biết mấy, không biết trong quang cảnh lúc đó, cô đang cười với ai?

Lăng Dịch Sâm đưa mắt tiến bóng lưng Viêm Bá Nghị đi xa, cậu dứt tay vào trong túi lấy một cái túi nhỏ ra, trong đó đựng tóc của chú cao to, cậu có một ý nghĩ điên rồ, nếu không phải nhìn thấy một tấm ảnh cũ từ 5 năm trước trong phòng ngủ của chú cao to, cậu cũng không dám làm chuyện mạo hiểm thế này.

Lấy di động ra, vừa đi vừa nhấn gọi cho vị giáo sư ở thành phố C, điện thoại vừa kết nối, Lăng Dịch Sâm đã hỏi ngay: “Bà ơi, cháu là Dịch Dịch hoạt bát, đáng yêu, đẹp trai vô địch đây, cháu có chút chuyện muốn hỏi, xét nghiệm ADN cần gì ạ?”

Đầu bên kia điện thoại giải thích tỉ mỉ, sau khi Lăng Dịch Sâm hiểu rồi thì gật đầu: “Bà ơi, nếu như thành công, cháu sẽ đến thành phố C mua rất nhiều, rất nhiều kẹo cho bà ăn nha.”

“Cái gì? Bà không thích ăn kẹo hả? Vậy thì càng tốt, đến lúc đó cháu ăn giúp bà cho.”

Nói chứ Lăng Vi này, cô có biết con trai cưng của cô muốn làm gì không vậy?

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Nhóc con đáng yêu dụ dỗ mami khám bệnh cho daddy

Cúp điện thoại, Lăng Dịch Sâm cười tươi như hoa, cậu đứng trước cửa khách sạn, thấy taxi chạy đến, vẫy tay một cái, nhân viên phục vụ đi lên trước giúp cậu mở cửa xe ra.

Sau khi dặn dò tài xế chạy đến gần bệnh viện, Lăng Dịch Sâm lấy máy game trong ba lô ra chơi, cậu đã nghĩ kĩ rồi, đi bệnh viện làm xong công chuyện trước rồi mới đi tìm mami.

Lúc này Lăng Vi đang ngồi trong một quán cà phê nào đó trong trung tâm thương mại, cô có chút lo lắng. Vừa mới gọi điện cho Dịch Dịch, thế mà không ai bắt máy, không biết có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Lại cảm di động lên gọi thêm một lần, vẫn không ai bắt máy. Lăng Vi có chút ngồi không yên nữa rồi, định về khách sạn một chuyến.

Vừa đi đến bên cạnh nhà để xe, thì di động vang lên, vừa kết nối, giọng nói của Lăng Dịch Sâm đã truyền đến: “Mami, con đang trên đường tới nè, vừa rồi có một chút chuyện nhỏ làm trễ nãi, mami đừng giận nha, nhất định phải mời con một bữa hoành tráng đó.”

Nghe giọng điệu của Lăng Dịch Sâm lên cao, biết tâm trạng của con trai không tệ, Lăng Vi thở phào một hơi.

Đợi đến lúc Lăng Dịch Sâm tới trước cửa chính của trung tâm thương mại, Lăng Vi đã đợi ở đó rồi. Sau khi thấy con trai bước xuống xe, cô chạy chậm lên phía trước mấy bước ôm lấy con trai.

“Thật là làm mẹ lo chết đi được, sau này đừng dễ dàng đi theo người khác có được không?” Hốc mắt của Lăng Vi hơi đỏ lên, cô thật sự rất lo con trai bị cướp đi mất.

Kể từ khi gặp lại Viêm Bá Nghị lần nữa, nỗi lo lắng này, dần dần biến thành một sự sợ hãi.

“Mami, tại sao không thể khám bệnh cho chú cao to thế? Chú cao to hình như bệnh dữ dội lắm, hơn nữa... Chú ấy thật sự vừa đẹp vừa có tiền nha.” Lăng Dịch Sâm bẽ bẽ đầu ngón tay, muốn khen thêm mấy câu, ngược mắt lên thấy mami nghiêm mặt lại, đáng vẻ rất không vui.

Khụ khụ, phụ nữ mà trừng mắt, thật sự rất đáng sợ.

“Trợ lý đã tìm cho chúng ta một căn hộ, chúng ta qua đó ở mấy ngày trước đã, tối nay trả phòng khách sạn có được không?” Lăng Vi bế Lăng Dịch Sâm đi vào một nhà hàng Tây.

Lăng Dịch Sâm không hiểu ra sao nhìn Lăng Vi một cái, vội hỏi: “Ồ, vẫn giống như hồi ở New York, cái gì cũng phải tự động tay sao ạ?”

Lăng Vi gật đầu.

“Đừng mà, con không muốn ở bên ngoài, con muốn ở khách sạn, mami đừng tàn nhẫn như vậy mà.” Lăng Dịch Sâm siết chặt tay áo của Lăng Vi, kéo lấy kéo để.

Lăng Vi đảo mắt, không để ý đến sự kháng nghị của Lăng Dịch Sâm, hai mẹ con gọi một bàn nhỏ điểm tâm canh súp các loại, rồi yên lặng không nói bất đầu dùng bữa.

Sau khi ăn uống no đủ, Lăng Dịch Sâm mang về mặt cầu xin nhìn mami nhà mình, đáng thương nói: “Mami, chúng ta đừng tìm nhà bên ngoài ở được không? Ở khách sạn đi mà, con có thể ăn bữa ngon ít một chút mà.”

Hừ hừ, trước khi ăn sao không nói? Lăng Vi lắc đầu: “Mẹ không bắt con nấu cơm nữa, mời bảo mẫu đến là được chứ gì?”

“Thật không?” Đôi mắt của Lăng Dịch Sâm trừng thật lớn, sợ lời nói của mami có phần nói dối. Thật sự không nói quá đâu, tài nấu nướng của mami quá thật là... khó ăn đến mức không thể hình dung bằng ngôn từ được, ẩm thực kinh dị ở trước mặt của mẹ đều là thần bếp cả.

“Mami nấu ăn thật sự tệ đến thế sao?” Lăng Vi vươn tay lau lau khóe miệng của Lăng Dịch Sâm, vẻ mặt như không dám tin.

Lăng Dịch Sâm vội gạt đầu, nhìn biểu cảm hung dữ trên mặt mami, lại chột dạ cúi đầu. Cậu đang nghĩ, nếu như mami biết cậu lén lút đi xét nghiệm ADN, có giết cậu luôn không đây.

Vào trung tâm thương mại shopping đồ máu một lúc, Lăng Vi mới mang Lăng Dịch Sâm đến trước chiếc xe mới của mình.

“Mami, xe mới tuy đẹp, nhưng mấy chị trong trung tâm thương mại còn đẹp hơn nha!” Lăng Dịch Sâm bỏ qua ánh mắt dò hỏi của Lăng Vi, ánh mắt của cậu thì nổi lên hình trái tim. Cậu rất thích dạo trung tâm thương mại, đặc biệt là khi đứng trong thang máy, nhìn thấy rất nhiều chị gái mặc đầm đủ loại màu sắc, thì lòng phấn chấn bùng bùng.

Lăng Vi để đồ vào cốp xe, thấy trong đôi mắt của con trai nhà mình vẫn nổi hình trái tim, nghiêng răng quát lên một tiếng: “Lăng Dịch Sâm!”

“Nếu lần sau con còn xoay tới xoay lui dưới đầm của con gái nữa, thì xem mẹ xử lý con thế nào nhé!”

Thấy mami nhà mình nổi giận thật, Lăng Dịch Sâm vội vàng bắt đầu dỗ: “Ây da mami, mẹ cũng thấy rồi đó, mấy chị đó có ý đùa con mà, tưởng con còn chưa biết gì, cứ chỉnh trang váy áo trước mặt con, mami, con cũng bị oan uổng mà.”

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Mỗi một lần bỏ lỡ cũng là vì để gặp lại càng tốt hơn

Về đến khách sạn thì trời đã tối rồi, Lăng Vi dắt Lăng Dịch Sâm lên lầu bắt đầu thu dọn hành lý, cô không muốn ở lại đây một khắc nào nữa, nếu như không phải có một số bản vẽ thiết kế trong cặp hồ sơ bên trong hành lý, thì cô hận không thể bỏ cả rương hành lý luôn rồi.

“Mami, trong lòng mẹ đang sợ cái gì vậy?”

Lăng Dịch Sâm ôm một đồng hồ ăn vặt ngồi trên giường, nhìn mami đang đóng gói hành lý bằng tốc độ nhanh nhất. Cậu càng ngày càng chắc chắn với suy đoán của mình.

“Mami, vẫn còn đang giận con sao? Nếu như con có daddy, nhất định sẽ không đối xử với con giống như mẹ đâu. Hừ.” Lấy ra một quả hạch nhỏ, vốn muốn đưa cho bé hamster, nhưng tìm tới tìm lui cũng không thấy, chỉ có thể nhét vào trong miệng mình thôi, Lăng Dịch Sâm nhìn cũng không nhìn đến mami đang lửa giận ngập đầu.

“Sao? Không muốn theo mami nữa hả? Đáng tiếc, trong cuộc sống của con sau này, chỉ có mami thôi, không có daddy.” Câu này vừa nói ra, Lăng Vi liền hối hận, cô chợt xoay người lại, đã thấy Lăng Dịch Sâm không biết đứng sau lưng mình từ khi nào, hốc mắt đọng đầy nước mắt.

“Thật sao? Nếu như tìm được daddy, cũng không thể ở cùng daddy phải không?” Nói xong, nước mắt cũng lăn xuống.

Từ lúc bắt đầu biết đi, nói chuyện, đến dần dần hiểu chuyện, Lăng Dịch Sâm rất ít khi ồn ào đòi ba, nền giáo dục của nước ngoài cũng rất ảm áp, cậu gần như chưa từng nghe qua bạn nhỏ nào cười nhạo cậu không có cha. Nhưng cho dù như vậy, cậu vẫn rất đau lòng.

Lăng Vi nhìn dáng vẻ nước mắt càng chảy càng nhiều của Lăng Dịch Sâm, trong lòng khẽ xót xa, khom người xuống ôm lấy cậu, vỗ nhẹ lên lưng cậu. Dịu dàng an ủi nói: “Dịch Dịch, mami đã nói với con từ sớm rồi, daddy với mami không phải người yêu của nhau, nên daddy và mami không sống cùng nhau, sau này nếu như tìm được daddy, mami sẽ không thể nào không cho con tiếp xúc với daddy.”

“Thật sao?” Hít hít mũi, nước mắt của Lăng Dịch Sâm từ từ ngừng lại.

Lăng Vi vội gạt đầu.

Đây chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ thôi, đợi đến khi thu dọn hành lý xong rồi, những thứ trong căn phòng, Lăng Vi đều đưa đến một nơi thật xa, không để lại chút dấu vết từng có người ở qua.

Lúc này đã sắp nửa đêm rồi, cô vẫn kiên trì đợi Lãng Dịch Sâm rời khỏi khách sạn Sheraton, không biết vì sao trong lòng vẫn cứ không yên thế này.

Đợi cô bé Dịch Dịch đã ngủ say vào trong xe, cảm giác bất an đó vẫn chưa biến mất, nhưng cũng đã thế rồi, vẫn là đến bên căn nhà mới chịu đựng một đêm vậy.

“Lão Đại, sao trẻ thế này rồi còn đến khách sạn?” Mộ Bạch lái xe, nghiêng đầu nhìn Viêm Bá Nghị ngồi bên ghế phụ lái.

Viêm Bá Nghị lắc đầu: “Muốn đến xem cậu nhóc kia một chút, cứ luôn cảm thấy, cậu nhóc kia có chút quan hệ với Lãng Vi.”

“Vây cũng đâu cần đến vào lúc này, anh còn chưa uống thuốc đâu, gần đây vẫn luôn không có nghỉ ngơi thật tốt.” Mộ Bạch trông thấy có một chiếc xe chạy từ hướng khách sạn vượt qua, anh ta bật đèn pha lên một cái, ý bảo bên này có xe.

Viêm Bá Nghị vốn đang nhìn về phía trước, cảm thấy dưới chân có gì đó, cúi đầu nhìn một cái. Anh vừa cúi đầu, thì chiếc xe đó đã lướt qua chạy đi mất.

Một tay nhấc lên nhóc hamster ở dưới đất, Viêm Bá Nghị lắc đầu cười khẽ. Không biết cha mẹ của cậu nhóc kia thế nào, dạy dỗ một đứa bé đáng yêu buồn cười như thế. Xem ra anh phải nuôi nhóc nhỏ biết cần người này cho thật tốt rồi, đến lúc đó còn phải trả lại cho Dịch Dịch nữa.

“Vi Vi, người trên xe vừa nãy con gặp qua rồi đó.” Lãng Dịch Sâm chỉ chỉ chiếc xe ở phía xa, không hề chú ý đến vẻ mặt căng thẳng của mami cậu.

Nguy hiểm quá, vừa rồi thiếu chút nữa thì... bị Viêm Bá Nghị - người đàn ông bá đạo kia, giữ lại cả người lẫn hàng rồi.

Người à, đương nhiên là bản thân mình rồi, hàng ư, chính là cậu nhóc rớt ra từ trong bụng cô đấy.

Một đường phóng nhanh, lái đến dưới lầu căn hộ chung cư của cô. Xuống xe, bé Lãng Dịch Sâm lên rồi chạy bước nhỏ đến thang máy, sợ rằng phía sau có người đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Nhóc con đáng yêu lên xét nghiệm ADN, thông minh tuyệt đỉnh!

Viêm Bá Nghị đến quầy tiếp tân của khách sạn tìm lịch sử đăng ký của khách hàng trong khoảng thời gian gần đây nhất xem một lần, phát hiện không hề có tin tức gì của Lãng Vi và Dịch Dịch cả. Anh không bỏ cuộc xem lại một lần tên người đăng ký ở phòng tổng thống. Tối hôm trước, lúc nhóc con kia ngủ cùng anh, anh phảng phất nghe được cậu nhóc ở phòng tổng thống của Sheraton.

Mộ Bạch cũng lật giờ ra xem mấy lần, cuối cùng cũng lắc đầu: “Lão đại, không có tin tức của cô Lãng, có lẽ chúng ta đã nghỉ nhiều rồi.”

“Không thể nào, cảm giác đó không sai đâu.” Viêm Bá Nghị thất vọng nhíu mày.

Nhìn nhóc hamster trong túi áo của Mộ Bạch, bất chợt cười lên.

Đột nhiên anh nghĩ ra chuyện gì đó, lập tức gọi điện cho Sở Phong, hỏi anh ta chuyện hôm đó hỏi lịch sử đăng ký của Lãng Dịch Sâm thế nào.

Cúp điện thoại, Viêm Bá Nghị lấy một tấm thẻ phòng, cùng Mộ Bạch đi lên lầu.

“Từ Niệm Niệm, chẳng lẽ mẹ của Dịch Dịch là Từ Niệm Niệm?” Viêm Bá Nghị nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

Mộ Bạch vừa nghe cái tên này, lập tức tiếp lời: “Từ Niệm Niệm? Người mẫu quốc tế nổi tiếng kia ư?”

“Không biết.”

“Có một cô người mẫu quốc tế rất nổi tiếng tên là Từ Niệm Niệm, đã từng đóng quảng cáo cho chúng ta. Sau đó xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, bạn trai ngoại tình, cô ta liền ra nước ngoài, gần đây lẫn lộn ở Mỹ cũng thuận buồm xuôi gió.”

“Sao cậu lại biết mấy thứ này?” Viêm Bá Nghị dừng bước chân lại, nhìn sang Mộ Bạch.

Mộ Bạch ngại ngùng ho nhẹ một cái: “Khụ, khụ khụ, trước kia em có gặp cô ấy.”

Viêm Bá Nghị như cười như không nhưn mày, thấy mặt Mộ Bạch đỏ ửng lên, anh nhin cười, vỗ vỗ bả vai của Mộ Bạch, bước ra thang máy.

Tìm được phòng Từ Niệm Niệm đăng ký, anh vừa đi vào đã ngửi được một mùi hương quen thuộc. Mở tất cả đèn lên, trong căn phòng không có một

chút xấu hơi người.

Chết tiệt, Viêm Bá Nghị đâm vào vách tường.

Mười phút trước, mười phút trước mới trả phòng. Anh có thể chắc chắn, Lăng Vi đã từng ở đây, mùi hương ngọt ngào này chính là cảm giác tồn tại của cô ấy.

Mộ Bạch nhìn dáng vẻ thất vọng, đau lòng của lão đại, có chút không biết nên nói gì. Đột nhiên nghĩ đến chiếc xe vừa nãy lướt qua ngoài khách sạn..... anh ta có chút ảo não không thôi.

“Đêm nay ở lại đây đi.” Anh nhặt tấm thẻ nhỏ trên thảm lên, khước miệng khẽ nhếch lên: “Có lẽ, một số chuyện, không thể gấp được.”

Đội Lăng Vi dọn dẹp nhà xong, trời đã gần sáng. Cô vốn muốn thuê một căn hộ, không ngờ trợ lý làm việc nhanh như chớp điện kia, chưa được sự cho phép của cô đã mua mất rồi. Còn nói cho oai là vì tốt cho cô nữa, haiz, xem ra đã hiểu thấu tính tình của cô rồi, biết cô sẽ không giận nên mới tự tiện làm chủ.

Nhưng mà cũng tốt, ít nhất cũng đã có một căn nhà thật sự rồi. Sau này không cần phải lo sẽ bị ai đuổi đi nữa, địa bàn của cô, cô làm chủ.

Nhìn con trai đang thờ phỉ phò ngủ say trên giường, Lăng Vi đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng. Con trai luôn cảm thấy cô nấu ăn không ngon, đơn giản chính là vì mỗi lần cô nấu ăn đều sẽ có cả rút mà nó không thích ăn.

Làm xong bữa sáng, nhìn thời gian, Lăng Vi gọi Lăng Dịch Sâm dậy. Vốn định tự mình tắm rửa cho con trai, kết quả thẳng nhóc thối kia không cho, đẩy cửa một cái khóa cô ở bên ngoài, nói mình đã là người lớn rồi, không thể để mami phiền lòng vì chuyện này nữa.

Khóa cửa lại, Lăng Dịch Sâm lấy đi động trong túi ra, sau khi chỉnh qua chế độ im lặng thì bắt đầu nhắn tin. Cậu thông minh, những chữ không biết thì thay thế bằng phiên âm. Tóm lại, nhất định phải thúc giục ông bác sĩ râu trắng kia, nhanh chóng xét nghiệm ADN, cậu muốn biết kết quả sớm một chút. Nếu không, mami cứ mãi không để daddy tìm được bọn họ, nếu như như lại để mami trốn về Mỹ nữa, vậy thì càng không để nhận lại daddy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Đến tập đoàn Thượng Lạc phỏng vấn, đưa dê vào miệng cạp!

Đội đến khi Lăng Dịch Sâm ra khỏi nhà vệ sinh, Lăng Vi đang đứng ngay cửa tra xét nhìn cậu. “Lăng Dịch Sâm, con lại giờ trò quý gì nữa hả, đưa đi động của con cho mami xem nào.” Cô vừa giờ tay ra, Lăng Dịch Sâm đã bò sát vào tường chạy vào phòng khách.

“Được rồi mà mami, con đâu có chuyện gì giấu mẹ đâu, không tin mẹ xem đi.” Ngồi bên bàn cơm, Lăng Dịch Sâm đưa đi động qua.

Lăng Vi lập tức nhận lấy kiểm tra một lượt, phát hiện không có gì khác thường, cũng yên tâm bắt đầu ăn sáng.

Lăng Dịch Sâm cúi đầu cười thầm, may mà cậu thông minh, trước đó đã xóa tin nhắn, nếu bị mami phát hiện, cậu không bị xử lý mới lạ.

Lăng Vi biết được một chuyện từ trợ lý, tập đoàn Thượng Lạc của thành phố Liêu đột nhiên gọi điện liên lạc với mình, nói muốn thuê cô làm thiết kế trưởng, chức vị là tổng giám sát.

Xem ra, người đã có địa vị rồi, chế độ đãi ngộ cũng không giống nhau.

Nhớ năm đó lúc cô vừa mới tốt nghiệp đại học, ở bên thành phố Liêu này, muốn tìm một công ty tốt một chút, đều phải đi cửa sau. Nếu như bạn thật sự có tài năng, cũng không có cửa sau để mà đi. Vậy thì chỉ có thể mò mẫm lần lộn từng bước một, nghe theo rầm rập chế độ quy định của công ty dự tuyển là chuyện thiết yếu nhất.

So với lo lắng đề phòng về công ty của mình đầu tư, không bằng đến tập đoàn Thượng Lạc cho rồi. Dù sao công ty mà cô đầu tư kia, mảng thiết kế trang sức cũng không phải là mảng chính. Mà tập đoàn Thượng Lạc thì khác, tuy chỉ là công ty nội địa của thành phố Liêu, nhưng cũng khá nổi tiếng trên quốc tế, cô cũng có chút tò mò.

“Dịch Dịch, chút nữa mami phải đến tập đoàn Thượng Lạc phỏng vấn, con có muốn đi cùng không?”

Lăng Dịch Sâm nhìn ánh mắt mong chờ của mami, ngáp một cái, cầm một quả trứng gà đã lột vỏ, há miệng cắn một miếng thật to.

“Không nói thì có nghĩa là đi đó nha, mami đi thu dọn đồ đạc, đợi chút nữa con đi theo mami.” Lăng Vi húp hết cháo trong chén, đứng dậy đi dọn đồ cho buổi phỏng vấn.

Với thân phận nhà thiết kế trang sức Monica của cô, vốn đã có thể miễn công đoạn phỏng vấn. Nhưng tập đoàn Thượng Lạc này rất thú vị, giống như doanh nghiệp nước ngoài vậy, gửi bưu kiện hay gọi điện thoại gì đó đều đặc biệt mang phong cách của nước ngoài.

Lăng Dịch Sâm nuốt lòng đỏ trứng trong miệng xuống, nhìn chén dưa trên bàn, xếp chồng chúng lại với nhau, nhảy xuống ghế, chạy về phía phòng ngủ của mình.

Rất kì lạ, Lăng Dịch Sâm sinh ra ở Mỹ, nhưng kể từ khi cậu biết ăn cơm, thì cậu luôn thích ăn món Trung, trong môi trường sống ở Mỹ, cậu đã bốn tuổi rồi, nhưng chỉ ăn hamburger, khoai tây chiên một hai lần. Vậy nên mới nói, gốc rễ vẫn là ở thành phố Liêu. Đương nhiên, cũng là do mẹ của cậu hướng dẫn từ từ, những gì nên làm, những gì không nên làm, từ nhỏ cậu đã rất hiểu chuyện rồi.

Dẫn theo Lăng Dịch Sâm đến Thượng Lạc phỏng vấn, Lăng Vi cảm thấy đây là quyết định thiếu lí trí nhất. Cô còn chưa xuống xe, thẳng nhóc quý này đã nhảy xuống chạy vào chỗ mấy chị gái rồi.

Phải nói là bầu không khí làm việc ở Thượng Lạc quả thật không tệ, hẳn là không có lực đực nội bộ như những công ty khác đâu. Ngoài mặt nhìn sơ qua cũng được, chỉ là không biết giữa các đồng nghiệp sẽ chém giết lẫn nhau như thế nào đây.

Thật sự không thể trông Dịch Dịch nữa rồi, cô dặn dò một chút rồi vào thang máy đi phỏng vấn. Nói là đi phỏng vấn, nhưng lại không giống như những gì cô đã tưởng tượng.

Sau khi gặp một người trợ lý của tổng giám đốc, thì cô đã chính thức làm việc rồi. Nhiệm vụ đầu tiên, chính là phải thiết kế bản vẽ đầu thầu.

Tập đoàn Thượng Lạc cũng coi như là kinh doanh xuyên quốc gia rồi, nhìn tài liệu trong tay một lúc, Lăng Vi phát hiện những thiết kế ở nước ngoài của cô thế mà đã được toàn quyền mua lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Vi Vi, thật ra mẹ đang ghen phải không?

“Cộc cộc cộc.” Một cô gái trông có vẻ như thư ký đứng ngoài cửa.

Lăng Vi quay đầu lại, đã nghe cái miệng xinh đẹp của cô ấy nói: “Tổng giám sát Monica, xin chào, rất vinh hạnh khi được làm thư ký của cô, gọi tôi Tiểu Tô là được rồi, bên ngoài có một bạn nhỏ, nói là tìm cô.”

“Cho nó vào đi.” Lăng Vi vẫy tay một cái.

Cô gái kia gật đầu đi ra ngoài, qua một lúc sau, Lăng Dịch Sâm liền tung ta tung tăng chạy vào.

“Vi Vi, cái chú vừa mới đi qua kia, giống chú khờ khạo lắm nha, chẳng lẽ là anh em sinh đôi, hay là giả bộ như không biết con nhỉ?” Lăng Dịch Sâm lấy một hộp chocolate ra, ngồi trên sofa tiếp khách trong phòng làm việc của Lăng Vi.

Lúc này Lăng Vi đang tập trung tinh thần xem công việc đầu thầu, không hề nghe rõ Lăng Dịch Sâm đang nói cái gì, đợi đến khi cô ngẩng đầu lên lần nữa, thì đã qua 20 phút rồi.

Lúc này, Lăng Dịch Sâm đã làm tổ ngủ trên sofa rồi, trên người đắp áo khoác của cô, miệng thì vẫn đang lẩm bẩm gì đó.

Đến giờ nghỉ trưa, Lăng Vi định dắt Dịch Dịch xuống lầu ăn cơm. Còn chưa kêu Dịch Dịch, thì cửa lại bị gõ nữa rồi, vẫn là cô thư ký vừa nãy.

“Có chuyện gì thế?” Cô thật sự không thích bị quấy rầy, chủ yếu vẫn là mùi nước hoa trên người cô thư ký kia, tuy đủ cao cấp, nhưng đáng tiếc mùi của cô dị ứng.

Cô thư ký lễ phép nói: “Tổng giám sát Monica, nhà ăn của công ty chúng ta ở lầu dưới, đây là thẻ com.”

Lăng Vi đi lên trước hai bước nhận lấy thẻ com, mỉm cười nói: “Xin hỏi, khi nào thì bắt đầu đầu thầu? Tôi có bao nhiêu thời gian để chuẩn bị?”

“Trợ lý Sở nói buổi chiều sẽ tìm cô cùng đi họp, cô đừng vội.” Nói xong, cúi đầu xoay người đi ra ngoài.

Tổ chất của nhân viên tập đoàn Thượng Lạc không tệ, tuy cô thư ký này ăn mặc trang điểm xinh đẹp, nhưng không phải bình hoa có ngực không có não, biết phải đối đãi với cấp trên như thế nào, cũng biết không nên tùy tiện nhìn lung tung. So sánh ra, chắc chắn không bằng mấy trợ lý kia của cô, nhưng mà, cũng coi như được rồi.

“Dịch Dịch, mẹ phải xuống nhà ăn của công ty, con có muốn đi cùng không?”

Lăng Dịch Sâm đang trong giấc mơ không trả lời, Lăng Vi lại hỏi thêm một lần: “Nghe nói, tất cả mấy chị xinh đẹp trong công ty đều đi.....”

“Thật à?” Nhóc con ngồi dậy nhảy xuống sô pha, mặt đầy vui vẻ nhìn Lăng Vi: “Mami nói thật hả?”

Thằng nhóc thối, cứ thích giả bộ ngủ như thế, vừa rồi cô thư ký kia đi vào thì cô đã biết Lăng Dịch Sâm tỉnh rồi, haiz. Lăng Vi trừng mắt với Lăng Dịch Sâm: “Nếu như con đã dậy rồi, thì ở trong phòng làm việc chờ mẹ đi, mẹ mua về cho con ăn, nhà ăn đông người, sợ con chạy mất tiêu.”

“Ok, nhớ mua thứ con thích ăn nhé, đợi một chút cũng không sao, Vi Vi, thật ra mẹ đang ghen phải không?” Lăng Dịch Sâm nhảy đến trước mặt Lăng Vi, ngẩng đầu nhìn mami, mắt lấp la lấp lánh, lộ ra tia sáng xảo trá.

“Mẹ ghen gì chứ?” Lăng Vi hơi sùng sốt.

Lăng Dịch Sâm sờ sờ mũi của mình, cười lớn lên: “Ha ha ha ha ha, tuy tuổi tác của mẹ hơi lớn một chút, nhưng con vẫn yêu mẹ mà, cho dù sau này có cưới vợ, cũng sẽ để cô ấy hiểu thảo với mẹ, nếu như cô ấy không hiểu thảo với mẹ, con sẽ đánh cô ấy, cho cô ấy về nhà mẹ đẻ luôn.”

“Lăng Dịch Sâm!” Lăng Vi quát lạnh một tiếng. Thằng ranh này, cái gì cũng dám nói, rằng còn chưa mọc hết nũ, thế mà đã nghĩ đến chuyện lấy vợ rồi. Lăng Vi vươn tay bắt lấy Lăng Dịch Sâm, ấn cậu ngồi xuống sô pha, ánh mắt cực kỳ uy nghiêm, giọng điệu cũng lạnh lùng nói: “Chút nữa mẹ sẽ cho người đến đón con, con vẫn nên về nhà thì tốt hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Tình địch gặp nhau, đặc biệt đỏ mắt

Sau bữa cơm trưa, Lăng Vi được gọi đến phòng làm việc của tổng giám đốc. Lúc ăn cơm trưa, cô nghe đồng nghiệp trong công ty tám chuyện, nói tổng giám đốc Vu Na cùng cấp bậc với trợ lý Sở, nhưng đôi đôi lại không giống nhau. Chắc chắn có chút quan hệ không thể nói rõ với chủ tịch rồi.

Lăng Vi lại cảm thấy không có khả năng, người đứng đầu tập đoàn Thượng Lạc nhất định rất có trí tuệ. Người có năng lực như thế, tuyệt đối sẽ không tìm một người phụ nữ có tình cảm riêng tư để làm tổng giám đốc.

Vừa vào cửa, Lăng Vi nhanh chóng nhìn quanh một vòng bố cục phòng làm việc của tổng giám đốc, trong lòng nghĩ, cô Vu Na này cũng không phải người tầm thường, một người phụ nữ quản lý một công ty lớn như thế, quả thật không đơn giản.

“Lăng Vi phải không?” Cô gái ngồi trên ghế xoay, tuy gương mặt không phải xinh đẹp bậc nhất, ít nhất cũng thấp hơn Từ Niệm Niệm mấy bậc, nhưng cách nói năng lại khiến người ta không dám xem thường.

Gật đầu một cái, Lăng Vi ngồi xuống ghế sô pha đối diện Vu Na, nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Vu Na, khóe môi cô cũng khẽ nhếch lên.

“Cô về nước vì lý do gì? Vì sao lại đến Thượng Lạc?” Nụ cười trên mặt Vu Na thoạt nhiên biến mất, đôi mắt hung dữ dọa người lập tức nhìn chăm chăm vào mắt của Lăng Vi.

Lăng Vi ngồi ngay ngắn, nét cười trên mặt cũng nhạt đi đôi chút. Giọng điệu cũng không khách sáo nữa: “Tôi nghĩ rằng quý công ty mời tôi đến đây, là vì cuộc đấu thầu lớn trong mấy ngày tới, không ngờ, vừa mới gặp mặt tổng giám đốc Vu Na, đã ồn ào không vui thế này, sao nào? Cho rằng tôi là gián điệp hay là lúc mời người, các anh chị chưa thống nhất ý kiến?” Dứt lời, Lăng Vi cũng đứng lên.

Vu Na tròn tròn hai mắt, nét mặt hơi méo đi, nhưng cũng không ảnh hưởng đến sự bạo dạn của cô ta. Cô ta ngẩng đầu lên hừ lạnh một tiếng nói: “Địa vị của cô ở Mỹ tốt hơn nhiều so với ở trong nước, nhưng cô lại trở về đây? Tại sao? Tôi không hiểu.”

Hồ, hay thật, Lăng Vi nhú mày lại, muốn xoay người rời đi. Mẹ nó, tổng giám đốc gì thế này, y như chó mẹ đang bảo vệ thức ăn vậy, cô thật sự không có can đảm ở lại đây đâu.

“Nếu thái độ của tổng giám đốc đã như thế này, vậy thì chào tạm biệt nhé.” Dứt lời, liền xoay người rời đi.

“Sao thế? Xảy ra chuyện gì à?” Lúc này, cửa bị mở ra, một người đàn ông đi vào. Cảm thấy bầu không khí trong phòng nặng mùi thuốc súng gần như sắp bắt đầu trận chiến, chỉ dẩy đẩy gọng kính trên sống mũi một cái, tìm một chỗ ngồi uống.

Hai người phụ nữ trong phòng, một người ăn mặc nhìn có vẻ giản dị hào phóng, nhưng trang phục bản số lượng có hạn kia, rất nhiều cô gái gia đình giàu có cũng mua không được. Người còn lại thì ăn mặc tinh tế cao cấp, tuy quyến rũ hơn người trước, nhưng lại y như bà góa phụ đen vậy.

Lăng Vi dừng động tác, nét không kiên nhẫn trên mặt cô vẫn chưa tan hết, sau khi nhìn thấy người đi vào thì khóe miệng cứng đờ. Ngạc nhiên mấy giây,

lại hoàn hồn cất bước, vội vội vàng vàng muốn đi ra ngoài. Quả thật là ra khỏi nhà đã không may, lại đụng phải thuộc hạ của Viêm Bá Nghị, thành phố Liễu này lớn như thế, sao cứ bị phát hiện hoài vậy chứ?

Mắt thấy sắp đụng vào tay nắm cửa rồi, nhưng lại bị người phía sau gọi lại.

“Xin chào cô Monica, tôi là Sở Dụ, xin cô chờ một chút.” Giọng nam ôn hòa vang lên từ phía sau, Lăng Vi dừng bước chân lại.

Trong lòng nghĩ, thảo nào không nhận ra mình, thì ra là người khác. Nhưng giống nhau như thế này, chắc không phải là anh em sinh đôi chứ.

Xoay xoay cái cổ, Lăng Vi khó khăn quay người lại, đứng thẳng. Cô phải chuẩn bị sẵn sàng để chuẩn đi bất cứ lúc nào, may mà Dịch Dịch đã về nhà rồi, nếu không thật sự khó mà thoát thân.

“Là tôi thương lượng với chủ tịch chuyện mời cô đến đây, bên phía tổng giám đốc tôi vẫn chưa kịp nói. Ba ngày sau có một buổi đại hội đấu thầu, công ty trang sức Cartier của Pháp, có chi nhánh ở thành phố Liễu. mấy ngày trước có tuyên bố trên truyền thông, muốn tìm một số thiết kế mang phong cách Trung Quốc. Không ít công ty muốn cạnh tranh, chúng tôi muốn giành được, nghe nói cô trở về nước đã đến thành phố Liễu, nên muốn mời cô đến thiết kế.” Sở Dụ nói một hơi dài, cứ sợ Monica sẽ chạy mất.

Lăng Vi chỉ lịch sự mỉm cười, giọng điệu bình tĩnh từ chối nói: “Xin lỗi, bây giờ tôi đã không có hứng thú nữa rồi.” Nói xong, mở cửa đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Trùng hợp thật, lại gặp được em ở đây

Lăng Vi vừa đi, Sở Dụ đã lập tức đi ra ngoài, chỉ là vừa quẹo một cái đã không thấy người đâu nữa.

Vốn muốn đến văn phòng làm việc của cô tìm, kết quả trợ lý gấp gấp chạy qua, thở không ra hơi nói: “Trợ lý Sở, chủ tịch đến rồi, hình như rất là tức giận, bảo tôi nói với anh, lập tức đi gặp ngài ấy.”

Sở Dụ nhìn trợ lý đang hoảng loạn, vỗ nhẹ lên bả vai của cậu ta: “Cậu đi nói với cô Monica, xin cô ấy khoan đi đã, chút nữa tôi sẽ đến phòng làm việc của cô ấy tìm cô ấy.”

Trợ lý vội vàng gật đầu chạy đi.

Sở Dụ lắc đầu, vẫn còn trẻ lắm, chưa đủ cứng chạch. Năm xưa, mình cũng thế này, bay lộn xộn khắp nơi giống như một con ruồi mất đầu.

Lăng Vi về đến văn phòng phát hiện không ai đuổi theo mình, trong lòng thầm thở phào một hơi. Đi đến trước bàn làm việc, thu dọn đồ đạc của mình thì định chuẩn đi. Đến tập đoàn Thượng Lạc thuần túy chỉ là vì lòng hiếu kỳ mà thôi, thật sự không làm cũng không chết được, nếu như bị người của Viêm Bá Nghị phát hiện, thì cô tiêu đời rồi.

Sau khi thu dọn hết những thứ mình đem đến, Lăng Vi chỉnh trang lại quần áo, mở cánh cửa thủy tinh ra rồi đi ra ngoài, người trợ lý dắt cô đi phóng vắn ngăn cô lại.

“Tổng giám sát Monica, trợ lý Sở nói xin cô khoan đi đã, chút nữa anh ấy sẽ đến văn phòng tìm cô.”

“Đến tìm tôi? Ừ, được, tôi không đi.” Lăng Vi lại xoay người trở vào phòng làm việc. Cô không muốn phí lời ở đây, thấy người trợ lý kia đi rồi, cô lại xách túi đi ra. Hừ, không đi mới lạ đó, đợi để bị bắt à?

Nói ra thì thiết kế kết cấu nội bộ của công ty này thật sự cũng không tệ, Lăng Vi đi mãi đi mãi thì quên rằng mình đang chạy trốn, mà vừa đi vừa tham quan, đợi đến khi ra khỏi cửa thang máy, thì đã qua mười mấy phút rồi.

Sở Dụ đi ra văn phòng chủ tịch thì chạy thẳng đến phòng làm việc của tổng giám sát thiết kế, anh ta phải tìm Monica nói cho rõ, Vu Na thật là làm hỏng chuyện, bình thường chưa từng thấy cô ấy có đáng và nóng nảy mùi thuốc súng như thế này, lẽ nào cô ấy đã biết Monica từ trước?

Đến phòng làm việc mới phát hiện, người đã đi mất rồi, Sở Dụ xoay người lại đi sang văn phòng của tổng giám đốc, anh ta phải hỏi cho rõ, tại sao hôm nay Vu Na lại không bình thường như vậy.

Nhà thiết kế này anh ta đã tốn rất nhiều công sức mới mời về được, mắt thấy còn ba ngày nữa thôi thì bắt đầu đấu thầu rồi, sao có thể không nóng ruột được chứ.

Lăng Vi đứng trong thang máy, thấy có thang máy sắp lên đến tầng cô đang đứng, cô chỉnh trang quần áo lại, lấy gương ra soi, kể từ lần trước bị Viêm Bá Nghị bắt đi, mỗi khi cô ra khỏi cửa đều phải cải trang, lần trước thì đội tóc giả, lần này trực tiếp nhuộm tóc đen thành màu đỏ tím, tuy không bị cận, nhưng vẫn đeo một cái kính thật to.

“Đỉnh”, thang máy đến, cô quay đầu lại nhìn phía sau một cái, sau đó cất bước đi vào trong.

“Trùng hợp thật, lại gặp được em ở đây.” Giọng đàn ông quen thuộc vang lên bên tai, Lăng Vi bỗng quay đầu lại, thì phát hiện gương mặt phóng to của Viêm Bá Nghị.

Cô lập tức phản ứng lại, nhấn nút mở cửa thang máy rồi muốn chạy ra ngoài, nhưng Viêm Bá Nghị đâu thể nào để cô chạy thoát trước mặt anh.

Kéo Lăng Vi đến bên người, siết chặt tay cô. Trong lòng Viêm Bá Nghị nghĩ, chỉ đi vào thang máy nhân viên một lần, thì đã gặp được Lăng Vi, xem ra ông trời cũng đang giúp anh.

“Buông ra, anh buông tay ra cho tôi, Viêm Bá Nghị, tôi la lên đó!” Lăng Vi dùng sức vùng tay ra, muốn thoát khỏi sự kiềm chế của anh, nhưng bắt đắ dĩ sức lực quá yếu, không giằng ra được.

Viêm Bá Nghị cười lạnh, ti mỉ nhìn cách trang điểm của Lăng Vi hôm nay, mới mở miệng nói: “Vi trốn tránh anh, em không từ bất cứ thủ đoạn nào nhi, trang điểm cho mình thành như thế này, anh nghe nói, xưa nay em chưa từng nhuộm tóc bao giờ.”

“Nghe ai nói vậy, Viêm Bá Nghị, anh ác thật đấy, thế mà lại lật tung trường đại học của tôi lên.” Trước khi cô về có liên lạc với bạn học, muốn tụ họp một bữa, kết quả mọi người vừa nghe cô muốn trở về, đều từ chối không dám gặp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Thì coi như đêm đó bị chó cắn thôi!

“Nói đến ác độc, em còn ác hơn anh nhiều đó Vi Vi!” Viêm Bá Nghị vươn tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Lăng Vi, nhìn số hiển thị sắp đến lầu một, lại siết chặt tay còn lại.

Trong lòng Lăng Vi bức muốn chết được, không ngờ mình đến đây lại tự sa vào lưới. Lẽ nào Viêm Bá Nghị cũng làm việc ở đây? Hay anh là người nắm đầu ở đây?

“Viêm Bá Nghị, anh buông tay trước đi, có chuyện gì từ từ thương lượng, trong thang máy còn có camera đó.” Nghĩ đến tình trạng bây giờ bị những người trong phòng giám sát camera nhìn thấy, Lăng Vi liền cảm thấy rất mất mặt.

Viêm Bá Nghị kề môi bên tai Lăng Vi, nhẹ nhàng thờ ra nói: “Vi Vi, anh không sợ, anh hận không thể tuyên bố với cả thế giới rằng em là của anh.”

“Anh buông tôi ra trước đã, tôi bảo đảm sẽ không chạy, tay anh siết chặt quá, tôi thờ không nổi nữa.” Lăng Vi yếu ớt nói.

Thấy mặt Lăng Vi thật sự đỏ phồng cả lên, Viêm Bá Nghị vội thả lỏng tay ra. Mỗi khi gặp Lăng Vi, anh đều cảm thấy mình không thể khống chế được bản thân.

Chỉnh trang lại quần áo, Lăng Vi ngẩng lên nhìn Viêm Bá Nghị. Rất ghét cảm giác nhìn nhau thế này, rõ ràng cô cao 1m63 còn mang giày cao gót mười mấy phân nữa, đã cao lắm rồi. Nhưng mỗi lần đứng trước mặt Viêm Bá Nghị, vẫn phải ngẩng đầu nói chuyện với anh, cả người đều không khỏe.

“Em đến đây làm việc à?” Viêm Bá Nghị giờ tay bắt lấy cổ tay của Lăng Vi lần nữa.

Lăng Vi thấy cửa thang máy mở ra, liền mạng chạy ra phía ngoài, Viêm Bá Nghị chỉ có thể chạy theo.

“Tôi chỉ đến đây thăm bạn thôi, anh muốn thế nào?” Khoảng cách một cánh tay, Lăng Vi đi trước, Viêm Bá Nghị đi theo sau.

Đi ra khỏi tòa nhà, Lăng Vi đứng bên đường, nhìn chằm chằm người đàn ông đi trước mặt.

Viêm Bá Nghị và Lăng Vi nhìn nhau: “Anh cảm thấy, chúng ta nên nói chuyện rõ ràng, em thấy sao?”

Mặt trời chói chang lên cao, Lăng Vi thấy trên trán Viêm Bá Nghị đã thấm đẫm mồ hôi, cô khẽ gật đầu: “Nên nói chuyện rõ ràng rồi.”

“Vậy đi thôi.” Viêm Bá Nghị nắm lấy tay Lăng Vi đi về phía bãi đậu xe tầng hầm.

Lăng Vi hất mạnh tay của Viêm Bá Nghị ra, xoay người đi về phía quán cà phê owrbeen đường.

Viêm Bá Nghị đi theo sau Lăng Vi, nhìn theo bóng lưng của cô một lúc lâu. Mãi cho đến khi đi vào tiệm cà phê, mới ngồi xuống đối diện với cô.

Sau khi hai người gọi cà phê và đồ ngọt xong, Lăng Vi vẫn luôn im lặng không lên tiếng. Mỗi khi cô chạy trốn, chỉ có một suy nghĩ, nếu như Dịch Dịch bị phát hiện, thì nên làm thế nào. Không biết giải quyết ra sao, chỉ có thể chạy đi.

“Không có gì để nói sao?” Sau khi thêm đường và sữa vào ly cà phê của Lăng Vi, Viêm Bá Nghị đẩy qua.

Lăng Vi bùng cà phê lên nhấp một ngụm, lắc đầu.

“Nếu em đã không muốn nói, vậy anh nói.”

“Tại sao vừa gặp anh đã chạy, anh dọa người đến vậy sao?” Viêm Bá Nghị nuốt vị đắng trong miệng xuống, ánh mắt phức tạp nhìn Lăng Vi.

Lăng Vi lắc đầu, vẫn không nói gì.

“Vi Vi, 5 năm trước, là em trêu chọc anh trước, không phải anh ép buộc em.” Nhớ lại đêm đó, Viêm Bá Nghị vẫn rất hoài niệm, Lăng Vi của đêm đó, nhiệt tình như lửa, mà bây giờ, lạnh lẽo như băng.

Anh cười tự giễu: “Em thật sự nghĩ thoáng được, cũng đủ cởi mở, không biết những năm đó ở nước ngoài có phải cũng buông thả bản thân như vậy không nhỉ.”

Lúc nói câu này, Viêm Bá Nghị cảm thấy trong lòng mình cũng không rõ là mùi vị gì, hướng chỉ là người nghe, anh chỉ là muốn Lăng Vi nói nhiều thêm mấy câu mà thôi.

Kết quả, lại đổi lấy tiếng cười giễu cợt của Lăng Vi.

“Bang chủ Viêm, phụ nữ trên đời này nhiều như vậy, anh cứ khẳng khái níu lấy tôi không tha, tôi đã nói rồi, cứ coi như đêm đó bị chó cắn thôi, sau đó thì anh đi đường anh, tôi đi đường tôi, người được lợi là anh, thế mà còn không biết ngại mà tìm tôi khắp nơi, tám hình đó, phiền anh tiêu hủy đi, tôi không hi vọng chuyện đã qua làm lỡ cuộc sống tương lai của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Đứa bé đâu? Phá thai rồi? Lăng Vi em cũng đủ ác đấy!

“Nói chuyện xong rồi, sau này anh là anh, tôi là tôi, chúng ta không liên quan đến nhau, tôi có thể đi được rồi chứ?” Lăng Vi nhìn Viêm Bá Nghị với gương mặt không cảm xúc, trong lòng cũng có chút khó chịu. Mặc dù không biết nỗi khó chịu từ đâu mà đến, nhưng cô vẫn đứng lên định rời khỏi.

Viêm Bá Nghị giờ tay ra, bắt lấy tay của Lăng Vi, hỏi thẳng: “Đứa bé đâu? Chẳng phải 5 năm trước em mang thai con của anh sao?”

Động tác của Lăng Vi dừng lại, không dám tin nhìn Viêm Bá Nghị: “Thì ra đến tìm tôi, là vì đứa bé sao?”

Cô cười khẽ ra tiếng: “Ha ha, chỉ đáng tiếc, hai người không có duyên gặp mặt rồi, tôi đã.....”

“Đã thế nào hả?” Viêm Bá Nghị vội hỏi, nhìn biểu cảm của Lăng Vi, anh đã nghĩ ra rồi, có lẽ đứa bé kia sớm đã không còn nữa.

Phải rồi, 5 năm trước, Lăng Vi vẫn là một cô bé 20 tuổi ngay cả bản thân mình cũng nuôi không nổi, anh vốn tưởng rằng sẽ giữ lại được, lúc đó tuy không tìm được Lăng Vi, nhưng anh cũng rất mong đợi, rất vui vẻ. Nghĩ đến ở một góc nào đó trên thế giới này, có một người phụ nữ mang giọt máu của anh trong người.

Thấy Viêm Bá Nghị buông lỏng tay, trên mặt là nỗi thất vọng, đau đớn đến tận cùng, Lăng Vi lặng lẽ cất bước. Định nhân lúc anh không để ý thì chườn đi.

Nhưng còn chưa rời khỏi cái bàn, Viêm Bá Nghị đã kéo cô lại lần nữa.

“Anh không tin, Lăng Vi, đó là một sinh mạng nhỏ mà Lăng Vi, sao em có thể buông bỏ dễ dàng như vậy chứ, anh đã hỏi thăm rồi, phẫu thuật phá thai phải có chữ ký của người thân mới được, em, em sẽ không làm vậy đâu, anh không tin.”

Nhìn ra Viêm Bá Nghị đang đấu tranh nội tâm, Lăng Vi lại tốt bụng cho thêm một liều mạnh nữa: “Có cần đưa hóa đơn phá thai cho anh xem không?” Nói rồi cô vờn tay vào trong túi lục lọi.

“Không, không cần đâu, người phụ nữ tàn nhẫn này, cô đi đi, đi đi.” Viêm Bá Nghị không dám tin vào sự thật này, anh nghĩ tới cha mẹ của mình, nghe

nói cũng là muốn phá bỏ mình đi, kết quả anh vẫn sống đến nay. Bây giờ con của anh cũng bị phá bỏ, trong lòng anh không thể nào chấp nhận được.

“Tôi có thể đi rồi chứ gì?” Lăng Vi làm mặt lạnh, dáng vẻ tuyệt tình khiến trái tim của Viêm Bá Nghị trở nên nguội lạnh.

Thấy anh gật đầu, Lăng Vi đi như bay ra ngoài, không hề nhìn thấy nước mắt trong hốc mắt của Viêm Bá Nghị. Cô còn chưa đi được bao xa, đã nghe thấy tiếng ly vỡ vụn, bước chân dừng lại, tiếp đó cũng không quay đầu lại mà chạy đi mất.

Viêm Bá Nghị dõi theo hướng Lăng Vi bỏ đi, nước mắt, cuối cùng cũng lăn xuống. Anh nhin xuống đau đớn ở trong tim, lấy di động ra gọi cho Mộ Bạch: “Mộ Bạch, tôi đang ở quán cà phê cạnh công ty, đến đón tôi.”

Nhấn nhin từng con đau đớn ập tới, Viêm Bá Nghị ôm lấy lồng ngực, ép nước mắt trong hốc mắt chảy ngược vào, rạp người trên bàn, lẳng lặng nhớ lại lời nói của Lăng Vi.

Lúc này Lăng Vi đã chạy vào bãi đậu xe dưới tầng hầm của tập đoàn Thượng Lạc, ngồi vào ghế lái trong xe mình, khởi động động cơ, rồi nhanh chóng rời khỏi đó.

Cô không hề phát hiện, ngay sau khi cô rời đi, trong góc có một chiếc xe Volkswagan màu đen, lặng lẽ đi theo sau.

Trên đường đi, Lăng Vi cứ nghĩ mãi về một vấn đề, về chuyện của Viêm Bá Nghị và Lăng Dịch Sâm.

Không phải cô không biết Dịch Dịch khao khát tình thương của cha, nếu là người bình thường, có lẽ cô sẽ đưa Dịch Dịch đến tìm daddy của nó, nhưng Viêm Bá Nghị là ai chứ? Trùm xã hội đen đấy, Dịch Dịch đi theo anh cũng sẽ rất nguy hiểm.

Vì an toàn của con trai, ngay lúc này Lăng Vi quyết định, hai ngày nữa sẽ mang Lăng Dịch Sâm về Mỹ, ít nhất ở đó không cần phải lo lắng quá nhiều, hơn nữa cũng nhiều người chăm sóc cho Dịch Dịch hơn.

Đang nghĩ có nên gọi điện cho Từ Niệm Niệm hay không, cô nghiêng đầu một cái, từ kính chiếu hậu nhìn thấy chiếc xe theo sát sau xe cô.

Lăng Vi lập tức đổi hướng, lái sang bên trái.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Cục cưng họ Lăng nói: Cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn!

Lăng Dịch Sâm được đưa về nhà liền đỏi trợ lý của Lăng Vi đi, bắt đầu lục lọi tứ tung để tìm bé hamster, đó là bạn đồng hành tốt nhất của cậu nha, sao nói không thấy thì đã không thấy tăm hơi đâu nữa.

Những chỗ có thể tìm trong nhà đều đã tìm hết rồi, những chỗ với không tới thì cậu bắt ghế lên nhìn, nhưng lần tới lần lui rất lâu rồi cũng không thấy nhóc chuột đâu, trong lòng càng thêm sốt ruột.

Lúc sáng sớm ra khỏi cửa, còn tưởng đâu nhóc chuột đang chơi trốn tìm với mình, không ngờ thật sự không thấy đâu nữa rồi.

Suy nghĩ một lúc, có khi nào đánh rơi ở đâu không, không thể nào, chẳng lẽ là đêm ngủ lại ở nhà chú cao to?

Nghĩ đến đây, Lăng Dịch Sâm quyết định gọi điện cho chú cao to, hỏi chú ấy xem, có phải nhóc hamster đang ở nhà chú ấy không.

Gọi mấy lần rồi, cậu cũng sắp mất hết kiên nhẫn, mới có người bắt điện thoại.

“Chú cao to hả? Cháu là Dịch Dịch đây, con muốn hỏi, nhóc hamster của cháu đang bị lạc ở nhà chú phải không, chú có thấy nó không ạ?”

Trong loa nghe vang lên hai tiếng ho khẽ, Lăng Dịch Sâm nghe thấy cái chú có khuynh hướng bị gay kia nói gì đó. Sau đó mới nghe giọng của chú cao to vang lên trong loa nghe: “Khụ, nhóc chuột hamster đó hả? Đang ở chỗ của chú, cháu có muốn đến đón nó không?”

Nghe giọng của chú cao to có chút khàn khàn, Lăng Dịch Sâm quan tâm nói: “Chú cao to sao thế? Bệnh còn chưa khỏi sao?”

Viêm Bá Nghị ở đầu bên kia điện thoại, mặt trắng bệch, dựa vào giường bệnh, giọng nói nhẹ nhàng, chậm rãi: “Dịch Dịch, chú đã từng hỏi con năm nay

bao nhiêu tuổi chưa?” Anh muốn Dịch Dịch là con trai của anh biết mấy, nếu như sự thật y như Lăng Vi nói, vậy thì anh, anh lại phải làm sao đây?

“Cháu hả?” Lăng Dịch Sâm bẻ bẻ ngón tay, nhớ đến mami từng nói khi người khác hỏi tuổi thì phải nói là 6 tuổi. Lăng Dịch Sâm do dự hai giây, lẽ nào với chú cao to cũng phải nói dối sao?

“Dịch Dịch.....”

Lăng Dịch Sâm trả lời: “Cháu 6 tuổi, chú cao to hỏi qua rồi mà.”

“Ồ, được rồi, trong người chú không khỏe lắm, đợi đến khi chú khỏe rồi thì dẫn Dịch Dịch đi ăn bữa ngon nhé, được không?”

Tuy Lăng Dịch Sâm là con nít, nhưng cũng nghe ra sự thất vọng trong giọng nói của Viêm Bá Nghị. Cậu có chút không đành lòng, hôm đó ở trong phòng của chú cao to, nhìn thấy tấm hình mami đang ngủ, còn có một tờ báo cũ, cậu đã cảm thấy giữa mami và chú cao to này nhất định có quan hệ với nhau. Sau đó, lúc chú cao to đang ngủ, thì thầm một câu Vi Vi, thì cậu đã có thể xác định rồi.

Lăng Dịch Sâm cậu đây, rất có thể là con trai của chú cao to đấy, nếu không sao chú cao to vừa thấy mami đã bắt đi ngay, hơn nữa có vẻ mami rất sợ cậu bị phát hiện.

“Ặc, chú cao to ơi, chú đau lòng hả?” Một tay Lăng Dịch Sâm cầm di động, một tay khác cầm ly kem, vừa ăn vừa nói.

Đầu bên kia điện thoại, trầm mặc một lúc, sau đó khẽ thở dài một tiếng: “Bên chú còn có chút chuyện, Dịch Dịch cúp máy trước đi nhé.”

“..... Được.” Lăng Dịch Sâm ngoan ngoãn cúp máy.

Vừa cúp điện thoại, mami đã về tới.

“Dịch Dịch, hôm nay có ai đến không?” Lăng Vi đổi giày, ngồi đối diện Lăng Dịch Sâm, cầm lấy cái muỗng nhỏ ở bên cạnh, quyết định giành ăn kem với con trai.

Lăng Dịch Sâm lắc đầu, lúc thấy mami múc một miếng kem lớn, lập tức ôm lấy ly kem chạy vào phòng mình. “Mami, tin tức trên ti vi có nói, người lớn không được ăn đồ ăn vặt của trẻ con, hành vi đó rất vô trách nhiệm, cũng rất phí tiền đó.”

“Không sao, cho mami ăn hai miếng đi mà, lần sau mua lại cho con nhé.” Lăng Vi nuốt miếng kem vị bơ sữa vào, cô có cảm giác khẩu vị như được mở rộng ra. Sau khi bỏ lại đám người vừa rồi theo dõi cô ở phía sau, cô để xe vào bãi đậu xe của một tòa cao ốc nào đó, rồi thuê xe về đây.

“Mami, mẹ nói câu này thì phải xoa xoa lưng tâm của mình nha, hơn phân nửa đồ ăn vặt của con đều là mẹ nuôi Niệm Niệm mua cho con đó, mẹ tốn bao nhiêu tiền chứ?” Lăng Dịch Sâm cũng múc một muỗng kem lớn, bỏ vào trong miệng.

Nghĩ đến bệnh của chú cao to còn chưa hết, nụ cười trên mặt Lăng Dịch Sâm tươi rói lên, điệu bộ như cục cưng ngoan ngoãn vậy, bưng ly kem đến trước mặt mami: “Mami, mẹ ăn đi.”

Lăng Vi nghĩ cũng không thèm nghĩ đã gờ tay ra, Lăng Dịch Sâm thấy mami ăn hết hai miếng rồi, lúc này mới bày ra nụ cười đã thực hiện được ý đồ: “Nếu mami đã ăn đồ của con rồi, cần người miệng mềm, bắt người tay ngắn, vậy mami phải hứa với con một điều kiện đó.”

“Điều kiện gì?” Lăng Vi nhún mày.

Lăng Dịch Sâm cười càng thêm rạng rỡ: “Trị bệnh cho chú cao to.” Ngay cả giá tiền cậu cũng đã bàn xong rồi, tuy thấp hơn phí mami thường chữa bệnh tại nhà rất nhiều rất nhiều, nhưng mà, cậu thích.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 54: Mẹ nhìn cục cưng như vậy, cục cưng sợ lắm đó!

“Không được, đòi cái khác.” Lăng Vi lắc đầu nói.

Lăng Dịch Sâm vênh môi, bắt đầu múa rìu qua mắt thợ: “Mami, con không phải là con trai của mami, con được nhặt về phải không, tại sao chuyện của con trai mà mẹ cũng không giúp, lẽ nào mẹ mới là mẹ nuôi, mẹ Niệm Niệm mới là mẹ ruột sao? Mẹ chỉ biết kiếm tiền, xưa nay chưa từng hỏi xem con thích gì, mami, mẹ có giống như mẹ nuôi Niệm Niệm, chơi điện tử với con không, mẹ có giống như chú Dịch Khôn, ôm con xem phim không, chắc chắn là con được nhặt về rồi, nếu không, mami sẽ không từ chối con như thế, hức hức hức.....” Lăng Dịch Sâm để tay ở sau lưng, vừa nhéo mình, vừa giả khóc, hôm nay cậu nhất định phải thuyết phục mami đi khám bệnh cho chú cao to.

Lăng Vi tròn mắt há mồm nhìn con trai “khóc lóc” kể lể như thế, Niệm Niệm dắt Dịch Dịch đi chơi điện tử còn không phải vì chuyện của Niệm Niệm cần

cô phải đi làm sao, Dịch Khôn ôm nó xem phim, cũng là vì trước đó làm việc giúp Dịch Khôn, anh ta yêu cầu mà..... Thế này là cái gì với cái gì chứ hả, thằng ranh con này lại ôm hận đến giờ.

“Con thấy con tui thân à?” Lăng Vi hoàn hồn lại nhìn sang Lăng Dịch Sâm không biết từ lúc nào đã ngân ngấn nước mắt.

Lăng Dịch Sâm gạt đầu, lấy tay lau nước mắt. Để diễn kịch, cậu vừa lén bôi mù tạt lên tay, nhân cơ hội mami không để ý, cậu liếm hai cái, nước mắt nói có là có ngay.

Thấy mami không để ý đến mình, Lăng Dịch Sâm chạy bước nhỏ vào phòng ngủ, khóa cửa lại. Hôm nay cậu nhất định phải làm cho mami đồng ý đi khám bệnh cho chú cao to. Mami thương mình như vậy, rồi sẽ yêu ai yêu cả đường đi thôi.

Ánh mắt Lăng Vi âm thầm xuống, vốn nghĩ rằng chỉ là vì con trai không có bạn ở thành phố Liêu, muốn trêu mình một chút thôi, để mình dỗ nó. Không ngờ, nó lại kiên quyết như thế.

Thằng nhóc này, không biết là giống mình, hay là giống cha nó nữa. Một khi muốn làm chuyện gì, thì cả ngàn binh lính cũng kéo lại không nổi. Chỉ cần chưa làm được, thì sẽ không từ bỏ.

Cô ngồi trên sofa, suy nghĩ một lúc lâu, mới đứng lên đi đến phòng của Lăng Dịch Sâm, gõ cửa nói: “Con trai, nếu mẹ đồng ý với con, thì con có thể hứa với mẹ một chuyện không?”

Đồng ý rồi? Lăng Dịch Sâm bỏ đồ ăn vặt trong lòng xuống, nhảy xuống giường, chạy đến sau cửa, lớn tiếng hỏi: “Mami đồng ý rồi hả?”

“Đồng ý rồi, nhưng mami cũng có điều kiện.”

“Điều kiện gì thế?”

“Trước khi mẹ đi khám bệnh cho chú cao to kia của con, con phải rời khỏi thành phố Liêu, trở về Mỹ.”

“Sao thế được chứ?” Lăng Dịch Sâm dậm chân một cái, tức giận nói: “Sao thế được chứ? Mami, con không thể xa mẹ được.” Báo cáo ADN kia còn chưa lấy được, sao có thể đi chứ.

“Lăng Dịch Sâm, đây là điều kiện của mẹ, nếu như không đồng ý, thì mẹ sẽ không chữa bệnh cho chú ấy.” Giọng nói của Lăng Vi hơi lên cao một chút, nói xong liền xoay người đi làm việc của mình.

Lăng Dịch Sâm mở cửa phòng, dựa vào cạnh cửa, ngược lên nhìn mami đang dọn dẹp nhà cửa, giọng điệu cực kỳ không vui nói: “Chú ấy có thù oán gì với mẹ sao?”

Động tác của Lăng Vi cứng lại, cúi người nhìn nhau với Lăng Dịch Sâm.

“Mami đừng nhìn con như vậy, con chỉ đoán thôi, mẹ nhìn cục cưng như vậy, cục cưng sợ lắm đó, mami ôm ôm” Lăng Dịch Sâm sợ lời nói của mình sẽ chọc cho mami nghi ngờ, cậu lập tức tỏ vẻ đáng yêu.

Lăng Vi để đồ trong tay xuống, khom người bế Lăng Dịch Sâm lên, xoa nhẹ lên lưng của cậu, giống như lúc nhỏ dỗ cậu ngủ vậy, giọng điệu nhỏ nhẹ nói: “Dịch Dịch, con còn là con nít, có một số chuyện, mami không thể nói thẳng với con, đợi đến khi con lớn lên dần dần thì sẽ hiểu thôi.”

Đầu của Lăng Dịch Sâm gối lên vai của mami, trong lòng chất đầy cảm giác an toàn. Tuy cậu không hiểu tại sao mami cứ trốn tránh đề tài này, nhưng cậu là cục cưng thân thiết của mami, vào những lúc cần thiết, cho dù hiểu cũng phải vờ như không hiểu.

Thế này gọi là gì ấy nhỉ? Nhìn thấu mà không nói ra. Kỹ thuật diễn của mami thế này, ngay cả con trai mình cũng không gạt được nữa, huống chi là..... ai kia.

“Mami, vậy con nghe lời của mẹ là được rồi.” Lăng Dịch Sâm nghe vậy, chọc cho Lăng Vi cười lên.

Đợi đến khi mami đi làm việc khác, Lăng Dịch Sâm chạy vào phòng ngủ của mình, gọi điện cho Viêm Bá Nghị.

“Chú cao to ơi, phí khám bệnh có thể chuyển vào tài khoản của cháu trước rồi đó, con đã thuyết phục được Vi Vi đến khám bệnh cho chú rồi.”

Không biết đối phương nói gì, vẻ mặt của Lăng Dịch Sâm có chút nặng nề, sau đó từ từ cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cảnh tượng đặc sắc tới rồi đây ~ Cha con nhận nhau!

Sáng sớm ba ngày sau.

Lăng Vi tự mình đưa Lăng Dịch Sâm đến sân bay giao cho trợ lý. Bảo trợ lý đưa con trai về Mỹ, trước đó cô đã liên lạc với Niệm Niệm xong hết rồi, bảo cô ấy cho người đến sân bay đón.

“Mami, rốt cuộc mẹ đã có thể ném cục nợ to tướng này đi rồi ha?” Lăng Dịch Sâm cười đến hồn nhiên, Lăng Vi giờ tay gõ lên cái đầu nhỏ của con trai, không tự nhiên cười một cái: “Sao Dịch Dịch lại là cục nợ của mami chứ. Sau khi con về Mỹ, mẹ nuôi Niệm Niệm sẽ chăm sóc con, rất nhanh thôi, mẹ sẽ về đó ngay.”

Không biết tại sao, Lăng Vi cứ cảm thấy hôm nay con trai không bình thường lắm.

Theo mạch truyện thông thường, chẳng phải nên khóc lóc năn nỉ cô hay sao, nước mắt, nước mũi một đồng, nói rằng cục cưng không muốn về một mình hay gì đó? Hoặc như là cục cưng sợ lắm hay sao đó? Sao hôm nay lại bình tĩnh như vậy, mặc cho cô nói gì, nó cũng không cãi lại!

Lăng Vi nhìn đồng hồ đeo tay, cách giờ lên máy bay còn nửa tiếng. Cô ngồi xỏm xuống, chỉnh lại quần áo cho Lăng Dịch Sâm, lại dặn dò này kia.

Nghĩ đến con trai rồi đi vui vẻ như vậy, trong lòng Lăng Vi bắt đầu có chút chua xót, còn chưa đến lúc trưởng thành, đã phải đối mặt với chia ly rồi. Thăng nhóc đó lại đành lòng xa bà mẹ này nữa chứ.

Suy nghĩ một lúc, Lăng Vi chưa hết hi vọng hỏi một câu: “Dịch Dịch, con, thật sự nở rời xa mami à?” Ranh con, lớn rồi thì trái tim cũng cứng rắn hơn.

Lăng Dịch Sâm cười hi hi, vùi vào lòng Lăng Vi, còn vỗ vỗ lưng Lăng Vi, cười nói: “Ôi dào, mami ơi, chúng ta còn gặp lại mà, đừng đau lòng như vậy mà.”

Sắc mặt của Lăng Vi không tốt lắm, trong lòng cũng đủ mùi vị phức tạp. Cô chỉ gật đầu một cái, không hề thấy nụ cười vì đã thực hiện được ý đồ của con trai.

Sau khi dặn dò trợ lý lần thứ n+1. Lăng Vi mới cứ đi một bước quay đầu lại ba lần rồi rời khỏi.

Hôm nay cô phải đi khám bệnh cho Viêm Bá Nghị, nếu đã hứa với con trai rồi, thì cô nhất định sẽ làm được. Hơn nữa, cô cũng tò mò, rốt cuộc Viêm Bá Nghị bị bệnh gì, có thể nào là bệnh di truyền không, như vậy trong cơ thể của Dịch Dịch..... có phải cũng có gen di truyền đó không?

Lái xe lên đường cao tốc, Lăng Vi lấy điện thoại ra lại gọi điện cho trợ lý, tuy con trai rất thông minh, nhưng dù sao vẫn là một đứa bé, không thể tự mình đảm đương mọi chuyện, càng không thể từ chối dụ dỗ từ nhiều phía, người làm mẹ như cô đây vẫn cứ lo lắng không thôi.

Đột nhiên nhớ ra vẻ mặt của thăng nhóc tinh quái kia, lúc cô vẫy tay với cậu, mơ hồ cứ thấy không yên lòng, cảm thấy con trai có chuyện đang giấu mình.

Chuông báo thức trên di động nhắc nhở cô, lúc này đã đến giờ lên máy bay rồi, một tay Lăng Vi tắt báo thức, tăng tốc chạy về phía khu trung tâm thành phố náo nhiệt.

Cô đã nói rõ ràng với Dịch Dịch rồi, cũng bảo Dịch Dịch nói với chú cao to kia, địa điểm và thời gian khám bệnh đều do cô quyết định. Chết tiệt, không biết Viêm Bá Nghị tiếp cận Dịch Dịch từ lúc nào, cô vốn muốn hỏi Dịch Dịch, nhưng biết con trai nhà mình rất nhạy cảm, nhất định sẽ nghĩ ngợi lung tung, nên ngậm miệng không nói.

Xe còn chưa đến địa điểm đã hẹn, cuộc gọi từ Dịch Dịch lại gọi đến.

“Mami, mẹ đi thật rồi hả? Tuy con đang ở trên máy bay, mẹ cũng không được gạt con nha, nếu không con sẽ bắt máy bay quay đầu lại, trở về thành phố Liêu đó.”

Trong giọng nói của con trai chất đầy niềm vui và sung sướng. Nhưng lại không có ý muốn chia sẻ với cô.

Lăng Vi lái xe bằng một tay, nhẹ giọng hỏi: “Con trai, rời xa mami vui đến vậy sao?” Cô và con trai cùng đã sống nương tựa lẫn nhau 5 năm rồi, từ lúc nó còn trong bụng cô, nó đã là tất cả sức sống và động lực của cô.

“Được rồi Vi Vi, nhớ con rồi phải không, chút nữa thì chúng ta có thể gặp nhau rồi.” Giọng điệu của Lăng Dịch Sâm lên cao, Lăng Vi biết thăng nhóc kia đang cười.

Gật đầu, cúp điện thoại. Lăng Vi không nghĩ nhiều rằng tại sao Lăng Dịch Sâm nói chút nữa thì có thể gặp nhau rồi, cô tưởng rằng nhóc con kia muốn gọi video với cô.

Xe chạy vào khu trung tâm thành phố sầm uất, chỗ Lăng Vi chọn chính là khu trung tâm thương mại lần trước đi dạo phố với Dịch Dịch, bên đó có một quán cà phê rất đặc biệt, theo thời gian đã hẹn trước, Lăng Vi đẩy cửa đi vào.

Trong quán cà phê không có người khách nào, Lăng Vi vòng qua sảnh ngoài đi vào một căn phòng bao nhỏ bên trong. Vừa đi vào, liền thấy Viêm Bá Nghị đang ngồi ở đó, cô ngước mắt lên, bốn mắt nhìn nhau với anh.

“Vi Vi, thật sự là em.” Trước đó, Viêm Bá Nghị đã từng dự đoán, Vi Vi mà nhóc con kia hay nhắc đến có khi nào là Lăng Vi không, chẳng qua khi chính mắt nhìn thấy, vẫn có chút kinh ngạc.

Lăng Vi gật đầu không nói gì, trước khi cô đi vào muốn hóa trang một chút. Nhưng sau đó nghĩ lại, con trai cũng đã được đưa về Mỹ rồi, coi như cô cũng không còn gì để lo, cũng chẳng sợ gì nữa.

“Ừ, đưa tay ra đây.” Lăng Vi đặt hòm thuốc lên bàn, kéo ghế dựa ra, ngồi đối diện với Viêm Bá Nghị.

Viêm Bá Nghị giờ cánh tay ra, nhìn Lăng Vi mở hòm thuốc, ấn những ngón tay mảnh mai lên mạch đập của mình. Hôm nay anh không dẫn theo người khác đến, vết thương của Sở Phong vẫn chưa khỏi hẳn, chuyện trong bang đều do một mình Mộ Bạch quản lý, đủ để anh ta bận đến vô đầu bút tai rồi.

Hai ba phút sau, Lăng Vi rút tay của mình về, lại bảo Viêm Bá Nghị đưa cánh tay còn lại ra.

Viêm Bá Nghị vẫn luôn nhìn chăm chăm về mặt của Lăng Vi, thấy điệu bộ từ căng thẳng lại trở nên nhẹ nhõm, sau đó lại nhũn mảy rồi rầm của cô, bệnh của anh, tự anh biết, Mộ Bạch là bác sĩ nổi tiếng nhất trong nước cũng không thể làm gì khiến anh khỏi hẳn, hướng chỉ là Vi Vi.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 55 (tiếp theo)

Hồi lâu sau, Lăng Vi mới ngẩng đầu lên nhìn Viêm Bá Nghị, bờ môi khẽ run, do dự một lúc ngắn ngủi rồi mới hỏi: “Chuyện khi nào thế?”

Về mặt của Viêm Bá Nghị hoàn toàn khác với Lăng Vi, đối diện với tất cả những điều này, anh đã cảm thấy rất nhẹ nhàng, “Em hỏi chuyện gì?”

“Viêm Bá Nghị, anh biết mà, tôi không kiên nhẫn lắm đâu.” Lăng Vi trừng anh, cô không hề biết tim của Viêm Bá Nghị có vấn đề nghiêm trọng như vậy.

Nhìn ra Lăng Vi tức giận rồi, lo cô sẽ đứng dậy bỏ đi, Viêm Bá Nghị háng giọng, rồi mới chậm rãi nói: “Đã mấy năm rồi, điều tra cũng rất lâu, nhưng không phát hiện là ai ra tay.”

“Vậy..... có di truyền không?” Chân mày Lăng Vi nhíu chặt lại, Viêm Bá Nghị vừa dứt lời, cô đã buột miệng nói ra.

Về mặt của Viêm Bá Nghị thoáng cứng lại, ngay sau đó cười khê: “Ha ha, em cảm thấy rất may mắn phải không, năm xưa không sinh đứa bé ra, nhưng tôi cũng phải nói cho em biết, đây không phải là bệnh di truyền.”

Lăng Vi không nhìn Viêm Bá Nghị nữa, cô lấy giấy viết từ trong hòm thuốc ra, viết ngoáy ra vài cái tên thuốc và cách sử dụng, đưa cho Viêm Bá Nghị.

Viêm Bá Nghị nhận lấy, nhũn mảy, khoe mắt cong lên: “Sao thế, không dễ dàng gì chúng ta mới gặp mặt nhau, cứ thế mà đi rồi?”

“Tôi không còn nghĩa vụ gì để ở lại nữa, nếu như anh muốn sống không đau khổ như thế nữa, thì uống thuốc theo đơn của tôi đi.” Nói rồi, Lăng Vi đứng dậy muốn đi.

Vừa mới đi được một bước, lại xoay người lại, quét mắt về phía Viêm Bá Nghị, hơi hột nói: “Nhớ bảo thuộc hạ của anh chuyển tiền sang tài khoản của tôi đây, nếu đã khám bệnh rồi, thì sẽ không khám miễn phí đâu.”

“Em, em nói cái gì?” Viêm Bá Nghị thoáng kinh ngạc tròn tròn mắt. Anh đã chuyển phí khám bệnh cho nhóc con kia rồi mà.

Lăng Vi không nói gì, xoay người rồi đi, bước nhanh mấy bước, đang muốn đẩy cửa đi ra, phía sau truyền đến tiếng con nít kêu cứu.

“Vi Vi, cứu con, Vi Vi. Mấy tên khốn kiếp này, mau thả tôi ra.”

Lăng Vi dừng bước, chột quay đầu lại, phát hiện Viêm Bá Nghị đang tập trung tinh thần nhìn vào di động, tiếng nói của Dịch Dịch vang ra từ đó.

Nghe thấy tiếng bước chân chạy đến của Lăng Vi, Viêm Bá Nghị mới ngẩng đầu lên, trêu chọc nhìn cô. “Đi đi, sao không đi nữa rồi?”

“Anh bắt cóc Dịch Dịch rồi hả? Viêm Bá Nghị, anh có còn là con người không thế, là Dịch Dịch năn nỉ tôi khám bệnh cho anh đó, anh là đồ cặn bã.” Lăng Vi đi lên trước muốn giật lấy điện thoại của Viêm Bá Nghị, Viêm Bá Nghị giờ di động lên cao, nhìn Lăng Vi nóng ruột chửi rủa, trong lòng lại rất sáng khoái.

“Vi Vi, em còn muốn giấu anh đến khi nào? Há? Con trai cũng đã lớn đến vậy rồi, vẫn không để cho cha con anh nhận nhau, chẳng lẽ em muốn cả đời nó đều không thể hưởng thụ tình thương của cha sao?” Viêm Bá Nghị siết chặt vòng eo của Lăng Vi, mặc cho Lăng Vi la mắng trong lòng ngực anh.

Đột nhiên xảy ra biến cố, khiến cho trái tim vốn đã không bình tĩnh của Lăng Vi bắt đầu kích động mà run lên. Từ di động giờ lên cao của Viêm Bá Nghị, cô nghe được tiếng Dịch Dịch vừa khóc vừa hét đòi gặp cô.

Khoảnh khắc đó, nước mắt đọng đầy hốc mắt.

“Không phải, Dịch Dịch không phải. Anh thả nó ra đi, sao anh có thể tàn nhẫn như thế chứ, Viêm Bá Nghị, anh máu lạnh quá đi, anh.” Nước mắt, lăn xuống. Nhìn Lăng Dịch Sâm trong cảnh tượng đó, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ, trong lòng Lăng Vi cực kỳ đau đớn.

Viêm Bá Nghị lạnh lùng nhìn cử chỉ của Lăng Vi, độ cong trên môi ngày càng rộng hơn, ngay lúc Lăng Vi chú ý vào màn hình điện thoại, anh nháy mắt với bên ngoài. Sau đó lấy một tờ đơn từ trong túi ra.

Vì một ngày này, anh đã tính toán lâu lắm rồi.

Lăng Vi nhìn tờ đơn Viêm Bá Nghị đưa qua, càng thêm hoảng. Qua làn nước mắt, lúc nhìn thấy tờ báo cáo xét nghiệm ADN chứng minh quan hệ cha con, cô dùng sức siết chặt lòng bàn tay, giờ mu bàn tay lên lau nước mắt đi.

“Vi Vi, chuyện đã đến nước này rồi, em còn muốn nói gì nữa? Nếu như không phải nửa đường anh cho người ngăn Dịch Dịch lại, có phải em lại giấu nó đi nữa không, nó không phải của một mình em, nó cũng là con của anh, Lăng Vi, em không cảm thấy em quá đáng lắm sao?”

Lăng Vi liếc mạng lác đầu, “Không phải, không phải đâu, Dịch Dịch không phải con anh.” Dịch Dịch là động lực sống duy nhất của cô, cô không thể nào mất đi Dịch Dịch.

Lúc này, cục cưng đáng yêu nào đó thực sự nhìn không nổi nữa, từ bên ngoài lạch bạch chạy vào trong, dùng sức đẩy cửa ra, đứng trước mặt Lăng Vi.

“Mami.” Cậu mím cười nhìn Lăng Vi, giờ tay ôm lấy đôi chân của Lăng Vi.

Thực ra, video trên di động đã được quay từ trước, lúc cậu bàn bạc với chú cao to ấy, có thể nhìn ra mami rất yêu mình, nên mới không chú ý đến thời gian trên video.

“Không, không phải, không phải.” Lăng Vi ngồi xồm xuống, che mặt khóc nức nở, tinh thần luống cuống, không biết nên làm thế nào mới tốt, cô, thật sự chưa chuẩn bị xong.

Viêm Bá Nghị cũng ngồi xồm xuống, ôm lấy hai mẹ con, ở nơi nào đó trong tim, giống như có một cơn gió mát phất qua, thật trong lành.

“Xin lỗi Vi Vi, anh đã lên đi xét nghiệm giám định, hi vọng em có thể hiểu cho tâm trạng của anh, sau này, anh sẽ đối xử tốt với mẹ con em.” Viêm Bá Nghị đảm bảo.

Lăng Vi chột ngắc đầu lên, mặt đầy nước mắt chống lại ánh mắt sáng ngời của Viêm Bá Nghị, lạnh lùng nói: “Không được, tuyệt đối không thể, Dịch Dịch là con trai tôi, tôi sẽ không để nó đi theo anh đâu.” Nói rồi, mặc kệ Viêm Bá Nghị khuyên giải thế nào, chặt vật đứng dậy, bế Lăng Dịch Sâm lên, lao đảo đi ra ngoài, để lại một bóng lưng mỏng manh, chầm hàng ngàn cây kim, đâm hàng vạn nhát dao vào trái tim của Viêm Bá Nghị.

Lăng Vi bế Lăng Dịch Sâm vừa bước ra cửa chính của quán cà phê, liền bị người của Viêm Bá Nghị ngăn lại. Cô hung dữ nhìn về phía Viêm Bá Nghị mặc cho cô đi ra ngoài, lớn tiếng hét lên: “Viêm Bá Nghị, bảo người của anh tránh ra, anh không hi vọng tôi hận anh chứ?”

Phát giác cơ thể của con trai giật thót run lên trong lòng mình, Lăng Vi im lặng, chỉ lạnh lùng nhìn đám người bên ngoài.

Viêm Bá Nghị nhịn xuống từng cơn đau nhói từ con tim, lê bước chân nặng như đeo chì, đi từng bước về phía Lăng Vi. Anh không muốn đi theo ra ngoài, anh không muốn ngăn cản, nhưng trong lòng anh đau lắm. Rõ ràng đó là người phụ nữ của anh, con trai của anh, nhưng tại sao Vi Vi không thể đến bên anh chứ?

Anh suy nghĩ mãi không hiểu, hạnh phúc, sao lại cách xa anh đến thế? Lẽ nào, người mất mẹ từ nhỏ, thì không xứng đáng có được hạnh phúc hay sao?

“Vi Vi ~” Khẽ kêu một tiếng, tiếng kêu tràn đầy nỗi mong đợi của anh, nhưng chỉ đổi lại một ánh mắt lạnh lẽo. Cảm xúc của anh cũng trở nên ảm đạm theo.

“Hai người đi đi, anh không miễn cưỡng nữa, Vi Vi, anh biết, miễn cưỡng cũng không được gì.” Viêm Bá Nghị phát phát tay, thuộc hạ ở bên ngoài nhường ra một con đường.

Lăng Vi xoay người, đầu cũng không thèm quay lại đã sải bước lớn đi ra ngoài.

Mãi cho đến khi đi vào bãi đậu xe, vải áo trên vai đột nhiên trở nên ẩm ướt, cô mới nhẹ nhàng vỗ lên lưng của con trai, dịu giọng hỏi: “Dịch Dịch, con đã biết từ sớm rồi phải không?” Đã biết, người mà nó gọi là chú cao to, chính là cha ruột của nó.

Nhóc con nằm trên vai gật đầu một cái, không nói gì.

Lăng Vi thả con trai ngồi lên ghế phụ lái, thắt dây an toàn xong, rồi vòng qua đầu xe đi qua ghế lái, lúc này, cô biết con trai đang buồn, nhưng chẳng phải cô cũng vậy sao. Chẳng qua thân làm mẹ, cô phải bảo vệ con trai mình, thà rằng để nó bình yên vô sự trải qua những ngày tháng bình thường, cũng không hi vọng nó bị cuốn vào những cảnh nguy hiểm phức tạp.

“Mami.” Lãng Dịch Sâm giờ mu bàn tay mập mạp của mình lên xoa xoa mắt. Chợt nhận ra như vậy không vệ sinh, lại lấy một bao khăn giấy ướt từ trong túi ra, lau mắt rồi lau mu bàn tay, thấy mami đã nhìn về phía mình, mới đáng thương hỏi: “Thật sự là daddy phải không?” Trước khi lên máy bay, phần báo cáo xét nghiệm quan hệ cha con đã nằm trong tay cậu rồi, cậu là cục cưng hay tò mò, nhưng cũng không dám mở ra xem. Cậu không muốn phản bội mami, cậu sợ mami đau lòng, cậu từng trông thấy mami trốn trong góc khóc thầm.

Nhưng, cậu rất muốn, rất muốn tìm được daddy, nhưng lại không muốn làm mami đau lòng, nên do dự rất lâu, cuối cùng quyết định bỏ cuộc, nghĩ rằng sau khi về Mỹ sẽ tìm mẹ nuôi Niệm Niệm bàn bạc, lại bị người của chú cao to mang về đây.

Trông thấy điệu bộ nước mắt long lanh của con trai, trái tim củ Lãng Vi như bị ai đó giẫm lên vậy, vừa buồn, vừa đau. Cô lấy khăn giấy lau nước mắt bên khóe mắt của con trai, than nhẹ một tiếng, vờn tay nắm lấy bàn tay nhỏ của cậu nói: “Dịch Dịch, nếu như daddy muốn con sống với daddy, thì con muốn daddy, hay mami?” Thật lòng cô không muốn hỏi vấn đề này trước mặt con trai, xưa nay cô chưa từng nghĩ đến Dịch Dịch sẽ gặp được cha ruột sớm như thế.

“Con muốn cả hai, con muốn có daddy, nhưng càng không thể rời xa mami.” Lãng Dịch Sâm cúi đầu, nhìn thấy bàn tay nhỏ của mình nằm trong lòng bàn tay của mami, đột nhiên nghĩ tới, tay của chú cao to lớn hơn của mami rất nhiều, lúc chú cao to nắm lấy tay mình, cũng có cảm giác rất ấm áp, rất ấm áp.

Người lớn luôn phức tạp hóa mọi chuyện, nhưng khi đặt tất cả những chuyện đó trước mặt một đứa con nít, thì rất nhanh đã có được đáp án. Vậy nên cuộc sống của người lớn rất mệt mỏi, trẻ con thì trải qua rất thoải mái. Bởi vì người lớn theo thói đời, trẻ con thì vô tư.

Hai mẹ con ngồi trong xe, một hỏi một đáp, trò chuyện một lúc lâu. Lãng Vi không nói con trai không đúng, lúc này, so với phê bình hành vi cậu tự tiện làm chủ, không bằng khuyến khích cậu nhiều hơn, sau này nên kiên cường như thế nào.

Nên, sau khi an ủi tâm tràn của con trai xong, Lãng Vi khởi động xe, bắt đầu xuất phát. Đích đến là sân bay quốc tế thánh phố Liêu.

Cô đã quyết định rồi, không lo gì nữa hết, trở về Mỹ.

Nhưng chuyện nào như ý muốn, cô vừa chạy được mười mấy phút, đã bị mấy chiếc xe chặn lại ngay lối vào đường cao tốc. Vốn muốn quay đầu xe lại, vòng qua từ hướng khác, kết quả những chiếc xe ở phía trước và phía sau ùn ùn áp sát về phía cô, cường chế ép cô vào chính giữa.

“Mami, con sợ.” Lãng Dịch Sâm ngồi trên ghế phụ lái, nhìn tình hình trước mặt, nhin không được vờn tay ôm chặt cánh tay của Lãng Vi. Bây giờ cậu rất yếu đuối, đau lòng buồn bã, còn có chút không đành lòng.

Một tay Lãng Vi điều khiển xe, một tay khác vỗ nhẹ lưng của Lãng Dịch Sâm. Dịu giọng an ủi: “Cục cưng đừng sợ, có mami ở đây, đừng sợ.”

Lãng Dịch Sâm nặng nề gật đầu, phải rồi, mấy năm nay mami vẫn luôn bảo vệ mình, có mami ở đây, thì cậu đã có cảm giác an toàn.

Một gã đàn ông cao to mạnh mẽ bước xuống từ chiếc xe phía trước, đi đến trước xe cô, gõ vào cửa sổ. Lãng Vi cúi đầu nhìn xuống con trai, rồi mới mặt đối mặt nhìn gã đàn ông to con kia.

Chỉ thấy được ánh mắt đùa cợt của gã đàn ông, chết tiệt, cô chửi thầm Viêm Bá Nghị trong lòng. Chơi chiêu vờ tha để bắt thật với cô à? Để cô đưa Dịch Dịch đi trước, sau đó cho người đuổi theo. Thật là đủ quá rồi đấy, quả nhiên Viêm Bá Nghị không phải là một người giữ nguyên tắc.

“Lãng Vi phải không? Đi theo tôi một chuyến.” Cách lớp cửa sổ thủy tinh, Lãng Vi có thể nghe rõ gã đàn ông to con kia đang nói gì, mặt cô không cảm xúc trùng người nọ một cái.

Gã đàn ông kia thấy Lãng Vi không để ý đến hán, chợt vờn tay ra, không biết lấy từ đâu ra một cây búa sắt, loảng xoảng đập về phía cửa sổ xe của cô.

Lãng Vi lập tức cảnh giác, đây không phải là người Viêm Bá Nghị phái đến. Mắt thấy con trai bị dọa đến khóc òa lên, Lãng Vi lấy di động, vội gọi vào một dãy số. Còn chưa đợi đến lúc kết nối, cánh tay thô to của gã đàn ông kia đã thò vào, kéo lấy cổ áo của Lãng Dịch Sâm, muốn kéo ra ngoài.

Thấy con trai sắp bị giật đi, Lãng Vi vờn tay liều mạng kéo lấy cơ thể của con trai, nhưng bất đắc dĩ sức lực không mạnh bằng gã đàn ông vạm vỡ kia, mắt thấy Lãng Dịch Sâm sắp bị người nọ lôi ra ngoài cửa sổ, Lãng Vi quyết định thật nhanh, lấy ra cây kim bạc thường mang theo bên người, nhanh như chớp, đâm mạnh vào cánh tay của gã đàn ông kia, người nọ đau đớn hét lên một tiếng, Lãng Vi kéo mạnh một cái, Dịch Dịch lại về với lòng ngực của cô.

Lãng Dịch Sâm đã nhìn quen đủ loại cảnh tượng, nhưng hôm nay cũng không như mọi ngày không hề sợ hãi, cậu rúc vào lòng Lãng Vi, thân thể không ngừng run rẩy. Còn nhỏ giọng hỏi: “Mami, có phải sau này, sẽ không thể gặp lại chú cao to nữa không?”

Lãng Vi cúi đầu nhìn đôi mắt long lanh ánh nước của con trai, có một cảm giác bi thương ập vào lòng. Còn tưởng đầu tháng con này thật sự bị dọa rồi, thì ra vẫn đang khó chịu vì chuyện của Viêm Bá Nghị.

Bọn họ mới ở bên nhau được mấy ngày, tiếp xúc vài lần thôi, đã bắt đầu luyến tiếc như vậy rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Đặc sắc nè! Ở đây có tình địch xuất hiện

Đang suy nghĩ phải chạy thoát như thế nào, thì xe lắc lư hai cái, Lăng Vi ngẩng đầu lên, phát hiện bên ngoài đã có một đám người vây quanh, những gã đàn ông vạm vỡ kia vừa nhìn thì biết không phải hạng dễ đối phó. Cô nhìn xung quanh, lúc này mới nhận ra. Chút nữa lại bị cưỡng ép lời đi rồi.

Vì sự an toàn của con trai, Lăng Vi biết mình không thể làm liều. Cô nhanh chóng quét mắt nhìn gã đàn ông vừa bị đâm kia, người nọ cũng đang hùng hổ nhìn chằm chằm bên này. Cô biết, muốn không cần động tay để giải quyết vẫn đêm chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo bọn họ một chuyến. Nếu không, cho dù liều hết sức, cô cũng không thể bảo vệ Dịch Dịch.

Đút tay vào túi, sau khi phát hiện cuộc điện thoại gọi bữa đã được kết nối, Lăng Vi để ngang đt trong túi. Cô mở cửa xe ra, bế Dịch Dịch, ngẩng đầu uồn ngực đi ra ngoài.

Nửa tiếng sau, cô được đám người này “hộ tống” đến một căn biệt thự ở trung tâm thành phố, gã đàn ông trong xe giục cô xuống xe. Cô bế Dịch Dịch, châm trước còn chưa chạm đất, chiếc xe đã khởi động mô tơ, cô vội vàng nhảy xuống, chiếc xe đã lao đi mất, quay đầu lại, ngay cả bóng của một chiếc xe cũng không để lại.

“Mami.” Lăng Dịch Sâm ôm cổ của Lăng Vi, nằm lên vai cô.

Lăng Vi khẽ lay con trai trong lòng, trông thấy mấy tên vệ sĩ vác súng đi từ trong biệt thự ra, cô cảnh giác chú ý động tĩnh xung quanh. Sau đó được đám vệ sĩ dẫn dắt, đi vào trong.

“Cô Lăng, đã lâu không gặp.” Một giọng nói hùng hậu vang lên ở lầu trên, Lăng Vi ngẩng đầu, liền thấy gương mặt tươi cười của Tống Thu Minh, thân người béo phệ, đầu tóc thừa thớt..... Thật sự không biết làm sao để hình dung ông ta. Lúc này, Tống Thu Minh đang cầm ly rượu đi xuống lầu.

Vốn muốn nói một câu, “Nhiều năm không gặp, ông vẫn còn sống à.” Nhưng nghĩ đến tình huống trước mắt, Lăng Vi nhịn xuống, cô không chế cảm xúc của mình, mặt mày bình tĩnh nhìn Tống Thu Minh, nhẹ giọng nói: “Ông Tống, thật là đã lâu không gặp.....” Chữ “ông” kia, bị cô nghiêng răng nhấn mạnh.

Sắc mặt của Tống Thu Minh thay đổi, bước xuống cầu thang, đứng trước mặt Lăng Vi. Gương mặt mập mạp nặn ra một nụ cười khiến người ta ghê tởm, cố gắng làm cho bản thân mình trở nên thân thiện dễ gần, nói: “Cô Lăng, nhiều năm không gặp, cô thật sự càng ngày càng đẹp ra đấy.” Nói xong, còn muốn giơ tay sờ gương mặt trắng nõn của Lăng Vi.

Lăng Vi lui về phía sau một bước, ôm chặt Lăng Dịch Sâm, mặt đầy dè phòng nói: “Không biết ông Tống tìm tôi đến đây có việc gì không? Bao nhiêu năm rồi, ông vẫn còn sống, thật là ông trời phù hộ ghê.”

Dứt lời, liền thấy sắc mặt của Tống Thu Minh thay đổi vài lần, chỉ trong khoảnh khắc lại cười lên: “Ha ha ha, vẫn là trái ớt nhỏ cay nồng của 5 năm trước, nhưng mà, tôi thích.” Ông ta vẫy tay, quần gia đứng một bên ở đại sảnh, lập tức đi qua châm một liều thuốc cho ông ta, thuận tiện lấy đi ly rượu trong tay ông ta.

“Ồ, đây là con của cô phải không, không ngờ lại có đứa con lớn đến vậy rồi, cô Lăng, xem ra cô cũng không dè dặt như cô đã thể hiện vào 5 năm trước nha.” Tống Thu Minh ngồi xuống sô pha ở sảnh khách, rút thuốc nhả khói ra.

Lăng Vi nhìn ông ta một cách lạnh lẽo, nhìn nhau với cậu con trai không nói tiếng nào trong lòng, lúc đang muốn nói chuyện, tiếng chuông di động trong túi áo của Lăng Dịch Sâm vang lên. Lăng Vi thăm cảm thấy không ổn, giơ tay ngắt di động trong túi mình đi.

Tống Thu Minh rất khôn khéo, vừa nhìn thấy Lăng Vi rút tay về, lập tức dạn dò thuộc hạ moi di động của Lăng Vi và Lăng Dịch Sâm ra.

Lúc này tay của Lăng Dịch Sâm càng nhanh hơn, cậu vừa nhìn thấy màn hình hiển thị cuộc gọi đến, lập tức bắt máy: “Chú Dịch Khôn, mau đến cứu con với mami, một ông già chết tiệt vừa mập vừa xấu muốn sàm sỡ mami con.”

“Ra tay.” Tống Thu Minh quát lớn một tiếng, tức thì mấy tên thuộc hạ nhào tới.

“A, ông già ăn cướp tương chết sớm này, đừng có mà chú ý tới mami tôi, cẩn thận nửa đêm bị chuột cắn con chim nhỏ của ông đấy.” Lăng Dịch Sâm vừa thấy có người muốn tách cậu với mami ra, cậu lập tức văng tục ra.

Dịch Khôn đến thành phố Liêu rồi? Lăng Vi nhìn sang Lăng Dịch Sâm đang cười nhạt, sao cô không biết chút nào thế? Lẽ nào.....

Tống Thu Minh tức đến mức mũi cũng lệch luôn rồi, ông ta nhảy dựng lên đi về phía Lăng Dịch Sâm, “Thằng ranh con, hôm nay tao mà không xử mày, thì mày không biết được sự lợi hại của tao.” Nói xong, liền muốn lấy đầu thuốc lá đốt Lăng Dịch Sâm.

Lăng Vi thấy thế quát lên: “Ông Tống, nếu ông dám đụng vào con trai tôi một cái thôi, tôi e rằng ông gánh vác không nổi đâu.”

“Gánh vác không nổi? Ha ha, Lăng Vi, cô cho rằng cô có bao nhiêu bản lĩnh? 5 năm trước có thể chạy thoát, là bởi vì thằng phé vật Lý Canh kia, hôm nay, cô có mọc cánh cũng khó mà thoát khỏi. Nếu không thể đụng tới con trai của cô, được thôi, đụng vào cô được chứ?”

Lăng Vi không lên tiếng, bây giờ cô phát giác bụng dưới có một dòng nước ấm chảy qua, biết rằng họ hàng tới báo cáo sớm rồi. Lúng túng cười một cái,

nhìn quét qua một lượt bố cục trong căn nhà này, muốn biết phòng vệ sinh ở đâu. Nhưng cục diện trước mắt cô lại không thể không chế được, chỉ có thể nói với giọng điệu coi như là hòa hoãn: “Ông Tổng, nếu tôi đã được ông “mời” đến đây, dĩ nhiên sẽ không dễ dàng rời khỏi, vậy nên, cũng mong ông tiếp đãi với tôi như một người khách.”

“Để nói thôi, nếu như cô đồng ý đi theo tôi, tôi sẽ đối xử tử tế với mẹ con cô. Lời hứa 5 năm trước, cũng sẽ không thay đổi.” Tổng Thu Minh vốn để ý Lăng Vi đã từng sinh con, 5 năm trước ông ta đã hứa với nhà họ Lăng cưới Lăng Vi, là vì lúc đó ông ta cảm thấy cô vẫn là một nụ hoa chưa nở rộ, vẫn còn non, chắc chắn giá sẽ rất cao.

Trước khi Lăng Vi bị mang vào, ông ta cũng đang suy nghĩ, không thể cưới người phụ nữ này, coi như đồ chơi, sáng khoái vài ngày thì không cần nữa, nhưng vừa nhìn thấy người đẹp càng ngày càng xinh xắn, ý nghĩ trong đầu bắt đầu dao động, lúc này chỉ muốn lập tức thưởng thức hương vị của Lăng Vi.

Từ đôi mắt đục ngầu kia, Lăng Vi đã nhìn ra suy nghĩ của Tổng Thu Minh. Dòng nước ấm ở bụng dưới lại chảy ra, Lăng Vi lo lắng chốc nữa lại bị xấu mặt, vội nói: “Để nói thôi, bây giờ tôi muốn mang theo con trai đi giải quyết chuyện gấp đầu tiên của con người, không biết ông Tổng có thể giúp đỡ hay không?”

Nhìn ra Lăng Vi đang gấp, Tổng Thu Minh gật đầu. Người phía sau thả lỏng tay, Lăng Vi lấy lại sự tự do, cô đi đến trước mặt Lăng Dịch Sâm, muốn bế con trai lên, lại bị Tổng Thu Minh ngăn cản.

“Tôi đâu có ngu như vậy, cô nhóc, cô đi một mình đi, tôi giúp cô trông con trai.” Nói xong còn phất phất tay, mấy tên thuộc hạ của Tổng Thu Minh lại vây quanh bên cạnh Lăng Dịch Sâm.

Trong bang Xích Viêm

Viêm Bá Nghị nằm trên giường trong phòng ngủ, hai mắt nhắm chặt, nhớ lại chuyện xảy ra trong hôm nay. Dịch Dịch dường như đã biết mình là cha của thằng bé từ sớm, từ những ngày tháng tiếp xúc với nhau, con trai rất thích anh. Nhưng tại sao Vi Vi không để cho cha con bọn họ nhận nhau chứ?

Vừa nghĩ đến ánh mắt lạnh băng của Lăng Vi, giọng điệu khí thế hùng hổ, Viêm Bá Nghị thấy trái tim của mình lại nhói lên, anh yêu Vi Vi, bất kể là 5 năm trước hay 5 năm sau, anh đều có thể xác định. Tình yêu của anh, theo dòng thời gian trôi qua, tích lũy càng ngày càng nhiều, đã đến thời khắc sắp bùng nổ rồi.

Nhưng Lăng Vi thì sao, tại sao không thể chấp nhận anh, tại sao, tại sao, tại sao chứ?

“Cộc cộc cộc” bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Mộ Bạch ôm hòm thuốc, đẩy cửa vào.

Đi đến giường của Lão Đại, nhìn dáng vẻ đau khổ của anh, Mộ Bạch bất đắc dĩ lắc đầu hỏi: “Lão Đại, cảm thấy đỡ hơn chút nào không?”

Chuyện xảy ra hôm nay Mộ Bạch đều biết, anh ta không ngờ Lăng Vi lại còn sinh một đứa con trai cho Lão Đại, anh ta đã gặp qua Dịch Dịch, thằng bé rất đáng yêu, anh ta rất thích. Chẳng qua.....

Viêm Bá Nghị mở mắt ra, gật đầu, hỏi: “Đã xem phương thuốc kia chưa? Thế nào?”

Nhắc đến chuyện này, Mộ Bạch hưng phấn lên, Lão Đại đưa đơn thuốc cho anh ta, nói là Lăng Vi kê đơn, nhưng anh ta lại cảm thấy không chắc chắn. Nhưng nhìn vào phương thuốc, thì có thể nhìn ra thành tựu y học của người kê đơn, tuyệt đối không kém hơn anh ta.

“Lão Đại, phương thuốc này chắc chắn là cô Lăng kê à?” Ánh mắt của Mộ Bạch sáng lên, anh ta chưa từng nghĩ tới trộn mấy loại thuốc này với nhau làm thành thuốc viên cho Lão Đại.

Viêm Bá Nghị gật đầu, anh có thể khẳng định, về phương diện y học, nhất định Lăng Vi rất có thành tựu, chỉ là phần sau cô ấy nói, trả tiền chữa bệnh thêm lần nữa..... lẽ nào chính là..... Quái Y?

Suy nghĩ này có chút buồn cười, Viêm Bá Nghị lắc đầu.

Hai người đang tán gẫu, thuộc hạ ở ngoài cửa đến báo cáo, nói rằng Lăng Vi và Lăng Dịch Sâm bị bắt cóc, Viêm Bá Nghị không nói hai lời, nhảy xuống giường, lao đi.

Mộ Bạch muốn cản cũng cản không được, giày vò như thế, Lão Đại uống thuốc mấy ngày nay coi như uống phí hết. Vừa đề cập đến Lăng Vi thì xưa nay Lão Đại chưa từng bình tĩnh qua.

Gọi vài thuộc hạ đến, Viêm Bá Nghị dặn dò một lúc, rồi mang theo Mộ Bạch cùng đi cứu Lăng Vi. Lúc này không thể trông chờ vào Sở Phong nữa, anh ta đã bị phái đến tập đoàn Thượng Lạc, đi theo Sứ Dụ anh ruột của anh ta, kẻ thù gặp nhau, ai nấy đều đỏ mắt.

Sau khi đi ra từ phòng vệ sinh, Lăng Vi phát hiện không thấy bóng dáng của con trai đâu cả, trong sảnh khách rộng lớn, chỉ còn mỗi lão già Tổng Thu Minh, ngồi trên sofa đợi cô.

“Lăng Vi, cô xem xem ai đến cứu cô này?” Tổng Thu Minh chỉ vào màn hình cực lớn ở giữa phòng khách, bóng dáng của Dịch Khôn đập vào mắt.

Cô gọi bừa cho Từ Niệm Niệm là muốn Từ Niệm Niệm tìm vài người có năng lực ở thành phố Liêu đến giúp đỡ cô, mặc dù không thực tế cho lắm, nhưng cũng còn tốt hơn Dịch Khôn một thân một mình đến đây.

Được rồi, cô thừa nhận, trong lòng cô mong Dịch Khôn đến cứu mình, gọi điện cầu cứu Từ Niệm Niệm, nói cách khác chẳng phải chính là nói cho Dịch Khôn biết hay sao?

“Vậy mà cô có thể mời anh ta đến đây, nhưng vậy thì sao chứ? Bây giờ con trai cô đang nằm trong tay tôi, thế nào? Chúng ta làm một cuộc giao dịch chứ?” Thân thể của Tống Thu Minh sớm đã bị hơi rượu và khói thuốc vây quanh rồi, tuy phương diện nào đó ông ta không được cho lắm, nhưng ông ta có tiền, phụ nữ ở bên cạnh ông ta đương nhiên không ít. Người khác có thể không cần, nhưng Lăng Vi mà, ông ta nhất định phải đoạt được.

Lăng Vi chớp chớp mắt, nhìn Dịch Khôn trong camera giám sát, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt. Giao dịch? Ha ha, chỉ sợ lão già đáng chết này không có cái phước đó, cô đảm cho một kim đã có thể cho ông ta xuống địa ngục rồi.

Có thể đứng trong này pha trò với ông ta, còn chẳng phải vì con trai nằm trong tay ông ta hay sao. Về phần Dịch Khôn, trong lòng cô rối rắm, cũng không thể vì mình mà khiến Dịch Khôn gặp nguy hiểm chứ, chính là rỗng mạnh cũng đề không nổi rấn thổ địa mà. Áp dụng trên người Tống Thu Minh, hẳn là rỗng mạnh cũng đọ không nổi với cóc ghè. Bởi vì con cóc ghè Tống Thu Minh này, đặc biệt làm người ta ghê tởm.

“Tôi cũng không muốn nhiều lời với cô, cô đi theo tôi mấy ngày, thì tôi sẽ thả con trai của cô ra. Nếu như tôi hài lòng, cưới cô cũng không phải không được, còn có thể cho con trai cô hưởng phước làm cậu ấm nữa.” Tống Thu Minh nói thẳng thừng, ông ta đã không thể nhịn nổi ngọn lửa dục vọng trong lòng rồi.

“Thả con trai tôi trước rồi hãy nói.” Lăng Vi đi đến sô pha ở bên cạnh rồi ngồi xuống, thuyml tới đầu cậu tự nhiên thẳng, bây giờ cô cũng không sợ gì cả. Con trai thông minh như thế, nhất định sẽ không bị ăn hiếp.

Tống Thu Minh vừa thấy Lăng Vi ngồi xuống, lập tức lẩn người tới, vươn bàn tay mập mạp của ông ta ra, chu cặp môi to tướng đầy dầu mỡ kia lên, trừng lớn hai mắt muốn hôn lên môi của Lăng Vi.

Lăng Vi né ra sau, tức thì Tống Thu Minh rướn lên theo. Trông thấy dáng vẻ đề phòng của Lăng Vi, ông ta cười ha hả: “Người đẹp ơi, đừng trốn nữa, cô biết cô trốn không khỏi mà, nếu như cô không nghe lời tôi, thì chờ mà nhận xác con trai cô đi.” Một nhân vật tai to mặt lớn như hắn, giết chết một thằng nhóc cũng sẽ không sao cả.

Không đợi Lăng Vi phản ứng lại, Tống Thu Minh lại giơ tay muốn tập kích ngực cô lần nữa, ông ta nhịn không nổi muốn..... thấy Lăng Vi lại né ra lần nữa, vươn tay liền kéo lấy tóc của Lăng Vi. Văng tục: “Con điểm không biết xấu hổ này, con điểm chính là con điểm, còn muốn lập đến thờ trình tiết nữa sao. Xem hôm nay tôi xử lí cô thế nào nhé.”

Lăng Vi bị đau khẽ kêu một tiếng, lấy kim bạc trong túi ra, đâm mạnh xuống, Tống Thu Minh bị đau đến buông tay ra ngay lập tức, đôi mắt bốc khói nhìn sang Lăng Vi.

“Người đâu, đem thằng nhóc kia ra đây, chặt một cánh tay của nó ra.” Thấy chỗ da thịt mình đi đâm biến thành màu xanh, Tống Thu Minh giờ tay muốn đánh Lăng Vi.

“Nói với thằng què kia, tao cho nó cơ hội trả thù, kêu nó lập tức tới đây.” Tống Thu Minh tức tối gào lên, tin tức Lăng Vi trở về là do người của bang Đầu Ưng nói cho ông ta biết, mấy năm nay ông ta tác oai tác quái ở thành phố Liêu, đều nhờ bang Đầu Ưng ở phía sau giải quyết mọi chuyện giúp ông ta, ông ta ta ấy à, chính là kẻ có tiền, nên quan hệ với bang Đầu Ưng cũng chỉ là quan hệ lợi ích mà thôi.

Tuy Từ Văn Mậu bị đánh đến tàn phế là do ông ta sai người làm, nhưng mấy năm nay vẫn là nhờ ông ta tiếp tế sống qua ngày, về phần Lăng Vi, ông ta biết, Từ Văn Mậu vẫn luôn canh cánh trong lòng, vẫn luôn muốn trả thù. Nếu Lăng Vi đã không nghe lời như thế, hung hăng như vậy, thì ông ta cũng có thể cho Từ Văn Mậu một cơ hội.

“Sao thế, ông Tống mời bạn của tôi đến đây cũng không chào hỏi trước một tiếng, làm hại tôi vừa đến thành phố Liêu đã phải tìm cô ấy khắp nơi.” Từ ngoài cửa truyền đến một giọng nói cực kì vang dội.

Tống Thu Minh kinh ngạc nhìn Dịch Khôn một thân một mình xông vào nhà, giơ tay chỉ vào anh ta nói: “Sao mày vào đây được, mày..... người đâu, đuổi tên này ra ngoài.” Tống Thu Minh thấy Dịch Khôn đi vào, trên trán đổ mồ hôi, khoong biết là sốt ruột hay là bị dọa rồi.

Ông ta hét lên như thế, ngay lập tức có một đám người từ lầu trên chạy xuống, bao vây Dịch Khôn. Tống Thu Minh lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên trán, trong lòng vừa vội vừa tức, thực ra ông ta không biết Dịch Khôn có thân phận gì, chỉ là ở nước ngoài đụng qua một lần, từng bị dạy dỗ, nên trong lòng rất kiêng kị.

Lăng Vi được Dịch Khôn kéo qua, đứng sau lưng anh. Những gã vệ sĩ bị đánh ngã ngoài cửa cũng đẩy cửa đi vào, một đám người vây quanh Lăng Vi và Dịch Khôn. Tống Thu Minh thấy thế, cười lên.

“Anh này, tôi với anh không thù không oán, lần trước gây hiềm khích tôi đã tha cho anh một lần rồi, lần này thì không chắc đâu.”

Dịch Khôn hừ lạnh một tiếng, anh ta quay đầu nhìn Lăng Vi một cái, móc cây súng ở bên hông ra, chỉ thẳng về phía Tống Thu Minh. “Lão già chết không đi như ông, chẳng lẽ ngủ với mấy cô gái trẻ tuổi hám tiền rồi thì cảm thấy mình cũng trẻ ra à? Ha ha ha, chỉ có thể thấy ông càng béo phệ, càng rác rưởi, càng ghê tởm.....” Dịch Khôn mắng Tống Thu Minh không ngớt.

Tống Thu Minh tức đến dậm chân, lại không dám cho thuộc hạ hành động bừa bãi. Ông ta không ngờ, tên Dịch Khôn này lại có súng. Người đến tuổi trung niên, sợ già thì khỏi nói rồi, càng sợ chết hơn. Ông ta còn có nhiều tiền để tiêu xài như thế, bây giờ chết rồi, chẳng phải sẽ hỏi cho hai thằng con trai

sao.

“Lăng Vi, bảo anh ta thả súng xuống, nếu không thì con trai cô cũng khó sống đấy. Tôi nói cho cô biết, hôm nay tôi chính là muốn ngủ với cô, ông đây có tiền, có thể cho cô rất nhiều tiền, cô bảo anh ta đi đi.” Tổng Thu Minh giống như thằng hề nhảy nhót vậy, bắt đầu chơi trò lấy đồng tiền ra dụ dỗ, ông ta nghĩ gia đình Lăng Vi nghèo như thế, tiền đối với bọn họ có sức mê hoặc rất lớn, rất lớn.

Lăng Vi cười nhạo: “Tiền ấy à, tôi cũng có. Nếu như ông thả con trai tôi ra, tôi cũng có thể cho ông tiền. Nếu như ông muốn làm hại nó, thì tôi sẽ sớm đốt tiền âm phủ cho ông, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

“Cô.....” Tổng Thu Minh nghiêng răng, mặt mày đỏ bừng lên. Ông ta chạy vào một căn phòng, qua nửa phút sau mới xách Lăng Dịch Sâm bị bịt miệng lại, bước nhanh ra ngoài.

Con dao găm kè vào cổ họng của Lăng Dịch Sâm, đôi mắt của Tổng Thu Minh đỏ ngầu.

“Thả súng của mày xuống, nếu không tao giết chết thằng nhóc này.” Tổng Thu Minh trừng lớn hai mắt, nếu nói Lăng Vi và Lăng Dịch Sâm có thể làm cho Tổng Thu Minh phát điên, vậy thì sự xuất hiện của Dịch Khôn, chính là làm cho ông ta nhớ lại chuyện xưa tức ói máu.

Lăng Dịch Sâm bị kiểm kẹp tuy trong lòng rất sợ hãi, nhưng vẫn làm ra vẻ không hề hoảng sợ, cười hi hi với Dịch Khôn và Lăng Vi.

Dịch Khôn lo Tổng Thu Minh lỡ tay sẽ làm Dịch Dịch bị thương, do dự vài giây, rốt cuộc cũng buông súng xuống. Anh và Lăng Vi nhìn nhau, xin lỗi: “Anh nhận được điện thoại của Từ Niệm Niệm thì chạy đến đây ngay, xem ra không giúp được gì rồi, sorry nhé.”

Lăng Vi đáp lại anh bằng một nụ cười, giọng nói rất nhẹ, rất nhẹ: “Không sao, vẫn phải cảm ơn anh đã đến cứu mẹ con em.”

“Sao thế, tình chàng ý thiếp đủ chưa hả?” Tổng Thu Minh quát lớn một tiếng, dạn dỏ thuộc hạ trói Dịch Khôn lại, rồi từ từ sát đến gần Lăng Vi.

Lăng Vi mặc dù chán ghét, nhưng nhìn sang Lăng Dịch Sâm và Dịch Khôn bị trói lại, cô quyết định hòa hoãn chuyện trước mắt đã, rồi tìm cơ hội thoát thân sau.

Sớm biết về thành phố Liêu sẽ xảy ra nhiều chuyện như vậy, thì cô sẽ không thu xếp trở lại rồi. Từ khi Dịch Dịch ra đời, chưa bao giờ để nó phải trải qua tình huống nguy hiểm như lúc này.

Liếc sang Dịch Khôn lần nữa, trong lòng Lăng Vi thoáng chốc không biết có mùi vị gì. Tên Dịch Khôn này cũng xúc động quá rồi, vậy mà thật sự một mình đến đây, ời mẹ nó ~

Tổng Thu Minh bảo thuộc hạ mang Dịch Khôn và Lăng Dịch Sâm xuống dưới, kéo tay của Lăng Vi đi về phía phòng ngủ gần cửa nhất. Vốn ra, đối với ông ta, người phụ nữ như Lăng Vi cũng không đến mức..... muốn cắn một cái cho lắm. Nhưng bây giờ, ông ta hận không thể lập tức lột đồ của cô ra.

“Lăng Vi, tôi cho cô một cơ hội cuối cùng, nếu như cô đi theo tôi, ăn ngon mặc đẹp, hưởng thụ vô tận, tôi cho cô tiền, cho cô rất nhiều rất nhiều tiền, cô có tiêu xài tùy ý. Nếu như không đi theo tôi, vậy thì.....” Tổng Thu Minh cười đến dữ tợn.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Hạt giống tình yêu từ từ nảy nở trong lòng

Nói nhảm nhiều thật đấy, Lăng Vi hừ mũi khinh bỉ.

Mất thấy Tổng Thu Minh sắp nhào tới chỗ Lăng Vi, lúc này ở ngoài cửa lại vang lên tiếng thuộc hạ la hét. Ông ta vốn không muốn để ý, đợi lên giường với Lăng Vi, nếm thử mùi vị của cô rồi hãy nói, nhưng tiếng động bên ngoài càng vang càng lớn, ông ta không thể không đi ra ngoài xem. Ở bên ngoài khóa trái cửa lại.

Xuyên qua cửa sổ, Lăng Vi thấy Viêm Bá Nghị và Mộ Bạch ở ngoài cửa. Mộ Bạch đứng ngay đầu, trước mặt Viêm Bá Nghị có mấy tên thuộc hạ đang đứng, tay của anh khẽ ấn lên vị trí trái tim, dường như bệnh cũ lại tái phát.

Tim, ngay trong khoảnh khắc đó, nhện không được khẽ run lên. Không biết là bị làm cho cảm động, hay là một loại cảm xúc khác trời dậy, đôi mắt của Lăng Vi nhìn chằm chằm Viêm Bá Nghị.

Từ sau khe cửa, sau khi Tổng Thu Minh nhìn thấy người đến, lập tức gọi điện cầu cứu bang Đầu Ưng. Sau đó mới chỉnh lại quần áo, đi ra ngoài.

Khi nhìn thấy Viêm Bá Nghị và Mộ Bạch, mới chậm rãi nói: “Không biết hôm nay Viêm lão đại đến đây, là có chuyện gì?” 5 năm trước, ông ta cũng thấy được tin tức Viêm Bá Nghị tìm Lăng Vi. Chẳng lẽ..... Anh và Lăng Vi đã từng qua lại, hay là..... Nghĩ đến đây, Tổng Thu Minh cảm thấy huyết thái dương hơi đau nhói lên, ông ta xoa nhẹ lên đó, nụ cười trên mặt trở nên vô cùng nhợt nhạt, kể từ khi bang Đầu Ưng trở thành liên minh của ông ta, thì ông

ta không sợ gì cả.

Mộ Bạch quay đầu nhìn Lão Đại một cái, mở miệng nói: “Ông chủ Tổng, ngại quá, làm phiền đến ông, nghe nói khách của bang Xích Viêm chúng tôi đã được ông mời đến đây rồi.”

“Ồ, thế à?” Tổng Thu Minh bày ra vẻ không biết gì hết.

Viêm Bá Nghị khề ho hai tiếng, đi đến trước Mộ Bạch, ánh mắt sắc như dao, bắn về phía Tổng Thu Minh, nói: “Người lỗi lạc không làm chuyện mờ ám, tôi lười phải nói nhảm với ông. Ông giao Lăng Vi với đứa bé ra đây, bằng không..... Ông chủ Tổng, bang Đầu Ưng cũng khó giữ mình, lẽ nào còn có thể giúp ông đối phó với bang Xích Viêm tôi hay sao?”

Vừa nghe thấy giọng điệu này của Viêm Bá Nghị, trong lòng Tổng Thu Minh đã dâng lên một con tức, muốn bùng nổ lại nhịn xuống. Tuy người của bang Xích Viêm đến không nhiều, nhưng Tổng Thu Minh biết, những người đi theo kia, bản lĩnh không kém cỏi đâu. Ông ta không muốn bị thiệt, hơn nữa, ông ta đứng ngoài cửa làm trò được một lúc rồi, cũng không thấy bang Đầu Ưng trả lời, xem ra, không thể trông mong được gì.

Nghĩ đến đây, Tổng Thu Minh thở ra một làn hơi đục ngầu, cười sang sảng: “Quả thật cô Lăng Vi đang làm khách ở chỗ tôi, tôi có chuyện muốn thương lượng với cô ấy, anh xem, có thể giúp đỡ một chút không, đợi tôi bàn bạc với cô ấy xong rồi, lại mời cô ấy đi theo các anh.”

“Đừng nói nhảm nữa, các anh em, lão già này đưa người phụ nữ của lão đại đến đây. Chúng ta phải làm sao?” Mộ Bạch cao giọng quát lên.

Các anh em đồng thanh đáp lại: “Giết chết ông ta.”

Tổng Thu Minh hoảng hốt lùi về sau một bước, suýt nữa ngã xuống đất. Ngay lúc người của bang Xích Viêm muốn đạp lên người ông ta xông vào trong nhà, thì phía sau vang lên tiếng súng.

Mọi người đồng loạt quay đầu lại nhìn, người của bang Đầu Ưng đuổi đến rồi.

“Mau lên, Nhị đương gia, giúp tôi đuổi bọn chúng ra ngoài, Nhị đương gia, rốt cuộc anh đã tới rồi.” Tổng Thu Minh thấy cứu tinh rồi, lập tức reo hò lên.

Quay đầu nhìn thấy Viêm Bá Nghị đang xán tới gần mình, ông ta kéo một tên thuộc hạ sang, đẩy qua đó. Nhảy vào trong nhà với tốc độ nhanh nhất trong đời, rồi đóng cửa lại.

Ngoài cửa, bang Đầu Ưng và bang Xích Viêm hai bên đang giằng co, nhao nhao móc nòng giảm thanh gắn vào đầu súng. Nhị đương gia của bang Đầu Ưng, dường như tràn đầy lòng tin, muốn tóm gọn bang Xích Viêm trong một đòn.

Lăng Vi đứng bên cạnh cửa sổ, vẫn luôn chú ý đến động tĩnh ở bên ngoài. Cô biết, những tấm kính trong căn biệt thự này đều là người ở bên trong thấy được chuyện xảy ra ở ngoài, nhưng người ở bên ngoài lại không nhìn thấy bên trong. Thế nên cô không chút kiêng kỵ nhìn chằm chằm Viêm Bá Nghị, không hề chớp mắt.

Tổng Thu Minh mở cửa đi vào căn phòng Lăng Vi đang đứng, kéo Lăng Vi về phía giường, vừa đi vừa giễu cợt: “Thật không ngờ đấy, con hàng đệ tiện như cô lại có sức quyến rũ lớn như vậy, Viêm Bá Nghị là ai, lão đại của bang Xích Viêm, vậy mà cũng đến đây cứu cô.”

Hôm nay ông ta nhất định phải... cô ta ngay tại chỗ, nếu không đụng cô ta, chẳng phải ngày hôm nay bị giày vò không công rồi sao. Dù sao cũng phải giao Lăng Vi ra, ông ta nhất định muốn ngược đãi cô ta một chút, như thế đủ nọ.

“Tự cô coi hay tôi coi cho cô?” Tổng Thu Minh gấp gáp, chờ không nổi, tự mình bắt đầu coi đồ ra.

Lăng Vi khoanh tay lại, khinh bỉ nhìn ông ta. Cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, chỉ cần Tổng Thu Minh dám bước lên, thì cô sẽ có n cách làm cho ông ta ngã xuống. Dù sao con trai không ở bên cạnh, Tổng Thu Minh cũng không thể dạn dỏ thuộc hạ làm hại đến con trai.

“Sao nào? Con điểm thấy thứ này không phải nên rất kích động hay sao?” Tổng Thu Minh đã coi đến chỉ còn lại một chiếc quần lót tứ giác.

Nhìn thân thể đầy thịt mỡ của Tổng Thu Minh, Lăng Vi nôn khan một hồi, suýt chút nữa đã ói ra.

Cô đi lên trước hai bước, lấy kim bạc ra muốn đâm về phía Tổng Thu Minh. Lúc này Tổng Thu Minh lại móc một khẩu súng ở cuối giường ra, cười dâm dăng: “Ha ha, Lăng Vi, đấu với tôi à, cô còn non lắm, ngoan ngoãn qua đây đi, để tôi yêu thương cô cho tốt, bằng không.....”

“Ầm” một tiếng, cửa bị đá ra. Dịch Khôn bé Lăng Dịch Sâm, mặt mày dữ tợn nhìn sang ông ta, khinh bỉ nói: “Bằng không thì ông muốn thế nào hả lão già, đồ chơi nhỏ của ông còn có thể dùng được à, chút nữa tôi tìm cho ông hai con chó cái chơi với ông nhé.”

Ba người tấn cho Tổng Thu Minh một trận dã man, Lăng Vi vẫn cảm thấy chưa hả giận, lấy một cây kim bạc ra, bảo Lăng Dịch Sâm đâm vào chỗ ấy của Tổng Thu Minh, ông ta đau đến la oai oái, chốc lát sau liền gào khóc kêu cha gọi mẹ.

Từ trên cao, Lăng Vi nhìn xuống Tổng Thu Minh đang quỳ dưới đất cầu xin Dịch Khôn tha cho, cười lạnh không thôi. Thế loại như vậy, vậy mà lại có thể lăn lộn vang dội ở thành phố Liêu, không biết rốt cuộc là vì nguyên do gì nữa.

“Dịch Dịch, con không sao chứ?” Cô ngồi xổm xuống nhìn Lăng Dịch Sâm, kiểm tra một lượt phát hiện không có bị thương chỗ nào hết, mới thờ phào nhẹ nhõm.

Lăng Dịch Sâm lắc đầu, chỉ vào Dịch Khôn nói: “Chú Dịch Khôn đã cứu chúng ta, mami, bên ngoài căng thẳng quá, có phải còn có người đến cứu chúng ta không?”

Lăng Vi gật đầu không nói gì, cô nhìn Tổng Thu Minh một cách chán ghét, Dịch Khôn giờ chân đá một cái, đá cho Tổng Thu Minh ngã xỉu luôn.

Nghe thấy tiếng động bên ngoài càng ngày càng ồn, Lăng Vi bước tới cửa sổ nhìn xuống. Lúc này, không biết Viêm Bá Nghị đã phát hiện ra cô, hay là thân giao cách cảm, ánh mắt của cô chạm phải ánh mắt của Viêm Bá Nghị.

Nhịp tim, đột nhiên tăng tốc lên rất nhiều.

Sao Viêm Bá Nghị lại biết được tin tức? Lẽ nào sau khi cô mang Dịch Dịch đi thì bị theo dõi?

Không nghĩ ngợi được nhiều nữa, Lăng Vi bế Lăng Dịch Sâm lên, đi theo Dịch Khôn chạy từ cửa sau. Viêm Bá Nghị đi vào bên trong trước, chỉ nhìn thấy cảnh tượng như thế, khi phát hiện bên cạnh Lăng Vi còn có một người đàn ông, Viêm Bá Nghị không thể kiềm chế siết chặt lòng bàn tay.

Lại có một người đàn ông xuất hiện trước mình, cứu Vi Vi đi mất. Vi Vi là người phụ nữ của anh, Dịch Dịch là con trai của anh, sao anh có thể cho phép.....

Viêm Bá Nghị hét lớn lên với bóng lưng sắp biến mất kia: “Vi Vi, đợi một chút.” Sau đó, anh sai bước chạy như bay qua đó.

Lăng Vi bế Lăng Dịch Sâm đứng trước xe của Dịch Khôn, nhìn Viêm Bá Nghị chạy đến đây, khóe miệng không khỏi giật giật, giống như mình làm chuyện gì có lỗi với Viêm Bá Nghị, rồi bị phát hiện vậy. Tâm trạng này, lần đầu tiên cô được trải nghiệm.

“Vi Vi, đi thôi.” Dịch Khôn đeo kính mát và đội mũ lên, đón lấy Lăng Dịch Sâm trong lòng Lăng Vi, muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này, đây là lần đầu tiên anh ta xuất hiện trước mặt Viêm Bá Nghị, anh vẫn chưa muốn giao đấu với Viêm Bá Nghị. Muốn cướp Vi Vi đi, không phải là chuyện một sớm một chiều.

Điều kì lạ là, Lăng Dịch Sâm không chịu để Dịch Khôn bế, cậu ngược ngạo ôm lấy cổ của Lăng Vi, nhìn chú cao to đi tới càng ngày càng gần, biểu cảm trên mặt rất vui vẻ.

“Vi Vi, em, em với Dịch Dịch, không sao chứ?” Viêm Bá Nghị che vị trí trái tim, thờ hồn hèn nói. Đây là lần đầu tiên, anh chịu đựng cơn đau từ trái tim truyền tới, chạy đến trước mặt Lăng Vi với tốc độ nhanh nhất.

Lăng Vi thấy Viêm Bá Nghị nhịn đến nổi cả gân xanh lên, trái tim của cô, mơ hồ cũng nhói lên. Lắc đầu, không đành lòng, nói: “Anh, vẫn nên, vẫn nên về uống thuốc đi thôi.”

Vốn đã nhìn ra sự lo lắng trong mắt của Lăng Vi, nhưng khi nghe cô nói câu này, ánh sáng trong mắt của Viêm Bá Nghị âm thầm xuống, phải rồi, sức khỏe của anh không tốt, làm sao có thể cho Vi Vi hạnh phúc chứ? Làm sao có thể bảo vệ tốt cho con trai của mình chứ?

Nhìn ra sự khổ sở của Viêm Bá Nghị, Lăng Dịch Sâm vươn hai tay ra, giòn giã nói: “Chú cao to ời, chú đau lắm hả? Qua đây ôm con một chút đi, như vậy sẽ không đau nữa, mami nói, con là thuốc giảm đau đó.”

Dịch Khôn đứng ở một bên thật sự nhìn không nổi nữa, anh ta mở cửa xe ra ngồi vào trong.

Viêm Bá Nghị chỉ nhìn Dịch Khôn một cái, không để tâm lắm. Anh cười cười, nhìn Lăng Vi không mấy tình nguyện đưa Lăng Dịch Sâm cho mình.

Ngay lúc này, hạt giống tình yêu, từ từ nảy nở trong lòng của người nào đó.

“Chú cao to ời, sức khỏe của chú không tốt thì phải chăm sóc tốt cho mình đó, con với mami phải về Mỹ rồi, chú đừng nhớ con quá nha.” Bàn tay nhỏ mũm mĩm của Lăng Dịch Sâm siết chặt cổ áo của Viêm Bá Nghị, giọng nói hơi trầm thấp, nhưng đôi mắt to kia, lại xoay vòng vòng, hình như muốn truyền đạt tin tức gì đó cho Viêm Bá Nghị.

Viêm Bá Nghị bế Lăng Dịch Sâm, cảm thấy cả lồng ngực như được phủ đầy mật ong vậy. Anh giờ tay xoa xoa tóc của Lăng Dịch Sâm, ngẩng đầu lên nhìn Lăng Vi đang cúi đầu nghịch móng tay, muốn nói chút gì đó, nấp mấy môi, lại nhin xuống.

Qua một lúc sau, khi Mộ Bạch mang theo các anh em chạy đến phía sau Lăng Dịch Sâm, thì Lăng Vi vươn tay đón lấy Dịch Dịch, xoay người ngồi vào xe của Dịch Khôn.

“Đi đâu?” Dịch Khôn hỏi.

Đôi mắt đang nhắm lại của Lăng Vi mở ra, một loại cảm giác khổ sở lan tràn trong lòng, cô ngược đầu lên, nói: “Đến sân bay đi.”

Dịch Khôn cười nhạt, khởi động xe rồi đi. Từ kính chiếu hậu nhìn Viêm Bá Nghị càng ngày càng xa dần, trong lòng anh ta reo hò lên.

Mà Viêm Bá Nghị đứng tại chỗ nhìn cảnh tượng Lăng Vi và Dịch Dịch đi xa dần, rốt cuộc cũng chịu đựng không nổi nữa, ngã xuống đất, đôi môi tím ngắt run rẩy, anh nhìn chằm chằm chiếc xe chở Lăng Vi đi, mãi cho đến khi chiếc xe biến mất sau góc rẽ, anh mới từ từ nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Chương 57 (tiếp theo)

Vào khoảnh khắc Lăng Vi đóng cửa xe lại, anh cực kỳ muốn mạnh mẽ giữ cô lại, không cho cô rời đi như 5 năm trước.

Nhưng anh hiểu, bây giờ đã không giống như trước kia nữa. Cô không còn là Lăng Vi mặc cho người ta ức hiếp nữa, mà anh cũng không làm được chuyện không để ý đến cảm nhận của Lăng Vi, cưỡng ép giữ cô lại.

Nước mắt, không kịp đề phòng, vội vã lăn dài.

“Mami, thật sự phải rời khỏi thành phố Liêu à?” Lăng Dịch Sâm ngồi ở ghế sau vừa chui vào lòng Lăng Vi, vừa nhìn về phía sau. Nếu như rời khỏi thành phố Liêu, thì sau này cũng sẽ không được gặp chú cao to nữa rồi. Mặc dù bây giờ cậu không thể mở miệng gọi chú ấy là daddy, nhưng trong lòng Lăng Dịch Sâm nghĩ, chú cao to chính là daddy của cậu. Chỉ là, tại sao mami lại không đồng ý cho cậu và chú cao to nhận nhau chứ?

Thế giới của con nít rất đơn thuần, cậu cảm thấy chú cao to và mami nên ở bên nhau, cậu cảm thấy chuyện đó có thể mà, đây chính là thế giới của trẻ con.

Lăng Vi không trả lời Lăng Dịch Sâm, chỉ trầm mặc gật đầu một cái. Giờ tay xoa xoa gương mặt nhỏ nhắn của con trai, trên mặt không có chút cảm xúc nào.

Ngay lúc cô cảm thấy ở chung một chỗ với Dịch Khôn có chút lúng túng, thì cuộc điện thoại quốc tế của Từ Niệm Niệm gọi đến.

Vừa kết nối, hai mẹ con đã theo phản xạ có điều kiện tránh xa loa nghe, mãi cho đến khi Từ Niệm Niệm gào rống xong, Lăng Vi mới đưa di động về vào bên tai.

“Minh nói này Niệm Niệm, đêm hôm khuya khoắt không ngủ cho ngon đi, gọi điện cho mình làm gì?” Lúc này ở Mỹ đã là nửa đêm rồi.

“Hừ, mình nói này cái người vong ơn phụ nghĩa kia, là ai tìm cứu binh đến giúp mẹ con hai người hả, thật là có lòng tốt còn bị coi là lòng lang dạ sói nữa.” Từ Niệm Niệm nổi giận đùng đùng ở đầu kia điện thoại.

Lăng Dịch Sâm là một bạn nhỏ giỏi nói chuyện nha, cậu lập tức giành lấy di động của Lăng Vi, ngọt ngào gọi một tiếng vào điện thoại: “Mẹ nuôi.” “Mẹ nuôi, con thay mặt mẹ con cảm ơn mẹ nhé, nếu không phải có mẹ nuôi, mami sẽ bị một lão già ghê tởm chết người kia bắt nạt rồi, mẹ nuôi lợi hại nhất phải không nào, mẹ nuôi là ngôi sao xinh đẹp nhất trên thế giới có đúng không?”

Từ Niệm Niệm ở đầu kia điện thoại nghe Lăng Dịch Sâm khen ngợi có chút lảng lảng, giọng điệu cũng trở nên thoải mái: “Vi Vi, nghe đi, con trai của mình biết nói chuyện biết vậy, cậu học hỏi một chút đi, người làm mẹ như cậu còn không bằng con trai mình nữa.”

“Được rồi, được rồi, cô hai Từ của tôi ơi, mình sai rồi, mình đây về Mỹ ngay, đến trước mặt cậu xin lỗi được chưa, nhớ đến đón đó.” Nói xong cũng không nghe Từ Niệm Niệm muốn nói gì, Lăng Vi quả quyết cúp máy.

Chỉnh trang quần áo lại, ôm lấy Lăng Dịch Sâm, chợt nhớ đến Viêm Bá Nghị, không biết sức khỏe của anh thế nào rồi. Lúc cô đứng bên cửa sổ nhìn anh, anh đang ẩn ngay vị trí trái tim. Lẽ nào..... Vừa nghĩ đến những chuyện này, sắc mặt của Lăng Vi bắt đầu trở nên nặng nề.

Lăng Dịch Sâm chơi với chiếc di động nhỏ của mình, trong lòng lại hồi tưởng từng chút từng chút những chuyện xảy ra sau khi gặp được chú cao to.

Dịch Khôn ngồi trên ghế lại cũng giữ im lặng, lúc này, anh ta không muốn nói gì cả. Bởi vì anh ta hiểu, anh ta nói gì cũng sẽ sai, có nói gì cũng sẽ không thể lọt vào tai Lăng Vi.

Có đôi khi, con người chính là đê hèn như thế, rõ ràng biết người ta không yêu mình, thậm chí một chút xú cảm giác với mình cũng không có, nhưng bản thân lại không màng tất cả mà đắm đuối vào.

Tình yêu, tuyệt đối là thứ lừa gạt người ta nhất. Điều nói rằng tất cả những thứ bỏ ra đều sẽ được đền đáp, hừ, đền đáp chỗ nào? Sao ngay cả một chút xú đáp trả lại anh ta cũng không nhận được.

Lăng Dịch Sâm là người đầu tiên đánh vỡ hoàn cảnh lúng túng này, cậu vươn tay vỗ vai của Dịch Khôn, cười đùa hỏi: “Chú Dịch Khôn, sao chú đến thành phố Liêu nhanh vậy? Chú bận việc của chú xong hết rồi hả?”

Dịch Khôn gật đầu, từ kính chiếu hậu thấy Lăng Vi đang nhìn mình, trong lòng thoáng rung động. Đối với anh ta, một ánh mắt của Lăng Vi, cũng đủ làm cho anh ta thỏa mãn rồi.

Cho nên, tình yêu, quả thật có thể khiến cho một người trở nên nhỏ bé, giống như tình yêu anh ta dành cho Lăng Vi vậy.

Hận thì sao, ngược lại có thể làm cho người ta trở nên mạnh mẽ, giống như nỗi hận anh ta giành cho Viêm Bá Nghị vậy.

Dịch Khôn im lặng khá lâu, rốt cuộc cũng lấy hết can đảm, vờ như điềm nhiên, không có chuyện gì, hỏi: “Vi Vi, sau khi về Mỹ định làm gì?”

Hồi lâu sau, ngay lúc Dịch Khôn cảm thấy có chút lúng túng, Lăng Vi mới trả lời.

Có vẻ như đã suy nghĩ rất lâu, Lăng Vi mới quyết tâm nói: “Tạm thời em không muốn về Mỹ, em. em còn có chút chuyện chưa làm xong.”

Im lặng. Sau khoản thời gian im lặng ngắn ngủi, xe dừng lại bên lề đường.

Dịch Khôn quay người lại, nhìn sang Lăng Vi, ánh mắt cô lúc này không có tiêu cự. Lần này anh ta đến thành phố Liêu, chính là muốn đi đón Lăng Vi và Dịch Dịch, lúc cô nói về Mỹ trước mặt Viêm Bá Nghị, trong lòng anh ta rất vui. Nhưng bây giờ. cô lại nói là không đi nữa!

“Anh Dịch, phiền anh đưa em đến tòa cao ốc trung tâm thành phố, em muốn đến công ty của em một chuyến.” Lăng Vi lạnh nhạt nói. Cô không nhớ rõ lắm rằng cô đã nói cảm ơn với Dịch Khôn chưa, cảm ơn anh đã cứu mình và Dịch Dịch. Nhưng trong lòng cô, người cô càng nên cảm ơn hơn chính là Viêm Bá Nghị, không biết bây giờ anh thế nào rồi.

Bệnh tim của anh không giống như bệnh tim bình thường, mà là, trước kia đã uống phải thuốc đặc biệt gì đó, cho đến khi khiến cho tim của anh không mạnh khỏe nữa. Giống như rạch một lỗ hổng trên một tấm da hoàn mỹ vậy. Mặc dù không tổn thương đến mất mạng, nhưng có thể làm cho anh không chỉ đau một chút thôi, mà hơn thế nữa. chính là kiểu khó mà khép lại, kéo dài vĩnh viễn.

Dịch Khôn chăm chú nhìn Lăng Vi một hồi lâu, cuối cùng thở dài. Đạp mạnh lên vô lăng một cái, đổi hướng, trở về trung tâm thành phố Liêu.

Anh ta muốn cứng rắn cưỡng ép biết mấy, dứt khoát cướp đi hai mẹ con này. Nhưng anh ta không xuống tay được. Yêu cô, chẳng phải nên nghĩ đến cảm nhận của cô hay sao? Yêu cô, chẳng phải là dù giãy vò mình đến chết, cũng muốn khiến cô hài lòng thỏa mãn hay sao? Yêu cô, chẳng lẽ phải nhìn cô đi từng bước đến vòng tay của người đàn ông kia, không nói đau đớn, không nói đau lòng đến muốn chết hay sao chứ?

Được rồi, vậy thì đi đi, đi đi!

Xuống xe, Lăng Vi nói cảm ơn Dịch Khôn, sau đó vẫy tay, liền nắm tay Lăng Dịch Sâm về Thái Đạt. Không biết mấy ngày nay cô không đến đây, công ty có xảy ra chuyện gì không.

Vừa lên lầu, còn chưa đi đến cửa, đã nghe thấy bên trong loạn cào cào, hình như là đang gây lộn. Lăng Vi đẩy cửa vào, đập vào mắt chính là cảnh tượng nhân viên đang đánh nhau.

“Ngô Mỹ Mỹ, cô đừng ép tôi ra tay với cô đấy, nếu tổng giám đốc đã không có ở đây, phó tổng giám đốc làm chủ là đúng rồi, lúc trước chẳng phải cô cũng không coi trọng tổng giám đốc hay sao, bây giờ ra về chính nghĩa gì chứ? Hừ, bà già như cô, đáng đời không gả đi được.” Một cô gái thon cao dáng vẻ giống như thư ký đang chỉ vào Ngô Mỹ Mỹ chửi ầm lên.

Mà một bên khác, mấy nhân viên đánh nhau rồi thành một núi. Dĩ nhiên, Lăng Vi liếc một cái đã nhìn ra, có hai phe. Một bên là người của phó tổng giám đốc, một bên là người của nhân viên mới mà trợ lý tuyển giúp cô.

Nghe tiếng vỗ tay, mọi người đều quay đầu lại nhìn Lăng Vi, ai nấy đều kinh hãi. Bọn họ không hề ngờ đến, tổng giám đốc hôm đó hốt hơ hốt hải rồi đi, vậy mà còn trở về đây.

Bây giờ, cả đám người không biết làm thế nào nhìn sang cô, cúi đầu, không dám nói gì. Ngẫu nhiên có hai người chào hỏi cô, “Tổng giám đốc về rồi ạ.”

Lăng Vi gật đầu, đi thẳng vào phòng làm việc của mình, những người khác đều không để ý đến, đi đến chỗ rẽ, mới kêu Ngô Mỹ Mỹ.

Lúc này mọi người đều nhìn Ngô Mỹ Mỹ như xem kịch vậy, có người lo lắng, có kẻ hả hê. Ngô Mỹ Mỹ hung dữ trừng mắt với cô thư ký vừa chỉ vào cô ta mắng mỏ, xoay người đi vào phòng làm việc của Lăng Vi.

Bệnh viện tổng của bang Xích Viêm

Viêm Bá Nghị nằm trên giường, mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà, không cử động, một câu cũng không muốn nói.

Vi Vi đi rồi, mang theo con trai của anh rời khỏi thành phố Liêu, về Mỹ rồi. Ngay cả dừng khí để níu kéo, anh cũng không có, anh là đồ phế thải mà.

Đều trách căn bệnh này treu chọc, 5 năm trước anh còn không biết bệnh của mình nghiêm trọng đến thế, còn tưởng rằng tìm được Lăng Vi thì có thể bên nhau trọn đời, không ngờ.

“Lão Đại.” Mộ Bạch đứng bên cạnh giường thấy dáng vẻ mặt hờn của Viêm Bá Nghị, không đành lòng.

Ánh mắt Viêm Bá Nghị vô hồn, liếc sang Mộ Bạch một cái, giọng điệu trầm thấp: “Mộ Bạch, tôi đánh mất cô ấy rồi phải không? Phải chăng, tôi không xứng có được cô ấy?”

Mộ Bạch vội lắc đầu, lại không biết phải khuyên nhủ anh thế nào. Lúc này Sở Phong ở đây thì tốt rồi, cái thằng khờ khạo kia chỉ cần vừa mở miệng đã có thể làm cho người ta vui vẻ. Mộ Bạch lấy đi động ra, quyết định gọi cho Sở Phong.

Sở Phong nhận được điện thoại, nóng ruột chạy từ tập đoàn Thượng Lạc đến bệnh viện tổng của bang Xích Viêm. Hai ngày nay anh ta bị ép phải công tác ở Thượng Lạc, sắp rầu đến máu lên não rồi. Mỗi ngày đều đối diện với Sở Dụ kẻ đáng đâm ngàn dao kia, anh ta tức ghê gớm, cái tên kia, y như một trái banh da vậy, mặc kệ anh ta ra chiều gì, đều bắn ngược về phía bản thân mình.

Mất thấy sắp đến bệnh viện rồi, đi ngang qua một tòa cao ốc, khỏe mắt của Sở Phong trông thấy Lăng Dịch Sâm đang đứng dưới lầu ôm một đồng đồ ăn vặt đi vào trong tòa nhà.

Anh ta vội ngừng xe lại đi qua đó, muốn giúp cậu nhóc xách đồ, kết quả lại bị từ chối.

“Chú khờ khạo, vết thương của chú rồi cuộc cũng khỏi rồi.” Lăng Dịch Sâm đặt đồ ăn vặt xuống chiếc ghế dài ở tầng trệt, nhìn đáng vẻ mặt mày sáng láng của Sở Phong, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Sở Phong không biết gần đây xảy ra chuyện gì, nhưng cũng nghe Mộ Bạch nói sơ lược một chút, trong lòng anh ta nghĩ thầm, nếu đã trông thấy nhóc con này rồi, mà không mang nó đi, sẽ lãng phí cơ hội mất.

Thế nên..... Vào lúc Lăng Vi yên tâm đưa tiền cho con trai, để cậu tự đi xuống siêu thị dưới lầu mua đồ, thì bạn nhỏ Lăng Dịch Sâm đã cam tâm tình nguyện bị Sở Phong mang đi rồi! Mà bạn trẻ Lăng Vi, vẫn hồn nhiên không biết gì mà mở cuộc họp với Ngô Mỹ Mỹ.....

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chương 58 – Cái bẫy dục dăng của Viêm Bá Nghị

“Những gì tôi nói với cô, cô đã nhớ rõ rồi chứ?” Lăng Vi nói xong, bùng ly nước lên uống cho thanh cổ họng. Sau khi thấy Ngô Mỹ Mỹ cung kính đi ra ngoài, thế mới hài lòng gật đầu. Xem ra cô Ngô Mỹ Mỹ này cũng là một nhân tài có thể dạy dỗ.

Lúc Ngô Mỹ Mỹ đi vào phòng làm việc của cô thì cực kỳ ra vẻ, thái độ cũng biếng nhác. Nhưng sau khi nghe kế hoạch của cô, cô ta lại thay đổi thái độ. Xem ra, vẫn là thực lực nói lên tất cả.

Đợi đến khi Lăng Vi dọn dẹp hết các công việc trong tay, mới nhận ra con trai đã đi ra ngoài cả nửa ngày rồi, còn chưa về. Đột nhiên cô cảm thấy có chút bất an, lập tức gọi điện cho Lăng Dịch Sâm.

Lúc này, Lăng Dịch Sâm đang ngồi trong một quán thức uống lạnh ăn kem ngẫu nhiên, sau khi biết chú cao to bị bệnh rồi nhập viện, trong lòng cậu cực kỳ lo lắng. Nhưng không được sự cho phép của mami mà chạy đi tìm chú cao to, cậu cũng sợ mami sẽ đau lòng.

Tuy chuyện của người lớn cậu không hiểu, nhưng mami từng nói, cậu đi tìm người mà mami không thích, chính là một kiểu phản bội. Vậy nên đó.....

Khi cuộc gọi của Lăng Vi gọi đến, Sở Phong đang ngồi một bên vò đầu bứt tai nghĩ cách làm sao lừa cậu nhóc này đi, mà Lăng Dịch Sâm lại ngồi ăn kem như một quý ông, sau đó hồ hững bắt điện thoại của mẹ cậu.

“Dịch Dịch, con đang ở đâu, sao còn chưa về nữa?” Giọng nói của Lăng Vi ở đầu bên kia vang lên, Sở Phong giật nảy mình.

Anh ta lừa Lăng Dịch Sâm đi nhưng chưa được Lão Đại đồng ý, nếu như Lăng Vi tính chuyện này lên đầu Lão Đại, thì anh ta gặp họa rồi.

Lăng Dịch Sâm liếc Sở Phong một cái, trong lòng nghĩ chú khờ khạo quả nhiên là quá khờ khạo. Mami vừa gọi điện tới, chú ấy còn phối hợp run lên hai cái nữa.

Nuốt miếng kem trong miệng xuống, Lăng Dịch Sâm mới trả lời: “Vi Vi, con đang ăn kem đó ở quán đồ lạnh, nhớ con rồi phải không? Mẹ yên tâm, con sẽ ăn không thừa một chút nào, sẽ không gói về cho mẹ đâu.”

“Đừng nói tầm phào nữa, con đang ở đâu, sao lại đi ăn đồ lạnh rồi, không phải mami không cho con ăn, mà nó không tốt cho răng. Bây giờ con về ngay đi.” Lăng Vi ra lệnh với giọng điệu khó chịu.

Lăng Dịch Sâm lại liếc sang một cái. Thấy chú khờ khạo đang căng thẳng lắc tay với mình, lập tức hiểu ra là có chuyện gì. Trả lời qua loa: “Àc, mami, con gặp được người quen, đến đây ăn chút đồ, bạn của người đó bị bệnh, muốn cho con đi thăm cùng. Có được không?”

“Không được, con làm gì có người quen ở thành phố Liêu, cẩn thận bị đem đi bán đó, bây giờ nội tạng của trẻ em rất đáng tiền đấy.” Lăng Vi không hề do dự từ chối, người quen gì chứ, cô còn không biết là chuyện gì sao, chắc là người của Viêm Bá Nghị lén lút đến tìm Dịch Dịch rồi.

Ặc, tiêu rồi, mami không đồng ý, Lăng Dịch Sâm lại múc một muỗng kem to, nhét vào trong cái miệng nhỏ, lạnh đến mức răng của cậu cũng run cầm cập, “Ặc, ma...mami, con...con muốn đi. Mami thương con thì phải thả lỏng con chứ.”

“Lăng Dịch Sâm, mẹ cho con thời gian 15 phút, nếu con không về đây, thì tịch thu tất cả đồ ăn vặt, tất cả kho bạc nhỏ đều phải giao nộp, mẹ nói với tất cả các chị xinh đẹp, ai cũng không được để ý đến con, còn có.....” Lăng Vi phát huy các ưu thế đặc của cô, trên những phương diện này, thắng tuyệt đối với Lăng Dịch Sâm.

Mặc kệ các kiểu dấu hiệu bằng tay của Sở Phong, đối mặt với lời nói của mami, Lăng Dịch Sâm bị kích thích, thỏa hiệp rồi. Cúp máy xong, cậu nhảy xuống ghế nhìn Sở Phong, xin lỗi: “Chú khờ khạo ơi, thật ngại quá, cháu phải đi về rồi, mami nói.....”

Sở Phong thấy gương mặt nhỏ nhắn của Lăng Dịch Sâm đỏ ửng lên, lập tức cắt ngang lời của cậu, bế cậu lên chạy ra ngoài: “Dịch Dịch, chú sẽ mua cho cháu thật nhiều, thật nhiều đồ ăn vặt, mấy chị y tá trong bệnh viện cũng rất đẹp, hơn nữa, chú cao to của cháu có rất rất nhiều tiền đó.”

“Thật à?” Lăng Dịch Sâm ôm cổ của Sở Phong, thật ra trong lòng cũng cực kỳ muốn đi thăm chú cao to, chỉ là muốn tìm cái cớ, đành để Sở Phong dụ dỗ mình đi vậy.

Sở Phong vội gạt đầu, đặt Lăng Dịch Sâm vào ghế sau, đóng cửa xe lại, chạy vào ghế lái, khởi động xe, chạy như bay về phía tổng bệnh viện Xích Viêm.

Phải nói rằng thật sự là oan gia ngõ hẹp, Lăng Dịch Sâm thấy chú khờ khạo đụng ngã một người đàn ông lái xe điện ở bên đường, cậu tốt bụng muốn xuống xe đỡ lên, kết quả sau khi người kia vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy chú Sở Phong, vội vàng chuồn đi mất.

“Chú khờ khạo, hần ta không sao rồi hả?” Lăng Dịch Sâm ngạc nhiên hỏi.

Sở Phong cười, lắc đầu, nói: “Lừa gạt vờ bị xe đụng đấy, không ngờ gặp phải chúng, 5 năm trước chú đã tần cho hần ta một trận no đòn, bây giờ nhìn thấy chú, chắc là bị dọa đến tè ra quần rồi.”

“Ồ ~ Vậy mà cũng có người bị dọa tè ra quần khi nhìn thấy chú khờ khạo nha, thật là dơ quá đi.” Lăng Dịch Sâm cười đến vô tội, nhưng rốt cuộc vẫn làm Sở Phong cảm thấy thẳng nhóc này không hề ngây thơ như vẻ bề ngoài.

Gặp phải Từ Văn Mậu chỉ là ngoài ý muốn, Sở Phong không hề có ý định nói với Lăng Dịch Sâm, đó là con trai của mẹ kế của mami cậu, anh ta cũng không có dự định để ý đến thẳng nhãi kia nữa. Chỉ là cái thứ không bằng cả con cháu cháu thôi, không cần anh ta phải ra tay.

Mỗi ngày Từ Văn Mậu đều đến diễn tuồng vờ bị xe đụng để lừa gạt, hần ta biết xe nào là xe sang, thì cố ý đi về phía xe đó, đến gần phía trước, hần ta liền cố ý té ngã. Dù sao không cho tiền thì hần cứ quậy, thường thì chủ những chiếc xe sang đó cũng không để ý mấy đồng bạc kia, hần cũng nhắm chuẩn điều đó mới không kiêng nể gì cả.

Chỉ là không ngờ, hôm nay lại đụng phải người của bang Xích Viêm.

Nhớ đến trận đòn ác liệt của 5 năm trước, thì Từ Văn Mậu tức đến cả hàm răng đều ngứa ngáy. Nhưng vậy thì biết làm sao chứ? Người của bang Xích Viêm, hần ta trêu không nổi. Vốn nghĩ rằng Lăng Vi về rồi, báo chút tin cho Tống Thu Minh và bang Đầu Ưng, sau khi được bọn họ tin tưởng thì đi theo bọn họ gây dựng thiên hạ, ai biết được, lão già chết không đi Tống Thu Minh kia vừa nói cho hần biết Lăng Vi đang trong tay của lão, sau đó thì đã bị tiêu diệt hết.

Chỉ có chút đáng tiếc là vẫn còn giữ lại cái mạng của lão già mãi không chết đó. Đừng xem bây giờ hần ta đang nghe lời của Tống Thu Minh, nhưng trong lòng cũng hận lão ta ghê gớm.

Sau khi xe chạy đến bệnh viện, Mộ Bạch đã đợi ở ngoài cửa rồi. Trông thấy Sở Phong thật sự đưa Lăng Dịch Sâm về đây, anh ta cũng vô cùng vui mừng. Lúc này Lão Đại đang khổ sở, con trai đến thăm anh thì nhất định sẽ làm cho anh vui vẻ. Nghĩ đến đây, anh ta đi lên một bước, giờ tay muốn ôm Lăng Dịch Sâm.

“Tiểu thiếu gia, đến thăm daddy của cậu hả?” Đây là máu mủ ruột thịt của Lão Đại bọn họ, anh ta vẫn luôn cảm thấy mỗi lần gặp cậu nhóc này đều có cảm giác rất đặc biệt, thì ra thật sự là máu mủ của Lão Đại.

“Cái chú kì lạ này, chú gọi sai người rồi, cháu là Dịch Dịch, Lăng Dịch Sâm, đừng kêu lung tung, cẩn thận làm mẹ con không vui, mẹ mà không vui, thì con cũng không vui. Con mà không vui, thì mọi người đều không vui đó. Chú hiểu không?” Lăng Dịch Sâm vác cái ba lô bự của mình, quay đầu nhìn Sở Phong một cái, anh ta đang xách các thứ đồ ăn vặt, đi qua đó.

Mà Viêm Bá Nghị nằm trên giường, thấy Lăng Dịch Sâm đẩy cửa đi vào vẫn có chút không dám tin, anh xoa xoa mắt, phát hiện cậu nhóc đã đi đến trước mặt anh, lúc này mới mỉm cười, giờ tay ra, vuốt ve má, mắt của Lăng Dịch Sâm.

“Dịch Dịch, sao cháu lại đến đây?” Trong lòng Viêm Bá Nghị thoáng kích động, anh không ngờ Vi Vi lại có thể cho Dịch Dịch đến thăm mình.

Lăng Dịch Sâm biết ngay chú cao to nghĩ lệch đi rồi, cũng không lên tiếng nhắc nhở. Chỉ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, ân cần hỏi han.

Nhìn bức tranh ấm áp trong phòng, nụ cười trên mặt Mộ Bạch càng ngày càng sâu, anh kéo vạt áo của Sở Phong, ý bảo anh ta đi theo anh ra ngoài.

Hai người vừa đi ra khỏi cửa, Sở Phong liền hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có liên quan với bang Đầu Ưng à? Tại sao không liên lạc với tôi?” Nói tới chuyện này, Sở Phong liền tức dấy một bụng, bực bội, nhưng lại không có chỗ để nói ra.

“Lão Đại lo vết thương của cậu bị nứt, vôi lại. Chúng tôi cũng không nghĩ tới người của bang Đầu Ưng có thể đến đó, lúc khai chiến, không biết từ đâu xông ra một đám người, sau khi đánh cho bọn bang Đầu Ưng nằm bò ra rồi đi mất. Lão Đại nghi ngờ, là kẻ tình địch kia.” Mộ Bạch kể hết những chuyện mình biết. Bây giờ chuyện quan trọng nhất trong lòng anh ta, chính là Lăng Dịch Sâm có thể nhận lại tổ tông.

Lão Đại đã qua thời danh tiếng vang dội rồi, kể từ 5 năm trước cũng đã không hề chạm qua phụ nữ nữa, thân là anh em tốt của anh, sao anh ta có thể không sốt ruột được chứ. Bây giờ không dễ dàng gì người phụ nữ Lão Đại yêu nhất đã có đứa con trai của Lão Đại, chỉ cần cả nhà đoàn tụ với nhau, chẳng phải là điều tốt nhất sao?

Thật không hiểu sao Lăng Vi lại không đồng ý nữa?

“Sở Phong, cậu gọi điện thoại cho cô Lăng, nói tiểu thiếu gia đã về tổng bộ Xích Viêm của chúng ta rồi, muốn con trai trở về, thì qua đây một chuyến đi.” Mộ Bạch nói.

Sở Phong lập tức cắt ngang: “Đâu phải cậu không biết tính tình của Lão Đại, chuyện mà anh ấy không đồng ý, chúng ta vẫn nên bớt làm đi, tôi đưa Dịch Dịch về đây đã không dễ dàng gì rồi. Tôi còn đang lo cô Lăng đó đến tìm tôi gây chuyện phiền phức đây.” Người phụ nữ đó, cũng không phải đèn càn đâu đâu.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chương 58 (tiếp theo)

Hai cha con trong phòng không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, lúc này, Viêm Bá Nghị đang gọt táo cho bạn nhỏ Lăng Dịch Sâm. Còn Lăng Dịch Sâm lại đang nói chuyện tâm lý với chú cao to của cậu.

“Chú cao to ơi, chú đừng buồn nữa, mami nghĩ nhiều lắm, mami nói, người lớn suy nghĩ đều là vì cục cưng thôi. Cháu hiểu mami mà.”

Viêm Bá Nghị rất ngạc nhiên khi con mình lại nói những lời này, đây không phải là lời mà một đứa nhóc 4 tuổi biết nói nha. “Ai dạy cháu suy nghĩ như thế?”

“Mẹ nuôi Niệm Niệm đó. Mẹ nuôi nói lúc mami mang thai cháu cực kỳ khó khăn, ăn không đủ dinh dưỡng, cũng ngủ không đủ giấc. Sau đó, lúc sinh cháu ra còn thiếu chút nữa khó sinh nữa. Chú ơi, cũng may cháu là con trai, cháu không muốn làm con gái chút nào đâu.” Lăng Dịch Sâm nhận lấy trái táo Viêm Bá Nghị đưa qua cho cậu, nhìn một cái, khoe miệng cong lên, lại đưa đến bên miệng Viêm Bá Nghị,

“Chú cao to, chú cắn một miếng đi, coi như cháu gọt cho chú là được rồi, xưa nay mami không bao giờ cho con đụng vào dao, cho nên con vẫn không biết gọt táo.” Cái miệng nhỏ của Lăng Dịch Sâm khép vào mở ra, trái tim của Viêm Bá Nghị cũng sắp bị hòa tan.

Há miệng cắn một miếng táo, Lăng Dịch Sâm cười híp cả mắt lấy lại, tự cắn một miếng, lại đưa cho chú cao to cắn một miếng. Cậu biết, chú cao to thích mami. Nếu không sao có thể cùng mami sinh cậu ra chứ?

Nghĩ đến đây, Lăng Dịch Sâm lại nghĩ ra một cách. Cậu để trái táo qua một bên, lướt đến bên tai Viêm Bá Nghị nói ra kế hoạch nhỏ của mình. Viêm Bá Nghị nhú mày lại, dần dần giãn ra. Anh cũng cảm thấy đây là một ý hay.

Ngồi trong phòng làm việc, Lăng Vi đang chờ tan ca, chờ mãi chờ mãi không thấy Lăng Dịch Sâm về. Chỉ có thể gọi điện thoại cho cậu.

Kết quả vừa gọi đi, thì đã bị ngắt máy. Ngay sau đó, di động có một tin nhắn mới, cô mới hoảng hốt, cầm di động chạy ra ngoài.

Đội đến khi Lăng Vi chạy đến bệnh viện tổng bộ của bang Xích Viêm, Lăng Dịch Sâm đang nằm sấp trên giường bệnh của Viêm Bá Nghị, thở phì phò ngủ mất tiêu, cậu không ngờ chẳng qua mình chỉ tắt máy của mình, dùng di động của chú cao to nhấn một dòng tin cầu cứu cho mami, thì mami đã chạy đến đây ngay.

Xoa xoa mắt, Lăng Dịch Sâm hoảng hốt nhìn đáng vẻ tức giận của mami. Cậu không xác định lắm, lại tự nhéo mình một cái, thế mới phát hiện ra mình đã ở trong lòng của mami rồi.

“Ồ, Vi Vi, mẹ đến rồi.” Cảm nhận được áp suất thấp trong phòng, Lăng Dịch Sâm vừa nói chuyện, cái lưỡi cũng bắt đầu bị thất gút.

“Viêm Bá Nghị, anh hay thật đấy, chiêu trò không tẻ, sáng tạo rất đặc biệt. Vậy mà lại bảo thuộc hạ của anh lừa Dịch Dịch đến đây.” Lăng Vi đứng trước giường bệnh của Viêm Bá Nghị, từ trên cao nhìn xuống gương mặt không chút máu của anh.

Thực ra Viêm Bá Nghị cũng không mấy coi trọng ý kiến của anh với Dịch Dịch lắm, vậy mà thật sự có thể dụ Lăng Vi đến đây. Lăng Vi thờ hồn hèn nhìn

hai cha con, sao bọn họ biết được tâm tình của một người làm mẹ chứ. Lúc con trẻ chịu khổ chịu khó, thì đầu óc của họ đều chạy không kịp so với hành động. Vậy nên..... mới lo lắng vội vã chạy đến đây.

“Vi Vi, em đừng nhìn anh như thế, ngày tháng của anh không còn nhiều nữa, khụ.” Viêm Bá Nghị yếu ớt nói. Thực ra khi anh nhìn thấy Lăng Vi, tâm trạng rất vui, nhưng vẫn giả làm điệu bộ khổ sở, chỉ vì đánh cược cầu xin sự thông cảm, hờn, chính mình cũng có chút xem thường bản thân. Đều trách Sở Phong và Mộ Bạch, nghĩ ra cái cách hay thế này cho anh.

Lăng Vi liếc Viêm Bá Nghị một cái, ôm chặt Lăng Dịch Sâm, lạnh nhạt nói: “Chỉ cần uống thuốc của tôi, thì sẽ không chết được đâu.” Kỹ năng chữa bệnh của chính cô, cô vẫn có lòng tin.

“Thật ra, em chỉ mong sao anh chết đi cho rồi phải không?” Viêm Bá Nghị nhìn vào mắt của Lăng Vi, giọng điệu mát mẻ, lại đầy chua xót.

Lăng Vi lắc đầu, bế Lăng Dịch Sâm, muốn đi ra ngoài. Từ sau khi ra khỏi biệt thự của Tống Thu Minh, cô đã hạ quyết tâm về Mỹ rồi, nhưng nghĩ đến Viêm Bá Nghị, lại có chút không nỡ. Nhưng một khi nhìn thấy Viêm Bá Nghị, thì dòng cảm xúc nào đó trong lòng cô vẫn luôn không thể không chế được.

Nhìn những cử động này của mami và chú cao to, lại nghĩ thành liếc mắt đưa tình. Cậu ho nhẹ một tiếng, rồi mới nói: “À ừ, bây giờ là lúc người lớn trò chuyện, mami, nếu chú cao to đã sắp phải chết rồi, mẹ cứ tán gẫu với chú ấy đi, con đi canh chừng cho hai người nha.” Nói xong, cậu giẫy giụa khiến cho Lăng Vi phải thả cậu xuống đất, Lăng Dịch Sâm lạch bạch chạy ra ngoài, đóng cửa lại.

Nhìn thấy Sở Phong trốn ở ngoài cửa giờ ngón cái lên với cậu, nhóc con, giỏi thật đấy, còn nhỏ như thế đã biết nhìn mặt mà nói chuyện rồi.

Trong phòng chỉ còn lại Lăng Vi và Viêm Bá Nghị. Cô nhìn sang cánh cửa đã đóng chặt, đi dọc đến ghế sofa cạnh giường bệnh, ngồi xuống.

“Thật sự phải về Mỹ sao?” Viêm Bá Nghị nhìn chằm chằm ánh mắt của Lăng Vi, bày tỏ tình cảm của mình, anh biết, Lăng Vi sẽ hiểu.

Lăng Vi gật đầu, nhìn đơn thuốc trên chiếc tủ ở đầu giường. Cô biết, đó là thuốc mà sau khi Mộ Bạch hiểu được đơn thuốc của cô, rồi kết hợp với thuốc anh ta mới nghiên cứu ra rồi tạo thành.

“Đau lắm à?” Lăng Vi hỏi xong, đột nhiên thấy trên mặt mình có cảm giác hơi nóng lên.

Viêm Bá Nghị lắc đầu: “So với mất đi em và Dịch Dịch, thì chút đau đớn này có là gì đâu.” Mấy ngày nay anh đã suy nghĩ rất nhiều. Anh đã hiểu ra nguyên nhân Lăng Vi không chịu chấp nhận anh. Cũng biết cô lo lắng con trai mình sẽ trở thành con đường tắt cho các bang phái khác trả thù.

“Vi Vi, có thể tha thứ cho anh không?” Mặt Viêm Bá Nghị đầy chân thành.

Lăng Vi không nói gì, cô lại giờ tay bắt mạch cho Viêm Bá Nghị, sau đó từ từ rút tay về, đứng lên muốn đi ra ngoài.

“Đừng, Vi Vi, đừng đi mà.” Viêm Bá Nghị giờ tay ra, muốn níu lấy cổ tay của Lăng Vi. Cô quay đầu lại, tuy về mặt không được tự nhiên cho lắm, nhưng vẫn mở miệng nói: “Tôi đi xem thuốc của anh đã được chưa.”

Kỹ thuật chữa bệnh của cô nhất định có thể trị khỏi cho Viêm Bá Nghị, vì cô, vì Dịch Dịch, càng là vì bản thân Viêm Bá Nghị, cô đều phải khiến cho anh khỏe mạnh như lúc ban đầu.

Viêm Bá Nghị lắc đầu: “Không cần em đi xem thuốc, có Mộ Bạch rồi, cậu ta làm được, em ở lại đây..... với anh đi.”

Lăng Vi cứ đứng ở đó như thế, lưỡng lự một lúc lâu, mới ngồi xuống lại.

Nhìn gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết của Lăng Vi, Viêm Bá Nghị lại nhớ đến 5 năm trước, còn có lần trước kia nữa..... Vi Vi vẫn tốt đẹp như thế, mà anh..... lại sắp trở thành đồ phế thải rồi.

Lăng Vi kiên nhẫn gọt táo cho Viêm Bá Nghị, cứ như thế, cả một buổi chiều Viêm Bá Nghị ăn hai trái táo. Một là của anh gọt cho Dịch Dịch, Dịch Dịch trả lại cho anh, một trái khác chính là trái trong lòng bàn tay này. Anh há miệng, cắn một cái hết gần nửa trái.

Thời gian trôi qua rất nhanh cũng rất chậm, một lớn một nhỏ đứng nghe lén ngoài hành lang đã đứng đến tê cả chân, nhất là Lăng Dịch Sâm, cậu ăn đồ lạnh nhiều quá, nhìn không nổi, đi nhà vệ sinh hết mấy lần rồi.

“Chú khờ khạo, chú đã khỏe hết chưa?” Lăng Dịch Sâm kéo vạt áo của Sở Phong, Sở Phong ngồi xồm xuống, gật đầu.

“Vây, khi nào là sinh nhật của chú thế? Đến lúc đó, cháu có thể gửi quà cho chú.” Khụ khụ, khẩu súng đã trộm về, còn coi như là quà tặng, tặng về nữa chứ, Lăng Dịch Sâm ối là Lăng Dịch Sâm.

Sở Phong nhìn Lăng Dịch Sâm một cách khó hiểu, nhưng vẫn trả lời: “Đầu tháng sau, Dịch Dịch muốn tặng quà gì cho chú vậy?”

Lăng Dịch Sâm giờ tay xoa xoa mắt của mình, tính toán lại, mami chưa chắc chắn khi nào sẽ về Mỹ, khẩu súng này chắc là không tặng đi được rồi, không bằng giữ cho mình cũng tốt.

“Thôi vậy, không có gì, nhớ phải chuẩn bị quà cho cháu đó.” Nói xong, Lăng Dịch Sâm liền ngênh ngang ngồi lên cái đùi nửa khuyu xuống của Sở

Phong, trong lòng bắt đầu mâu thuẫn.

Mà hai người trong phòng, không hề anh anh em em em như người ngoài tưởng tượng. Sau một khoảng lặng rất lâu, Lăng Vi quyết định đi khỏi, chỉ là tay của Viêm Bá Nghị lại nắm lại cổ tay của cô thật chặt.

Lăng Vi dùng sức hất ra cũng hất không được: “Viêm Bá Nghị, anh buông tay đi, anh và tôi đều không phải là con nít, chuyện 5 năm trước, tôi không hề trách anh, sao anh còn đến trêu chọc tôi chứ?”

Bàn tay nắm cổ tay cô thoáng buông lỏng, Lăng Vi ngẩng đầu lên nhìn Viêm Bá Nghị đang mím chặt môi, thản nhiên nói: “Chúng ta đều là người lớn, chuyện đã qua đi thì đừng nghĩ đến nữa, nếu như anh sợ tôi không cho Dịch Dịch nhận anh, vậy thì không cần lo, trong lòng nhóc con đó đã nhận anh rồi.”

“Vi Vi, thật ra, thật ra, anh” Viêm Bá Nghị thoáng kích động lên, anh muốn nói, thật ra điều anh muốn là em, lại nói không được. Không phải không dám, chỉ là lo lắng, trái tim của mình sớm đã giao cho cô, mà cô không chấp nhận.

Lăng Vi lắc đầu, dường như cũng có chút mất mát, giọng nói rất nhẹ: “Thằng nhóc đó, lúc ở Mỹ vẫn luôn rất nghe lời, chưa bao giờ làm những chuyện tôi không cho phép. Nhưng kể từ khi về thành phố Liêu, sau khi gặp anh, nó lại..... lại lên lút đi xét nghiệm ADN. Ha ha, vì muốn không để cho tôi phát hiện, nó còn phân tán sự chú ý của tôi, có lúc, tôi thật sự sợ Dịch Dịch cần anh, mà không cần tôi nữa.” Đây chính là dự vọng chiếm hữu của người làm mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Chương 59 – Viêm Bá Nghị bắt đầu ra chiêu

“Vi Vi, lần trước anh không nên.....” Trong mắt Viêm Bá Nghị dần dần hiện lên ý xin lỗi. Lúc trước anh cho rằng Vi Vi không có tình cảm với anh, nên mới có suy nghĩ, lấy được thân thể thì lấy được trái tim.

Thì ra, đó là nỗi vướng mắc của một người làm mẹ. Nói cho cùng, cũng là do anh không đem lại cảm giác an toàn cho Vi Vi và con trai thôi.

Lúc nhìn thấy tờ báo cáo xét nghiệm DNA được Dịch Dịch giấu đi, trong lòng Lăng Vi đau như là bị kim đâm vậy. Cô biết con trai khao khát tình yêu của cha, lại không ngờ Dịch Dịch lại làm như thế. Nó mới bốn tuổi thôi, một đứa trẻ bốn tuổi vậy mà lại có thể dựa vào cảm giác của mình mà phán đoán người nó có phải là cha mình không, hoặc nói cách khác..... Dịch Dịch đã biết chuyện gì rồi?

“Vi Vi, có lẽ em không biết, vào khoảnh khắc anh gặp em, trong lòng đã chôn xuống hạt giống tình yêu rồi. Như anh đã quá tự cao, tự cao đến mức cho rằng có được thân thể của em thì có thể giữ lại trái tim của em, nhưng anh sai rồi, sai rồi.” Viêm Bá Nghị nghĩ đến đủ mọi chuyện trong 5 năm qua, nghĩ đến nỗi cực khổ mà Dịch Dịch nói mẹ nó gánh chịu. Nghẹn ngào nói.

Lăng Vi lắc đầu, rút cổ tay của mình trong tay anh ra, giọng điệu bình tĩnh nói: “Tất cả đều đã tốt lên rồi, anh đừng suy nghĩ nhiều quá, tôi rất ổn, Dịch Dịch cũng rất ổn. Nếu như nó muốn nhận lại anh. Tôi sẽ không ngăn cản.” Nói xong rồi đi ra ngoài.

Viêm Bá Nghị thấy Lăng Vi sắp đi, lập tức nhảy xuống giường, kéo hết tất cả những dây nơ, thiết bị trên người mình xuống. Bây giờ anh chỉ có một suy nghĩ, giữ cô lại. Giữ lấy Vi Vi và con trai anh. Từ nhỏ anh đã không có tình thương của mẹ, anh hiểu được mùi vị của gia đình đơn thân, anh không muốn để cho Dịch Dịch sống trong thế giới thiếu tình thương của cha.

“Vi Vi, em đừng đi.” Viêm Bá Nghị nhảy đến trước người Lăng Vi, ngăn cô lại. Mà bạn nhỏ Lăng Dịch Sâm đứng ngoài cửa nghe thấy tiếng động cũng đẩy cửa ra, thò đầu vào.

Vừa trông thấy tư thế ngăn cản mami của chú cao to, cậu cũng dang tay ra cản mami lại. Về mặt rất phong phú nhìn sang Lăng Vi nói: “Mami, chú cao to đã nói gì thế? Mặc dù con nghe không được, nhưng dựa bên cạnh cửa, cảm nhận được hai người bên nhau thì rất cảm động, mami, thật sự phải về Mỹ sao?”

Lăng Vi thấy nước mắt long lanh trong mắt con trai, sợi dây trong lòng cuối cùng cũng đứt. Thôi vậy, con trai đã muốn thế, cô lại không phản cảm với Viêm Bá Nghị, ở bên nhau thì ở bên nhau đi. Dù sao, Viêm Bá Nghị cũng là cha của Dịch Dịch. Về phần người kia, cô không thể đáp trả một chút tình cảm nào, nhưng vẫn nọ nhiều như thế.

Viêm Bá Nghị không để ý sức khỏe của mình, hơi xúc động bế Lăng Vi lên, quay mấy vòng trên đất, rồi mới khom người bế Lăng Dịch Sâm lên.

“Dịch Dịch, chú là ai?” Viêm Bá Nghị yêu thương nhìn Lăng Dịch Sâm.

“Chú cao to.” Mặt Lăng Dịch Sâm đỏ ửng.

“Kêu daddy, daddy có thể mua cho con rất nhiều, rất nhiều đồ ăn vặt.” Viêm Bá Nghị bắt đầu ra chiêu.

“Thật à?” Lăng Dịch Sâm chảy nước miếng, thèm thuồng nhìn vào mắt Viêm Bá Nghị.

Viêm Bá Nghị gật đầu, Lăng Dịch Sâm lập tức cao giọng hô một tiếng “daddy”. Rồi xoay người trốn sau lưng Lăng Vi. Mặt Lăng Vi cũng đỏ ửng lên. Thực ra cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Nhưng, theo tình hình phát triển thế này, đã thỏa hiệp rồi.

Trong một tòa cao ốc nào đó đối diện với bệnh viện, một người đàn ông vóc người cao to, buông ông nhòm trong tay xuống, hồn bay phách lạc đi xuống lầu. Anh ta tưởng rằng, anh ta có thể làm được. Vì Lăng Vi, anh ta buông bỏ mọi thứ ở Mỹ, mặc kệ mọi thứ chạy đến thành phố Liêu, mà bây giờ..... anh ta muốn chán nản trở về sao? Giống như một quân lính chạy trốn vậy ư? Nếu như vậy, cô ả Từ Niệm Niệm kia nhất định sẽ cười đến rớt cả răng mất.

Bầu trời xám xịt, Dịch Khôn ngẩng đầu lên nhìn, vẫn luôn cảm thấy dường như ở nơi nào đó sắp có một cơn mưa bão vậy. Ngồi vào trong xe, anh ta tăng tốc chạy về phía trước, chẳng mấy chốc đã rời khỏi con phố này.

Sở Phong trốn phía sau cửa nhìn cả nhà Lão Đại đoàn tụ, trong hốc mắt hơi mờ sương. Đột nhiên có một khung cảnh lướt qua não anh ta. Đó là thời niên thiếu của anh ta và anh trai Sở Dự. Lúc đó tình cảm giữa hai anh em họ cực kỳ tốt. Bọn họ cùng nhau quậy phá không ít, mặc dù thường bị cha mẹ mắng, nhưng vẫn luôn ăn ý cùng nhau gánh chịu. Mà bây giờ..... Thực ra anh ta biết, Hiểu Hiểu rồi đi không thể trách Sở Dự, nhưng người phụ nữ mình yêu lại thích anh trai mình, bất kể là ai cũng không thể chịu được.

Mộ Bạch cầm lọ thuốc đi đến sau lưng Sở Phong, dùng cùi chỏ đụng nhẹ vào Sở Phong một cái. “Này, tôi mới đi ra không bao lâu, bên trong xảy ra chuyện gì thế?”

Sở Phong dẹp suy nghĩ của mình qua một bên, xoay người lại nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Mộ Bạch, lập tức kéo tay áo của anh ta đi về phía góc tường.

“Hai chúng ta đánh cược đi, thế nào?” Sở Phong tươi cười.

Mộ Bạch liếc mắt, lắc đầu, “Tôi không cược với cậu, cậu nói đi, rốt cuộc còn có chuyện gì?”

Mỗi lần nói chuyện với Mộ Bạch, Sở Phong đều cảm thấy rất mất hứng. Nếu như ở bang Xích Viêm, anh ta chỉ cần hét lên đánh cược, các anh em lập tức ủng hộ ngay. Cược nhỏ cho vui thôi mà.

Trùng Mộ Bạch một cái, Sở Phong vuốt lại phần tóc lòa xòa trước trán của mình, rất tự hào nói: “Lần này là công lao của tôi nhé, dự được nhóc con kia về, lại khiến cô Lăng đuổi theo đến đây. Nếu như Lão Đại dạy dỗ tôi, cậu phải giúp đỡ tôi một chút đấy.”

“Công lao của cậu? Nếu như trong lòng cô Lăng không có Lão Đại, thì lần này cậu gây họa đó cậu biết không? Cậu muốn cược với tôi là cô Lăng có theo Lão Đại về tổng bộ bang Xích Viêm hay không chứ gì?” Điều bộ Mộ Bạch như là đã đoán trước mọi việc rồi. Anh ta còn không biết suy nghĩ này của Sở Phong sao, cộng sự đã nhiều năm, anh ta cực kỳ hiểu rõ tác phong của Sở Phong.

Sở Phong mím môi, nhìn khoeo mắt tươi cười của Mộ Bạch, anh trả lại cho anh ta vô số cái liếc mắt khinh thường. Muốn ra tay xử lý cái tên như khúc gỗ này, nhìn thấy tay anh ta đang bung lọ thuốc, đành thôi vậy.

Mộ Bạch thì không để ý Sở Phong nghĩ thế nào, anh ta lại bồi thêm một câu: “Cậu cảm thấy mình thông minh lắm hả? Tôi nói cho cậu nghe, nếu không phải Lão Đại có kẻ sách hay, cậu nghĩ Dịch Dịch và cô Lăng có thể đến đây sao?”

“Cậu, cậu nói, Lão Đại già bệnh hả?” Lúc này Sở Phong mới chợt hiểu ra, nhìn sang Mộ Bạch, gợn ngón cái lên, Lão Đại oai thật.

Nghe bên trong có tiếng gọi mình, Mộ Bạch vội vàng đi vào. Vừa vào phòng liền thấy Lão Đại đang ôm Lăng Dịch Sâm cười, mà Lăng Vi thì có chút không tự nhiên ngồi trên ghế, cúi đầu nhìn đi động.

“Mộ Bạch, cậu nói cho Vi Vi biết đi, tôi có thể ra viện rồi phải không?” Viêm Bá Nghị nháy mắt với Mộ Bạch.

Mộ Bạch lập tức gật đầu, nói với Lăng Vi: “Cô Lăng, Lão Đại có thể ra viện rồi, chỉ là.....” Thật sự không biết nói câu tiếp theo như thế nào. Sau khi nhìn thấy Lăng Vi ngẩng đầu lên nhìn anh ta, Mộ Bạch nhỏ giọng nói: “Chỉ là, không thể vận động mạnh mẽ..... đặc biệt là..... Ui da, Lão Đại, sao anh lại néo tôi.” Mộ Bạch lập tức im miệng, quay đầu nhìn thấy Viêm Bá Nghị đang nghiêm mặt, đáng vẻ trông như muốn ăn thịt người vậy.

“Vậy, cô Lăng cũng là bác sĩ, tôi không múa rìu qua mắt thợ trước mặt cô nữa, tôi, tôi còn có việc, tôi đi trước nhé. Lão Đại, xin hãy tha thứ.” Mộ Bạch đặt cái khay trong tay xuống, rời khỏi hiện trường với tốc độ nhanh nhất, sợ bị Lão Đại đập chết.

Mộ Bạch vội vã chạy ra ngoài, vừa ra khỏi cửa, thì nghe thấy tiếng cười hả hê của Sở Phong.

Anh ta dừng bước chân lại, quay đầu nhìn Sở Phong đang dựa tường che miệng cười, anh ta sải bước đi đến trước mặt Sở Phong. Chính sửa cổ áo lại, sau đó làm như không có chuyện gì nói: “Sở Phong, tôi nhớ tiểu thư Đình Đình muốn trở về đây, cậu xem, hay là tôi nói với Lão Đại một tiếng, đến lúc đó cậu ra sân bay đón cô ấy?”

Nụ cười trên mặt Sở Phong không còn sót lại chút nào, anh ta ai oán nhìn Mộ Bạch: “Cậu có ý hả? Cái thằng mặt trắng này, đừng có châm ngòi trước mặt Lão Đại đó, cô nàng kia có vẻ hay không liên quan gì tới tôi chứ? Tại sao tôi phải đi đón, trong bang còn một đồng công việc đấy.”

“Chắc chắn, cái đó thì tôi lo không được, chuyện này cứ quyết định vậy đi, khi nào Đình Đình về, tôi nhất định sẽ thông báo cho cậu, nếu như cậu bận

bị quá đến không được, thì tôi nói cho cô ấy biết địa chỉ căn hộ của cậu ở thành phố Liêu vậy.”

“Mộ Bạch!” Sở Phong gào lên một tiếng, tức đến dậm chân bình bịch, chỉ vào Mộ Bạch, tức tối hừ lạnh nói: “Cậu giỏi thật đấy, cậu chờ đó.” Nói xong, đầu cũng không thèm quay lại rồi đi mất.

Chuyện của Đình Đình thì phải nói sau rồi, người trong bang Xích Viêm đều nghĩ rằng cô ấy sẽ thích Viêm Bá Nghị, nhưng không ngờ cô ấy lại nhìn trộm Sở Phong khờ khạo.

Nếu nói hôm nay ai là người hạnh phúc nhất, thì đương nhiên chính là bạn nhỏ Lăng Dịch Sâm rồi. Lúc này cậu đang ôm một đồng đồ ăn vặt ngồi giữa daddy và mami, ăn ngấu nghiến. Kể từ hôm nay, trong cuộc sống của cậu lại có thêm một người quan trọng nữa. Có lẽ từ khoảnh khắc nhìn thấy Viêm Bá Nghị, thì đã báo trước ngày này sẽ đến.

Dù sao mặc kệ mami và daddy sống chung như thế nào, Lăng Dịch Sâm cậu đã trở thành tiểu thiếu gia của bang Xích Viêm và tập đoàn thượng Lạc, bây giờ bọn họ đang trên đường về tổng bộ bang Xích Viêm.

Trong xe hơi nóng, Lăng Vi cởi áo khoác ra, để trên đùi. Cô vừa ngước mắt lên, khóe mắt đã có thể nhìn thấy rõ ràng Viêm Bá Nghị đang nhìn mình. Chỉ cần nghĩ tới ngày tháng sau này, cô phải sống chung với người đàn ông này, mặt bắt đầu nóng lên.

“Mami, mẹ che mặt làm gì thế?” Lăng Dịch Sâm ngẩng đầu lên thì thấy mami đang che mặt lại, cậu nuốt miếng khoai tây trong miệng xuống, tò mò hỏi.

Không nhận được câu trả lời của mami, Lăng Dịch Sâm lại hỏi tiếp: “Vậy mami nè, sau khi tìm được daddy rồi, có phải con sẽ nhanh chóng có em gái không?”

Lăng Vi càng im lặng hơn, thảng thốt này, thật là tự vạch áo cho người xem lưng mà.

Viêm Bá Nghị lại bật cười thoải mái, nhéo gương mặt nhỏ nhắn của Lăng Dịch Sâm, cưng chiều hỏi: “Dịch Dịch thích em gái lắm à?”

Lăng Dịch Sâm gật đầu nói: “Phải đó, phải đó, những bạn khác đều có em gái chơi cùng. Không vui thì có thể đánh hai cái, vui cũng có thể đánh hai cái. Nhưng mà, con là bé ngoan, sẽ không ngược đãi em gái, đợi đến khi con có em gái rồi, con có thể bảo vệ em không bị người ta bắt nạt, nếu bắt nạt, thì đi bắt nạt em gái của người khác đi, phải không daddy? Vậy nên, daddy à, cha phải cố gắng nha.” Lăng Dịch Sâm vỗ vỗ cho Viêm Bá Nghị.

“Phụt.” Mộ Bạch ngồi trên ghế lái và Sở Phong ngồi trên ghế phụ lái nhìn không được phì cười. Thằng nhóc Dịch Dịch này, thật là đáng yêu quá đi, không hổ là tiểu thiếu gia của bang Xích Viêm bọn họ.

Lăng Vi nghe thấy tiếng cười, ngẩng đầu lên nhìn phía trước, vốn muốn trách mắng bọn Sở Phong, nhưng lại đỏ mặt. Cô vươn tay nhéo mặt của Lăng Dịch Sâm một cái, Lăng Dịch Sâm bị đau, kêu lên một tiếng, cô lập tức thả tay ra, cúi đầu xuống. Cô chưa từng nghĩ đến sẽ có kết cục như thế này, dự định xấu nhất cũng chính là cho mượn con trai, để Viêm Bá Nghị nuôi mấy ngày rồi đưa trở về thôi. Đầu nghĩ đến, mình cũng góp phần vào. Hơn nữa, trong lòng cô hình như không có cảm giác không tình nguyện.

Thời gian một ngày, bọn họ trải qua rất nhiều chuyện. Dường như từ khoảnh khắc cô đưa con trai đến sảnh sân bay, thì đã định sẵn hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì, nhóc con nói, chút nữa gặp lại, lại nói chuyện của chú cao to. Quả nhiên. Thật sự là trong chớp lát đã gặp lại nhau rồi.

Đối với chuyện con trai thông đồng với Viêm Bá Nghị tạo ra một trò đùa dai cho mình như thế, Lăng Vi đã không muốn truy cứu nữa, kể từ khi Dịch Dịch kêu Viêm Bá Nghị là daddy, trong lòng cô cũng có một cảm giác thỏa mãn. Giống như một sứ mệnh chưa hoàn thành, rốt cuộc cũng đã hoàn thành rồi.

Xe còn chưa về đến tổng bộ bang Xích Viêm, Sở Phong đã nhận được cuộc gọi từ thuộc hạ, nói rằng Carrera bị một nhóm người cưỡng ép cứu đi rồi.

Bang Xích Viêm là chỗ nào, vậy mà ban ngày ban mặt lại để cho người ta vào cứu người đi, hoặc là phòng thủ không thỏa đáng, hoặc là kẻ địch quá mạnh.

Viêm Bá Nghị bảo Mộ Bạch tăng tốc, phóng xe về phía trước. Gần đây chuyện của anh khá nhiều, phần lớn lực chú ý đều đặt lên bên Lăng Vi và Dịch Dịch, không ngờ, hơi không chú ý một chút, đã để cho người ta len vào kẻ hở.

Cảm nhận được bầu không khí bên trong xe, Lăng Dịch Sâm bỏ khoai tây trong tay xuống, nghiêm túc nhìn sang Viêm Bá Nghị, hỏi: “Chú cao to ơi, ý không đúng, daddy ơi.” Lăng Dịch Sâm vừa gọi nhầm, liền thấy khóe môi của Viêm Bá Nghị hơi động đậy, lập tức sửa lại: “Ừm, daddy, Carrera chính là gã người nước ngoài lần trước bị thú cưng của con cắn ở nhà hàng phải không?”

Viêm Bá Nghị gật đầu, không nói gì.

Lăng Dịch Sâm cũng gật đầu theo, nghiêng đầu nói: “Vậy daddy nhức đầu lắm phải không, người nước ngoài thù dai lắm đó, nếu như hấn ta lại về trả thù, con với mami có bị nguy hiểm không?”

Lăng Dịch Sâm hỏi như thế, ngược lại Viêm Bá Nghị sững sốt mấy giây, xoay lại nhìn sang Lăng Vi đã ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài.

Anh gờ tay bế Dịch Dịch qua, ôm vào lòng nhẹ giọng hỏi: “Vậy Dịch Dịch sợ nguy hiểm không?”

Lăng Dịch Sâm quả quyết gật đầu, tiếp đó lại lắc đầu nói: “Thực ra con sợ nguy hiểm, nhưng con biết chỉ cần có daddy ở đây, con và mami sẽ không

sao cả, đúng không?”

Viêm Bá Nghi gãi gãi cái mũi nhỏ của Lăng Dịch Sâm, mỉm cười gật đầu. Kể từ khi Dịch Dịch gọi anh một tiếng daddy, trên người anh dần dần phát ra ánh sáng tình yêu của người cha.

Trời tối dần, sau khi mọi người về đến tổng bộ bang Xích Viêm, Viêm Bá Nghi dặn dò Sở Phong mang Lăng Vi và Dịch Dịch đến phòng ngủ của anh đợi anh. Lại gọi Mộ Bạch đi đến nơi giam giữ Carrera dò xét. Anh vẫn luôn cảm thấy, chuyện hôm nay có gì đó không đúng lắm, nhưng lại nghĩ không ra cạm bẫy ở đâu.

“Cậu cho người đi để ý kỹ bên sân bay và trạm xe, nếu như thấy Carrera thì trực tiếp bắt về, trong vòng hai ngày mà không thấy, thì không cần tìm nữa.” Nếu hai ngày mà còn tìm không được, thì hoặc là gã đó đã trốn vào một góc nào đó rồi, hoặc là, đã rời khỏi đây từ sớm.

Bất kể thế nào, chuyện Carrera trốn được đã chứng minh một điều, chính là..... Người đứng sau lưng hắn ta, có thực lực không thể xem thường.

Hai mẹ con Lăng Vi được Sở Phong dắt vào nhà của Viêm Bá Nghi, đang ngồi trên sofa trong phòng khách, tán gẫu với kiểu một hỏi một đáp.

“Lăng Dịch Sâm, con đã biết từ sớm rồi phải không?” Lăng Vi nhú mày, rót cho mình ly nước, chậm rãi hỏi.

Lăng Dịch Sâm chỉ gật đầu: “Mami, chú cao to là daddy, tại sao không nói sớm cho con biết?” Đối với chuyện mami giấu giếm, cậu vẫn có chút không hiểu.

“Dịch Dịch, có thể nói cho mami nghe, con..... tại sao, tại sao con lại lên đi xét nghiệm DNA không?” Lăng Vi vốn không muốn hỏi nhiều, nhưng thật sự rất tò mò, quét mắt nhìn quanh bốn phía, phát hiện không có ai, cô mới hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Chương 60 - Ặc, liên quan đến chuyện riêng tư của daddy

“À, chuyện này hả, nói ra thì hơi dài dòng, liên quan đến chuyện riêng tư của daddy nữa, nhưng mà, mami, mẹ không được lật lọng đâu đấy.” Lăng Dịch Sâm che miệng cười trộm.

“Sẽ không lật lọng đâu. Chỉ là, con phải nói cho mami nghe, chuyện riêng tư của Viêm Bá Nghi.” Lăng Vi sờ lên đệm lót chỗ tựa lưng của sofa, thoải mái thật đấy.

Cô quét quanh một vòng bố trí trong căn nhà, liên tục khen ngợi. Thật đúng là giàu có. Chỉ riêng bình hoa, ly tách trên bàn trà này thôi, cũng đều là đồ cổ..... Giá trị không nhỏ đâu.

“Mami.” Lăng Dịch Sâm kéo ống tay áo của Lăng Vi, trong mắt cũng là vẻ tham lam: “Mami, mẹ nhìn gì vậy?”

Lăng Vi nghiêng đầu nhìn sang, con trai đang nhìn cô không chớp mắt.

“Đừng có đánh trống lảng, mẹ hỏi con, chuyện riêng tư của Viêm Bá Nghi là gì? Mà lại có thể khiến cho con muốn đi xét nghiệm DNA.” Chẳng lẽ 5 năm trước, ngoài ảnh chụp đêm hôm đó, cô còn để lại chứng cứ gì ư? Không thể nào. Cô nhớ cô chỉ để lại một tờ giấy nhắn..... Hông rồi, còn có tờ xét nghiệm siêu âm.

Thấy vẻ mặt khế biến của mami, Lăng Dịch Sâm biết ngay mami đã nghĩ ra là chuyện gì rồi. Cậu nhảy lên, nhào vào lòng Lăng Vi.

Lăng Vi ôm lấy Lăng Dịch Sâm, gờ tay vuốt ve mái tóc lòa xòa trước trán của con trai, trong lòng ấm áp. Mặc dù chưa cưới đã sinh con khiến cô chịu rất nhiều cực khổ. Nhưng tất cả đều vượt qua được, trong sinh mệnh của cô đã có cực cung để cô phấn đấu cả đời, vậy nên, tất cả đều đáng giá.

Thực ra cô hẳn là nên cảm ơn Viêm Bá Nghi, năm đó, trong tình huống kia, nếu như không có sự xuất hiện của sinh mệnh mới mang tên Dịch Dịch này, có lẽ cô đã sa ngã, hoặc là, cô đã biến thành bộ dáng mà cô không muốn, lại suy nghĩ nhiều hơn chút nữa, không chừng cô đã không còn ở trên thế gian này.

Đang suy nghĩ lung tung bừa bộn, ngay lúc tâm tư bắt đầu hỗn loạn, Viêm Bá Nghi đẩy cửa bước vào.

Lăng Vi ngồi trên ghế sofa, nhìn người đàn ông mang theo một luồng gió mạnh, đi đến bên cạnh mình, đã mở cửa trái tim của cô, cho cô một cảm giác an toàn trước nay chưa từng có.

Giống như 5 năm trước vậy, cô cảm thấy, anh sẽ là người cứu rỗi cô.

Viêm Bá Nghị ngồi đối diện Lăng Vi, cùng Lăng Vi nhìn nhau. Lăng Dịch Sâm nhảy ra từ trong lòng Lăng Vi, đứng giữa sô pha, nhìn sang trái lại ngó sang phải, nhìn sang Lăng Vi đang nhú mồm, lại nhìn sang Viêm Bá Nghị không tự nhiên khẽ động đậy một cái.

“Ặc, ừm, con đi tìm chú khờ khạo nha, hai người tán gẫu đi, hai người tán gẫu đi nhé.” Lăng Dịch Sâm ôm đồ ăn vặt trên bàn lên, nhảy chậm ra ngoài cửa.

Viêm Bá Nghị thấy con trai đã đi ra, lúc này mới chậm rãi mở miệng nói: “Vi Vi, anh.” Cả nhà đoàn tụ, đây chính là điều mà anh vẫn luôn hy vọng.

“Tôi có chuyện muốn hỏi anh.” Lăng Vi nhìn ra sự căng thẳng trong mắt Viêm Bá Nghị, hai tay cô xếp lại để trên đùi, ánh mắt cực kỳ bình tĩnh.

Viêm Bá Nghị gật đầu, đợi chờ Lăng Vi nói chuyện.

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng rót đồ, Viêm Bá Nghị đang muốn đi ra xem, cái đầu nhỏ của Lăng Dịch Sâm lại thò vào, một tay che mắt lại, cười đùa nói: “Ặc, con không nghe thấy gì hết nha, hi hi, con chỉ muốn hỏi daddy một chút, chú khờ khạo ở trong phòng nào vậy, Ặc, con thật sự không cố ý quấy rầy hai người đâu.”

Tâm trạng hai người dần dần bình tĩnh lại, nhìn thấy con trai đùa nghịch như thế, cả hai đều đỏ mặt, nhìn nhau một cái, nhìn không được phì cười.

Viêm Bá Nghị thật sự muốn đuổi Dịch Dịch đi ra, sau khi cười xong lập tức nói với cậu: “Con đứng ngoài cửa hô một tiếng, cậu ta sẽ ra tìm con thôi.”

“Thật không daddy?” Bàn tay nhỏ mập mập của Lăng Dịch Sâm vẫn đang che mắt lại, nhưng Lăng Vi và Viêm Bá Nghị ở trong phòng sớm đã nhìn thấy đôi mắt to của cậu nhìn qua nhìn lại qua kẽ ngón tay của cậu.

Thấy daddy nháy mắt với cậu, hình như mami cũng có ý đó, cậu hiểu ý gật đầu, nói: “Daddy, ba không được bắt nạt mami đâu đó ~ Hôm nay, cho hai người thời gian để ở riêng với nhau vậy, điều kiện ấy hả, ngày mai lại bàn với ba sau.” Nói rồi, thả tay xuống, làm cái mặt quỷ với Viêm Bá Nghị và Lăng Vi, sau đó đóng cửa lại, chạy đi tìm Sở Phong.

Liên tục mấy ngày Sở Phong không được nghỉ ngơi thật tốt, rốt cuộc cũng được ngủ một giấc ngon lành. Mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, anh ta cảm thấy như là dự báo điều gì đó, nhưng lại không nghĩ nhiều. Lão Đại có thể tìm được cô Lăng, anh ta mừng cho Lão Đại. Có thể nhận lại tiểu thiếu gia Dịch Dịch, anh lại càng vui mừng hơn.

Vừa mới vào đến phòng ngủ muốn tắt đèn, ngoài cửa lại vang lên tiếng kêu của Lăng Dịch Sâm.

“Chú khờ khạo, chú khờ khạo ơi, chú mau ra chơi với cháu đi.” Lăng Dịch Sâm kêu tiếng sau lại lớn hơn tiếng trước, đi thẳng vào tận đáy lòng Sở Phong.

Sở Phong vỗ đầu một cái, lập tức ăn mặc gọn gàng, đi ra ngoài sân. Vừa qua khúc cua, liền nhìn thấy Dịch Dịch ôm một đồng hồ ăn vặt, đứng trong sân nhìn đông nhìn tây.

“Dịch Dịch, không ngủ à?” Sở Phong ngáp một cái, anh ta thì ngay cả cơm tối cũng không muốn ăn, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon thôi.

Lăng Dịch Sâm vừa nhìn thấy chú khờ khạo đi ra rồi, lập tức hưng phấn nhào tới.

Sở Phong khom người xuống, bế Lăng Dịch Sâm lên: “Tiểu thiếu gia à, cậu cẩn thận một chút, nếu như cậu bị thương, Lão Đại sẽ lột da của chú đấy.”

Lăng Dịch Sâm cười hi hi, trong lòng thì vui như nở hoa. Câu tiểu thiếu gia này của Sở Phong, đi sâu vào trong lòng của cậu.

“Không sao mà, cháu che chở cho chú, chú khờ khạo này, sau này đi theo cháu lăn lộn, muốn ăn có ăn, muốn uống có uống, muốn chơi ấy à, cháu chơi với chú. Đến lúc đó, nhìn người đẹp cũng nhìn không hết đâu.” Lăng Dịch Sâm lại bắt đầu nói liên miên không dứt, Sở Phong chỉ có thể bế Lăng Dịch Sâm đi vào phòng ngủ của mình trước. Đối với sự thật Lão Đại đuổi con trai mình ra ngoài, tuy anh không biết xấu hổ, nhưng anh ta cũng “sầu sã” hiểu được. Ha ha, chỉ tội nghiệp cho tiểu thiếu gia, đoán chừng sau này muốn ngủ chung với mami nữa, cũng khó à nha.

Suy nghĩ một chút, Sở Phong vẫn quyết định dọn đồ thuộc hạ sắp xếp một căn phòng trong khu viện của Lão Đại, để cho tiểu thiếu gia ở đó, nghĩ đến thì muốn làm ngay, anh ta bế Lăng Dịch Sâm về viện của Lão Đại, phát tay kêu một thuộc hạ đến, bảo thu dọn một căn phòng ở lầu một.

Lăng Dịch Sâm vốn muốn tự đi xem, kết quả di động trong túi rung lên, cậu lấy ra nhìn thấy tên gọi, lập tức giẫy khỏi vòng ôm của Sở Phong, chạy qua một bên, nhận điện thoại.

Sở Phong đứng trong gió, nhìn tiểu thiếu gia trốn trong góc tường, lăm lăm nói chuyện điện thoại, tuy trong lòng có mối nghi ngờ, nhưng cũng không nói gì được, chỉ có thể đợi thuộc hạ thu dọn phòng ốc xong rồi thì dẫn tiểu thiếu gia vào xem.

Tuy chỉ trong một khoảng thời gian một ngày, từ sáng đến tối, Dịch Khôn cảm thấy dường như mình đã trải qua mấy thế kỷ vậy. Anh ta nghĩ rằng Lăng Vi sẽ gọi cho anh ta một cuộc điện thoại, cho dù chỉ là nói một tiếng cảm ơn. Nhìn cả nhà Vi Vi đoàn tụ, trong lòng anh ta có cảm giác gì?

Phải rồi, trong mắt của Vi Vi, anh ta chỉ là một người ngoài, một người dư thừa yêu cô suốt bốn năm. Anh ta nghĩ, tình yêu của anh ta, có lẽ cũng là một gánh nặng. Nhưng tình yêu, đâu phải nói buông tay thì buông tay được chứ..... Cho dù là gánh nặng, anh ta cũng muốn cố hết sức cuộc một lần. Trong

tình huống không làm tổn thương đến Vi Vi và Dịch Dịch, giành hai mẹ con họ trở về.

Lưỡng lự hết lần này đến lần khác, anh ta vẫn gọi điện cho Dịch Dịch.

“Chú Dịch, ăn cơm tối chưa ạ, sao lại gọi cho con vào giờ này?” Giọng nói của Lăng Dịch Sâm hơi nhỏ, dường như đang ngậm gì đó trong miệng.

Lúc Dịch Khôn đang muốn hỏi cậu, mami của cậu thế nào rồi, thì đằng sau vang lên tiếng gõ cửa.

Suy nghĩ một lúc, vẫn hỏi ra miệng: “Dịch Dịch, bây giờ mami con thế nào rồi? Cô ấy không bị thương chứ?” Cái cơ sút sọc biết mấy, bản thân anh cũng biết, nếu như vì chuyện này mà gọi điện, có thể trực tiếp gọi cho Lăng Vi mà.

Lăng Dịch Sâm nghe chú Dịch Khôn quan tâm mami mình như thế, thực sự có chút khó xử. Nhưng mà, vẫn thành thật đáp: “Mami không sao ạ, còn kêu con cảm ơn chú Dịch Khôn mạo hiểm đến cứu tụi con nữa, chú Dịch Khôn, chú về Mỹ rồi hả?”

Dịch Khôn lại trò chuyện với Lăng Dịch Sâm mấy câu, rồi mới cúp máy. Đợi đến khi tiếng tút tút vang lên, đột nhiên anh ta rất hối hận khi mình gọi cuộc điện thoại này.

Tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa, Dịch Khôn lạnh lùng lên tiếng: “Vào đi.”

Sau khi thấy thuộc hạ đẩy chiếc xe lăn vào, Dịch Khôn lạnh lùng nhìn Carrera đang hôn mê. Tên phế thải này, anh ta thật sự không nên phải người đi cứu hần, nhưng vừa nghĩ đến mục đích của mình, cũng bình thường trở lại.

Nhìn thuộc hạ đang cung kính cúi đầu chờ dặn dò, Dịch Khôn cất bước, đi lên trước hai bước, nhìn lướt qua vết thương toàn thân trên dưới người Carrera, lạnh lùng nói: “Cho người ném hần ta vào phạm vi cai quản của bang Đầu Ưng, vờ như bang Đầu Ưng đã cứu hần ta, sau đó cắt đứt mọi liên lạc với chúng ta.”

Thuộc hạ vâng dạ một tiếng, cúi đầu kéo xe lăn của Carrera ra, rồi lui ra ngoài.

Dịch Khôn ngồi xuống sô pha, bung ly rượu lên uống. Anh ta cảm tài liệu trên bàn, giờ ra xem, giờ tay lên, vút sang một bên.

Tên Viêm Bá Nghị này, anh ta muốn tự tay giải quyết. Không cần người khác nhúng tay vào, cũng sẽ không để cho những kẻ xem kịch kia lấy được lợi ích gì, mục đích của anh ta, không chỉ là Lăng Vi, mà còn là.....

Cúp điện thoại xong, vừa xoay người lại, liền nhìn thấy nửa người vẫn chưa kịp rút về của chú khờ khạo. Lăng Dịch Sâm thâm cảm thấy không ổn, chú khờ khạo sẽ không nghe được cậu nói chuyện với chú Dịch Khôn chứ. Tuy cậu là con nít, nhưng chú Dịch Khôn thích mami là chuyện ai cũng nhìn ra. Nếu như bị daddy biết được cậu với tình địch của daddy có quan hệ không tề, có khi nào..... A, chú khờ khạo có đi mạch leo không đây?

Sở Phong đứng sau lưng Lăng Dịch Sâm, nhìn thấy ánh mắt u ám của tiểu thiếu gia, nhìn không được rung mình một cái. Anh ta không sợ đao kiếm, chỉ sợ nhóc con giầy vò.

“Này, Dịch Dịch ơi.” Sở Phong nhìn bạn nhỏ Lăng Dịch Sâm trở mặt còn nhanh hơn giờ sách, vẻ mặt như bầu trời biến đổi thật ảo diệu, từ đẹp trời đã trở nên âm u rồi.

“Chú khờ khạo, vừa rồi chú có nghe được gì không?” Dù sao cũng là con nít, không biết quanh co lòng vòng, Lăng Dịch Sâm hỏi thẳng.

Sở Phong vội lắc đầu, còn liên tục phẩy tay: “Không, không có, tiểu thiếu gia, buổi tối có muốn uống sữa bò không? Phòng ngủ của cậu đã sắp xếp xong rồi, có muốn đi xem không?”

“Hừ, nếu dám nói gì với daddy, thì chú cẩn thận cái lưỡi đó.” Lăng Dịch Sâm uy hiếp nói, nhìn thấy chú khờ khạo gật đầu liên tục, điệu bộ như rất sợ hãi, Lăng Dịch Sâm mới thôi.

“Sữa bò thì thôi đi, cháu muốn uống sữa chua, đây là những món đồ ăn vặt cháu thường ăn, còn có nhãn hiệu chỉ định nữa nha, cho chú này.” Nói rồi, lấy một tờ giấy từ trong túi ra, đưa cho Sở Phong.

Sở Phong nhận lấy tờ giấy, nhìn những con chữ chỉ chỉ trên đó, cả người đều không khỏe, nhiều đồ ăn vặt như thế, hơn nữa..... Có nhãn hiệu ghi trên đó trong nước không có nha!

Lăng Dịch Sâm nhìn chú khờ khạo lung lay trong gió, cười thỏa mãn rồi đi mất. Lúc này, Sở Phong đã không còn tội nghiệp cho thằng nhóc bị cha mẹ đuổi ra nữa, anh ta vẫn là cảm thấy mình đáng thương hơn. Xem ra tiểu thiếu gia là cố tình đến để giầy vò anh ta, đến để trút giận mà!

Bị Lăng Dịch Sâm quậy như thế, không khí lúng túng trong phòng đã giảm bớt, Viêm Bá Nghị đứng lên đi đến tủ rượu, rót ra hai ly rượu đến trước mặt Lăng Vi.

“Sao thế, muốn chuốc say tôi à?” Lăng Vi dựa vào sô pha, nhìn Viêm Bá Nghị lại ngồi vào chỗ đối diện cô.

Cô giờ tay ra, lười biếng nhận lấy cái ly để cao Viêm Bá Nghị đưa cho cô, dứt lời, ngửa đầu uống cạn, trong ly không còn một giọt nào.

Viêm Bá Nghị ngạc nhiên nhìn Lăng Vi uống cạn ly rượu, anh giờ ly rượu lên, mỉm cười với Lăng Vi, cũng uống sạch.

Sau khi uống liên tục hai, ba ly như thế, khi men say từ từ xâm nhập, Lăng Vi mới lắc lư đứng dậy, muốn đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Viêm Bá Nghị cười mà không nói gì, anh đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, nếu như Lăng Vi tạm thời không thể chấp nhận anh, anh sẽ đến phòng sách ngủ. Có thể đem con trai về bên cạnh mình, đã là on trời ban cho rồi.

Lăng Vi đứng trước gương, nhìn gương mặt mình vì hơi say mà đỏ ửng lên, cười một cái. Không biết là đang cười mình, hay là vì niềm vui và cảm giác thỏa mãn trong lòng. Cô cúi đầu rửa mặt, vỗ nhẹ hai cái. Rồi mới mở cửa đi ra ngoài.

Đối với chuyện ở riêng một chỗ với Viêm Bá Nghị, Lăng Vi vẫn có chút xấu hổ. Lần đầu tiên là vào 5 năm trước, tình thân của cô không tình tảo. Lần thứ hai, là bị dụ dỗ, đe dọa. Tối nay..... dường như không thể chạy trốn rồi, chỉ có thể đối mặt thôi, khụ, Dịch Dịch còn đợi có em gái đó. Nhưng đối với cô, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý đầy đủ.

Viêm Bá Nghị vẫn ngồi trên ghế sofa, anh vẫn luôn nhìn chăm chăm phía phòng vệ sinh. Lăng Vi vừa đi ra, anh lập tức đứng lên, hơi lúng túng nói: “Vi Vi, anh.....”

Lăng Vi lắc đầu, cắt ngang lời anh nói: “Anh, anh không cần nói gì cả, tôi, tôi biết rồi.” Cô cúi đầu, từ từ đến gần Viêm Bá Nghị.

Viêm Bá Nghị do dự đi lên hai bước, giơ tay vịn vai Lăng Vi, giọng điệu vô cùng dịu dàng, nói: “Anh biết, muốn em chấp nhận anh, phải cần một chút thời gian, anh, anh cho em thời gian.” Nói xong, anh đặt một nụ hôn lên trán Lăng Vi, rồi xoay người rời đi.

Lăng Vi muốn kêu Viêm Bá Nghị, lại phát hiện cổ họng nói không lên tiếng. Dù cho cô đã tự chuẩn bị tâm lý cho bản thân rất nhiều, nói rằng đây là cha của Dịch Dịch, giữa hai người đã từng xảy ra quan hệ đó rồi, đâu thiếu một lần này, cho dù sống chung cũng không sao cả. Tình cảm có thể nuôi dưỡng từ từ. Trên đường theo Viêm Bá Nghị về đây, cô cũng đã tự khuyên nhủ chính mình, nhưng vừa đứng trước mặt Viêm Bá Nghị, cô vẫn do dự.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, Viêm Bá Nghị thở mạnh một hơi. Anh rất nhớ hương vị của Lăng Vi, nhưng anh không thể, không thể ép buộc Lăng Vi ở bên cạnh anh nữa. Nếu như làm vậy, chính là đẩy cô ra một lần nữa. Tuy không thể hiểu được rốt cuộc phụ nữ suy nghĩ như thế nào, nhưng Viêm Bá Nghị cảm nhận được anh yêu Lăng Vi, chẳng phải trong sách nói, yêu một người thì phải cho người đó một chút thời gian, đợi cô ấy yêu mình, đợi cô ấy chủ động đi về phía mình. Yêu cô ấy, chẳng phải nên có lúc phải nhẫn nhịn, có lúc phải kiềm chế đó sao?

Quay đầu lại nhìn phòng ngủ một cái, Viêm Bá Nghị đi về phía phòng sách.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Chương 61 – Từ hôm nay trở đi, người ngủ bên cạnh mẹ sẽ là daddy

Từ cửa sổ nhìn thấy Viêm Bá Nghị đi sang một căn phòng khác, Lăng Vi cũng khẽ thở phào một hơi. Xoay người đi vào phòng tắm, tắm rửa xong, thay đồ rồi lên giường.

Đã trễ lắm rồi, Dịch Dịch còn chưa về, Lăng Vi có chút lo lắng. Cô lấy di động ra chuẩn bị gọi cho con trai, mới phát hiện ra trên di động có mấy cái tin nhắn.

Cho dù không đề tên, cô cũng biết là ai.

Nội dung trên mỗi tin nhắn đều chỉ có vài chữ. Lăng Vi xem xong, xóa sạch, cô ngáp một cái. Lại gọi cho Dịch Dịch.

Di động kêu mấy tiếng tút tút, một giọng nói trẻ con không kiên nhẫn vang lên.

“Mami, trễ thế này rồi mới biết gọi điện cho con sao?” Giọng nói hơi nhỏ, vừa nghe thì biết ngay đang trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh.

Lăng Vi xoa xoa huyệt thái dương, đè thấp giọng hỏi: “Dịch Dịch, con chạy đi đâu rồi? Sao không về tìm mami?”

“Mami, chú khò khạo nói, từ hôm nay trở đi, người nằm ngủ cạnh mẹ chính là daddy, căn phòng ngủ đó không có địa bàn của con, con cũng có phòng riêng của mình, mẹ đã có daddy rồi thì đừng dính lấy con nữa, thật là phiền quá đi, ngủ nha.....” Nói rồi không chút do dự liền cúp điện thoại.

Lăng Vi nhìn di động của mình, nửa ngày trời nói không được câu nào. Cô kéo chăn, nằm xuống. Tên Sở Phong chết tiệt kia nói gì với Dịch Dịch vậy, tầy nào à? Trước kia, không có cô ngủ bên cạnh, Dịch Dịch sẽ ngủ không ngon. Bây giờ thì hay rồi, lại coi sự yêu chiều của mình dành cho nó như gánh nặng..... Thật là hết nói nói mà.

Còn chưa ngủ, Từ Niệm Niệm lại gọi điện đến, Lăng Vi bức bối từ chối nhận cuộc gọi, hừ, không biết thời gian chênh lệch nhau sao. Ở thành phố Liêu

đã là nửa đêm rồi, cô nàng kia còn gọi đến tám chuyện nữa. Chính di động sang chế độ im lặng, đặt dưới gối, trở người, chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau

Trời đã sáng rồi, lúc Lăng Vi đang sắp xếp chăn nệm, tiếng gọi của Lăng Dịch Sâm vang lên ở ngoài cửa: “Mami, mami dậy chưa, daddy có nghe lời mẹ không?”

Lăng Vi xoa xoa giữa hai hàng chân mày, mặc quần áo xong xuôi, mở cửa phòng ra, liền thấy Lăng Dịch Sâm đang dựa ngoài cửa, ánh mắt có chút mờ ám không rõ, Lăng Vi khom người bế con trai lên, vẫn cảm thấy con trai trưởng thành hơi sớm rồi!

Bạn nhỏ Lăng Dịch Sâm được bế lên, nằm sấp trên vai Lăng Vi ngó vào trong phòng, không nhìn thấy daddy, lúc này mới mở miệng hỏi: “Mami, daddy đâu? Vậy mà lại để cho mẹ phòng không chiếc bóng, thật là không đủ nghĩa khí mà.....” Thiết tình, cậu rất thông cảm cho daddy, cũng đã cho daddy mượn mami rồi, vậy mà không đối xử với mami cho thật tốt.

“Khụ khụ, Lăng Dịch Sâm, ai nói lung tung bậy bạ với con vậy? Con là con nít, nói mấy chuyện của trẻ con có được không hả? Cám ơn đã phối hợp.” Thật sự là quá đủ rồi, gần đây, cô phát hiện về phương diện nào đó, dường như con trai hiểu biết sớm quá rồi.

Bé con trai ra ngoài sân, trông thấy Viêm Bá Nghị đang đi qua từ mái đình đối diện, Sở Phong và Mộ Bạch đi theo sau lưng.

Theo như Lăng Vi thấy, Sở Phong ấy à, quả thật có chút hài hước khờ khạo, con trai gọi anh ta như thế cũng không phải vô lí. Về phần Mộ Bạch, cô không có thiện cảm lắm.

“Vi Vi, Dịch Dịch, chào buổi sáng.” Viêm Bá Nghị hăng hái đi đến trước mặt hai mẹ con Lăng Vi, dang tay ra đón lấy Lăng Dịch Sâm, đứng ngay tại chỗ, mỉm cười với Lăng Vi, đối với chuyện tối hôm qua, không hề nhắc đến. Theo như anh thấy, thì chia cắt tạm thời là vì để sau này ở bên cạnh nhau càng tốt đẹp hơn. Cũng coi như là Vi Vi thử thách mình vậy. Trong lòng Viêm Bá Nghị hi vọng Vi Vi có thể thật sự chấp nhận mình, yêu mình, mà không phải vì anh là cha của Dịch Dịch.

Sau khi một nhà ba người ăn sáng xong, Sở Phong dắt Lăng Dịch Sâm đi dạo chơi trong bang Xích Viêm. Mộ Bạch giúp Lao Đại xử lý chuyện trong bang. Viêm Bá Nghị thì đi cùng Lăng Vi về căn hộ của cô, để chuyển hành lí.

Xe chạy được nửa đường, Viêm Bá Nghị mở miệng hỏi trước: “Nghe nói, em đầu tư vận hành cho mấy công ty hả?”

Lăng Vi nghiêng đầu nhìn sang Viêm Bá Nghị: “Anh điều tra tôi?” Thực ra cô đã nghĩ ra từ trước rồi, với địa vị và quyền lực của Viêm Bá Nghị ở thành phố Liễu, muốn có được thứ gì đó, rất dễ dàng.

“Anh nghe Sở Dụ nói, em còn đi đến tập đoàn Thượng Lạc phỏng vấn cho chức vụ Tổng giám sát? Nhà thiết kế trang sức Monica kia chính là em?” Bản thân Viêm Bá Nghị nói xong cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, 5 năm không gặp, Lăng Vi đã thay đổi rất nhiều, rất nhiều. Không biết 5 năm nay cô đã sống như thế nào.

Lăng Vi sửa sang lại quần áo, gặt đầu. Quyết định tìm đề tài tán gẫu, nghĩ một chút rồi hỏi: “Sở Phong và Sở Dụ là anh em sinh đôi à, tôi đoán Sở Dụ là anh có đúng không?”

Viêm Bá Nghị nương theo đề tài này: “Sở Phong nói với em hả?”

“Tính cách của hai người hoàn toàn không giống nhau, rất rõ rệt. Sở Dụ có vẻ có thể gánh vác trách nhiệm hơn, còn Sở Phong, vẫn còn có chút xúc động, không đủ chừng mực, ngại quá, tôi nói nhiều rồi.” Lăng Vi lập tức dừng lại.

Khóe mắt lại nhìn thấy Viêm Bá Nghị mỉm cười lắc đầu: “Anh thích trò chuyện với em thế này. Vi Vi, tuy em đã ở lại bên cạnh anh, nhưng, anh vẫn có cảm giác em sẽ biến mất bất cứ lúc nào.

Lăng Vi vuốt ve lọn tóc của mình, cười nói: “Sao thế được.”

Viêm Bá Nghị không tiếp lời, bất kể là trên thương trường hay là trong xã hội đen, anh đều là người thuận lợi trên mọi mặt, khi đối mặt với người, với sự việc không thể nào đơn giản như thế được. Nhưng ở trước mặt Lăng Vi, anh muốn làm một người thẳng thắn, chân thành.

Sau khi sắp xếp hành lí trong căn hộ xong, Lăng Vi bảo Viêm Bá Nghị một mình về bang Xích Viêm, cô thì thuê xe đến công ty thiết kế trang sức Thái Đạt. Công việc đầu thầu của Catier đã kéo dài nửa tháng, tuyên truyền với bên ngoài là chính đồn nội bộ, tình huống thực sự là gì thì không ai biết cả, những chuyện này cũng không liên quan gì nhiều đến cạnh tranh đầu thầu, Lăng Vi cũng lười quan tâm tới.

Nếu vẫn còn một chút thời gian, Lăng Vi cảm thấy cần phải để cho công ty thiết kế trang sức Thái Đạt thử xem sao. Về chuyện Sở Dụ liên tục gọi điện đến mời cô trở về Thượng Lạc lần nữa, cô đã trịnh trọng từ chối rồi. Một nhân viên bị sắp bài xích, còn có thể phát triển được gì chứ? Lại nói, cô cảm thấy mình với cô Vu Na kia không hợp, bài xích tương đối dữ dội.

Vừa đến cửa công ty, Lăng Vi xuống xe, đã trông thấy có rất nhiều người tụ tập ở đại sảnh lầu một. Bên trong có tiếng chửi rủa, cũng có tiếng khóc, tiếng xin tha càng nhiều hơn.

Cô lách qua đám người đi về phía thang máy, xưa nay cô không hề đi dòm ngó mấy chuyện náo nhiệt thế này. Sau khi thang máy đến lầu một, trước khi đi vào, cô nghiêng đầu nhìn một cái, từ kẽ hở của đám đông, vừa vặn nhìn thấy một cô gái tóc dài bị một người phụ nữ khác nhấn xuống đất.

Sẽ không phải là cảnh phim vợ lớn đầu đá với kẻ thứ ba gì đó chứ? Lăng Vi lắc đầu cười trừ, sau khi đi vào thang máy nhấn vào số tầng, đi thẳng đến tầng lầu vị trí của công ty.

Vừa vào công ty, liền nhìn thấy mọi người đang tụm năm tụm ba với nhau bàn tán chuyện gì đó, mọi người vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy cô, rồi rít giải tán.

Lăng Vi đi về phòng làm việc của mình, bắt đầu sắp xếp email mà trợ lý đã sàng lọc. Thực ra cô từng có ý nghĩ mang theo một hai người trợ lý đi theo bên mình, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, thân phận của cô bây giờ không thích hợp để lộ ra ngoài cho lắm. Sống những ngày tháng bình thường, thực sự rất tốt.

“Cộc cộc cộc.” Đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, Lăng Vi ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Ngô Mỹ Mỹ đứng bên ngoài cửa kính thủy tinh, cô gật đầu một cái, Ngô Mỹ Mỹ đi vào.

Một mùi thơm của nước hoa bay lướt qua, Lăng Vi lấy khăn tay ra che mũi lại, mỉm cười, tỏ ý bảo Ngô Mỹ Mỹ ngồi xuống sofa tiếp khách.

Sau khi Ngô Mỹ Mỹ ngạc nhiên khoảng không chấm mấy giây, thì ngồi xuống ghế sofa tiếp khách cách Lăng Vi hơi xa một chút. Bình thường cô ta đều trực tiếp ngồi vào ghế trước bàn làm việc của tổng giám đốc Lăng, hôm nay lại..... Thân là nhân viên có tính nhạy cảm, cô ta có chút khó hiểu.

Sau khi thấy Ngô Mỹ Mỹ ngồi xuống, Lăng Vi bưng ly trà lên uống một ngụm, khăn tay vẫn che mũi lại: “Bản thiết kế về như thế nào rồi?”

“Đã y theo ý của cô, tôi thiết kế hai dòng sản phẩm, phong cách khác nhau, một kiểu thực nữ, một kiểu trẻ trung. Bản thảo tôi cũng mang đến rồi, cô có muốn xem không?” Ngô Mỹ Mỹ gợn tay cầm lấy cái ly trên bàn trà, vừa rót nước vừa nói với Lăng Vi.

Thấy Lăng Vi gật đầu, cô ta uống hết cả ly nước, mới cầm tài liệu đi đến trước mặt Lăng Vi, đưa cho cô.

Lăng Vi nhanh chóng gợn tay nhận lấy, tỉ mỉ nhìn bản vẽ. Đối với bản vẽ tay của Ngô Mỹ Mỹ, cô rất hài lòng. Xem ra, đây là một hạt giống tốt, sau này phải bồi dưỡng nhiều hơn.

“Cứ thế vẽ tiếp đi, những việc khác trong công ty cô không cần lo, tôi sẽ bảo người khác đi làm. Tôi cho cô thêm thời gian hai ngày, hai ngày sau mang theo bản vẽ thành phẩm và bản phân tích điện tử đến gặp tôi.” Lăng Vi trả bản vẽ thiết kế trong tay cho Ngô Mỹ Mỹ.

Ngô Mỹ Mỹ nhận lại, để trong túi xách của mình, xoay người đi ra ngoài. Trước khi ra khỏi cửa còn trao cho Lăng Vi một ánh mắt tự tin.

Lăng Vi mỉm cười phát tay, lấy khăn tay trên mũi ra, trong lòng nghĩ, nếu lần sau Ngô Mỹ Mỹ còn xịt nước hoa, cô sẽ nhìn không được phải nói ra thôi. Trước mặt Ngô Mỹ Mỹ, cô không hề làm dáng, cô cảm thấy Ngô Mỹ Mỹ cực kỳ có năng lực, chỉ là chưa có nơi để phát huy thật tốt mà thôi. Kể từ cuộc trò chuyện sâu sắc trước đó, Ngô Mỹ Mỹ cũng đã có cái nhìn mới về cô, từ đó về sau không còn cảm giác xa cách giữa cấp trên, cấp dưới nữa. Có lẽ là hiểu nhau không cần phải nói đi.

Mở máy tính lên, lật xem các loại email, Lăng Vi lại bắt đầu bận rộn. Đợi đến khi bụng cô kêu rột rột, cô mới nhớ ra mình vẫn chưa ăn cơm trưa. Nghĩ đến công việc cũng đã làm xong rồi, cô định cho mình tan ca sớm, trở về xem xem Dịch Dịch đang làm gì, vậy mà cả một ngày cũng không gọi điện cho cô, xem ra thật sự là có daddy không cần mami nữa rồi.

Sau khi thu dọn những đồ dùng cá nhân trên bàn làm việc xong xuôi, Lăng Vi xách túi lên muốn đi. Vẫn chưa đi đến cửa, thì đã thấy phó tổng giám đốc đến gõ cửa.

Cô đi qua đó, tự mình mở cửa cho phó tổng giám đốc vào. Trong lòng nghĩ, cánh cửa thủy tinh này cũng không đến nỗi đáng ghét, không thấy được người ở bên trong, nhưng có thể thấy được người bên ngoài đến, lựa chọn của trợ lý thật sự không tồi.

“Phó tổng giám đốc Lưu, có chuyện gì sao?” Lăng Vi lại ngồi vào bàn làm việc của mình, nhìn gương mặt mập mạp phát tướng của Lưu Kế Phát.

Lưu Kế Phát chà chà lòng bàn tay, về mặt chột dạ nhìn Lăng Vi. Ấp a ập ứng nửa ngày không nói ra được chữ nào.

Lăng Vi lạnh lùng nhìn hắn ta: “Phó tổng giám đốc Lưu ập a ập ứng, rốt cuộc là muốn nói cái gì, tôi còn có việc, thời gian của mọi người đều rất quý báu. Đợi đến khi phó tổng giám đốc Lưu nói được rồi, hãy đến gặp tôi vậy.” Lăng Vi nói xong, liền đi ra ngoài.

Lưu Kế Phát lập tức đuổi theo nói: “Tổng giám đốc, thư ký phòng làm việc của tôi bị vợ của giám đốc Trường phòng Quảng cáo đánh, bị thương khá nặng, được đồng nghiệp đưa đi bệnh viện rồi. Nhưng vợ của giám đốc Trương đến bây giờ còn chưa đi, ồn ào đòi tìm lãnh đạo công ty, chuyện này.....”

Lăng Vi quay đầu lại thì nhìn thấy Lưu Kế Phát đang cầm khăn tay lau mồ hôi trên trán, cô xoay người lại khinh bỉ liếc ra ngoài cửa, trong lòng đã hiểu rõ nguyên do của chuyện này.

Nghĩ lại, người bị vây xem lúc này hẳn là vợ của giám đốc Trương và thư ký của Lưu Kế Phát rồi. Nhìn điệu bộ này của Lưu Kế Phát, đoán chừng cũng có một chân với cô thư ký kia, chắc là bị cô thư ký kia nắm được chuyện gì trong tay, nên mới đến thu dọn tàn cuộc, nếu không, biết được tổng giám đốc cô đây ở công ty, ông ta là phó tổng giám đốc đã trốn từ sớm rồi.

“Những chuyện này tìm người ở bộ phận hành chính xử lý đi, tôi đang vội.” Nói xong, Lăng Vi không chờ Lưu Kế Phát nói gì nữa, đã đẩy cánh cửa thủy tinh ra, sải bước rời đi.

“Tổng giám đốc Lăng, tổng giám đốc, cô đừng đi, tôi.....” Ở phía sau, Lưu Kế Phát kêu hai tiếng, thấy Lăng Vi sắp đi qua phòng làm việc của giám đốc Trương rồi, tức thì lại cao giọng kêu lên: “Tổng giám đốc đi thông thả.”

Lúc này, cửa phòng làm việc của giám đốc Trương bị đẩy ra, vợ của giám đốc Trương tức giận đứng đứng đi ra, sai bước đi lên phía trước ngăn Lăng Vi lại, giọng điệu cực kỳ không thân thiện nói: “Cô chính là tổng giám đốc? Thư ký của các người quấy nhiễu chồng tôi, có ý định phá hoại gia đình tôi, tôi muốn nói với công ty các người, các người phải bồi thường phí tổn hại tinh thần cho tôi.”

Lăng Vi cười nhạo nói: “Chuyện này không nên tìm công ty chúng tôi chịu trách nhiệm, tôi còn muốn tìm giám đốc Trương tính sổ đấy, trong chỗ làm việc vậy mà lại lạm dụng chức quyền trêu chọc thư ký, tổn hại đến danh dự của công ty, phá hoại sự phát triển của công ty.....” Lăng Vi bỏ ba la nói một tràng, cuối cùng ngừng lại trong tiếng hét chói tai của vợ giám đốc Trương.

“A, cô là Lăng Vi! Cô, cô cô..... Cô là tổng giám đốc ở đây?” Người phụ nữ trước mặt trừng lớn hai mắt, chỉ vào Lăng Vi, cực kỳ kinh ngạc.

Lăng Vi nhìn người phụ nữ kia hai cái, phát hiện không phải là người quen, sao lại gọi tên của cô?

Người phụ nữ kia nhìn ra Lăng Vi không nhận ra mình, con ngươi đảo quanh, cười ha hả. Bộ dáng phóng khoáng, khoa trương này, khiến cho Lăng Vi nhớ đến một người bạn học thời trung học phổ thông.

Những nhân viên đi ra vây xem, lúc nghe thấy tổng giám đốc của bọn họ khí thế ép người như thế, muốn vỗ tay kêu hay, lại nghe thấy người đàn bà chanh chua đó gọi tên của tổng giám đốc, dường như đã quen biết từ sớm vậy.

“Tôi là Vương Xảo, còn nhớ tôi không, lúc trước ngồi dãy cuối cùng đó.” Vương Xảo vươn tay kéo kéo cánh tay của Lăng Vi, nụ cười trên mặt nhìn qua có chút cứng nhắc, hình như là đi chứng sau phẫu thuật thẩm mỹ.

Lăng Vi ngạc nhiên, f*ck..... Cô nhớ dáng vẻ của Vương Xảo rất lung linh, nhìn bộ dạng bây giờ, thật sự là..... Không hợp với trước kia chút nào.

Quay đầu lại nhìn các nhân viên ở các khu làm việc đang nhìn qua đây, họ nhẹ một tiếng, rất hiệu quả, các nhân viên lập tức ngồi về vị trí của mình.

Wang Xao kéo Lăng Vi qua một bên, thần bí hỏi: “Sau này tôi nghe nói cô theo người có tiền đi mất rồi, là thật hả. Có cơ hội dẫn đến cho mọi người xem xem, đúng lúc tháng sau có buổi họp mặt bạn bè, đây là số điện thoại của tôi, đến lúc đó nhớ gọi cho tôi nhé, không đến là không được đâu đấy. Nếu như cô không đến, tôi sẽ dẫn các bạn học đến công ty của cô tìm cô.” Vương Xảo nhét một tấm danh thiếp vào tay Lăng Vi, cười hi hi nhìn cô, không hề có ý muốn rời đi.

Lăng Vi nhìn dáng vẻ của Vương Xảo bây giờ, đột nhiên có chút tội nghiệp cho giám đốc Trương. Gương mặt này, cười, thì cứng nhắc, khóc, đoán chừng còn khủng khiếp hơn. Cũng khó trách giám đốc Trương ra ngoài ăn vụng. Khụ khụ, chỉ trách số mệnh của cô thư ký kia không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chương 62 – Mami, daddy, xin ngủ chung.

“Nếu đã là người quen, thì tôi không đòi cô bồi thường gì nữa, nói cho con điểm kia biết, đừng nghĩ đến chuyện lừa người khác, tôi đây chính là không có tiền, mạng thì có một cái. Nếu cô ta còn dám gây sóng gió nữa, tôi sẽ thay trời hành đạo đây.”

Lăng Vi chậm chạp gật đầu, không nói gì, lúc này cô không biết nên nói gì mới có thể làm cho người phụ nữ vắng nước miếng tung tóe này im miệng lại.

Wang Xao thấy Lăng Vi gật đầu, xoay người lại đi vào phòng làm việc của giám đốc Trương, vừa đi được mấy bước lại quay người trở lại, cười rạng rỡ, làm Lăng Vi kinh hãi đến mức nổi da gà đầy người.

“Vi Vi này, lão Trương nhà chúng tôi, vẫn làm phiền cô rất nhiều nhé.”

Lăng Vi không nhúc nhích chút nào, miệng cũng nín thinh. Nhưng cô Vương Xảo kia không đợi cô trả lời gì, đã đi vào phòng làm việc của giám đốc Trương, lúc đóng cửa, từ bên trong lại bay ra một câu nói: “Đừng quên đến tham gia bữa tiệc bạn học đấy.”

Thật là máu chó mà. Vương Xảo trước kia có phải đã bị yêu quái nuốt mất rồi không, sao mà bây giờ lại trở thành đáng yêu thế này..... Cô em đáng yêu lung linh của tôi biến thành yêu ma rồi, oh my god!

Lăng Vi quay đầu nhìn sang phó tổng giám đốc Lưu đi theo sau lưng cô, thật sự phải cảm ơn hắn ta một chút, nếu không phải hắn kêu to lên, thật sự cô cũng sẽ không gặp được Vương Xảo kinh người như thế.

Mồ hôi trên trán Lưu Kế Phát càng lau càng nhiều, sau khi hắn ta thấy Lăng Vi quay đầu lại, toét miệng cười, muốn chuộc lỗi, nhưng chỉ nhận được một cái liếc mắt. Hắn sẽ không biết được, từ biểu hiện của hắn trong ngày hôm nay, thì sắp phải bị sa thải rồi.

Lăng Vi xuống lầu, lại thuê xe về bang Xích Viêm. Trên đường đi, Từ Niệm Niệm gọi đến mấy cuộc điện thoại, Lăng Vi đều không để ý tới. Chính sang chế độ im lặng, nhìn đi động rung lên trong lòng bàn tay, cô biết con nhỏ lười dài Từ Niệm Niệm kia muốn hỏi cô cái gì. Bây giờ cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đợi chờ Từ Niệm Niệm nã pháo, dứt khoát tạm thời không để ý đến trước đã.

Tính cách chết cũng không từ bỏ của cô nàng kia, thật là không thể không khâm phục mà. Lăng Vi nhìn khung cảnh bên ngoài xe, thở dài một hơi. Nhận cuộc gọi của Từ Niệm Niệm.

“Cậu giỏi thật đấy, lại không bắt máy của bà đây, Vi Vi, gan của cậu lớn rồi ha.” Giọng điệu của Từ Niệm Niệm rất chói tai, Lăng Vi không nói gì.

“Mình biết tại sao cậu không nhận điện thoại của mình, chẳng phải là sợ mình nhiều chuyện hay sao, hôm nay mình không hỏi hung khí của anh nhà cậu có lớn không, sống có tốt không, chỉ muốn hỏi cậu, rốt cuộc Dịch Khôn thế nào rồi? Cậu đã làm gì anh ta rồi?”

Lừa gạt lớn thật đấy, từ khi về thành phố Liêu, đây là lần đầu tiên Lăng Vi nghe thấy Từ Niệm Niệm nổi bão trong điện thoại. Sao cô biết được Dịch Khôn làm sao chứ. Sau khi anh ta đưa mình ra khỏi biệt thự của lão già Tổng Thu Minh, đưa về công ty, thì cô chưa từng gặp lại Dịch Khôn nữa.

Giọng điệu của Từ Niệm Niệm cực kỳ không tốt, cô ấy thở dài, nói: “Vi Vi, mình mặc kệ rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ hi vọng cậu đừng quá., thôi bỏ đi, mình biết cậu không cố ý, chỉ là. trước giờ chưa từng thấy anh ta sa sút như vậy bao giờ, thiếu chút nữa bị phóng viên chụp được. Phóng viên của nước ngoài không dễ nói chuyện vậy đâu.”

Mất thấy sắp đến bang Xích Viêm rồi, Lăng Vi xin tha, nói: “Niệm Niệm, mình sai rồi, tuy mình không biết mình sai chỗ nào, nhưng làm cậu giận chính là mình không đúng, nếu cậu cũng đã nổi giận rồi, có thể tha cho mình rồi phải không, mình đâu có trêu chọc cậu, sau này thay đổi còn không được sao. Cùng lắm thì khi nào cậu muốn nổi giận thì nói cho mình biết, lúc đó mình lại.” Nói mãi, nói mãi, giọng điệu của Lăng Vi lại thay đổi.

“Lăng Vi, cậu chờ đó, bà đây muốn về nước rồi, cẩn thận chút, đến lúc đó phải hầu hạ ăn ngon uống ngọt đấy, nếu không mình sẽ tìm người đàn ông kia của cậu để tiết lộ tin tức.” Trong điện thoại vang lên tiếng nhân viên công tác thúc giục, Lăng Vi biết con giận của Từ Niệm Niệm đã xả xong rồi, tuy vẫn không hiểu lắm tại sao cô ấy lại vì chuyện của Dịch Khôn mà giận mình.

Cách bang Xích Viêm khoảng hơn 100m thì xe bị người của bang Xích Viêm ngăn lại, cô biết, bang Xích Viêm bên này canh phòng nghiêm ngặt, xe từ bên ngoài không được đến quá gần cổng lớn.

Vừa xuống xe, đã nhìn thấy Dịch Dịch đang đứng ở cổng lớn kêu mình. Nụ cười bên môi Lăng Vi từ từ lan rộng ra, bước nhanh đi về phía con trai.

Vừa đi, trong đầu vừa ngẫm lại những chuyện đã xảy ra trong hôm nay. Cô tưởng đâu chỉ là một bản nhạc đệm máu chó, lại không ngờ đến vì Vương Xảo, lại dẫn đến nhiều chuyện như vậy.

“Mami, sao giờ mới về thế?” Sau khi Lăng Dịch Sâm ném những thứ trong tay cho chú khờ khạo, tươi cười chạy về phía Lăng Vi.

Lăng Vi băng qua đường rồi ngồi xổm xuống, dang hai tay ra, bế con trai lên. Vuốt ve gương mặt đỏ lên của cậu, yêu thương hỏi: “Hôm nay có ngoan không? Cơm trưa ăn gì vậy?”

Lăng Dịch Sâm cọ cái mũi nhỏ lên vai của mami hai cái, nũng nịu nói: “Bữa trưa ăn một bữa hoành tráng luôn đó, hi hi, là chú khờ khạo cho người mua về. Mami ăn gì rồi?”

“Tại sao không ăn ở nhà ăn?” Lăng Vi vỗ nhẹ lên lưng con trai, đi theo Sở Phong đang cười tươi rói vào trong.

“Ặc. Chuyện này hả.” Lăng Dịch Sâm ngừng một chút, vuốt tóc của mami, mới nói tiếp: “Tuy đồ ăn của nhà ăn cũng được, nhưng đầu bếp không đẹp, ảnh hưởng đến cảm giác thèm ăn của con, mami, mẹ nói với daddy tìm hai đầu bếp nữ xinh đẹp về được rồi, có thể biểu diễn cho con xem kéo mì sợi, hoặc là thể hiện kỹ thuật dùng dao.”

Lăng Vi lập tức cắt ngang lời nói của con trai, nghiêm nghị hỏi: “Dịch Dịch, câu này ai dạy con nói?” Ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng của Sở Phong một cái, dường như bị cô làm cho kinh hãi, dừng bước, quay người lại, lắc tay liên tục, tỏ ý không phải anh ta dạy tiểu thiếu gia nói đầu nhà.

Lăng Dịch Sâm nằm sấp trên vai Lăng Vi, không hề biết dáng vẻ của chú khờ khạo bây giờ rất đau khổ, cậu thở nhẹ một hơi, như một ông cụ non khuyên nhủ Lăng Vi: “Mami, nói mấy câu này chẳng phải rất bình thường sao, mẹ nuôi Niệm Niệm cũng từng nói tìm mấy người đẹp dễ nhìn, mặc ít một chút, biểu diễn kéo mì ở trước mặt chú Dịch Khôn mà.”

“Phụt.” Sở Phong bật cười, sau khi thấy sắc mặt của Lăng Vi thì nụ cười cứng lại trên mặt. Tiểu thiếu gia của bang Xích Viêm bọn họ đừng đáng yêu quá như thế có được không chứ, cái cô Niệm Niệm gì kia ý nói là kéo mì hay sao? Nghe nhầm rồi đó, ha ha ha ha ha, hần là.

“Khụ khụ khụ, Dịch Dịch, sau này không được nói những câu như vậy nữa, mẹ nuôi đâu có nói như thế, con nghe nhầm rồi.” Lăng Vi cảm thấy tức ngực, con nhỏ Từ Niệm Niệm này, nếu sau này còn dám ở trước mặt con trai mà trêu ghẹo đàn ông nữa, thì cô tuyệt đối không tha thứ dễ dàng nữa. Nhìn xem, ảnh hưởng đến Dịch Dịch thành như vậy rồi. Đoán chừng Dịch Dịch háo sắc như thế, cũng có liên quan đến sự ảnh hưởng từ mẹ nuôi Niệm Niệm của nó rồi.

Lăng Dịch Sâm ý thức được mình đã nói sai rồi, vội vàng bịt miệng lại, dùng sức gật đầu. Trong nháy mắt sau đó bắt đầu dời sự chú ý của Lăng Vi đi: “Mami, sau khi daddy đi ra ngoài với mẹ còn chưa về nữa, có phải mẹ làm ba giận rồi không?”

Lăng Vi đã đi đến hành lang, thả Lăng Dịch Sâm xuống ghế dây mây, nhìn lướt qua hoàn cảnh xung quanh. Với cô, bang Xích Viêm rất xa lạ, sau này cô

phải sống ở đây, cô nên tìm hiểu kỹ càng một chút.

Khỏe mắt của Lăng Vi thấy Sở Phong nhón chân bước nhanh vài bước, sau đó chạy như bay rời khỏi. Xem ra tên này đang sợ mình tính sổ với anh ta đây.

“Mami, mẹ còn chưa trả lời, daddy đi đâu rồi? Mẹ là vợ của ba, sao có thể không quan tâm tình hình của ba chứ?” Lăng Dịch Sâm không biết lấy thịt bò viên từ đâu ra, đang mở bao bì ra ăn.

Lăng Vi xoay người đứng trước mặt Lăng Dịch Sâm, từ trên cao nhìn xuống cậu, xắn tay áo lên, quát lớn: “Lăng Dịch Sâm, ngứa da phải không, hả?”
Thằng ranh con này, dạo gần đây không ngoan chút nào, đừng tưởng rằng có Viêm Bá Nghị làm chỗ dựa rồi thì không xem bà mẹ này ra gì nhé. Xem cô xử lý hai cho con này thế nào.

“Ặc, mami, mẹ xem, daddy về rồi kìa.” Lăng Dịch Sâm vốn muốn co giò lên chạy, nhưng lại hiểu rõ tính tình của mami, lúc này càng chạy càng dễ bị xử. Thời khắc quan trọng còn có daddy tiếp sức, thấy Viêm Bá Nghị đang bước về bên này, trong lòng Lăng Dịch Sâm hận không thể lập tức bay vào lòng của anh.

Lăng Vi nhìn theo hướng ngón tay nhỏ của Lăng Dịch Sâm chỉ vào, liền thấy Viêm Bá Nghị đang đi qua đây, nụ cười trên mặt rất tươi, giống như muốn chia sẻ tin tốt gì vậy.

“Vi Vi, anh gọi điện cho em, sao em không bắt? Muốn đến công ty đón em, kết quả em đã về trước rồi.” Đi đến trước mặt Lăng Vi, Viêm Bá Nghị mở miệng nói trước.

Lăng Vi gật đầu, mặt không cảm xúc nhìn sang Lăng Dịch Sâm. Cúi đầu nhỏ giọng nói: “Mami cho con một cơ hội, nếu tối nay con không qua tìm mami ngủ cùng, vậy thì..... con chờ bữa ăn dinh dưỡng của mami đi!”

“Đừng mà.” Trong nháy mắt bạn nhỏ họ Lăng mặt đầy nước mắt, cậu trừng đôi mắt to long lanh ánh nước lên, cầu xin daddy giúp đỡ. Nhưng tiếc rằng, daddy vừa bước đến trước mặt mami, thì trong mắt chỉ có mami thôi, không thèm nhìn đến cậu cục cưng đáng yêu này đây.

“Hôm nay tôi không có việc gì nhiều nên về sớm.” Lăng Vi bế Lăng Dịch Sâm lên, đi theo Viêm Bá Nghị vào sân viện của anh.

Nhìn Viêm Bá Nghị đi song song với mình, trong lòng Lăng Vi khẽ rung động. Một trước một sau là thể hiện thân phận, đặc biệt là người mang thân phận đại ca xã hội đen như Viêm Bá Nghị.

Cô có thể hiểu được vì sao Sở Phong vẫn luôn đi phía trước, đó là người dẫn đường. Mà Viêm Bá Nghị, Lăng Vi biết, anh muốn cho mình một khoảng khách song song, bởi vì đi song song từ từ rồi sẽ trùng nhau.

Đi đến tòa nhà của Viêm Bá Nghị, anh xoay người đón lấy Dịch Dịch trong lòng Lăng Vi. Hôn lên trán cậu con trai cưng của anh, rồi mới nói: “Buổi tối cùng nhau ăn cơm nhé, anh đã cho người tìm một đầu bếp chuyên làm món ăn trẻ em, Dịch Dịch sẽ thích.”

“Daddy, là người đẹp hả?” Lăng Dịch Sâm lập tức xen ngang, vừa nghe nói đến ăn, thì mặt mày hớn hờ lên.

Lăng Vi bắt đầu đi lắc đầu, thằng nhóc này hết thuốc cứu rồi. Rõ ràng vừa rồi cô nhìn thấy Dịch Dịch trề cái miệng nhỏ ra, vẻ mặt như bị đối xử lạnh nhạt vậy, bây giờ lại có dáng vẻ như thế, thể giới của con nít, quả nhiên ngoài trời âm u thì chính là trời đẹp, không có những thứ khác.

Viêm Bá Nghị sửa sang lại cổ áo của con trai, gật đầu nói: “Là nữ, nhưng mà..... đẹp thì không tính là đẹp.”Ặc, anh cũng có dặn dò thuộc hạ tìm một đầu bếp mặt mũi đẹp để một chút, lúc ăn cơm cũng vui lòng vui mắt. Nhưng đáng tiếc, ở thành phố Liễu không dễ tìm được đầu bếp như thế.

“Thôi vậy, không làm khó ba nữa, daddy, con muốn thương lượng với ba một chuyện.” Lăng Dịch Sâm nằm sấp trên vai Viêm Bá Nghị, kề tai anh nhỏ nhẹ nói một câu.

Lăng Vi đứng yên tại chỗ nhìn hai cha con trao đổi với nhau rất tốt, trong lòng có chút cảm thán. Nhưng chỉ nhún mày một cái, không nói gì cả.

Sau khi một nhà ba người, hòa thuận, vui vẻ ăn một bữa cơm xong, Lăng Vi lại nhìn Lăng Dịch Sâm. Dùng ánh mắt nhắc nhở lời nói của cô lúc nãy.

Lăng Dịch Sâm cố tình không nhìn ánh mắt của mami, cậu cười hi hi nhìn sang Viêm Bá Nghị. Muốn nhân lúc mami không chú ý mà cầu cứu daddy.

Lúc này, Sở Phong và Mộ Bạch đi qua, Mộ Bạch vừa đi tới, thấy Lăng Vi nhìn mình, thì cảm thấy cả người lạnh run lên. Trong lòng thầm cầu nguyện, cô Lăng này đừng làm khó dễ anh ta, lúc trước người bị kiềm kẹp là Mộ Bạch anh ta nha, cô Lăng đây đâu bị thiệt thòi gì.

“Mộ Bạch, sao cậu đỏ mặt hồi vậy? Đêm tối rồi, cũng đâu có nóng.” Sở Phong trêu chọc. Thấy Mộ Bạch liếc anh ta một cái, anh ta lập tức im miệng.

Cả bang Xích Viêm này, ngoài Lão Đại, cũng chỉ có hai mẹ con Lăng Vi dám tỏ vẻ với Mộ Bạch. Đám anh em trong bang, không một ai dám chống đối chính diện với Mộ Bạch, lần trước Sở Phong bị Mộ Bạch bỏ thuốc xổ, tiêu chảy đến mất nước lại nằm trên giường vài ngày, đây chính là một minh chứng, nên trên mức độ nào đó, Sở Phong cũng sẽ “nhường” Mộ Bạch. Không biết khi nào anh ta sẽ lại cho bạn thêm một gói thuốc nữa đâu, vậy nên đừng chọc tới Mộ Bạch.

“Carrera đã đến bang Đầu Ưng rồi.” Sở Phong đứng sau lưng Lão Đại bắt đầu báo cáo tin tức, đây đều là do thuộc hạ của anh ta điều tra ra.

Mộ Bạch đứng bên tay phải Viêm Bá Nghị, đo huyết áp cho anh. Thuốc cho buổi tối đã làm nóng rồi, một thuốc hạ ở phía sau đang bụng đến.

Viêm Bá Nghị tỏ ý bảo Sở Phong nói tiếp, đợi Mộ Bạch đo huyết áp xong, thấy Lăng Vi tự đưa thuốc đến cho mình, anh cười rồi nhận lấy, một hơi uống cạn.

“Lão Đại, vậy chúng ta có cần cảnh cáo bang Đầu Ưng không?” Sở Phong thấy Viêm Bá Nghị đã súc miệng, mới hỏi tiếp.

“Không cần, người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, thì diệt cỏ tận gốc. Lần trước đã cho bang Đầu Ưng một bài học rồi, lần này xem bọn chúng có biết điều không, cậu dẫn dò thuốc hạ, để ý động tĩnh của Ưng lão đại.” Viêm Bá Nghị nhìn Lăng Dịch Sâm nuốt xuống miếng cơm cuối cùng trong chén xong, liền đi qua bế cậu lên.

Người khác có biết điều hay không, Sở Phong không biết, dù sao anh và Mộ Bạch cũng rất là biết điều nha. Vừa nói chuyện xong, uống thuốc xong, lập tức chạy lấy người.

Từ sảnh ăn cơm đi ra, Mộ Bạch vẫn cảm thấy cả người có chút rét, lạnh cả sống lưng. Lăng Vi không làm khó dễ mình, thậm chí một câu cũng không nói, nhưng anh ta vẫn có chút lo lắng, không biết vì sao, cứ lo sợ không yên.

“Đừng nghĩ nữa, sẽ không làm gì hai chúng ta đâu, cô Lăng cũng hiểu chúng ta làm như thế là vì suy nghĩ cho Lão Đại, cô ấy đã đến bang Xích Viêm rồi, thì sẽ không rời khỏi dễ dàng. Tôi cảm thấy, cô ấy là một người có tình nghĩa.” Sở Phong vỗ vai Mộ Bạch, nói.

Mộ Bạch lại tặng cho Sở Phong một cái liếc mắt, bước chân không dừng lại, vừa đi vừa nhìn phía trước, nói: “Tôi thật sự cảm thấy người phụ nữ Lăng Vi này không bình thường, nhưng lại không điều tra được gì, hi vọng cô ấy thật lòng với Lão Đại, bằng không.....” Trong mắt Mộ Bạch lóe lên tia sáng.

“Bằng không cậu muốn thế nào, nói cậu ngốc, cậu thật đúng là ngốc, trước kia chẳng phải cậu từng thăm dò Từ Niệm Niệm sao? Tôi cũng thấy quen tai lắm, người phụ nữ đó lại là mẹ nuôi của thiếu gia, đúng rồi, Mộ Bạch, cậu thăm dò Từ Niệm Niệm làm gì thế? Lẽ nào?” Sở Phong mờ ám nhìn Mộ Bạch, muốn nhìn ra được chút gì đó trong mắt của Mộ Bạch.

“Hay là đến phòng tôi uống trà?” Mộ Bạch nghiêm mặt, giọng điệu hơi trầm thấp.

Sở Phong vội lắc đầu chạy đi, lần trước trúng thuốc xỏ, chính là sau khi Mộ Bạch mời anh ta uống trà.

Trong phòng ngủ của Viêm Bá Nghị, Lăng Dịch Sâm nhảy lên giường lớn, nhìn daddy và mami ở trên sofa mắt to trừng mắt nhỏ.

“Đã khuya lắm rồi, nên nghỉ ngơi thôi, em.....” Viêm Bá Nghị vừa mở miệng, Lăng Vi lập tức nhìn sang Lăng Dịch Sâm.

Lăng Dịch Sâm hiểu ý, lập tức nói: “Daddy, hôm nay con ngủ chung với mami.” Nói xong còn nịnh nọt nhìn sang Lăng Vi. Lăng Vi mỉm cười, gật đầu.

“Ồ, được rồi, vậy anh.....” Viêm Bá Nghị đứng lên nhìn Lăng Dịch Sâm, anh nháy mắt một cái, Lăng Vi liền nghe Lăng Dịch Sâm năn nỉ: “Mami, con muốn ngủ chung với daddy và mẹ.”

Hai mắt Lăng Vi trừng lớn, thấy Viêm Bá Nghị rất “khó xử” nhìn mình, sau đó lại nghe tiếng Dịch Dịch nài nỉ lần nữa, cô máy móc nhúc nhích cái cổ, gật đầu một cái.

Tiếng hoan hô vang lên, Lăng Vi biết mình đã trúng kế rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chương 63 – Ba yêu mami, nhiều hơn mami yêu ba một chút

“Lăng Dịch Sâm.” Lăng Vi hét lớn một tiếng, tiện tay cầm lấy cái gối bên cạnh lên, ném qua đó. Bạn nhỏ họ Lăng biết mami sẽ ra chiều này, sớm đã chạy xuống giường trốn sau lưng Viêm Bá Nghị, còn ra vẻ đáng thương nói: “Daddy, mami không cần chúng ta nữa, chúng ta bỏ nhà ra đi đi.”

Viêm Bá Nghị bế con trai, cũng vô cùng đáng thương nhìn Lăng Vi, lại cúi đầu nói với Lăng Dịch Sâm: “Nếu không thì daddy dắt con đi chỗ khác ngủ nhé.”

Lăng Vi ngồi xếp bằng trên sofa, nhìn hai cha con kẻ hất người phụ họa, bắt đầu dĩ thờ dài một hơi.

“Daddy, có phải đi tìm mấy em gái xinh đẹp ngủ chung không ạ? Vậy con vẫn muốn nằm ngủ ở giữa có được không?” Lăng Dịch Sâm khiêu khích nhìn

sang mami, hừ hừ, cậu không tin mami sẽ để daddy dắt cậu đi.

“Khụ khụ, Lăng Dịch Sâm, con thật sự ngứa da rồi phải không, cời quần ra, tự mình bước qua đây.” Lăng Vi xoa xoa lòng bàn tay, mặt mày đầy vẻ vì nghĩa lớn mà bỏ qua tình thân.

Lăng Dịch Sâm cảm thấy không ổn, cậu trốn vào lòng của Viêm Bá Nghị. Viêm Bá Nghị lập tức xin tha giúp: “Vi Vi, Dịch Dịch còn nhỏ. Em muốn đánh thì đánh anh này.” Hôm nay anh phải bắt chấp tất cả, gương mặt già nua này xưa nay chưa từng hạ thấp như thế này bao giờ, vì để đạt được kế hoạch của anh và Dịch Dịch, phải bắt chấp tất cả thôi.

Lăng Vi không nói gì, đứng dậy lấy quần áo rồi đi vào phòng tắm. Cô thật sự không biết phải đối mặt với những giây phút tiếp theo như thế nào, hôm nay mới là đêm thứ hai thôi. Sau này là mỗi ngày mỗi đêm, phải trải qua thế nào đây.

Thấy mami đã đi vào phòng tắm, Lăng Dịch Sâm mới thò đầu ra, nhìn vào ánh mắt của Viêm Bá Nghị, bắt đầu phê bình: “Daddy, ba thật là không phải đàn ông mà, áp a áp ứng, lẳng nhà lẳng nhăng, trực tiếp đè mami xuống là được rồi”

“Hà?” mặt Viêm Bá Nghị đầy vẻ không dám tin nhìn sang cậu con trai 4 tuổi, sao thằng nhóc này cái gì cũng dám nói, điệu bộ như cái gì cũng biết hết thế này, trưởng thành sớm quá rồi đấy!

Lăng Dịch Sâm thấy daddy nhìn mình như vậy, gương mặt nhỏ nhắn đỏ lên, lẩm bẩm: “Con nhìn thấy lúc đi theo mẹ nuôi xem phim thần tượng đó, ặc, mẹ nuôi nói, đàn ông theo đuổi phụ nữ như thế có hiệu quả hơn. Khụ khụ, daddy, ba đừng nói với mami là con day ba nhé, mami sẽ lột da con đó.”

Viêm Bá Nghị im lặng gật đầu, con trai này, đường tình của con sau này nhất định không tầm thường đâu, vào lúc này daddy thầm khen con một chút.

Sau đó hai cha con bắt đầu thảo luận đủ loại vấn đề, không bao lâu sau, cửa phòng tắm mở ra, hai cha con lập tức cầm như hến, đổi sang gương mặt đáng thương, nhìn về phía người phụ nữ ướt sũng vừa đi ra từ phòng tắm.

“O.” Lăng Vi vừa lau tóc vừa nghĩ cách giải quyết. Nhưng nếu đã hứa với con trai rồi, thì không thể đuổi Viêm Bá Nghị ra ngoài được, cô chỉ không ngờ tới, Dịch Dịch mới tiếp xúc với Viêm Bá Nghị không bao lâu, đã thân thiết với anh như vậy rồi, hơn nữa, hình như vui đến mức bán cả mami của cậu luôn vậy.

Lúc này, Lăng Dịch Sâm lau tay lệ mắt ra đòn phủ đầu, nói trước: “Daddy, hôm nay con không khỏe lắm, ba tắm chung với con đi, nếu không con lo con sẽ xỉu mất.” Nói xong, đã bắt đầu cời quần áo của mình ra, Viêm Bá Nghị theo sát Lăng Dịch Sâm vào phòng tắm, để lại Lăng Vi cầm máy sấy tóc, ngơ ngác trước bàn trang điểm.

Lăng Vi lắc đầu bật cười, thật là không còn ai nữa.....

Nhìn bản thân mình ở trong gương, sắc mặt ửng đỏ, rất giống như đang thẹn thùng vậy. Ặc, được rồi, thật sự cô có một chút xiu, nghĩ đến chút nữa phải ngủ chung với ba của Dịch Dịch, trái tim lại bắt đầu đập thành thịch, thịch thịch.

Cắm điện cho máy sấy tóc, Lăng Vi bắt đầu sấy tóc của cô.

Về đến bang Xích Viêm, lúc vừa đi vào phòng, cô đã phát hiện trong phòng đã được lắp đặt thêm rất nhiều thứ. Bàn trang điểm, tủ quần áo nữ, còn có một số thứ vụn vặt. Chắc chắn đều là do Viêm Bá Nghị dặn người mua về, anh suy nghĩ thật là tỉ mỉ.

Tắm lòng này, coi như cô đã chấp nhận, dù sao cũng không nên lãng phí. Ít nhất cô cũng là mami của Dịch Dịch, sinh con cho lão đại của cái bang Xích Viêm này, mặc kệ lúc trước mang thai như thế nào, dù sao con trai cũng đã lớn vậy rồi.

Suy nghĩ lung tung như thế hết một hồi, lúc hai cha con ra khỏi phòng tắm, tóc của cô vẫn chưa được sấy khô. Nhìn Viêm Bá Nghị với mái tóc vẫn đang tỏa hơi nóng, trong lòng Lăng Vi như nai con chạy quanh vậy, tầm mắt tự nhiên quét về phía con trai, sau đó..... nhanh chóng cúi đầu xuống.

Lúc này, Lăng Dịch Sâm đã chạy đến trước mặt Lăng Vi, ngồi xổm xuống, ngẩng đầu nhìn lên gương mặt ửng đỏ của cô. Cười hi hi nói: “Mami, đồ mặt rồi nha, vóc dáng của daddy đẹp lắm phải không? Mami, mẹ mau lên giường nằm chung với con và daddy đi.” Nói xong, không chờ Lăng Vi nổi bão, đã nhấc đôi chân nhỏ lên chạy về phía Viêm Bá Nghị.

Viêm Bá Nghị thay đồ ngủ xong, đi đến trước mặt Lăng Vi, nhận lấy máy sấy trong tay cô, chủ động sấy tóc cho Lăng Vi.

“Tự tôi làm được rồi.” Lăng Vi giờ tay muốn giặt lại, dmn né ra, kiên trì muốn làm cho cô.

Lăng Vi nói cảm ơn, thành thật ngồi xuống, không hề nhúc nhích, chỉ chớp chớp mắt, ngáp hai cái.

Sau khi tóc được sấy khô, ba người đều leo lên chiếc giường lớn êm ái.

Lăng Vi hơi buồn ngủ, rất tự nhiên ôm lấy Dịch Dịch, rồi nhắm mắt lại. Cho dù đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi, cô vẫn có chút hồi hộp. Nhưng, vào khoảnh khắc nằm xuống, Lăng Vi đã suy nghĩ thông suốt rồi.

Cả đêm, Lăng Vi ngủ rất yên ổn. Có lẽ là vì biết Viêm Bá Nghị sẽ không ép buộc mình, nên mới yên tâm. Quan trọng nhất là, cô không phát hiện, cảm giác an toàn mà cô bị thiếu thốn kia, Viêm Bá Nghị có thể lấp đầy cho cô. Chỉ là cô không phát hiện ra mà thôi.

Sáng sớm thức dậy, Lăng Vi đã phát hiện không thấy Dịch Dịch và Viêm Bá Nghị đâu nữa. Giơ tay sờ soạng phía bên kia giường, đã lạnh buốt rồi.

Cô trở người ngồi dậy, phát hiện trong phòng khờn có bóng dáng của hai cha con. Laajo tức rời giường, sau khi rửa mặt xong thì đi ra ngoài tìm.

Đợi đến lúc Lăng Vi đi đến nhà ăn, Viêm Bá Nghị và Dịch Dịch đã uống hết một ly sữa nóng. Thấy cô đi tới, lập tức đứng lên đón.

“Ngủ ngon không?” Viêm Bá Nghị nở nụ cười ấm áp như gió xuân, mặt mày phơi phới. Tuy cả đêm không ngủ được bao nhiêu, nhưng anh thật sự rất yên lòng, rất thỏa mãn.

Lăng Vi gật đầu, ngồi bên cạnh Lăng Dịch Sâm, sau khi cầm đĩa lên, thì vurun tay gấp một cái bánh sủi cảo, cắn một miếng, phát hiện ra đó là loại nhân mà cô thích ăn.

“Anh nghe Dịch Dịch nói, em thích ăn nhân thịt dê với bầu.” Viêm Bá Nghị gấp một cái lên, để vào đĩa của Lăng Vi, sau đó bắt đầu lột trứng gà cho Lăng Dịch Sâm.

Vốn là một nhà ba người vui vẻ hòa thuận, kết quả có một vị khách không mời mà đến. sp vội vã chạy vào, báo cáo với Viêm Bá Nghị rằng thành phố C đã xảy ra chuyện, hình như là có bang phái nhỏ nào đó mới nổi lên, đã giết chết người quản lý mà bang Xích Viêm phái đến thành phố C.

“Daddy, hình như đã có rất nhiều người chết nha?” Lăng Dịch Sâm đón lấy quả trứng gà Viêm Bá Nghị đưa cho cậu, mặt mày lo lắng nói, chuyện daddy quan tâm, cậu cũng rất quan tâm.

Viêm Bá Nghị nhìn con trai và bà xã một cái, nuốt thức ăn trong miệng xuống, đứng lên mang theo sp vào phòng họp. Anh đã chuẩn bị mọi thứ để chống đỡ một góc trời, sau này, anh không cho phép hai mẹ con Lăng Vi phải mạo hiểm nữa, một chút cũng không được.

Lăng Vi nhìn theo bóng lưng Viêm Bá Nghị đi xa, khóe môi thoáng động động, cuối cùng cũng không nói gì.

Sau khi đi vào phòng họp, sp báo cáo chi tiết với Viêm Bá Nghị những chuyện đã xảy ra, hai người bàn bạc một lúc, lại gọi mb vào, anh vốn muốn bảo mb đi đến thành phố C để giải quyết chuyện này, anh ta làm việc thận trọng hơn sp một chút, suy nghĩ sự việc cũng toàn diện hơn. Nhưng vừa nhắc đến, sp và mb đều phản đối, nghĩ đến mình còn phải tiếp tục dùng thuốc, cuối cùng quyết định để sp đi một chuyến.

Đợi sp đi rồi, md mới do dự hỏi Viêm Bá Nghị: “Lão Đại, gần đây trong người có cảm giác gì khác thường không?” Anh ta cứ cảm thấy đơn thuốc mà Lăng Vi viết rất đặc biệt, sợ là có vấn đề.

Viêm Bá Nghị lắc đầu: “Hôm qua và hôm nay đều không có cảm giác gì cả, cậu đừng lo lắng quá. Hình như Vi Vu cũng hiểu một chút về y học, trong tình huống khẩn cấp cô ấy sẽ giúp tôi.”

Mb thấy Lão Đại tin tưởng Lăng Vi như thế, thì không nói gì nữa. Là một người học y, anh ta rất nhạy cảm. Có thể là vì phát hiện Lăng Vi không hề bỏ ra bao nhiêu tình cảm cho Lão Đại, nên trong lòng cứ cảm thấy có chút không công bằng. Ấc, anh ta thừa nhận, lúc ở trước mặt Lăng Vi, anh ta vẫn rất chột dạ. Về phần vì sao chột dạ, cũng chỉ có mình anh ta biết.

“Mami, chút nữa mẹ đi ra ngoài chơi với con được không?” Lăng Dịch Sâm ngồi trong lòng Lăng Vi, bắt đầu làm nũng. Cậu rất muốn đi siêu thị mua một đồng đồ ăn vặt, sau đó ngồi trong đồng đồ ăn vặt đó xem phim khoa học viễn tưởng.

Lăng Vi lắc đầu, gãi gãi cái mũi nhỏ của Lăng Dịch Sâm, cô cũng muốn ở bên cạnh con trai, nhưng bên công ty vẫn còn rất nhiều chuyện cần cô đi giải quyết.

“Dịch Dịch, hôm nay daddy không vui, con ở bên cạnh daddy được không?” Lăng Vi phân nhiệm vụ cho con trai.

Thấy Dịch Dịch gật đầu, Lăng Vi cúi người hôn lên má của cậu để an ủi. Vừa ngẩng đầu lên đã trông thấy Viêm Bá Nghị trở về.

“Vi Vi, hôm nay em vẫn đến công ty phải không? Có cần anh đưa em đi không?” vb làm như không có chuyện gì vậy, ngồi xuống vị trí cũ của mình, mỉm cười nhìn hai mẹ con Lăng Vi.

Lăng Vi lắc đầu, nhìn đồng hồ đeo tay, phát hiện đã qua giờ cao điểm đi làm rồi, cảm di động trên bàn rồi muốn đi.

Khoảnh khắc quay đầu lại, cô nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Viêm Bá Nghị. Dừng bước lại, nói: “Công ty còn có việc, hôm nay anh chăm sóc cho Dịch Dịch nhé, tôi đi trước, tối về.”

Lúc Viêm Bá Nghị nghe thấy câu nói Lăng Vi kêu anh chăm sóc Dịch Dịch, giống như là nhận được thánh chỉ vậy, về âm u trên mặt thoáng chốc bị quét đi, mang theo nét hưng phấn gật đầu. Vi Vi bảo anh chăm sóc Dịch Dịch, có nghĩa là đã rất yên tâm về anh. Anh có thể hiểu như vậy, đúng chứ?!

“Mami, nếu mẹ đi làm, con dắt daddy đi tìm mấy cô em xinh đẹp đó nha?” Lăng Dịch Sâm bắt đầu tìm đường chết, nói.

Lăng Vi dừng bước, nhìn chằm chằm đôi mắt chớp tới chớp lui của Lăng Dịch Sâm, nghiêng răng, nặn ra một câu từ kẻ răng: “Tự đánh đít 20 cái, có thể suy nghĩ, tự gánh lấy hậu quả.” Nói xong, cũng không nhìn sắc mặt thay đổi dần của con trai, xoay người đi mất.

Nhìn không thấy bóng dáng của mami nữa, Lăng Dịch Sâm ngoắc ngoắc ngón tay của daddy, mặt mày đùa cợt cười nói: “Daddy, ba có phát hiện không, ba yêu mami, nhiều hơn mami yêu ba một chút đó!” Đối diện với ánh mắt yêu thương của Viêm Bá Nghị, Lăng Dịch Sâm nói ra một câu thật lòng.

Viêm Bá Nghị chỉ sùng sốt một chút, sau đó cũng nhấc gậy đầu, điều con trai nói là sự thật!

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chương 64 – Gã đàn ông cặn bã đến xâm phạm, đánh chết cái đồ không biết xấu hổ

Lần trước bị đám người của Tổng Thu Minh bắt đi, chiếc xe Lăng Vi mới mua bị hư, sau này đã đưa đến chỗ cửa hàng 4S sửa rồi. Nhân viên công tác trong cửa hàng gọi điện đến nói phải đi qua đó mới có thể nhận xe được, vậy nên, Lăng Vi lại thuê xe đến công ty.

Trên đường đi cô đều suy nghĩ một vấn đề, đó chính là rốt cuộc có cần cho Viêm Bá Nghị biết thân phận của cô hay không. Hình như tên Mộ Bạch đó vẫn cứ nghi ngờ mình. Thuốc đưa cho Viêm Bá Nghị dùng cũng không cần cứ theo đơn thuốc mình đã đưa lần đó, là một bác sĩ, nhạy cảm, đa nghi là chuyện tốt, nhưng anh ta cũng cố chấp quá rồi. Biết là anh ta muốn tốt cho Viêm Bá Nghị, chỉ là..... nghĩ tới nghĩ lui, Lăng Vi vẫn quyết định chính mình âm thầm giúp đỡ Viêm Bá Nghị là được rồi, cô không muốn để lộ thân phận.

Sau khi đến công ty, phó tổng giám đốc đã đứng chờ bên ngoài cửa phòng làm việc của cô. Vừa thấy Lăng Vi đến, thì nhiệt tình giống như là chó mặt xệ vậy.

“Tổng giám đốc, cô đã ăn sáng chưa, tôi có bảo thư ký mua cho cô một phần này. Tổng giám đốc, cô xem, có muốn uống gì không?”

Lăng Vi cười lắc đầu, trong lòng nghĩ, lúc trợ lý tuyên phó tổng giám đốc, có phải nào bị chuột rút rồi không, hay là mắt có vấn đề, đây là lần đầu tiên cô nghi ngờ quyết định của trợ lý, mẹ nó chứ, sao lại tìm một gã làm người khác đau đầu thế này làm phó tổng giám đốc cơ chứ.

Lăng Vi đã mở cửa ra, đi vào phòng làm việc. Lưu Kế Phát vẫn đi theo sau lưng, sau khi cô để túi xách và áo khoác xuống, dặn dò: “Phó tổng giám đốc Lưu, đưa hết tất cả đơn đặt hàng, hợp đồng của công ty đến phòng làm việc của tôi.” Thật là cảm tình con lừa mà, không đúng, nói Lưu Kế Phát cảm tình con lừa là đã si nhục con lừa rồi.

“Tổng giám đốc, chuyện hôm qua..... cô đừng tức giận quá.” Lưu Kế Phát không dám ngẩng đầu lên, lúc này Lăng Vi mới nhìn kỹ phó tổng giám đốc Lưu này.

Nghĩ đến chuyện xảy ra ngày hôm qua, Lăng Vi lập tức hỏi: “Cô thư ký kia của ông thế nào rồi?” Thân là tổng giám đốc, cô phải quan tâm nhân viên của mình một chút.

Lưu Kế Phát cúi đầu, chân hơi run lên, nhớ đến những chuyện xảy ra trong hôm qua, đoán chừng về sau cũng lo sợ: “Không có gì to tát lắm. Chỉ là gương mặt bị cào nát rồi, trên người thì có nhiều chỗ bị bầm tím.” Bị một người phụ nữ đánh, còn có thể như thế nào chứ, gương mặt chắc chắn là bị phé rồi.

Lăng Vi nhìn dáng vẻ chột dạ của Lưu Kế Phát, hừ lạnh nói: “Tiền thuốc thang gì đó, công ty sẽ không bỏ ra đâu, trách nhiệm của ai thì tìm người đó đi.” Cô khinh thường nhất là loại người này, khoan nói đến là dụ dỗ người đã có vợ, cho dù là yêu đương bình thường, cũng không nên bắt cả hai tay.

“Chuyện này cô yên tâm, tổng giám đốc, tiền thuốc thang tôi đã trả hộ rồi.” Lưu Kế Phát nói xong ngẩng đầu lên nhìn Lăng Vi đang ngồi sau bàn làm việc, sau đó hậm hực xoay người đi ra tìm đơn đặt hàng, hợp đồng vào cho cô.

Hồ, buồn cười thật đấy. Không biết phó tổng giám đốc Lưu này vừa sáng sớm đã đến đây tỏ vẻ tốt lành là vì cái gì, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, cô thư ký kia chắc chắn không thể giữ lại được rồi. Đoán chừng quan hệ của phó tổng giám đốc Lưu và giám đốc Trương sau này cũng sẽ rất căng thẳng, dù sao..... bọn họ cũng đã cùng hưởng chung một người phụ nữ mà.

Khụ khụ, nghĩ nhiều quá quả nhiên không tốt. Uống nước cũng bị sặc. Nhìn phó tổng giám đốc Lưu lùn tùn kia đưa tài liệu đến, Lăng Vi nhận lấy rồi bảo hân ta đi. Thật là ảnh hưởng đến tâm trạng của cô mà. Đàn ông thích ngắm phụ nữ xinh đẹp, đương nhiên phụ nữ cũng hi vọng mỗi ngày đều đối diện với đàn ông đẹp trai rồi, đây là biểu hiện bình thường của con người nha!

Bận rộn cả buổi sáng, biết đã sắp đến trưa rồi, Lăng Dịch Sâm mới gọi điện đến. Cũng chỉ là hỏi cô có ăn trưa chưa, khi nào về. Cũng bảo cô đừng quên mua đồ ăn ngon cho con trai cưng của cô. Sau khi cúp điện thoại rồi, Lăng Vi thở dài một hơi. Mục đích con trai gọi điện đến cho cô, trọng điểm chính là câu cuối cùng. Cậu nói: “Mami, hôm nay thực sự daddy không được vui lắm, mami về nhà ở bên cạnh daddy nhiều một chút đi.”

Con trai nhỏ như thế, đã biết làm người hòa giải rồi, không biết là chuyện tốt hay là không tốt đây.

Xuống lầu ăn một bữa trưa đơn giản, Lăng Vi thuê xe đến cửa hàng 4S, xe mới mua mới lại được nẩy lần đã bị lão già Tổng Thu Minh kia làm hỏng rồi, món nợ này cô sẽ nhớ.

“Cô Lãng phải không ạ?” Sau khi nhân viên sửa chữa thấy Lãng Vi, nhiệt tình chào hỏi với cô.

Lãng Vi gật đầu, đứng bên cạnh xe, đi vòng quanh xe một vòng, lúc này mới hài lòng kí tên lên hóa đơn.

Đoán chừng công ty bảo hiểm sẽ khóc chết mất thôi, vừa mới mua bảo hiểm, đã bị làm thành thế này rồi, theo như trợ lý nói, lúc cô ấy đưa xe đến, mặt của nhân viên bảo hiểm như đưa tang vậy.

Sau khi tất cả đều ok rồi, Lãng Vi vừa ngồi vào ghế lái, thì nhận được một cuộc điện thoại lạ.

“Lãng Vi hả?” Giọng nói mang theo chút quen thuộc, làm cô nhớ đến người nọ. Từ Văn Mậu, xem ra lần đó Lãng Văn Thiên gọi đến cũng có mấy phần thật lòng.

Lãng Vi không nói gì, trực tiếp tắt máy di động. Tuy không biết làm sao Từ Văn Mậu biết được số điện thoại của mình, nhưng Lãng Vi đã quyết định đổi số rồi. Bị tên cận bã đó biết được số điện thoại còn được sao, cô không muốn tìm gã cận bã đó gây phiền phức gì, cũng hi vọng gã cận bã đó đừng gây chuyện với mình, nếu không.....

Lái xe ra khỏi cửa hàng 4S, vừa ra đến đường cái, thì Lãng Vi nhìn thấy ở phía trước có người cản lại trước đầu xe của cô. Người đó mặt mày du côn, dáng đi khập khiễng, chính là Từ Văn Mậu, không sai.

Lãng Vi nhấn kèn vài cái, thấy Từ Văn Mậu không tránh ra, thì lái xe nghiêng qua trái, vòng qua Từ Văn Mậu mà chạy đi.

Xe vừa chạy được một đoạn, cô vẫn có thể nghe thấy Từ Văn Mậu hét lên khàn cả giọng: “Lãng Vi, em đứng lại cho anh, Vi Vi, anh là anh trai của em đó.”

Hừ, anh cái em gái nhà mày chứ anh. Xưa nay chưa từng thừa nhận, sau này càng không thể!

Vừa đến phòng làm việc, ghế còn ngồi chưa nóng, Lãng Vi đã nghe thấy âm thanh ồn ào ở ngoài phòng của công ty. Cô mở di động ra, thấy trên máy tính có thêm một cái email, nhấn mở ra, thì phát hiện là do Từ Niệm Niệm gửi đến, kiên nhẫn trả lời cô ấy, Nhìn lại một cái, trên di động cũng có thêm mấy cái tin nhắn, đều là từ số điện thoại lạ kia, nhưng từ giọng điệu cũng có thể đoán ra là Từ Văn Mậu.

“Cộc cộc cộc.” Tiếng gõ cửa vang lên, Lãng Vi ngẩng đầu nhìn thấy Ngô Mỹ Mỹ.

Cô gật đầu, thấy Ngô Mỹ Mỹ đi vào ngồi ở trước mặt Lãng Vi, Lãng Vi vốn muốn lấy khăn tay che mũi, lại phát hiện hôm nay Ngô Mỹ Mỹ không có xịt nước hoa, thế mới hài lòng mỉm cười.

“Chẳng phải đã nói cho cô hai ngày nay không cần đến công ty rồi sao, sao hà, có chuyện gì à?” Lãng Vi xem tin tức trên mạng, hỏi Ngô Mỹ Mỹ.

Ngô Mỹ Mỹ ngồi khoác chân lên nhau, nhìn lướt qua phòng làm việc trống trơn một cái, rồi mới nhiều chuyện nói: “Nghe nói vợ của giám đốc Trương tìm đến cửa đánh nhau hả? Cái cô hồ ly tinh kia thế nào rồi, có phải bị hủy dung rồi không?”

Lãng Vi nhướn mày, vẻ mặt không biết nói gì nhìn sang Ngô Mỹ Mỹ.

Ngô Mỹ Mỹ giơ hai tay ra, nhún vai nói: “Trước khi anh ta kết hôn, tôi với giám đốc Trương từng có chút quan hệ, tôi cảm thấy đó là tình cảm, anh ta cảm thấy không phải là tình cảm, sau này tôi đến đây làm việc, phát hiện anh ta cũng ở đây, muốn tiến tới, nhưng lại muốn chứng minh lựa chọn của anh ta lúc trước là sai lầm, không ngờ anh ta lại quậy chung một chỗ với cô thư ký kia, mẹ nó chứ, thật là ghê tởm mà.”

Lãng Vi ngạc nhiên nhìn về phía Ngô Mỹ Mỹ, trong lòng nghĩ, vốn tưởng là người không có liên quan gì, vậy mà lại từng có một đoạn tình cảm khó nói bằng lời, thật đúng là đủ màu chó mà.

“Những thứ khác cô đừng quan tâm đến nữa, về thiết kế cho thật tốt là được rồi, hôm nay cô đến đây không chỉ đơn giản là vì chuyện này đấy chứ?”

Ngô Mỹ Mỹ gật đầu, lấy di động ra đưa cho Lãng Vi xem nội dung trên đó.

F*ck, tập đoàn Thượng Lạc đúng là hèn hạ mà, vậy mà lại đến đây đào góc tường. Chắc chắn là ý kiến của cô Vu Na kia rồi, cũng không biết đây là địa bàn của ai, thật là đủ can đảm đấy.

“Đưa tôi xem làm gì?” Lãng Vi hỏi với vẻ mặt không cảm xúc.

Ngô Mỹ Mỹ vén tóc con ra sau tai, thản nhiên cười một tiếng, “Tổng giám đốc của tập đoàn Thượng Lạc, là chị họ của tôi.”

Hả? Vu Na là chị họ của Ngô Mỹ Mỹ? Lãng Vi lập tức hiểu ra mục đích Ngô Mỹ Mỹ đến đây, đoán chừng đã nghe Vu Na nhắc đến cô, biết được thân phận của cô rồi.

“Nói đi, rốt cuộc muốn nói cái gì? Tôi còn rất nhiều việc đấy.” Nụ cười trên mặt Lãng Vi nhạt đi một chút.

Ngô Mỹ Mỹ hươ hươ di động, đột nhiên cười lớn lên. Làm Lãng Vi hết hồn. “Ha ha ha, tổng giám đốc, em không ngờ chị chính là Monica đó, lúc trước đã đắc tội nhiều, vẫn mong chị đừng để bụng.” Câu xin lỗi này cũng rất chân thành.

Lăng Vi khoát tay, đứng dậy đi đến phòng trà nước bên cạnh, pha một tách cà phê. Đợi đến khi cô đi ra, Ngô Mỹ Mỹ đã đi rồi. Cô cười tự giễu, trong lòng nghĩ, xem ra danh tiếng của mình ở nước ngoài có thể có chút tác dụng, ở thành phố Liêu, không có sức ảnh hưởng gì mấy.

Đang suy nghĩ, Ngô Mỹ Mỹ lại đẩy cửa đi vào, trong tay cầm một chồng báo và tạp chí, đặt trước mặt Lăng Vi, thở phào một hơi.

“Sau khi chị xem những bản thiết kế của em, có cảm thấy phong cách hơi giống chị không?” Ngô Mỹ Mỹ cầm tách cà phê Lăng Vi vừa mới pha cho mình lên, uống một ngụm. Lăng Vi cũng không cảm thấy cô ấy bất lịch sự, tự mình xem đồng tài liệu này.

Xem được một lúc, phát hiện đều là những thiết kế trang sức châu báu, kim cương của mình gì gì đó. Còn có mấy bài báo phỏng vấn của nước ngoài.

Xem ra, mình lại có thêm một fan rồi.

Thấy Lăng Vi xem xong rồi, lúc này Ngô Mỹ Mỹ mới đi tới lấy lại, ôm vào lòng như báu vật vậy: “Từ ngày đầu tiên tác phẩm của Monica lên báo, em vẫn luôn theo dõi, không ngờ chị chính là Monica, thật là quá... ày dà, không biết hình dung thế nào nữa, dù sao thì sau này chị cũng phải chỉ dẫn em đó.” Nói xong, Ngô Mỹ Mỹ đỏ mặt chạy ra ngoài.

Cửa còn chưa đóng, thư ký ở quầy tiếp tân đã chạy đến cầu cứu: “Tổng giám đốc, ngoài cửa có một người đàn ông đến, nói là anh trai của cô.”

Từ Văn Mậu? Từ Văn Mậu lại đuổi theo đến công ty của cô? Thật là đủ quá rồi đây. Lăng Vi đứng dậy, chỉnh trang gọn gàng, rồi cầm lấy đồ đi ra ngoài. Không thể để Từ Văn Mậu đến công ty quấy được, cô phải ra ngoài. Nếu biết tên cận bã đó sẽ tìm đến cửa, cô đã thuê thêm mấy vệ sĩ rồi.

Thấy Lăng Vi đi ra, Từ Văn Mậu kêu lớn lên: “Vi Vi, nếu đã trở về rồi, sao không về nhà một chuyến, ba mẹ nhớ em lắm đó.”

Lăng Vi vòng qua quầy tiếp tân, đi thẳng đến thang máy. Cô lạnh lùng nhìn kỹ thuật diễn xuất tình tế của Từ Văn Mậu, xem ra hàng ngày đi lừa gạt vờ bị đụng xe cũng có chỗ tốt, ít nhất kỹ thuật diễn xuất cũng đã được nâng cao rồi.

“Vi Vi, em đừng đi, mẹ với ba biết em về rồi, rất vui mừng, ở nhà đã nấu một bàn thức ăn, chờ em về nhà đấy.” Từ Văn Mậu khập khiễng đi về phía sofa, giờ tay muốn kéo góc áo của Lăng Vi.

Mắt thấy sắp kéo được rồi, thang máy đến, Lăng Vi nhấc chân bước vào thang máy, đang muốn đóng cửa lại, một bàn tay của Từ Văn Mậu đã ngăn lại giữa cánh cửa thang máy sắp khép lại.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Chương 65 – Vi Vi, không sao rồi, có anh ở đây, đừng sợ.

“Buông tay ra.” Lăng Vi nhấn nút đóng thang máy, hét lên với Từ Văn Mậu.

Nhưng lúc này cửa thang máy đã mở ra rồi, Từ Văn Mậu sai bước lớn đi vào. Hắn cười cười nhìn Lăng Vi: “Vi Vi, nhiều năm không gặp, tính tình em vẫn như thế. Nhưng mà, chắc chắn, thật đúng là càng ngày càng đẹp nha.”

Lăng Vi nhìn gã Từ Văn Mậu khiến người ta ghê tởm kia, cô giờ tay nhấn nút tạm ngừng đóng cửa, cửa thang máy vừa mở ra, cô liền đi ra ngoài, nhưng Từ Văn Mậu chặn lại ngay cửa, không cho cô ra ngoài.

“Sao thế, vừa thấy anh hai đã chạy rồi à, yên tâm, anh hai sẽ không ăn em đâu, chỉ là hơi nhớ em, đến đây nào, anh em chúng ta ôm nhau một cái.” Dứt lời còn nghiêng người về phía Lăng Vi.

“Cút.” Lăng Vi giờ tay vung một quyền về phía Từ Văn Mậu, kiềm chế tâm trạng tức giận của mình. Sai bước đi ra ngoài.

Từ Văn Mậu theo sát, đi về phía lối thoát hiểm. Trong lòng nghĩ hôm nay thật may mắn. Đầu tiên là nhận được điện thoại của người bạn ở cửa hàng 4S, nói là Lăng Vi muốn đến lấy xe, rồi lại nhận được điện thoại của Vương Xảo, nói trông thấy em gái của hắn, chắc chắn, thật đúng là may mắn ghê.

“Vi Vi, Vi Vi em khoan đi đã. Nghe anh hai nói hai câu đi, anh hai không có ác ý đâu.” Từ Văn Mậu đi khập khiễng, vừa nhún vừa nhảy tăng tốc đi về phía trước.

Lăng Vi đi tới cầu thang của lối thoát hiểm, lạnh lùng nhìn Từ Văn Mậu.

Cười nhạo nói: “Anh hai tôi? Tôi không có anh, tôi không có người nhà, đừng lấy tuồng cũ trong quá khứ để gạt tôi nữa, Từ Văn Mậu, từ 5 năm trước, chúng ta đã không còn bất cứ quan hệ nào nữa rồi. Nhà họ Lăng là nhà của anh và mẹ anh, à đúng rồi, còn có Lăng Văn Thiên nữa, ba người các người mới là người một nhà. Căn nhà đó, không phải là nhà của Lăng Vi tôi.”

Nghe Lăng Vi nói thế, nụ cười trên mặt Từ Văn Mậu càng ngoác rộng ra, hần cười ha hả lên: “Vi Vi, sao em có thể nói như vậy chứ, em phải biết là, bởi vì em bỏ chạy mà anh phải chịu tội biết bao nhiêu, bây giờ em có tiền rồi, có thể giúp đỡ cho gia đình chúng ta một chút, có đúng không nào?”

Lăng Vi khinh bỉ nhìn Từ Văn Mậu bước từng bước đến gần mình, bây giờ hần đã bị phế rồi, Lăng Vi không lo hần có thể làm gì mình, chỉ là..... Nhớ lại năm xưa, cô liền thấy mình rất ngốc, vậy mà lại thật sự nghĩ rằng hai mẹ con ghê tởm này xem mình như người nhà, muốn tốt cho mình.

“Hôm nay tôi không muốn nói nhảm với anh. Anh nói cho tôi biết, làm sao mà anh tìm được tôi?” Chuyện này, Lăng Vi vẫn có chút đề ý. Đối với những tin tức cá nhân gì đó của cô, cô đều giữ bí mật rất ôn hòa.

Từ Văn Mậu nhìn chằm chằm bờ ngực vì thở hổn hển khi nói chuyện mà dao động của Lăng Vi, nuốt một ngụm nước miếng. Ánh mắt thay đổi, trong khoảnh khắc Lăng Vi còn vẫn chưa phòng bị tốt, thì lui qua, bàn tay dùng sức vuron về phía ngực của Lăng Vi.

F*ck, tập kích ngực à! Nhưng nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, tay của Từ Văn Mậu vừa giờ ra, Lăng Vi đã xoay người né ra.

Nhìn Từ Văn Mậu đụng đầu vào tường, Lăng Vi cười nhạo nói: “Sao thế, 5 năm trời chỉ học được bản lĩnh thế này thôi à? Anh đi chọc ghẹo học sinh trung học, đều sẽ bị chinh cho một trận, phục anh thật đấy, vậy mà còn sống tới giờ.”

Sau khi Từ Văn Mậu thấy ánh mắt khinh bỉ của Lăng Vi, con tức trong lòng càng khó trôi, nghĩ đến 5 năm trước nếu như Lăng Vi ngoan ngoãn nghe lời, gả cho lão Tổng Thu Minh kia, mà không bỏ trốn, thì bây giờ thân phận của hần là gì chứ, đều tại Lăng Vi hết. Nếu không phải cô, thì hần cũng sẽ không bị đánh thành như vậy, muốn có một cuộc sống bình thường cũng khó khăn đến thế.

Lăng Vi bước lên vài bậc thang, từ trên cao nhìn xuống Từ Văn Mậu, nói: “Ô hô, bị thương rồi à? Hay bị tôi nói nên tức giận? Từ Văn Mậu, về nhà nói với bà mẹ điên rồ của anh, đừng nghĩ đến kiếm lợi gì từ tôi nữa, lão già chết không đi Tổng Thu Minh kia xem chút nữa thì bị tôi giết chết rồi đó, nếu mẹ anh không sợ, cũng có thể thử xem sao, còn anh nữa, hai người lên cùng một lúc cũng được.”

Thấy Lăng Vi xoay người muốn đi, Từ Văn Mậu không biết lấy một con dao găm từ đâu ra, vung về phía Lăng Vi.

Lăng Vi xoay người muốn tránh ra, cánh tay lại bị quẹt qua rách một đường, máu tươi chảy ra trong nháy mắt.

Sau khi thấy Lăng Vi bị thương, Từ Văn Mậu bỗng nhiên cười lớn lên.

“Ha ha ha, sao hả Lăng Vi, con dao này không khác gì với ly nước của 5 năm trước, đặc biệt chuẩn bị vì em đấy, nếu như em không sợ mất mặt, thì ở đây hưởng thụ món quà anh tặng em đi, anh sẽ rất dịu dàng” Từ Văn Mậu đã lộ rõ vẻ háo sắc ra.

Lăng Vi nghe Từ Văn Mậu nói thế, liền biết trên con dao đã được bôi thứ gì lên rồi. Lăng Vi lấy khăn tay che miệng vết thương, ổn định cảm xúc lại. Lấy một viên thuốc trong túi ra, nhét vào miệng, nuốt xuống. Quay đầu sang nhìn thấy Từ Văn Mậu đang đến gần mình.

“Cút, đồ vô liêm sỉ, Từ Văn Mậu, mày là đồ cặn bã.” Vậy mà mỗi ngày đều đem theo cái thứ đó trên người, không biết đã làm hại bao nhiêu cô gái rồi.

Từ Văn Mậu đã không muốn khoe tài miệng lưỡi nữa, bây giờ hần chỉ muốn thưởng thức mùi vị của Lăng Vi thôi. Hần đã chờ đợi rất nhiều năm rồi, thật sự có chút chờ không nổi nữa.

Lăng Vi cất bước muốn bỏ đi, nhưng cơ thể đã không còn sức. Phăng phất như trở về đêm đó của 5 năm trước, cô đứng ở hành lang, cầu xin Lý Canh tha cho mình một con đường sống. Mà bây giờ, Từ Văn Mậu ở sau lưng đã đứng trước mặt cô.

Loại thuốc này, xâm nhập vào theo đường nước, sẽ từ từ có tác dụng, nhưng sau khi bôi lên con dao, cửa rách lớp da đi vào trong máu, thì gần như là có hiệu quả ngay lập tức.

“Từ Văn Mậu, có gì từ từ nói, anh đừng động tay động chân, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không tha cho anh đâu.” Giọng điệu của Lăng Vi trở nên yếu ớt, cô nhắc tay muốn ngăn cản Từ Văn Mậu xâm phạm,

Nhưng tiếc rằng không có chút xíu sức lực nào, thật hi vọng có ai đó có thể đi xuống lối thoát hiểm, có thể nhìn thấy cô, cứu lấy cô.

Nhưng công ty nằm ở tầng 17, ai mà rảnh rỗi đi vào lối thoát hiểm chứ?

“Bây giờ biết nói chuyện từ từ rồi ư? Vi Vi, anh hai không muốn nghe gì cả, bây giờ anh hai chỉ muốn em. Ai cũng nói, có được thân thể của người con gái tương đương với có được trái tim của cô ta. Anh hai mặc kệ mấy năm nay em đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần em chịu ở cùng với anh thôi, anh sẽ đối xử với em thật tốt mà.” Thấy gương mặt ửng đỏ của Lăng Vi, giọng điệu của Từ Văn Mậu trở nên dịu dàng.

Lúc này, di động của Lăng Vi trong túi rung lên. Cô dùng sức vuron tay muốn nhận điện thoại, lại bị Từ Văn Mậu ngăn cản.

“Vi Vi, Vi Vi em đang ở đâu?” Lăng Vi tập trung tư tưởng, phăng phất như nghe thấy tiếng kêu của Viêm Bá Nghi, cô há miệng ra, phát hiện giọng nói quá nhỏ, vậy mà không hô lên được.

Lúc bấy giờ, Từ Văn Mậu đã bắt đầu cởi đồ của Lăng Vi, đầu tiên là áo khoác, sau đó..... Vào lúc đang hưng phấn muốn hát vang, thì trông thấy ngoài cửa có một người đàn ông đến, động tác trên tay của hần càng nhanh hơn, tình trờng lên não rồi, những chuyện khác đều không màng tới.

Lăng Vi cảm thấy cơ thể chợt lạnh, một giọt nước mắt lăn xuống. Là do cô quá lo là, nếu bị Từ Văn Mậu chạm vào người, cô cũng không muốn sống nữa. May mà Dịch Dịch đã tìm được cha, cho dù cô không còn, cũng rất yên tâm.

“Vi Vi, em tỉnh lại đi.” Nghe thấy có người vỗ mặt mình, bờ vai lộ ra ngoài lại được phủ áo lên, Lăng Vi dùng sức mở mắt ra, dường như trông thấy gương mặt phóng đại của Viêm Bá Nghị. Phải rồi, vào lúc này cô cũng nghĩ đến Viêm Bá Nghị.

Nếu như Viêm Bá Nghị biết thân thể cô đã bị xâm phạm, không biết có chê cô bẩn không. Nghĩ đến đây, nước mắt của Lăng Vi lại chảy ra, càng chảy càng nhiều.

“Vi Vi, em đừng khóc, không sao rồi, không sao nữa rồi.” Giọng nói của Viêm Bá Nghị vang vọng trong hành lang, Lăng Vi từ từ nhắm mắt lại.

Lẽ nào đây là sự trừng phạt của ông trời ư? Bao nhiêu năm nay, tuy cô khám bệnh lấy phí rất cao, trên phương diện thiết kế trang sức cũng bảo đảm đủ loại giá. Nhưng những chuyện đó đều hợp lý mà, cô phải nuôi con trai, muốn để dành tiền cho con trai. Như vậy cũng không được sao?

“Daddy, khi nào mami mới tỉnh lại thế? Con lo lắm, mami chưa bao giờ như vậy hết.” Lăng Dịch Sầm giờ tay sờ trán của Lăng Vi, phát hiện vẫn còn nóng rực, kề miệng đến gần mặt của mami, thổi gió cho cô, muốn làm cho cô mát nhanh một chút.

Không biết đã qua bao lâu, Lăng Vi cảm thấy trên mặt có một làn gió nhân tạo thổi tới, mát mát, ngứa ngứa, còn có giọng trẻ con đang nói chuyện, cô từ từ mở mắt ra.

“Mami, mẹ tỉnh rồi, daddy, mami tỉnh rồi.” Giọng nói vui mừng của Lăng Dịch Sầm lọt vào tai của Lăng Vi, làm cho người cô run lên một cái.

Chẳng lẽ thật sự bị Từ Văn Mậu làm chuyện kia rồi sao? Lăng Vi cúi đầu nhìn thân thể mình một cái, phát hiện đã đổi thành áo ngủ rồi.

Cô cứng nhắc xoay người qua, thò đầu vào trong chăn, kiểm tra thân thể một chút, phát hiện không có gì khác thường, mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa nghĩ đến Từ Văn Mậu, Lăng Vi đã tức đến bốc lửa lên cao. Cô thăm dò nhìn sang Viêm Bá Nghị, còn chưa mở miệng, bàn tay to của Viêm Bá Nghị đã vươn tới, sờ trán của cô, mỉm cười lắc đầu.

“Tôi..... tôi đang ở đâu vậy?” tt vừa nói chuyện, cảm thấy cổ họng vừa khô vừa ngứa, hắng giọng một cái, thấy Viêm Bá Nghị đưa nước tới, thì cúi người xuống uống vào.

Viêm Bá Nghị vỗ nhẹ lên lưng Lăng Vi, dịu giọng nói: “Đang ở căn hộ của em. Anh đến công ty của em tìm em, nghe đồng nghiệp của em nói có người đến đây đưa, anh liền đi kiểm tra camera thang máy, rồi chạy đến lối thoát hiểm.”

Cảm nhận được thân thể của người bên cạnh lại run lên, Viêm Bá Nghị ngồi xuống giường, ôm lấy Lăng Vi, an ủi nói: “Không sao rồi, Vi Vi, không sao rồi, đừng lo lắng.” Một tiếng đồng hồ trước, cảnh tượng mà anh nhìn thấy, đủ để cho anh nổi điên. Mà thật sự anh cũng đã nổi điên rồi, đập cho gã đàn ông đáng chết kia một cái rớt xuống cầu thang, đoán chừng không chết thì cũng tàn phế rồi.

Vòng ôm của Viêm Bá Nghị rất ấm áp, Lăng Vi tựa sát vào lồng ngực của anh, có thể cảm nhận được trái tim đang đập nhanh của anh. Vẫn còn may, cô không bị Từ Văn Mậu bắt nạt. Cô tự trách mình không đem theo mấy công cụ phòng vệ kia, lần sau cô nhất định sẽ chú ý. Nghĩ đến chuyện xảy ra vào lúc đó, Lăng Vi liền cảm thấy có chút sợ hãi. Cô bắt lấy vạt áo của Viêm Bá Nghị, ngẩng đầu lên nhìn vào anh mất lo lắng của anh, nước mắt tràn mi.

Mặc kệ trước kia cô kiên cường bao nhiêu, khoảnh khắc này, cô gỡ bỏ lớp nguy trang của mình, buông xuống tất cả cổ chấp, sĩ diện, cái tôi cao ngạo từ trong xương tủy lại hèn mọn kia. Tùy ý khóc òa lên. Một người phụ nữ, ở trước mặt người đàn ông yêu mình, vĩnh viễn không thể nào mạnh mẽ lên được. Đặc biệt là lúc bị tổn thương, thì sẽ cần người đàn ông đến an ủi, đến yêu thương.

Viêm Bá Nghị lấy tay lau đi nước mắt bên khóe mắt Lăng Vi, vỗ nhẹ lên lưng cô, an ủi lần nữa: “Vi Vi, anh ở đây, không sao rồi, đừng sợ, không sao nữa rồi.” Đối với chuyện xảy ra hôm nay, trong lòng Viêm Bá Nghị như bị người ta đặt bom cho nổ tung vậy, đột nhiên anh có chút hối hận vì đã không bắn cho tên đáng chết kia một phát chết luôn. Lúc đó thật sự quá sốt ruột, bẻ Lăng Vi đã bị hôn mê lên rồi chạy ngay tới bệnh viện tổng bộ bang Xích Viêm. Để không bị thuộc hạ hiểu lầm, sau khi giải thuốc xong, anh với Dịch Dịch mang Vi Vi trở về căn hộ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chương 66 – Cục cụng đáng yêu biết thế nào là nhìn sắc mặt mà nói chuyện, trẻ nhỏ dễ dạy.

“Khụ khụ, à ừ, chú Mộ Bạch đến đón con rồi, nói đang ở dưới lầu, con theo chú ấy về, không quấy rầy hai người nói chuyện yêu đương nữa.” Lăng Dịch Sầm đứng ở một bên lưng túng nói.

Lúc này Lăng Vi và Viêm Bá Nghị mới chú ý đến gương mặt nhỏ nhắn đỏ lựng của con trai nhà mình. Hai người nhìn nhau, mỉm cười rồi lại ôm nhau.

Viêm Bá Nghị im lặng khen ngợi Lăng Dịch Sâm trong lòng, hôm nay con trai biết nhìn sắc mặt mà nói chuyện như vậy, chắc chắn, không tệ, không tệ. Tối nay hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì với Vi Vi đâu, nhưng Viêm Bá Nghị vẫn có chút chờ mong, đặc biệt là lúc anh vừa nhìn thấy gò má đỏ ửng của Vi Vi, cổ họng chuyển động một cái.

Lăng Vi ngồi dậy, bùng ly nước trên tủ đầu giường lên, ừng ực uống hết một ly lớn, rồi mới nhìn Lăng Dịch Sâm, nói: “Hôm nay đừng đi, ở lại với daddy mami đi. Bên ngoài trời tối rồi, ba mẹ không yên tâm để một mình con về bang Xích Viêm.”

Mộ Bạch đến đón Dịch Dịch ư? Hừ, đoán chừng là đến thăm dò tình hình kẻ địch thì đúng hơn.

Nhìn ra tâm tư của Lăng Vi, Viêm Bá Nghị kéo Lăng Dịch Sâm ngồi lên đùi mình, nhìn Lăng Vi nói: “Con người của Mộ Bạch không xấu, em đừng nghĩ nhiều, chỉ là tính tình của cậu ấy như vậy thôi.”

Lăng Vi gật đầu, không nói gì. Vươn tay kéo Dịch Dịch lên giường, Dịch Dịch gãi đầu, vô cùng không tình nguyện nhìn về phía Viêm Bá Nghị nói: “Daddy, mami giống như một em bé nhỏ vậy đó, cần con phải dỗ dành, thật là hết cách, người lớn các người làm nũng lên, thì cục cưng đáng yêu như con đây cũng sánh không được.” Nói xong còn liếc mắt khinh thường. Như muốn nói là, con muốn đi rồi đó, là mami nhất định muốn con ở lại, không thể trách con à nha ~

Viêm Bá Nghị bật cười: “Được rồi, vậy thì con đừng đi, mami và daddy đều cần con. Hôm nay con có cho bé hamster ăn no chưa?”

Thấy Lăng Dịch Sâm gật đầu, Viêm Bá Nghị đứng lên, cầm cái ly lên đi rót nước cho Lăng Vi. Anh đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi, bất kể khi nào Vi Vi chấp nhận anh, thật sự đi vào cuộc sống của anh, anh đều trông mong, chờ đợi, không oán than, không hối hận.

Mộ Bạch đứng dưới lầu, nhìn ánh đèn trên lầu, biết hôm nay Lão Đại sẽ không về tổng bộ bang Xích Viêm rồi, anh ta móc điều thuốc lá trong túi ra, châm lửa, rồi mới ngồi vào trong xe, gọi điện cho Sở Phong.

Sau khi điện thoại kết nối, trò chuyện rất lâu. Không biết đầu bên kia điện thoại đã nói gì. Gương mặt của Mộ Bạch vốn đang vui vẻ, dần dần trở nên âm trầm, cuối cùng cúp điện thoại.

Anh ta đã quyết định rồi, ngày mai đi thăm dò Lăng Vi một chút, nếu như có thể, thì nhờ cậu cô chăm sóc cho Lão Đại, tình hình ở thành phố C khá nghiêm trọng, anh ta phải tự đi đến đó một chuyến, giúp đỡ Sở Phong.

Lúc này, trong phòng ngủ ở căn hộ của Lăng Vi, đang trình diễn một cảnh tượng ảm áp. Lăng Dịch Sâm nằm thẳng giữa Lăng Vi và Viêm Bá Nghị, nhìn trái ngó phải, nín thở mấy giây, cuối cùng nhìn không được nữa, nói vọng lên trần nhà: “Daddy, mami, hai người cứ thế sống qua ngày hả? Con sẽ trưởng thành, sau này con cũng sẽ quen bạn gái, muốn đi nằm ngủ với bạn gái, hai người cứ chiếm lấy con như vậy, thật là trẻ con quá đi, ui da, mami, sao mẹ lại néo con, daddy, sao ba cũng động tay rồi?”

Trong phòng vang lên tiếng cười rộn rã của người lớn, xen lẫn tiếng lẩm bẩm của con nít.

“Lăng Dịch Sâm, con mới bây lớn đã nghĩ đến quen bạn gái rồi hả, còn chưa đủ lông đủ cánh đâu, đã muốn tán gái rồi à? Hay, sẽ không phải là do di truyền từ gen của người nào đó chứ.”

Nửa câu trước nghe vào rất hài hước, tiếng cười của Viêm Bá Nghị còn chưa vụt ra khỏi kẽ răng, nửa câu sau đã làm anh nghẹn lại.

Tựa như nghe được tiếng cười ở trên lầu, Mộ Bạch ngẩng đầu lên nhìn. Chốc lát sau, hoàn hồn lại, vận chìa khóa, khởi động xe chạy đi.

Anh ta không về tổng bộ bang Xích Viêm, nghĩ đến chuyện xảy ra lúc sáng, tuy anh ta không có ở hiện trường nhìn thấy, nhưng đã tự bỏ não qua vài lời đôi câu của Lão Đại rồi.

Lấy di động ra bấm một dãy số, sau khi kết nối, anh ta trực tiếp hỏi: “Người đang ở đâu?”

Sau khi biết địa chỉ, Mộ Bạch đạp ga phóng xe đi, chuyện của Lão Đại chính là chuyện của anh, cho dù anh ta không mấy coi trọng Lăng Vi, nhưng bắt nạt người phụ nữ của Lão Đại chính là tội không thể tha thứ.

Từ Văn Mậu nằm mơ cũng không ngờ, vì Lăng Vi mà hấn ta lại trêu vào người của bang Xích Viêm, lúc này hẳn bị treo ngược lên giữa không trung, máu tràn lên não, khó chịu kinh khủng. Nhiều vết thương trên người không lúc nào không nhắc nhở hấn chuyện hấn đã làm với Lăng Vi sáng hôm nay.

“Thả xuống.” Sau khi Mộ Bạch đi vào cửa, phát hiện Từ Văn Mậu đã xuất hiện tình trạng hạ đường huyết, liền dặn dò thuộc hạ thả hấn xuống.

Nhìn người ngã nhào trên đất, Mộ Bạch liếc mắt khinh thường, bên cạnh liền có người xống lên tạt nước vào Từ Văn Mậu.

“Đại ca, xử lý hấn thế nào đây?” Bọn họ không biết vì sao Nhị đương gia bảo bọn họ bắt gã đàn ông này, không biết đã phạm vào chuyện gì, nên cũng không dùng cực hình.

Mộ Bạch ngồi trên sofa nhìn Từ Văn Mậu bị đội tình, ngón tay gõ lên bàn trà, lắc đầu, không nói gì.

Từ Văn Mậu mở mắt ra, cổ hết sức ngồi dậy. Che ngực lại liền nôn ra, ói ra rất nhiều thứ dơ bẩn, lại nôn ra một đồng máu. Hấn muốn đứng lên, phát

hiện chân đã nhúc nhích không được nữa. Nghiêng đầu nhìn Mộ Bạch ngồi trên sofa một cái, hỏi với giọng điệu yếu ớt: “Anh, anh là ai?”

Mộ Bạch lười để ý đến Từ Văn Mậu, đứng lên, xoay người đi ra ngoài, đứng trước cửa suy nghĩ một chút, dặn dò: “Chặt đứt một chân đi.” Nói xong, liền nghe thấy tiếng Từ Văn Mậu gào khóc xin tha, không hề quay đầu lại.

Mộ Bạch không lạnh lùng vô tình như Sở Phong, nếu hôm nay là Sở Phong, vậy thì Từ Văn Mậu chết không được, sống cũng không xong.

“Thả tôi đi, cầu xin anh, đừng đi.....” Từ Văn Mậu dùng hết sức toàn thân, gào mãi, mãi cho đến khi cánh cửa nặng nề đóng lại, cũng không nhận được một câu trả lời từ Mộ Bạch.

Trên người hắn mồ hôi lạnh đổ ròng ròng, thấy hai người đàn ông cao to cầm dao, gậy đi tới, trong khoảnh khắc đó, hắn hồi hận rồi, hối hận không nên đi tìm Lăng Vi gây phiền phức, đám người này chính là vì chuyện hôm nay hắn bắt nạt Lăng Vi, đến gây khó khăn cho hắn, xử lý hắn, thậm chí là giết chết hắn.

Vào giây phút Từ Văn Mậu đau đến ngất đi, cầm hận tràn vào trong lòng hắn. Nỗi hận với Lăng Vi, với những người có thân phận này, nhắc nhở bản thân hắn, không thể nào ngã xuống được.

Con người, rồi cũng sẽ có lúc nào đó ý thức được tầm quan trọng khi được sống sót. Mộ Bạch đứng ngoài cửa nghe được một tiếng kêu gào như tê liệt, quăng điều thuốc lá xuống đất, lại giẫm lên một cái.

Gió đêm đặc biệt mát mẻ, mùa thu sắp qua đi rồi, mùa đông lạnh lẽo ngày càng gần.

Xoa xoa tay, nhìn ngọn đèn đường ở đằng xa, Mộ Bạch thở dài một hơi. Anh ta quá hiểu vì sao Lão Đại cố chấp mê muội với Lăng Vi như thế, kiên trì lâu như vậy. Nhưng đối với tính cách giữ mình trong sạch này của Lão Đại, anh ta rất kính nể. Đã từng có biết bao nhiêu người phụ nữ dính lên người Lão Đại, không ít người ru tú, nhưng Lão Đại chưa từng liếc mắt qua.

Anh ta chưa từng trải nghiệm cảm giác yêu một người, kể từ khi nhìn thấy người phụ nữ đó, trong lúc lơ đãng cứ nghĩ đến cô ấy, không biết như vậy có tính là tình yêu không? Được rồi, hãy tha thứ cho thằng nhóc to xác sinh ra từ dòng dõi y học, từ nhỏ đã tiếp xúc với dụng cụ, máy móc y học lạnh lẽo!

Ngày tháng ngủ cạnh Lăng Vi, Viêm Bá Nghị thấy rất yên ổn. Tuy ở giữa kẹp một cậu nhóc cản trở, nhưng trong lòng anh vẫn rất thỏa mãn. Dù sao, mình cũng càng ngày càng đến gần Vi Vi hơn rồi, chỉ cần trải tìm gần rồi, thì khoảng cách mới càng gần hơn.

Chẳng qua không biết vì sao, trong lúc anh ngủ mơ màng, vẫn có thể cảm thấy có người cầm cái gì đó chích vào lồng ngực của anh, muốn tỉnh lại, nhưng làm thế nào cũng không mở mắt ra được.

“Daddy, ba đang nghĩ cái gì vậy?” Cái đầu nhỏ của Lăng Dịch Sâm thò qua, đáng vẻ vênh môi lên cực kỳ đáng yêu.

Viêm Bá Nghị xoa xoa gương mặt nhỏ nhắn của con trai, lắc đầu. Thế mới phát hiện, không thấy Vi Vi đâu. Anh từ từ ngồi dậy, nhìn xuống lồng ngực một cái, phát hiện không có gì khác thường, rồi mới xuống giường tìm Lăng Vi.

Lúc này Lăng Vi đang nấu bữa sáng, trong tủ lạnh gần như không có gì cả, trừ mấy quả trứng gà còn ăn được, thì tìm được mấy gói mì ăn liền, khí trời sáng sớm lại lạnh, thực sự không muốn xuống lầu, Lăng Vi quyết định nấu mì làm bữa sáng cho hai cha con đang ngủ nướng.

“Chào buổi sáng, Vi Vi.” Viêm Bá Nghị ngáp một cái đi qua, thấy đáng vẻ Lăng Vi đeo tạp dề, trong lòng khẽ rung động.

Lăng Vi đáp lại bằng một nụ cười nỉm, kể từ khi cô lên lút chăm cứu cho Viêm Bá Nghị vào ban đêm, cô có chút không dám nhìn thẳng Viêm Bá Nghị, sợ bị Viêm Bá Nghị phát hiện ra điều gì.

“Vi Vi, tối qua, em.....” Viêm Bá Nghị vẫn luôn cảm thấy sau khi thức dậy, hình như trong tim đã cảm thấy thoải mái hơn một chút, không còn cảm giác đè nén nữa. Muốn hỏi Lăng Vi xem, buổi tối có thấy được chuyện gì không.

Không đợi Viêm Bá Nghị nói xong, Lăng Vi như rút cổ lại mà lắc đầu, tỏ ý bất kể anh nói gì đi nữa, cô cũng không biết. Cô vẫn cứ không nhìn Viêm Bá Nghị. Cô quyết định ăn cơm xong lập tức đến công ty, luôn cảm thấy tối qua lên lút chăm cứu cho Viêm Bá Nghị là một chuyện trái với lương tâm vậy, ặc, chột dạ kinh khủng.

Ăn cơm xong, một nhà ba người lại rời khỏi căn hộ. Vào lúc này, Mộ Bạch gọi điện cho Viêm Bá Nghị, nói cần Viêm Bá Nghị về tổng bộ bang Xích Viêm một chuyến, có chuyện rất quan trọng phải thương lượng. Sau khi Viêm Bá Nghị đưa hai mẹ con Lăng Vi đến công ty thì trở về tổng bộ bang Xích Viêm.

Vừa đi được nửa đường, thì nhận được điện thoại của Vu Na, nói tập đoàn Thượng Lạc có một đơn hàng lớn, một mình cô ta không quyết định được, hi vọng Viêm Bá Nghị đi qua đó một chuyến.

Cuối cùng Viêm Bá Nghị vẫn quyết định trở về tổng bộ Xích Viêm, đối với chuyện của công ty, anh rất ít khi hỏi đến, có Sở Dự và Vu Na ở đó, anh rất yên tâm. Vậy nên mặc kệ là đơn hàng mấy trăm triệu, anh đều yên tâm giao cho hai người họ.

Lăng Vi vừa vào công ty, liền cảm thấy bầu không khí trong công ty không bình thường lắm. Cô bảo Dịch Dịch lặng lẽ chạy đến cửa phòng làm việc của cô chờ cô, cô thì đi đến phòng làm việc của phó tổng giám đốc Lưu, muốn hỏi xem hôm qua những hợp đồng nhìn ra được có vấn đề kia là đã có chuyện gì.

Vừa đứng trước cửa phòng làm việc, thì nghe thấy tiếng khóc, còn có tiếng mắng chửi ở bên trong. Cô vừa giơ tay muốn gõ cửa, thì cửa đã được mở ra từ bên trong.

“Tổng giám đốc Lăng, cô đến rồi à.” Lưu Kế Phát cúi đầu, cung kính nói. Hắn cảm thấy gần đây chắc chắn là vận may không tốt, nếu không sao nhiều chuyện như vậy, đều dính lên người hắn hết rồi, thật là đau đầu mà.

Lăng Vi gật đầu, hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?” Cô gái khóc đến nước mắt như mưa ở trong phòng là ai thế? Câu này Lăng Vi chưa hỏi, bởi vì cô đã nhìn ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Chương 67 – Mẹ kể đến xâm phạm, ai là người một nhà với bà?

“Ặc.....” Lưu Kế Phát không biết nói từ đâu, thực ra hắn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, người phụ nữ này không phải tìm Lưu Kế Phát hắn, mà là tìm tổng giám đốc Lăng nha.

Nghe thấy câu nói của Lăng Vi, người đàn bà trong phòng đứng lên, hét to: “Lăng Vi. Cái đồ sao chổi này, mày trả con lại cho tao, tao, mày, bây giờ mày đi theo tao đến cục cảnh sát.” Tiếng chửi đồng vừa ra khỏi miệng, ánh mắt của Lăng Vi chợt thay đổi, không ngờ bao nhiêu năm không gặp, đức hạnh của Lý Mai vẫn như thế, lại còn chạy đến công ty quậy nữa.

“Phó tổng giám đốc Lưu, sau này thuê thêm mấy bảo vệ đi, gặp phải những kẻ gây chuyện thế này thì đuổi đi ngay.” Lăng Vi lạnh lùng nhìn Lý Mai một cái, sau khi nói với Lưu Kế Phát, thì xoay người trở về phòng làm việc của mình.

Nghĩ đến con trai vẫn đang đợi mình ở cửa phòng làm việc, lo lắng sẽ bị Lý Mai xông ra phát hiện. Lăng Vi lập tức gọi điện cho Lăng Dịch Sâm. Rẽ qua khúc quanh, rồi đi về phía nhà vệ sinh nữ.

Lăng Dịch Sâm đang ngồi chơi game trên ghế sofa tiếp khách ở quầy tiếp tân, nghe mami gọi điện đến, cũng không để ý. Lập tức tắt máy, tắt máy xong cậu đi đến phòng làm việc của mami tìm mami, không bắt điện thoại cũng không sao.

Sau khi Lăng Vi vào nhà vệ sinh, lại gọi cho Lăng Dịch Sâm mấy cuộc liên tiếp. Mắt thấy Lý Mai đã sắp đuổi theo vào đây rồi, liền chặn cô lại trong nhà vệ sinh, mà cô lại vì muốn giấu con trai cùng đi, không dám ra giao đầu chính diện với Lý Mai, thật là khó chịu mà.

“Lăng Vi, mày cút ra đây cho tao, bây giờ con trai tao vẫn còn nằm trong bệnh viện đấy, mày ác thật, lại chặt đứt một chân của nó, có thù có hận gì, thì tìm tao tính sổ nè, đừng tìm con tao. Nó cũng là anh trai mày mà. Sao mày nhẫn tâm đối xử với nó như vậy chứ?” Lý Mai vừa khóc, vừa đập cửa nhà vệ sinh.

Lăng Vi bịt lỗ tai lại, lại gọi điện cho Lăng Dịch Sâm nữa, lần này cuối cùng cũng bắt máy rồi.

“Lăng Dịch Sâm, mẹ ra lệnh cho con rời khỏi công ty với tốc độ nhanh nhất, đợi một bà già gây chuyện đi khỏi công ty rồi con hãy trở lại.” Lăng Vi nói với giọng điệu không cho phép nghi ngờ.

Lăng Dịch Sâm gật đầu, nhìn quầy tiếp tân trống không, hỏi: “Có khen thưởng gì ạ?”

Lúc này còn muốn ra điều kiện nữa, xem cô có xử thẳng ranh con đó không. Lăng Vi nghiêng răng nói: “Bữa ăn ngon với đồ ăn vặt. Nhớ lời mami dặn đó, cúp nhé.”

Vừa cúp điện thoại, Lăng Vi mở cửa đi ra khỏi phòng vệ sinh, vừa muốn đi rửa tay, Lý Mai ở phía sau đã lùi tới, vươn tay nhào tới đánh Lăng Vi.

Lăng Vi né không kịp. Mắt thấy bàn tay của Lý Mai sắp chạm vào mặt mình, cô móc một cây kim bạc trong túi ra, đâm vào huyệt đau của Lý Mai.

“A, Lăng Vi, mày dám động tay hả.” Gương mặt của Lý Mai méo xẹo, bà ta tức tới vươn một cánh tay khác ra, đánh thẳng vào mặt Lăng Vi, bao nhiêu năm không gặp, quả nhiên là thay đổi nhiều quá. Chẳng trách con trai muốn đụng vào nó, xem thử hôm nay bà có cào nát mặt nó không.

Lăng Vi lạnh lùng nhìn gương mặt già nua đầy nếp nhăn của Lý Mai, cô không động tay đợi Lý Mai đến xử à? Chỉ có tên gốc mới không đánh trả thôi. Nhún mày, Lăng Vi khinh bỉ nói: “Nhân lúc tôi chưa nổi nóng, tôi khuyên bà mau đi đi. Con trai của bà đối xử với tôi như thế, không chết đã coi như là sự ban ơn lớn nhất cho hắn rồi. Nếu như lần sau còn chạy đến trước mặt tôi, tôi sẽ không buông tha nhẹ nhàng như vậy đâu.”

Cánh tay còn lại truyền đến một cơn đau đớn tê dại, Lý Mai sững sờ. Há miệng, hồi lâu sau mới hỏi: “Mày thật sự nhẫn tâm như vậy sao? Vì Vi à, vậy mà mày thật sự cho người chặt đứt chân của Văn Mậu, nó là anh trai mày đó, trái tim của mày bị chó ăn rồi sao?”

Lăng Vi nhìn dáng vẻ đáng ghét này của Lý Mai, nhìn không được cười nói: “Ha ha ha ha, Lý Mai, bây giờ bà rút ngay đi, bằng không tôi thật sự nhìn không được muốn giữ lại một cái tay của bà đấy, đúng rồi, năm xưa là cái tay nào đưa ly nước có vấn đề kia cho tôi nhỉ?”

Thấy ánh mắt sắc như dao của Lăng Vi, Lý Mai vội rút tay của mình về. Không ngờ Lăng Vi tính tình yếu đuối kia lại trở nên khó đối phó như vậy.

“Vi Vi, mẹ nghe nói công ty này là của con hả?” Lý Mai hỏi thăm dò, trong mắt lóe lên chút ánh sáng.

Lăng Vi thấy có đồng nghiệp đi vào nhà vệ sinh, tó ý bảo Lý Mai đi theo cô ra ngoài. Cô đi ở đằng trước, Lý Mai đi sát theo sau. Lần này Lăng Vi đã biết rõ cuộc Lý Mai có ý định gì rồi, đoán chừng là đến lừa gạt vợ vết tài sản đây.

Muốn dắt Lý Mai đến lối thoát hiểm để nói chuyện, nhưng chuyện hôm qua xảy ra ngay tại đây, Lăng Vi chuyển hướng trở về phòng làm việc.

Đi vào phòng làm việc, Lăng Vi ngồi lên sofa của mình, ngẩng đầu lên, liền phát hiện Lý Mai trực tiếp đi đến trước mặt cô, nghênh ngang ngồi xuống ghế.

“Vi Vi, gần đây ba con vẫn còn nhớ thương con, bảo con về nhà ăn bữa cơm, có thời gian thì trở về một chuyến đi, mẹ nấu đồ ăn ngon cho con.” Lý Mai cười giả tạo, trong lòng nghĩ, chỉ cần Lăng Vi tới cửa, thì những chuyện khác đều không sợ nữa.

Lý Mai có suy nghĩ gì, sao Lăng Vi có thể không biết chứ, vừa rồi không cho cô chút mặt mũi nào, gây chuyện ở công ty như vậy, còn muốn liêu với cô mấy sống tao chết, bị kim của cô đâm rồi mới buông tay. Bây giờ lại diễn tuồng này, thật là biến hóa khôn lường mà.

Gật đầu, Lăng Vi nói lấy lệ: “Có thời gian tôi sẽ đến đó, bây giờ là giờ làm việc, nếu không có việc gì thì bà đi về đi.” Nếu Lý Mai đã không nhắc đến chuyện của Từ Văn Mậu, thì cô cũng không nhắc đến nữa. Sáng sớm đã nghe Viêm Bá Nghị nói Mộ Bạch đã rút một chân của Từ Văn Mậu rồi, vốn cô cũng thấy có chút không thoải mái, nhưng Lý Mai đến quậy thế này, cũng không còn lòng thương hại nữa.

Muốn đuổi bà ta đi ư? Lý Mai ngồi thẳng người lên, nhìn Lăng Vi với gương mặt “hiền từ”, giọng điệu dịu dàng nói: “Mẹ đã nghe ngóng rồi, con là người đứng đầu ở đây, chắc chắn là có rất nhiều tiền, ba con với mẹ cũng không có người kế tục, bệnh của anh con thì phải tốn rất nhiều tiền.”

Lăng Vi phát tay cắt ngang lời nói của Lý Mai, nhìn thấy sự bất mãn trong mắt Lý Mai, nói: “Trước tiên, công ty này không phải là của tôi, ai nói là người đứng đầu thì công ty phải là của mình chứ. Tôi chỉ là một tổng giám đốc thôi, cầm tiền lương chết, hưởng chi, tôi không cần, cũng không có nghĩa vụ phải lấy tiền cho bà chứ nhỉ?” Thật là chịu không nổi mặt mũi ghê tởm của Lý Mai mà.

Thấy Lăng Vi chết cũng không nghe khuyên bảo, Lý Mai hừ lạnh một tiếng, biểu cảm trên mặt giống như đại tiện vậy, ha ha, y như đại tiện vậy. Ra lệnh cho Lăng Vi bằng giọng điệu vô cùng mạnh mẽ: “Vi Vi, tao đây không phải cầu xin mày, nếu mày không giúp tao, tao sẽ tung chuyện lúc trước của mày ra ngoài, xem thử ai là người bị mất mặt. Cho dù mày không muốn để ý đến tao cũng được, chẳng lẽ ba mày, mày cũng mặc kệ sao?”

Hô hô hô, mặt của Lý Mai thay đổi còn nhiều hơn thời tiết đấy, lúc âm u, lúc quang đãng. Lăng Vi giống như là đang xem diễn xiếc vậy, thấy Lý Mai diễn tốt như vậy, còn muốn vỗ tay nữa cơ.

“Bà cảm thấy bà có mặt mũi nói chuyện tiền nong với tôi ư? Bà có tư cách làm mẹ tôi à? Ba tôi? Không cần nói đến ba tôi nữa, ông ta cũng đã không cần đứa con gái này rồi, bây giờ lại muốn đến tìm tôi? Ha ha, tôi còn có việc, không tiễn bà ra ngoài đâu, nếu bà còn cần quấy, thì đừng trách tôi vô tình.” Đây là thông điệp cuối cùng mà Lăng Vi cảnh cáo.

Lý Mai há miệng, muốn nói gì đó, thấy hôm nay đập phải đinh rồi. Nói ra cũng lạ, tuy chân của con trai bị chặt đứt rồi, nhưng không cần phải đi bệnh viện, sau khi được người ta đưa về, thì vẫn luôn nằm ở nhà, tuy có chút ứ oái, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, nên bà ta mới dám đến gây phiền phức với Lăng Vi. Chỉ là hôm nay không lấy được tiền, không đạt được mục đích, thì không muốn rời khỏi.

Lăng Vi cúi đầu xem tài liệu trên bàn làm việc, khóe mắt chú ý thấy Lý Mai đứng lên. Cô tưởng rằng bà già này muốn đi, nhưng lại thấy một cái tay già nua, lạng lẹ cầm đồ trang trí trên bàn lên, ngay sau đó một cơn gió ập tới, Lăng Vi nhanh chóng lùi ra sau, đồ trang trí bằng ngọc thạch kia bay về phía trán của cô.

“Lăng Vi, mày đi chết đi, đi chết đi.” Lý Mai điên cuồng gào lên. Thấy thứ mình ném đi không đập trúng Lăng Vi, lại cảm một cái khác lên, ném qua đó.

Lăng Vi né trái né phải, thậm chí mình mềm lòng quá. Nhảy mấy bước vọt đến trước mặt Lý Mai, tát cho bà ta một cái. Nhìn những thứ bị ném đầy trên đất, quát lớn: “Cút, bà cút đi cho tôi ngay lập tức, nếu bà muốn con trai bà còn có thể sống, thì đừng đến tìm tôi gây phiền phức nữa.”

Nghe câu này, Lý Mai thả đồ trong tay xuống, hung ác nhìn Lăng Vi. Cười phá lên: “Ha ha ha, không ngờ, không ngờ đấy. Sớm biết mày sẽ trở nên thế này, thì lúc tao vừa bước vào nhà mày đã xử mày rồi. Giữ lại cái đồ tai họa như mày, làm con trai tao ngày nào cũng phiền lòng, tao hối hận rồi, hối hận rồi.” Lý Mai thở dài một tiếng, cầm lấy đồ của mình rồi đi ra ngoài.

Biến thái, hôm nay biểu hiện của Lý Mai thật là biến thái! Lăng Vi nhìn đồng hồ trang trí vỡ vụn và tài liệu bị xé nát nằm dưới chân mình, xoa xoa huyết thái dương, lấy di động, quyết định gọi cho Từ Niệm Niệm, bây giờ trong lòng cô phiền chết đi được, không biết nên làm thế nào.

Trông thấy một bà già đi ra khỏi tòa nhà với vẻ mặt như khóc tang, Lăng Dịch Sâm ôm một đồng hồ ăn vặt lạch bà lạch bạch đi vào thang máy. Cậu không quan tâm bất cứ chuyện gì, chỉ cần daddy mami yên ổn, cậu có thể có một đồng hồ ăn ngon thì thỏa mãn lắm rồi.

Thế giới của trẻ con thật sự rất đơn giản, nên Lăng Vi không muốn để Dịch Dịch thấy cảnh tượng cô và Lý Mai ở chung một chỗ. Một là, sợ Lý Mai phát hiện cô có con trai, sẽ dùng trăm phương ngàn kế để trả thù. Hai là, cũng muốn giữ vững hình tượng mẹ hiền trong lòng con trai.

Khụ, nếu như Lăng Dịch Sâm biết mami nghĩ như vậy, nhất định sẽ bị sặc mắt thôi. Còn mẹ hiền nữa chứ, thật là buồn cười quá đi, ngày nào cũng xử cậu mà, mới không phải là mẹ hiền đâu.

Tìm được phòng làm việc của mami, vừa bước vào, Lăng Dịch Sâm liền hỏi: “Vi Vi, chừng nào ăn bữa ngon vậy, con đã mua một đồng hồ ăn vặt lót bụng rồi này, sẽ không tốn nhiều tiền của mẹ đâu.” Vừa nói xong, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy đôi mắt ửng đỏ của mami.

“Mẹ khóc hả? Vi Vi, mẹ khóc hả?” Lăng Dịch Sâm vút đồ ăn vặt ở trong lòng lên sô pha, chạy về phía Lăng Vi. Trong phòng lộn xộn như vậy, chẳng lẽ lại bị cướp nữa? Hôm qua mami với daddy nói, gặp phải cướp ở cầu thang, sao hôm nay vẫn còn thế này?

“Dịch Dịch, mami không có khóc, chỉ là khó chịu trong lòng thôi.” Vừa rồi gọi điện cho Niệm Niệm không kết nối được, bây giờ muốn tìm một người để tâm sự cũng không có.

Lăng Dịch Sâm lấy chiếc khăn tay nhỏ của mình đưa cho Lăng Vi, ngọt ngào ngây ngô nói: “Vi Vi khó chịu có thể nói với con nè, con là đàn ông, có thể bảo vệ mẹ đó nha.”

Lăng Vi mỉm cười nheo nheo gương mặt mũm mĩm của con trai, lắc đầu. Đợi đến khi con trai trở thành đàn ông đích thực, thì cô cũng đã già rồi còn đâu.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chương 68 – Lửa ghen của Vu Na

Sau khi Viêm Bá Nghị về đến tổng bộ bang Xích Viêm, thì Mộ Bạch đã sắp xếp hành lý xong rồi, vừa định đi. Thấy Viêm Bá Nghị vội vã chạy về, trong lòng anh ta thoáng cảm động.

“Mộ Bạch, bên phía Sở Phong cậu phải lo lắng nhiều rồi.” Viêm Bá Nghị vỗ vai Mộ Bạch nói. Xem ra nếu không giải quyết dứt điểm thế lực gì kia bên thành phố C, thì thế nào cũng sẽ uy hiếp đến địa vị của bang Xích Viêm ở bên đó.

Mộ Bạch lắc đầu: “Em vốn muốn nhờ cô Lăng chăm sóc anh giúp em. Xem ra không gặp được rồi, Lão Đại, bất kể thế nào, anh phải thương cho sức khỏe của mình đây.”

Thấy ánh mắt của Mộ Bạch, Viêm Bá Nghị có chút xúc động. Quay đầu đi gạt đầu hai cái, không nhìn Mộ Bạch nữa.

Mộ Bạch dự định rời khỏi ba ngày, nên đã chuẩn bị cho Viêm Bá Nghị lượng thuốc cho ba ngày. Vốn đã cất bước muốn lên xe, nhưng lại không yên tâm quay trở lại, bắt mạch cho Viêm Bá Nghị.

Viêm Bá Nghị cũng phối hợp với Mộ Bạch, sau khi mặc cho Mộ Bạch đổi cổ tay tới lui để bắt mạch, khó hiểu hỏi: “Xảy ra vấn đề gì sao?” Anh không muốn bệnh chết đâu, anh mới vừa nhận lại vợ con thôi mà.

Sắc mặt của Mộ Bạch từ từ chuyển sang tốt hơn, anh ta tập trung bắt mạch thêm một lần nữa. Phát hiện trong cơ thể Lão Đại hình như có thứ gì khác nữa, đã khắc chế chất độc tấn công liên tục. “Gần đây vị trí tim có cảm giác gì khác thường không ạ?” Mộ Bạch rút tay về. Nhìn Viêm Bá Nghị chăm chú.

“Không có, chỉ là tối qua, lúc ngủ, cảm thấy có cái gì đó chích vào ở chỗ lồng ngực, tê tê, không tỉnh dậy được. Lúc sáng dậy xem thì không thấy có gì khác thường.” Viêm Bá Nghị giống như một cậu học sinh nghe lời, Mộ Bạch vừa hỏi thì anh trả lời ngay.

Có cái gì đó chích vào, cảm giác tê tê, kim châm ư? Lê nào Lăng Vi đã châm cứu cho Lão Đại? Ô, chẳng lẽ cô lên lút chữa bệnh cho Lão Đại mà không muốn để cho Lão Đại biết? Hay là cô có tâm tư hại Lão Đại đây? Mộ Bạch đứng yên tại chỗ nghĩ đồng nghĩ tây mãi mà không hiểu, đành phải uyển chuyển hỏi: “Lão Đại, có khi nào cô Lăng.....”

Viêm Bá Nghị phát tay, ngăn câu hỏi của Mộ Bạch lại. Anh biết Mộ Bạch không có ẩn tượng tốt gì về Lăng Vi, tương đầu tiếp xúc vài lần thì sẽ thay đổi, không ngờ trước khi đi thành phố C, vẫn không quên nhắc nhở anh phải đề phòng Lăng Vi một chút.

Biết Mộ Bạch có lòng tốt, Viêm Bá Nghị không hề giận. Chỉ than nhẹ rồi nói: “Cô ấy là người phụ nữ của tôi. Tôi tin tưởng cô ấy.” Nếu như Lăng Vi nghe được câu nói này không biết sẽ nghĩ như thế nào, có cảm động không nhỉ. Chỉ là người đối diện là Mộ Bạch, Mộ Bạch chỉ có thể lắc đầu cười nhạt, lại dằn dò mấy câu rồi mới rời đi.

Lần này Viêm Bá Nghị về phòng sách, định gọi điện cho Sở Dự, hỏi xem công ty đã xảy ra chuyện gì, lại muốn anh phải tự đi đến đó một chuyến.

Tầng cao nhất của tập đoàn Thượng Lạc

Sở Dự ngồi trong phòng làm việc của tổng giám đốc nhìn Vu Na khiển trách thư ký Tô. Lúc Lăng Vi, cũng tức là Monica đến nhận chức, thư ký Tiểu Tô khá nhiệt tình với cô, đã nói với cô thêm mấy câu, cười với cô thêm mấy lần, nên đã chướng mắt của Vu Na.

“Tôi hỏi cô, lúc Monica đến có nói gì với cô không?” Hôm nay Vu Na mặc một chiếc váy liền cúp ngực màu xanh gợi cảm, vốn nghĩ rằng Viêm Bá Nghị về đây, còn muốn xum xoe săn đón, kết quả người ta không đến. Trực tiếp đi về tổng bộ Xích Viêm.

Thư ký Tiểu Tô nom nớp lo sợ đứng ngay giữa phòng làm việc, cúi đầu không dám nói chuyện. Đến tập đoàn Thượng Lạc đã được một năm rồi, tính tình của tổng giám đốc Vu Na thế nào, cô đã được nghe rồi.

Sở Dự nhìn dáng vẻ cả người tức giận đùng đùng của Vu Na, nhếch môi cười nhạt. Thành phố Liễu đã vào đông rồi, nhưng lúc vừa thấy Vu Na vẫn cứ cảm thấy như đương lúc mùa hạ đang nồng vậy.

Chết tiệt, kể từ khi Lăng Vi đến, Viêm Bá Nghị càng không đến công ty nữa. Vu Na vươn tay lấy sơ yếu lý lịch của Lăng Vi ở trên bàn, dùng ngón tay rạch trầy tấm hình vốn đã có chút mờ hồ trên đó. Vo thành một cục rồi ném về phía thư ký Tiểu Tô.

“Từ ngày hôm nay trở đi không cần đến làm việc nữa, cái gì cũng không biết, đã đi xum xoe bợ đỡ, nếu bí mật công ty bị trộm đi, tôi sẽ kiện cô đấy.” Vu Na lạnh mặt, không nhìn thư ký Tiểu Tô nữa.

Sở Dự thấy Vu Na đùa quá rồi, lập tức đứng lên ngăn cản, nói: “Bỏ đi, cô ấy cũng đâu phải cố ý, dù sao cũng còn trẻ mà, ai mà không có lúc lầm lỗi chứ, tôi thấy chuyện này cứ thế cho qua đi.”

Thấy thư ký Tiểu Tô đáng thương nhìn qua đây, gương mặt nhỏ cỡ bàn tay đầy vẻ biết ơn, trước khi Vu Na nổi bão, lại bồi thêm một câu: “Cô là lãnh đạo ba tốt mà trong công ty ai cũng biết, đừng khiến người ta thất vọng, mắt lòng người không tốt đâu.”

“Anh.....” Vu Na vừa ngồi xuống, lại bị lời nói của Sở Dự làm cho tức đến nhảy dựng lên.

Mắt thấy cơn giận của tổng giám đốc Vu Na càng ngày càng lớn, nước mắt của thư ký Tiểu Tô càng chảy càng nhiều. Qua làn nước mắt, trông thấy trợ lý Sở nháy mắt với mình, lại phát phát tay, lại nhìn sang tổng giám đốc không nói tiếng nào, chân của Tiểu Tô giống như gắn bánh xe lửa vậy, chạy như bay ra ngoài.

“Sau này anh bớt trông nom chuyện của tôi đi.” Vu Na giờ món tay dài ra, kiểm tra bộ móng tay đính kim cương mình vừa làm xong, những viên kim cương này là do cô ta tự mình chọn lựa trong kho hàng của công ty, làm thành kiểu dáng nho nhỏ, khám lên móng tay, thật sự đẹp cực kỳ.

Sở Dự cười lắc đầu, tiếc thay nói: “Chắc chắc, ăn vận kĩ càng như thế, đáng tiếc quá, chính chủ lại không đến, không bằng cô chụp lại đi, bữa khác đưa cho chủ tịch Viêm coi.”

Vu Na giờ tay lấy một cái hộp nhỏ ở trên bàn ném về phía Sở Dự, quát to một tiếng: “Cút.”

Sở Dự hậm hực đi ra phòng làm việc của Vu Na, lấy di động ra gọi điện cho Mộ Bạch, muốn hỏi thăm chuyện của Sở Phong, vốn vết thương của thằng nhóc kia vừa khỏi, bây giờ lại chạy đến thành phố C kia, thật là..... nguy hiểm quá đi. Tuy tình cảm giữa anh em họ vẫn chưa hòa hoãn lại, nhưng nhà họ Sở chỉ còn lại hai anh em họ thôi, người làm anh trai như anh ta nếu còn không nhường bước, thì con lừa bướng bỉnh kia cũng sẽ không động não đâu.

Đang gọi điện thoại, còn chưa kết nối, đã nhìn thấy số điện thoại của bên hợp tác chen vào, Sở Dự lập tức bắt cuộc gọi của bên công ty hợp tác.

“Cái gì? Cartier đã quyết định ngày mốt mở cuộc đấu thầu à? Tin tức nội bộ của anh có chính xác không đó?” Công ty hợp tác này là của một người bạn hợp tác lâu năm, có quan hệ rất tốt với Sở Dự.

Công ty Cartier đã thay đổi thời gian đấu thầu một lần rồi, bây giờ đột nhiên lại quyết định vào ngày mốt, nếu như lần cạnh tranh đấu thầu này của bọn họ không được chuẩn bị tốt, thì sẽ bị đào thải trước mắt.

Nghĩ đến đây, Sở Dự lại chạy đến phòng làm việc của tổng giám sát, vừa đẩy cửa vào đã thấy thư ký Tiểu Tô ở phòng thư ký bên ngoài đang dọn đồ của mình, hình như muốn rời khỏi vậy.

“Thư ký Tô, cô đừng buồn quá, tổng giám đốc Vu Na không có ý đó đâu.” Anh ta lập tức khuyên nhủ, trong lòng nghĩ, còn cần thư ký Tiểu Tô liên lạc với Monica nữa đây.

Thư ký Tiểu Tô lau nước mắt, sau đó bùng thùng giấy mình đã sắp xếp xong lên, buồn bã nói: “Nếu tổng giám đốc Vu Na đã nói như vậy, tôi cũng không cần phải ở lại đây nữa. Tuy kinh nghiệm của tôi không nhiều, nhưng tôi biết làm người phải có tự trọng, trợ lý Sở, cảm ơn anh đã giúp đỡ, tôi đi đây.”

Sở Dự đi lên trước một bước ngăn thư ký Tô lại, mặt đầy tươi cười nói: “Tôi thấy cô đừng nên đi, bây giờ tình hình tìm việc không tốt, cô lại không phải là người bán xứ, bây giờ tôi cho cô một nhiệm vụ, nếu như cô làm tốt, thì tôi cho cô lên chức, tăng lương, chuyển qua làm trợ lý ở chỗ tôi.”

Lúc này viên đạn bọc đường đã không có tác dụng nữa, lên chức tăng lương mới là đạo lý cứng. Sở Dự hiểu điều này, thư ký Tô cũng hiểu điều này, cô ta là người tốt nghiệp đại học chính quy, còn đang học thạc sĩ, chắc chắn là cô đã tâm này.

Quả nhiên, vừa nghe Sở Dự nói thế, thư ký Tô cũng không khóc nữa. Động tác trên tay dừng lại, ngẩng đầu nhìn Sở dự, không chắc hỏi: “Thật sao? Trợ lý Sở.”

Thấy Sở Dự gật đầu, cô ta đặt đồ trên tay xuống, lấy khăn tay lau khóe mắt: “Nhiệm vụ gì ạ?”

Sở Dự thấy thư ký Tiểu Tô đồng ý, chỉ vào cánh cửa phòng làm việc tổng giám sát, nói: “Mời cô Monica về. Cô làm được không?”

Thư ký Tô gật đầu: “Tôi thử xem sao.”

Sở Dự dặn dò thư ký Tô mấy câu, rồi mới về phòng làm việc của mình. Nhớ ra phải gọi điện cho Mộ Bạch, sau khi lấy di động ra, nhấn một dãy số, nhìn màn hình điện thoại do dự một lúc lại bỏ di động vào túi lại. Quan hệ giữa anh ta với Mộ Bạch cũng hơi hơi lỏng lẻo, không có sâu sắc như giữa Mộ Bạch và Sở Phong, cứ thế gọi điện cho Mộ Bạch, hình như không được tốt lắm. Nghĩ như thế, cũng bỏ ý định đó đi.

Vưu Na không biết Sở Dự bảo thư ký Tô đi tìm Monica, nếu như cô ta biết thì nhất định sẽ ngăn cản. Monica có tiếng ở nước ngoài, ở trong nước thì rất ít người biết tên tuổi của cô, ai có thể ngờ tới nhà thiết kế trang sức lừng lẫy, lại là một sinh viên tốt nghiệp đại học từng rời xa quê hương, không có chút danh tiếng nào ở thành phố Liêu chứ.

Lúc cô ta điều tra ra những tin tức này, cũng có chút kinh ngạc. Một cô gái trưởng thành trong một gia đình đơn thân, lại có sở trường trên mảng thiết kế trang sức, có thể thiết kế ra phong cách độc đáo riêng biệt, gặt hái nhiều giải thưởng như thế. Nếu như là người khác, cô ta còn có thể nể phục. Nhưng là Lăng Vi, thì cô ta làm không được.

Mấy năm nay, Vưu Na vẫn luôn si mê canh giữ bên cạnh Viêm Bá Nghị, muốn đi vào cuộc sống của anh. Lại phát hiện trong lòng của Viêm Bá Nghị chỉ có Lăng Vi thôi.

Cô ta vốn muốn giấu Viêm Bá Nghị, lén lút tìm Lăng Vi. Nhưng ai ngờ được cô đã ra nước ngoài rồi, khi trở về lại mang theo một thằng nhóc nữa.

Sau lần tiếp xúc trước đó, cô ta đã cho người đi điều tra Lăng Vi, phát hiện cô làm tổng giám đốc của công ty thiết kế trang sức Thái Đạt, nhớ đến cô em họ Ngô Mỹ Mỹ cũng làm việc ở đó, trong đầu của Vưu Na có tia sáng vụt qua, liền quyết định kéo em họ qua đây, còn những người khác nữa, có thể kéo được thì đều kéo qua hết, khiến cho Lăng Vi khó xử. Không ngờ em họ lại không chịu nhảy sào, cũng không biết Lăng Vi đã dùng chiêu gì nữa.

Nhìn thời gian, cảm di động đi đến bên cửa sổ sát đất, nhấn một dãy số. Tiếng tút tút vang lên, đã được bắt máy ngay.

Đầu bên kia “a lô” một tiếng.

Vưu Na lập tức dặn dò: “Nói với Lý Canh, có thể ra tay rồi, nếu như lần này còn làm hư chuyện nữa, thì tôi cũng không cần giữ mạng của con gái anh ta nữa đâu.”

Đầu bên kia điện thoại cung kính nói một tiếng “Dạ.”

Vưu Na lại không yên tâm dặn dò tiếp: “Đừng để người khác điều tra ra tôi, bằng không, tôi mà gặp phiền phức, thì cũng sẽ lôi các người theo đấy, bảo Lý Canh cẩn thận một chút.”

Cúp điện thoại, Vưu Na nhìn móng tay lấp lánh một cái, gờ tay ra chỗ có ánh sáng mặt trời, những viên đá trên móng tay tản ra ánh sáng chói mắt.

Cái lần mà Lý Canh chặn đường dưới công ty của Lăng Vi, thực ra là Vưu Na nói cho Lý Canh biết. Cô ta là người Viêm Bá Nghị tin tưởng, nghe ngóng chút chuyện ở bang Xích Viêm không có gì khó khăn. Cô ta nói với Lý Canh, Lăng Vi về thành phố Liêu, là để kích động nổi căm hận của Lý Canh, không ngờ sau khi con người bị dồn đến đường cùng, sẽ trở nên hoàn toàn không giống trước kia như vậy. Đương nhiên, không phải bao gồm tất cả mọi người, chỉ là một bộ phận nhỏ xíu giống như Lý Canh vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 69 – Daddy, mami sẽ không sao phải không.

Đến giờ tan tầm, Lăng Vi dắt tay Lăng Dịch Sâm đi ra phòng làm việc, khóa cửa lại. Bước nhanh về phía thang máy, không màng đến những ánh mắt khác thường của các nhân viên.

“Vi Vi, con cảm thấy mọi người đều đang nhìn chúng ta đấy.” Lăng Dịch Sâm nhỏ giọng nói.

Lăng Vi gật đầu, bàn tay đang dắt Lăng Dịch Sâm siết lại. Bước chân nhanh hơn. Người khác thích nhìn thế nào là chuyện của họ, cô không can thiệp

được. Lý Mai diễn tuồng này, nhất định là muốn làm ảnh hưởng địa vị của cô trong lòng nhân viên. Chẳng sao cả, không có gì phải giải thích.

“Vi Vi, mẹ vẫn muốn khóc hả? Con suy nghĩ nửa ngày trời rồi, rốt cuộc cũng nghĩ ra một chuyện cười nè, có thể chọc cho mẹ vui đó nha.” Bàn tay nhỏ mũm mĩm của Lăng Dịch Sâm ở trong lòng bàn tay của Lăng Vi đã nắm lại thành nắm đấm.

Bước chân của Lăng Vi thoáng khựng lại, cúi đầu nhìn con trai, trong lòng có một dòng cảm xúc không thể nói ra, được câu nói quan tâm của con trai lấp đầy.

Sinh Lăng Dịch Sâm, là quyết định chính xác nhất của cô trong hai mươi mấy năm nay.

“Hi hi, Vi Vi, đừng nhìn cục cưng của mẹ với ánh mắt này nữa. Người ta thật là có chút ngại ngùng đó. Khụ khụ.” Bàn tay nhỏ mập mập còn lại của Lăng Dịch Sâm hươ múa, cười hi hi nói.

Lăng Vi khom người xoa xoa gương mặt nhỏ nhắn của con trai, rồi bế cậu lên. Bất kể bên ngoài có sóng to gió lớn cỡ nào, chỉ cần con trai ở bên cạnh cô, thì cô liền có hậu thuẫn vững chắc, cô có thể khiêu chiến tất cả khó khăn, hiểm trở. Để cho con trai có một tuổi thơ tươi đẹp.

Sau khi đi vào thang máy, Lăng Vi nhẹ giọng dặn dò Lăng Dịch Sâm: “Dịch Dịch, chuyện xảy ra trong ngày hôm nay đừng nói với daddy con nhé.”

“Tại sao vậy ạ?” Chống cằm lên vai mami, thoải mái quá đi ~

Lăng Vi kiên nhẫn giải thích: “Người đến là một bà già mẹ không thích, bà ta sống chung với ông ngoại con, mami lo daddy con biết được thì sẽ tìm bà già đó tính sổ, đến lúc đó ông ngoại con cũng sẽ bị ảnh hưởng, con hứa với mami không nói với daddy con có được không nào?”

Lăng Dịch Sâm xoay đầu qua nhìn Lăng Vi, chớp chớp đôi mắt to như biết nói kia, nghiêng đầu suy nghĩ vài giây, giống như là đã hạ quyết tâm gì đó vậy, gật đầu một cái.

“Mami, chẳng phải ông ngoại con đã đuổi mẹ ra khỏi nhà sao? Tại sao còn phải để ý đến ông ấy? Nếu như ba con đuổi con ra khỏi nhà á hà, hừ hừ, thì sau này con sẽ không dưỡng lão, đưa tang cho ba đâu.”

Lăng Vi toát mồ hôi, cô bắt đầu hối hận rồi, tại sao chuyện gì đều kể hết cho nó nghe chứ. Tuổi còn nhỏ như thế đã hiểu được gì đâu. Nhưng lời nói ra cũng thật là khá kinh người đấy. Nếu như Viêm Bá Nghị nghe thấy Dịch Dịch nói câu không dưỡng lão, đưa tang này, sẽ có biểu cảm gì nhỉ?

Nghĩ đến đây, khóe miệng Lăng Vi cong lên, ngẩng đầu nhìn, thang máy đã đến tầng một rồi, cô thả Lăng Dịch Sâm xuống.

Nhớ đến lúc ở ngoài, con trai rất ít khi gọi cô là mami, cô hỏi: “Dịch Dịch, tại sao lúc ở ngoài không kêu là mami, con nít không được gọi thẳng tên của người lớn nha.”

Lăng Dịch Sâm vốn đang chăm chú nhìn thang máy, chỉ cần thang máy vừa mở cửa, thì cậu sẽ như một chiếc tên lửa chuẩn bị phóng đi, điên cuồng chạy ra ngoài. Không ngờ mami lại hỏi vấn đề này, thật là.

Cậu xoay đầu nhìn mami, lẩm bẩm nói: “Mẹ nhỏ như vậy đã sinh con ra, sẽ bị người ta hiểu lầm đó, con không muốn người ta hiểu lầm mami.”

Thằng nhóc này, trong lòng Lăng Vi chột chưa xốt, bỗng chốc lại được mật ngọt vậy lấy. Những chuyện không vui lúc sáng, toàn bộ đều bị quét đi hết.

Thang máy vừa mở ra, Lăng Dịch Sâm giống như được gắn mô-tơ vậy, đôi chân ngắn ngủn đạp một cái liền phóng ra mất rồi, daddy gọi điện cho cậu nói muốn đến đón, cậu muốn nhìn thấy daddy trước mami, (*^__^*), hi hi.

Lúc Lăng Vi muốn kêu Lăng Dịch Sâm lại, thì đã muộn rồi. Mắt thấy Dịch Dịch đã đụng phải người đang đi tới, cô vội chạy qua đó, lên tiếng xin lỗi.

“Thật, thật ngại quá.” Lăng Dịch Sâm kéo Lăng Dịch Sâm bị té ngã trên đất đứng dậy.

Người bị đụng không nói gì, vẫn đứng yên tại chỗ. Một đứa bé đụng vào có thể nặng được bao nhiêu chứ, hần không hề để ý. Điều hần để ý là Lăng Vi sẽ nói như thế nào.

“Lăng Vi, thật là bị cô gạt mất rồi, rõ ràng thằng nhóc này chính là con của cô, đúng chứ?” Giọng nói hơi trầm khàn vừa vang lên, Lăng Vi kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Không ngờ Lý Canh lại chạy đến đây, lần này cô sẽ không mềm lòng, nhẹ tay nữa. Lăng Vi âm thầm hít sâu một hơi. Ngẩng đầu lên nhìn Lý Canh.

Hôm nay Lý Canh ăn mặc khác rất nhiều so với lần trước, trên đầu đội nón lưỡi trai, trên mặt thì vết xanh vết tím, chắc chắn là mới bị đánh cách đây không lâu.

“Sao anh lại đến đây?”

Khóe miệng của Lý Canh nhếch lên một nụ cười tự giễu, giơ tay sờ mũi của mình, nói: “Chuyện gạt tôi thì bỏ đi, tôi thường bị gạt nên quen rồi. Chỉ là không ngờ, cô lại có quan hệ với người của bang Xích Viêm, sau chuyện lần trước, bọn họ tìm tôi khắp nơi, tôi không thể nào không trốn hết chỗ này tới chỗ kia, thực ra lần này đến đây, vẫn là muốn mời cô đi theo tôi một chuyến, lần trước tôi không nên đối xử với cô như thế, nhưng tôi cũng bất đắc dĩ thôi.”

Lăng Vi ôm Lăng Dịch Sâm nhìn thẳng vào Lý Canh, trong lòng nghĩ, hôm nay hình như Lý Canh có chút khác thường thì phải? Lại bắt đầu chơi trò khó tâm? Cô là ai chứ, Lăng Vi đây, có thể bị lừa đi thì đúng là ngốc rồi.

“Vi Vi, cô đi với tôi một chuyến, sẽ không làm hại đến cô và con trai cô đâu.” Ánh mắt Lý Canh lóe lên tia mập mờ, mặc dù giọng nói khiến người ta không thể soi ra điều gì. Nhưng Lăng Vi nhìn thấy thần thái đó của hắn, khoe môi ẩn hiện một nụ cười nhàn nhạt. Siết chặt Lăng Dịch Sâm không nói lời nào ở trong lòng, vừa lùi ra sau vừa nói: “Anh biết tính tôi rồi đấy, Lý Canh, trước kia chúng ta là bạn học, tôi cũng rất biết ơn ân tình của anh 5 năm trước, nhưng lần trước anh muốn bắt cóc hai mẹ con tôi, tôi cảm thấy đã trả hết tất cả nợ nần cho anh rồi, hôm nay không như trước nữa, tốt nhất anh nên lập tức rời khỏi đây đi.”

Lăng Vi cảm thấy mình đã tình nghĩa lắm rồi, mắt thấy Lý Canh từ từ ép đến gần, cô móc kim bạc trong tay ra, định ra tay kiềm chế người trước.

Lúc này Lăng Dịch Sâm rất nghe lời, cậu biết bây giờ không phải là lúc cậu nên tỏ vẻ đáng yêu, nên nhìn chăm chăm vào gã người xấu phía đối diện. Phi một cái, nuốt xuống những câu muốn mắng chửi người vào. Mami đã dạy cậu, trẻ con không được mắng người, nên những câu mắng người kia cậu đều giữ lại, đợi đến khi lớn lên, muốn mắng ai thì sẽ dốc hết một hơi mà bùng phát ra.

Nếu như Lăng Vi biết được suy nghĩ của Lăng Dịch Sâm, nhất định sẽ đỡ trán cười điên cuồng, ông thần của tôi ời.

Nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ ngợi lung tung, Lăng Vi tập trung nhìn bàn tay to của Lý Canh đang thò vào trong ngực hắn. Cô không nắm chắc một trăm phần trăm, nhưng không thể không ra sức liều một lần.

“Ha ha ha, đừng ngốc nữa, lần này tôi không mang dao, súng đến nữa đâu. Lăng Vi, nếu như cô không đi với tôi, thì tôi sẽ cho nổ chỗ này, làm một màn cá chết lưới rách, cô có tin không?” Lý Canh cười điên cuồng, kéo dây kéo áo của mình ra.

Lăng Vi thấy Lý Canh buộc một vòng thuốc nổ lớn ở trên bụng, trong lòng chột hoảng lên.

“Mami.” Lăng Dịch Sâm cũng bị dọa cho nhảy dựng lên.

Lăng Vi vỗ về con trai, vẫn muốn lui về sau, nhưng lùi nữa là đến thang máy rồi.

“Cô muốn tận mắt chứng kiến tòa nhà này bị tôi nổ tan tành phải không? Lăng Vi, bao nhiêu mạng người đều nằm trong tay cô đấy?” Lý Canh bắt đầu tấn công bằng lời nói.

Lăng Vi ngạc nhiên, sao còn tính mạng người lên đầu cô nữa rồi. Cô đội không nổi cái nón lớn như vậy đâu nha, như nghĩ ra chuyện gì, Lăng Vi dừng bước, chỉ về phía Lý Canh, khuyên bảo, “Nếu anh đã biết tôi có quan hệ với bang Xích Viêm, thì không nên đến đây bắt cóc tôi, bây giờ còn làm ra chuyện này, không ngờ nha Lý Canh, anh cũng lợi hại thật đấy.”

Nghe giọng điệu chế giễu châm chọc của Lăng Vi, thoáng chốc trong lòng Lý Canh chua xót. Vào thời thanh xuân tình yêu chớm nở, hắn từng yêu người phụ nữ này. Bây giờ. lại làm khó cô trăm bề. Nhưng hắn thật sự không còn cách nào khác. Chỉ có thể khuyên mình là bị ép buộc thôi, trong lòng Lý Canh mới có thể dễ chịu một chút, cũng có thể nhẫn tâm xuống tay.

“Khỏi nói đến những chuyện khác, có phải cô cảm thấy tôi không dám châm ngòi không? Bây giờ tôi sẽ cho cô thấy, dù sao nếu tôi chết, thì cô và con trai cô cũng không sống được, tất cả mọi người trong tòa nhà này đều phải chôn cùng chúng ta, ha ha ha, cũng coi như là chết có ý nghĩa rồi.”

Thấy Lý Canh đã móc bật lửa ra, Lăng Vi quát lớn, khiến hắn dừng lại.

“Tôi đi với anh, Lý Canh, tôi đi với anh, thả đứa nhỏ đi được không?” Lăng Vi quát lớn, giọng điệu lại không hề có chút ý cầu xin nào.

Lý Canh sừng sốt, nhìn hốc mắt vì sốt ruột mà đỏ lên của Lăng Vi, thực ra là ánh mắt của hắn đỏ lên, nhìn lầm rồi.

“Mami, con muốn đi chung với mẹ.” Sắc mặt của Lăng Dịch Sâm không tốt lắm, cậu vừa lên nút gọi điện cho daddy, tại sao daddy không bắt máy?

Lăng Vi trừng Lăng Dịch Sâm một cái, nhỏ giọng nói: “Con ở lại, chút nữa đi tìm daddy, rồi đi cứu mami.”

Lý Canh vừa nghe Lăng Vi đồng ý đi cùng, cũng đồng ý để lại đứa bé. Hắn cũng là người có con, cũng không đành lòng giao đứa bé cho những người đó.

“Bây giờ cô đi với tôi, nhóc con kia đứng yên tại chỗ, đợi chúng ta đi rồi thì mới được đi.” Lý Canh hươ hươ tay nói.

Lăng Vi thả Lăng Dịch Sâm xuống, từ từ đi về phía Lý Canh. Đối với Lăng Vi, trong lòng Lý Canh có chút không ổn, nên không hề dùng dây thừng trói cô lại. Chỉ là bàn tay cầm bật lửa vẫn luôn để trên bụng buộc thuốc nổ.

Lăng Dịch Sâm nhìn mami bị kẻ xấu mang đi, sốt ruột dậm chân. Lấy di động ra gọi cho daddy lần nữa.

Vẫn không gọi được, vừa ngẩng đầu lên liền thấy ngoài cổng đại sảnh có một người đi vào. Chớp mắt nhìn lại, chính là daddy Viêm Bá Nghị.

“Dịch Dịch, sao con lại ở đây một mình, mami con đâu?” Viêm Bá Nghị đi qua, ngồi xổm trước mặt Lăng Dịch Sâm.

Lăng Dịch Sâm dẫu mỗi lần mạng lác đầu, không nói gì. Thật là tức chết mà, mami vừa bị bắt đi thì daddy mới đến, hừ, gọi điện cũng không bắt, tức quá đi mà, hu hu.

Thấy hốc mắt con trai đầy nước mắt, Viêm Bá Nghị ôm Lăng Dịch Sâm vào lòng, an ủi nói: “Dịch Dịch đừng khóc, mami con đâu rồi?”

Nghĩ đến mami bị kẻ nguy hiểm kia bắt đi mất, Lăng Dịch Sâm sứt sứt mũi, chỉ về hướng bọn họ vừa rời đi, nói: “Lần trước kẻ bắt cóc mami mà hai người bắt gặp được đó, kẻ xấu đó, buộc thuốc nổ đến bắt mami đi nữa rồi, daddy, con gọi điện cho ba, tại sao ba không bắt máy, con sợ lắm, hu hu hu.” Lần đầu tiên Lăng Dịch Sâm đối mặt với cảnh tượng này, nước mắt chảy xuống ào ào.

Di động của anh đã chỉnh sang chế độ im lặng, lúc Dịch Dịch gọi điện cho anh, anh đang đậu xe nên không để ý, vừa nghĩ đến đây, Viêm Bá Nghị bắt đầu tự trách. Biết rằng giờ không phải là lúc tự trách, anh bế Lăng Dịch Sâm, sai bước chạy nhanh về phía Lăng Vi bị bắt đi.

“Daddy, mami sẽ không sao đúng không, daddy, hu hu hu, lúc này rất muốn ba ở bên cạnh tụi con, con sợ lắm.” Lăng Dịch Sâm nằm trên vai Viêm Bá Nghị, nghẹn ngào nói bên tai anh.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Chương 70 – Những khó khăn trắc trở trong cuộc đời này của em, đều là vì để gặp được anh.

Viêm Bá Nghị vừa đỡ Lăng Dịch Sâm, vừa tìm hướng đi của Vi Vi. Một tay anh bế Lăng Dịch Sâm, một tay cầm di động gọi điện cho người trong bang.

Sở Phong và Mộ Bạch đều không có ở đây, anh tùy tiện tìm đại một người, bảo người đó dẫn theo một vài thuộc hạ ra ngoài tìm Lăng Vi.

Anh thì bế Lăng Dịch Sâm lên phòng trung tâm điều khiển của tòa nhà, muốn xem camera giá sát.

“Daddy, mami sẽ không sao chứ?” Lần đầu tiên Lăng Dịch Sâm thấy có người buộc thuốc nổ lên người, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Lúc này Viêm Bá Nghị đã không để tâm hỏi han hay là giải thích gì với con trai nữa, cánh tay anh ôm con trai thật chặt, nhẹ giọng nói: “Dịch Dịch, đừng lo, mami con sẽ không sao đâu, bây giờ ngoan ngoãn đi theo daddy nhé, đừng chạy lung tung có được không nào?”

Lăng Dịch Sâm gật đầu, muốn tự mình đi. Cậu đã lớn rồi, không thể để ba mẹ bế trên tay mãi được. Viêm Bá Nghị cúi người thả con trai xuống đất, vươn tay nắm bàn tay mập mập của cậu. Hai người cùng đi vào phòng trung tâm điều khiển, tìm nhân viên bảo vệ phát lại hình ảnh lúc Lăng Vi bị bắt đi.

“Tên này hơi quen mắt.” Viêm Bá Nghị kêu người dừng hình ảnh lại.

Lăng Dịch Sâm nhảy tới chiếc ghế bên cạnh, sau khi nhìn thấy người mà daddy chỉ vào thì lập tức nói: “Daddy, lúc daddy mang mami đi ở dưới bãi đậu xe tầng hầm đó, chính là người đàn ông này muốn bắt cóc con với mami.”

Viêm Bá Nghị gật đầu, bỗng chốc lại quay sang nhìn Lăng Dịch Sâm, do dự hỏi: “Sao con biết lần trước daddy mang mẹ con đi ở bãi đậu xe tầng hầm, con ở đó phải không?”

Lăng Dịch Sâm cũng phát hiện mình lỡ lời, cậu vội vàng dõng dè tài: “Haiz, không biết mami thế nào rồi, daddy, ba cứu mẹ về, thì ba chính là anh hùng của con đó.”

Khụ, Viêm Bá Nghị nói không nên lời.

Thời gian không lâu, thuộc hạ đã gọi điện đến, đã điều tra được một chút dấu vết. Bang Xích Viêm muốn tìm một người ở thành phố Liêu không hề khó. Khó ở chỗ người mà bọn họ tìm thế mà lại bị giấu ở bang Đầu Ưng, bọn họ không sợ độ sức chính diện, sợ là người của bang Đầu Ưng sẽ lấy sự an toàn của Lăng Vi để uy hiếp.

“Đã xác định vị trí chưa?” Viêm Bá Nghị hỏi.

Đầu bên kia điện thoại lại vội vàng trả lời anh, dường như tình hình có chút nghiêm trọng.

Viêm Bá Nghị cúp điện thoại, bế Lăng Dịch Sâm trên ghế lên, sai bước như bay đi vào thang máy. Không ngờ người lần trước là người của bang Đầu Ưng, nếu biết sớm thì đã giải quyết luôn rồi, lúc đó chỉ để ý Vi Vi thôi, thật là tai họa chưa diệt trừ mà, y như là cái gai trong mắt vậy.

Lúc Viêm Bá Nghị xuống lầu đi đến chỗ đậu xe của mình, thì những anh em ở gần đây đã đến rồi. Anh phân tích tình hình hiện tại một cách đơn giản, bố trí phòng thủ cho tổng bộ bang Xích Viêm ôn hòa. Nếu như bang Đầu Ưng muốn đối phó với bang Xích Viêm của anh, thì đây là một cơ hội tốt, có thể chơi trò giương đông kích tây, vậy nên phòng thủ của tổng bộ bang Xích Viêm nhất định phải chắc chắn.

“Dịch Dịch, ngoan ngoãn đi theo daddy được không? Chuyện hơi khó giải quyết, con phải phối hợp với daddy đấy.”

Thấy Lãng Dịch Sâm gật đầu liên tục, Viêm Bá Nghi khởi động xe, chạy thẳng về phía mục tiêu. Anh muốn để Dịch Dịch về tổng bộ bang Xích Viêm, nhưng Mộ Bạch và Sở Phong đều không có ở đó, tuy phải đối diện với chuyện này thì hơi nguy hiểm, nhưng anh sẽ bảo vệ cho con trai thật tốt, nên vẫn là mang Dịch Dịch theo bên người thì yên tâm hơn.

Lúc này, Lý Canh đưa Lãng Vi đến khu vực quản lý của bang Đầu Ưng, thì rời khỏi. Hắn không đành lòng nhìn người khác làm khó Lãng Vi, nhưng lại không giúp được gì cho cô. Chỉ có thể rời đi. Thực ra hắn tan nhà nát cửa, đều do hắn tự gây ra, muốn trách cũng chỉ có thể trách bản thân hắn. Nhưng vì muốn giảm bớt cảm giác tội lỗi của mình, liền đẩy thù hận lên người Lãng Vi hết, bây giờ con gái còn đang đợi hắn đi cứu, người phụ nữ đã từng yêu thích cũng không thể tính là gì.

Lãng Vi bị bịt mắt, không nhìn thấy gì cả. Cô hỏi một câu thăm dò: “Có ai không?”

Kết quả không có ai trả lời, cô lại hét lên hai tiếng, sau khi tiếng nói vang ra, nghe thấy tiếng vọng, Lãng Vi cảm thấy hình như mình đang nằm trong một biển lửa vậy.

Bởi vì trong căn phòng càng ngày càng nóng lên, không biết là đã bốc cháy, hay chỗ này vốn là một phòng xông hơi.

Qua một lúc lâu, nghe thấy tiếng mở cửa, Lãng Vi dừng một chút, lại lên tiếng hỏi: “Tôi nói này, rốt cuộc là ai muốn bắt cóc tôi hả, có chuyện gì thì nói mau đi, ở trong này nóng quá rồi đây.”

Đây là lần đầu tiên cô bị bắt cóc thành công, hãy tha thứ cho cô không biết phải đối mặt thế nào nhé. Trong lòng cô cực kỳ căng thẳng, lời nói bên miệng lại tỏ vẻ rất thoải mái.

“Câm miệng, còn ồn nữa là xử mày liền đó.” Một giọng nam trầm thấp vang lên ở phía đối diện, Lãng Vi lắc đầu, miếng vải trước mắt vẫn không rút xuống.

“Tao nói này Lão Tam, mày không ngờ ngác ở bang Đầu Ưng cho tốt đi, chạy đến đây hóng hót náo nhiệt gì hả?” Một giọng nói vang dội vang lên, ở phía bên phải Lãng Vi. Có thể đoán ra khoảng chừng 30 tuổi.

Người được gọi là Lão Tam kia, cười nhạo nói: “Tao ngờ ngác ở đó? Ngày nào cũng ngồi ăn rồi chờ chết à? Chẳng phải mày cũng đến đây nhận mua bán đó sao?”

“Lão Tam, nghe nói người phụ nữ này có chút quan hệ với bang Xích Viêm đấy, mày đưa cô ta tới đây, bang Đầu Ưng chịu nổi công kích của bang Xích Viêm à?”

Lão Tam không kiên nhẫn phát tay nói: “Tao chỉ nhận mỗi riêng thôi, Lão Đại không biết, người thuê bảo mang đến đây, nếu mày cũng nhận mỗi này, thì giữ bí mật cho tao đi, thật không ngờ, một người phụ nữ mà thôi, vậy mà lại tìm tới hai nhóm người để bắt cô ta.”

Lãng Vi im lặng, nghe ý của hai tên này nói, thì có người trả tiền thuê bọn họ bắt mình đến đây, hai người này đều biết nhau.

Nghe hai người nọ nhỏ giọng bàn bạc gì đó, Lãng Vi mở miệng nói: “Tôi nói này, rốt cuộc là ai muốn gặp tôi hả?”

“Yên lặng chút đi, thật là phiền mà.” Lão Tam quát lên, lúc nhận mỗi hàng này, hắn cũng đã say lăm rồi, thấy thù lao kếch xù thì đồng ý ngay, nào ngờ người phụ nữ này lại có quan hệ với bang Xích Viêm. Bây giờ hối hận cũng không kịp nữa.

Lãng Vi im miệng, may mà Dịch Dịch không bị bắt đến đây chung với cô, nếu không cô thật sự kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay. Cô có thể khẳng định, chắc chắn Dịch Dịch đã tìm được Viêm Bá Nghi để cầu cứu rồi.

Trong phòng giám sát

Vưu Na nhìn Lãng Vi bị trói trên ghế, không nhúc nhích được, chân mày nhướn lên, mỉm cười. mấy ngày trước người phụ nữ này còn là tổng giám sát Monica ở trên cao, tỏ vẻ ra oai trước mặt cô ta. Bây giờ, chẳng phải cũng trở thành một cái bìa sống mặc cho người ta chém giết thôi sao.

“Cô Long, cô đã đến rồi.” Lão Tam vừa đi vào phòng giám sát thì nhìn thấy Vưu Na đeo mặt nạ, nếu người thuê đã không muốn để người khác biết cô ta là ai, thì đoán chừng cái tên này cũng là giả thôi.

Vưu Na gật đầu, đề thấp giọng nói: “Hi vọng Ung Lão Tam đừng ngại, không phải tôi không tin tưởng năng lực của anh, kêu một nhóm người khác đến thì tôi tự có ý của tôi.”

Ung Lão Tam gật đầu ngồi xuống một bên không nói gì nữa, trong lòng bắt đầu thấp thỏm. 5 năm trước, bang Đầu Ưng, bang Xích Viêm và Bạch Hồ Đường là ba bang phái tạo thành thế chân vạc, kiềm chế nhau ở thành phố Liêu, nhưng không bao lâu sau thì Bạch Hồ Đường bị bang Xích Viêm nuốt chửng, tuy bang Đầu Ưng có lòng muốn giành địa bàn, nhưng không đủ thực lực, vẫn luôn bị đánh trở về.

Lão Đại biết bình thường hắn có nhận một vài mối làm ăn riêng bên ngoài, nhưng không ngờ hắn lại mang đến phiền phức cho bang Đầu Ưng, nghĩ đến tin tức mà thuộc hạ vừa nghe ngóng được, Ung Lão Tam có chút đứng ngồi không yên.

Vưu Na thì không lo chuyện này, sau khi cô ta đeo mặt nạ vào, thì từ từ đi về phía căn phòng giam Lăng Vi. Nơi nhốt Lăng Vi là một căn phòng bằng hợp kim nhôm, bên ngoài khoét một cái rãnh, liên tục đốt lửa than. Một bên khác còn đổ nước nóng vào, bên trong cực kỳ nóng.

Đứng ngoài cửa, nhìn dáng vẻ hơi nước sắp bao phủ mù mịt, Vưu Na xác định Lăng Vi sẽ không nhận ra mình, cô ta mở cửa ra, chậm rãi đi đến trước mặt Lăng Vi.

Đối diện vừa có người đến thì Lăng Vi đã phát hiện ra ngay, trong phòng nóng quá, toàn thân cô đều là mồ hôi. Cái mũi cũng không dùng được nữa, không thể ngửi ra là mùi gì.

Hôm nay Vưu Na cố tình nguy trang, nên không xịt nước hoa. Cô ta đứng cách khoảng mười bước, lạnh lùng nhìn Lăng Vi.

“Ai đó? Bắt tôi đến đây có mục đích gì? Nếu muốn tiền, cũng xin đưa ra con số đi.” Lăng Vi thật sự khó chịu quá rồi, không muốn quanh co lòng vòng nữa, cô động đậy thân thể, dây thừng siết chặt cô đến cả hít thở cũng khó khăn.

Vưu Na không nói gì, cô ta cực kỳ cẩn thận. Cát bước đi đến trước mặt Lăng Vi, giờ tay nâng cằm cô lên.

Chính là người phụ nữ này, vẫn luôn chiếm giữ trái tim của Viêm Bá Nghị. Cô ta yên lặng ở bên cạnh Viêm Bá Nghị 8 năm rồi, một người phụ nữ có thể có bao nhiêu cái 8 năm chứ. Cô ta một lòng một dạ giúp đỡ Viêm Bá Nghị kinh doanh công ty, nghĩ rằng đã sắp trở thành người một nhà rồi, không ngờ, nửa đường lại có một kẻ phá đám xông ra!

Nghĩ đến đây, bàn tay nắm cằm của Lăng Vi siết chặt, nghe tiếng Lăng Vi khê thờ ra tiếng vì bị đau, Vưu Na hài lòng rút tay về. Thực ra cô ta muốn tát Lăng Vi một cái, nhưng lại cảm thấy mất thân phận. Suy nghĩ một chút, thôi vậy. Nhìn thấy Lăng Vi trở thành bộ dáng tù nhân thế này, thì cô ta thấy thật sáng khoái. Dáng vẻ của Lăng Vi bây giờ, cô ta muốn xử lý thế nào thì xử lý như vậy, muốn giết chết cô, cũng sẽ khiến cô im hơi lặng tiếng mà chết.

Phù, cảm thấy trong phòng càng ngày càng nóng, Vưu Na cất bước, lại đi trở ra.

Người đối diện không nói chuyện, nhưng Lăng Vi cảm giác được đó là phụ nữ. Động tác giờ tay nắm cằm của cô ta, dường như đã biết mình từ trước rồi, chỉ vì muốn trút giận thôi.

Nhiệt độ trong phòng giống như là đặt người lên lò than để nướng vậy, cổ họng Lăng Vi khô cạn, muốn nói chuyện, một luồng hơi nóng ập tới, cô bắt đầu choáng váng.

Vưu Na về đến phòng giám sát, thấy Lăng Vi hơi lắc lư cơ thể, ra lệnh bảo người tăng thêm lửa. Thấy Lăng Vi cả người lảo nhao đều ngã xuống, mới hài lòng rời khỏi.

Viêm Bá Nghị mang theo Lăng Dịch Sâm lái xe đến địa điểm mà thuộc hạ nói, thì đã là một tiếng sau đó rồi. Không ngờ chỉ trong chốc lát thế này, mà tên Lý Canh kia đã đưa Lăng Vi đi xa đến thế. Khả năng không lớn lắm, càng nghĩ càng thấy không đúng. Viêm Bá Nghị lấy di động ra xem cuộc gọi tên thuộc hạ vừa gọi đến, gọi lại qua đó thì đã tắt máy rồi.

Shit, bị lừa rồi ư?

Đang lúc tức giận, di động lại vang lên. Nghe giọng thì chính là tên thuộc hạ kia, người đó vội vàng giải thích tiếng chuông chờ của mình chính là tiếng tắt máy. Làm hiểu nhầm lộn xộn ~

Từ xa có một chiếc xe chạy tới, thấy bóng người trong đó hơi quen mắt, nhưng biển số xe lại từ vùng khác, Viêm Bá Nghị không nghĩ nhiều, bé Lăng Dịch Sâm rồi chạy về hướng Vi Vi bị nhốt. Trong lòng anh cực kỳ sốt ruột, không biết bây giờ Vi Vi ra sao rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Chương 70 (2)

Lúc Lăng Vi tỉnh lại lần nữa, thì miếng vải bịt mắt trên mặt đã bị lấy ra rồi. Cô mở mắt ra, thì phát hiện trong căn phòng có hai gã đàn ông cao to trần nửa người đang đứng đó.

Trời mùa thu vậy mà không mặc áo, Lăng Vi mím môi, lập tức quay đầu đi không nhìn, sợ bị đau mắt hột. Phát hiện mình có thể động đậy được, cô giờ tay muốn móc di động ra, lại phát hiện không thấy di động đâu.

Thấy cô tỉnh rồi, hai gã đàn ông cao to thấp giọng trò chuyện, dường như đang thương lượng phải đối xử với Lăng Vi như thế nào.

“Thả tôi đi.” Lăng Vi nói với vẻ đáng thương, nghe nói, ở trước mặt đàn ông vờ đáng thương có thể chiếm được lòng thương hại nha.

“Ai phái các người đến vậy? Tôi có thể cho các người nhiều tiền hơn.” Bây giờ hứa trước, đợi sau khi thả cô đi rồi, xem cô có tìm Viêm Bá Nghị trả thù giúp cô không, hừ.

Hai gã đàn ông nhìn nhau cười, không hề để ý đến Lăng Vi. Một trong số đó, mở cửa đi ra ngoài. Người còn lại đứng tại chỗ nhìn Lăng Vi chằm chằm.

Không biết Viêm Bá Nghị có tìm được chỗ cô bị nhốt hay không, thật là bi ai mà, cô cũng không biết mình đã chọn phải người nào, mà lại đối xử với cô như thế.

Đầu tiên là trong căn phòng cực nóng kia, ngột ngạt rất lâu. Bây giờ thì là một căn phòng sắp dờ dờ, bốn phía đều thông gió.

Cảm thấy mình nằm một chỗ như vậy không có cảm giác, Lăng Vi lập tức nhảy lên. Tay chân vừa động dậy được, thì muốn bỏ chạy ngay.

Gã đàn ông cao to kia cũng nhìn ra tâm tư của Lăng Vi. Miệng mấp máy, hồi lâu mới lên tiếng nói: “Đừng phí sức nữa, nếu đã biết bản lĩnh của cô rồi, thì dĩ nhiên sẽ không cho cô cơ hội chạy trốn đâu.” Giọng điệu thông dong, nhưng vẫn có thể nghe ra gã đàn ông này không phải người thành phố Liêu.

Lục lọi mấy cái túi của mình, phát hiện ngoài di động, thì chìa khóa, ví tiền, dụng cụ phòng sói, kim bạc gì gì đó đều không thấy đâu nữa.

“Có thể cho tôi biết, người bắt cóc tôi định xử lí tôi thế nào không?” Lăng Vi hoảng hốt.

Gã đàn ông cao to kia lắc đầu với vẻ mặt không cảm xúc, hần chỉ đến đây trông người thôi, không xen vào những chuyện khác.

Lúc Viêm Bá Nghị và Lăng Dịch Sâm chạy đến chỗ ban đầu nhốt Lăng Vi, thì tòa nhà đã trống không, người đã đi rồi. Chỉ để lại căn phòng vẫn còn tỏa hơi nóng kia.

Người của Viêm Bá Nghị theo sát phía sau, sau khi đi vào thì tìm rất nhiều chỗ, cũng tìm không thấy. Viêm Bá Nghị tức giận, quyết định đến bang Đầu Ưng đòi người.

Nếu đây là địa bàn của bang Đầu Ưng, người phụ nữ của anh bị bắt cóc đến đây, lại mất tích trên địa bàn của bang Đầu Ưng nữa, thì anh ắt phải đi tìm Ưng lão đại tính sổ rồi.

“Daddy, mamì không có ở đây sao?” Lăng Dịch Sâm ngẩng đầu nhìn làn khói trắng lượn lờ trên đầu, may mà người cậu nhỏ, nên tầng không khí cậu tiếp xúc vẫn còn khá tốt, về phần daddy và những anh em trong bang đang đổ mồ hôi nhễ nhại kia, cậu thương nhưng cũng chẳng giúp được gì.

Viêm Bá Nghị lắc đầu, muốn bế Lăng Dịch Sâm lên đi tìm theo hướng khác, Lăng Dịch Sâm sợ nóng, nói mình có thể tự đi, cũng chạy chậm đi theo bước chân của Viêm Bá Nghị.

Vưu Na ngồi trong phòng làm việc, khống chế toàn bộ, cô ta đã cho thuộc hạ đi chuyển lời cho Ưng Lão Tam rồi, nếu chuyện lần này không thành công, vậy thì coi như là một lần diễn tập vậy, lần sau vẫn có thể bắt Lăng Vi nữa. Nếu như lần này thành công, thì lợi ích đưa cho Ưng Lão Tam, sẽ không chỉ đơn giản là tiền không thôi. Ưng Lão Tam, Ưng Lão Tam, ý nghĩa như tên, là Lão Tam của bang Đầu Ưng, trên hần ta vẫn còn Lão Nhị và Lão Đại nữa.

Nhìn camera giám sát ở trước mặt, Viêm Bá Nghị sốt ruột tìm một người như thế, đây đã là lần thứ hai rồi.

Có khi nào Vưu Na cô biến mất, mà có thể mang đến cho Viêm Bá Nghị nỗi hoảng hốt như hôm nay đâu chứ.

Cầm di động trong tay, Vưu Na dặn dò: “Nếu á đã tỉnh rồi, thì thực hiện kế hoạch đi, chỉ cần đừng để ở lại thành phố Liêu, thì hừ cô ta cũng không sao cả.”

Bây giờ Lăng Vi vẫn không biết là ai bắt cóc cô, nghĩ cũng nghĩ không ra, một người phụ nữ chỉ gặp mặt một lần, thế mà lại điên cuồng muốn hủy hoại cô. Con người sợ nhất là gì? Không phải là đối mặt với kẻ địch, mà là kẻ tiểu nhân ẩn núp sau lưng.

Gã đàn ông ra ngoài báo tin đã quay trở lại, sau khi đi vào thì nói mấy câu gì đó với người canh cửa. Lăng Vi để ý thấy nụ cười có chút thô bỉ của bọn chúng.

Nhìn gã đàn ông đi báo tin cười cợt liên tục đến gần mình, Lăng Vi lại lùi ra sau, nhưng phía sau là bức tường lọt gió, có trốn cũng không trốn đi đâu được.

“Hôm nay cô em sẽ bị đưa đi, trước khi đưa đi thì làm một chuyện tốt với bọn anh đi.” Gã đàn ông nói với thứ tiếng Trung sứt sẹo.

Lúc này Lăng Vi biết được hai người này không phải là người trong nước, nhưng cũng không giống người châu Âu lắm, vậy chắc chắn là người châu Á rồi.

“Anh, anh đừng qua đây.” Thấy gã kia đã bắt đầu cởi quần ra, trong lòng Lăng Vi nổi lên từng cơn ghê tởm lại sợ hãi.

Thấy đáng vẻ đáng thương của Lăng Vi, gã đàn ông kia lại ngửa ngáy trong lòng. Nếu không phải bên trên nói không được tự tiện trừng phạt cô khi chưa được đồng ý, thì hần đã muốn thưởng thức mùi vị của người phụ nữ này từ sớm rồi.

Lăng Vi liều mạng lắc đầu, nhắc chân chạy sang một hướng khác. Nhưng căn phòng quá nhỏ, cô thật sự không có chỗ để trốn.

“Anh sẽ không làm gì cô em đâu, chỉ muốn xem thử em đóng AV có hợp không thôi, đợi đến khi tới chỗ của bọn anh, nhất định em sẽ nổi lắm đấy.”

Rốt cuộc Lăng Vi cũng biết hẳn là người đến từ đâu rồi, tức đến nghiêng răng, cũng hận vô cùng. Cô nhìn sang gã đàn ông vừa nãy vẫn đứng tại chỗ không hề nhúc nhích mà nhìn cô chăm chăm để cầu cứu.

Nhưng gã đàn ông đó chỉ cùng Lăng Vi nhìn nhau một giây, liền cúi đầu xuống.

Ngay lúc kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không nghe, ở góc tường vang lên tiếng chuông điện thoại, Lăng Vi tập trung nghe, tìm thấy di động của mình bị ném ở một góc. Muốn chạy qua đó lấy điện thoại, lại bị gã đàn ông kia chặn lại, kéo vào ngực hẳn ta.

“Anh buông tôi ra, buông tôi ra, có chuyện thì từ từ thương lượng, cho tôi nhận điện thoại được không?” Lăng Vi nức nở nói.

Người đàn ông đứng một bên có chút chịu không nổi nữa, nhắc nhở: “Đến giờ rồi, nên lên máy bay thôi.” Thấy đồng bọn xâm phạm cô gái này, hẳn có chút không đành lòng.

Gã đàn ông muốn xâm phạm Lăng Vi gật đầu, có chút luyến tiếc thả Lăng Vi ra. Hẳn nhìn con lửa dục vọng dưới đáy lòng, nghiêm mặt đi ra khỏi căn phòng.

Nếu không phải Ứng Lão Tam có quy định không cho đụng vào người phụ nữ này, thì nói gì đi nữa hẳn cũng muốn ném thử một lần, mắt thấy con vị đến miệng rồi mà còn bay đi, là ai thì cũng không vui. Không sao, dù gì ở trên địa bàn thành phố Liễu không bắt nạt được cô, nhưng sau khi rời khỏi thành phố Liễu rồi thì không dễ nói vậy đâu.

Cho nên mới nói sức ảnh hưởng của Viêm Bá Nghị vẫn rất lớn, ít nhất khi những người này tính kế, cũng vẫn kiêng kị rất nhiều.

Thấy gã đàn ông kia rời khỏi rồi, Lăng Vi chỉnh trang lại quần áo và đầu tóc của mình. Nói tiếng cảm ơn với gã đàn ông vẫn đứng yên tại chỗ kia, rồi muốn đi đến góc tường lấy điện thoại.

“Vẫn là đừng bắt máy thì hơn, nếu không, cái mạng nhỏ không giữ được thì cũng đừng trách tôi không nhắc nhở.” Gã đàn ông nhìn Lăng Vi đi từng bước qua đó, lập tức quát lên.

Lăng Vi ngượng ngùng rút tay về, mắt đã liếc thấy vị trí của di động, thấy di động nằm trong thùng rác, bên góc lộ ra, dường như vẫn đang rung lên.

Đây là cuộc điện thoại thứ n mà Viêm Bá Nghị gọi cho Lăng Vi, vẫn gọi được, chỉ là không ai bắt máy. Nhớ đến những lúc không biết phải làm thế nào, lại nghĩ đến Mộ Bạch, anh lại gọi điện cho Mộ Bạch.

Mộ Bạch vừa bắt máy, Viêm Bá Nghị đã vội nói ngay: “Lăng Vi bị người ta bắt đi rồi, có vẻ là người của bang Đầu Ưng làm, nhưng người mà tôi phải đi tìm Ứng Lão Đại về nói là bọn họ không biết chuyện của Lăng Vi.”

Mộ Bạch lúc này cũng hơi mệt mỏi, chuyện của Sở Phong bên này rất khó giải quyết. Giữa các bang phái nhỏ, phải phải người đi liên hệ, liên hệ không tốt thì kiếm chuyện đổ máu. Anh ta và Sở Phong như đầu không thôi, hôm nay ra khỏi cửa lại đụng phải ám sát, may mà đã giải quyết người muốn giết bọn họ rồi.

“Tôi chỉ muốn hỏi cậu, chuyện này, cậu thấy thế nào?” Viêm Bá Nghị xoa xoa huyệt thái dương, đầu đau, tim càng đau hơn.

Mộ Bạch trầm mặc một lúc, mới hỏi: “Hẳn là không phải Ứng Lão Đại làm đâu, gần đây có chú ý động tĩnh của Ứng Lão Tam không ạ, gã đó ham tiền tài, một khi có lợi ích, thì không thể nào không dính vào.”

Viêm Bá Nghị cũng biết Ứng Lão Tam đáng nghi, nhưng Ứng Lão Đại đã nói, Ứng Lão Tam không có ở thành phố Liễu, hơn nữa người của bang Đầu Ưng sẽ không gây phiền phức với người của bang Xích Viêm.

Viêm Bá Nghị đập tay một cái, nói: “Bây giờ không có manh mối nữa, Mộ Bạch, tôi thật hi vọng cậu ở thành phố Liễu.” Không bảo vệ được người phụ nữ mình yêu thương, chột Viêm Bá Nghị cảm thấy mình rất thất bại, rất thất bại.

Lăng Dịch Sâm ngược lên nhìn Viêm Bá Nghị, nhỏ nhẹ nói: “Daddy, ba đừng sốt ruột quá, mami lợi hại lắm. Sẽ không để cho người khác bắt nạt mẹ đâu. Trên người mẹ có mang theo rất nhiều công cụ phòng sói, ba đừng lo lắng quá.” Lúc nói câu này, trong lòng Lăng Dịch Sâm vẫn than thở mãi, từ khi trở về thành phố Liễu, cậu chưa bao giờ nhớ mami như ngày hôm nay.

Lúc này, có một cuộc điện thoại lạ gọi đến, không có tên, không có số điện thoại, không có gì cả, cuộc gọi hiển thị là không xác định.

Do dự một lúc Viêm Bá Nghị vẫn bắt máy.

“Muốn có tin tức của Lăng Vi không?” Đây là giọng nói đã qua xử lý, nghe không ra là nam hay nữ.

Viêm Bá Nghị gật đầu: “Muốn, có điều kiện gì?”

Đầu bên kia cười ha ha: “Tôi có thể cho anh một cơ hội, chỉ cần anh chuyển năm triệu vào một tài khoản, thì tôi sẽ nói cho anh tin tức của cô ta.”

Chỉ là nói tin tức của Lăng Vi, chứ không nói Lăng Vi đang ở đâu, Viêm Bá Nghị hơi do dự. Nhưng đối mặt với chuyện của Lăng Vi, xưa nay anh chưa từng bình tĩnh được.

“Được.” Viêm Bá Nghị đồng ý. Bảo người nọ nhấn số tài khoản qua cho mình, nhưng người đó không chịu, Viêm Bá Nghị chỉ có thể lấy điện thoại của Lăng Dịch Sâm, ghi lại số tài khoản của người đó.

Không biết đã qua bao lâu, lúc Lăng Vi phát hiện dường như gã đàn ông kia không chú ý đến mình lắm, thì nhón chân chạy đến chỗ góc tường, giờ tay muốn lấy di động trong thùng rác ra. Còn chưa với tới, cửa đã bị mở ra, mấy người bật mặt đi tới.

“Đến giờ rồi, lên máy bay thôi.” Giọng nói của một người trong số đó hơi khàn.

Khi Lăng Vi ý thức được mình sắp bị mang đi khỏi thành phố Liễu, cô đã bị vừa lôi vừa kéo lên tầng trên cùng. Nhìn ra phía xa, có thể đoán đây là một chỗ bỏ hoang sắp quy hoạch lại thành công viên. Cô lại bị bật mặt, còn chưa nói gì, đã nghe thấy từ xa vang lên tiếng súng.

Cô bắt đầu kêu cứu: “Cứu mạng, ăn cướp, cứu mạng.” Trên đầu bị người ta gõ một cái, Lăng Vi cảm thấy bên tai ư ù đi, một tiếng súng vang lên, nghe thấy người bên cạnh hét lên một tiếng đau đớn, Lăng Vi cảm thấy trời đất quay cuồng một hồi.

Ngay lúc cô sắp ngã xuống, thì được một bàn tay dịu dàng kéo vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Chương 70 (3)

Ngay lúc cô sắp ngã xuống, thì được một bàn tay dịu dàng kéo vào lòng.

Tiếng loảng xoảng vang dội trong căn hộ của Vu Na, tiếng thủy tin vỡ vụn, xen lẫn tiếng chửi rủa, đứng trong sân đã có thể nghe thấy rõ ràng.

“Bây giờ lập tức bỏ chạy, nếu như bị phát hiện, thì sẽ bị tiêu diệt hết.” Vu Na nghiêng răng, nói một câu.

Chết tiệt, lại thất bại rồi, Lăng Vi đã sắp bị đưa đi ngay rồi, sẽ cách Viêm Bá Nghị thật xa, tốt biết mấy, cô ta đã có thể đến bên cạnh Viêm Bá Nghị rồi. Nhưng tại sao chứ, tại sao lại được cứu đi? Là vận may của Lăng Vi quá tốt, hay là mình quá xui xẻo.

Đạp lên đồng bừa bộn đầy trên đất, Vu Na cầm lấy áo khoác, mặc vào rồi đi ra ngoài. Đợi đến khi cô ta lái xe đến quán bar Lạc Sào, thì trời đã tối.

Thực sự nhìn không được nổi cảm phần trong lòng nữa, Vu Na nốc hết mấy ly rượu, mới miễn cưỡng đề xuống nổi oán hận trong lòng.

Cô ta nghĩ rằng kế hoạch của cô ta không chệ vào đâu được, thiết kế cho Úng Lão Tam đưa đến địa bàn của bang Đầu Úng, lại cho một đám người khác lặng lẽ bắt Lăng Vi đi. Như vậy, cho dù Viêm Bá Nghị có điều tra được chỗ Lăng Vi bị giam, cũng phải đàm phán với bang Đầu Úng một lúc, không được thì sẽ đánh nhau một trận, vậy thì cô ta sẽ có thời gian đưa Lăng Vi ra khỏi thành phố Liễu.

Bây giờ kế hoạch phá sản rồi, cô ta không đưa Lăng Vi đi được. Bụng ly rượu lên, nốc ừng ực một ly lại một ly.

Mấy gã độc thân ở quầy bar, thấy có một người đẹp thuộc dạng ngực to uống rượu mãnh liệt như vậy, nổi hứng lên, rồi rít vây quanh.

“Người đẹp, đêm đến về nhà có sợ không, có cần anh trai đây đưa em về không?” Một trong số đàn ông đó đến gần nói.

Vu Na nghiêng đầu nhìn một cái, cười lạnh. “Thêm một chai nữa.” Vẫy vẫy tay với bartender, chỉ vào chai rượu trống không, ra lệnh.

Bartender kia thấy Vu Na ăn mặc đẹp đẽ, chỉ có một mình, có chút không muốn đi lấy rượu. Thường thì với những người khách như thế, bọn họ sẽ không để cho uống nhiều, sợ quán bar sẽ đẩy vào phiền phức không cần thiết.

Vu Na lại hét lên. Bình thường cô ta vốn đã tùy ý, uống mấy ly thì cả người nóng lên, cởi áo khoác ra.

Bartender nhìn qua, người phụ nữ trước mặt uống nhiều quá rồi, vội đi gọi quản lý đến. Lúc này những người đàn ông bên cạnh Vu Na lại tụ tập lại.

Vu Na ngoắc ngoắc ngón tay với một trong số đó, tên kia đi lên trước muốn sờ chỗ nào đó của Vu Na, Vu Na mỉm cười, chột giờ tay tát hất ta một cái thật mạnh.

Gã đàn ông bị đánh bỗng chốc tức giận lên, muốn lên sàm sỡ, kết quả không chiếm được lợi gì, còn bị tát một cái, có ai mà không nổi giận chứ.

Sở Dụ vốn vừa tắm rửa xong, muốn uống chút rượu đỏ, đọc sách một chút rồi đi ngủ. Vừa nhận được điện thoại của quản lý quán bar thì vội vàng mặc đồ rồi xuống lầu, lo lắng không yên mà chạy tới. Vừa đi vào quán bar, đã bị mùi thuốc lá rở tiền xộc lên làm cho ho khan.

“Ngài tới rồi à, bạn của ngài đang ở trong phòng bao.” Quản lý quán bar thấy người đến đón Vu Na, lập tức đi lên đón tiếp.

Sở Dụ gật đầu, mặt không cảm xúc đi theo quản lý quán bar vào phòng bao.

Vừa đi vào, đã thấy Vu Na hơi rượu ngất trời đang ngã nghiêng dựa vào ghế sofa, áo khoác trên người không còn nữa, ngay cả váy áo cũng nhăn nhúm, trong thời gian này đã xảy ra chuyện gì rồi.

Đi qua đó, Sở Dụ giờ tay đẩy đẩy Vu Na, muốn kêu cô ta đứng dậy. “Tình dạng coi, giật kinh phong gì vậy, thế mà lại chạy đến quán bar uống rượu.”

Vu Na không hề nhúc nhích, thờ phỉ phỉ ngủ say. Hiện tại chính là hiệu quả mà cô ta muốn có, có thể không cần phải suy nghĩ gì cả, ngủ đến mức người khác kêu cũng không dậy được.

Sở Dụ che mũi, ngồi bên cạnh Vu Na, anh ta không thường đến những chỗ như quán bar. Đúng thật là có chút chịu không nổi.

Có lẽ, bây giờ Lăng Vi chẳng còn quan tâm đi điều tra xem rốt cuộc ai là người bắt cóc mình, nhưng sớm muộn gì thì cô cũng biết được thôi. Người mà cô muốn tìm, đào ba thước đất cũng phải tìm ra được.

Sau khi Viêm Bá Nghị chuyển tiền cho người thần bí kia, thì nhận được tin Lăng Vi đã bị bắt đi đâu. Không ngờ vừa chạy tới đã thấy Lăng Vi sắp bị người ta đẩy lên máy bay đưa đi, rời khỏi thành phố Liêu. Thế này là muốn chia cắt anh và Lăng Vi ư, làm sao có thể được chứ. Nghĩ đến suýt nữa người phụ nữ này lại rời khỏi mình, cánh tay Viêm Bá Nghị siết chặt lại một chút.

Lăng Vi bị ôm lấy nghĩ rằng Viêm Bá Nghị vẫn còn sợ hãi, vội an ủi nói: “Em không sao, anh đừng lo, thật đấy.”

Viêm Bá Nghị nặng nề gật đầu một cái.

Lăng Dịch Sâm đứng ở một bên, kéo Lăng Vi, yên lặng nhìn daddy và mami ôm nhau, tuy có chút không được tự nhiên lắm, nhưng cậu nhủ thầm trong lòng mình, sau này phải tập quen dần. Vốn không muốn quấy rầy bầu không khí trong căn phòng này, cậu cũng xoay người chạy đến một góc tiếp tục chơi mấy game cầm tay. Nhưng lúc này, cái bụng lại hát lên bài vườn không nhà trống.

Lăng Vi và Viêm Bá Nghị nghe thấy tiếng động thì nhìn nhau, Lăng Vi mắt tự nhiên cười một cái, Viêm Bá Nghị thì vẫn thản nhiên như thế. Anh mỉm cười với Lăng Dịch Sâm, vươn tay ra: “Con trai, đến đây với daddy nào, chút nữa dắt con đi ăn một bữa hoành tráng nhé.”

Lăng Dịch Sâm nhìn Lăng Vi, phát hiện hình như mami đang mắc cỡ, cậu vui vẻ kêu lên: “Tốt quá, tốt quá, vậy mau mau xuất phát đi.”

Đợi đến khi Viêm Bá Nghị dắt Lăng Vi và Lăng Dịch Sâm xuống lầu, thì đã là nửa đêm rồi. Anh lấy đi động ra, bấm một dãy số, dặn dò mấy câu, rồi ngồi vào ghế lái, lái xe đi. Trước kia anh rất ít khi tự lái xe, nhưng gần đây anh rất thích tự lái xe, cảm giác một nhà ba người ở bên nhau thật sự rất tuyệt.

“Mami, hôm nay thiếu chút nữa là daddy khóc luôn đó.” Bên ghế phụ lái, Lăng Vi ôm Lăng Dịch Sâm, nghe con trai nói thế, cô nghiêng đầu nhìn Viêm Bá Nghị một cái.

Viêm Bá Nghị lập tức phản bác: “Làm gì có, daddy rất sốt ruột, sợ mami con có chuyện nguy hiểm, còn con đó, khóc đỏ cả mũi luôn.” Một đại ca xã hội đen như anh làm sao có thể khóc được chứ, anh có lòng tin chắc chắn có thể cứu Vi Vi về mà.

Đại khái là Lăng Dịch Sâm muốn thể hiện bản thân, vẫn cứ nói những lời có vẻ như đang khiêu chiến với thể diện của daddy cậu, Lăng Vi im lặng nhìn hai cha con cãi nhau, cười mà không nói gì.

Vi đã nửa đêm rồi, xe trên đường đi cũng rất ít. Vẫn có thể nhìn ra những chiếc xe taxi tới lui đón khách, trời rét lạnh, những người phấn đấu vì kế sinh nhai vẫn đang cực khổ cố gắng. Sẽ không vì tiết trời thay đổi, mà kiểm soát lỗi lầm. Nhìn sang một quán vỉa hè nhỏ dưới ánh đèn đường, một cụ già đáng đáng công lưng đang bán trà nóng. Lăng Vi quay đầu lại, một nỗi chua xót phát ra từ trong lòng.

Viêm Bá Nghị nghe thấy tiếng than thở trầm thấp, nghĩ một lúc, rồi hỏi một câu, “Vi Vi, em có thể cảm nhận được là ai bắt cóc em không?”

Lăng Vi lắc đầu: “Em cũng không biết, ở thành phố Liêu, ngoài Tổng Thu Minh thì em không có kẻ thù nào nữa, Từ Văn Mậu hận em, nhưng hẳn ta không có năng lực đó. Muốn tìm được mấy người kia, không có thực lực thì không có khả năng. Tổng Thu Minh, cũng không khớp với manh mối này.”

Xe chạy đến một nhà hàng kiểu Trung thì dừng lại. Viêm Bá Nghị xuống xe, vòng qua thân xe đi đến bên ngoài ghế phụ lái, mở cửa cho Lăng Vi.

Lăng Dịch Sâm vừa thấy đến tiệm cơm rồi, thì lập tức nhảy ra khỏi vòng tay của Lăng Vi, chạy đến phía cửa. Nghĩ đến daddy mami vẫn chưa đi theo, cậu dừng chân lại: “Daddy, mami, nhanh lên một chút, cục cưng sắp đói chết rồi này.”

Khóe miệng Lăng Vi cong lên, yêu chiều trừng Lăng Dịch Sâm một cái, con mèo nhỏ tham ăn này, nếu không phải nói ra ngoài ăn cơm, đoán chừng đã ngủ từ sớm rồi.

Một nhà ba người của Lăng Vi vui vẻ hòa thuận đi ăn cơm, lúc Dịch Khôn nhận được điện thoại của Từ Niệm Niệm, hận không thể nổi điên lên vậy.

“Cô nói cái gì? Vi Vi bị bắt cóc?” Nhìn ánh sáng mặt trời bên ngoài cửa sổ, Dịch Khôn bóp tắt điện thoại trong tay.

Từ Niệm Niệm vốn không muốn gọi điện thoại cho Dịch Khôn, chỉ là nghĩ đến Vi Vi đã xảy ra chuyện lớn như thế mà không nói với anh ta một tiếng thì thật không phải, liền gọi đi, không ngờ Dịch Khôn lại nổi giận dữ dội như vậy.

Không, không phải nổi giận, mà là phẫn nộ sau con lo lắng.

“Cô biết lúc nào thế, sao giờ mới gọi điện cho tôi?” Dịch Khôn thở ra một hơi thật sâu, từ từ ổn định lại cảm xúc của mình, anh ta mới về Mỹ mấy ngày, thì Lăng Vi lại xảy ra chuyện rồi, chẳng lẽ gã đàn ông kia là kẻ hèn nhát? Ngay cả người phụ nữ của mình cũng bảo vệ không được nữa.

Trước khi Lăng Vi bị bắt cóc đã gọi điện cho Từ Niệm Niệm, lúc đó Từ Niệm Niệm đang tham gia tuần lễ thời trang, di động để trong túi xách đưa cho trợ lý giữ, không ngờ lúc cô ấy gọi lại cho Lăng Vi thì không có ai bắt máy. Mãi cho đến tối muộn, cô ấy mới biết mọi chuyện mà Lăng Vi trải qua.

Nghe Từ Niệm Niệm kể chi tiết, hơi thở của Dịch Khôn đã ổn định lại. Anh ta lại hỏi thêm mấy câu, rồi mới cúp điện thoại.

Buổi chiều ở New York, êm dịu tuyệt đẹp. Ánh tà dương biêng nhác chiếu rọi trên mặt đất, Dịch Khôn xuống lầu đi vào nhà kho, quay đầu xe rồi phóng ra ngoài.

Năm năm rồi, anh chưa từng oán hận một câu, tận lực muốn đưa hết tất cả mọi thứ của mình, tình yêu của mình cho Vi Vi, không hề giữ lại gì cả, nhưng cô thì sao? Ngoài cảm ơn, ngoài xa lánh, thì còn dư lại cái gì?

Lúc xe tăng tốc đến 200, Dịch Khôn gào to lên. Có lúc, không phải không muốn theo đuổi, mà là càng đến gần thì càng phát hiện ra, cho dù muốn liều mạng đến mức người sống ta chết, cũng sẽ không có được gì. Nhưng cố tình anh ta cứ không thể buông được!

Sau khi cúp điện thoại xong, Từ Niệm Niệm trở vào đại sảnh của bữa tiệc. Hôm nay, nhà tư bản nổi tiếng nhất thành phố New York tổ chức một bữa tiệc từ thiện, cô ấy được mời tham dự.

Vốn muốn đến cho có mặt rồi đi, không ngờ lại gặp được vài người quen, cô ấy tìm thời gian rảnh mới có thể trốn ra gọi điện cho Dịch Khôn.

Có lúc, cô ấy rất muốn không chế tình cảm của mình, nhưng cố tình cái thứ như tình yêu này, đại não lại không điều khiển được. Cô ấy và Dịch Khôn quen biết nhau khá sớm, sớm hơn Lăng Vi một chút. Những ngày tháng lẩn lộn ở nước ngoài không dễ, không có bối cảnh vững chắc thì không thể nào vượt trội hơn người, vậy nên trong khoảng thời gian Dịch Khôn nâng đỡ cô ấy, giúp đỡ cô ấy, thì cô ấy đã không cẩn thận mà chìm đắm vào.

Đã từng nghĩ tới đi bày tỏ, nhưng khi cô ấy phát hiện Dịch Khôn thích Lăng Vi, thì liền hủy bỏ suy nghĩ này. Lòng tự trọng của cô ấy thực sự không cho phép mình còn chưa bày tỏ đã thất bại rồi.

Thế nên, năm năm nay, cô ấy nhìn Dịch Khôn từ thích Vi Vi, dần dần đến yêu, rồi đến khi không thể nào tự kiềm chế được nữa.

Đổi lại là người khác thì có lẽ cô ấy sẽ ghen tị, nhưng với Vi Vi, cô ấy không thể nào ghen ghét được, Vi Vi tựa như một tia nắng ấm trong những ngày rét buốt, cho cô ấy ấm áp và hi vọng. Vậy nên, Từ Niệm Niệm cô đã trở thành bạn thân tốt nhất của Lăng Vi, không phải một trong số, không lâu sau khi Lăng Vi sinh Lăng Dịch Sâm, cô ấy cũng có thêm một cậu con nuôi.

Có lúc, những thứ mà bạn liều mạng muốn có được, không thể sánh bằng những thứ mà số mệnh tặng cho bạn, đến rất nhanh.

Cho nên, châm ngôn sống của Từ Niệm Niệm chính là: Tất cả đều mặc cho số phận, thuận theo tự nhiên. Giành, cũng không giành!

Trời vừa sáng, Vu Na đã tỉnh lại, cô ta xoa xoa huyệt thái dương, lại nhéo lên đùi mình một cái, mới khiến cho đầu óc mơ màng dần dần tỉnh táo lại.

Nhìn lướt qua căn phòng xa lạ, cô ta vén chăn ra, xuống giường. Là khách sạn, không sai, nhưng cô ta đến khách sạn như thế nào? Tối qua rõ ràng là ở quán bar mà, chẳng lẽ..... nghĩ đến điều gì đó, Vu Na cúi đầu kiểm tra quần áo của mình, phát hiện không có gì khác thường cả, thế mới thở phào một hơi.

Vừa ngẩng đầu lên thì thấy trên bàn có để một tờ giấy, cô ta đi qua đó cầm lên xem, là lời nhắn của Sở Dụ, nói với cô ta là đã trả tiền phòng rồi, bảo cô ta nghỉ ngơi một ngày, không cần đến công ty nữa.

Là Sở Dụ đưa cô ta đến đây? Vu Na để tờ giấy nhắn xuống, đi vào phòng vệ sinh bắt đầu tắm rửa. Cô ta bận quen rồi, nếu đột nhiên nghỉ ngơi sẽ không thích ứng, vẫn quyết định ăn sáng xong rồi đến công ty.

Ký ức tối qua vẫn dừng lại ở lúc thăng nhóc lưu manh kia đi qua quầy nhiều cô ta, cô tát cho gã đàn ông kia một cái thật mạnh, quản lý quán bar qua khuyên can, sau đó thì cô ta không nhớ nữa.

Sau khi tắm rửa xong, Vu Na xách túi da đi ra ngoài, nếu hôm qua quản lý quán bar dùng điện thoại của cô ta gọi cho Sở Dụ, tại sao muộn như vậy rồi mà Sở Dụ cũng đến? Suy nghĩ một lúc, Vu Na cảm thấy rất có thể là vì Sở Dụ cũng uống rượu trong quán bar.

Lắc lắc đầu, Vu Na hít một hơi thật sâu, đi vào thang máy.

Vốn đang suy nghĩ chuyện của Sở Dụ, kết quả, không biết làm sao lại chột nghĩ đến sự thật Lăng Vi đã được cứu đi, đây là lý do mấu chốt dẫn đến việc cô ta đến quán bar mua say.

Lấy di động ra, xem lịch sử cuộc gọi một cái, may mà trên phương diện cá nhân cô ta khá cẩn thận, lịch sử cuộc gọi đi đều đã xóa hết rồi.

Nếu lần này không thành công, vậy chỉ có thể tùy cơ ứng biến chờ cơ hội lần sau thôi, cô ta không tin, Viêm Bá Nghị còn có thể canh giữ bên cạnh Lăng Vi từng giờ từng phút đấy. Thực sự không được nữa thì xuống tay từ thẳng nhóc con kia vậy, xem xem có thể ép Lăng Vi đến điên hay không.

Khi Vu Na ra khỏi khách sạn, thuê xe đến công ty, thì từ lối thoát hiểm, có một bóng người bí ẩn lặng lẽ đi lên căn phòng mà Vu Na đã ở kia.

Hắn chính là người hôm qua đã bán tin tức cho Viêm Bá Nghị, hắn hận Lăng Vi, nhưng hắn càng hận Vu Na hơn. Lăng Vi chẳng qua chỉ là giày vò hắn về mặt tinh thần thôi, Vu Na lại bắt cóc người thân duy nhất của hắn, con gái của hắn. Cho nên, có thể nghĩ ra, hắn chính là Lý Canh.

Năm năm trước, tuy sau khi hắn thả cho Lăng Vi chạy đi đã bị Tổng Thu Minh trừng phạt một trận, nhưng lúc đó vợ của hắn vẫn chưa bỏ đi, con gái vẫn rất khỏe mạnh. Qua hai năm, Lý Canh lăn lộn trong mấy bang phái nhỏ ở thành phố Liễu cũng có chút tiếng tăm, đã có lực lượng của riêng mình. Không ngờ, mấy ngày trước không biết từ đâu nhảy ra từng bang phái mới, đến phân chia thế lực của hắn, bây giờ lại trở lại thời gian năm năm trước kia. Thay đổi lớn nhất chính là, vợ thì sớm đã không biết tung tích, bệnh của con gái đang nguy kịch lại bị Vu Na phải người bắt đi.

Hắn hận, hận tất cả mọi người. Hận ông trời không công bằng, tại sao phải trừng phạt một mình hắn, tại sao lại làm cho hắn tan nhà nát cửa! Tại sao? Hắn bất hạnh như vậy ư? Tại sao chứ!!

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chương 71 – Mami, tối qua daddy hôn trộm mẹ đó.

Bắt cóc Lăng Vi là hắn, muốn thả Lăng Vi đi cũng là hắn. Lý Canh là một hợp thể mâu thuẫn, hận Lăng Vi nhưng không làm được chuyện quyết tuyệt tổn hại đến cô, hận Vu Na, nhưng lại không thể làm gì. Cuối cùng, do dự rất lâu, mới gọi điện cho Viêm Bá Nghị, đòi năm triệu, cũng đã đưa cho anh địa chỉ Lăng Vi bị nhốt. Hắn nghĩ, nếu có thể cứu con gái về, thì hắn sẽ mang con gái rời xa quê hương, không bao giờ quay về thành phố Liễu nữa.

Đi vào căn phòng Vu Na vừa ở, không có gì khác thường, nhìn căn phòng gọn gàng sạch sẽ, giống như chưa từng có người ở vậy, hắn lục soát bên trong lần bên ngoài căn phòng một lần, không tìm được gì cả, lúc này mới lặng lẽ xuống lầu, rồi khỏi khách sạn.

Hắn không biết vì sao Vu Na hận Lăng Vi như thế, dường như nỗi hận đó xen lẫn quá nhiều ghen ghét và điên cuồng.

Hôm qua trải qua nhiều chuyện như thế, buổi tối Lăng Vi ngủ rất ngon. Viêm Bá Nghị vỗ nhẹ lên Lăng Dịch Sâm đang thờ phỉ phò ngủ say, nhìn Lăng Vi vừa xoay người qua.

“Tỉnh rồi à?”

Lăng Vi gật đầu, đột nhiên có chút hồi hận, tối qua lại quên mất châm cứu cho Viêm Bá Nghị rồi. Hôm qua, khi thấy Viêm Bá Nghị đến cứu mình, cô cảm động đến rối tinh rối mù. Còn thật sự thiếu chút nữa đã nhìn không được mà nói hết những chuyện mình đã trải qua mấy năm nay, thân phận của mình cho Viêm Bá Nghị biết, may mà Từ Niệm Niệm gọi điện đến, những lời cô sắp nói ra lại nuốt vào. Nghĩ lại, qua một thời gian nữa đi, ngày tháng còn dài mà.

Viêm Bá Nghị vươn tay sờ vầng trán láng mịn của Lăng Vi, tối qua bọn họ đi ăn một nhà hàng tư gia chuyên món Trung, lúc về đã sau nửa đêm rồi, thẳng nhóc Dịch Dịch này thuận lợi chắn giữa anh và Vi Vi, làm cho anh đỡ khóc đỡ cười. Có được một cơ hội tốt, lại bị nhóc con này..... Haiz, thật là thẳng nhóc xấu xa mà.

Dường như cảm nhận được daddy nhà mình đang mắng cậu trong lòng, Dịch Dịch chợt tỉnh lại. Cậu tổn sức mở mắt ra, nhìn sang daddy, phát hiện ba đang nhìn chăm chăm mami, cái tay còn vượt qua khoảng không trên người cậu, sờ trán của mami.

“Khụ khụ, ngại quá, con cản trở rồi, con nghĩ tối nay vẫn nên về nhà daddy đi, ở đó có phòng riêng của con.” Lăng Dịch Sâm dụi dụi mắt nói.

Lăng Vi vốn đã hơi ngượng ngùng, sau khi nhìn nhau với Viêm Bá Nghị một cái, xoay người qua. Viêm Bá Nghị bật cười: “Dịch Dịch, ở đây cũng có phòng của con mà, tối qua là con nhảy lên đây nha.”

Nghe daddy nói vậy, Lăng Dịch Sâm trừng lớn đôi mắt, há miệng, hình như có chút kinh ngạc. Nhìn đáng vẻ cười xấu xa của daddy, mới bắt mắt lắm bầm: “Xem ra là daddy cảm thấy con trai cưng của ba không biết nhìn rồi, là ai đã nói, Dịch Dịch đến ngủ chung với daddy mami nhì, bây giờ lại không nhận nợ, daddy, ba chính là người nuốt lời, hừ, mami cũng là kẻ xấu.” Nói Viêm Bá Nghị xong, Lăng Dịch Sâm cũng không quên kéo Lăng Vi vào chung luôn.

Lăng Vi ngồi dậy, nghiêng răng nói: “Lăng Dịch Sâm, cho con thời gian 5 phút, tự mặc quần áo cho xong rồi xuống giường, sáng nay mẹ sẽ tự tay nấu ăn cho con!”

Nghe thấy Lăng Vi muốn tự tay xuống bếp, Viêm Bá Nghị rất hưng phấn, lần trước đã ăn qua bữa sáng Vi Vi làm, cảm thấy cũng không tồi.

Cục cụng họ Lãng thì bị dọa rồi, mami muốn trừng phạt cậu sao, thế mà lại tự tay xuống bếp, nghĩ đến đã thấy khó ăn rồi, hu hu. Nhìn sang daddy cầu cứu, phát hiện ánh mắt của ba sáng lấp lánh, vẻ mặt như rất mong chờ, Lãng Dịch Sâm nhảy bật lên, bắt đầu mặc quần áo, trong lòng nghĩ nhân lúc mami chưa làm xong, cậu nhất định phải chạy đi.

Nhìn ra suy nghĩ của Lãng Dịch Sâm, Lãng Vi hừ lạnh một tiếng: “Căn hộ cũng chúng ta không thể so với nhà của daddy con đâu, ở đây không ai trông chừng, con cần thận bị bắt đi đấy, đến lúc đó mami cũng không cứu con được đâu.”

Ặc, trên mặt Lãng Dịch Sâm đầy màu sắc, xoa bụng nói: “Mami, con, con đâu phải muốn bỏ chạy, con muốn đi phòng vệ sinh ị thôi.” Cái đầu nhỏ xoay chuyển nhanh ghê, thấy khoe miệng Lãng Vi nhếch lên, Lãng Dịch Sâm mặc quần áo xong thì vất chân lên chạy.

Lúc này Viêm Bá Nghị mới nói: “Cái gì mà nhà anh chứ, chẳng lẽ nhà anh không phải nhà em à?”

Nghe ra Viêm Bá Nghị có chút bất mãn, Lãng Vi mím môi không nói gì, trong lòng lại đáp: “Nhà của anh cũng không phải là nhà của tôi!”

Trải qua chuyện bị Tống Thu Minh kiểm kẹp, bị bắt cóc hôm qua, Viêm Bá Nghị cảm thấy, Vi Vi hẳn là đã nhìn thấy tấm lòng chân thành của anh, nhưng tại sao, trái tim của Lãng Vi lại khó đi vào như vậy chứ?

Lúc ăn sáng, chắc là quãng thời gian khó khăn nhất của Lãng Dịch Sâm. Cậu lựa ra cái xanh, cà rốt từng cái một, lại nhìn thấy mami trả lại từng miếng cái xanh, cà rốt vào trong chén của cậu. Gần như là nuốt nước mắt mà ăn xong, sau khi được cho phép, Lãng Dịch Sâm mới xuống bàn cơm.

“Mami, lần sau không thể làm theo lệ này nữa.” Lãng Dịch Sâm ưỡn thẳng sống lưng, nhìn Lãng Vi. Cậu chỉ muốn nói lần sau đừng làm như vậy nữa, nhưng tuổi vẫn còn nhỏ, tổ chức ngôn ngữ không đến đâu cả.

Nhưng Lãng Vi vẫn nghe hiểu được, cô khẽ nhướn mày, múc một muỗng com lớn nhét vào miệng, không để ý đến con trai.

Viêm Bá Nghị ngồi một bên, im lặng ăn cơm, anh vẫn cứ cảm thấy Vi Vi nấu rất ngon, còn ngon hơn com của đầu bếp nhà hàng năm sao làm nữa. Đây chính là người tình trong mắt hóa Tây Thi, người tình trong mắt có năng lực vạn năng,

“Daddy, ba thật sự phải nhìn chăm chăm mami mãi như vậy hả?” Bên phía Lãng Vi, Lãng Dịch Sâm không xuống đài được, vẫn muốn lấy lại chút thể diện, nhóc con mới bập lớn vậy mà đã biết kéo người ta xuống nước rồi, cũng giỏi thật đấy.

Theo nguyên tắc con đã mất mặt, thì ba cũng phải mất mặt, Lãng Dịch Sâm lại nhanh chóng bổ sung thêm một câu: “Mami, daddy giả tạo lắm phải không. Đã làm chuyện xấu mà cũng không chịu nhận, tối qua rõ ràng con thấy ba hôn trộm mẹ đó.”

“Khụ khụ khụ, Dịch Dịch.” Viêm Bá Nghị ho nhẹ một hồi, thiếu chút nữa là phun com ra luôn. Không phải chứ, thằng con này cũng quá. Hôm qua lúc anh hôn trộm Vi Vi, rõ ràng phát hiện thằng nhóc này đã ngủ rồi mà.

Lãng Vi không nhìn hai cha con đang chèn ép lẫn nhau, cô ăn xong rồi đứng lên đi về phía phòng ngủ thay quần áo, đội nón vào, xách ba lô đeo vai rồi đi ra ngoài, nói với hai cha con: “Mẹ phải đến công ty, hôm nay Dịch Dịch chơi với daddy con đi, tối gặp.”

Viêm Bá Nghị đặt chén đĩa xuống, vẻ mặt mê mang nhìn về phía Lãng Vi nói: “Vi Vi, hôm qua đã xảy ra chuyện như vậy, hôm nay còn muốn về đó ư?”

Thấy Lãng Vi gật đầu, Viêm Bá Nghị không nói gì nữa.

“Xe của tôi ở trong bãi đậu xe đó, chìa khóa đưa anh này, tôi thuê xe đến công ty.” Đưa chìa khóa cho Viêm Bá Nghị, Lãng Dịch Sâm giơ tay giành trước.

Thấy điệu bộ nhún vai giả làm người lớn của con trai rất buồn cười, Lãng Vi nhin cười, đổi giày, mở cửa đi xuống lầu.

Viêm Bá Nghị vốn không muốn để Lãng Vi thuê xe, anh có thể đưa Vi Vi qua đó, rồi anh lại về tổng bộ bang Xích Viêm, hoặc là để cho Vi Vi lái xe đi, anh gọi thuộc hạ đến đón cũng được. Chỉ là, anh còn chưa nói ra, người ta đã ra khỏi cửa rồi, đợi đến khi anh đứng dậy mở cửa, thì thang máy đã đi xuống lầu rồi.

“Dịch Dịch, chúng ta xuống đưa mami con đi.” Nói rồi, Viêm Bá Nghị bế Lãng Dịch Sâm lên chạy vào thang máy, vừa xuống lầu đã đi vào bãi đậu xe, lái xe chạy thẳng ra đường cái ngoài khu chung cư.

Lãng Vi thấy Viêm Bá Nghị đang chạy đến, giấu đi nụ cười bên khoe miệng. Mặt không cảm xúc ngồi vào trong xe, thực ra cô vẫn chưa nghĩ xong phương thức sống chung với Viêm Bá Nghị. Biết là Viêm Bá Nghị yêu cô, nhưng cô lại muốn giữ lại tấm lòng của mình, chặm chạp không muốn dâng ra.

Dọc đường đi Viêm Bá Nghị đều dặn dò Lãng Vi, bảo cô mọi chuyện đều phải cẩn thận, bảo cô nhất định phải gọi điện cho anh, cuối cùng vẫn quyết định phải hai thuộc hạ qua đó, tuần tra khu vực gần công ty cô. Lãng Vi chỉ có thể đồng ý.

Lên đến lầu trên, Lãng Vi đi thẳng vào công ty, những tiếng bàn tán nhỏ giọng trong thang máy, tất cả cô đều coi như không nghe thấy. Không ngờ chuyện hôm qua bị bắt cóc lại lan truyền sôi sục như thế, còn có đủ mọi phiên bản.

Gi mà cô là vợ bé của đại gia, bị người của vợ cả bắt đi. Hoặc là người bắt cóc cô là cha của con trai cô, thật là đủ quá rồi đấy, trí tưởng tượng phong phú như thế, thích hợp đi viết tiểu thuyết rồi đó!

Đi vào công ty, các nhân viên đều nhìn cô với một kiểu ánh mắt, chỉ chỉ trỏ trỏ sau lưng cô. Lăng Vi đi xuyên qua khu vực làm việc, đi vào văn phòng của mình.

Còn chưa ngồi cho ấm nóng, Ngô Mỹ Mỹ đã gõ cửa đi vào.

Lăng Vi không nghĩ thấy mùi nước hoa gay mũi, mới hài lòng mỉm cười mời Ngô Mỹ Mỹ ngồi xuống chỗ đối diện mình.

“Em nghe nói, chị nhạy cảm với nước hoa, nên không xịt nước hoa nữa.” Ngô Mỹ Mỹ nghênh ngang ngồi xuống đối diện Lăng Vi, cười nói.

Lăng Vi nhận lấy tài liệu trong tay cô ta, sau khi xem xong từng trang, hài lòng gật đầu nói: “Không ngờ cô rất có thiên phú, dùng những thiết kế này của cô để tham gia đấu thầu vậy, buổi chiều tôi đưa cô đi làm một bộ thành phẩm, qua mấy ngày nữa đấu thầu thì trực tiếp đem qua đó.”

Ngô Mỹ Mỹ nhìn Lăng Vi với vẻ mặt đầy vui mừng, nói: “Chị có thể mang em đi tự mình đánh bóng vật liệu ạ? Thế này chẳng phải là học nghề rồi sao?” Cô rất sùng bái Monica, không nghĩ tới nhà thiết kế trang sức nổi danh trên quốc tế, lại chạy đến chỗ địa phương nhỏ như vậy làm tổng giám đốc.

Lăng Vi cười mà không nói, mở ngăn kéo đã khóa ra, lấy ra một phần tài liệu đưa cho Ngô Mỹ Mỹ nói: “Cái này là tư liệu lúc trước học thiết kế mà tôi giữ lại, vẫn luôn mang theo bên người, cô có thể xem một chút, có thể sẽ giúp ích cho cô.”

Ngô Mỹ Mỹ hưng phấn nhận lấy, nói cảm ơn một tiếng lại một tiếng, lại làm cho Lăng Vi cảm thấy thực ra Ngô Mỹ Mỹ không kém mình bao nhiêu tuổi.

Nghĩ đến thì liền hỏi ra miệng: “Mỹ Mỹ, tuổi trên lý lịch và tuổi thật của cô giống nhau à?” Sao cô cảm thấy cô Ngô Mỹ Mỹ này có ý ăn mặc cho trưởng thành như thế này?

Nghe Lăng Vi hỏi thế, Ngô Mỹ Mỹ bật cười ra tiếng: “Bị chị phát hiện rồi, chỉ là em không muốn có bất cứ nhân tố nào quấy nhiễu ở chỗ làm việc thôi, yêu đương nè, kẻ theo đuổi nè, tất cả đều không muốn, vậy nên mới. Tổng giám đốc, không phải em cố tình gạt chị đâu.”

Lăng Vi hiểu rõ, đây vẫn là lần đầu tiên cô tiếp xúc với kiểu con gái cố ý làm cho mình già đi, xấu đi như thế, không muốn để cho đàn ông theo đuổi, không muốn yêu đương, chẳng lẽ. Biết là mình nghĩ lệch đi rồi, Lăng Vi lắc đầu.

“Cứ chuẩn bị như thế đi, đối thủ cạnh tranh lớn nhất lần này là tập đoàn Thượng Lạc, bởi vì vấn đề danh tiếng của công ty, phần thắng của chúng ta không lớn, may mà bên cấp cao của Cartier rất công bằng, xưa nay không bao giờ có thành kiến, đến lúc đó có thể cố gắng thử xem.”

Nghe Lăng Vi nói như thế, Ngô Mỹ Mỹ vén tóc con bên tai lên, cắn cắn môi hỏi: “Tổng giám đốc Lăng, chị họ em là tổng giám đốc tập đoàn Thượng Lạc, lẽ nào chị không hỏi thử tại sao em lại từ chối chị ấy, mà ở lại Thái Đạt sao?”

Lăng Vi cười nói: “Tôi tin tưởng sức quyến rũ của tôi khá lớn, ha ha ha.”

Hai người phụ nữ cười lớn, may mà là trường họp làm việc, nếu không công lực cười ngắt trời thế này chỉ có một người lại cao hơn một người thôi.

Ngô Mỹ Mỹ vừa ra khỏi phòng làm việc không lâu, giám đốc Trương lại gõ cửa đi vào. Lăng Vi ngạc nhiên nhìn các vết cào đầy mặt anh ta, trong lòng lại bất mãn với phó tổng giám đốc Lưu. Chẳng lẽ không biết phải đuổi người đàn ông này đi sao, hay là còn bận tâm đến cái gọi là bạn học cũ của cô?

Thật là nực cười, cô mà phải nể mặt Vương Xảo ư?

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Chương 72 – Mami, nhanh đi, cục cưng không sợ đau, mẹ đánh nhanh đi.

“Tổng giám đốc Lăng, tôi muốn thương lượng với chị chút chuyện.” Giám đốc Trương nom nóp lo sợ đứng giữa phòng làm việc, cúi đầu xuống y như một cậu học sinh đang bị răn dạy vậy.

Lăng Vi cảm thấy rất bất đắc dĩ, cô cũng không ưng bộ dạng này của giám đốc Trương nha. Lăng Vi bùng ly trà lên uống một ngụm để thông cổ họng, hỏi: “Anh muốn thương lượng chuyện gì?” Cái mặt đầy vết thương, thật là vừa xấu lại vừa buồn cười, ngược lại không hề thấy có vẻ gì đáng thương cả.

Ngẩng đầu lên nhìn Lăng Vi một cái, giám đốc Trương lại cúi đầu xuống, dường như bỗng dưng thấy sợ hãi vậy, nói: “Tôi cũng mới biết chị là bạn học của Xảo Nhi, chị có thể giúp tôi khuyên cô ấy, đừng gây chuyện không dứt nữa được không, tôi thực sự chịu đựng không nổi nữa rồi.”

Cái tên này, thì ra là đến đây để nói chuyện đó. Bây giờ sợ Vương Xảo bạo lực gia đình rồi à? Vậy sao trước kia lại không chịu nhẫn nhịn một chút chứ, nhất định muốn ngoại tình với thư ký trong công ty, còn bị phát hiện nữa. Công việc của mình cũng sắp giữ không được rồi, còn muốn bảo cô đi nói giúp với Vương Xảo nữa chứ? Thật là nực cười mà.

Lăng Vi đảo mắt vòng quanh, giọng nói cứng rắn nói: “Không sai, vợ của anh với tôi từng là bạn học. Nhưng anh cảm thấy tôi sẽ vì mối quan hệ bạn học cũ này, mà đi nói đỡ giúp anh không? Giám đốc Trương, anh làm thế nào để ngồi lên ghế giám đốc này vậy? Không có đầu óc vậy mà còn có thể lấn lộn làm quan nữa, ha ha, tôi có chút không hiểu, mời anh trả lời cho.”

Giám đốc Trương nào ngờ đột nhiên Lăng Vi lại làm khó dễ. Ý kiến đến phòng làm việc của tổng giám đốc là do đồng nghiệp đề nghị, mà cái chức vụ này ấy à, bị Lăng Vi hỏi như thế, hẳn ta càng hoảng hốt run sợ. Đây là do hắn bỏ tiền mua từ phó tổng giám đốc Lưu.

Nếu không phải vì hắn ngù với thư ký của phó tổng giám đốc Lưu, 1 nữ 2 nam, thì phó tổng giám đốc Lưu cũng sẽ không bỏ mặc hắn, thật là có nỗi khổ mà khó nói!

Nhìn thấy bàn tay căng thẳng đến run rẩy của giám đốc Trương, Lăng Vi kiên trì hỏi tiếp: “Anh vẫn là thu dọn đồ đạc, rời khỏi công ty đi thôi.” Cô thật sự không muốn nói chuyện với người đàn ông nhu nhược này. Vương Xảo gả cho người đàn ông này, cũng thật là xứng đôi đũa. Một người phụ nữ hung hãn, tìm một gã đàn ông yếu đuối, dễ bắt nạt, hài hòa biết mấy.

“Tổng giám đốc Lăng, cô không thể sa thải tôi được, bây giờ tôi đã không có đường lui rồi, trong nhà, Xảo Nhi ép bức rất căng, nếu tôi không đi làm thì không còn chỗ để trốn nữa. Tổng giám đốc Lăng, tôi cầu xin chị đấy, cho tôi thêm một cơ hội đi.” Mặt giám đốc Trương như khóc tang, khom người xuống, thiếu chút nữa là đã quỳ xuống trước mặt Lăng Vi.

Lăng Vi thật sự không muốn nhìn thấy giám đốc Trương nữa, sao cô cảm thấy dạo này mình tiếp xúc với những người đầu óc ngu ngốc hơi nhiều, chỉ số thông minh cũng bị ảnh hưởng luôn rồi.

Lúc này, ngoài cửa có một tiếng nói trẻ con chen vào: “Ông muốn quỳ lạy Vi Vi hả? Tôi khuyên ông đừng nha, ông cần phải mua thêm mấy kí trí thông minh đây, biết không?”

Nhìn Lăng Dịch Sâm đang cầm một cây kem to đi vào, Lăng Vi càng hết nói nổi. Cậu nhóc nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của mami, rất hài lòng mà bật cười.

Vốn muốn nhào vào lòng mami, nhớ đến trong phòng còn có một người vẫn chưa đi, Lăng Dịch Sâm lại cắn một miếng kem to, nhồm nhoàm nói không rõ: “Ồ, sao ông còn chưa đi nữa thế? Vi Vi là lão đại, Vi Vi nói không cho ông đến làm việc nữa thì ông đừng đến nữa.”

Lời trẻ con không kiêng kỵ, lời trẻ con không kiêng kỵ, nhưng mấy kí trí thông minh thì nên bồi bổ lại đây. Lúc đi họp lớp, cô sẽ đề nghị với Vương Xảo, cả hai vợ chồng cô ta nên bồi bổ chung với nhau, khụ khụ.

Giám đốc Trương thấy một cậu nhóc nghênh ngang đi vào, còn thân thiết gọi tổng giám đốc là Vi Vi, nghĩ đến tin tức được đồn trong công ty, lẽ nào đứa bé này thật sự là con trai của tổng giám đốc Lăng ư?

Ôm thái độ thăm dò, giám đốc Trương đứng thẳng người lên, cất hết mọi biểu cảm đi, chỉ đứng trơ ra nhìn Lăng Vi, mở miệng hỏi: “Thì ra lời đồn của mấy đồng nghiệp không phải giả, tổng giám đốc Lăng thật sự có con trai, nếu như chị có thể giữ tôi lại, tôi nhất định sẽ.....”

Chao ôi, bắt đầu uy hiếp rồi à? Lăng Vi không sợ cái này nhất chút nào, cô lấy khăn giấy ra, ngồi xổm xuống lau khóe miệng cho Lăng Dịch Sâm, yêu chiều nheo nheo cái mũi nhỏ của cậu. Không thèm nhìn đến giám đốc Trương một cái, nói với giọng điệu lạnh lùng: “Bên ngoài đồn đãi thế nào tôi không hề quan tâm, không có ai sẽ vì lời đồn nhảm mà uy hiếp tôi cả, bây giờ anh đi ngay đi, đưa đơn từ chức, tôi sẽ để cho anh đi cho dễ coi một chút.”

Lăng Vi cũng đã nói đến vậy rồi, giám đốc Trương cũng không nịn được nữa, nhất là khi nhìn thấy ánh mắt cười nhạo của Dịch Dịch, giậm chân một cái xoay người rồi đi.

Thấy giám đốc Trương đã rời khỏi phòng làm việc của mình, Lăng Vi mới hỏi Lăng Dịch Sâm: “Dịch Dịch, sao con đến đây thế?”

Từ lúc vào phòng đến giờ, chưa được mấy phút, mà Lăng Dịch Sâm đã nuốt hết hơn nửa cây kem rồi, Lăng Vi nhìn con trai ăn liên miên như thế thì nhũn mảy, sắp vào đông rồi, còn ăn đồ lạnh như vậy nữa, sao Viêm Bá Nghị không khuyên ngăn một chút chứ.

Tựa như nhìn ra suy nghĩ của mami, Lăng Dịch Sâm nuốt miếng kem trong miệng xuống, nói: “Đừng trách daddy, là con yêu cầu hai người vệ sĩ mà daddy phải đến đi mua đó, con là cậu chủ nhỏ mà, bọn họ không dám không nghe lời con đâu, woa, ngọt quá, ngon ghê, ực, mami, con quên đưa cho mẹ ném thử rồi.” Lăng Dịch Sâm nắc cục một cái, nhìn miếng kem nho nhỏ trên tay, cười hì hì với Lăng Vi.

Lăng Vi bế lên rồi ngồi vào chiếc ghế xoay của cô, nhần nại khuyên bảo Lăng Dịch Sâm: “Con trai, mami nói với con chuyện này, con có thể hứa với mami không?”

Lăng Dịch Sâm gật đầu, cái miệng vẫn chưa từng ngừng lại.

“Đã sắp vào đông rồi, ăn những thứ lạnh lạnh này không tốt cho sức khỏe, dễ bị cảm với tiêu chảy lắm. Kem là đồ ăn trong ngày hè, chờ mùa hè năm sau con ăn bao nhiêu mami cũng mua cho con hết, được không? Vào đông rồi thì đừng ăn nữa, con thấy sao?”

Lăng Dịch Sâm do dự gật đầu một cái, nuốt đồ ăn trong miệng xuống, vội hỏi: “Nếu đã không được ăn kem, vậy phải dùng gì thay thế chứ nhĩ? Bữa ăn hoành tráng thì sao ạ?”

Lăng Vi cảm thấy nhức đầu, sao cả ngày con trai chỉ biết ăn thế này, bạn nhỏ nhà người ta thích mỹ thuật, đánh cờ hoặc làm thủ công gì đó, đa số đều

hứng thú với chuyện đi học, mà Dịch Dịch của cô thì mỗi ngày đều..... Tại sao chứ, phải chăng cô nên ghi danh lớp học cho con trai không, haiz!

“Mami, ánh mắt chi tiếc rên sắt không thành théo của mẹ là có ý gì vậy?” Cuối cùng Lăng Dịch Sâm cũng ăn xong cây kem trong tay, không đợi Lăng Vi trả lời, đã móc hai cây kẹo que trong túi ra, nhanh chóng lột giấy gói, trực tiếp nhét vào miệng của Lăng Vi.

Lăng Vi rất tự nhiên ăn đồ ăn vặt của con trai, cô nhìn ra được, thằng nhóc con này muốn mua chuộc cô bằng cái ăn, để chặn họng cô lại.

Nghĩ đến chiều nay phải dắt Ngô Mỹ Mỹ đi mài đá, cô có chút không yên tâm nhìn Lăng Dịch Sâm, nói: “Dịch Dịch, chiều mami phải dắt một đồng nghiệp đi tìm công xưởng mài đá, con có thể kêu daddy đến đón con về không?”

Cúi đầu nhìn con trai, phát hiện nó không hề chú ý đến lời nói của cô, mà đang nhìn hình ảnh trên điện thoại đi động đến chảy nước miếng.

“Lăng Dịch Sâm!” Lăng Vi quát nhẹ bên tai con trai.

Dịch Dịch giờ tay móc móc lỗ tai, ngược đầu lên nhìn gương mặt hơi tức giận của Lăng Vi, cười híp mắt hỏi: “Đồng nghiệp là nam hay nữ ạ? Trai đẹp hay gái xinh thế? Nếu như là người đẹp, con có thể đi cùng không?”

Lăng Vi cảm thấy trong lòng hơi buồn, nhất định là lúc cô mang thai Dịch Dịch đã xem phim thần tượng nhiều quá, nếu không sao thằng nhóc này lại thích mấy chị gái xinh đẹp như vậy chứ, hay là bị Từ Niệm Niệm hun đúc, từ nhỏ tới lớn đã nhìn qua biết bao nhiêu người đẹp đủ loại, nên đã trở thành một thói quen? Nghĩ đến đây, Lăng Vi cảm thấy vẫn còn may, ít nhất con trai không thích trai đẹp..... Trong lòng buồn quá, buồn quá đi!

“Lăng Dịch Sâm, bây giờ con gọi điện thoại cho daddy con ngay cho mẹ, bảo ba đến đón con.” Lăng Vi cầm di động lên gọi cho Viêm Bá Nghị, vừa tút tút một tiếng, thì đã bắt máy rồi.

Nghe giọng nói, thì dường như Viêm Bá Nghị rất hưng phấn. Anh nói: “Vi Vi, anh vừa muốn gọi cho em đó, Dịch Dịch có nghe lời không? Có cần anh đến đón nó về không?”

Đúng là thần giao cách cảm mà, Viêm Bá Nghị khen ngợi. Gật đầu một cái, chột nhận ra đối phương không thấy được, lập tức nói: “Ừ, anh qua đây đi, chúng ta cùng đi ăn cơm trưa, buổi chiều còn có việc phải làm, không thể để Dịch Dịch đi theo được.”

Sau khi cúp điện thoại, Lăng Vi vừa muốn hỏi Dịch Dịch muốn ăn gì vào bữa trưa, thì thấy con trai đang nheo mắt nhìn cô, như cười như không nói: “Mami, thật ra là mẹ muốn gặp daddy phải không, kêu daddy đến đón con chỉ là cái cớ thôi, mẹ không giấu con được đâu.”

Lăng Vi sững sốt, không nói gì. Chỉ nhìn cái miệng nhỏ của con trai khép vào mở ra, vẫn đang nói: “Thật ra mẹ không cần phải mắc cỡ đâu, ngoài mặt trông có vẻ như không thích daddy nhưng trong lòng mẹ thì rất thích, rất thích daddy phải không? Phụ nữ bọn mẹ đều là nói một đằng, nghĩ một nẻo, kêu tránh ra thì ý là mau đến đây đi, nói không cần thì ý là cần lắm, thật là kì lạ.” Nói xong, Lăng Dịch Sâm còn lắc lắc đầu, bày tỏ rất không đồng ý với cách nghĩ của phụ nữ.

Lăng Vi ngây người, cô giờ tay捏 nhẹ cái tai nhỏ của Lăng Dịch Sâm, nghiêng răng nói: “Ranh con, mấy câu này ai nói với con hả? Hay là học được ở đâu đó?”

Lăng Dịch Sâm kêu đau, lúc thấy mami giờ tay thì đã rặn nước mắt trong cơ thể lên hốc mắt, đôi mắt long lanh ánh nước nhưng vẫn giữ nụ cười mỉm chỉ: “Mami, mẹ đánh con đi, nếu như mẹ đánh con có thể làm cho mẹ và daddy yên lành ngủ chung với nhau, vậy thì con đau một chút cũng đáng, mami, nhanh đi, cục cưng không sợ đau, mẹ đánh nhanh đi.”

Cả người Lăng Vi đều không ổn, cô lấy khăn tay đưa cho Lăng Dịch Sâm, nhìn thằng nhóc con đó nhận lấy, cẩn thận lau khô mắt, rồi xoay người ngồi trở vào ghế xoay.

“Dịch Dịch, nếu như có đoàn kịch tuyển diễn viên nhí, con có muốn đi thử không? Chắc chắn sẽ được chọn đấy.” Kỹ thuật diễn xuất của con trai đạt chuẩn rồi đấy.

Sau khi Lăng Dịch Sâm lau mắt, thấy mami đang nhìn mình với ánh mắt mà chỉ khi nhìn thấy tiền mới sáng rõ như thế. Cậu lùi lại sau một bước: “Mami, con không thích diễn kịch, mọi người nói cuộc sống đã là một vở kịch rồi, còn diễn làm gì nữa?” Thực ra cậu rất sợ, cậu đã từng nghe mẹ nuôi Niệm Niệm nói qua, ngôi sao nhí cũng đau khổ lắm đó.

Lúc hai mẹ con đấu võ mồm mẹ một câu, con một câu trong phòng làm việc, thì Viêm Bá Nghị đã đến lầu dưới rồi. Anh vốn muốn trực tiếp đi lên lầu đón Lăng Vi, suy nghĩ một lúc vẫn là gọi điện cho cô thì hơn.

Lúc này nhận được điện thoại của Vi Vi, lúc nghe cô nói muốn cùng ăn cơm trưa, Viêm Bá Nghị vô cùng hưng phấn. Một người đàn ông đã 30 tuổi rồi, mà còn y như một anh chàng thiếu niên mới biết yêu vậy, chọn quần áo để thay, đứng trước thuốc hạ bảo bọn họ cho ý kiến. Những thuốc hạ đã nhìn quen Lão Đại luôn nghiêm mặt, trông thấy Lão Đại như đối một gương mặt khác vậy, cũng có chút cảm giác được cưng mà sợ, khụ khụ, đến nỗi như vậy sao!

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Chương 73 – Âm mưu của bang Đầu Ưng, Sở Phong nhận nhện

Sau khi Lăng Vi dắt Lăng Dịch Sâm vào thang máy, cậu nhóc cứ dựa vào người cô không chịu đi xuống. Chờ đến khi ra khỏi thang máy, vẫn níu chặt cổ cô. Lăng Vi biết Lăng Dịch Sâm nghĩ đến chuyện xảy ra hôm qua, vẫn còn chút sợ hãi, cô vỗ nhẹ lên lưng con trai để an ủi.

Trông thấy Viêm Bá Nghị đứng ngoài xe chờ hai mẹ con cô, trong lòng Lăng Vi chợt có cảm giác hạnh phúc như đồ đầy mật ngọt. Thực ra không phải cô không thích Viêm Bá Nghị. Chỉ là chưa đến mức yêu thôi.

Có lẽ cô vẫn chưa hiểu được yêu là gì, đối với cô, chữ yêu này, nặng nề quá. Cô vẫn luôn nhớ đến gia đình đồ võ kia của cô, không biết bây giờ Lăng Văn Thiên thế nào rồi.

Sau khi ăn cơm xong, Lăng Vi vừa về đến phòng làm việc thì đã thấy Ngô Mỹ Mỹ đứng ở đó chờ cô rồi. Cô mở cửa đi vào phòng làm việc, lấy túi xách rồi dắt Ngô Mỹ Mỹ đến xưởng gia công.

Xưởng gia công của công ty không lớn lắm, nhưng máy móc thì chuẩn bị rất đầy đủ. Đoán chừng cũng là do trợ lý mua về, đều là thứ cô thích dùng.

“Tổng giám đốc Lăng, Cartier muốn bản thiết kế đá quý kim cương mang phong cách Trung Quốc, cái của chúng ta là ngọc phi thúy, có được không thế?” Ngô Mỹ Mỹ nhìn Lăng Vi cắt khối phi thúy màu xanh ngọc bích một cách thành thạo, lo lắng hỏi.

Lăng Vi để các góc cạnh bỏ đi sang một bên, đeo đồ bảo hộ vào rồi lại tiếp tục bắt đầu tách ra. Không bao lâu sau, đã cắt ra một khối phi thúy to bằng nắm tay.

Ngô Mỹ Mỹ chỉ ngơ ngác đứng một bên, không chớp mắt nhìn Lăng Vi thao tác. Cô ấy là nhà thiết kế, chuyện gia công này không phải là phạm vi mà cô ấy nên quan tâm, nên cô ấy rất ít khi đến xưởng gia công để xem, chỉ bảo đồng nghiệp đưa thành phẩm đến lầu trên công ty xem xét thôi.

Lăng Vi nhìn ra chỗ khó hiểu của Ngô Mỹ Mỹ, vừa thao tác, vừa nói: “Giống như nhà thiết kế thời trang vậy, sau khi họ vẽ bản thiết kế trên giấy xong, thì sẽ cắt vải, đo lường, nắm chắc từng bước một, sau đó làm thành một thành phẩm. Thực ra nhà thiết kế châu báu cũng như thế, chỉ thiết kế mà không tự mình động tay làm ra, thì không thể tính là một nhà thiết kế châu báu chân chính. Cô có thể không làm. Nhưng cô phải biết. Đây chính là chỗ chênh lệch giữa các nhà thiết kế châu báu.”

Nghe Lăng Vi nói, Ngô Mỹ Mỹ cảm thấy kính nể. Không phải cô ấy không biết có nhà thiết kế châu báu sẽ tham dự tất cả quá trình mài đá, điêu khắc. Chỉ là không ngờ, nhà thiết kế nổi danh như Monica, vậy mà lại tự mình chọn vật liệu, mài giũa. Không cần người bên cạnh, một mình đã có thể làm tốt mọi chuyện. Thế này mới là nhà thiết kế bậc thầy!

Sau một tiếng máy đồng hồ, Lăng Vi đi đến trước cửa sổ, giờ khối phi thúy mới mài giũa xong lên, dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi, có thể thấy được một vùng trong suốt ở trung tâm khối phi thúy. Cô hài lòng mỉm cười. Lấy một cái hộp đã chuẩn bị sẵn, đặt vào, kêu Ngô Mỹ Mỹ một tiếng, rồi đi ra xưởng gia công.

Lăng Vi định đem phi thúy về tự điêu khắc, tuy tin tưởng ánh mắt chọn người của trợ lý, nhưng đối với năng lực của nhân viên trong công ty, cô vẫn có chút nghi ngờ. Cuộc cạnh tranh đấu thầu lần này, cô nhất định phải chuẩn bị đầy đủ sẵn sàng, dốc hết sức mới có thể đứng đầu được.

Vừa về đến công ty, đã nghe thấy tiếng người huyên náo, giống như cái chợ vậy. Ngô Mỹ Mỹ mở cửa đi vào trước, Lăng Vi đi phía sau.

Vừa vào cửa chính, Ngô Mỹ Mỹ đã bị người ta hắt một ly nước nóng, may mà cô ấy tránh nhanh, chỉ bị bỏng chỗ cánh tay, không có gì đáng ngại.

“Con điểm này, nầy nói đi, rốt cuộc nầy quyền rũ chồng tao thế nào, lại làm cho hán mất hồn mất vía, ngay cả đi làm cũng không đi.”

Vương Xảo, là tiếng nói của Vương Xảo. Lăng Vi đi đến bên cạnh Ngô Mỹ Mỹ, cúi đầu nhìn vết bỏng của cô ấy một cái, lấy một hộp thuốc thoa từ trong túi ra, đặt vào tay cô ấy.

“Vương Xảo, có phải cô tìm nhầm người rồi không?” Lăng Vi nhìn xuống con tức muốn bùng nổ, nhìn Vương Xảo đang cầm một cái ly thủy tinh, vô cùng ngang ngược chỉ vào Ngô Mỹ Mỹ.

Xem ra giám đốc Trương thật sự về nhà rồi, không dám nói ra chuyện bị sa thải, khiến cho Vương Xảo lại hiểu lầm.

Vương Xảo vừa thấy Lăng Vi xuất hiện, lập tức đổi sang một gương mặt cười. Giọng điệu cũng nhỏ nhẹ hơn nhiều, cô ta xin lỗi nhìn Ngô Mỹ Mỹ: “Ngại quá, tôi không biết đó là nước nóng.” Vương Xảo vừa vào công ty, nghe nhân viên của Lăng Vi nói ả thư kí mà cô ta muốn tìm hôm nay ra viện đến đây bàn giao công việc, nghe thấy ngoài cửa có người đi vào, cô ta nhìn thấy một người đàn ông đang uống nước, liền giật qua tạt về phía Ngô Mỹ Mỹ.

Ngô Mỹ Mỹ bước lên hai bước đến trước mặt Vương Xảo, giờ tay nhanh chóng tát cho cô ta một bạt tay, tức giận nói: “Cô bị bệnh hả? Tôi vẫn luôn tín ngưỡng nguyên tắc người không phạm ta, ta không phạm người, hôm nay cô chọc vào tôi rồi, bây giờ lập tức đến cục cảnh sát lập hồ sơ, bà đây lần đầu tiên bị người ta làm bỏng đây, chút nữa cô cũng thử mùi vị này xem sao.” Nói rồi kéo Vương Xảo đi ra ngoài.

Vương Xảo bỗng chốc hoảng sợ, cô ta là loại người bất nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh, nào biết Ngô Mỹ Mỹ không phải là người dễ chọc, xem ra là muốn làm to chuyện hôm nay rồi.

Khóe mắt nhìn thấy Vương Xảo nhìn mình cầu cứu, Lăng Vi mặt không cảm xúc lắc đầu. Dù sao cô đã trở thành người không được hoan nghênh nhất trong đám bạn học rồi, cũng không thiếu một người này, huống hồ thật sự cô cũng chịu không nổi Vương Xảo. Vương Xảo nói cho Từ Văn Mậu biết chuyện cô ở Thái Đạt, cô còn chưa tìm Vương Xảo tính sổ nữa là, hôm nay lại còn có mặt mũi đến công ty gây sự.

“Vi Vi, cô.....” Nhìn bóng lưng đi lướt qua của Lăng Vi, ý nghĩ muốn xin Lăng Vi nói giúp cô ta hai câu của Vương Xảo, đã bị ánh mắt lạnh lùng của Lăng Vi chặn lại.

Hôm nay Vương Xảo đến Thái Đạt chỉ muốn tìm cô thư ký kia trút giận tiếp, có thể có cớ để làm khó Lăng Vi, để cho cô đồng ý để cho chồng mình về làm việc, chưa từng nghĩ tới thể mà lại không thể đạt được mục đích.

Đương nhiên Lăng Vi nhìn ra tâm tư của Vương Xảo, cô chỉ có thể thầm thương tiếc cho chi số thông minh đã biến mất của Vương Xảo. Lúc đi học đã cảm thấy Vương Xảo đầu óc đơn giản, từ chi phát triển rồi, không ngờ đã qua mấy năm rồi, cứ thế mà vút nảo đi luôn.

Vương Xảo đã làm Ngô Mỹ Mỹ bị thương, chuyện này không thể cứ thế mà xong, Lăng Vi lười xem Vương Xảo càn quấy, trở về phòng làm việc sắp xếp bàn làm việc một chút rồi đi. Về phần Vương Xảo vẫn luôn xin lỗi lại khóc lóc ở phòng làm việc của Ngô Mỹ Mỹ, cô không thêm để ý tới.

Trên đời này có một loại người mà bạn không thể nào để ý được, không thể trêu vào. Loại người này giống như Từ Văn Mậu, Lý Mai, và Vương Xảo ấy. Một khi bị bọn họ đeo bám thì sẽ gặp ác mộng liên miên.

Đi ra khỏi tòa cao ốc thì đã thấy xe của Viêm Bá Nghị đậu bên đường, cô bước nhanh qua đó, mở cửa xe ra, ngồi vào. Vừa ngồi vào ghế phụ lái, phát hiện Dịch Dịch đang ngồi trong lòng Viêm Bá Nghị, hai người đang chơi game trên di động, điệu bộ cực kỳ vui vẻ.

“Khụ khụ.” Lăng Vi ho nhẹ hai tiếng, tỏ ý muốn thu hút sự chú ý của hai cha con.

Viêm Bá Nghị đã thấy Lăng Vi đi qua đây từ sớm rồi, anh cười nói: “Tan làm sớm vậy em?” Lúc anh đến không hề nói với Lăng Vi rằng anh và Dịch Dịch chờ cô ở dưới lầu.

Lăng Vi gật đầu, thắt dây an toàn xong, vươn tay bế Dịch Dịch về đùi mình, tóm lấy cái mũi nhỏ của cậu, hỏi: “Mami về rồi cũng không chào hỏi nữa hả? Xem ra trò chơi trên di động còn quan trọng hơn mami rồi.”

Vừa nghe mami nói thế, Lăng Dịch Sâm bắt đầu đi lắc đầu, tắt di động của daddy, ngẩng đầu lên cười hi hi nhìn mami nói: “Không phải mà, cục cưng càng yêu mami hơn, có phải mami lại ghen tị rồi không? Mẹ cũng đã có daddy rồi, nên ghen tị phần của daddy mới phải, cứ ghen tị chỗ con hoài, daddy cũng sẽ ghen đó. Thật là, haiz.”

Khóe miệng của Lăng Vi giật giật, bàn tay nheo cái mũi của Dịch Dịch tăng thêm hai phần sức, nghiêng rằng nói: “Ngày mai đi đăng ký lớp học sở thích, Dịch Dịch thích đi học nhất đúng không nào?” Nói rồi quay đầu qua nhìn Viêm Bá Nghị, phát hiện hình như Viêm Bá Nghị đang nghiêm túc gật đầu, chợt không có gì để nói nữa.

Xe chạy trên đường, lúc sắp đến tổng bộ bang Xích Viêm, Mộ Bạch gọi điện nói anh ta và Sở Phong đã về thành phố Liêu rồi, vết thương của Sở Phong hơi bị viêm, anh ta đã đưa Sở Phong đến bệnh viện tổng của Xích Viêm. Sau khi cúp máy, Lăng Vi vẫn không nói gì, Lăng Dịch Sâm thì vui vẻ, mừng rỡ vỗ tay reo lên: “Daddy, chú khờ khạo về rồi à?”

Thấy Viêm Bá Nghị gật đầu, Lăng Dịch Sâm lại vừa cười vừa vỗ tay, cứ nói tốt quá mãi. Làm cho Viêm Bá Nghị và Lăng Vi cạn lời luôn.

Cuộc gọi này của Mộ Bạch làm cho Viêm Bá Nghị có chút nghi ngờ, anh cứ cảm thấy Mộ Bạch có chuyện gì đang giấu mình vậy, suy nghĩ một lúc, cũng nghĩ không ra điều gì, dứt khoát không nghĩ nữa. Anh tin tưởng Mộ Bạch, cho dù có chuyện gì thì cũng không cần lo lắng.

Bệnh viện tổng bộ Xích Viêm, Sở Phong nằm trên giường bệnh, đắp chăn. Mặt mày trắng bệch, những giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống, khiến cho Mộ Bạch trông coi bên giường cũng có chút không đành lòng.

“Cậu gọi điện cho Lão Đại rồi à?” Sở Phong nhin đau nói.

Mộ Bạch gật đầu: “Tôi nói vết thương của cậu tái phát, mang cậu đến bệnh viện khám.”

Sở Phong gật đầu, đáng về bây giờ của anh ta không thể để cho Lão Đại biết được. Người bôi thuốc độc trên con dao đã bị giết rồi, trước khi chết đã nói bang Đầu Ưng có thuốc giải này. Bang Đầu Ưng và bang Xích Viêm đối địch nhau, lúc này bọn họ cần thuốc giải, vậy bang Đầu Ưng nhất định sẽ há to miệng mà cần, Sở Phong không muốn vì cái chân của mình, mà làm cho Lão Đại phải khuất phục.

Mộ Bạch hiểu suy nghĩ của Sở Phong, hiển nhiên anh ta cũng đồng tình, chỉ tiếc cho cái chân của Sở Phong. Anh ta phải nhanh chóng đi phối thuốc thử xem mới được.

Mộ Bạch ngược mắt nhìn nhiệt kế dưới người, đã 39 độ rồi, cái chân bị trúng dao của Sở Phong vẫn đang chảy máu, anh ta đã dùng đủ mọi cách để cầm máu nhưng làm thế nào cũng ngăn không được. Nếu như không nhanh chóng tìm được thuốc giải để trị, thì cái chân này sẽ bị phế mất. Bọn họ chỉ từ thành phố C về thành phố Liêu, ngồi máy bay chuyên dụng về, không tốn bao nhiêu thời gian, nhưng chân của Sở Phong đã bị viêm rất nghiêm trọng rồi.

Sau khi Mộ Bạch đến thành phố C, coi như là đã giúp Sở Phong rất nhiều, những bang phái nhỏ gì đó, rất nhanh đã được giải quyết hết, về phần trùm địa phương ở đó, cũng không cho bọn chúng cơ hội phát lên lần nữa, những thuộc hạ có thể đưa về Xích Viêm thì chiêu nạp, không muốn làm xã hội đen nữa, thì điều tra bối cảnh xong rồi cho bọn chúng đi. Về tổng thể, cũng khá ổn rồi. Những người bọn họ mang đến và các anh em đóng giữ ở thành phố C, không có thương vong gì, coi như là đánh thắng trận.

Sau khi Mộ Bạch dặn dò thuộc hạ đứng canh giữ ngoài phòng bệnh của Sở Phong, thì lập tức đi vào phòng thí nghiệm phối thuốc, anh ta là bác sĩ nổi tiếng nhất trong nước, anh ta cảm thấy mình nhất định có thể phối ra thuốc giải. Bang Đầu Ưng chết tiệt, lại cấu kết với mấy bang phái nhỏ ở thành phố C, còn hứa hẹn đánh sụp bang Xích Viêm, rồi chia ra cho mỗi bên, nghĩ thôi đã khiến người ta tức giận rồi, tâm trạng Mộ Bạch bình tĩnh không nổi, hít thở sâu hai hơi, mới từ từ ổn định lại cảm xúc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Chương 74 – Thân phận của Quái Y, thì ra là em!

Về đến tổng bộ bang Xích Viêm, Viêm Bá Nghị vẫn cứ cảm thấy không yên lòng, anh lấy di động ra gọi điện cho Mộ Bạch, muốn hỏi về tình trạng của Sở Phong, tính ra thì cũng đã lâu không gặp rồi, buổi tối có thể cùng ăn cơm tụ họp một chút.

Trước khi Mộ Bạch đi vào phòng thí nghiệm phối thuốc đã chỉnh di động sang chế độ im lặng, lúc phối thuốc sợ nhất là bị người khác quấy nhiễu. Vậy nên, trong quá trình anh ta đang phối thuốc, di động được đặt trong tủ khử trùng đã vang lên hai lần rồi.

Càng nghĩ càng thấy không yên, tức thì Viêm Bá Nghị quyết định đi đến bệnh viện tổng của Xích Viêm một chuyến, đi vòng qua hành lang, anh đi vào phòng ngủ nói với Lăng Vi một tiếng trước đã, Lăng Vi chỉ gật đầu một cái, bảo anh đi đường cẩn thận. Bạn nhỏ Lăng Dịch Sâm nhất định muốn đi theo, nói rất là nhớ chú khờ khạo, còn có chú kỳ lạ mặt trắng kia nữa.

“Daddy, ba đi nhanh quá, con theo không kịp.” Lăng Dịch Sâm được dắt đi chu niêng lên nói, đôi chân ngắn nhỏ nhắn của cậu không sánh được với đôi chân to dài của daddy nha.

Viêm Bá Nghị khom người bế Lăng Dịch Sâm lên, bước đi càng nhanh hơn.

Mộ Bạch ra khỏi phòng thí nghiệm cũng không để ý đến di động. Anh ta cũng chưa từng nghĩ tới Lão Đại sẽ qua đây vào lúc này. Bây giờ anh ta đang đắp thuốc lên chỗ Sở Phong bị dao đâm, nhìn gương mặt Sở Phong đau đớn đến xoắn cả lại, ánh mắt của Mộ Bạch cũng trầm xuống mấy phần.

Nghe thấy dường như thuộc hạ đang chào hỏi ai đó, Mộ Bạch vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Viêm Bá Nghị đang đi vào. Thoáng chốc anh ta sững sờ, sao Lão Đại lại đến đây?

Gương mặt xoắn xuyết của Sở Phong, dần dần bình thường trở lại. Khoảnh khắc nhìn thấy Lão Đại, thiếu chút nữa anh ta đã hét lên. Ai nói dao không mạnh bằng súng, lần trước anh ta bị trúng đạn cũng không đau đến xé nát tim gan như thế này đâu.

“Mộ Bạch, chuyện này là sao?” Viêm Bá Nghị thả Lăng Dịch Sâm xuống, đi đến trước mặt Sở Phong, nhìn cái chân đang không ngừng chảy máu của anh ta, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Mộ Bạch cúi đầu, không nói gì. Ngược lại, Sở Phong nhin nỗi đau trên chân. Nghiến răng nói: “Không có chuyện gì ạ, chỉ là trúng một dao thôi, không có gì đáng ngại, chỉ là nhìn hơi dọa người một chút thôi.”

Viêm Bá Nghị nhìn xung quanh vết thương bầm tím của Sở Phong nhuộm màu đen, quay đầu lại nhìn sang Mộ Bạch, giọng điệu không cho phép qua loa, hỏi: “Mộ Bạch, cậu nói xem, rốt cuộc là chuyện gì? Vết thương dao đâm sao lại nghiêm trọng như thế, xương cũng sắp lộ ra luôn rồi, chuyện gì đây?”

Mộ Bạch vừa ngẩng đầu, Viêm Bá Nghị nhìn thấy hốc mắt hơi đỏ lên của anh ta, trong lòng thấp thỏm. Chẳng lẽ..... Anh giờ chấn lên, phát hiện những chỗ khác của Sở Phong không có bị thương, chỉ là dưới bắp chân vẫn đang chảy máu, nhô lên ra giường, uốn quanh thành một con đường máu!

“Lão Đại.....” Mộ Bạch nhin xuống nỗi chua xót trong lòng, giọng buồn nói: “Sau khi bọn em nhỏ sạch mụn nhọt ở thành phố C, bang phái rần rần đàn bản địa ra mặt gây khó dễ, lúc sau có người nhân lúc Sở Phong không chú ý lắm, liều chết đâm Sở Phong hai dao, trên dao có thoa thuốc..... nên mới.....” Mộ Bạch siết chặt dụng cụ cầm trong tay, ngậm miệng lại.

“Tình trạng bây giờ thế nào rồi? Không có thuốc giải sao?” Thấy đầu Mộ Bạch đỏ đầy mồ hôi, Viêm Bá Nghị biết anh ta căng sứt ruột hơn, thân là một bác sĩ lại trị không khỏi cho bệnh nhân, tâm trạng đó sẽ như thế nào chứ.

Sở Phong muốn nói chuyện, phát hiện Lăng Dịch Sâm đứng bên cạnh giường anh, thò đầu qua, trong mắt của nhóc con đong đầy nước mắt.

Thấy Sở Phong vẫy tay với mình, Lăng Dịch Sâm từ từ đi đến bên đầu giường của anh ta, giơ bàn tay nhỏ sờ sờ trán của Sở Phong, đau buồn nói: “Chú khờ khạo, có phải chú sắp chết không, cháu không muốn chú chết đâu, chú đừng dọa cháu mà, Dịch Dịch sợ lắm.”

Sở Phong giờ tay lau đi nước mắt bên khóe mắt của Lăng Dịch Sâm, đỡ Lăng Dịch Sâm bằng giọng nói dần suy yếu: “Chú không sao hết, chú ngủ một giấc là khỏe thôi, đợi chú khỏe lên thì mang cậu chủ nhỏ đi ăn bữa ngon có được không?”

Lăng Dịch Sâm gạt đầu một cách nặng nề, giờ tay nhéo mặt Sở Phong một cái, thấy chú khờ khạo đau đến sắp khóc mới an ủi nói: “Chú khờ khạo này, sau khi chú khỏe rồi thì bảo daddy cháu mời chú ăn một bữa ngon nhé, chú còn nợ cháu nhiều châu lăm đó, cháu đều ghi hết vào sổ nhỏ rồi. Lần này chú không thoải mái, thì miễn một bữa vậy. Còn nữa, chú đừng ngủ, lúc mami khám bệnh cho người khác, trước giờ đều không để cho người ta ngủ đâu, mami nói, không cẩn thận sẽ ngủ mãi mãi luôn đó.”

Sở Phong toát mồ hôi, nhưng đau đớn lại bớt được 2 phần, ngẫm lại có lẽ là thuốc của Mộ Bạch điều chế đã có chút tác dụng rồi.

Viêm Bá Nghị và Mộ Bạch nhìn nhau một cái, mỉm cười. Nhưng trong lòng hai người vẫn rất nặng nề, Mộ Bạch và Sở Phong đều thâm bổ qua chuyện của bang Đầu Ưng, bọn họ không muốn để cho Lão Đại đi thương lượng với bang Đầu Ưng. Tên Ưng Lão Đại kia là người gì chứ? Gian manh xảo trá, chẳng qua là gan hơi nhỏ một chút thôi.

Sở Phong nhìn đau nói mấy câu với Lăng Dịch Sâm, anh ta nhìn Mộ Bạch, nháy mắt với Mộ Bạch một cái, Mộ Bạch chớp mắt hai cái tỏ ý sẽ không nói quá nhiều, để tránh bị lộ thêm.

Lăng Dịch Sâm thấy chú khờ khạo và cái chú Mộ Bạch có vấn đề về giới tính kia nhưn này nháy mắt, cũng học theo mà nháy mắt với Mộ Bạch.

Mộ Bạch nhìn xuống khóe miệng muốn co giật của mình, ho khan một tiếng.

Viêm Bá Nghị vẫn luôn im lặng nhìn vết thương trên chân của Sở Phong, che lại vị trí trái tim đang dần dần đập thật mãnh liệt, khó chịu hừ một tiếng, lấy thuốc trong túi ra, sau khi bỏ một viên vào miệng, từ từ điều chỉnh lại hơi thở.

Trước giờ bệnh cũ tái phát, lúc Mộ Bạch không có ở bên cạnh, anh vẫn luôn dùng loại thuốc mua về bằng giá cao này để chống đỡ một chút, nhưng sao hôm nay lại không có tác dụng thế này?

“Lão Đại, anh không sao chứ?” Mộ Bạch đỡ Viêm Bá Nghị lại, anh ta đi sang bên cạnh rót một ly nước đưa cho Viêm Bá Nghị.

Chỉ là trong nháy mắt, máu trên chân Sở Phong lại bắt đầu chảy ra rồi. Mộ Bạch thấy thuốc mình vừa nghiên cứu ra, chỉ có hiệu quả trong một thời gian ngắn như thế, thì sốt ruột không thôi.

Mộ Bạch trái nhìn Viêm Bá Nghị phải nhìn Sở Phong, dường như hôm nay Lão Đại không ổn lắm, chẳng lẽ..... Hông rồi, mấy ngày nay không có phối thuốc cho Lão Đại, Mộ Bạch sốt ruột như kiến bò trong chảo nóng. Ba người đàn ông trong phòng, cứ thế không chú ý đến, nhóc Dịch Dịch đã cảm đi động chạy ra ngoài rồi.

Đứng trong hành lang, Lăng Dịch Sâm gọi điện cho Lăng Vi.

Điện thoại vừa kết nối, cậu nhéo mạnh mình một cái, sau khi nghe Lăng Vi a lô một tiếng, thì nức nở nói: “Mami, hu hu hu, cứu mạng, tim của daddy không ổn rồi, mẹ mau đến đây đi, mami, hu hu hu.”

Dứt lời, điện thoại bị ngắt mất rồi, Lăng Dịch Sâm biết mình đã thành công.

Xoa xoa khóe mắt không hề có nước mắt, Lăng Dịch Sâm vỗ vỗ mông, đi vào trong phòng, trong lòng nhấn khen 32 cái cho kỹ thuật diễn xuất tinh tế của mình, đợi trưởng thành rồi mình nhất định là một anh chàng đẹp trai, đến lúc đó đi làm ngôi sao, chắc chắn là nổi danh toàn cầu, ừm, cứ quyết định như vậy đi.

Hai thuốc hạ canh giữ ngoài hành lang, nhìn thấy một màn Lăng Dịch Sâm gọi điện thoại, hai người nhìn nhau một cái, thấy được khóe miệng giật giật của đối phương, nghĩ đến tình trạng trước mắt của Lão Đại và Sở Phong, biểu cảm trên mặt bỗng chốc biến mất không thấy bóng dáng.

Từ lúc Lăng Dịch Sâm chạy ra khỏi phòng ra hành lang gọi điện thoại, lại trở về giường bệnh của Sở Phong, ngắn ngủi hai phút, đã làm xong một chuyện lớn rồi.

Cậu biết mami không muốn để cho daddy và thuốc hạ của ba biết mami là Quái Y, nhưng bây giờ là thời khắc quan trọng, sinh mạng to bằng trời, cậu không thể không dùng chút mưu kế nhỏ để lừa mami qua đây.

Trên đường phóng xe chạy vội đến tổng bộ bang Xích Viêm, Lăng Vi vẫn luôn nghĩ, tại sao vừa nhận được điện thoại của con trai, nghe nó nói tim của Viêm Bá Nghị không ổn, đã sốt ruột vội vàng chạy qua đây rồi. Dọc đường đi cô đều nghĩ có phải con trai đang lừa mình hay không, cô cũng hi vọng là Dịch Dịch nói đùa, cô không hi vọng Viêm Bá Nghị có chuyện.

Xe dừng lại ở dưới lầu, Lăng Vi xông vào thang máy, đi thẳng lên lầu.

Viêm Bá Nghị đang mặt ủ mày chau, khoanh khắc nhìn thấy Lăng Vi thở hổn hển chạy vào, rất kinh ngạc, nhưng lúc nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt Lăng Vi, nháy mắt liền hiểu ra là chuyện gì.

Thì ra không phải chỉ có mình đơn phương tương tư, Vi Vi cũng để ý đến mình. Vừa nghĩ như thế, chân mày của Viêm Bá Nghị từ từ thoải mái giãn ra.

Còn chưa nói gì, đã nghe thấy Lăng Dịch Sâm năn nỉ nói: “Mami, vừa nãy daddy thật sự thiếu chút nữa là ngất xỉu luôn đó, con sợ quá nên gọi điện thoại cho mẹ, mẹ mau xem cho daddy đi, còn cô, còn có chú khờ khạo nữa.” Quan trọng là chú khờ khạo đó, lúc này cậu nghe thấy rồi, vết thương của chú khờ khạo bị viêm, chú Mộ Bạch kia lại không trị được, thật là sốt ruột chết cục cưng mà.

Lăng Vi nhìn Viêm Bá Nghị một cái, phát hiện sắc mặt của anh không tốt lắm. Cô giờ tay bắt lấy cổ tay của Viêm Bá Nghị, bắt mạch.

“Vừa mới uống thuốc gì vậy?” Thả tay ra, Lăng Vi hỏi.

Viêm Bá Nghị đưa bình thuốc nhỏ trong tay qua cho Lăng Vi xem, sợ Lăng Vi nhìn không hiểu, nói: “Cái này là thuốc anh mua từ nước ngoài về, hiệu quả giảm đau ổn định cũng không tệ, đã uống hai năm rồi.”

Lăng Vi nhìn thuốc mà mình nghiên cứu ra, khóe miệng giật giật. Khoảng thời gian này cô sống chung với Viêm Bá Nghị, cũng không phát hiện Viêm Bá Nghị uống thuốc này nha. Đường như sắp đến hạn rồi.

Đổ thuốc ra lòng bàn tay, thấy màu sắc cũng không tệ lắm, Lăng Vi nghiền nát một viên, xác nhận là thuốc của hai năm trước, giờ tay ném hộp thuốc vào thùng rác.

Mộ Bạch đứng ở một bên giờ tay muốn giặt lại, nhưng đã không kịp nữa, đây là thuốc cứu mạng của Lão Đại nha, người phụ nữ này biết cái gì chứ, vậy mà lại vứt đi.

“Cô Lăng, thuốc này rất quan trọng với Lão Đại, cô cứ thế mà vứt đi ư?” Sở Phong vẫn luôn nháy mắt với Mộ Bạch, nhưng Mộ Bạch vẫn nói ra.

Lăng Vi nhướn mày nhìn Mộ Bạch, cười lạnh nói: “Anh là bác sĩ, chăm sóc không tốt cho Lão Đại các anh là vấn đề của anh, thuốc này đã quá hạn rồi, có uống nữa cũng không có hiệu quả.” Nói xong, hung hăng trừng Mộ Bạch một cái.

Mộ Bạch nhìn Lão Đại, dường như đang suy nghĩ gì đó, không chú ý đến lời nói của anh ta và Lăng Vi. Anh ta lập tức sảng giọng nói: “Cô hiểu cái gì chứ? Hi vọng cô ở lại bên cạnh Lão Đại có thể giúp đỡ cho anh ấy tốt hơn, chứ không phải hại anh ấy.” Đây coi như là câu nói đâm vào tim nhất rồi đấy.

Lăng Vi trừng lớn mắt, thì ra Mộ Bạch vẫn luôn không tin tưởng cô, lo cô sẽ hại Viêm Bá Nghị, ha ha, thật là buồn cười.

Sắc mặt của Sở Phong trên giường bệnh ngày càng trắng bệch, thấy Lăng Dịch Sâm vẫn luôn đứng bên giường của anh ta, nhìn chăm chăm chân của anh ta, anh ta tốn sức cười một tiếng: “Cậu chủ nhỏ, chú không sao đâu, đừng lo lắng.”

Lăng Dịch Sâm ngẩng đầu lên, Sở Phong liền nhìn thấy dáng vẻ khó chịu của cậu.

“Hu hu, có phải chú sắp chết rồi không, cháu không muốn để cho chú chết đâu, chú còn phải đi mua đồ ăn ngon với cháu, chơi điện tử với cháu, kể cho cháu nghe rất nhiều, rất nhiều chuyện mà cháu không biết, những chuyện thú vị nữa. Chú khờ khạo, cháu, cháu sai rồi, đều tại cháu hết, cháu đã trộm súng của chú, nếu như chú có hai khẩu súng thì sẽ không bị thương đâu, phải không?” Nói xong, nước mắt của Lăng Dịch Sâm đã chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Chương 75 – Cần một ngọn lửa, để nhóm lên bó củi khô như mình

Nghe thấy tiếng ghen ngào của con trai, Lăng Vi mới nhìn qua đó, phát hiện mặt Sở Phong không có chút máu, đáng vẻ như mất máu quá nhiều, vừa ngẩng đầu lên, phát hiện cái giá treo bên đầu giường có một túi máu. Sở Phong đang truyền máu. Chỉ có người bị mất máu quá nhiều mới truyền máu thôi.

Lăng Vi không để ý đến Mộ Bạch nữa, đi đến trước mặt Sở Phong, dò hỏi: “Tôi có thể xem vết thương của anh không?”

Sở Phong gật đầu, anh ta có một cảm giác bị thương, có thể là do Dịch Dịch khóc đi, anh ta chưa bao giờ thấy con nít khóc đến đau lòng như thế.

“Được rồi, Dịch Dịch, chú biết súng của chú ở chỗ của cháu, lần trước chú cũng nhìn thấy rồi, không trách cháu đâu.” Sở Phong nhẹ giọng an ủi Lăng Dịch Sâm.

Hai mắt Lăng Dịch Sâm đầm lệ nhìn Lăng Vi, nài nỉ: “Mami, hu hu hu, mẹ mau cứu chú khờ khạo đi. Chú ấy sắp chết rồi, sau này sẽ không có ai cho con cười nữa, hu hu hu.” Đến lúc này, Lăng Dịch Sâm vẫn luôn nhớ đến những cái tốt của Sở Phong. Trẻ con, cũng ngây thơ, nhưng cậu thật sự có thể chia ra ai tốt ai xấu.

Đột nhiên Viêm Bá Nghị đứng lên, nhìn thẳng vào Lăng Vi, hỏi một cách chắc chắn: “Em là Quái Y phải không? Thuốc đó cũng là do em nghiên cứu ra phải không?” Anh vừa suy nghĩ kỹ càng, xâu chuỗi tất cả các chi tiết lại với nhau, thì đã hiểu ra.

Thấy Lăng Vi sững sốt hai giây, sau đó im lặng gật đầu, con người của Mộ Bạch cũng sắp lòi ra. Không ngờ, Quái Y mà bọn họ cực khổ tìm kiếm lại ở ngay trước mặt họ.

“Cô, cô thật sự là Quái Y?” Mộ Bạch không dám tin nhìn về phía Lăng Vi. Anh ta đã nhận ra cái sai của mình một cách sâu sắc, Quái Y mà anh ta sùng bái ở ngay trước mặt, nhưng anh ta lại đắc tội người ta từ sớm rồi.

Lăng Vi lại gật đầu, không để ý đến bất cứ ai nữa. Giờ chần ra nhìn thấy vết thương trên đùi Sở Phong, động tác nhanh nhẹn móc một đôi bao tay trong túi ra, đeo vào.

Vừa nghe thấy Lăng Vi là Quái Y, Sở Phong ngoài chấn động, thì chính là vui mừng, anh ta biết, anh ta xác định, anh ta có thể khẳng định, anh ta sẽ được chữa khỏi thôi, sẽ khỏi hẳn luôn.

Sau khi nhìn thấy Lăng Vi thừa nhận thân phận, Viêm Bá Nghị ôm Lăng Dịch Sâm ngồi vào một bên, tuy chỗ trái tim còn hơi khó chịu, nhưng Sở Phong là quan trọng nhất.

“Daddy, có phải ba nên cảm ơn con không, là con lừa mami đến đây đó.” Lăng Dịch Sâm nhỏ giọng tranh công trước mặt Viêm Bá Nghị.

Viêm Bá Nghị gật đầu, lau đi nước mắt bên khóe mắt của con trai, hôn lên trán cậu, cũng nhẹ giọng nói: “Mami còn thân phận gì mà daddy không biết không?”

Lăng Vi vốn muốn nhắm một con mắt, mở một con mắt, không tính sổ với Lăng Dịch Sâm nữa, ai ngờ cậu lộ tin đến nghiện luôn rồi.

“Lăng Dịch Sâm, con biết tính mami rồi đó, có chừng mực thôi!” Lăng Dịch Sâm vừa dùng tay sờ lên vết thương của Sở Phong, vừa cảnh cáo Lăng Dịch Sâm.

Lăng Dịch Sâm im miệng lại, ngoan ngoãn vờ vai của Viêm Bá Nghị. Xem ra Vi Vi còn có thân phận khác nữa, Viêm Bá Nghị bắt đầu tính toán trong lòng. Người phụ nữ của mình mạnh mẽ thì rất tốt, nhưng anh vẫn hi vọng Vi Vi có thể sống dưới bầu trời có anh chống đỡ, có người đàn ông nào mà không muốn bảo vệ thật tốt cho người phụ nữ của mình, để cho người phụ nữ của mình xem mình như cả một vùng trời chứ.

Nhìn chỗ bị thương của Sở Phong, Lăng Vi cười nhẹ một tiếng, chuyện nhỏ thôi, chút bệnh vật thể này mà Mộ Bạch cũng chữa không được, xem ra sau này vẫn là Lăng Vi cô điều trị cho sức khỏe của Viêm Bá Nghị thì hơn, cô càng ngày càng không yên tâm với Mộ Bạch rồi.

Thực ra không phải là Mộ Bạch không có bản lĩnh, mà là loại thuốc này, trước kia Lăng Vi đã từng tiếp xúc, cũng là giải độc cho một người, tính chất của thuốc đó cũng không khác thứ trên đùi Sở Phong là bao, nên lần này chữa vết thương trên đùi Sở Phong mới dễ dàng như vậy.

Nhìn Lăng Vi xử lý vết thương của Sở Phong một cách thành thạo, không biết lấy từ đâu ra hai cây kim châm, đâm vào chỗ Sở Phong bị thương nghiêm trọng nhất, sau đó rút một con dao phẫu thuật nhỏ nhấn ra, cắt đi những chỗ bị viêm hoại tử, lại lấy ra một bình thuốc bột rắc lên vết thương của Sở Phong.

Vậy mà Sở Phong không hề la đau, đã cho thấy hai cây kim bạc kia chính là thuốc gây tê rồi.

Cũng chỉ mười mấy phút thôi, Lăng Vi đã xử lý xong vết thương của Sở Phong, tháo bao tay ra ném vào sọt rác, sau đó đi vào phòng vệ sinh rửa tay.

Sau khi Lăng Vi đi ra, thì đi thẳng đến chỗ Viêm Bá Nghị, giờ tay ghim một cây kim vào ngực Viêm Bá Nghị, lại bắt mạch một lần nữa, rồi bỏ một lọ thuốc vào tay Viêm Bá Nghị.

Viêm Bá Nghị thấy thuốc này giống y như cái mà Lăng Vi đã vứt bỏ, trong lòng ngày càng bình tĩnh lại, cũng tự tin hẳn lên.

“Quái..... Ặc, cô Lăng, cảm ơn cô.” Mộ Bạch đi lên phía trước, cảm ơn Lăng Vi.

Lăng Vi không thèm nhìn Mộ Bạch một cái, bây giờ thì biết nhiệt tình rồi sao? Lúc trước sao không vậy đi, hừ.

Lăng Dịch Sâm chạy đến trước mặt Sở Phong, thấy chú khờ khạo đã nhắm mắt, muốn gọi chú ấy tỉnh lại, thì bị Lăng Vi ngăn cản.

“Đề chú ấy ngủ đi, ngày mai sẽ khỏe thôi, đừng toa thuốc lung tung, nếu không người hại chết anh ta chính là anh đó.” Lăng Vi chỉ thẳng vào Mộ Bạch.

Mộ Bạch lui về sau hai bước, anh ta thật sự sùng bái Quái Y, còn tưởng đầu Quái Y là một ông lão hơn 50 tuổi, nằm mơ cũng không ngờ lại là Lăng Vi.

Lăng Vi mang theo Lăng Vi và Lăng Dịch Sâm, một nhà ba người cùng rời khỏi bệnh viện tổng bộ Xích Viêm. Trong lòng Viêm Bá Nghị mơ hồ hưng phấn lên, khi anh nghe Dịch Dịch nói, Dịch Dịch chỉ gọi một cuộc điện thoại cho Lăng Vi, nói bệnh cũ của daddy tái phát thôi, thì Lăng Vi không hỏi thêm câu nào đã chạy đến rồi, chuyện này làm cho Viêm Bá Nghị cảm thấy mình đã từ từ bước vào trái tim của Lăng Vi rồi.

Hóp một ngụm hơi lạnh vào, Lăng Vi đeo bao tay vào, dắt Viêm Bá Nghị và Lăng Dịch Sâm đi đến xe của cô.

Thấy Lăng Vi ngồi vào ghế lái, có ý định tự mình lái xe, Viêm Bá Nghị ôm Lăng Dịch Sâm ngồi vào ghế phụ lái.

“Vi Vi, cảm ơn em.” Viêm Bá Nghị cảm ơn Lăng Vi từ tận đáy lòng.

Lăng Vi lắc đầu, nói một câu không cần cảm ơn, rồi khởi động xe, từ từ lái ra bệnh viện, chạy vào đường cao tốc.

Có lúc cô cũng không hiểu tại sao mình lại lo cho Viêm Bá Nghị như thế, cô cảm thấy có thể là do cô và Viêm Bá Nghị có chung một đứa con trai.

Cũng không phải chưa từng nghĩ đến là do cô yêu Viêm Bá Nghị, nhưng đối mặt với chuyện tình cảm, cô thật sự không có cách nào nhìn thẳng vào được.

Đêm khuya, một nhà ba người lại ăn một bữa ngon ở bên ngoài. Biểu hiện của Lăng Dịch Sâm không nhiệt tình như xưa, vẫn đang tự trách về chuyện cậu đã giấu súng của chú khờ khạo.

“Daddy, chú khờ khạo sẽ không trách con chứ, sẽ không giận con chứ?” Lăng Dịch Sâm hỏi với vẻ không chắc chắn, cậu rất chột dạ nha.

Lăng Vi nhìn Lăng Dịch Sâm an ủi, giơ tay xoa xoa đầu tóc mềm như nhung của con trai, dịu dàng an ủi: “Chú khờ khạo sẽ không giận con đâu, con đáng yêu như vậy mà, yên tâm đi.”

Viêm Bá Nghị nuốt thức ăn trong miệng xuống, cũng tiếp lời: “Chuyện khẩu súng đó chúng ta đã biết từ sớm rồi, sau này chú khờ khạo của con đã lấy thêm một khẩu súng rồi, đừng để trong lòng nữa.”

Hai người luân phiên an ủi, rốt cuộc cũng có hiệu quả. Lăng Vi nhìn cậu gọi thêm mấy món ăn, trong lòng hơi hối hận, thằng nhóc này vừa vui lên, lại cuồng ăn nữa rồi, cô không đem nhiều tiền đâu nha.

Viêm Bá Nghị nhìn ra suy nghĩ của Lăng Vi, cười nói: “Yên tâm đi, nhà hàng này là của nhà mình, ăn thế nào cũng không tốn tiền.”

Vậy sao, Lăng Vi cầm dao nĩa lên, lại bắt đầu tiết mục ăn mãnh liệt, cô đói muốn chết rồi, cả ngày nay chưa ăn được một bữa đáng hoàng.

Viêm Bá Nghị cung chiêu nhìn Lăng Vi và Lăng Dịch Sâm, trong lòng cảm thán, hai người này đều là người quan trọng nhất trong cuộc đời của anh.

Trên đường về tổng bộ bang Xích Viêm là do Viêm Bá Nghị lái xe, Lăng Vi ngồi bên ghế phụ lái, trò chuyện với Viêm Bá Nghị câu được câu chăng. Đề tài tán gẫu đều liên quan đến Dịch Dịch, lúc Viêm Bá Nghị đang muốn dời chủ đề về hai người họ, thì di động của Lăng Vi vang lên.

Sau khi nhìn hiển thị cuộc gọi đến, Lăng Vi kêu một tiếng suýt với Viêm Bá Nghị, nhận điện thoại.

Thoáng chốc, giọng nói của Từ Niệm Niệm vang lên: “Vi Vi, Lăng Vi! Cậu không thể chủ động gọi cho mình một cú điện thoại hả?”

Lăng Vi nhìn Lăng Dịch Sâm đang nằm ngủ khò khò ở hàng ghế sau, ngoáy ngoáy lỗ tai, thấp giọng nói: “Con trai nuôi của cậu đang ngủ đấy, nhỏ giọng một chút, ồn ào làm nó thức dậy là phải đền tiền đó.”

Ôi mẹ ơi, tiền tiền tiền, chỉ biết tiền thôi. Từ Niệm Niệm xoa xoa giữa hai đầu chân mày đang đau nhức, xuống thấp giọng mấy phần rồi mới nói: “Mấy ngày nữa mình về nước, nhớ đến đón đấy.”

“Sao đột nhiên lại về đây?”

Lăng Vi thuận miệng hỏi một câu, Từ Niệm Niệm lập tức không vui: “Sao nào? Không muốn mình về nước à? Cậu tìm được nơi chốn rồi, đến giờ bà đây vẫn độc thân một mình, cũng cần một ngọn lửa, để nhóm lên bó củi khô như mình đây này.”

Lăng Vi lập tức che loa nghe lại, lo Viêm Bá Nghị sẽ nghe được. Con nhỏ Niệm Niệm này, cũng không để ý là trường hợp gì, cái gì cũng dám nói hết.

“Ồ, đã quyết định ngày nào trở về chưa?” Cô phải giữ hình tượng tốt trước mặt Viêm Bá Nghị, không thể để cho bạn học Từ Niệm Niệm này làm xấu đi được, những chuyện sắc tình này không thích hợp nói trước mặt đàn ông.

Từ Niệm Niệm lại khẳng khái không nói theo hướng Lăng Vi dẫn dắt, có thể cũng đã nghĩ tới có đàn ông đang ngồi kế bên Lăng Vi nghe cô ấy và Lăng Vi nói chuyện với nhau, cô ấy ngênh ngang hỏi: “Sao thế, ngọn lửa lớn của các cậu bùng cháy lắm rồi hả? Bao giờ thì cho Dịch Dịch thêm em trai em gái đây?”

Ặc, vấn đề này à, khỏe mắt Lăng Vi nhìn thấy khỏe miệng của Viêm Bá Nghị cong lên, không biết nói gì cho phải, trực tiếp cúp luôn điện thoại của Từ Niệm Niệm.

“À ừ, tôi quen Niệm Niệm lúc đi Mỹ, là mẹ nuôi của Dịch Dịch đó.” Lăng Vi giải thích, cô không hi vọng Viêm Bá Nghị hiểu lắm chuyện gì.

Viêm Bá Nghị gạt đầu, nhớ đến lúc trước Mộ Bạch liên hệ Quái Y, nói rằng lúc đó cảm thấy giọng nói hơi quen, đoán chừng là Từ Niệm Niệm rồi.

Chỉ đáng tiếc không nghĩ đến phương diện đó, cô Từ Niệm Niệm kia cũng không biết che giấu giọng nói của mình một chút, một ngôi sao nổi tiếng như thế, không sợ bị phát hiện sao?

“Chuyện lần trước các anh liên hệ tôi đến khám bệnh là cô ấy nhận điện thoại đó, tôi nghĩ đại khái là cô ấy có ý, bình thường không hề nhận mấy kiểu điện thoại này đâu.” Lăng Vi muốn kéo lại chút thể diện cho chị em, dù sao trước khi Niệm Niệm rời khỏi thành phố Liêu đến Mỹ phát triển, có một thời gian đã từng nổi tiếng ở thành phố Liêu.

Viêm Bá Nghị giảm tốc độ chậm một chút, nói: “Anh biết Từ Niệm Niệm, trước kia cô ấy từng hợp tác với công ty bọn anh.”

“Công ty các anh? Công ty gì?” Lăng Vi hỏi ngay.

Viêm Bá Nghị cảm thán cho trí nhớ của Lăng Vi, chẳng phải lần trước đã gặp nhau một lần ở thang máy của tập đoàn Thượng Lạc sao? Chẳng lẽ trí nhớ của Lăng Vi tự động lọc bỏ?

Thực ra Lăng Vi chưa từng nghĩ đến tập đoàn Thượng Lạc là của Viêm Bá Nghị, cô chỉ nghĩ rằng Viêm Bá Nghị tìm đến nơi để soi mói thôi, không nghĩ nhiều.

Bây giờ công ty thiết kế trang sức Thái Đạt của cô là đối thủ cạnh tranh với tập đoàn Thượng Lạc, cô lại không biết người đàn ông trước mặt chính là tổng giám đốc của tập đoàn Thượng Lạc.

“Không có gì.” Viêm Bá Nghị im lặng không nói, tập trung lái xe.

Lăng Vi thấy thế cũng không hỏi tiếp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Chương 76 – Tham vọng của Ung Lão Tam

Sau khi về đến tổng bộ Xích Viêm, Lăng Dịch Sâm chạy thẳng vào phòng ngủ của mình mà không đi theo Lăng Vi về phòng ngủ của Viêm Bá Nghị. Cậu đã nhận được lợi ích từ daddy, thì phải làm chuyện tốt. Nếu không thì lần sau sẽ không có bữa ăn ngon với đồ ăn vặt, và rất nhiều tiền mặt nữa.

“Lăng Dịch Sâm, con không qua đây nữa sao?” Mắt thấy Lăng Dịch Sâm mở cửa đi vào phòng của cậu, Lăng Vi không từ bỏ kêu một tiếng.

Đáp lại cô là tiếng đóng cửa cái “rầm”, Lăng Vi sùng sốt.

Viêm Bá Nghị đã cho Dịch Dịch lợi ích gì rồi? Vậy mà lại nghe lời như thế, không đến đeo dính vào cô nữa? Thế này là con trai bán cô đi rồi hả?

“Vi Vi, Vi Vi.” Viêm Bá Nghị đã đi vào phòng, thấy Lăng Vi vẫn chưa vào, khẽ gọi hai tiếng.

Da đầu của Lăng Vi bắt đầu tê rần, lại không có cơ từ chối, máy móc quay người lại, đi vào phòng ngủ.

Lúc này, cửa phòng của Lăng Dịch Sâm đang đóng chặt chợt mở ra, từ khe cửa, cậu thấy mami đi về phía daddy. Cúi đầu nhìn bé hamster của mình một cái, nhỏ giọng nói: “Nhóc con, mày nói xem daddy với mami có sinh em trai cho tao không?”

Bé hamster không trả lời, Lăng Dịch Sâm lại đưa cho nó một quả hạch nhỏ. Nghe tiếng chít chít hưng phấn của hamster, Lăng Dịch Sâm hài lòng gật đầu, sờ cái đầu nhỏ của bé hamster nói: “Mày cũng nghĩ như vậy hả, hi hi.”

Sau khi Lăng Vi đi theo Viêm Bá Nghị vào phòng ngủ, thì ngồi xuống sofa, tay chân đều không biết để đâu cho phải. Cô rất căng thẳng nha, xưa nay chưa bao giờ căng thẳng như hôm nay vậy đâu.

Viêm Bá Nghị ngồi đối diện Lăng Vi, mỉm cười nhìn Lăng Vi. Đứng lên đi đến tủ rượu, muốn chọn một chai rượu cho Lăng Vi.

“Vi Vi, muốn uống rượu không?” Viêm Bá Nghị lấy ra một chai rượu vang tuyệt, anh biết phụ nữ đều thích ngọt, rượu vang tuyệt ngọt, chắc là Vi Vi sẽ thích.

Lăng Vi gật đầu. Tự nhủ cố lên với mình ở trong lòng. Thực ra khoảng thời gian này chung sống với nhau, cô đã hoàn toàn tin tưởng tình cảm Viêm Bá Nghị dành cho mình, chỉ là vấn đề của bản thân cô thôi.

Được rồi, con cũng sinh rồi, còn sợ gì nữa, dù sao cô cũng đã là người phụ nữ của Viêm Bá Nghị rồi. Bất kể là trong mắt người ngoài, hay là trong lòng cô, thì cuộc đời này, mặc kệ tình cảm của hai người ra sao, thì cơ thể của cô cũng đã để cho một người đàn ông tên Viêm Bá Nghị chạm vào rồi. Đây là lời hứa cô có thể trao cho Viêm Bá Nghị từ tận đáy lòng. Dĩ nhiên, lời hứa này không thể nói ra.

Viêm Bá Nghị bung ly đến để trước mặt Lăng Vi. Đêm đầu tiên Lăng Vi và Dịch Dịch về bên cạnh anh, lúc anh đến phòng sách ngủ thì đã nghĩ, nếu Vi Vi uống rất nhiều, thì có lẽ sẽ không đuổi mình đi, được rồi, lần đó là chính anh chủ động đi ra. Vậy thì lần này, anh muốn chính miệng Vi Vi bảo anh ở lại.

Sau khi hai người uống cạn một ly, Viêm Bá Nghị lại nhận lấy ly của Lăng Vi, rót thêm một ly. Nồng độ rượu rất thấp, nhưng sau khi uống xong có thể thả lỏng toàn thân, anh có thể nhìn ra Vi Vi đang căng thẳng. Anh hiểu được suy nghĩ của Vi Vi, cũng tôn trọng Vi Vi, tiếp đó, thì phải xem quyết định của Vi Vi rồi.

Lăng Vi chậm rãi uống hết hai ly rượu, cảm thấy cả người đều thả lỏng ra, trực tiếp đứng lên đi vào phòng tắm. Cô và Viêm Bá Nghị có cùng một suy nghĩ, nếu như Viêm Bá Nghị ở lại cô sẽ không đuổi anh đi, cô cũng sẽ không chủ động giữ anh lại.

Nghe tiếng nước ào ào trong phòng tắm, trái cổ của Viêm Bá Nghị động đậy, bàn tay cầm chiếc ly để cao siết chặt, vậy mà lần đầu tiên anh mới biết, nghe tiếng người phụ nữ mình tắm rửa lại..... không thể nhịn được như thế, muốn đi.....

Lăng Vi mặc áo choàng tắm đi ra phòng tắm, không thấy Viêm Bá Nghị. Cô thờ phào một hơi, nhưng tiếp theo đó lại có chút mất mát. Viêm Bá Nghị cứ không nói tiếng nào mà đi như vậy ư? Lăng Vi không tin, cô đi ra, đi thẳng vào phòng ngủ, phát hiện Viêm Bá Nghị đang cầm máy sấy chờ đợi.

“Vi Vi.” Nhìn làn da trắng nõn ửng hồng của Lăng Vi, Viêm Bá Nghị nhịn xuống xúc động muốn bước nhanh qua đó, nhẹ giọng nói.

Lăng Vi mỉm cười, ngồi xuống trước bàn trang điểm, hưởng thụ sự phục vụ tận tay của Viêm đại bang chủ một lần nữa, đây là đối đãi dành cho khách quý đó nha.

Nghe đến con trai cưng, Lăng Vi nhẹ giọng nói: “Giờ này hẳn là Dịch Dịch đã ngủ rồi nhỉ?”

Viêm Bá Nghị gật đầu, nhớ đến lúc Lăng Vi đi vào phòng tắm, thẳng nhóc kia lại gọi điện cho anh, yêu cầu thêm điều kiện, nếu không thì cậu sẽ chạy sang đây ngủ chung với daddy mami. Dưới tình trạng vô cùng bất đắc dĩ, Viêm Bá Nghị bị con trai ruột của mình lừa đi một khoản, nếu như Lăng Vi biết hai cha con lấy cô làm giao dịch, không điên lên mới lạ.

Sấy tóc xong, Viêm Bá Nghị cất máy sấy về chỗ cũ, đứng lên từ từ đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Vi Vi, em ngủ sớm đi nhé.”

Lăng Vi vừa nghe, biết Viêm Bá Nghị có ý muốn đi, cơ thể không khống chế được đứng lên. Nhìn Viêm Bá Nghị nói: “Anh.....” Đứng đi, anh đứng đi, câu nói này lại làm thế nào cũng không nói ra được.

Viêm Bá Nghị nghe Lăng Vi kêu mình, vốn là tràn đầy hi vọng nhìn cô, nhìn chằm chằm cánh môi của Lăng Vi, phát hiện cô không nói gì khác nữa, ánh mắt mới âm u xoay người lại, đi ra ngoài.

Lăng Vi lại ngồi xuống trước bàn trang điểm, thấy mặt mình đỏ lên. Trong lòng thầm mắng mình, lúc này như thế phải làm sao đây.

Thay đồ ngủ vào, Lăng Vi cầm di động leo lên giường. Trước khi uống rượu cô đã chuẩn bị tâm lý rồi, sau khi vào phòng tắm cô cũng cảm thấy mình đã chuẩn bị xong rồi. Bây giờ lại lại tự cười nhạo, có gì mà phải chuẩn bị chứ, người ta cũng đâu muốn ở lại.

Phụ nữ, chính là nhạy cảm như vậy đó.

Sau khi Viêm Bá Nghị ra khỏi phòng ngủ thì đi thẳng vào phòng tắm, hôm nay anh cũng rất mệt mỏi, muốn ngủ một giấc thật thoải mái, không nghĩ đến muốn như thế nào với Vi Vi cả, chỉ là nhìn dáng vẻ kia của Vi Vi, là không muốn mình ở lại rồi. Nghĩ như thế, trong lòng Viêm Bá Nghị có chút chua xót, lại có chút cảm giác đau nhói.

Lúc đi ra phòng tắm, phát hiện đèn trong phòng ngủ vẫn còn sáng, hình như Vi Vi đang nói điện thoại với ai đó, Viêm Bá Nghị lặng lẽ đến gần phòng ngủ, đứng ngoài cửa, anh thì không phải anh cố ý nghe lén, chỉ là không biết muộn thế này rồi mà Vi Vi còn nói điện thoại với ai, không phải có ý không tin tưởng, chỉ là anh không tự tin với bản thân mình lắm mà thôi.

“Cậu nói cái gì? Từ Niệm Niệm, cậu đùa với mình à? Rốt cuộc khi nào thì cậu về?” Giọng nói của Lăng Vi hơi lớn lên, lần nào nói chuyện điện thoại với Từ Niệm Niệm đều hao phí tinh lực.

Viêm Bá Nghị biết Vi Vi đang nói chuyện với Từ Niệm Niệm, anh xoay người muốn đi. Cái cô Từ Niệm Niệm kia từng hợp tác với tập đoàn Thương Lạc, nếu như trở về nhìn thấy người đàn ông của Vi Vi là anh, có thể nào sẽ cộng thêm mấy điểm, nói giúp thêm mấy câu không nhỉ?

Vừa nhắc chân lên, thì dường như lại nghe thấy Lăng Vi đang nói đến mình.

“Không phải, không có củi khô bén lửa gì hết, Niệm Niệm, cậu im miệng đi được không, giờ này cũng chỉ có một mình mình trong phòng ngủ thôi, cậu nghĩ xem mình có thể làm được chuyện gì chứ?” Thật là lo lắng vô vẩn, Lăng Vi đáp trả lại câu hỏi của Từ Niệm Niệm.

Viêm Bá Nghị thu lại bước chân vừa nhắc lên của mình, sao nghe vào lại có ý như Vi Vi của anh không được vui lắm thế này? Chẳng lẽ là vì anh không ở lại sao? Không thể nào.

“Được, mình biết rồi, nếu như mình mang thai lần nữa thì thông báo cho cậu trước tiên, bà cô đây cúp máy nhé, đừng cứ quan tâm đến vấn đề riêng tư của mình có được không hả, tuổi tác của cậu cũng lớn vậy rồi, sao không nghĩ đến chuyện gả cho người khác đi? Mình cúp đó nha, ngày mai còn có việc nữa.” Nói rồi Lăng Vi cúp điện thoại ngay. Vừa ngẩng đầu lên, thì phát hiện Viêm Bá Nghị đang thò đầu vào.

Nét mặt của cô chợt thay đổi, không biết dáng vẻ đánh đá của cô lúc này có bị Viêm Bá Nghị nhìn thấy không, ôi hình tượng dịu dàng thực nữ của cô, đều bị con nhỏ bạn thân thói tha Từ Niệm Niệm kia phá hoại hết rồi.

Viêm Bá Nghị lắc đầu, đứng trước cửa. Cùng với Lăng Vi nhìn nhay mấy giây, lưỡng lự hỏi: “À, anh cảm thấy anh rời khỏi đây thì không tốt với em lắm, nếu Dịch Dịch nhìn thấy sẽ rất thất vọng.” Cái cơ sứt sẹo thế này, lợi dụng cả con trai luôn.

Lăng Vi nhìn xuống ý muốn bật cười, nhìn dáng vẻ như cô vợ nhỏ của Viêm Bá Nghị, ngón tay ngoắc ngoắc, nói: “Vậy thì qua đây đi, đừng để con trai thất vọng.” Cái cô hay biết mấy, cô cũng có thể nói như vậy.

Bạn nhỏ Lăng Dịch Sâm đang ngủ say đã hắt xì hết mấy cái, ở trong giấc mơ, cậu đang ngồi trong một nhà hàng lớn ăn đủ các món ngon, một vòng xung quanh là các chị xinh đẹp đang đút cơm cho cậu, hạnh phúc biết bao. Hồn nhiên không biết đến chuyện daddy mami lấy mình ra làm có, nếu như bị cậu biết được, thì lại là một khoản chi phí đó nha, gọi là gì ấy nhỉ? Phí lợi dụng? Dù sao thế nào cũng được, chỉ cần cho tiền, mua đồ ăn ngon, có chị gái xinh đẹp, thì những ngày tháng này chính là những ngày hạnh phúc nhất.

Viêm Bá Nghị leo lên giường của Lăng Vi, nhìn gương mặt từ từ ửng đỏ của Lăng Vi, trong lòng vui như nở hoa. Anh chắc chắn 99%, rằng Vi Vi yêu mình.

“Niệm Niệm nói mấy ngày nữa cậu ấy sẽ về.” Lăng Vi xoay người lại, quay lưng về phía Viêm Bá Nghị, nhẹ giọng nói.

Viêm Bá Nghị gật đầu, nhìn khoảng cách giữa anh và Vi Vi, anh từ từ nhích qua đó, vươn cánh tay ra, cảm thấy cơ thể Lăng Vi chột cứng lại, lại nhích qua chút nữa, thành công giam cô vào trong lòng anh.

Lăng Vi mất tự nhiên mở miệng nói: “Anh.....”

Viêm Bá Nghị vén tóc con của cô ra sau tai, vỗ vỗ lưng cô, dè dặt cẩn thận nói: “Anh sẽ để cho em tập quen dần dần, cho đến khi em có thể chấp nhận anh, anh mới.....” Lời tiếp theo không cần nói nữa, tự bỏ não đi nhé.

“Ừm.” Lăng Vi hiểu ý Viêm Bá Nghị muốn nói, gật đầu, kéo chăn trên người, từ từ nhắm mắt lại.

Viêm Bá Nghị cảm nhận được Vi Vi dần dần thả lỏng cơ thể, nhìn xuống nổi hunk phấn ở chỗ nào đó, vì cuộc sống tươi đẹp mai sau, bây giờ anh chỉ có thể nhịn.

Cảm nhận được động tác của Viêm Bá Nghị ở phía sau chột cứng lại, ban đầu Lăng Vi cũng hơi hồi hộp, sau khi nghĩ đến chuyện gì, khóe miệng cong lên thành một nụ cười nhàn nhạt. Cô cũng muốn xem xem, ôm người đẹp vào lòng, rốt cuộc Viêm Bá Nghị có thể nhịn đến khi nào.

Đêm tối qua đi, bình minh sắp đến. Tổng đàn bang Đầu Ưng đèn đuốc sáng trưng.

Ưng Lão Đại ngồi trên vị trí đứng đầu nhìn Ưng Lão Tam đang quỳ trên mặt đất, tức đến nổi mặt tối đen. Chỉ vào Ưng Lão Tam, thất vọng nói: “Tôi tin tưởng chủ như thế, chủ lại làm thế nào? Há? Vậy mà lại dám bắt cóc người phụ nữ của Viêm Bá Nghị, bắt đến bang Đầu Ưng cũng được, sau này lại đưa đi đâu rồi? Tôi đây không vớ bở được gì cũng không nói đi, còn bị tên Viêm Bá Nghị chết tiệt kia chạy đến đây quậy một trận nữa.”

Ưng Lão Tam cúi đầu, dáng vẻ rất thành khẩn nhận lỗi. Nhưng ai cũng không thấy được vẻ mặt của hắn ta. Lão đại tự mình không có năng lực, sao lại đổ lên đầu hắn ta chứ. Hơn nữa xưa nay bang Đầu Ưng và bang Xích Viêm đã không hợp nhau rồi, chém giết nhau bao nhiêu năm trời, chẳng phải vẫn luôn nhìn chòng chọc vào nhau, ai cũng không chủ động bước ra một bước đó sao.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Chương 77 – Mami, con muốn làm một ngôi sao lớn ăn hết già trẻ lớn bé!

Thấy Ưng Lão Tam vẫn luôn cúi đầu, Ưng Lão Đại hơi mềm lòng, tính ra thì Lão Tam là người trong dòng tộc, coi như là em trai của hắn, hắn cũng không nhẫn tâm làm hắn ta khó xử trước mặt bao người. Suy nghĩ một chút, Ưng Lão Đại dặn dò, “Chủ đi mời tên Carrera kia ra đi. Dưỡng thương trong bang chúng ta lâu như vậy rồi, cũng nên trả ơn cho chúng ta một chút chứ.”

Ưng Lão Tam đứng lên nói cảm ơn, rồi xoay người đi vào trong sân dành cho khách tìm Carrera.

Tuy không biết Carrera làm thế nào chạy ra được nhà giam của tổng bộ bang Xích Viêm, nhưng Ưng Lão Tam vẫn rất tò mò, tại sao tên Carrera này lại đến nương nhờ bang Đầu Ưng, chẳng lẽ bên Mafia hết người rồi sao? Chút nữa, phải hỏi cho rõ mới được.

Carrera vừa đi vào sảnh chính của bang Đầu Ưng, nhìn thấy Ưng Lão Đại ngồi trên ghế chủ tọa, dáng vẻ khí thế mạnh mẽ, trong lòng rất khó chịu. Nhớ lại trước kia hắn ta ở bên Mafia nhận được tiếp đãi như thế nào, sau khi đến thành phố Liêu lại bị đối xử như thế này đây.

“Ưng Lão Đại, cảm ơn sự tiếp đãi của quý bang, không biết có chỗ nào cần đến Carrera, cứ nói ra.”

Ưng Lão Đại gật đầu, thuộc hạ đi theo sau Carrera liền lui xuống.

Nhìn quanh căn phòng một lần, để ý thấy chỉ có ba người bọn họ, Ưng Lão Đại mới lên tiếng hỏi: “Bấy lâu nay thấy anh đang dưỡng thương, nên không

đến làm phiền anh, tôi muốn biết, anh chạy thoát ra tổng bộ Xích Viêm như thế nào?” Đây là chuyện hán muốn biết nhất.

Carrera biết Ứng Lão Đại sẽ hỏi, nên đã chuẩn bị sẵn câu trả lời. Anh ta cười nói với vẻ đầy tự tin: “Cái chỗ đó không giữ được tôi, tôi nhân lúc bọn họ canh phòng lơ là, thì trốn ra, nhưng mà vẫn bị thương, phải trả giá đắt.” Người trước đó cứu hán ta đã cảnh cáo, không cho phép nói là được người ta cứu, về sau chỉ có thể thừa nhận là do bang Đầu Ứng gây ra.

Ứng Lão Đại tỏ vẻ không tin, Ứng Lão Tam cũng không tin. Nhưng cũng không thể dùng hình phạt nghiêm khắc để tra hỏi gã người nước ngoài này được, chỉ có thể yên lặng theo dõi tình hình, âm thầm quan sát hán ta. Một thủ lĩnh nho nhỏ của Mafia Ý, vậy mà lại trôi dạt đến mức này, không biết là nên vui hay nên buồn đây.

Ứng Lão Đại suy nghĩ rất đơn giản, nhưng suy nghĩ của Ứng Lão Tam lại rất phức tạp. Bọn họ không ai chú ý tới, tên Carrera này đã lặng lẽ đặt một cái camera siêu nhỏ trong căn phòng này.

Kể từ khi Carrera chạy trốn vào bang Đầu Ứng, hán ta đã phát hiện, bang phái này muốn đối đầu với Xích Viêm, thật sự phải cần thêm một chút can đảm nữa, Xích Viêm vẫn luôn để cho bang Đầu Ứng bình yên vô sự, thì đã coi như là một sự ban ơn rồi.

Trời vừa sáng, Lăng Vi cảm giác được bên cạnh có người, lập tức mở mắt ra, nhìn thấy Viêm Bá Nghị đang ôm mình, tay đặt trên ngực cô, có chút tức giận, lại có chút buồn cười. Cô thở ra một hơi, dịch tay của Viêm Bá Nghị ra.

Nói thật, cô có chút không quen. Đột nhiên có một người nằm bên cạnh, lại là một người đàn ông đẹp trai, cô..... Haiz, chỉ có thể từ từ thích ứng thôi.

Thật ra Viêm Bá Nghị đã dậy từ sớm rồi, anh nhìn chằm chằm gương mặt của Lăng Vi, nhìn hơn một tiếng đồng hồ, thấy đáng vẻ ngủ say của Lăng Vi, thấy đáng vẻ Lăng Vi mở mắt ra nhìn mình, trái tim của Viêm Bá Nghị đập thành thịch, thình thịch.

“Mami, mami dậy chưa ạ, daddy, daddy dậy chưa, có phải tối qua mệt quá, nên vẫn chưa dậy ạ?” Giọng nói của Lăng Dịch Sâm vang lên ở ngoài cửa.

Lăng Vi nhin xuống nỗi xúc động nỗi gân xanh lên, đắp chăn lên rồi lại ngủ tiếp.

“Mami, daddy, con có em trai em gái chưa ạ?” Lăng Dịch Sâm nói chuyện không làm người ta sợ hết hồn thì không thôi, căng cổ họng lên hỏi.

Lúc này, người đàn ông nằm ở bên kia giường động đậy, cô biết Viêm Bá Nghị đã bị Dịch Dịch ồn ào làm cho thức dậy rồi, trong lòng nghĩ có thể để cho Viêm Bá Nghị đi dỗ con, cô lại ngủ thêm một chút vậy.

Viêm Bá Nghị đứng dậy, mở cửa ra, thấy Lăng Dịch Sâm đang bế bé hamster, muốn giơ tay lên gõ cửa.

“Dịch Dịch, sao dậy sớm vậy con?” Thăng con trai này đúng là Hồng Hải Nhi do Tôn Ngộ Không phái tới, khụ khụ, vào thời khắc quan trọng cứ làm cho người ta muốn nổi điên.

Lăng Dịch Sâm thấy cửa mở ra, thì đi thẳng vào trong, gạt Viêm Bá Nghị sang một bên, chạy vào phòng ngủ tìm mami.

Viêm Bá Nghị bắt đầu đi đóng cửa lại, đi vào phòng vệ sinh tắm rửa, nhanh chóng thay một bộ đồ mặc ở nhà vào, rồi về phòng ngủ.

Trong phòng ngủ, Dịch Dịch cũng bò lên giường, nằm giữa anh và Vi Vi. Lại là hình thức ở chung như trước kia. Viêm Bá Nghị mấp máy môi, không nói gì.

“Dịch Dịch, sao lại dậy sớm vậy?” Lăng Vi ôm cơ thể nhỏ bé của con trai, hỏi.

Viêm Bá Nghị xoay người qua, thấy Lăng Vi ôm Lăng Dịch Sâm, anh cũng nhích qua đó, vươn tay ôm cả hai mẹ con.

Một nhà ba người hòa thuận vui vẻ ở trên giường, khi thì trò chuyện, khi thì thảo luận xem bữa sáng, bữa trưa, bữa tối ăn gì, hết cách, bạn nhỏ Lăng Dịch Sâm nhà họ chỉ chịu cái này, chỉ nói về cái này thôi, muốn ăn thì nhất định phải đi ăn.

Mãi cho đến 9 giờ sáng, Mộ Bạch gọi điện đến nói Sở Phong đã có chuyển biến tốt, chỗ vết thương không còn chảy máu, viêm nhiễm nữa, sắc mặt cũng tốt hơn rồi. Viêm Bá Nghị lại dặn dò mấy câu, sau khi cúp điện thoại, thì nhìn thấy ánh mắt hỏi thăm của Lăng Vi, nói: “Vi Vi, cảm ơn em, thật đấy, nếu như không có em, có thể Sở Phong..... thật sự rất nguy hiểm.”

Lăng Vi cười lắc đầu: “Tiện tay mà thôi, độc mà anh ta trúng, em đã từng gặp qua. Nên mới giải độc dễ dàng như vậy.”

Viêm Bá Nghị gạt đầu, ngồi dậy nhìn sang Dịch Dịch không biết đã ngủ từ lúc nào, giơ tay vuốt ve gương mặt của Lăng Vi.

“Vi Vi.....” Anh không biết dùng từ ngữ nào để hình dung tâm trạng của anh lúc này.

Lăng Vi cũng ngồi dậy, lấy ra một hộp kim châm trong ngăn kéo ở tủ đầu giường, hỏi Viêm Bá Nghị: “Em cảm thấy phương pháp điều trị này của em có thể giúp ích cho anh, anh nằm xuống đi, em châm cứu cho anh một lần.”

Viêm Bá Nghị ngoan ngoãn nằm xuống, Lăng Vi cầm kim châm, châm từng cây kim vào vị trí trái tim của Viêm Bá Nghị. Viêm Bá Nghị nhìn đáng vẻ tập trung tinh thần của Lăng Vi, thật sự rất mê người.

Trong một căn phòng nào đó ở bang Đầu Ưng

Ưng Lão Tam ngồi trên sô pha, nhìn thuộc hạ đang đứng trước mặt hắn ta, vội vàng hỏi: “Thuộc hạ bên thành phố C đều bị bang Xích Viêm tách rời hết rồi sao? Cái thằng vẫn luôn cầm con dao tẩm thuốc quyết sống mái với bọn chúng đã hoàn thành nhiệm vụ chưa?”

Tên thuộc hạ cung kính nói: “Thưa Lão Đại, thằng đó đâm Sở Phong hai nhát dao rồi bị giết chết tại chỗ, không biết tại sao Lão Đại lại hỏi chuyện này ạ?”

Ưng Lão Tam là Lão Tam của tổng bộ bang Đầu Ưng, nhưng ở trước mặt thuộc hạ của hắn ta, thì hắn ta chính là lão đại.

“Tốt lắm, tốt lắm, nếu Sở Phong đã bị thương rồi, mày phải người đi hỏi xem hắn có cần thuốc giải không, nếu không thì chờ mất mạng đi. Nghĩ tới chắc Viêm Bá Nghị không đành lòng đâu.” Ưng Lão Tam bật cười, trong mắt chất chứa ánh sáng giết chóc, hắn ta là phần tử hiếu chiến, thích dây lên tranh chấp giữa các bang phái, nhưng trước mặt bang Đầu Ưng bọn chúng không có đủ thực lực để đầu súng đầu dao với Xích Viêm, bây giờ, chỉ chơi chiến thuật tâm lý thôi. Thuộc hạ gật đầu, lui ra.

Lăng Dịch Sâm mở mắt ra, phát hiện mami đang chăm cứu cho daddy, cậu dụi dụi mắt thuận miệng hỏi: “Mami, mẹ nuôi sắp về phải không ạ?”

Lăng Vi thờ dãi một hơi, nếu như Từ Niệm Niệm muốn về thành phố Liêu, thì hai cô gặp nhau không được tự do cho lắm, thật sự không muốn bị chụp lên đầu. Phòng viên chó săn của thành phố Liêu đều quá trâu bò!

Thấy Lăng Vi gật đầu, Lăng Dịch Sâm hé môi cười: “Hi hi, mẹ nuôi nói nếu như mẹ nuôi về thành phố Liêu thì sẽ mang cho con rất nhiều rất nhiều đồ ăn, còn cho con tiền nữa đó.”

Lúc nhắc đến tiền, cô nhớ ra một chuyện, nhìn sang Viêm Bá Nghị nói: “Khụ khụ, lần đầu tiên em bắt mạch cho anh, chẳng phải em đã kêu anh trả phí khám bệnh sao? Sao đến giờ còn chưa có nữa?”

Viêm Bá Nghị ngạc nhiên nhìn Lăng Vi, lại nhìn sang Lăng Dịch Sâm mang về mặt cứng ngắc, chợt hiểu ra là chuyện gì, con trai đã nuốt riêng thù lao khám bệnh của anh, mà không nói cho Lăng Vi biết.

Lăng Vi nhú mày nhìn sang Lăng Dịch Sâm vẫn luôn nháy mắt với Viêm Bá Nghị như cầu cứu, hỏi: “Có phải nên trả lại cho mami tiền khám bệnh mà mami đã cực khổ kiếm về không hả?”

Lăng Dịch Sâm chu miệng, xoay người định không để ý đến daddy với mami nữa. Cha mẹ gì thế này, vậy mà lại đòi tiền con trai, hừ hừ, thật là không xứng chức mà.

Từ miệng Viêm Bá Nghị vang lên một tiếng kêu đau, tốc độ trên tay Lăng Vi thoáng chậm lại, sau khi châm xong cây kim cuối cùng, thì lấy ra một cái chân lông móng, đập lên người anh.

“Vi Vi, tôi mấy hôm trước em đã châm cứu cho anh phải không?” Viêm Bá Nghị nhìn Lăng Vi đang xuống giường chuẩn bị đi tắm rửa, nhẹ giọng hỏi.

Lăng Vi xoay người lại, đối diện với ánh mắt của Viêm Bá Nghị, mỉm cười gật đầu.

“Còn phải cần một khoảng thời gian nữa, mới có thể khỏi hẳn.” Nói xong, Lăng Vi cầm quần áo của mình, đi ra phòng ngủ.

Lăng Dịch Sâm thấy mami đã ra ngoài, lập tức chạy đến bên cạnh Viêm Bá Nghị, vẻ mặt như là con biết hết rồi chỉ muốn hỏi ba một chút thôi, cười hi hi hỏi: “Daddy, mami sắp sinh em trai hoặc là em gái cho con phải không?”

Trên đầu Viêm Bá Nghị có một bầy quạ bay qua, anh lắc đầu.

Nhóc con không bỏ cuộc, tiếp tục hỏi: “Vậy, daddy, mami không sinh, lẽ nào ba sinh hả? Con cô đơn lắm, không có ai chơi với con hết, ba sinh em trai ra chơi với con là được rồi.”

Lúc Lăng Vi thay đồ xong đi vào, phát hiện con trai đang nằm bò bên tai Viêm Bá Nghị, nhỏ giọng thì thầm cái gì đó, thấy con trai không phát hiện ra mình, Lăng Vi nhón chân, lặng lẽ đi đến bên cạnh giường.

Cục cưng họ Lăng hồn nhiên không hay biết, vẫn đang nói: “Daddy, ba đừng nói với mami nhé, số tiền đó con để dành cho sau này cưới vợ mới dùng đó, được không, daddy, nếu như ba nói cho mami nghe, thì ba không phải là daddy tốt nữa, con sẽ mang mami bỏ đi đó nha.”

Lăng Vi giờ tay bắt lấy bàn chân nhỏ của Lăng Dịch Sâm, nghiêng răng cười nói: “Con trai, con nói gì với daddy vậy? Nói cho mami nghe với?”

Nhìn thấy mami gần trong gang tấc, cục cưng họ Lăng suýt chút nữa bị dọa đến bật khóc, cậu muốn rút chân về, tiếc là sức của mami mạnh quá, xoay qua nhìn sang daddy cầu cứu.

Viêm Bá Nghị vốn muốn lên tiếng giúp con trai, nhưng vừa đối diện với ánh mắt của Lăng Vi, anh liền im lặng. Trong một gia đình, nhất định phải có một người đóng vai hiền, một người đóng vai dữ. Anh nghĩ, anh chắc là vai hiền rồi, nhưng mà ở mức độ nào đó thôi, có lẽ là trong tình huống vai dữ không có ở đây, anh mới là một vai hiền tốt. Khụ khụ, bởi vì lúc vai dữ nổi bão, vai hiền như anh đây cũng không dám xông lên trước nha.

Từng trận gào khóc thảm thiết, cuối cùng Lăng Dịch Sâm cũng được rút bàn chân nhỏ của mình về. Cậu cực kỳ đáng thương nhìn đôi vợ chồng có miếng

không có tiếng, lấy chuyện bắt nạt trẻ con làm niềm vui, nói: “Mami, con đã thừa nhận rồi, là con lấy phí khám bệnh của daddy trước, nhưng vừa nãy mẹ dọa con như vậy là không đúng, cẩn thận con kiện mẹ ngược đãi trẻ em đó, hu hu, đau quá, mami, số tiền đó coi như là tiền bồi thường, chỉ phí tổn thất tinh thần của con, chỉ phí làm chậm quá trình trưởng thành của con, mami, mẹ kéo mấy cái như thế, có lẽ sẽ ảnh hưởng đến vóc dáng của con đó, hu hu hu hu, con còn muốn làm ngôi sao, làm một ngôi sao lớn, ăn hết già trẻ lớn bé nữa mà!”

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Chương 78 – Chú khờ khạo, chú thất tình rồi hả?

Nhìn cái miệng nhỏ của con trai cứ lăm bầm mãi, Viêm Bá Nghị bật cười nói: “Dịch Dịch, con xác định là muốn nằm trên đùi của daddy hả, daddy cũng có thể muốn đòi tiền bồi thường đó nha.” Vừa dứt lời, sức nặng trên người lập tức nhẹ đi, thấy Dịch Dịch nhìn sang, vẻ mặt như muốn nói daddy ba gian xảo quá, chọc cho Viêm Bá Nghị cười to.

Lăng Vi nhân lúc này đã lau mặt xong, cô đứng ở đầu bên kia cạnh giường Viêm Bá Nghị, giờ chiếc khăn nhỏ ra, rút từng cây kim châm ra.

Viêm Bá Nghị nhìn động tác trôi chảy của cô, trong lòng khen ngợi không thôi.

Lăng Dịch Sâm xoa xoa cái mũi nhỏ của mình, bỏ xuống giường, tự mang giày vào rồi chạy ra ngoài, vừa chạy vừa khóc nức nở: “Con là một đứa bé không ai thương, daddy có mami rồi thì không cần con nữa, mami có daddy rồi cũng không cần con nữa, hai người còn có thể sinh, con thì bị vứt bỏ. Mọi người mau đến xem này.”

Sau khi cất kim châm vào hộp, Lăng Vi và Viêm Bá Nghị nhìn nhau một cái, cả hai đều cảm thấy cạn lời, ngay cả Viêm Bá Nghị cũng bắt đầu tin rằng, sau này con trai muốn đi làm diễn viên rồi, kỹ thuật diễn này, thật là không chê vào đâu được.

“Hôm nay còn muốn đến công ty hả?” Viêm Bá Nghị mặc quần áo xong, thấy Lăng Vi đã cầm túi xách muốn ra ngoài.

Lăng Vi gật đầu: “Gần đây công ty có hạng mục cạnh tranh đấu thầu, em về căn hộ điều khắc thành phẩm trước. Tối mai anh và Dịch Dịch về bên căn hộ nhé.”

Viêm Bá Nghị nghe Vi Vi mời mình buổi tối đến căn hộ, nụ cười trên mặt rạng rỡ lên: “Hôm nay anh không có việc gì, có thể ở bên cạnh em, hay là anh dắt Dịch Dịch cùng đến căn hộ của em?”

Lăng Vi do dự, thấy ánh mắt mong đợi trên mặt Viêm Bá Nghị. Gật đầu. Ở căn hộ có công cụ cô cần dùng. Hơn nữa có vẻ tự nhiên hơn, cô vẫn luôn cảm thấy ở trong bang Xích Viêm không được tự nhiên lắm, có thể là còn thiếu chút gì đó.

Thiếu đi thứ đó, bây giờ cũng không thích hợp với mình. (Thiếu thứ gì ư? Một tờ giấy chứng nhận chứ gì, danh chính ngôn thuận nha.)

Giống như được ban ơn gì lớn lao lắm vậy, Viêm Bá Nghị hưng phấn bế Lăng Vi lên, cười nói: “Thật hả? Vậy thì tốt quá, vậy chúng ta qua bệnh viện thăm Sở Phong trước nhé.”

Khoảnh khắc Lăng Vi cảm thấy chân rời khỏi mặt đất, trong lòng cô tràn ngập niềm vui. Có lẽ, trong lòng cũng muốn gần gũi với Viêm Bá Nghị hơn.

Thấy Lăng Vi gật đầu, lại cảm thấy Vi Vi không từ chối vòng tay của mình, Viêm Bá Nghị bế Lăng Vi quay mấy vòng.

“Làm gì thế? Không cho bắt nạt mami.” Giọng nói của Lăng Dịch Sâm lại văng lên, Lăng Vi giãy giụa khỏi vòng tay của Viêm Bá Nghị, dựa vào cạnh cửa.

Viêm Bá Nghị dở khóc dở cười nhìn Lăng Dịch Sâm, trong lòng nghĩ, con trai, rốt cuộc con muốn làm gì, thấy daddy với mami càng ngày càng tốt thì không nhìn nổi à?

Bàn tay nhỏ mập mập của Lăng Dịch Sâm để ở sau lưng, đi đến trước mặt Viêm Bá Nghị, có chút không vui chu miệng lên, nói: “Daddy, ba thật sự cần vợ không cần con nữa, bây giờ con đi kiện ba, đau lòng quá, trái tim của con đã vỡ nát giống như nĩa vạch 2D rồi.”

Trên mặt Lăng Vi đỏ đầy mồ hôi lạnh, xách cổ áo của Lăng Dịch Sâm lên rồi đi: “Đến đây, đến đây, mami dạy cho con một chút thế nào là tôn trọng người khác, thế nào gọi là nên nói thì nói, không nên nói thì không nói. Con trai, dạo này có phải con đã ăn nhầm thứ gì không, không bình thường đến mức nghiêm trọng như thế, nếu như mẹ nuôi con về mà con còn như vậy, thì mẹ sẽ đưa con về Mỹ, đi học nhà trẻ đi.”

Lăng Dịch Sâm vừa nghe thấy thông điệp cuối cùng của mami, lập tức im miệng lại, trở về trạng thái cục cưng ngoan ngoãn, cười hi hi nhìn mami, nói: “Mami, trẻ lắm rồi, con đã ăn sáng rồi đó, bây giờ có phải nên ăn trưa rồi không ạ.”

Lại nữa rồi, Viêm Bá Nghị vờ như không nghe thấy con trai nói gì, về phòng sách lấy hai cuốn sách ra, vờ tay, khom người kẹp Lăng Dịch Sâm lên, đi ra ngoài. Anh bắt đầu cảm thông với những người ở bên cạnh nhìn Dịch Dịch trưởng thành rồi, lỗi tại gần như sắp mài thành kén luôn.

Viêm Bá Nghị kêu thuộc hạ lái xe, mình thì cùng Vi Vi và Dịch Dịch ngồi ở ghế sau, chạy về phía tổng bệnh viện Xích Viêm.

Mộ Bạch nghe nói Lão Đại muốn tới, đã đứng chờ bên ngoài cổng bệnh viện.

“Chị Lăng, chị đến rồi.” Thấy Lăng Vi đi bên cạnh Viêm Bá Nghị, Mộ Bạch chào hỏi trước, ngay cả Viêm Bá Nghị cũng không để ý, đây chính là đối xử đặc biệt của Quái Y đó.

Lăng Vi hắt hắt đầu không nói gì, nhưng Lăng Dịch Sâm được bế trong lòng thì không nhịn được, chỉ nghe cậu nói với vẻ hơi nghiêm túc: “Cái chú có vấn đề về giới tính này, daddy của cháu ở đây, sao chú có thể nhiệt tình với mami cháu như vậy được chứ? Nói đi, có phải đã có tâm tư gì không thể cho người khác biết không?”

Bỗng chốc Mộ Bạch muốn trào nước mắt, cậu chủ nhỏ ơi, mấy câu này không thể nói nha, anh ta oan uổng muốn chết, quay đầu lại nhìn Lão Đại, phát hiện Lão Đại không hề để ý, chỉ có thể im lặng đi theo sau lưng, cùng đi đến phòng bệnh của Sở Phong.

Sau khi vào phòng bệnh, phát hiện Sở Phong không hề nằm trên giường, Mộ Bạch hỏi một thuộc hạ canh giữ ngoài cửa, nói không thấy Sở Phong đi ra.

Suy nghĩ một chút, Viêm Bá Nghị đi đến bên cửa sổ mở ra một nửa, kéo rèm cửa ra, phát hiện Sở Phong đang đứng trên ban công.

“Sở Phong.” Viêm Bá Nghị thấy cảm xúc của anh ta không ổn lắm, trong lòng cũng không biết thế nào, chỉ là, chân đã bị thương như vậy rồi, sao Sở Phong lại leo ra ngoài được?

Sở Phong vừa quay đầu lại thấy Lão Đại đang nhìn anh ta, lập tức xoay người lại muốn đi về. Mộ Bạch đi tới, leo ra cửa sổ, muốn đón anh ta.

Lúc này, ở bên ngoài vang lên một tiếng súng.

Sở Phong vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy trên tầng thượng của tòa nhà đối diện có hai người mặc đồ trắng đang đứng, đang ghim súng nhắm thẳng vào anh ta và Mộ Bạch.

“Cậu đừng qua đây, Mộ Bạch, ở đây nguy hiểm lắm.” Sở Phong vội ngăn cản, không muốn để Mộ Bạch đến đón anh ta, chân của anh ta đã tốt lên nhiều rồi, nếu không nhờ Lăng Vi, đoán chừng thật sự bị phế mất.

Tránh thoát loạt súng tấn công, Mộ Bạch kéo Sở Phong về phòng, sau khi tiếng súng biến mất, anh ta mới thở ra một hơi, hỏi: “Sao lại đi ra đó? Cậu không biết là không an toàn à? Cái mạng vừa nhặt về không quan trọng, thì không cần nữa à?”

Lần đầu tiên thấy Mộ Bạch nổi giận như thế, trong lòng Sở Phong đủ loại cảm xúc. Anh ta vừa nhận được tin tức của bạn gái cũ, ngày kia đám cưới rồi, chỉ là không báo cho anh ta đi dự thôi.

Ý là, hôm nào kết hôn thì tôi đã nói anh nghe rồi, nhưng hôn lễ thì anh không cần đến đâu.

Lão Đại, cô Lăng và cậu chủ nhỏ đều đến thăm anh ta, trong lòng Sở Phong hơi kích động, thấy Lăng Vi yên lặng đứng sau lưng Lão Đại, anh ta nằm lên giường, thở hổn hển nói: “Lão Đại, cô Lăng, cảm ơn hai người đã cứu em.”

Lăng Vi mỉm cười lắc đầu, Viêm Bá Nghị thì nói: “Vi Vi là chị cả trong bang, cô ấy cứu cậu cũng hợp tình hợp lý thôi.”

Đối với từ chị cả này, Lăng Vi không dám nhận, chỉ là Viêm Bá Nghị chịu thừa nhận cô trước mặt thuộc hạ của anh, trong lòng cô cũng có chút cảm động.

“Hôm nay thấy thế nào rồi?” Lăng Vi nhìn vết thương của Sở Phong, lại lấy một lọ thuốc bột trong túi xách đưa cho Sở Phong, dặn dò: “Đừng uống thuốc khác lung tung, đổ thuốc này vào vết thương, mỗi ngày một lần.”

Mộ Bạch nhìn Sở Phong nhận lấy thuốc của Lăng Vi thấy mà thèm, trong lòng nghĩ đợi Lăng Vi và Lão Đại đi, thì anh ta có thể xem được rồi, cũng học hỏi Quái Y phối thuốc ra sao.

Lăng Vi nhìn ra suy nghĩ của Mộ Bạch, nói với Sở Phong: “Ngoài anh ra, không ai được đụng vào lọ thuốc này.”

Nét mặt của Mộ Bạch chợt sụp đổ, anh ta vô cùng đáng thương nhìn Lăng Vi: “Cô Lăng, thật ngại quá, lúc trước em có mắt không biết Thái Sơn, chị người lớn rộng lượng, đừng so đo với kẻ tầm thường như em.”

Lăng Vi không nói gì, nhìn Dịch Dịch nói chuyện với Sở Phong.

“Chú kờ khạo, vẻ mặt của chú bây giờ giống như vừa bị thất tình vậy, chú đừng buồn như thế, trên đời này nhiều phụ nữ như vậy, đợi cháu lớn lên, những người mà cháu không thích sẽ giới thiệu cho chú.”

Giả? Mộ Bạch trừng lớn hai mắt, thấy Sở Phong cũng bị lời nói của Lăng Dịch Sâm làm cho kinh hãi đến mức tròng mắt cũng sắp rớt ra, anh ta cười ha ha nói: “Dịch Dịch, chú kờ khạo của cháu không đợi được lâu như vậy đâu, nếu không có những chức năng sẽ không dùng được nữa.”

Viêm Bá Nghị nháy mắt với Mộ Bạch, không thấy Lăng Vi đang ở đây sao, còn dám nói lung tung, sau này có muốn học chế thuốc thế nào nữa không

hà.

Mộ Bạch lập tức ngẫm hiểu, hắng hắng giọng bắt đầu khen Lăng Dịch Sâm, nói: “Cậu chủ nhỏ, thông minh thật nha, còn nhỏ như thế đã hiểu được nhiều chuyện như vậy rồi, khâm phục.” Câu này Lăng Vi nghe vào cảm thấy cả người đều không thoải mái, nhưng Lăng Dịch Sâm người ta thích nha.

Cậu đi hai bước đến trước mặt Mộ Bạch, kéo kéo góc áo của anh ta, tò mò hỏi: “Chú ơi, chức năng gì dùng không được vậy? Con có thể cho chú khờ khạo mượn.”

Sở Phong cảm thấy cả người đều không ổn, chỗ nào đó của anh ta cứ thế mà bị người ta bàn tán giữa ban ngày ban mặt à? Ở đây còn có phụ nữ nữa chứ, oh my god.

Mộ Bạch thật đúng là tự chui đầu vào rọ, thấy Lăng Dịch Sâm vẫn đang hỏi, anh ta lùi về sau hai bước, nói muốn biểu diễn tiết mục cho cậu nhóc xem. Trong lòng thì cười khổ, còn không phải vì để cho Lăng Vi đừng phản cảm với anh ta như thế nữa sao, nếu không sau này làm sao có thể thấy được bản lĩnh của Quái Y chứ.

“Cộc cộc cộc.” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Lăng Dịch Sâm im lặng, nhìn ra ngoài cửa. Viêm Bá Nghị kéo Lăng Vi đi về phía sofa ở góc tường, đợi hồi xong tình hình ở bên thành phố C, thì anh có thể cùng Lăng Vi đi về căn hộ của cô rồi.

Mộ Bạch nói một tiếng vào đi, một thuộc hạ canh cửa bên ngoài đẩy cửa vào, giao một lá thư do một y tá vừa đưa đến cho Mộ Bạch.

“Người đưa thư đâu?” Mộ Bạch vừa mở thư ra vừa nói. Sau khi thấy nội dung bên trong, thì tức đến muốn chửi người.

Thuộc hạ kia cúi đầu nói đã đi rồi.

Mộ Bạch thấy ánh mắt khó hiểu của Lão Đại, biết là không giấu được, liền đi đến bên cạnh anh, đưa thư cho Viêm Bá Nghị.

Viêm Bá Nghị mở ra đọc một lần, mặt không cảm xúc đưa cho Lăng Vi. Lăng Vi cầm lấy đọc, liền nghĩ ra là ai viết, lập tức nói: “Bây giờ đọc của Sở Phong đã giải hết rồi, không cần những thứ khác nữa, không cần nghe lời bọn chúng.”

Tuy không viết tên, nhưng Lăng Vi biết, đây là do người đã làm Sở Phong bị thương viết, về phần là ai, thì vừa bắt đầu cô nghĩ rằng là do bang phái nhỏ đối phó, bây giờ cô có thể tin tưởng, người của bang Đầu Ưng to gan như thế, lại dám móc nối với bang phái nhỏ ở thành phố C, cảm cả người của mình vào.

Thấy chân mày của Lăng Vi chau lại, Viêm Bá Nghị lo nghĩ nói: “Vi Vi biết là ai ư?” Loại thuốc này không dễ tìm ở thành phố Liêu.

Lăng Vi gật đầu nói: “Em đoán anh cũng nghĩ ra là ai rồi, kẻ địch lớn nhất của Xích Viêm là ai? Bang Đầu Ưng, bọn chúng kiêng kỵ Xích Viêm, nhưng lại không giữ được lòng tham của mình, vẫn muốn làm lung lay địa vị của Xích Viêm ở thành phố C, nên.....” Lăng Vi không nói gì nữa, cô cũng không phải là người trong cuộc, không có tư cách nói những chuyện này.

Viêm Bá Nghị nhìn Sở Phong và Mộ Bạch, dường như cũng để ý lắm những gì trên giấy nói. Điều bộ như là rất tin tưởng y thuật của Vi Vi.

Ngước mắt lên nhìn ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài, Viêm Bá Nghị gọi Lăng Vi, bế Lăng Dịch Sâm lên rồi khỏi tổng bệnh viện Xích Viêm, người trong nội bộ bang Đầu Ưng không đoàn kết đã không phải là bí mật gì nữa, Viêm Bá Nghị nghĩ, có lẽ chuyện này cũng không phải là kế hoạch của Ưng Lão Đại, đối địch bao nhiêu năm, anh hiểu rất rõ, phong cách làm việc của Ưng Lão Đại không phải như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 84: Chương 79 - Daddy không thích cục cưng nữa sao?

Đi theo Lăng Vi về căn hộ của cô, Viêm Bá Nghị ngồi trong phòng khách xem phim hoạt hình khoa học viễn tưởng với Dịch Dịch, cũng học theo Dịch Dịch, vừa ăn đồ ăn vặt vừa khen hay.

Lăng Vi trốn trong phòng sách, tìm dụng cụ điêu khắc ngọc bội mà trợ lý đã chuẩn bị sẵn cho cô, bắt đầu tập trung tinh thần vào làm việc. Không hề phát hiện ở ngoài phòng khách đang diễn một tuồng đại chiến giành kênh truyền hình giữa hai cha con.

“Daddy, người ta muốn xem phim hoạt hình khoa học viễn tưởng.” Lăng Dịch Sâm giật lại khoai tây chiên trong tay Viêm Bá Nghị, vẻ mặt kiêu như ba không nghe lời con thì con sẽ đi méc mami.

Viêm Bá Nghị cũng không chịu yếu thế: “Dịch Dịch, mami có từng dạy qua con là con nít phải tôn trọng người lớn trong nhà, phải nghe lời người lớn chưa, bây giờ cho daddy xem dự báo thời tiết một chút, rồi daddy sẽ chuyển lại kênh phim hoạt hình cho con.”

“Không muốn, daddy, ba có phải daddy của con nữa không vậy, chẳng lẽ sau khi mami đồng ý ngủ chung một giường với ba, thì daddy bắt đầu không

thích cục cưng nữa sao? Sau này mami sinh em trai em gái, thì daddy không cần Dịch Dịch nữa phải không?” Nói xong, Nước mắt trong mắt của Lăng Dịch Sâm đã tụ lại rồi.

Viêm Bá Nghị tròn tròn mắt, nước mắt của thằng con trai này nói tới là tới ngay. Cho nên, kết cục rất rõ ràng, Viêm Bá Nghị thua rồi.

Cuộc sống của con trai trước 4 tuổi, anh chưa từng tham gia vào, vẫn luôn cảm thấy tiếc nuối. Anh không nhìn thấy đáng về của con trai ra đời, cũng không nhìn thấy đáng về của con trai bắt đầu lật, biết bò, biết đi, thậm chí là biết nói, không biết lần đầu tiên con trai cất tiếng là kêu ba trước hay là mẹ trước.

Ặc, nếu như Lăng Vi biết được suy nghĩ của anh, chắc chắn sẽ dội một chậu nước lạnh xuống. Từ lúc nhóc con này biết cầm nắm, thì đã nhìn trúng cái đi động của Niệm Niệm rồi. Bởi vì trong album ảnh đều là các chị xinh đẹp. Câu đầu tiên mà Dịch Dịch cất tiếng lên không phải là ba cũng không phải mẹ, mà là tiền tiền, muốn tiền tiền. Lúc đó Niệm Niệm đã cười rất lâu, nói con trai nuôi của cô ấy từ nhỏ đã là kẻ mê tiền, kết quả là sau khi lớn lên, càng ngày lại càng mê tiền.

Lăng Dịch Sâm giành được điều khiển, cười ra tiếng: “Ha ha ha, daddy, ba không phải sợ Dịch Dịch buồn, mà là sợ mami không ngủ chung với ba chứ gì.”

Viêm Bá Nghị còn chưa tiếp lời, sau lưng Lăng Dịch Sâm đã có một cơn gió thổi qua, ngay sau đó nghe thấy một giọng nói sắc bén: “Lăng Dịch Sâm, con vừa nói cái gì đó?”

Mami ra rồi, chẳng phải bình thường khi mami bận rộn thì không đến lúc trời tối sẽ không ra sao? Sao giờ này đã ra rồi, gương mặt nhỏ nhắn của Lăng Dịch Sâm nhăn lại, vô cùng đáng thương nhìn sang Viêm Bá Nghị.

Đây là lúc Viêm Bá Nghị tìm được cảm giác tồn tại, chỉ thấy bờ môi mỏng của anh mấp máy, nhẹ giọng nói: “Đừng chấp nhặt với con trai, thực ra, thực ra anh cũng nghĩ như vậy mà.”

Ngất, Lăng Vi cạn lời. Cô lấy gối kê lưng trên sofa ném qua Viêm Bá Nghị. Lúc này cô điều khiển thì suy nghĩ không biết hai cha con đang làm gì, vừa nghĩ tới bỗng cô thấy khát nước, thực ra là tìm cơ hội để đi ra xem Dịch Dịch và cha của nó thôi.

Thấy Viêm Bá Nghị mỉm cười đón lấy cái gối cô ném qua, rồi ôm vào lòng. Lăng Vi hắng giọng, bưng ly nước lên uống ừng ực hết một nửa, mới nói, “Nói chuyện chú ý một chút được không, một lớn một nhỏ không ai đứng đắn hết, nếu như mẹ còn nghe thấy những câu như vậy nữa, vậy thì chờ kim châm phục vụ đi, nghe chưa, thằng nhóc tên Dịch Dịch kia, còn có ba của Dịch Dịch nữa?”

Viêm Bá Nghị và con trai nhìn nhau một cái, rồi rít gât đầu.

Lúc Lăng Vi đi ra lần nữa thì đã đến tối rồi, cô cảm thấy thời gian điều khiển thành phẩm lần này khá dài. Nhưng biết hai người đàn ông một lớn một nhỏ kia đang chờ mình, nên hơi sốt ruột. May mà cô đã điều khiển ra kiểu dáng mình muốn, rồi mới mở cửa đi ra.

Lúc này, Lăng Dịch Sâm đang ngồi trên sofa ăn pizza với daddy, cơm chiều thì bọn họ ra ngoài ăn, cũng mang về một phần cho Lăng Vi. Dịch Dịch biết thói quen của Lăng Vi, nên Viêm Bá Nghị không hề đi gõ cửa, sợ chọc giận Vi Vi.

Đến lúc chiều tối, Dịch Dịch lại kêu đói bụng, đang xem thi đá bóng trong phim hoạt hình, chợt muốn ăn pizza, nên Viêm Bá Nghị lại kêu một phần pizza. Những ngày ở cạnh con trai chính là ăn ăn ăn, sau đó là chơi chơi chơi, trẻ con đúng là vô tư vô lự.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, Lăng Vi và Viêm Bá Nghị dắt tay Lăng Dịch Sâm bước đi trên lối đi bộ của khu chung cư, vừa bàn xong rồi, tối nay ăn lẩu, bây giờ một nhà ba người đi siêu thị mua nguyên liệu.

“Mami, đừng mua cà rốt với ớt xanh được không?” Lăng Dịch Sâm nói với giọng có thể làm người ta rung động nhất, năn nỉ Lăng Vi. Cậu ghét nhất là ăn ớt xanh với cà rốt đó, nhưng mỗi lần mà mami xuống bếp, đều có thể biến ra một đồng ớt xanh và cà rốt, cậu thật sự sợ lắm nha.

Vì muốn cho Vi Vi thấy mình là một người cha đạt tiêu chuẩn, Viêm Bá Nghị lập tức khom người khuyên Lăng Dịch Sâm: “Con trai, chẳng phải con muốn cao hơn sao, chẳng phải muốn làm ngôi sao à? Nếu như không ăn mấy thứ này, con không cao lại biến thành không đẹp trai thì làm sao bây giờ?”

Thế này coi như là đâm trúng chỗ hiểm rồi, Lăng Dịch Sâm ngẩng đầu lên nhìn daddy nhà mình với đôi mắt long lanh ngập nước, cực kỳ đáng thương nói: “Nhưng, nhưng con không thích ăn, thật sự khó ăn lắm, còn khó ăn hơn bánh quy của mẹ nuôi Niệm Niệm nướng nữa.”

Đồng chí Từ Niệm Niệm, cô đã trúng đạn rồi đó, cô có biết không thế?

Lăng Vi nghe con trai nói vậy, một lúc nhìn không được đã phì cười. Năm ngoái, không biết sợi dây thần kinh nào của Từ Niệm Niệm xảy ra vấn đề, một hai muốn mua lò nướng về làm bánh quy cho Dịch Dịch ăn. Ban đầu Dịch Dịch mong đợi không thôi, ngày nào cũng dính lấy Niệm Niệm làm bánh quy, lần nào Niệm Niệm làm bánh quy xong đều tự thử trước, cuối cùng không cho Lăng Dịch Sâm một cái nào cả. Sau này cô vô tình phát hiện ra, bánh quy của Niệm Niệm vừa cứng vừa đắng, rồi lấy trộm một cái đưa cho Dịch Dịch, kết quả từ đó, Dịch Dịch cũng không muốn ăn bánh quy của Niệm Niệm nữa, ha ha ha.

Sau khi đi vào siêu thị, Lăng Dịch Sâm chạy thẳng vào khu đồ ăn vặt cậu thích nhất, Viêm Bá Nghị đi sát theo sau, cùng con trai chọn một đồng đồ ăn vặt. Cái siêu thị này chia làm ba tầng, coi như là siêu thị lớn nhất thành phố Liêu rồi. Có các loại đồ ăn vặt của các nước khác nhau, nên Dịch Dịch rất thích đến đây.

“Dịch Dịch, mami của con thích ăn gì thế?” Viêm Bá Nghị đặt Dịch Dịch vào xe đẩy, đẩy cậu đi về phía trước, đến quầy rau cải tìm bóng dáng của Lăng Vi.

Lăng Dịch Sâm nhìn đồ ăn vặt gần như chất đầy xe, trong lòng cực kỳ vui sướng. Cậu chỉ về hướng nào đó, nói: “Mami thích ăn mì gói đó, con nghe mẹ nuôi Niệm Niệm nói, lúc con còn nhỏ mami toàn ăn mì gói thôi, nói là vừa rẻ lại có thể ăn no.” Nói xong câu này, Lăng Dịch Sâm che miệng lại, cậu nhìn thấy nét mặt của daddy hơi biến đổi.

Sau khi Viêm Bá Nghị nghe thấy con trai nói như vậy, trong lòng xót xa, khó chịu kinh khủng. Anh đau lòng cho Vi Vi, không biết mấy năm đó, Vi Vi trải qua như thế nào nữa. Một cô gái chưa cưới mà mang thai, ra nước ngoài sống tha hương, thật sự vô cùng khó khăn.

Đến khu rau cải, nhìn thấy bóng dáng của Lăng Vi, Viêm Bá Nghị đẩy xe sai bước lớn đi đến bên cạnh cô, vỗ vỗ Lăng Vi đang chọn rau.

Lăng Vi kinh ngạc nhìn hốc mắt ửng đỏ của Viêm Bá Nghị, không biết đã xảy ra chuyện gì, cô cúi đầu nhìn qua con trai, dò hỏi: “Dịch Dịch, daddy của con làm sao vậy?”

Lăng Dịch Sâm biết mình gây họa rồi, cứ lắc đầu không nói. Cậu nhớ ra mami đã từng cảnh cáo, không được nói đến những ngày tháng cực khổ với daddy.

Viêm Bá Nghị vươn tay, nắm tay Lăng Vi. Lăng Vi cúi đầu nhìn thấy mấy thùng mì gói trong xe đẩy, lại ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt dịu dàng của Viêm Bá Nghị, mỉm cười nói: “Nếu Dịch Dịch có nói gì đó, thì anh đừng để bụng, nó đó, nói chuyện đều làm quá không thôi, con nít mà.”

Viêm Bá Nghị gật đầu, bàn tay nắm tay Lăng Vi hơi siết chặt lại, nói như đang hứa hẹn: “Sau này anh sẽ làm cho em và Dịch Dịch rất hạnh phúc.”

Lăng Vi gật đầu, nhớ đến những ngày từng ăn mì gói, trong lòng muốn khóc, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười. May mà, những ngày tháng cực khổ đều đã trôi qua rồi, bây giờ cô rất hạnh phúc, rất thỏa mãn.

Cực cưng họ Lăng nhìn hai bàn tay nắm vào nhau của mami daddy, và vẻ mặt sinh động của hai người. Cậu cảm thấy mình lại bị lơ đi nữa rồi, hắng giọng, nói ra một câu nhận lấy một cục u trên đầu: “Con nói này, hai người anh em em ở trong siêu thị hình như không tốt lắm đâu, con nít như con cũng nhìn không nổi nữa, cũng muốn tìm một bé gái để cảm nhận một chút đó, mami, sao mặt của mẹ đỏ dữ vậy? Thật sự đủ rồi nha.”

Lăng Vi nhìn ánh mắt bốn phía tập trung qua đây, nghiêng răng cười nói: “Dịch Dịch, mami quyết định rồi, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày cho con ăn một củ cà rốt, bé hamster của con cũng không có quả hạch để ăn luôn, vì con mà nó bị phạt, cũng phải ăn cà rốt.” Nói rồi lại lấy hai hộp cà rốt đã đóng gói sẵn bỏ vào trong xe đẩy.

Lăng Dịch Sâm cười đến lúng túng, quay người lại liền muốn khóc to lên, hối hận quá, khoe miệng lưỡi chọc phải mami rồi, tiêu đời rồi.

Sau khi mua hết những thứ cần mua, Viêm Bá Nghị đẩy xe, nắm tay Lăng Vi đi đến quầy tính tiền, trong lòng anh vẫn luôn tính toán, qua mấy ngày nữa phải dắt Vi Vi và Dịch Dịch ra ngoài chơi một chuyến. Anh vẫn chưa từng dắt con trai đi nghỉ lễ bao giờ.

“Mami, nếu như mẹ không giận, thì mẹ chính là mami xinh đẹp đó.” Lăng Dịch Sâm ngồi trong xe đẩy, muốn chọc cho mami vui, mục đích chủ yếu là không muốn ăn ớt xanh, cà rốt.

Lăng Vi nghiêm mặt nhìn Lăng Dịch Sâm, gần đây con trai nói chuyện càng ngày càng không kiêng dè gì rồi, cô phải dạy dỗ lại mới được. Biểu hiện bên ngoài của trẻ con ảnh hưởng trực tiếp đến việc người ta đánh giá phụ huynh của bé. Haiz, xem ra là do người làm mẹ cô đây không dạy dỗ tốt rồi!

“Mami, có một người phụ nữ đeo kính đen cứ nhìn qua đây hoài, có phải vì mami đẹp quá, nên cô ta ghen tị không?” Lăng Dịch Sâm chỉ về hướng nào đó, nói với Lăng Vi.

Lăng Vi vẫn im lặng không nói, chính là không để ý tới con trai, xem nó có thể lải nhải tới khi nào.

Lăng Dịch Sâm nhìn sang Viêm Bá Nghị cầu cứu, được rồi, người làm cha như anh phối hợp một chút vậy, quay đầu lại nhìn, phát hiện không hề có người phụ nữ đeo kính đen gì cả, quay lại thì thấy sắp tới lượt bọn họ tính tiền rồi, lập tức đẩy xe lên phía trước.

Vưu Na đứng sau giá hàng vỗ ngực thở hắt hắt, cô ta đến siêu thị mua sắm, không ngờ đến khu rau cải lại nghe thấy câu nói của nhóc con kia, trong lòng ngực như có một ngọn lửa bùng lên. Lăng Vi lại sống chung với Viêm Bá Nghị sao? Á đàn bà không biết xấu hổ kia lại thật sự trở về bên cạnh Viêm Bá Nghị ư?

Cô ta lẳng lặng đi theo qua đây, vốn muốn trừng Lăng Vi thêm mấy cái, nghe nói trừng người ta ở sau lưng, thì vận may của người bị trừng sẽ giảm đi.

Không ngờ thằng nhóc kia lại phát hiện ra cô ta, cô ta không thể không trốn đi, nếu bị Viêm Bá Nghị hoặc Lăng Vi thấy được, cô ta cũng không biết nên nói cái gì.

Lăng Vi vẫn có thể đối phó được, nếu như bị Viêm Bá Nghị nhìn ra chút gì đó, vậy thì không ổn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chương 80 – Thế giới quan của con trai cưng!

Lấy di động ra, gọi cho Ứng Lão Tam.

Vuru Na chạy ra lối thoát hiểm, đề thấp giọng hỏi: “Rốt cuộc kế hoạch mà anh nói có ổn không vậy? Nếu như thất bại nữa, thì tôi không thể giúp anh nữa đâu.”

Vuru Na không hề muốn giúp bang đầu Ứng làm khó bang Xích Viêm, chỉ là hi vọng mượn tay của Ứng Lão Tam có thể đuổi Lăng Vi đi thôi.

Không biết đầu bên kia điện thoại nói hai câu gì đó, Vuru Na gạt đầu rồi cúp điện thoại. Bây giờ, cô ta chỉ có thể đợi. Xem xem lần này Ứng Lão Tam có thể làm ra trò gì.

Thời tiết ở thành phố Liêu càng ngày càng lạnh, Lăng Vi mặc một cái áo khoác da bó eo, mang một đôi boots cao đế bằng. Cô thực sự không thích mang giày cao gót, nghe Từ Niệm Niệm nói một khi mang giày cao gót vào, thì giống như bị nghiện vậy, mỗi lần thấy đôi giày cao gót nào đẹp đều phải mua về. Câu nói này, chắc là đối với mấy người trong giới ngôi sao thôi, không hợp với Lăng Vi rồi.

Về đến dưới lầu khu chung cư, sau khi xuống xe, Lăng Dịch Sâm được Viêm Bá Nghị bế trong lòng, cậu biết hôm nay đã đắc tội với mami rồi, liền muốn nhào vào lòng daddy để tìm chỗ dựa. Suy nghĩ một lúc, Lăng Dịch Sâm nhìn Lăng Vi đi hai tay trống không nói: “Mami, sao mẹ có thể để một mình daddy xách hết túi được chứ? Trong này rất nhiều thứ đều là mua cho mẹ đó, mẹ không đau lòng cho daddy hả?”

Lăng Vi đỏ mặt, trong lòng đáp lại, còn không phải daddy của con sẽ diện sao, nói mấy thứ này không cần phụ nữ xách kia kìa.

Giờ tay ra, Lăng Vi túm lấy một đầu của cái túi to, cùng Viêm Bá Nghị xách lên lầu.

Đợi đến khi Lăng Vi và Viêm Bá Nghị đi vào trong nhà bắt đầu chuẩn bị làm cơm tối, thì anh em trong bang Xích Viêm gọi điện đến nói tổng bộ Xích Viêm xảy ra chuyện rồi, bị người của bang Đầu Ứng đánh úp.

Cúp điện thoại, Viêm Bá Nghị vô cùng áy náy nhìn sang Lăng Vi nói: “Vi Vi, em với Dịch Dịch ăn trước nhé, bên Xích Viêm có chút việc. Chút nữa anh sẽ về.”

Viêm Bá Nghị nói xong thì xoay người mang giày đi xuống lầu. Không hề nhìn thấy nét lo lắng trong mắt Lăng Vi.

“Con trai, bên daddy con có chút chuyện, chúng ta đi cùng với daddy nhé?” Lăng Vi để nguyên liệu xuống, bỏ hết vào tủ lạnh, bế Lăng Dịch Sâm lên chạy bước nhỏ xuống lầu.

Vừa ra thang máy, thì nghe thấy bên ngoài vang lên mấy tiếng súng, Lăng Vi đột nhiên nghĩ đến, đây có thể là trò đánh lạc hướng, dụ rấn ra khỏi hang. Mục đích chính là Viêm Bá Nghị và mẹ con cô.

Lăng Vi nhìn dáng vẻ không sợ trời không sợ đất của Lăng Dịch Sâm, cúi đầu hỏi: “Dịch Dịch không sợ phải không?”

Lăng Dịch Sâm nặng nề gạt đầu, nghiêm túc hỏi: “Mami, daddy có xảy ra chuyện gì không ạ, chúng ta đi tìm daddy đi.”

Lăng Vi gạt đầu, lấy một cây súng trong ba lô của Lăng Dịch Sâm ra, vẫn là cây súng của Sở Phong, ôm chặt Lăng Dịch Sâm chạy chậm ra ngoài.

Lúc này di động trong túi quần vang lên, Lăng Vi vừa thấy hiển thị cuộc gọi là Viêm Bá Nghị, lập tức bắt máy.

Điện thoại vừa kết nối, liền nghe thấy Viêm Bá Nghị nói: “Vi Vi, em đừng xuống lầu, đừng ra ngoài, tiếng súng đó là mồi nhử, lúc anh vừa lái xe ra ngoài thì thấy có người chạy vào lối vào khác của hành lang chung cư để tìm người rồi, anh nghĩ có thể là muốn đối phó em đấy, anh vừa chạy ra ngoài, bây giờ đang chạy về đây, em đừng sợ.” Vừa dứt lời, Lăng Vi muốn nói câu gì đó, thì nghe thấy tiếng nói ở bên ngoài.

“Tìm được chưa? Nghe nói là ở trong khu chung cư này thôi, mày lên tầng 1, mày lên tầng 3, tao lên tầng 5, còn lại thì lên tầng 2 với tầng 4 đi.” Nghe thấy giọng nói dạn dò, Lăng Vi chợt hoảng hốt, đây là gã đàn ông đã bắt cóc mình hôm đó.

Lăng Dịch Sâm cũng có chút sợ hãi, cậu đến gần bên tai Lăng Vi, nhẹ giọng nói: “Mami, mẹ đừng lo lắng quá, cục cưng sẽ bảo vệ mẹ.”

Nghe con trai an ủi mình, Lăng Vi sùng sốt, xoay người chạy vào trong hành lang. Cô nhớ trong hành lang lầu một có một khu vực là trợ lý đặc biệt chuẩn bị cho mình. Nghĩ đến đây, Lăng Vi chính di động sang chế độ im lặng, chạy nhanh qua đầu bên kia của hành lang.

Đến lối thoát hiểm, Lăng Vi gõ vào tường, phát hiện bên trong trống rỗng. Giờ tay đẩy một cái, cửa mở ra rồi, thì ra là cánh cửa đã được cài tiến. Sau khi cô bế Lăng Dịch Sâm trốn vào trong, thì khóa cửa lại, lặng lẽ ngồi xỏm trong phòng, lắng nghe tiếng người chạy lên xuống lầu.

Không biết đã qua bao lâu, trên lầu không ngừng vang lên tiếng đồ bị đập phá, tiếng chửi rủa, còn có tiếng khóc của phụ nữ và con nít.

Lăng Vi che miệng của Lăng Dịch Sâm lại, lấy di động ra thấy Viêm Bá Nghị gọi điện đến, lập tức bắt máy.

Viêm Bá Nghị sốt ruột sắp chết rồi, sau khi anh chạy vào hành lang chung cư, thấy mấy người đi thành một nhóm chạy xuống lầu, ngồi lên một chiếc xe rồi đi mất.

Lúc này Lăng Vi mới thở phào nhẹ nhõm, Viêm Bá Nghị nói với Lăng Vi đám người đã đi hết rồi, thì đi lên căn hộ ở trên lầu trước.

Vừa lên lầu, một khẩu súng kề ngay vào ót Viêm Bá Nghị. “Ha ha ha, ai thế này, thật không ngờ nha, lão đại bang Xích Viêm lại đến chỗ này, nếu không phải chúng tôi nhận được tin, thật sự cũng không dám tin đâu. Chắc chắn, may mà tôi không bỏ đi, đứng thù ở đây.”

Viêm Bá Nghị cười lạnh nói: “Rốt cuộc anh là ai, làm việc cho ai?”

Người nọ cười lớn: “Muốn biết tôi là ai à? Giao Lăng Vi ra trước đi, mục đích của chúng tôi chỉ có một mình cô ta thôi.”

Muốn bắt người phụ nữ của anh đi ư? Viêm Bá Nghị nhú đôi mày kiếm, xoay người lại, nhìn thấy một người mặc đồ đen, còn che mặt nữa, hỏi với ý không cho phép từ chối: “Mày làm việc cho ai? Tao hỏi một lần cuối cùng đây.”

Người nọ hơi ngần ra, không hổ là lão đại của Xích Viêm, cho dù bị hấn chĩa súng vào, cũng không hề sợ sệt chút nào, còn khí phách như vậy nữa, thật là bội phục.

Người nọ không trả lời, kề súng vào lồng ngực Viêm Bá Nghị, nói: “Tôi muốn dùng lão đại của Xích Viêm đổi lấy Lăng Vi, nếu như Lăng Vi không chịu đi ra, thì tôi sẽ đưa anh đến bang Đầu Ưng. Người của bang Đầu Ưng đều hận không thể lột da anh, rút gân anh ra đây. Viêm lão đại, anh vẫn nên giao Lăng Vi ra đi.”

Nụ cười của Viêm Bá Nghị hơi lạnh xuống, anh gơ tay chỉnh lại cổ áo, lại nhìn vào mắt của người nọ: “Mày cảm thấy, chỉ một mình mày, có thể uy hiếp được tao sao? Cho mày một cơ hội cuối cùng, hoặc là khai chủ mưu ra, hoặc là tự sát đi.”

“Ha ha ha, Viêm Lão Đại, anh không thấy rõ tình hình sao? Là tôi đang cầm súng đây, trời lạnh quá, nếu như tôi không cẩn thận run tay một cái, vậy thì cái mạng nhỏ của anh không giữ được rồi.” Nụ cười của người nọ cũng có chút điên cuồng, mặc dù ánh mắt của Viêm Bá Nghị có chút ghê rợn, nhưng hấn vẫn rất tự kỷ, hôm nay hấn có thể lập công, nếu như đưa Lăng Vi cho lão đại thì hấn sẽ nhận được quyền cao nhiều tài lộc rồi.

Viêm Bá Nghị cũng lười nói nhảm với hấn, vừa muốn ra tay, thì thấy Lăng Vi ở phía sau đi tới, nháy mắt một cái, muốn bảo Lăng Vi tránh đi.

Người nọ cũng thấy Viêm Bá Nghị nháy mắt về phía sau hấn ta, cũng không quay đầu lại nhìn. Hấn lo vừa xoay người thì cây súng trên tay sẽ bị cướp đi. Với tình hình trước mắt, hấn vẫn không có cái gan bắn chết lão đại của bang Xích Viêm.

Một con đầu nhói lên, người nọ gơ tay sờ sờ chỗ bị thứ gì đó đâm vào, vừa vuron tay thì đụng phải một cây kim châm bạc.

Ngay sau đó nghe thấy tiếng cười ở sau lưng, hấn quay đầu nhìn lại, phát hiện một người phụ nữ bế một đứa nhóc đi tới, là Lăng Vi và Lăng Dịch Sâm.

Cậu nhóc rất đáng yêu, chỉ đáng tiếc có cha mẹ như Lăng Vi và Viêm Bá Nghị. Rốt cuộc cũng không thể trải qua những ngày tháng bình thường.

“Lăng Vi, bây giờ cô đi theo tôi, nếu không tôi sẽ bắn chết người đàn ông của cô.” Gã che mặt gào to một tiếng, tựa như muốn tăng thêm chút khí thế cho mình vậy.

Lăng Dịch Sâm vừa nghe câu này, che cái miệng nhỏ nhắn vui vẻ lại, cậu nằm sấp bên vai Lăng Vi, nói với cái giọng mà tất cả mọi người đều nghe thấy: “Mami, người này chắc chắn rất xấu, không dám gặp người khác đó, nếu không sao ông ta lại che mặt như vậy hoài chứ, hơn nữa đôi mắt kia thấy ghê quá đi, mami, lúc gặp phải loại người này, chúng ta nên đi đường vòng đó.”

Lăng Vi liếc mạng nhện cười, từ từ đi đến bên cạnh người đó. Nhìn thấy đầu súng đen ngòm kia vẫn kề trên ngực Viêm Bá Nghị, bờ môi đỏ của cô khẽ cong lên, nói: “Bây giờ tôi cho anh một cơ hội, khai chủ mưu ra, có thể xóa hết tất cả ký ức trước kia của anh, để anh làm lại một con người mới.”

“Ha ha ha, cả nhà các người thật là ngây thơ quá.” Người nọ đứng thẳng người, không nhúc nhích bật cười.

Lăng Vi cũng cảm thấy buồn cười, đã dám chĩa súng vào lão đại bang Xích Viêm, sao có thể còn mạng đi về chứ.

“Tôi đùa ý rồi, nếu như bây giờ anh khai chủ mưu ra, và quá trình kế hoạch của các người, tôi có thể giữ lại mạng của anh.” Chẳng qua là để hấn thờ hấp hối mà sống thôi.

Viêm Bá Nghị mỉm cười nhìn Lăng Vi, anh biết, anh cảm nhận được, Vi Vi của anh rất lo lắng cho mình, nên mới tức giận như thế.

Lăng Dịch Sâm không chịu yếu thế nói: “Tôi cũng muốn cho ông một cơ hội, nếu như ông nghe lời của daddy hoặc mami, thì tôi sẽ tha cho ông.”

“Hà? Người nọ trợn to mắt lên, thằng nhóc nhỏ này cũng muốn tham gia à? Cả nhà này đều biến thái hết rồi, hấn cúi đầu nhìn cây kim đã được rút ra, phát giác sau lưng tê hết cả lên, không có cảm giác gì cả.

“Được rồi, em mệt rồi, anh giải quyết nốt đi.” Lăng Vi than thở, bụng của cô kêu ọc ọc, thật sự hơi đói rồi.

Viêm Bá Nghị gạt đầu, nhìn khẩu súng kề vào mình, gơ tay muốn gạt qua. Người nọ không ngờ Viêm Bá Nghị sẽ liêu cướp súng, hấn ra sức kéo về.

Càng dùng sức càng cảm thấy sức mạnh của Viêm Bá Nghị thật ghê gớm.

Không biết ai bóp cò súng, pằng một tiếng, đạn xuyên vào thịt. Viêm Bá Nghị khom người, che vị trí trên ngực lại, người nọ thì té xuống.

“Daddy, daddy.” Lãng Dịch Sâm thấy vẻ mặt của Viêm Bá Nghị xoắn xuýt, vội vàng hét lên, daddy không thể nào xảy ra chuyện được.

Trái tim của Lãng Vi cũng chột căng thẳng, cô bước hai bước đến trước mặt Viêm Bá Nghị, cúi đầu liền phát hiện gã áo đen kia ngã trên mặt đất, chỗ ngực chảy máu, lại thấy vẻ mặt Viêm Bá Nghị ẩn chứa nụ cười, hung hăng lườm anh một cái.

“Viêm Bá Nghị.” Lãng Vi hờn dỗi, thấy Viêm Bá Nghị đứng thẳng người lên, không hề có gì khác thường, thế mới yên tâm bé Lãng Dịch Sâm lên, đi vào trong nhà.

Viêm Bá Nghị bị Lãng Vi lườm một cái làm cho cả người thoải mái, có thể khẳng định rồi, Lãng Vi quan tâm đến mình, yêu mình.

“Mami, tại sao luôn có người đến tìm mẹ gây rối vậy?” Cục cưng họ Lãng ngồi trên sofa nhìn mami lấy chén đĩa trong phòng bếp đem ra bàn ăn.

Lãng Vi ngẩng đầu lên nhìn Viêm Bá Nghị đang đi vào, cười nói: “Có thể là vì mami đẹp quá, có người ghen ghét.”

Viêm Bá Nghị đồng ý mỉm cười, Lãng Dịch Sâm lại phản bác nói: “Vậy người tìm mẹ nuôi Niệm Niệm gây rối càng nhiều hơn chứ nhỉ, may mà mấy người đó đều chết thẳng cẳng hết rồi, mấy chuyện phiền phức này cũng không tính là gì cả.”

Con trai nói thế, đột nhiên Lãng Vi không biết tiếp lời như thế nào. Chẳng lẽ bây giờ trong mắt con trai, một người chết đi cũng không là gì cả sao? Lãng Vi rất lo lắng cho thể giới quan của con trai đây.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chương 81 – Đặc sắc đây, Lãng Vi bị đè xuống rồi.....

Hình như nhìn ra suy nghĩ của Lãng Vi, Viêm Bá Nghị đi tới chỗ sofa ngồi xuống, đặt Lãng Dịch Sâm vào lòng mình, chỉ dẫn: “Dịch Dịch, daddy nói với con này, sinh mạng của con người rất quan trọng. Không phải người xấu thì nhất định sẽ đáng chết, người tốt thì sẽ sống mãi, khụ.” Nhìn đáng vẻ hai mắt sáng rỡ của Dịch Dịch, Viêm Bá Nghị cảm thấy mình vẫn là đừng nói tiếp thì hơn.

Với lấy điều khiển đưa cho Dịch Dịch, bảo cậu chỉnh kênh để xem, anh thì đi vào phòng bếp, muốn phụ giúp Lãng Vi.

Thấy Lãng Vi đang rửa rau, Viêm Bá Nghị đi qua ôm lấy Lãng Vi, hỏi với giọng điệu vô cùng gọi cảm: “Em có thể đoán được là ai không?”

Cơ thể Lãng Vi run lên, nụ cười trên mặt khuếch rộng ra, xoay người lại nhìn vào mắt Viêm Bá Nghị nói: “Em cảm thấy là cùng một người với vụ bắt cóc em lần trước.”

Viêm Bá Nghị không biết vì sao Vi Vi lại xác định như thế, nhưng anh tin. Cũng cho thuộc hạ đi điều tra chuyện này.

Thời gian một ngày cứ thế trôi qua, buổi tối, Viêm Bá Nghị với Vi Vi và Dịch Dịch, một nhà ba người ăn lẩu.

Đây là lần đầu tiên Lãng Dịch Sâm ăn lẩu. Cái miệng nhỏ của cậu không ngừng đòi cái này muốn cái kia, giống như ăn cỡ nào cũng không no vậy, Lãng Vi và Viêm Bá Nghị nhìn mà kinh hãi, cuối cùng ăn ý không để cho Lãng Dịch Sâm ăn nữa, nói qua hai ngày rồi lại ăn lẩu tiếp.

Lãng Dịch Sâm xoa xoa cái bụng tròn vo, vì để lần sau còn được ăn lẩu, chỉ có thể thỏa hiệp thôi, thực ra cậu cũng cảm thấy mình no lắm rồi, chỉ là ăn chưa đã mà thôi.

“Vi Vi, ăn thịt nhiều một chút, tốt cho cơ thể.” Viêm Bá Nghị nhúng một miếng thịt dê bỏ vào chén của Lãng Vi.

Lãng Vi gạt đầu, gấp lên ăn. Thấy Viêm Bá Nghị lại gấp một miếng nữa, cô giờ chén lên nhận.

Lãng Dịch Sâm ngồi trên ghế thấy daddy mami vẫn còn ăn. Nhúc nhích cái miệng, nhưng vẫn quyết định không ăn nữa, cái bụng no căng của cậu đã sắp khiến cậu ngồi không được rồi.

Nhìn daddy vẫn đang gấp đồ ăn cho mami, mami cũng cố gắng mà ăn. Cục cưng họ Lãng nhìn không nổi nữa, vội nhắc nhở: “Mami, mẹ cứ vậy không biết gấp đồ ăn cho daddy ă? Đàn ông tụi con không thể nào phục vụ con gái mãi có được không, thật là không có mắt quan sát mà, daddy, ba không cần gấp đồ ăn cho mami nữa, con qua gấp đồ ăn cho ba là được.” Nói xong, liền thò đôi đũa của mình vào trong nồi.

Về mặt Lăng Vi có chút xấu hổ, cô nhìn con trai, nuốt đồ ăn trong miệng xuống, nói: “Con gấp đồ ăn cho daddy giúp mami cũng được, đừng bỏ vào miệng của con đấy nhé.” Hừ hừ.

Lăng Dịch Sâm khôn khéo cảm đôi đũa cảm không vững của mình, bây giờ cậu chỉ biết dùng dao nĩa với muỗng, miễn cưỡng cũng qua được, đũa thì hơi khó đây.

Viêm Bá Nghị nhìn con trai đang đùa giỡn đáng yêu, cười nói: “Dịch Dịch lợi hại nhất, nhưng daddy có thể tự mình gấp đồ ăn, sau này Dịch Dịch luyện tập dùng đũa cho tốt là được.”

Ặc, Lăng Dịch Sâm nhìn đôi đũa bị rút trong nồi lẩu, xụ mặt nhảy xuống ghế, đi vòng quanh cái bàn, căng quá, cái bụng căng quá, giống như nuốt nguyên một con voi vậy.

“Mami, cái lẩu này ngon quá đi, ngày mai chúng ta ăn nữa nhé, ngày mốt cũng ăn luôn, con muốn ăn lẩu liên tục một tuần, ợ.....” Lăng Dịch Sâm nói nói rồi lại ợ một cái.

Lăng Vi và Viêm Bá Nghị đã ăn xong, hai người nhìn nhau cười, cùng nhau dọn dẹp bàn ăn.

Sau bữa cơm, Lăng Vi tắm rửa rồi đắp mặt nạ, thấy Viêm Bá Nghị cũng thay đồ mặc ở nhà rồi ngồi trong phòng khách xem phim.

Lăng Dịch Sâm đã lên giường ngủ mất rồi, người căng da bụng thì chùng da mắt, nhóc con này cũng vậy, sau khi nằm xuống cậu còn nghĩ, không biết bé cưng hamster của cậu có ăn đến no căng bụng giống cậu vậy không.

“Qua mấy ngày nữa chúng ta đi chơi một chuyến nhé, anh muốn dắt Dịch Dịch đi nghỉ lễ.” Viêm Bá Nghị cầm khăn lau những lọn đuôi tóc nhỏ nước của Lăng Vi.

Lăng Vi chỉnh lại tư thế ngồi xong thì quay đầu qua nhìn Viêm Bá Nghị: “Đi đâu thế, anh có thời gian sao?”

Bây giờ, thành phố Liêu đã sắp vào đông rồi, đương nhiên muốn đi đến những chỗ ấm áp, Viêm Bá Nghị định lên kế hoạch đi Maldives, hoặc là Fiji cũng được.

Hai người trò chuyện anh một câu em một câu, sau khi Lăng Vi rửa sạch lớp mặt nạ, lau mặt rồi lại trở vào sô pha phòng khách.

Nghĩ đến những chuyện xảy ra trong mấy ngày nay, cô vỗ vỗ vai của Viêm Bá Nghị nói: “Em vẫn cứ có cảm giác bất an mơ hồ, không biết là do bản thân em, hay là có một chút nguyên nhân từ anh. Gần đây xảy ra nhiều chuyện quá, từ nhỏ Dịch Dịch đã sống trong hoàn cảnh như vậy, không biết là tốt hay không tốt nữa.”

Viêm Bá Nghị vươn cánh tay ra, ôm lấy Lăng Vi rất tự nhiên, an ủi: “Có thể là do em nhạy cảm quá, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, cho dù có gì đi nữa, với thực lực hiện tại của anh cũng không cần sợ, Vi Vi, anh sẽ cho em và Dịch Dịch một hoàn cảnh sống tốt nhất.”

Lăng Vi dựa vào lòng Viêm Bá Nghị, xem hình ảnh của bộ phim xưa, yên lặng gật đầu. Thực ra cô muốn hỏi Viêm Bá Nghị, có thể nào ngẫu nhiên trở về Mỹ một chuyến không. Cô vẫn còn có một chút chuyện, chưa xử lý.

Dĩ nhiên cô không thể hỏi câu này, khoảng thời gian này tiếp xúc với nhau, Lăng Vi cũng cảm giác được Viêm Bá Nghị không có cảm giác an toàn. Ừm, cô quyết định không rời khỏi thành phố Liêu nữa. Cô muốn mang theo con trai, và cha của con trai cô sống một cuộc sống thật tốt.

Viêm Bá Nghị nhìn ánh sáng lấp lánh trong mắt Lăng Vi, trong lòng rung động, hôn tới. Lăng Vi không hề né tránh, chỉ ngơ ngác nhìn bờ môi của Viêm Bá Nghị chạm vào môi mình. Cảm giác môi lưỡi giao nhau, nhịp tim chợt đập nhanh lên.

“Vi Vi.....” Giọng của Viêm Bá Nghị hơi khàn xuống, bụng dưới cả anh có một ngọn lửa chuyển động tới lui, rất muốn rất muốn người phụ nữ trước mặt này.

Lúc này Lăng Vi đã mặt đỏ tai hồng, cô gơ tay muốn đẩy Viêm Bá Nghị ra, nhưng lại phát hiện cơ thể mình không có chút sức nào.

Cảm nhận được chỗ nào đó của Viêm Bá Nghị rục rịch, tay của Lăng Vi bị túm lấy đặt ở chỗ đó. Cô muốn rút về, lại bị Viêm Bá Nghị ấn xuống.

Viêm Bá Nghị nhìn gương mặt đỏ đến nhò ra máu của Vi Vi, ní non: “Vi Vi, nó đợi em lâu lắm, lâu lắm rồi, được, được không em?”

Lăng Vi cảm thấy mặt mình sắp cháy lên rồi, cô chỉ muốn qua đây xem phim thôi mà, sao lại bị kéo vào lòng Viêm Bá Nghị, còn hôn đến khí thế ngất trời thế này.

“Ồ.....” Lăng Vi né ánh mắt đi, muốn đẩy Viêm Bá Nghị ra, nhưng khi đối diện đáng về tổn thương của Viêm Bá Nghị, lại có chút không đành lòng.

Lúc này Viêm Bá Nghị liền phát huy ưu thế của anh, nhìn ra Lăng Vi không có ý từ chối, thì dừng cảm tiến lên, thừa thắng xông lên, bế ngang Vi Vi lên chạy thẳng vào một phòng ngủ khác. Trong lòng rất vui mừng vì Lăng Dịch Sâm biết điều.

Lăng Vi bị bế lên khẽ kêu một tiếng, nghĩ đến chuyện chốc nữa sẽ xảy ra, cơ thể cô bắt đầu hơi run lên, có chút căng thẳng không nói nên lời.

Nam nữ ở bên nhau không sắp xếp nhiều chuyện chuẩn bị trước như thế, đều là tự nhiên mà đến thôi. Tựa như trước kia cô không thể nào chấp nhận

Viêm Bá Nghị, là vì không vượt qua được khúc mắc trong lòng cô. Có lẽ là vì tư tưởng truyền thống, nên bây giờ cũng có thể từ từ chấp nhận. Thực ra trước ngày hôm nay cô vẫn chưa chuẩn bị tốt để chấp nhận Viêm Bá Nghị, vừa rồi lúc Viêm Bá Nghị dựa sát vào cô, trong đầu có một luồng điện xẹt qua, sau đó thì thành trạng thái bây giờ.

Khi cô cảm nhận được Viêm Bá Nghị nhẹ nhàng đặt mình xuống, Lăng Vi mở mắt ra, thấy Viêm Bá Nghị từ từ cúi người xuống.

“Em, có thể..... có thể tắt đèn không?” Giọng Lăng Vi như tiếng muỗi kêu, đề nghị.

Viêm Bá Nghị gật đầu, đi đến bên cửa, khóa cửa lại, tắt đèn. Dưới ánh trăng nhàn nhạt, đèn gần Lăng Vi.

“Vi Vi, đừng sợ, anh sẽ rất dịu dàng.” Viêm Bá Nghị cời đồ ra, nhào qua Lăng Vi.

Khoảnh khắc này, Lăng Vi đột nhiên nhớ đến cái đêm vào 5 năm trước, hình như Viêm Bá Nghị cũng đè mình xuống..... Mà tuyệt đối không phải cô đừng cảm thấy thân nhà, khụ khụ.

Tóm lại, với Lăng Vi, đêm nay dài đằng đẵng, mà với Viêm Bá Nghị, thì nhanh như tia chớp, anh vẫn chưa thưởng thức đủ hương vị đó đâu.

Sáng sớm, tiếng gõ cửa cóc cóc cóc vang lên bên ngoài, nhắc nhở hai người lớn trong phòng, bên ngoài còn có một cục cưng đáng yêu không ai quan tâm. Viêm Bá Nghị bị kêu dậy trước nhất, anh vẫn chưa mở mắt ra, đã thò tay lần mò Lăng Vi.

“Daddy, ba với mami trốn vô trong đó, cục cưng không tìm được hai người, có phải trốn trong phòng làm chuyện gì không thể để cho người ta thấy không, hả? Daddy, daddy, daddy? Mami, mami, mami?” Lăng Dịch Sâm lấy cái chân ngắn của mình đá cửa, tiếng trước lại vang hơn tiếng sau.

Viêm Bá Nghị ngồi dậy nhìn Lăng Vi một cái, ngủ say thật đấy, đến giờ vẫn chưa dậy, sáng sớm Dịch Dịch ồm ồm như thế, nếu như lầu trên lầu dưới có người thì đều bị kêu dậy từ sớm hết rồi.

Mặc đồ vào xong, Viêm Bá Nghị đi đến bên cửa, mở cửa ra liền nhìn thấy dáng vẻ con trai đang thờ hồng hộc, mà rất khó chịu nữa.

“Hai người bỏ con lại, lên lút ra đây ngủ cùng nhau hả? Vậy con làm sao bây giờ? Con sợ lắm đó, hu hu hu hu.” Nói xong còn có nước mắt chảy xuống ào ào.

Viêm Bá Nghị bế con trai lên, đóng cửa phòng, đi ra sân ngoài phòng khách ngồi xuống. Đỗ Lăng Dịch Sâm: “Dịch Dịch, chẳng lẽ con không muốn có em trai hoặc là em gái nữa sao?”

Lăng Dịch Sâm ngừng khóc, ờ được rồi, thực ra cậu không phải đau lòng, đây là kỹ thuật diễn, kỹ thuật diễn thôi, không sai đâu.

“Daddy, ba nói ba với mami lên lút đi ngủ riêng là vì muốn có em trai hoặc em gái ả?” Lăng Dịch Sâm lau lau nước mắt.”

Viêm Bá Nghị gật đầu, vì đồ con trai vui, lấy đi động ra chuẩn bị gọi điện đặt một bữa ăn hoành tráng.

“Dịch Dịch, con muốn ăn một bữa ngon không?” Viêm Bá Nghị hỏi.

Lăng Dịch Sâm gật đầu, cười tươi, chút nữa sẽ được ăn bữa ngon, vui quá đi.

“Dịch Dịch, con có muốn mùa đông cũng có thể ăn kem không?” Viêm Bá Nghị bắt đầu thể tấn công bằng viên đạn bọc đường.

Lăng Dịch Sâm lại gật đầu, được rồi, tuy cậu đã phát hiện daddy lấy kẹo ra dụ dỗ, nhưng hết cách, cậu cứ muốn ăn đó, muốn thì nói ra, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Chương 81 (2)

Lúc Lăng Vi thức dậy thì mặt trời đã lên cao, cô xoa xoa cái eo đau nhức, cắn răng nghiêng lợi nhìn sang Viêm Bá Nghị ngồi chờ ở bên cạnh.

“Vi Vi, em dậy rồi hả, đói không, anh với Dịch Dịch có mang chút đồ ăn về cho em nè.” Viêm Bá Nghị cười đến dịu dàng, ăn no rồi thì tới chuyện “hạnh phúc”, tới nay anh vẫn còn muốn nữa nha.

Lăng Vi nhếch nhếch khóe miệng, ngồi dậy thì phát hiện mình vẫn đang trần truồng, tức thì lại nằm xuống, mở miệng nói: “Viêm Bá Nghị, anh vô sỉ, anh hèn hạ, anh thật là quá đáng.”

Viêm Bá Nghị tưởng Lăng Vi hỏi hận, thoáng chốc nụ cười trên mặt cứng lại. Chân mày nhú chặt, không biết nên nói gì cho phải.

Lăng Vi nhìn thấy dáng vẻ đó của anh, phì cười.

“Lúc này anh nói gì với Dịch Dịch ở ngoài hả?” Tiếng nói chuyện lớn như vậy, ồn đến nỗi làm cô thức luôn.

Viêm Bá Nghị nhìn thấy rặng mây đỏ trên mặt Lăng Vi, mới nhận ra vừa rồi là Vi Vi xấu hổ. Nghĩ như thế, anh vươn tay ra, sờ lên hai chỗ tròn tròn kia.

Lăng Vi kéo tay của Viêm Bá Nghị qua, há miệng cắn, nghe thấy Viêm Bá Nghị đau đớn khê hít vào, cô lập tức buông tay ra.

“Đau hả?” Không để ý tấm chăn trên vai mình đã tuột xuống, Lăng Vi nhìn cánh tay của Viêm Bá Nghị xoa nhẹ hai cái.

Viêm Bá Nghị lắc đầu, trái cổ rung động. Do dự hai giây mới lên tiếng: “Vi Vi, có thể thương lượng với em chút chuyện không?”

Lăng Vi lấy quần áo tự lo cho mình mà mặc vào, gật đầu, ý bảo Viêm Bá Nghị nói.

Thấy Vi Vi có ý cho phép, Viêm Bá Nghị mới cho mình thêm can đảm, hắng giọng rồi mới nói: “Sau này mỗi ngày anh đều muốn ở chung một phòng với em.” Hàm ý bên trong em tự nghĩ đi.

Sau khi Lăng Vi mặc xong áo lót, ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt của Viêm Bá Nghị, phát hiện trong mắt anh chứa đầy vẻ mong đợi, không nghĩ nhiều liền gật đầu.

Nếu như cô có thể nghĩ đến ẩn ý về phương diện kia của Viêm Bá Nghị, thì chắc chắn cô sẽ không đồng ý thoải mái như vậy, đợi đến khi cô cảm nhận được sự mạnh mẽ của Viêm Bá Nghị, không thể không chấp nhận, thì đã muộn rồi.

“Cốc cốc cốc. Mami, daddy lại ngủ nữa rồi hả, có tìm thêm em trai với em gái cho con không vậy? Mami mở cửa đi, cốc cốc cốc.” Lăng Dịch Sâm ở ngoài lại gõ cửa, đã sắp trưa rồi đó, sao mami còn chưa xuất hiện nữa, chẳng lẽ đã đi sinh bé cưng rồi ư? Nghĩ như vậy, trong lòng Lăng Dịch Sâm vẫn có chút khó nói nên lời.

Sau khi Lăng Vi mặc quần áo xong, hung hăng liếc Viêm Bá Nghị một cái mới đi đến trước cửa, mở cửa phòng ra, thấy cậu con trai nhà mình không biết từ khi nào đã khiêng một chiếc ghế nhỏ ngồi ngoài cửa ăn đồ ăn vặt, còn vừa ăn vừa gõ cửa nữa.

Thấy Lăng Vi ở trong đã đi ra, Lăng Dịch Sâm lập tức nói: “Mami, rốt cuộc mẹ cũng ra rồi, suýt chút nữa là con trai của mẹ bị đói chết rồi đó mẹ biết không?”

Viêm Bá Nghị cũng đi ra, đứng sau Lăng Vi, nhìn cậu nhóc ngồi bất chéo đôi chân mập mạp ngăn ngụt, vừa ăn khoai tây vừa bày tỏ sự bất mãn của mình, anh nắm tay Lăng Vi, vòng qua Lăng Dịch Sâm đi ra ngoài.

“Daddy, ba thật là đù rồi đó nha, lên giường không nhận nợ, xuống giường không nhận phòng mà.” Mất mặt bên chỗ mami, vậy thì nhất định phải tìm lại từ chỗ daddy mới được.

Lăng Vi và Viêm Bá Nghị đi thẳng vào phòng khách, ai cũng không để ý đến cục cưng họ Lăng đang tỏ vẻ đáng yêu, Viêm Bá Nghị chỉ nhú mày một cái, cũng không quan tâm con trai nói gì, dù sao anh đã đạt được mục đích của mình rồi, cái đó mới quan trọng.

Lúc Lăng Vi đi tắm rửa, Viêm Bá Nghị bỏ đồ ăn mang về vào lò vi sóng để làm nóng, lúc bùng ra thì Lăng Vi đã ngồi chờ trên bàn ăn rồi.

Nhìn Lăng Vi ăn như hổ đói, vẻ mặt Viêm Bá Nghị đầy dịu dàng, nhớ lại chuyện tốt đẹp tối qua, trong lòng anh đặc biệt thỏa mãn.

Vi Vi đã chấp nhận anh, rốt cuộc Viêm Bá Nghị anh cũng đã bước vào trái tim của người phụ nữ này rồi.

Thấy Viêm Bá Nghị đang ngẩn ra, Lăng Vi giơ tay vẫy vẫy trước mắt anh, đợi sau khi Viêm Bá Nghị hoàn hồn lại, cô nuốt đồ ăn trong miệng xuống, nói: “Mấy người đến tìm em tối hôm qua không biết là ai, có khi nào sau này lại đến nữa không, em lo cho Dịch Dịch.”

Viêm Bá Nghị lắc đầu: “Không đâu, anh đã cho thuộc hạ đến bên này lặng lẽ canh giữ rồi, nếu như có người đến nữa, thì tuyệt đối có tới không có về.”

“Mami, mẹ lo lắng cho con gì thế? Mẹ có daddy rồi còn biết lo lắng đến con nữa á?” Lúc này Lăng Dịch Sâm bình bịch chạy tới, cái miệng lác lư ngồi xuống trước mặt Lăng Vi, hỏi với giọng điệu ngây ngô.

Sau khi Lăng Vi uống hết chén canh, lau miệng rồi mới nhìn sang Lăng Dịch Sâm, nói: “Con trai, hôm nay mami còn chút việc chưa làm xong, con với daddy chơi ở phòng khách, hoặc là bảo daddy dắt con ra ngoài đi dạo nhé, mami vào phòng sách trước.” Nói xong rồi quay đầu đi, để lại đồ thừa trên bàn cơm cho Viêm Bá Nghị xử lý.

“Daddy, mami bắt nạt ba phải không? Làm một người phụ nữ gia đình, mà mẹ lại không biết dọn chén đĩa, không sao, con giúp ba.” Nói xong, Lăng Dịch Sâm liền cầm một đôi đũa chạy vào phòng bếp.

Viêm Bá Nghị dở khóc dở cười, anh muốn kêu con trai lại, hướng đó không phải đi vào phòng bếp đâu, chẳng lẽ muốn rửa đĩa trong bồn cầu?

Đột nhiên như nghĩ đến gì đó, Lăng Dịch Sâm dừng chân lại, xoay người lại nhìn daddy nhà mình một cái: “Daddy, sao ba không vào đây?”

Viêm Bá Nghị nhếch nhếch khóe miệng nói: “Dịch Dịch, con xác định là muốn vào căn phòng đó để rửa chén hả?” Ặc, con trai ới, đó là phòng vệ sinh,

phòng vệ sinh nha.

“Phải à, lần trước đến nhà Bảo Gia Lệ, mẹ bạn ấy không có ở nhà, bạn ấy cũng rửa trong bồn cầu đó. Con thông minh lắm phải không, học một cái là biết liền.”

Viêm Bá Nghị không biết nên cười hay là nên thế nào đây, anh chỉ cảm thấy cả người đều không ổn. Chắc là con trai đang trêu mình thôi, chẳng phải bình thường rất khôn ngoan đó sao?

“Thế nên, daddy muốn con vô bồn cầu rửa chén, hay là muốn dắt con đi siêu thị mua kem?” Lăng Dịch Sâm nhìn đáng vẻ bị sét đánh đến ngoài khét trong sống của daddy, có chút không đành lòng, nhưng vẫn nói ra mục đích của mình.

Viêm Bá Nghị ho một tiếng, nhìn đôi đũa trong tay Dịch Dịch một cái, bật cười.

“Bảo Gia Lệ là ai thế? Thật sự rửa chén đũa trong bồn cầu hả?” Vấn đề này anh vẫn nên hỏi một chút, dù sao đũa bé ngược đãi tâm hồn như thế không phải nhà nào cũng có đâu.

Lăng Dịch Sâm lúc đầu không định nói nhiều thêm nữa, chạy tới kéo tay Viêm Bá Nghị muốn đi ra ngoài, Viêm Bá Nghị chỉ có thể đi theo, dắt thẳng nhóc con tham ăn này đi siêu thị mua kem. Sao mà anh nhớ hôm qua lúc đi siêu thị đã mua cho Dịch Dịch rất nhiều rất nhiều đồ ăn vặt rồi mà?

Ngày đầu thầu đã đến, sáng sớm Lăng Vi đã đến công ty, thấy Ngô Mỹ Mỹ đứng chờ cô ở phòng làm việc, cảm thán trong lòng, vậy mà còn đến sớm hơn mình nữa.

“Tổng giám đốc Lăng, bản vẽ thiết kế đều chuẩn bị xong hết rồi.” Ngô Mỹ Mỹ mỉm cười đưa giấy vẽ trong cho Lăng Vi.

Lăng Vi nhận lấy, xem mấy tờ, phát hiện là những kiểu cô cần, chỉ là có một vài chỗ cần phải chỉnh sửa, sửa bản vẽ của Ngô Mỹ Mỹ ngay trước mặt cô ấy thì có chút không tôn trọng người ta. Lăng Vi mỉm cười trả lại bản vẽ thiết kế cho Ngô Mỹ Mỹ, lần này cứ dùng cái của Ngô Mỹ Mỹ cũng được.

Lăng Vi dắt Ngô Mỹ Mỹ đi về phía thang máy. Vừa đi vừa hỏi: “Cô biết chuyện tập đoàn Thượng Lạc cũng đấu thầu chứ?”

Ngô Mỹ Mỹ gật đầu, nói: “Tuy Vu Na là chị họ của em, nhưng em không có lý do gì thuyết phục chị ấy nhường chúng ta một chút, nhưng, lúc em chờ chị đến, có một cô thư ký của tập đoàn Thượng Lạc vội vã tới tìm chị, nói là có việc gấp.”

Thư ký tìm cô, chuyện gấp? Lăng Vi suy nghĩ một chút, cảm thấy không có khả năng lắm. Cô đã không có quan hệ gì với tập đoàn Thượng Lạc nữa, cô đã chủ động từ chức rồi, có thể nhìn ra là Vu Na rất ghét cô, bây giờ lại đến đây tìm mình làm gì?

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu, Lăng Vi lại nhìn sang Ngô Mỹ Mỹ nói: “Cô ta nói rõ thân phận không hay là từ đâu mà nhìn ra được?” Thời khắc máu chột, cô phải cẩn thận một chút.

“Là do em nhìn ra, em từng đến tập đoàn Thượng Lạc tìm chị họ, đã từng nhìn thấy cô ta.” Ngô Mỹ Mỹ đi theo Lăng Vi vào thang máy, nói tiếp.

Lăng Vi không định tiếp tục đề tài này, cúi đầu nhìn cái hộp đựng thành phẩm trong túi xách. Cô muốn sắp xếp lại manh mối, hi vọng lần đấu thầu này có thể thành công, làm vang danh tiếng của công ty thiết kế trang sức Thái Đạt. Nhưng người nước ngoài không dễ đối phó vậy đâu, lực lượng như vậy chưa đủ vào đâu cả.

Ngô Mỹ Mỹ cũng nhìn ra được ý của Lăng Vi, sau khi hai người đi ra thang máy, ngồi lên xe liền chạy thẳng đến hội trường chính. Vẫn chưa đến nơi thì nhận được một cuộc điện thoại từ số lạ.

“Alo, tổng giám sát Monica à?” Giọng nói ở đầu bên kia điện thoại hơi gấp gáp, Lăng Vi nghe ra được người gọi điện là ai, thư ký Tiểu Tô của tập đoàn Thượng Lạc.

Lăng Vi lái xe bằng một tay, đeo tai nghe bluetooth vào. “Là thư ký Tiểu Tô à? Gọi điện đến có việc gì không?”

“Tổng giám sát Monica, chị có thể về tập đoàn Thượng Lạc làm việc được không ạ? Hôm nay là ngày đấu thầu, trợ lý Sở nói nếu tôi có thể mời chị về, thì tôi không cần phải rời cương vị công tác nữa.” Tuy lời nói của thư ký Tiểu Tô rất thẳng thắn, nhưng không hề đường đột.

Lăng Vi nhìn chằm chằm tình hình của con đường phía trước, từ chối khéo: “Thư ký Tô, cô nói với trợ lý Sở một tiếng, ý tốt của anh ấy tôi nhận, thực tình là đạo bất đồng bất tương vi mưu.”

Đầu bên kia điện thoại ‘A’ một tiếng, dường như không ngờ Lăng Vi sẽ từ chối, sững sốt hai giây, quay qua nói với giọng nức nở: “Tổng giám sát Monica, tổng giám đốc Vu Na muốn đuổi việc tôi, trợ lý Sở nói cho tôi một cơ hội, chị về đây thì anh ấy sẽ để tôi ở lại, chị giúp tôi với, tôi, tôi không muốn rời khỏi tập đoàn Thượng Lạc.”

Còn có điều kiện này à? Lăng Vi nhủ mảy: “Bây giờ tôi còn có việc gấp, buổi chiều gọi điện nói tiếp nhé, tập đoàn Thượng Lạc thì tôi sẽ không về đâu, nếu như cô muốn tìm công việc, thì tôi cũng có thể đề cử một chỗ cho cô.” Nhân viên tốt như vậy, Vu Na nói đuổi là đuổi. Được thôi, tập đoàn Thượng Lạc không cần, Thái Đạt bên này cần, đến lúc đó tức chết à Vu Na kia.

Không biết từ lúc nào, Lăng Vi cũng có thái độ đối địch với Vu Na, có lẽ là giác quan thứ sáu của phụ nữ, cô luôn cảm thấy người phụ nữ Vu Na này có chút nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Chương 81 (3)

Editor: miemei

“Nếu hôm nay có thể thành công, đoán chừng mặt của chị họ em sẽ bị tức đến tái hết luôn.” Ngô Mỹ Mỹ ngồi bên ghế phụ lái, thấp giọng nói.

Lăng Vi gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. Lần đầu thầu này, cô biết à Vu Na kia nhất định sẽ ôm ý nghĩ chắc chắn giành được, sẽ không coi nhà thiết kế như cô ra gì, cái cô chơi chính là đánh bất ngờ đấy.

Đến hội trường đấu thầu của Cartier, Lăng Vi vừa vào cửa đã nhìn thấy Vu Na ngồi ở hàng ghế đầu tiên, cô đổi hướng, đi ra sau.

Người phụ nữ tên Vu Na này, giống như một đóa hoa hồng đại đầy gai vậy, vẫn là đừng chọc vào thì tốt hơn, dù sao ở đây cũng không thích hợp.

Cô muốn tránh đi, nhưng Vu Na đã nhìn thấy rồi. Từ khi Lăng Vi vừa bước vào cửa, khóe mắt của Vu Na đã lướt qua cô rồi.

“Ôi, đây chẳng phải là cô Monica sao, hôm nay cũng đến tham gia đấu thầu hả?” Giọng nói của Vu Na rất chói tai, Lăng Vi dừng bước, mỉm cười quay đầu lại, không hề để ý đến việc Vu Na có tình vạch trần cô là nhà thiết kế Monica. Mỉm cười nói: “Không ngờ tổng giám đốc Vu cũng ở đây, quý công ty cũng giống những công ty nhỏ như chúng tôi, cùng tham gia đấu thầu à?”

Vu Na cảm thấy mỗi lần gặp Lăng Vi đều có nỗi xúc động muốn cắn người, mỗi một lần tính kế với Lăng Vi, lại thất bại một lần lại một lần, cô ta hận không thể khiến Lăng Vi lập tức biến mất khỏi thế giới này. Cô ta không có được tình yêu của Viêm Bá Nghị, cũng không thể để cho Lăng Vi chiếm được.

Lăng Vi thấy Vu Na đứng lên, vẻ mặt ngoài cười trong không cười, cô cũng nhếch một nụ cười lên, chậm rãi đi đến trước mặt Vu Na, vừa giơ tay ra, lại rút về.

Vu Na chán ghét trừng Lăng Vi một cái, tay của cô ta vốn để nghiêng, cô ta muốn khiến cho Lăng Vi mất mặt, nào ngờ Lăng Vi lại chơi chiêu này, giống như có ý rất ghét cô ta vậy, tay đã vươn ra vẫn có thể rút về.

“Tổng giám đốc Vu, tôi không quấy rầy chị nữa, vẫn còn vài thứ phải chuẩn bị, công ty nhỏ mà, việc gì cũng phải tự làm, không so được với tập đoàn lớn như chị.” Nói xong, cũng mặc kệ người xung quanh nhìn như thế nào, Lăng Vi xoay người đi mất, từ đầu đến cuối cũng không cho Vu Na một vẻ mặt tốt lành.

Tức thì Vu Na cảm thấy rất mất mặt, may mà Sở Dự từ bên ngoài đi vào, đến bên cạnh cô ta, bắt đầu nói kết quả bàn bạc với bên cung ứng.

Nghĩ đến chuyện sắp xảy ra tiếp theo, khóe miệng của Vu Na khê cong lên, Lăng Vi, chúng ta cứ mãi mãi mong chờ đi. Hôm nay là thời cơ tốt để hủy diệt cô đấy!

Lăng Vi mang theo Ngô Mỹ Mỹ ngồi vào chỗ ở hàng thứ ba bên trái, trên những chiếc ghế này không hề dán tên công ty, tất cả mọi người đều có thể tự chọn ngồi ở đâu. Hơn nữa, trong quá trình đấu thầu cũng sẽ không bắt cứ đồ ăn thức uống nào, một khi đến đây, thì chỉ có thể đợi kết quả ra.

Đối với những doanh nghiệp đến trễ, thật xin lỗi, sau này cũng không có tư cách tham dự đấu thầu nữa.

Lăng Vi nhìn lướt quanh một vòng, sảnh hội nghị này không lớn lắm, mặc dù đã chật kín người, nhưng trình tự rất mạch lạc, trong đại sảnh chỉ có vài nhân viên của công ty Cartier, đứng ở đó trả lời các câu hỏi của mọi người, cho đến khi hội nghị bắt đầu, quản lý cấp cao của Cartier đi vào mới thôi.

“Tổng giám đốc Lăng, chị có cảm thấy cái ông người Pháp trên sân khấu kia vẫn luôn nhìn chị chăm chăm không?” Ngô Mỹ Mỹ nhìn không được lòng tò mò, kê vào tai Lăng Vi, nói nhỏ.

Lăng Vi vừa ngẩng đầu lên liền đối diện với ánh mắt của người phụ trách kia, đánh giá người kia từ trên xuống dưới, không cảm thấy có vấn đề gì cả.

Quay đầu qua nhìn Ngô Mỹ Mỹ, nhỏ giọng nói: “Đây là người phụ trách của công ty chi nhánh ở thành phố Liêu, lần trước lúc tôi điều tra tư liệu có tìm hiểu qua, mắt của ông ấy có chút vấn đề, cô nhìn nhầm rồi.”

Ngô Mỹ Mỹ im lặng, mắt có vấn đề ư? Vậy thì có vấn đề thế nào, mới có thể khiến cho ánh mắt của gã đó nhuộm đầy nét dâm dăng như vậy chứ, đặc biệt là, lúc nhìn Lăng Vi, thiếu chút nữa là chảy nước miếng ra rồi.

Người phụ trách đó luôn miệng hô ba ba la nói gì đó, tiếng Pháp kèm theo tiếng Trung, nghe đến nỗi Lăng Vi phiền lòng không thôi. Cô cúi đầu nhìn tin nhắn trên di động, nghe thấy câu “Cám ơn mọi người”, sau đó mới ngẩng đầu lên lại.

Đợi đến khi các công ty đều giao tài liệu đấu thầu của mình cho người phụ trách công t Cartier, người phụ trách nhận tài liệu xong thì trở vào sau sân khấu.

Lăng Vi và người đại diện của tất cả công ty đều sốt ruột chờ đợi.

“Chị Vi, chị thấy chúng ta có được không?” Ngô Mỹ Mỹ nhìn phía trước, nhỏ giọng hỏi.

Lăng Vi gật đầu, quay qua kéo cổ tay của Ngô Mỹ Mỹ chỉ về đằng trước nói: “Cơ hội thắng của tập đoàn Thượng Lạc lớn nhất, xem về mặt của Vu Na và Sở Dự thì biết, có thể bọn họ đã liên hệ được, nếu đã bắt được thóp của người phụ trách kia, có lẽ, còn có những chuyện không thể nói người khác biết nữa, tỷ lệ thắng của những công ty nhỏ như chúng ta là cực kỳ nhỏ.”

Ngô Mỹ Mỹ nấp máy môi: “Nếu đã biết đến đây cũng không thắng được, tại sao còn đến tham gia đấu thầu ạ?”

Lăng Vi mỉm cười không trả lời, không thử thì làm sao biết được? Cô cũng hi vọng tập đoàn Thượng Lạc làm như thế, đến lúc đó..... cô cũng đạt được mục đích rồi.

Hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, người đàn ông người Pháp kia lên sân khấu, đứng trên sân khấu vẫn cầm hai túi hồ sơ xem một lần lại một lần. Đường như đang so sánh gì đó, có vẻ như rất lưỡng lự.

Những người bên dưới bắt đầu nhỏ giọng bàn tán, lúc này còn chưa công bố kết quả, rốt cuộc là chuyện gì thế? Xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn ư?

Chân mày của người phụ trách kia nhíu chặt, so sánh một lúc lâu, mới áy này nhìn về phía mọi người, nói: “Thật xin lỗi, lần cạnh tranh đấu thầu này không có kết quả, bởi vì có hai công ty có cùng bản vẽ thiết kế, chúng tôi quyết định hủy bỏ hoạt động đấu thầu lần này, bây giờ, ở trước mặt mọi người, hi vọng hai công ty này có thể giải thích tài liệu và phương án đấu thầu của các vị, chủ yếu là bản vẽ thiết kế, chúng tôi thật sự không hiểu, đại hội đấu thầu của Cartier lại có thể xuất hiện tình trạng này.” Gã đàn ông người Pháp dừng lại một chút, nhìn sang Vu Na, mỉm cười nói: “Hi vọng tập đoàn Thượng Lạc và công ty thiết kế trang sức Thái Đạt, có thể cho Cartier và đại biểu của các công ty ngồi đây một lời giải thích.”

Người phụ trách chi nhánh của Cartier ở thành phố Liêu nói như thế, những người trong phòng đều hiểu. Xem ra tập đoàn Thượng Lạc và công ty thiết kế trang sức Thái Đạt, có một bên sao chép bản vẽ rồi.

Bầu không khí trong sảnh hội nghị có chút cảm giác gò bó nói không nên lời, tất cả mọi người im lặng nhìn về phía Vu Na của tập đoàn Thượng Lạc và Lăng Vi của Thái Đạt. Mọi người đều rất lịch sự, không châu đầu ghé tai vào nhau. Có một số người thì không dám, tập đoàn Thượng Lạc cũng coi như là ông chủ phát tài của công ty bọn họ, có một số người thì im lặng xem kịch thôi. Những công ty từng bị Thượng Lạc chen ép thì hi vọng Thượng Lạc tiêu đời, nhưng những công ty phụ thuộc vào tập đoàn Thượng Lạc, lại hi vọng lần này Thái Đạt bị dính phốt, bên ngoài còn có rất nhiều phóng viên, một khi có một bên bị người phụ trách của Cartier xác định là sao chép, vậy thì ngại quá, cũng đừng mong tiếp tục lấn lộn ở thành phố Liêu này nữa.

“Tổng giám đốc Lăng, không phải em, em, em không có đưa bản vẽ cho chị họ xem.” Ngô Mỹ Mỹ cuống quýt giải thích. Cô ấy thật sự không có đưa bản vẽ thiết kế của mình cho Vu Na xem.

Lăng Vi vẫn giữ nụ cười mỉm trên môi, nhìn lướt qua ánh mắt của những người xung quanh tập trung qua đây, trong lòng hiểu rõ, chuyện này rất rõ ràng, chắc chắn không thể nào không liên quan đến Vu Na.

Trên sân khấu, người phụ trách vẫn đang nói gì đó, Lăng Vi cúi đầu suy nghĩ, mãi cho đến khi người phụ trách lại gọi tên công ty một lần nữa, mới ngẩng đầu lên.

Ngô Mỹ Mỹ căng thẳng đến mức lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, cô ấy không biết tại sao bản vẽ của cô ấy lại giống bản vẽ của Vu Na y như đúc, bây giờ không biết phải làm sao. Cô ấy quay đầu qua nhìn Lăng Vi, phát hiện nụ cười trên mặt Lăng Vi vô cùng rạng rỡ, trái tim hoảng loạn của Ngô Mỹ Mỹ, dần dần, dần dần bình tĩnh lại.

Lăng Vi ngẩng đầu nhìn lên sân khấu, Vu Na đang đứng ở đó nhìn cô khinh bỉ, phảng phất như đã nắm bắt tất cả mọi thứ trong lòng bàn tay. Lăng Vi cũng đứng lên, mắt đối mắt với Vu Na, từ từ đi lên sân khấu.

Gã đàn ông người Pháp đứng giữa Vu Na và Lăng Vi, cầm micro nhìn bên trái rồi nhìn bên phải, rồi mới xỏ ra một câu tiếng Trung mọi người có thể hiểu được: “Mọi người phụ trách của hai công ty giải thích một chút.”

Ngô Mỹ Mỹ ở dưới sân khấu như ngồi trên bàn chông, thăm hận người phụ trách của Cartier quá cố chấp, không biết tùy cơ ứng biến, không nể mặt một chút nào cả.

Đây chính là kiểu doanh nghiệp nước ngoài mà Lăng Vi hiểu rõ, cũng không phải cô chưa từng làm trong Cartier, đương nhiên biết một chút chế độ trong công ty của họ, bây giờ cô không vội giải thích điều gì, ngược lại rất muốn xem Vu Na muốn làm gì.

“Cô này chính là cô Monica nhà thiết kế trang sức nổi danh đấy, sức ảnh hưởng ở nước ngoài khá lớn, các vị đồng nghiệp nhất định đều biết rất rõ.” Vu Na đã lên tiếng trước rồi.

Lăng Vi đứng một bên, nhìn những người đại diện các công ty ngồi ở phía dưới, rất nhiều người đều gật đầu, nụ cười trên mặt cô từ từ nhạt đi.

Vu Na nói tiếp: “Mấy ngày trước trợ lý đặc biệt của công ty chúng ta đã tốn hết tâm tư mời cô Monica đến công ty làm tổng giám sát thiết kế, chuyên

phụ trách về công việc đầu thầu Cartier, không ngờ, cô ta mới nhận chức không đến một ngày, đã vội vàng từ chức, không biết có phải là vì đã trộm bản vẽ của chúng tôi rồi, muốn bán cho công ty khác hay không, lúc đó chúng tôi không có kiểm tra những vật phẩm mà cô Monica mang đi.”

Vưu Na dứt lời, bên dưới liền xôn xao, móng tay của Ngô Mỹ Mỹ cắm vào lòng bàn tay, cô ấy thực sự không ngờ chị họ lại chơi trò này, rõ ràng là.....

“Ha ha ha, hay, nói hay lắm.” Lãng Vi vỗ tay khen hay, Vưu Na nói đến vui vẻ như vậy, để xem chút nữa cô ta té thảm như thế nào đi.

Trong mắt của gã đàn ông người Pháp kia cũng lóe lên tia sáng, trước đó ông ta đã nhận được lợi ích từ tập đoàn Thượng Lạc, nghĩ rằng trước khi về hưu muốn vợ vét một khoản, vậy thì có thể về Pháp dưỡng lão rồi, thành bại ngay trong lúc này.

Lãng Vi cười nhạt, nhìn quanh một vòng tất cả mọi người trong đại sảnh, xoay người hỏi Vưu Na, vô cùng khí phách nói: “Vậy, quý công ty muốn mời tôi trở về là vì nguyên nhân gì?” Nói xong, lấy di động ra, phát lại phần ghi âm cuộc gọi đến của thư ký Tiểu Tô.

Nghe nội dung ghi âm, ánh mắt sắc bén của Vưu Na nhìn xuống Sở Dự ở dưới sân khấu, hận không thể nuốt sống anh ta. Cô ta không ngờ Sở Dự lại bảo thư ký Tiểu Tô đi tìm Lãng Vi về, như vậy cô ta nói Lãng Vi mang bản thiết kế đi là không có đủ chứng cứ, khụ, thực ra bản thân cô ta cũng đâu có chứng cứ gì, chỉ dựa vào quyền thế và thực lực của tập đoàn Thượng Lạc muốn làm cho những công ty bên dưới ép Thái Đạt thừa nhận bọn họ đã sao chép bản vẽ thiết kế thôi.

Chuyện thiết thời này Lãng Vi sẽ không chịu nuốt, cô mặc kệ Vưu Na sao chép bản thiết kế của Ngô Mỹ Mỹ từ lúc nào, bây giờ cô chỉ muốn tát vào mặt Vưu Na, để cô ta mất hết mặt mũi.

“Cái này không thể nói rõ được điều gì, có thể trợ lý Sở biết cô đã trộm bản vẽ đi, muốn mời cô về, bây giờ vấn đề cần nói là bản thiết kế của công ty chúng tôi bị cô sao chép, chứ không phải là chuyện một nhân viên đã bị đuổi việc gọi điện cho cô.” Lúc Vưu Na nói đến trộm bản vẽ, đáng về vô cùng mạnh mẽ khiến cho rất nhiều người tin tưởng tập đoàn Thượng Lạc sẽ không làm chuyện như vậy.

Lãng Vi im lặng, biểu hiện của cô làm cho những người bên dưới sân khấu cảm thấy cô đang chột dạ.

Lúc này không biết từ đâu nhảy ra một người, đứng lên hét với Lãng Vi: “Thừa nhận đi, chuyện đã rõ ràng như vậy rồi, cái danh hiệu nhà thiết kế nổi tiếng này có được cũng có chút mờ ám phải không, doanh nghiệp lớn như tập đoàn Thượng Lạc, sao lại sao chép công ty nhỏ không chút tiếng tăm như mấy người chứ?”

“Đúng đó, đúng đó, thừa nhận đi.” Bên dưới bắt đầu có người hô hào lên, đây đều là những công ty từng nhận được lợi ích từ tập đoàn Thượng Lạc, bọn họ cũng có chút ý đối địch với công ty thiết kế trang sức Thái Đạt, nếu như bản vẽ thật sự là của Thái Đạt, vậy thì những công ty như bọn họ càng không có ngày nổi danh, nhất định phải để cho Thượng Lạc đập Thái Đạt xuống gót chân, thì mấy công ty nhỏ của bọn họ vẫn có thể thuận lợi bò lên.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Chương 82 – Nếu cô đã không sợ mất mặt, vậy thì tôi sẽ tiếp đến cùng

Editor: miemei

Lãng Vi nhìn lướt qua bên dưới sân khấu một lần nữa, rồi lại quay qua nhìn người phụ trách của Cartier ở thành phố Liêu, lấy ra một cái hộp ở trong túi, giờ lên cao.

“Đây là thành phẩm điêu khắc dựa trên bản thiết kế, nếu các người đã nói bản thiết kế của Thái Đạt chúng tôi là sao chép, vậy được thôi, gọi nhà giám định trang sức của Cartier ra đây, tìm thêm một chuyên viên phân tích đồ giả, chia ra kiểm tra một chút xem thời gian điêu khắc ra thành phẩm này, còn có thời gian hoàn thành của hai bản thiết kế nữa.”

Vừa nói thế, tiếng nói bên dưới dần dần nhỏ xuống. Nụ cười trên mặt Vưu Na biến mất. Cô ta xoay người bước một bước đến trước mặt Lãng Vi, nói bằng giọng cực nhỏ: “Lãng Vi, cô muốn đấu với tôi? Cô còn non lắm, cô muốn gãy vò, thì tôi để cho cô gãy vò đấy, ngã đến tan xương nát thịt mới hay.”

Lãng Vi cười giễu cợt: “Như nhau thôi, nếu cô đã không sợ mất mặt, vậy thì tôi sẽ tiếp đến cùng.”

Lần độ sức này, không chỉ là giữa tập đoàn Thượng Lạc và công ty thiết kế trang sức Thái Đạt, mà càng là giữa Vưu Na với Lãng Vi. Cô ta muốn làm cho Lãng Vi ra khỏi thành phố Liêu, không có chỗ đứng ở thành phố Liêu nữa, khiến cho cô vì mất hết danh tiếng mà không thể đến gần Viêm Bá Nghị nữa, chẳng phải bây giờ Viêm Bá Nghị biết Monica chính là Lãng Vi đó sao, được, cô ta muốn khiến cho danh tiếng của Lãng Vi xấu đi, biến thành một con chuột mọi người đều đuổi đánh, rồi lại nghĩ cách nói cho Viêm Bá Nghị biết, đây chính là người phụ nữ anh yêu, một người phụ nữ hoàn toàn không xứng ở bên cạnh Viêm Bá Nghị.

Gã đàn ông người Pháp thấy Vu Na gật đầu, xoay người đi gọi người đến. Ông ta làm người phụ trách ở thành phố Liêu này đã 5 năm rồi, nói là được thăng chức làm người phụ trách, thực ra là được phái xuống đây thôi. Tuy bất mãn với sự điều động của tổng công ty, nhưng cũng không dám phê bình kín đáo. Mất thấy sang năm là có thể xin nghỉ hưu rồi, cuộc mua bán đưa đến tận cửa thế này, không vơ một khoản vẫn cứ có chút không cam tâm, cho nên cũng đồng ý phối hợp với Vu Na.

Lăng Vi không cảm xúc nhìn Vu Na và người phụ trách trao đổi ánh mắt, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, đã đến trưa rồi, trông điệu này vẫn phải mất một lúc nữa mới có thể rời khỏi.

Nói đến cũng thật khéo, sau khi người phụ trách đi ra, một người đi theo phía sau thì Lăng Vi có quen biết. Người nọ nhìn thấy cô cũng rất ngạc nhiên. Còn chưa đợi người phụ trách nói gì, thì đã vội vã chạy qua chào hỏi.

“Ôi trời ơi, xem tôi gặp được ai này? Thế mà lại là Monica, wow, Monica cưng ơi, sao em lại ở đây? Ngày đầu tiên anh đến thành phố Liêu thì đã gặp được em rồi, thật là kì diệu quá đi.” Anh thanh niên người Pháp tóc dài muốn làm một cái lễ gặp mặt với Lăng Vi, Lăng Vi lui về sau một bước, thản nhiên nói: “Trường hợp thế này thì không cần thiết đâu, Myrons, rất vui khi gặp lại.” Lăng Vi mỉm cười nhìn anh chàng đẹp trai người Pháp.

Vu Na nhìn gã đàn ông người Pháp kia, ông ta nhún vai tỏ ý bất đắc dĩ, ông ta vốn muốn tìm nhà giám định đã móc nối trước đó, kết quả Myrons lại chạy ra. Tên này là nhà giám định tiếng tăm lẫy lừng của tổng công ty nha, ông ta không từ chối được.

“Lăng Vi, đừng tưởng tìm được một người quen thì có thể giúp gì được cho cô, sự thực cô sao chép không thể nào che giấu được đâu, tôi có thể kiện cô đấy, cô tin không?”

Lăng Vi lạnh lùng nhìn đáng vẻ hùng hổ hăm dọa của Vu Na, lắc đầu cười nói: “Cô muốn làm lớn chuyện này cũng được, tôi có thể báo cảnh sát, hai bản vẽ thiết kế, còn tìm không được dấu vết gì sao? Tôi đã thêm một số chỗ trên bản vẽ gốc đấy, cô không ngại tìm người đến giám định dấu vân tay chứ?” Lăng Vi không lùi bước một chút nào, cô chính là muốn nhìn Vu Na tự rước lấy nhục.

Chuyện bản vẽ bị sao chép có ba phân đoạn khả nghi, một là Ngô Mỹ Mỹ, cô ta có đưa cho Vu Na coi hay không, hoặc là tự tay vẽ hai bản. Thứ hai là nội bộ công ty có vấn đề, thứ ba là bị mô phỏng ngay hiện trường, cái này thì không có khả năng lắm, mô phỏng cũng cần rất nhiều thời gian.

Lăng Vi nhìn Ngô Mỹ Mỹ ở bên dưới, dường như vì căng thẳng quá độ mà cả người cô ta run lên, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên. Xem ra hơn phân nửa là sơ suất từ chỗ Ngô Mỹ Mỹ rồi.

Suy nghĩ một chút, cũng do cô tin tưởng người khác quá. Vu Na và Ngô Mỹ Mỹ là quan hệ chị em họ, mạnh hơn nhiều so với quan hệ người dưng như cô.

Vừa nghĩ như vậy, Vu Na lấy một cái thành phẩm ở trong túi ra, đưa cho Myrons, đầy tự tin nói: “Không ngờ cô lại sao chép cả thành phẩm của chúng tôi, hừ, thật là không biết xấu hổ. Mọi người xem một chút, đây là thành phẩm của công ty chúng tôi, ngài Myrons hãy giám định xem.”

Myrons nhận lấy, cầm đến bên bàn bắt đầu giám định, đột nhiên như nghĩ ra cái gì đó, quay đầu lại nhìn Lăng Vi một cái, nhắc nhở: “Monica, đưa cái của em qua đây luôn đi.”

Lăng Vi mở hộp ra, một luồng sáng màu xanh ngọc bích bắn ra, chớp nháy lên đôi mắt của Vu Na. Cô ta giờ tay muốn giật qua xem thử, Lăng Vi xoay người một cái làm cho Vu Na nhào vào khoảng không.

“Lăng Vi, cô lại..... cô lại.....” Khỏi ngọc phi thúy kia rất giá trị, ngọc là báu vật vô giá, đặt trong tay Lăng Vi, lại không thể đoán được giá cả, chỉ nhìn về bề ngoài thôi, đã trị giá hàng chục triệu rồi!

Lăng Vi đi đến trước mặt Myrons, lấy ngọc phi thúy đã thành phẩm đưa cho anh ta, nói: “Nhẹ tay nhẹ chân thôi, chính tay tôi làm, muốn bán với giá cao đấy.”

Ánh mắt của Myrons phát sáng, anh ta vốn không muốn đến thành phố Liêu, không biết tại sao tổng công ty lại phái anh ta qua đây, bây giờ anh ta thấy mình rất may mắn khi được điều đến thành phố Liêu, vậy mà lại có thể gặp được Monica, còn tự mình giám định thời gian điều khác của cô nữa, thật là kích động quá đi, quá tuyệt vời.

Myrons ngược mắt lên nhìn xuống dưới sân khấu, trong lòng chế giễu, “Cái đám đàn độn này, vậy mà lại không biết địa vị của Monica trên quốc tế, nghe theo người phụ nữ xấu xí kia nói Monica sao chép tác phẩm của công ty họ? Hừ, dùng được sao, Monica muốn thiết kế trang sức hoặc ngọc phi thúy cho Cartier còn cần phải tham gia đấu thầu ư? Cả một đám đàn độn.” Nghĩ như thế, Myrons lại quay đầu nhìn sang người phụ trách chỉ nhánh thành phố Liêu, hình như ông già đó cũng có vẻ chột dạ lắm.

Nhéch miệng, dùng dụng cụ tính vi bắt đầu giám định.

Người bên dưới sân khấu bắt đầu bàn tán, rốt cuộc Ngô Mỹ Mỹ ngồi không nổi nữa, cả người run rẩy, đứng lên, cất bước chân khó khăn đi lên sân khấu. Cô ta cảm thấy giúp chị họ thật là sai lầm, lúc chị họ dùng quan hệ tình thân để uy hiếp ép cô ta làm chuyện này, thì cô ta có cơ hội đổi ý, nhưng cô ta không làm vậy. Thậm chí cô ta không hề nghĩ tới Lăng Vi lại thật sự lấy bản thiết kế của cô ta để tham gia đấu thầu.

“Tổng, tổng giám đốc Lăng.” Tay của Ngô Mỹ Mỹ nắm chặt lại.

Lăng Vi thấy Ngô Mỹ Mỹ sắp đi đến trước mặt mình, thì đi lên trước một bước. Cô thật sự chưa từng nghi ngờ Ngô Mỹ Mỹ, cũng không nghĩ chuyện

đầu thâu Cartier phức tạp như thế, thậm chí cô còn không biết vì sao Vu Na lại căm thù mình như vậy nữa.

“Mỹ Mỹ, cô xuống dưới trước đi, đây là chuyện của Thái Đạt và Thượng Lạc, cũng là chuyện của tôi và tổng giám đốc Vu, không cần lo lắng quá.” Giọng điệu của Lăng Vi lạnh nhạt đi rất nhiều.

Ngô Mỹ Mỹ nom nóp lo sợ ngẩng đầu nhìn Lăng Vi một cái, không còn tìm được chút ấm áp nào trong mắt của cô nữa, nước mắt tràn mi.

“Tổng giám đốc Lăng, em, em sai rồi.....em”

Ngô Mỹ Mỹ muốn nói gì nữa, Vu Na đi lên trước kéo Ngô Mỹ Mỹ lại, nói với giọng cực nhỏ, chỉ đủ hai người nghe: “Em điên rồi hả? Nếu như em dám làm lộ ra, thì chị sẽ làm cho người nhà em không thể nào sống ở thành phố Liễu nữa. Lúc trước em đã đồng ý với chị rồi, bây giờ hối hận đã muộn, nếu như em còn nói thêm gì nữa, cẩn thận chị không nhận đứa em họ này đó.” Nói xong, mỉm cười đầy Ngô Mỹ Mỹ đi xuống sân khấu.

Lúc này Myrons đã giám định xong, trên mặt anh ta đầy ngạc nhiên vui mừng nhìn sang Lăng Vi, kích động hỏi: “Ồi đầu yêu ơi, rốt cuộc em làm thế nào mà được như vậy thế? Miếng thành phẩm này có bán không? Anh có thể ra giá thay công ty đó.”

Những người dưới sân khấu bắt đầu bàn tán xôn xao, đã có người đứng lên muốn rời khỏi rồi. Nhìn thấy người trên sân khấu không ai để ý bên dưới, người đứng lên kia liền đi ra ngoài.

Thấy có người dẫn đầu, đã đi đến ngoài cửa rồi, đại biểu của các công ty cũng đứng lên rời khỏi, bọn họ không cần thiết phải ở đây hát tuồng theo, nên làm gì thì đi làm cái đó là được rồi.

Lúc này người phụ trách của Cartier nhận được ánh mắt của Vu Na, bắt đầu nói: “Tạm thời mọi người khoan đi đã, xin hãy chờ kết quả, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người.”

Vừa hô lên như thế, có một số đại biểu vừa nhấc chân ra lại kéo về. Mấy người đã đi đến cửa sắp ra ngoài thì ngã ra tại chỗ. Đi cũng không được, mà lùi về lại cảm thấy mất mặt.

“Đây chẳng phải là kết quả đó sao?” Myrons nói bằng vốn tiếng Trung sứt sẹo.

Anh ta giờ hai miếng ngọc phi thúy của hai công ty lên cho mọi người xem, rất kiêu ngạo, nói: “Thấy chưa, có nhìn thấy chưa, bên trái là của tập đoàn Thượng Lạc, thời gian điêu khắc của bọn họ, ước chừng khoảng một ngày, góc cạnh không sắc sảo, chỉ có thể nói là rất bình thường, bên tay phải là của Monica điêu khắc, các người dùng mắt nhìn đi, so sánh một chút là có thể nhìn ra, cô ấy tốn biết bao nhiêu tâm huyết vào đó.”

“Myrons, cậu im ngay.” Ông già người Pháp đi lên trước một bước, ngăn Myrons lại, ông ta nhìn ra được hôm nay Myrons rất kích động, kích động cũng không sao, đừng làm hỏng chuyện mà ông ta và Vu Na đã bàn bạc ôn hòa là được, nếu như thế, thì ông ta xong đời rồi.

Myrons quay đầu qua nhìn người phụ trách nói: “Công ty phái ông đến đây là gửi gắm kỳ vọng vào ông, ông làm như thế, có xứng với tấm lòng của cấp trên không? Tôi mặc kệ các người đã bàn bạc cái gì, chuyện hôm nay nhất định phải giải quyết công bằng.” Nói xong thì trả lại đồ trong tay cho Vu Na và Lăng Vi.

Lăng Vi nhướn mày, nhìn sang Vu Na đang vô cùng tức giận, không chút để ý nói: “Nếu đã điều tra rõ mọi chuyện rồi, vẫn mời tổng giám đốc Vu cho công ty thiết kế trang sức Thái Đạt một lời giải thích.”

Vu Na nhìn xung quanh, thấy có người chỉ chỉ trỏ trỏ cười nhạo mình, cô ta tức đến nổi mặt trắng bệch. Sảng giọng nói: “Thật không ngờ, người đứng sau lưng cô cũng đủ cứng đầu, nếu đã như vậy, thì đừng trách tôi ra đòn sát thủ, trợ lý Sở, đưa tài liệu trước đó qua đây.” Vu Na kêu to về phía dưới sân khấu, không có tiếng trả lời.

Cô ta nhìn sang vị trí của Sở Dự một cái, phát hiện không có ai, lần này Vu Na tức điên rồi. Cô ta lấy di động ra bấm một dãy số, hôm nay cô ta sẽ liều đến cả chết lưới rách với Lăng Vi, không phá nát tiếng tăm của cô, thì cô ta không cam tâm.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Chương 82 (tiếp theo)

Editor: miemei

Sở Dự vừa nhận được điện thoại của Viêm Bá Nghị liền đi ra, không ngờ chủ tịch đại nhân xưa nay không để ý đến chuyện gì, hôm nay lại tham gia đại hội đầu thâu này, chẳng lẽ là nổi lộn dây thần kinh nào rồi?

Thấy Viêm Bá Nghị đã đi qua đây, Sở Dự lại đi lên trước hai bước tiếp đón. Mặt đầy tươi cười nhận lấy áo khoác của anh nói: “Sao hôm nay chủ tịch rảnh rỗi qua đây thế?”

Viêm Bá Nghị trả lại một nụ cười nhẹ, nói: “Qua đây đón một người.”

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Sở Dụ lập tức cứng lại, lẽ nào chủ tịch đại nhân đã dần dần bắt đầu chấp nhận Vu Na rồi ư? Vậy Vu Na sẽ vui lắm đây, còn anh ta thì làm sao bây giờ?

Sở Dụ đi trước dẫn đường, Viêm Bá Nghị lấy di động ra, vừa đi vừa gọi cho Lăng Dịch Sâm.

“Dịch Dịch, con ở trong xe chờ một chút nhé, đừng đi lung tung, nếu không sẽ không mời con ăn bữa ngon đâu, tí nữa chúng ta sẽ về ngay.”

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng trẻ con giồn giã, “Dạ.”

Viêm Bá Nghị ngắt điện thoại, nhìn cánh cửa lớn của sảnh hội nghị mở ra một nửa, sai bước đi vào trong.

Vừa bước vào, đã phát hiện Vu Na và Vi Vi đang đứng trên sân khấu giăng co gì đấy, hai người đứng rất gần, đáng vẻ chứa đầy thuốc súng.

“Thôi bỏ đi, tôi mệt rồi, cô ngang ngược cần quấy như vậy mà lại có thể ngồi lên vị trí tổng giám đốc, thật là làm cho người ta khâm phục.” Lăng Vi đứng lâu có chút tê chân, sắp qua giờ trưa rồi, nhất định con trai đã đợi đến sốt ruột. Chuyện hôm nay, người sáng mắt đều nhìn ra được rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, cô cũng không cần phải giải thích thêm nữa.

Vu Na thấy đáng vẻ không hề để tâm của Lăng Vi, càng tức giận hơn, cô ta bước một bước dài lên phía trước, muốn giơ tay giật lấy ngọc phi thúy trong tay Lăng Vi.

“Có thể bỏ qua, để lại đồ của chúng tôi đã.” Miếng thành phẩm ngọc phi thúy kia, cô ta muốn chắc rồi.

Lăng Vi cười lạnh, xem ra thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà, cô vỗ vỗ tay, trong đám người dưới sân khấu có một cô gái đứng đó, bẻ một cái laptop đi qua.

Vu Na thấy cô gái kia đi tới trước mặt Lăng Vi, cung kính chào hỏi, sau đó mở laptop ra, bật một đoạn video lên, phát ngay trước mặt cô ta.

“Tắt đi, tắt đi.” Vu Na bị cảnh tượng trong video làm cho kinh hãi, thoáng chốc tay chân cô ta luống cuống lên, giơ tay muốn giật cái laptop.

Đây là phản ứng đầu tiên của Vu Na, những thứ giải quyết không được thì gạt về hũy đi trước đã. Những thứ muốn có được, cũng phải giật lấy mang đi.

“Vậy muốn thế nào đây?” Lăng Vi quay đầu lại thì nhìn thấy Viêm Bá Nghị đang đứng trong đám người, im lặng nhìn mình, cô rút lại chút cảm xúc, làm cho mình không có vẻ khi phách bả đạo quá.

Vu Na lại nháy mắt với ông người Pháp ở bên cạnh, muốn bảo ông ta nói với những người bên dưới sân khấu có thể rời đi được rồi, nhưng có tình chuyện này lại chưa từng bàn qua trước đó, ông người Pháp kia không hiểu ý trong ánh mắt của cô ta.

Lăng Vi bật cười: “Ha ha ha, không ngờ, không ngờ tập đoàn Thượng Lạc lại tham gia cạnh tranh đấu thầu như vậy đấy, thật là không ngờ được mà.”

Sở Dụ đứng bên phải sau lưng Viêm Bá Nghị, cảm thấy sống lưng rét lạnh từng cơn. Anh ta muốn nhắc nhở Vu Na đừng làm quá đáng, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Danh dự của tập đoàn Thượng Lạc sắp bị hủy rồi, việc làm ăn qua lại sau này nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

“Chủ, chủ tịch Viêm.” Sở Dụ nhỏ giọng kêu Viêm Bá Nghị một tiếng, muốn giải thích chuyện xảy ra trong ngày hôm nay. Thấy Viêm Bá Nghị phát phát tay, lập tức im miệng lại.

Nhìn đáng vẻ cực kỳ đanh đá của Vu Na trên sân khấu, trái tim của Sở Dụ cũng sắp nhảy ra luôn rồi. Làm sao đây, nếu như chủ tịch truy cứu trách nhiệm, anh ta cũng phải chịu phạt.

Viêm Bá Nghị lạnh lùng nhìn thấy Vu Na vừa tức giận hằm hằm, vừa muốn giơ tay đánh người, quát lớn: “Dừng tay lại cho tôi.”

Bàn tay giơ lên cao của Vu Na dừng lại giữa không trung. Nhìn thấy nụ cười đắc ý của Lăng Vi, tức đến nghiến răng ken két, vừa quay đầu qua liền thấy Viêm Bá Nghị, và Sở Dụ với vẻ mặt đầy bất đắc dĩ sau lưng Viêm Bá Nghị.

“Chủ tịch.” Vu Na rút tay về, cúi đầu chào Viêm Bá Nghị.

Viêm Bá Nghị hừ lạnh một tiếng, sai bước đi lên sân khấu. Trước giờ anh chưa từng thấy đáng vẻ này của Vu Na, dường như Vi Vi đã phải chịu chút uất ức, thế này bảo sao anh không đau lòng.

Lăng Vi nghe thấy bên dưới sân khấu phát ra tiếng kêu cảm thán, thấy Viêm Bá Nghị bước từng bước về phía mình. Nhịp tim tăng tốc, cô chợt nhớ đến lần đó gặp Viêm Bá Nghị ở trong thang máy của Thượng Lạc, cũng có nghĩa là, rất có thể Viêm Bá Nghị có quan hệ với tập đoàn Thương Lạc, vậy mà cô chưa từng nghĩ đến hướng đó.

Tập đoàn Thượng Lạc lại là của Viêm Bá Nghị! Của Viêm Bá Nghị! Thiếu chút nữa cô đã làm cho Vu Na mất hết danh tiếng, mà Vu Na đại diện cho tập đoàn Thượng Lạc, cô làm sai chuyện rồi.

Vu Na từ từ, từ từ ổn định lại cảm xúc của mình. Cúi đầu, nhìn thấy một đôi giày da đập vào tầm mắt của mình. Trong lòng thoáng vui mừng, nụ cười còn chưa lan rộng trên mặt, thì đã thấy đôi giày kia dời đi, đi về phía Lăng Vi. Ngay sau đó, một giọng nói dịu dàng vang lên ở phía bên phải.

“Vi Vi, em không sao chứ.”

Viêm Bá Nghị không lo lắng về tập đoàn Thượng Lạc, ngược lại lo cho Lăng Vi. Sờ Dụ tròn to mắt, tỏ vẻ không hiểu lắm, chẳng lẽ Lão Đại đến là để đón Lăng Vi? Vậy..... Hèn gì Vu Na lại thù ghét Lăng Vi như thế. Thì ra là quan hệ tình địch.

Một số người phụ trách các doanh nghiệp ở bên dưới chỉ biết Viêm Bá Nghị là Lão Đại của bang Xích Viêm, chứ không biết anh còn là chủ tịch của tập đoàn Thượng Lạc. Từ lúc Thượng Lạc nổi lên ở thành phố Liêu, bọn họ chỉ chú ý tập đoàn đã lên sàn chứng khoán này là do cô tổng giám đốc Vu Na làm chủ, không nghĩ tới lại là Viêm Bá Nghị.

Từng giọng nói cảm thán vang lên dưới sân khấu, Lăng Vi mỉm cười lắc đầu: “Nếu tập đoàn Thượng Lạc là của anh, vậy thì chúng ta về rồi hãy nói, em mệt rồi.”

Viêm Bá Nghị nhìn ra sự bất đắc dĩ trong mắt Lăng Vi, ôm lấy cô, khẽ vỗ về lưng cô, vô cùng áy náy nói: “Anh không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh tin tưởng em, em chịu uất ức rồi, bây giờ chúng ta về nhé.”

Vu Na vừa nghiêng đầu lên nhìn thấy Viêm Bá Nghị và Lăng Vi ôm nhau, cô ta cảm thấy trái tim của cô ta đang nhỏ máu, cô ta xoay người lại không nhìn nữa, móng tay đâm vào lòng bàn tay, một nỗi đau không nói nên lời lan ra toàn thân.

Cô ta từ từ bước xuống sân khấu, nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt Sờ Dụ, rung rung nói: “Đi đi, đi đi, tôi thua rồi, thua rồi.”

Sờ Dụ lấy khăn giấy ra muốn đưa cho Vu Na, Vu Na hất tay ra không nhận, cứ thế bỏ đi, để lại một bóng lưng cô đơn.

Sau khi Vu Na đi rồi, Viêm Bá Nghị kéo tay Lăng Vi, đứng giữa sân khấu, lớn tiếng nói: “Hôm nay làm ra một chuyện hiểu lầm, hi vọng mọi người đừng để ý, Vi Vi là người phụ nữ của tôi, tôi rất tin tưởng cô ấy. Qua đợt này công ty sẽ tổ chức một buổi dạ hội chúc mừng hằng năm, đến lúc đó hi vọng mọi người có thể tới.”

Đây coi như là cách Viêm Bá Nghị bày tỏ sự áy náy, công ty lên sàn lớn như tập đoàn Thượng Lạc, bao nhiêu người muốn làm thân, dựa dẫm một chút, cho bọn họ một cơ hội, thực tế hơn bất cứ thứ gì.

Nói xong, Viêm Bá Nghị kéo tay Lăng Vi đi ngay. Để lại hai gã người Pháp ở trên sân khấu nhìn nhau, tuồng kịch hôm nay thật sự đủ náo nhiệt đấy.

Bên ngoài vốn là các phóng viên truyền thông, đều bị người của Viêm Bá Nghị đuổi đi hết rồi, lúc anh nắm tay Lăng Vi đi về phía xe, bạn nhỏ Lăng Dịch Sâm đang thò cái đầu ra thối bong bóng.

“Dịch Dịch, không được thò đầu ra cửa sổ, nguy hiểm lắm” Lăng Vi đứng bên ngoài xe ngăn con trai lại. Quay qua nhìn Viêm Bá Nghị, cái người làm cha này trông con trai thế nào vậy.

Lăng Dịch Sâm cất mấy thối bong bóng đi, xoay người nhìn thấy mami đã ngồi vào trong xe, ngoan ngoãn ngồi yên, bắt đầu nói tốt cho daddy của cậu. “Mami, để con trai một mình ngồi trong xe là không đúng, nhưng daddy làm tốt lắm nha, ba bảo thuộc hạ đến trông coi cho con, hơn nữa mở cửa sổ ra không làm con bị ngộp, con rất an toàn đó.” Mấy thuộc hạ kia của daddy, còn chạy đi rất xa mua mấy thối bong bóng cho cậu nữa nha.

Lăng Dịch Sâm thuộc dạng như ai cho uống sữa thì chính là mẹ. Lăng Vi lườm cậu một cái, bế cậu ngồi lên đầu gối. Giảng lại kiến thức an toàn cho cục cưng họ Lăng một lần nữa.

Viêm Bá Nghị từ từ khởi động xe, lái đến nhà hàng. Nghe Vi Vi dạy lý lẽ cho con trai ở phía sau, mỉm cười. Còn không thực tế bằng sự quyến rũ của bữa ăn ngon đâu, mỗi lần Dịch Dịch không nghe lời thì nói với cậu không được đi ăn bữa ngon nữa, tịch thu đồ ăn vặt, vân vân, những cái đó đều có hiệu quả nhất.

“Mami, hôm nay xảy ra chuyện gì thế? Con ngửi thấy mùi nước hoa trên người mẹ, chẳng phải mẹ dị ứng với nước hoa ư?” Lăng Dịch Sâm kéo góc áo của Lăng Vi ngửi ngửi, hương vị tầm thường, không hợp với mami, hẳn không phải là nước hoa của mami đâu.

Lăng Vi nhìn về mặt kì quái của con trai, gõ gõ lên cái mũi nhỏ của cậu: “Mami cãi nhau với một dì rất dữ rất dữ, cô ta muốn hại mami, bị mami lật tẩy rồi.” Ặc, thực ra câu này là muốn nói cho Viêm Bá Nghị nghe đấy.

Nghe Lăng Vi nói vậy, Viêm Bá Nghị âm thầm ra quyết định, phải điều tra thật kỹ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Tại sao Vu Na lại nhắm vào Lăng Vi, còn có danh dự của tập đoàn Thượng Lạc có phải đã bị tổn thất rồi hay không. Mấy năm nay, hai người Vu Na và Sờ Dụ cùng nhau giúp anh quản lý công ty vẫn luôn rất tốt, anh cũng vô cùng yên tâm, không nghĩ tới hôm nay lại xảy ra chuyện như thế này.

“Vi Vi, có thể kể cho anh nghe chuyện gì đã xảy ra không?”

Lăng Vi ngẩng đầu nhìn Viêm Bá Nghị đang nhìn mình qua gương chiếu hậu, cô nhẹ nhàng lắc đầu: “Em không muốn nói cho lắm, cái cô Vu Na kia luôn gây chuyện phiền phức cho em, lần sau em chắc chắn sẽ không tha cho cô ta dễ dàng vậy đâu.”

Viêm Bá Nghị nặng nề gật đầu một cái, nếu có lần sau, anh cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Vưu Na. Người phụ nữ của anh, ngay cả nói một câu làm cô đau lòng anh còn không nổi, sao có thể để cho người khác bắt nạt cô được.

“Vi Vi, những chuyện thế này, sau này sẽ không xảy ra nữa đâu, nếu như Vưu Na lại gây phiền phức cho em, em cứ nói với anh, anh sẽ xử lý.”

Lăng Vi cúi đầu nhìn Dịch Dịch đang chơi di động, im lặng gật đầu một cái, coi như là trả lời cho Viêm Bá Nghị.

Xe chạy đến một nhà hàng cao cấp, Viêm Bá Nghị đưa xe cho một cậu phục vụ đậu xe, đưa tiền bo, rồi bế Lăng Dịch Sâm lên, nắm tay Vi Vi đi vào nhà hàng.

Mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì, Viêm Bá Nghị nói với bản thân mình, mọi chuyện đều coi Vi Vi và con trai là chính.

Vưu Na chạy ra khỏi đại sảnh bị Sở Dụ đuổi kịp, ngồi xổm xuống đất khóc òa lên. “Hu hu hu, tại sao, tại sao không phải tôi? Tại sao anh ấy luôn không thấy được chỗ tốt của tôi chứ? Chỉ cần một chút xui thôi cũng được mà.” Cô ta yêu Viêm Bá Nghị bao nhiêu năm rồi, Viêm Bá Nghị thậm chí còn chưa từng nhìn thẳng vào cô ta. Cô ta cho rằng anh là người lạnh nhạt, cần một thời gian dài chung đụng với nhau mới có thể từ từ thích mình, không ngờ.....

Một người phụ nữ kiêu ngạo như thế, đứng trước tình yêu lại hèn mọn, bất lực như vậy. Sở Dụ đứng bên cạnh, không đến gần thêm nữa, trong lòng anh ta cũng không dễ chịu, một cảm giác đè nén khó nói nên lời.

Đối với Vưu Na, anh ta chỉ có thể coi như là có thiện cảm, có lúc thiện cảm đó rất mạnh, có lúc lại rất yếu, tình cảm của đàn ông, chính bản thân mình cũng không khống chế được, làm sao có thể bảo người khác khống chế chứ?

Thở dài một hơi, Sở Dụ lại đưa khăn giấy sang, nói với giọng thân thiện: “Cô biết trước giờ anh ấy chưa bao giờ quay đầu nhìn lại, chỉ một lòng đuổi theo người trước mặt, vậy sao cô không thể quay đầu lại nhìn thử xem sao?” Vưu Na chưa từng tỏ tình với Viêm Bá Nghị, cô ta sợ bị từ chối nhiều hơn là bị xem nhẹ. Câu nói này của Sở Dụ, cũng coi như là một câu bày tỏ thái độ dễ hiểu lắm rồi.

Vưu Na nhận tờ khăn giấy nói tiếng cảm ơn, lau nước mắt xong đứng lên, nhìn vào mắt Sở Dụ, “Vừa bắt đầu đã giao cả trái tim ra, muốn rút lại cũng rút không được nữa rồi.”

Sở Dụ nặng nề gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu ý của Vưu Na. Giống như Viêm Bá Nghị đã từ chối Vưu Na, anh ta cũng bị Vưu Na từ chối rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Chương 83 – Kẻ ác tự có kẻ ác trị

Editor: miemei

“Mẹ, con đau quá.....đau quá.” Tiếng kêu gào thảm thiết đưa nhau vang lên, mỗi ngày Từ Văn Mậu cứ ở nhà giày vò Lý Mai như thế.

Kể từ ngày Từ Văn Mậu bị chặt đứt chân rồi trả về, Lý Mai từng đi quây Lăng Vi một lần, sau khi về thì chăm sóc con trai gần như là không rời một bước, việc ăn uống, ngủ nghỉ, vệ sinh của Từ Văn Mậu đều làm ở trên giường. Chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi, Lý Mai đã gầy đi rất nhiều, đầu đầy tóc bạc.

Lăng Văn Thiên ôm đồm hết việc trong nhà, kể từ lần trước gọi điện cho Lăng Vi bị cúp máy, thì ông ta cũng bỏ đi ý nghĩ muốn Lăng Vi quay về. Nhớ lại những chuyện mà mình đã từng làm, từng hối hận, cũng vẫn luôn sám hối, nhưng rốt cuộc những ngày tháng trước kia cũng không thể nào trở lại được.

Nhớ lại lúc mẹ Vi Vi vừa mới sinh cô ra, ông ta cũng rất vui mừng. Tuy không phải là con gái ruột của mình, nhưng vẫn chăm sóc cô y như là con gái ruột vậy, e rằng bây giờ Vi Vi vẫn không biết ông ta không phải là cha ruột của cô.

Con người ấy, luôn ích kỷ. Nếu mẹ của Vi Vi không rời khỏi ông ta, có lẽ cuộc sống bây giờ sẽ là một cảnh tượng khác. Nghĩ như thế, Lăng Văn Thiên để cây lau nhà trong tay xuống. Ngồi xuống sofa nhớ lại những ngày tháng trước kia.

Lý Mai ở trong phòng ngủ với Từ Văn Mậu, không nghe thấy tiếng động trong phòng khách, biết Lăng Văn Thiên lười biếng rồi, lập tức gào to: “Ông già chết tiệt, ông đang làm gì đấy? Biết bao nhiêu công việc còn chưa làm xong đã lười biếng rồi à? Gã cho ông chưa từng có một ngày nào tốt lành hết, ông sốt sáng lên, lau xong thì đi mua thức ăn đi.”

Lăng Văn Thiên bị Lý Mai quát một tiếng gọi hồn về với thực tế, ông ta thở dài một hơi, lại đứng lên bắt đầu lau nhà tiếp.

Lau nhà xong, rồi xách làn đi ra ngoài. Vì mua thuốc chữa bệnh cho Từ Văn Mậu, tiền trong nhà đã dùng hết sạch, bây giờ chỉ có thể dựa vào tiền lương hưu mỗi tháng của ông ta để duy trì cuộc sống. Ông muốn tiết kiệm một chút, nhưng con trai kế lại đòi ăn thịt cá ề hề, nói là có dinh dưỡng, thì có thể khỏe lại sớm một chút.

Khỏe lại sớm một chút? Mỗi lần nghe thấy Từ Văn Mậu vừa kêu gào đau đớn, vừa ăn từng miếng lớn com canh. Trong lòng Lăng Văn Thiên liền thấy nực cười. Ông ta bị mù cỡ nào mới rước đôi mẹ con này vào cửa thế chứ, không những ức hiếp làm Vi Vi bỏ đi, chính ông ta cũng bị đè ép đến không trở người được.

Đứng bên cửa sổ thấy Lăng Văn Thiên đã xuống lầu, Lý Mai vội nói đến chuyện bà ta gặp được Tống Thu Minh với Từ Văn Mậu.

“Con trai, bây giờ Tống Thu Minh không tốt hơn con bao nhiêu, hôm nay mẹ ra ngoài trùng hợp gặp được thuộc hạ của ông ta đến tìm mẹ, mẹ đi gặp ông ta một lần, cũng thăm thât, rằng cửa bị đánh rụng hết mấy cái thì cũng thôi, thiếu chút nữa là chỗ đó bị cắt đứt luôn.”

Từ Văn Mậu đã uống thuốc giảm đau, nhắm mắt lại. Hồi lâu sau mới hỏi: “Tống Thu Minh có kế hoạch gì?” Bây giờ, chuyện hắn ta muốn làm nhất không phải là muốn chữa khỏi chân của mình, mà là giết chết Lăng Vi và người đàn ông kia. Đôi chân có thể hồi phục lại như trước đã là chuyện viễn vông rồi, nhưng hắn có thể tiếp tay với người khác, làm nhục Lăng Vi một phen, rồi lại giết chết cô ả.

Nỗi hận của Từ Văn Mậu đối với Lăng Vi, đã sâu tận xương tủy.....

Lý Mai đề thấp giọng nói: “Nghe nói mấy ngày trước Lăng Vi bị bắt cóc, thiếu chút nữa đã bị mang đi khỏi thành phố Liễu, được lão đại của bang Xích Viêm cứu đi. Bây giờ tiếp cận nó càng khó hơn, nên chúng ta phải mời nó ra thôi.” Về phần mời như thế nào, thì phải suy nghĩ thật kỹ đây.

Từ Văn Mậu yếu ớt ngồi dậy, dựa vào đầu giường. Cảm xúc trong mắt, thoát nhìn không giống như trước kia nữa, phảng phất như bây giờ và lúc trước, không phải là cùng một người nữa.

“Có cách gì hay? Dù Lăng Vi đến nhà chúng ta? Con không nhúc nhích được cũng có thể xử lý nó, để nó cũng nếm thử nỗi đau đớn của con bây giờ xem sao.” Nhớ đến cái ngày bị chặt đứt chân, Từ Văn Mậu vừa sợ vừa tức, nghĩ tới đều bởi vì Lăng Vi, mà mình mới rơi vào bước đường này, hắn cần rằng nghiêng lòng, hai tay siết chặt thành nắm, hung hăng đâm xuống nệm.

Vành mắt của Lý Mai lại đỏ lên, bà ta kéo tay của Từ Văn Mậu, an ủi: “Con trai, con đừng đau buồn quá, mẹ giúp con, mẹ nhất định sẽ giúp con. Con là sinh mạng của mẹ, con không thể nào xảy ra chuyện gì nữa, chúng ta phải nghĩ ra một kế hoạch tốt một chút, để cho con đi tìm Lăng Vi kia đến đây mà không thể trở về.”

Từ Văn Mậu gạt đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hai mẹ con bàn bạc hết một lúc lâu mới có kết quả, bọn họ muốn lợi dụng quan hệ cha con của Lăng Văn Thiên và Lăng Vi, để dụ Lăng Vi về nhà họ Lăng, đến lúc đó bọn họ có thể nhốt Lăng Vi ở nhà, muốn xử lý thế nào thì xử lý thế đó.

Nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa, Lý Mai và Từ Văn Mậu trao đổi ánh mắt với nhau, rồi đi ra ngoài đón Lăng Văn Thiên.

Lăng Văn Thiên vừa vào cửa thì nhìn thấy gương mặt mỉm cười của Lý Mai, trong lòng ấm lên, liền nuốt xuống những lời mình muốn nói.

Ông ta nghĩ, chỉ cần gia đình hòa thuận vui vẻ, thì tốt hơn bất cứ thứ gì.

“Văn Thiên, hôm nay để tôi nấu com cho, ông đi nói chuyện với Văn Mậu một chút đi, chút nữa ăn com thì tôi gọi ông.” Nói xong, Lý Mai nhận lấy cái làn trong tay Lăng Văn Thiên, đợi Lăng Văn Thiên thay giày xong, lại dùng cùi chỏ đẩy đẩy ông ta.

Trời âm u thành trời quang rồi à? Hay là suy nghĩ thông suốt rồi? Lăng Văn Thiên cảm thấy lúc mình ra cửa nên ngẩng đầu lên nhìn cho kỹ, phải chăng hôm nay có cầu vồng không!

Cởi áo khoác ra, Lăng Văn Thiên nhấc chân đi vào phòng ngủ của Từ Văn Mậu. Một cơn gió mang theo mùi hôi thối thổi ra, Lăng Văn Thiên nhện xuống nỗi xúc động muốn ói ra, đứng bên giường Từ Văn Mậu.

“Văn Mậu, bây giờ thấy thế nào rồi?” Ông ta thật sự không biết nên nói gì, Lý Mai và Từ Văn Mậu làm chuyện quá đáng quá rồi, ở trong nhà này ông ta đã không có địa vị nữa, có nói gì cũng không đúng.

Từ Văn Mậu chớp mắt nhìn Lăng Văn Thiên, đề thấp giọng, khàn đặc nói: “Ba, thật xin lỗi, bao nhiêu năm nay không hiểu thảo với ba thật tốt.” Nói từ từ rồi nghẹn ngào lên.

Đột nhiên Lăng Văn Thiên bị tiếng ba này của Từ Văn Mậu làm cho xúc động, đã rất lâu rồi ông ta không được nghe người khác gọi ông ta một tiếng ba, một tiếng kêu này của Từ Văn Mậu, đã khiến cho ông ta có chút kích động.

Ông ta ngồi xuống bên giường Từ Văn Mậu, nắm lấy bàn tay Từ Văn Mậu đưa qua, an ủi: “Thằng bé khờ này, ngày tháng còn dài, con đừng thương cho tốt, ba với mẹ con sẽ chăm sóc tốt cho con, đợi căn nhà này của chúng ta phá dỡ đi dời, thì chúng ta sẽ rời khỏi thành phố Liễu.” Cái nơi khiến người ta đau lòng này, cũng không cần phải ở lại nữa.

Từ Văn Mậu chảy ra chút nước mắt cá sấu, không ngờ lại moi ra được chuyện phòng ốc bị phá dỡ, hắn cảm thấy mình rất thông minh, lấy được thu hoạch ngoài dự đoán. Thực ra Lăng Văn Thiên cũng có chút tâm tư riêng, người đứng tên căn hộ này là bản thân ông ta, một khi tiền phá dỡ đưa xuống thì sẽ chuyển thẳng vào tài khoản của ông ta, không có chút xíu quan hệ nào với Lý Mai và Từ Văn Mậu, ông ta nói như thế, chẳng qua là muốn để cho Từ Văn Mậu và Lý Mai tự hiểu lấy trong lòng thôi.

Hai cha con giả tạo này, mỗi người mang một suy nghĩ ngồi trò chuyện một chút, thì Lý Mai đã nấu com xong rồi. Lúc bà ta lau bàn tay còn dính nước

xong đi vào phòng ngủ của Từ Văn Mậu, nhìn thấy con trai cứ nhảy mất mồi, bà ta lập tức kêu Lãng Văn Thiên ra ngoài, chạy tới kê tai đến gần Từ Văn Mậu, muốn biết con trai muốn nói gì.

Từ Văn Mậu nhìn Lãng Văn Thiên rất phớt lờ đi ra ngoài phòng ngủ của hắn, nhỏ giọng nói bên tai Lý Mai: “Mẹ, căn hộ của ông già sắp bị phá dỡ mẹ có biết không?”

Thấy Lý Mai lắc đầu, trong lòng nghĩ, thảo nào mấy hôm nay Lãng Văn Thiên vừa xem tin tức trong di động xong thì đi ra ngoài, thì ra là sắp bị tháo dỡ di dời, giấu giếm kỹ thật đấy.

Nghe con trai nói lại, Lý Mai gật đầu, sau khi đỡ Từ Văn Mậu ngồi dậy, thì nhỏ giọng nói: “Chuyện này con đừng lo, đừng thương cho tốt trước đã, nếu như căn hộ bị tháo dỡ di dời, thì chúng ta có tiền để thay chân giả cho con.” Đến lúc đó thì con trai có thể đi được rồi, nghĩ thế đã thấy rất đáng mong đợi.

Trong lòng Từ Văn Mậu cũng khát khao như thế, vội gật đầu, nụ cười trên mặt càng nhiều hơn.

Chợt nghĩ đến mục đích của ngày hôm nay, lại kéo tay áo của Lý Mai nói: “Vậy kế hoạch hôm nay làm sao đây, còn nói được không? Con thấy sức khỏe của ông già kia cũng không tốt đâu, mẹ bỏ thuốc không nhiều đó chứ?” Đột nhiên là trước kia, thì Từ Văn Mậu mới không lo mấy chuyện này. Nhưng nếu ông già chết mất rồi, thì chuyện căn hộ sẽ rơi vào tay Lãng Vi, đến lúc đó thì khỏi cướp về nữa.

Lý Mai gật đầu: “Mẹ biết rồi, mẹ bỏ không nhiều đâu, yên tâm đi, cùng lắm là tiêu chảy đến mất nước đưa vào bệnh viện thôi, đến lúc đó thì có thể kêu con à để tiện kia tới rồi.” Trong mắt của Lý Mai lóe lên ánh sáng nguy hiểm, xem lần này bà ta có xử lý Lãng Vi thật tốt hay không nhé.

Lãng Văn Thiên ngồi bên bàn cơm chờ Lý Mai ra ăn cơm, ông ta có thể tưởng tượng được Lý Mai và Từ Văn Mậu đang nói gì, cái ông ta muốn chính là để cho Lý Mai và Từ Văn Mậu đều biết chuyện căn phòng sắp bị tháo dỡ di dời là do ông ta lỡ miệng nói ra, ha ha, muốn chơi ông ta ư, hình như trí thông minh của bọn họ vẫn chưa đủ lắm.

Gắp một miếng thức ăn bỏ vào miệng, Lãng Văn Thiên rót một ly rượu trắng cho mình, vừa ăn vừa uống, cảm thấy trong lòng cũng khá ấm lên.

Ngày tháng còn lại, qua một ngày thì bớt đi một ngày, muốn thế nào thì trôi qua như thế đó, đây là điều mà ông ta đã ngộ ra gần đây.

Lý Mai đi ra, Lãng Văn Thiên đã dứt hết rượu trong ly, cười nói: “Văn Mậu nói với bà rồi chứ, căn hộ của nhà chúng ta sắp bị tháo dỡ di dời rồi, cả khu vực nhỏ này đều sắp quy hoạch, mấy người trong hội dân cư nói, qua hai tháng nữa thì sẽ tiến hành.”

Lý Mai gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Lãng Văn Thiên, mỉm cười rót thêm cho Lãng Văn Thiên nửa ly rượu trắng, nói: “Chuyện vui như vậy ông cũng nên uống nhiều một chút, bên ngoài trời lạnh, uống chút rượu cũng có thể ấm người một chút.”

Lãng Văn Thiên vui vẻ nhận ly rượu Lý Mai đưa cho ông ta, há to miệng ra uống cạn. Vẫn đang gắp rau ăn, bụng đau quặn từng cơn, ông ta nhảy lên chạy vào phòng vệ sinh.

Lý Mai khinh bỉ nhìn theo bóng lưng của Lãng Văn Thiên, trong lòng nghĩ, thật sự nghĩ rằng hai mẹ con họ dễ gạt như vậy à? Khoản tiền tháo dỡ phải mất rất lâu mới chuyển xuống, muốn dùng chuyện này để khống chế mẹ con họ ư, hừ hừ, nằm mơ.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Chương 83 (2)

Editor: miemei

Sáng sớm hôm sau

Lãng Vi còn chưa đi làm đã nhận được cuộc gọi của Lý Mai, tiếng khóc ở đầu bên kia điện thoại rất dữ dội, giống như là đã xảy ra chuyện gì vậy, Lãng Vi nghĩ đến chuyện mấy ngày trước Lãng Văn Thiên gọi điện cho cô, không hề do dự, lập tức lái xe chạy về nhà họ Lãng.

Vừa tới cửa chung cư, thì đã thấy Lý Mai như con ma khóc đứng chờ ở tầng một, cô mở cửa xe ra chạy nhanh qua đó, Lý Mai bỗng ôm chặt cô.

“Vi Vi, mau cứu ba con đi, ông ấy đã..... Hu hu hu, mẹ cũng không biết phải làm sao bây giờ nữa.” Lý Mai khóc thút thít, Lãng Vi nghĩ thế này nhất định không phải đóng kịch lừa gạt đâu, nhắc chân đi vào trong, vừa đi vừa hỏi Lý Mai ở sau lưng: “Rốt cuộc ba tôi bị làm sao? Bà nói gì đi chứ.”

Lý Mai cứ khóc mãi, không nói tiếng nào, bà ta đã có nhiều kinh nghiệm lừa gạt người khác, mắt thấy Lãng Vi cũng đã leo lên cầu thang, nếu mình mở miệng nói chuyện bị nghe ra điều gì đó, làm cho Lãng Vi chạy đi mất, thì lần sau khó mà lừa nó đến đây nữa.

“Lý Mai, nếu bà dám làm trò quỷ quái gì đó, thì đừng trách sao tôi không khách sáo.” Lãng Vi mơ hồ cảm thấy có chút mờ ám, nhưng cô không hề xoay

người lại đi xuống lầu, mà sóng vai đi với Lý Mai đến cửa nhà.

Nhìn Lý Mai lấy chìa khóa cắm vào ổ khóa, cô lùi về sau hai bước, sau khi Lý Mai quay đầu lại kêu vào, cô lại đi theo vào trong.

Vừa vào cửa đã nghe thấy một mùi hôi thối, nghĩ đến ngọn nguồn của mùi hôi thối đó, Lăng Vi đứng yên tại chỗ không muốn đi vào trong thêm một bước nào nữa.

“Ba tôi đâu?” Ở trước mặt người khác cô có thể gọi Lăng Văn Thiên là ba, nhưng ở trước mặt Lăng Văn Thiên, Lăng Vi không muốn kêu ông ấy một tiếng ba nào nữa, cô cảm thấy ông ấy không xứng.

Lý Mai chỉ vào phòng ngủ của bà ta và Lăng Văn Thiên, đau buồn nói: “Đang nằm ở trong căn phòng đó đấy, Vi Vi, con đừng trách mẹ không chăm sóc tốt cho ông ấy, bây giờ anh con bị đánh thành thế này, con lại không chịu giúp chúng ta, mẹ thực sự hết cách rồi, không bằng chết đi cho xong.” Lý Mai dựa vào tường, lại khóc òa lên.

Lăng Vi chỉ cảm thấy phiền lòng, muốn dò hỏi cho ra lẽ, lại đi lên trước hai bước, nghe thấy sau lưng vang lên tiếng lạch cạch, cô vừa quay đầu lại, liền thấy Lý Mai khóa chặt cửa lại. Thoáng chốc phản ứng lại, quát lớn: “Bà muốn làm gì hả? Lý Mai, bà đừng quá đáng đấy.” Lăng Vi xoay người lại đi giật lấy thứ trong tay Lý Mai, đang muốn lấy kim bạc trong túi ra đâm Lý Mai, thì nghe thấy một tiếng cười quái lạ vang lên trong nhà.

“Không ngờ, thật là không ngờ nha, mày vẫn rơi vào tay ông, Lăng Vi, mày cảm thấy lần này mày còn có thể chạy thoát ư, ha ha ha.” Tổng Thu Minh đi ra từ phòng ngủ của Lý Mai và Lăng Văn Thiên, sau lưng còn có mấy thuộc hạ của ông ta đi theo.

Lăng Vi nhú chặt mày, không kiên nhẫn nói: “Ông Tổng, tôi với ông không thù không oán, ông lại chống đối với tôi mãi, tôi đã cảnh cáo ông rồi, nếu như lần này ông vẫn không chịu nghe lời khuyên như lần đó, thì ông cứ thử xem.”

Tổng Thu Minh và Lý Mai nhìn nhau một cái, lúc này Từ Văn Mậu cũng được đẩy ra. Lúc Tổng Thu Minh đến đã bảo thuộc hạ mua cho Từ Văn Mậu một chiếc xe lăn, coi như là thành ý cho lần hợp tác dự Lăng Vi đến này, nếu như Lăng Vi thật sự đưa tới cửa, thì ông ta sẽ cho Lý Mai và Từ Văn Mậu một khoản tiền mặt hậu hĩnh.

“Con điểm này, ông bị mày hại thảm thật đấy, mày biết không hả, sản nghiệp của ông bị chèn ép đủ mọi mặt, mấy tên du côn lưu manh nhãi nhép cũng dám đến giường oai trước mặt ông, những chuyện này đều do mày mà ra, hôm nay ông sẽ tiếp đón mày thật tốt, thay Từ Văn Mậu làm tròn tình nghĩa của chủ nhà, ông cũng hả con tức.”

Lăng Vi cười nhìn sang Lý Mai ở sau lưng Tổng Thu Minh, khoanh khắc Tổng Thu Minh đi ra thì bà ta đã đổi sang bộ mặt khác, ha, nụ cười trên mặt Lăng Vi càng rộng hơn.

“Tôi không muốn có vướng mắc gì với mấy người nữa, bây giờ để cho tôi đi, hoặc là các người phải trả giá để giữ tôi lại một lúc, rồi tôi lại rời khỏi.” Lăng Vi lấy khăn tay ra che mũi.

Mũi của cô rất nhạy cảm, lần này hại cô thảm rồi, Từ Văn Mậu càng đến gần bên này, thì mùi thối càng nồng, cô lại càng cảm thấy ghê tởm.

“Vi Vi, bọn tao cũng có thể tha cho mày, mày vẫn nên gả cho ông chủ Tổng đi, ông ấy nói sẽ cho mày một cơ hội đấy.” Lý Mai không biết xấu hổ, lại yêu cầu tiếp.

Lăng Vi nhìn quanh căn nhà một lần, phát hiện không thấy bóng dáng của Lăng Văn Thiên đâu, ít nhiều vẫn có chút lo lắng, hỏi: “Ông chủ của căn nhà này đâu rồi? Ba tôi đâu?”

“Ồi chào, còn biết hỏi ba mày ở đâu hả? Mày còn nhận ông ba vô dụng kia của mày à.” Tổng Thu Minh châm một điếu thuốc, đánh giá Lăng Vi trên dưới một lượt, miệng thì vẫn không ngừng nghỉ.

Lăng Vi thật sự không muốn để ý mấy người này, biết là có hỏi cũng hỏi không ra, Lăng Văn Thiên hẳn là không sao. Hai ngày trước Viêm Bá Nghị có nói qua, khu vực này sắp được tháo dỡ di dời, tiền bồi thường cũng phải giao vào tay của chủ nhà. Từ Văn Mậu và Lý Mai chắc chắn sẽ không làm gì Lăng Văn Thiên.

Nghĩ như thế nên cũng không lo lắng nữa, Lăng Vi xoay người móc kim bạc trong túi ra muốn đi ra mở cửa.

“Mang Lăng Văn Thiên ra đây, để ông ta xem xem con gái của ông ta vô tình cỡ nào!” Tổng Thu Minh lo con vịt dâng lên miệng rồi còn bay đi, vội dặn dò thuộc hạ đưa Lăng Văn Thiên bị trói trên giường ra. Gã đàn ông này, đúng là rất quái lạ, hoặc là tên Tổng Thu Minh này chính là một tên biến thái. Càng là thứ không có được, thì lại càng khăng khăng muốn giành lấy.

Lăng Vi vừa xoay người lại liền thấy Lăng Văn Thiên bị trói, trong miệng ông ấy bị nhét thứ gì đó, rên ư ử lại không kêu được tiếng nào. Quay người lại, Lăng Vi hỏi với vẻ mặt không cảm xúc: “5 năm trước ông ta muốn bán tôi cho ông, bây giờ ông cần gì phải trói ông ta để uy hiếp tôi? Khó nhục ké à? Khá hay đấy, nhưng tôi không hợp với tuồng này đâu.”

Tổng Thu Minh vung tay lên, gã thuộc hạ lập tức lấy miếng vải trong miệng Lăng Văn Thiên ra, Lăng Văn Thiên thở hổn hển hai hơi, mới nói với Lăng Vi: “Vi Vi à, ba biết ba sai rồi, chuyện 5 năm trước, tuy là không đồng ý, nhưng cũng trở thành kẻ đồng lõa. Ba đã sám hối 5 năm rồi, Vi Vi à, con tha thứ cho ba nhé.”

“Ha ha, ba? Ông thật sự là ba tôi ư? Nếu như tôi là máu mủ ruột thịt của ông, sao ông có thể đành lòng bán tôi cho một lão già còn lớn tuổi hơn ông nữa,

hả?” Lăng Vi gào thét trong lòng, trước kia cô không hiểu, đến bây giờ cũng không thể nào hiểu được, vì đã làm mẹ rồi, sau khi mình cũng có con trai thì mới phát hiện, thật lòng yêu thương con cái sẽ không thể nào để cho con mình chịu uất ức một chút xíu nào, cho dù mình có mệt chết, khổ chết, nghèo chết, cũng sẽ không có ý xấu gì với con mình.

Lăng Văn Thiên vừa nghe Lăng Vi hỏi như thế, trợn to mắt lên, vô cùng kinh hãi nhìn Lăng Vi, nói: “Vi, Vi Vi, con tìm được mẹ con rồi à? Con nghe ai nói vậy?”

Lăng Vi ngạc nhiên nhìn cử chỉ của Lăng Văn Thiên, có một ý nghĩ lướt qua trong đầu cô, lẽ nào, lẽ nào..... Cô không phải con gái của Lăng Văn Thiên? Vậy cha cô là ai?

Tổng Thu Minh và Lý Mai đứng một bên cũng sững sốt, sao thế này, nuôi bao nhiêu năm rồi vậy mà lại không phải là con ruột ư?

Chỉ có Từ Văn Mậu ở bên kia cười ha ha lên, ôm bụng cười: “Ha ha ha ha, mẹ, mẹ có nghe thấy không, nuôi biết bao nhiêu năm lại là nuôi ong tay áo, ha ha ha ha.”

Lăng Vi hung hăng trừng Từ Văn Mậu một cái, cái từ “nuôi ong tay áo” này nên đặt lên người của Từ Văn Mậu thì có vẻ thích hợp hơn. Lăng Vi không nhìn Tổng Thu Minh và Lý Mai, nhìn sang Lăng Văn Thiên đã chột dạ mà cúi đầu xuống, hỏi: “Ông thật sự không phải ba tôi ư? Vậy ba tôi là ai?”

Lăng Văn Thiên chột ngắc đầu lên, lắc đầu: “Vi Vi, là ba, là ba mà.” Ông ta vừa nói thế, lại cho thấy không đủ sức thuyết phục

Lăng Vi cũng lười hỏi thêm nữa, dù sao hôm nay cũng không hỏi được gì, để hôm khác vậy.

Thấy Lăng Vi vẫn có ý muốn đi, Tổng Thu Minh bảo thuộc hạ trực tiếp đi bắt giữ Lăng Vi, hôm nay ông ta nhất định phải mang Lăng Vi đi, trực tiếp mang lên máy bay cho rồi, ai cũng không đuổi theo được.

Từ Văn Mậu cười một rồi, ngồi ở một bên lẳng lặng nhìn mấy gã đàn ông cao to chạy đến trước mặt Lăng Vi bắt lấy cô, nghiêng đầu nhìn Lý Mai một cái, nói: “Mẹ, nếu Lăng Vi đã không phải là con gái ruột của ba con, thì căn nhà này cũng không có quan hệ gì với nó phải không?” Vừa hỏi thế, Từ Văn Mậu cảm thấy mình đặc biệt thông minh, trong trường hợp lộn xộn thế này mà còn nghĩ ra vấn đề này nữa.

Chỉ có thể nói là hấn ta quá cận bã.....

Lúc Lăng Vi đến cũng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, cô lấy kim bạc ra muốn bắn đi lại phát hiện khoảng cách xa quá, không còn cách nào. Giơ tay lấy ra một lọ thuốc ở trong một cái túi khác, một tay búng nắp lọ đi, rắc ra ngoài.

“Muốn ném thử thuốc trắng dương đặc chế của tôi không? Lão đại của mấy người chỉ mong sao được ném thử đấy, mùi vị không thể giao hợp được thế nào hả?” Lăng Vi mỉm cười nhìn trên người mấy gã đàn ông cao to kia bị dính thuốc bột.

Thực ra chỉ là thuốc trị đau bình thường thôi, cô làm gì có thuốc đặc chế đặc biệt lợi hại gì đâu chứ, cho dù có, cũng không thể lúc nào cũng đem theo trong túi được.

“Lăng Vi, là mày làm phải không?” Lúc Lăng Vi nói ra mấy câu đó, mặt Tổng Thu Minh đã tức đến đỏ cả lên, bởi vì kích động quá, còn thở hổn hển nữa.

Lăng Vi nhướn mày nhìn mấy gã đàn ông cao to tóm lấy cổ tay của mình, cô cũng không phải người vụn vặt, mấy người bắt lấy cô, cô thực sự chạy không khỏi. Nhưng xưa nay đều là người ta có kẻ Trương Lương, thì Lăng Vi có thang leo tường. Cô cười hi hi nhìn gương mặt ghê tởm của Tổng Thu Minh, dõng dè tài đi: “Hàm răng này trông lúc sau hả? Còn hờ đấy, có cần tôi đề cử cho ông một bệnh viện tốt không, đảm bảo có thể uốn nắn lại hàm răng đầy vàng của ông đó.”

Nét mặt của Tổng Thu Minh chợt thay đổi: “Cười đủ chưa? Ông nói cho mày biết, mặc kệ mày muốn chạy như thế nào, thì mày cũng chạy không thoát đâu, bây giờ ngoan ngoãn đi theo ông đi, nếu không, mày sẽ không dễ chịu gì đâu.” Nói xong thì vung tay lên, thuộc hạ kéo Lăng Vi đến trước mặt ông ta, Tổng Thu Minh ngẩng đầu lên nắm lấy cằm của Lăng Vi.

“Mày nói cho ông nghe nào, mày muốn gả cho ông, hay là muốn lập tức xuống điện Diêm Vương để báo cáo hả?” Tổng Thu Minh không biết lấy cây súng ở đâu ra, kê thẳng vào cằm của Lăng Vi.

“Ông cũng có thể có hai sự lựa chọn, hoặc là thả tôi ra, hoặc là đi xuống mười tám tầng địa ngục báo danh.” Không nghe ra được chút xíu sợ hãi nào trong giọng nói của Lăng Vi, chân mày của Tổng Thu Minh nhíu chặt lại, chợt lên đạn, lên cao giọng hỏi: “Cho mày một cơ hội cuối cùng, rốt cuộc mày muốn gả cho ông, hay là.....”

“Pằng.....” một tiếng súng vang lên, người trong nhà run lên hai cái, nhìn sang phía Lăng Vi và Tổng Thu Minh.

Tổng Thu Minh đã ngồi xổm xuống tóm lấy chỗ đùi mình, mắt đầy tơ máu đến ghê người, “Lăng Vi, hôm nay, tao muốn mày phải chết, bây giờ mày đi chết đi.” Nói rồi bắn về phía Lăng Vi.

“Pằng pằng.....” Sau hai tiếng súng, một tiếng kêu đau kèm theo tiếng thở dốc chợt vang lên.

Sau khi Lý Mai nghe Từ Văn Mậu kêu đau một tiếng, vội nhào sang bên cạnh Từ Văn Mậu, nhìn sang đôi chân vốn còn nguyên vẹn của Từ Văn Mậu, đang không ngừng ứa máu, thấm ướt cả quần. Tay chân luống cuống gào khóc: “Hu hu, con trai, con đừng dọa mẹ, đừng dọa mẹ, không sao đâu, không

sao đâu. Hu hu hu hu.”

Nét mặt của Từ Văn Mậu trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hần đầu đến nỗi nói không nên lời, lại ngẩng đầu nhìn Lăng Vi một cái, nước mắt chảy ra.

Lăng Vi sững sờ đứng yên tại chỗ nhìn một màn trước mắt, vừa rồi Tổng Thu Minh muốn nổ súng, cô chỉ né một cái, sao viên đạn của Tổng Thu Minh lại bắn vào chân của Từ Văn Mậu rồi.

Lại quay đầu qua nhìn sang Tổng Thu Minh, một tay ông ta ôm bụng, một tay khác chỉ vào Lăng Vi. Tròng mắt khiếp sợ cũng sắp trợn ra ngoài rồi, nhìn vào cây súng Lăng Vi cầm trong tay, ói ra một ngụm máu.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Chương 84 – Mami, có phải mẹ lại bị lừa rồi không?

Editor: miemei

“Vi Vi, con mau chạy đi, con giết người rồi Vi Vi.” Lúc này hình như Lăng Văn Thiên đã phát hiện ra lương tâm của mình, bảo Lăng Vi chạy mau, sợ cảnh sát nghe thấy tiếng súng sẽ đến bắt người. Ông ta đã từng làm chuyện có lỗi với Vi Vi, lần này không thể nào làm hại Vi Vi nữa.

Thấy hình như Lăng Vi không nghe được lời ông nói, Lăng Văn Thiên lại khê kêu một tiếng: “Vi Vi, con tin ba đi, ba sẽ không hại con đâu.”

Những tên thuộc hạ mà Tổng Thu Minh mang đến đều đại ra, khẩu súng của lão đại bọn họ chỉ dùng để hù dọa người khác thôi, trước giờ cũng chưa từng bắn trúng ai. Mà người phụ nữ này. Vậy mà cũng có một khẩu súng. Vào lúc lão đại và cô ta giảng co, bọn họ nhìn thấy cô đã ngắm chuẩn vị trí, vậy mà lại ra tay thật, đáng sợ quá, người phụ nữ xinh đẹp cầm súng giết người, thật là đáng sợ quá.

“Bây giờ có cần tôi báo cảnh sát không?” Lăng Vi thối thối miệng khẩu súng, bỏ khẩu súng trở vào trong túi. Cúi đầu nhìn Tổng Thu Minh đang phỉ sức với lấy khẩu súng ông ta làm rơi trên mặt đất. Lăng Vi khom người nhặt lên trước.

“Ông muốn hả? Muốn thì ông nói đi chứ, ông không nói thì sao tôi biết ông có muốn hay không?” Câu nói này đủ khiến cho người khác tức bễ phổi rồi, Lăng Vi lại bồi thêm một câu: “Ông thật sự nên xuống lỗ rồi đó, thế mới là sự cống hiến tốt nhất cho tổ quốc nhà.”

Hơi thở của Tổng Thu Minh còn chưa kéo lên, đã bị tức đến ngắt đi rồi. Tay vừa buông lỏng ra, có thể nhìn thấy ngay lỗ thủng đang chảy máu ở bụng ông ta.

Lý Mai lấy khăn quàng cổ của mình xuống, ấn lên đùi Từ Văn Mậu. Chẳng mấy chốc, chiếc khăn quàng cổ kia đã thấm đẫm máu, chỉ mấy phút ngắn ngủi. Bà ta khóc đến khàn cả giọng. Nhìn đứa con trai đã ngắt xiu, mất đi ý thức, Lý Mai đứng lên, đi đến trước mặt Lăng Vi, quý xuống.

“Vi Vi. Cứu Văn Mậu đi. Hu hu hu hu, cầu xin cô mà, tôi dập đầu với cô, cầu xin cô cứu Văn Mậu với, sau này tôi sẽ không có ý xấu gì với cô nữa đâu, cô muốn chém muốn giết gì cũng được, tôi mặc cho cô xử lý, cô hãy cứu Văn Mậu trước đi, hu hu hu hu, nếu như nó không sống được, thì tôi cũng sẽ đi theo, chúng tôi sai rồi, thật sự sai rồi, cô cứu nó đi, tôi dập đầu với cô này.” Lý Mai dập đầu rất mạnh, không đợi Lăng Vi khom người đỡ bà ta dậy, đã dập đến muốn bể đầu.

Đây mới là tình thân máu mủ, cha mẹ ruột có thể dùng tính mạng của mình để đổi lại sinh mạng cho con cái. Lăng Vi có chút xúc động, cô lên tiếng: “Đỡ lên giường đi, tôi băng bó cho anh ta.” Người học y là để cứu người, tuy cô hận Từ Văn Mậu và cái nhà này, nhưng cũng không làm được chuyện thấy chết không cứu.

Xoay người lại nhìn mấy gã đàn ông cao to đang ngây dại, Lăng Vi lạnh lùng nói: “Đặt ông ta nằm ngang luôn đi, rắc bột thuốc này lên chỗ vết thương, rồi nhanh chóng đưa đi bệnh viện đi.”

Mấy gã đàn ông cao to kia gật đầu lia lịa, nhận lấy thuốc bột trong tay Lăng Vi, vội vàng cầm máu cho Tổng Thu Minh, sau đó ba chân bốn cẳng khiêng ông ta ra khỏi cửa.

Lăng Vi quay đầu lại lạnh lùng nhìn Lăng Văn Thiên có chút đứng không vững, nói với giọng điệu vô cùng xa lạ: “Thấy rồi chứ? Lý Mai có thể lấy mạng của mình đổi lấy mạng của Từ Văn Mậu, ông làm được không? Đây mới là tình yêu của mẹ, cho nên, ông chắc chắn không phải là ba ruột của tôi, nhưng bao nhiêu năm nay, vẫn phải cảm ơn công dưỡng dục của ông, tôi sẽ đền đáp.”

“Không, không cần đâu, Vi Vi, ba là ba con mà.” Lăng Văn Thiên còn muốn giải thích gì đó, Lăng Vi đã xoay người đi khỏi phòng ngủ của Từ Văn Mậu.

Lúc đi ra nhà họ Lăng, đã sắp đến giữa trưa rồi. Lăng Vi ngồi vào trong xe thì nhận được điện thoại của Viêm Bá Nghị, cô lập tức lái xe chạy đến nhà hàng.

Vừa vào phòng bao liền bị Viêm Bá Nghị ôm lấy.

“Em vẫn ổn chứ?” Anh đã biết chuyện vừa xảy ra qua thuốc hạ, lúc Lăng Vi đi vào nhà họ Lăng, thuốc hạ của anh vẫn luôn đứng ở ngoài cửa lắng nghe tình hình bên trong.

Lăng Vi gật đầu, vành mắt đã đỏ lên. Cô ôm hông Viêm Bá Nghị, thả lỏng mình ra.

“Mami, mẹ muốn khóc hả?” Lăng Dịch Sâm vốn không muốn quấy rầy daddy an ủi mami, nhưng thật sự rất tò mò, tại sao trên người mami lại có mùi máu tanh nồng nặc như vậy.

Lăng Vi hít hít mũi lắc đầu: “Dịch Dịch của chúng ta phải trưởng thành khỏe mạnh, vui vẻ, có được không nào?”

“Đạ, được, con sẽ cố gắng lớn lên, đợi con lớn lên rồi, nếu như mami bị uất ức, cứ đến nói với con, con bảo vệ mami, được không?”

Lăng Vi nín khóc mỉm cười, chui ra khỏi lồng ngực Viêm Bá Nghị, cùng anh nhìn nhau: “Có lúc rõ ràng cảm thấy những gì em nghĩ chính là sự thật, nhưng vẫn khẳng khẳng không chịu chấp nhận.” Về việc Lăng Văn Thiên không phải cha ruột, cô đã nghĩ ngò từ sớm rồi.

Viêm Bá Nghị lấy khăn tay ra lau đi nước mắt bên khóe mắt của cô, dịu giọng nói: “Có phải hay không, đã không quan trọng nữa, em còn có anh và Dịch Dịch mà.”

Lăng Vi nặng nề gật đầu, bị Viêm Bá Nghị kéo qua ngồi xống bàn com.

“Daddy, mami, chúng ta vẫn nên chờ một chút hãy ăn bữa ngon đi, mẹ có vẻ rất khó chịu, cần cục cưng đến an ủi đó, daddy thì đi mua đồ ướp lạnh về đi, mami ăn một chút thì sẽ có khẩu vị lên thôi.” Trước khi Viêm Bá Nghị kêu nhân viên phục vụ vào, Lăng Dịch Sâm đề nghị.

Thật sự Lăng Vi có chút không muốn ăn, cô gật đầu, cũng có vài lời muốn nói riêng với Dịch Dịch.

Đây là một lần ngoài ý muốn, Lăng Vi đồng ý yêu cầu ăn đồ lạnh vào mùa đông của Lăng Dịch Sâm, trong lòng cô buồn bực, cần phải điều tiết lại một chút.

Đợi Viêm Bá Nghị đi rồi, Lăng Dịch Sâm mới chớp đôi mắt to, mặt đầy vẻ quan tâm nhìn sang Lăng Vi nói: “Mami, có phải mẹ lại bị lừa rồi không? Bọn họ lại bắt nạt mẹ nữa hả?”

Lăng Vi gật đầu.

Lăng Dịch Sâm vươn bàn tay nhỏ mập mập ra, nắm lấy ngón tay của Lăng Vi, giong già nói: “Không sao, lần sau đừng đi nữa, chúng ta cứ coi như là không có người thân này, được không mami? Chúng ta không liên hệ với bọn họ nữa. Những người lừa mami, làm cho mami đau lòng đều vào danh sách đen của Lăng Dịch Sâm con hết, bọn họ hãy chờ màn trả đũa sau khi con lớn lên đi. Hừ hừ hừ ~”

Lăng Vi cảm thán trong lòng, tuy con trai ham ăn, ham tiền, ham sắc, nhưng thật sự có tiềm năng làm kiểu đàn ông ám áp nha. Xem ra mấy năm nay mình bồi dưỡng cũng không tệ, ít nhất cô vẫn luôn dẫn dắt con trai mình làm một con người lương thiện, có tình thương.

Lúc Viêm Bá Nghị trở về thì cảm thấy bầu không khí trong phòng bao hơi khác, không biết hai mẹ con đã nói gì rồi, dù sao Vi Vi và Dịch Dịch vui là được.

Lăng Vi đi vào phòng vệ sinh rửa mặt đơn giản một chút, sau khi đi ra thì trên bàn đã lên món hết rồi, cô nhai kỹ nuốt chậm bắt đầu ăn, thực ra thật tình không có chút hứng thú muốn ăn gì cả.

Viêm Bá Nghị đặt đĩa xuống, nhìn dáng vẻ thờ ơ, hờ hợt của Lăng Vi, nghĩ đến chuyện xảy ra trong hôm nay, vẫn quyết định nói với cô một tiếng: “Anh không có sa thải Vu Na, chỉ cảnh cáo một chút, không có lần sau nữa đâu.”

Lăng Vi ngẩng đầu lên nhìn Viêm Bá Nghị một cái, gật đầu. “Cô Vu Na đó có năng lực hơn người, chỉ là lòng ghen tị lớn quá, hơi lệch lạc một chút.” Lần đầu tiên cô nói chuyện thẳng thắn như thế.

Viêm Bá Nghị gật đầu theo: “Lúc sáng tổng công ty của Cartier gọi đến, em có thời gian thì gọi lại nhé, anh không biết sao bọn họ lại tìm sang chỗ anh.”

Lăng Vi nghe xong, lẩy di động gọi cho Myrons.

Mấy phút sau, đã bàn xong một mối làm ăn lớn. Hạng mục đầu thầu với phong cách Trung Quốc của Cartier lần này, đưa cho chính tay Lăng Vi quản lý, cho cô toàn quyền phụ trách về thiết kế và thành phẩm ở giai đoạn cuối cùng, nhưng công đoạn giám định sau cùng vẫn là Myrons.

Nhìn thấy dáng vẻ mặt mày tươi vui của Lăng Vi vì nhận được mối làm ăn, Viêm Bá Nghị cũng cười lên: “Còn nói con trai ham tiền tài, chẳng phải em cũng vậy đó thôi. Thật là mẹ nào con nấy mà, Vi Vi, anh thấy mấy cái sở thích cả Dịch Dịch đều là học theo em mà ra đấy.” Bầu không khí thoải mái hẳn, Viêm Bá Nghị cũng bắt đầu trêu đùa.

Nhóc con đang ngồi ở một bên vờ làm không khí, nhưng lại ăn mãi không ngừng, trong miệng còn đang nhai thức ăn, cậu phản bác: “Con cảm thấy con vẫn là di truyền gen của daddy đó, lúc sáng, ở trên đường, có mấy cô gái rất xinh đẹp, daddy cũng nhìn hết mấy lần, vậy mà lại không thừa nhận, hừ.”

Lại nữa rồi, hai cha con này lại bắt đầu rồi..... Lăng Vi bắt đầu dĩ lặc đầu. Cô vẫn luôn tự khuyên nhủ mình trong lòng, nghĩ đến những chuyện lộn xộn kia làm gì chứ? Không có tác dụng gì cả, nên đến thì sẽ đến, là của bạn thì cuối cùng cũng là của bạn thôi.

Đang muốn mở đường về nhà, thì thuộc hạ ở bên ngoài chạy tới, thở hổn hển báo cáo với Viêm Bá Nghị, bên bệnh viện tổng của Xích Viêm xảy ra chuyện rồi, Mộ Bạch và Sở Phong bị người ta bao vây đánh từ hai phía.

Viêm Bá Nghị không nói thêm tiếng nào, lấy áo khoác rồi đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Vi Vi, anh đến bệnh viện trước, em đưa Dịch Dịch về tổng bộ Xích Viêm đi, đừng về căn hộ nữa, bây giờ đang hỗn loạn, anh sợ sẽ có nguy hiểm.”

“Em đi cùng với anh, em cũng có thể đối phó được, đến lúc đó để Dịch Dịch trốn trong xe đợi.” Lăng Vi đuổi theo bước chân của Viêm Bá Nghị, nói như đinh đóng cột.

Có phước cùng hưởng, có họa cùng chia, thế này mới là một đôi vợ chồng đúng nghĩa, cho dù cả hai người, không ai nhắc đến chuyện giấy chứng nhận, nhưng hai trái tim, đã đến gần nhau rồi.

Bước chân của Viêm Bá Nghị thoáng dừng lại, nhìn sang vẻ mặt nghiêm túc của Lăng Vi, gật đầu. Cũng tốt, anh và Vi Vi ở bên nhau, mới không bị phân tâm. Vi Vi đi theo anh, cũng có thể giúp anh giải vây. Thuật châm cứu thần sầu của Quái Y có thể một chống ba mà.

Lăng Dịch Sâm ăn no rồi thì rất dễ buồn ngủ, cậu nhớ từng nghe mami nói qua, hình như là do đại não thiếu oxy, cũng không sao, đi theo daddy mami là được, cậu cũng không sợ chút nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Chương 84 (2)

Editor: miemei

Tổng bệnh viện Xích Viêm

“Sở Phong, cậu đừng động đây, để tôi xem thử rốt cuộc bên ngoài có bao nhiêu người trước đã.” Mộ Bạch đứng bên cửa sổ nhìn lên sân thượng ở ngoài, tầng thượng của bệnh viện được thiết kế làm cho người ta thoải mái, kiểu thiết kế này có lợi cũng có hại. Từ chỗ cửa sổ sát đất bằng hai lớp thủy tinh công nghiệp ở sân thượng, có thể đi vào căn phòng ở tầng thượng, đây cũng là chỗ để cho người có ý đồ xấu thừa cơ hội.

Mộ Bạch cảm hứng nhìn đám người mặc đồ được chế tạo đặc biệt ở trên sân thượng, đang từ từ đến gần căn phòng anh ta và Sở Phong đang ở bên trong, ngoài hành lang cũng vang lên tiếng súng.

“Lão Đại đã biết chưa?” Sở Phong cảm hứng ngồi dựa vào đầu giường.

Mộ Bạch gật đầu, nghiêng tai lắng nghe, cảm nhận được người trên tầng thượng càng ngày càng đến gần, giờ súng lên, bắn ngay vào một chỗ nào đó, sau khi bóp cò, một tiếng kêu đau vang lên, bắn trúng rồi!

Không biết là do phòng thủ có vấn đề hay là trong nội bộ có gián điệp, tiếng súng ngoài hành lang ngày càng lớn, trái tim của Mộ Bạch cũng đập thình thịch, thình thịch, anh ta không muốn bị bao vây như là bánh kẹp thịt ở trong này với Sở Phong đâu. Nhưng mọi chuyện cứ luôn không như ý muốn, anh ta chạy đến cửa, nhìn xuyên qua tấm cửa thủy tinh, thì thấy có mấy anh em đã ngã trong vũng máu, một vài tên cầm súng đang đến gần căn phòng của bọn họ.

Sở Phong dựa vào đầu giường có chút sốt ruột, anh ta không sợ chết, chủ yếu là lo lắng đám người không rõ lai lịch này sẽ mang họ đi để uy hiếp Lão Đại.

“Khi nào thì Lão Đại tới?” Sở Phong lại hỏi.

Mộ Bạch nhếch nhếch khóe miệng, đang muốn nói chuyện, thì hai tiếng súng vang lên ở ngoài cửa sổ đã trả lời trước rồi.

“Người trong phòng nghe đây, chúng tôi chỉ muốn mời các người đi một chuyến, đừng phản kháng vô ích, không cần trông mong đợi người khác đến trợ giúp nữa, trừ khi các người muốn chết.” Một giọng nói đặc biệt thô lỗ vang lên ở bên ngoài.

Mộ Bạch kiểm tra cánh cửa, tạm thời an toàn. Anh ta chạy chậm đến trước cửa sổ, nhìn thấy tấm thủy tinh trên sân thượng đã bị đập bể, một cánh cửa thủy tinh khác bị phá thành hai cái lỗ.

“Chúng ta xông ra ngoài từ đường hành lang, bọn chúng không đông lắm, tôi che chắn cho cậu.” Mộ Bạch đỡ Sở Phong lên, di chuyển về phía cửa, gần đây bọn họ sắp xếp người phòng thủ trong và ngoài bệnh viện cũng không ít, hôm nay lại bị đột kích, thật sự có chút không dám tin.

Chân của Sở Phong vẫn chưa thể đứng quá lâu, anh ta dựa vào tường, đặt trọng lượng cơ thể lên bức tường, vỗ vai Mộ Bạch: “Lúc mở cửa ra, cậu đừng ra tay trước, xem bên ngoài có bao nhiêu người, chúng ta hành động tùy tình hình.”

Người trên tầng thượng đã công phá tuyến phòng thủ thứ nhất, mắt thấy sắp tới trước cửa sổ của căn phòng này rồi.

Mộ Bạch gật đầu, sau khi mở cửa ra, ném một cái áo ra ngoài, tiếng súng ngoài hành lang không ngừng vang lên, anh ta thò nửa cái đầu ra, phát hiện có bốn, năm người, ngoắc tay với Sở Phong một cái, hai người dõng bước đến khung cửa.

Mộ Bạch giờ súng bắn một phát, một tên ngã xuống, những tên khác đều ẩn nấp vào, xả súng về phía bên này. Thật là đủ rồi đấy, Mộ Bạch đã phát hiện mấy người này là đám người lần trước, chắc chắn là bang Đầu Ưng, không sai được. Có mặc đồ nguy trang thế nào đi nữa, vũ khí còn có thể đối được sao? Qua lần này, xem anh ta có đem người đi san bằng tổng bộ của bang Đầu Ưng hay không, nó tan tành cái ổ chó của Ưng lão đại bọn chúng.

May mà chỗ gia đình Viêm Bá Nghị đi ăn cơm rất gần tổng bệnh viện Xích Viêm, Viêm Bá Nghị đến bên ngoài bệnh viện, lặng lẽ giải quyết một hai tên canh gác, rồi trực tiếp mang Lăng Vi đi vào thang máy.

Anh không hiểu, bệnh viện lớn thế này, biết bao nhiêu anh em trong bang Xích Viêm như vậy, sao lại để cho người khác xông vào tầng của Sở Phong chứ?

“Lão Đại đến rồi.” Trong hành lang có một thuộc hạ chạy vào, vừa kêu lên, những kẻ địch ẩn nấp trong khoang cửa, tất cả đều xả súng về phía người nọ, thuộc hạ báo tin kia liền ngã xuống.

Lúc Viêm Bá Nghị đuổi lên tầng thượng, đám người trên sân thượng đã phá vỡ các lớp phòng thủ, xông vào trong phòng bệnh. Mà Sở Phong và Mộ Bạch bị bao vây như nhân bánh trong bánh kẹp thịt.

Tên cầm đầu kia cười lạnh một tiếng: “Đây chẳng phải là lão đại của bang Xích Viêm ư, sao bây giờ mới tới thế? Tôi cho anh hai sự lựa chọn, một là đi với chúng tôi một chuyến, hai tên này ở lại. Hoặc là tôi đưa hai tên này đi, rồi quay đầu lại mời Viêm lão đại đi uống trà, thế nào, chọn một cái đi.”

Lăng Vi bị Viêm Bá Nghị ngăn lại phía sau phát hiện chút khác thường, gã đàn ông này sao nhìn qua có vẻ quen mặt thế nhỉ, hình như đã gặp ở đâu rồi, nhưng lại nhớ không ra.

“Mami, bọn họ muốn mang chú khờ khạo và chú Mộ Bạch đi à?” Lăng Dịch Sâm nằm sấp bên tai Lăng Vi, nhỏ giọng hỏi. Thế giới này điên cuồng quá đi, sao ai cũng có súng vậy nè.

Trẻ con dĩ nhiên sẽ nói một vài lời làm cho người ta ôm bụng cười, nhưng con nít vẫn là con nít, những chuyện hiểu được vẫn còn ít lắm. Trong thế giới quan của Lăng Dịch Sâm, cậu cảm thấy người ở thành phố Liễu còn trâu bò hơn người ở Mỹ, người Mỹ dùng súng hợp pháp, người thành phố Liễu thì giết người hợp pháp!

“Lão Đại, mặc kệ bọn em, bọn em sẽ không sao đâu, anh về đi.” Sở Phong nhanh miệng, sau khi gã cầm đầu kia nói xong, thì lập tức lên tiếng.

Gã cầm đầu kia quay đầu lại cho Sở Phong một đám: “Nhiều chuyện, Lão Đại của chúng mày tự mình có thể quyết định, còn phải nghe mày nói à?”

Viêm Bá Nghị quát lớn: “Mày dám đánh người của tao thì phải trả giá đấy, hôm nay một đũa cũng chạy không thoát. Người đâu, bắt đám người này lại.”

Lăng Vi nhìn sóng lưng thẳng tắp và nắm đấm siết chặt của người đàn ông trước mặt, thì biết Viêm Bá Nghị cũng căng thẳng. Sở Phong và Mộ Bạch là anh em sống chết có nhau của anh, bây giờ lại bị người ta bắt đi, chắc chắn trong lòng Viêm Bá Nghị rất khó chịu.

Viêm Bá Nghị không biết suy nghĩ của Lăng Vi, phụ nữ luôn thích làm việc theo tình cảm, cảm thấy đối với người mình quan tâm, nhất định phải dốc hết lòng, hoặc là..... trả giá theo một mức độ nhất định. Đàn ông thì luôn có thể bình tĩnh lại một cách nhanh nhất, ngay cả cục cưng nhỏ Lăng Dịch Sâm cũng đã bình tĩnh lại, dõi theo tiến triển tiếp theo sau.

“Viêm lão đại, tôi biết anh là người dứt khoát, lần này chúng tôi đến, là muốn xin lão đại cứu tế, nguy cơ tài chính nên mọi người đều mất hết việc làm, cùng nhau tụ lại kiếm ăn, bây giờ chỉ có thể đến chỗ Viêm lão đại đây xin chút tiền tiêu xài thôi.” Tên cầm đầu kia lại nói tiếp, hắn ta chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ của mình trong ngày hôm nay là được, những cái khác nói thế nào cũng chẳng sao cả, hắn chỉ muốn trà trộn thăm dò, làm cho Viêm Bá Nghị không điều tra được mục đích và thân phận của đám bọn họ thôi.

Câu nói này thật là sứt sọ, ngay cả Lăng Dịch Sâm cũng chau mày. Hợp lại bắt cóc chú khờ khạo và chú Mộ Bạch là vì tiền? Cậu mới không tin đâu, người thông minh như daddy chắc chắn cũng sẽ không tin.

Chỉ có Lăng Vi cau mày suy tính lại sự việc từ đầu đến cuối, giác quan thứ sáu của cô nói với bản thân, mục đích cuối cùng của mấy người này vẫn là cô, mà không phải là vấn đề tiền bạc gì đó.

Thân phận hiện tại của cô là tổng giám đốc của công ty thiết kế trang sức Thái Đạt, cô Monica, không hề có thân phận nào khác, chẳng lẽ có người điều tra ra?

Viêm Bá Nghị vừa hô lên, giờ tay một cái, mùi mịt thuộc hạ chạy vào, đều giờ súng lên nhắm chuẩn vào mấy tên đang bắt trói Sở Phong và Mộ Bạch. Họ cũng có thể cược, nhưng cược không nổi. Mọi người đều biết mối quan hệ của Lão Đại với Sở Phong và Mộ Bạch.

“Mày nói thẳng mục đích của mày là gì đi, người này bị thương, bị chúng mày giết rồi thì cũng không còn giá trị nữa đâu.” Mộ Bạch đỡ Sở Phong, để cho Sở Phong dựa một nửa trọng lượng cơ thể lên người anh ta.

Lúc này, tên cầm đầu kia nhìn thấy Lăng Vi và Lăng Dịch Sâm trốn sau lưng Viêm Bá Nghị. Thoáng chốc ánh mắt sáng lên, lập tức nói: “Người mà chúng tôi cần đang ở đây, có thể lấy hai đổi hai, hai người lớn đổi một lớn một nhỏ, các người cũng rất thích hợp đây, thế nào?”

Viêm Bá Nghị vừa nghe thấy câu này thì liền biết là chuyện gì rồi, người có ý đồ với Vi Vi không ít, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, lại không điều tra rõ ràng được. Chỉ vì cô là nhà thiết kế Monica ư? Hay là Quái Y, hoặc là cái gì khác? Nghĩ đến đây, Viêm Bá Nghị kiên quyết từ chối: “Tôi có thể đi theo các người, để hai người họ ở lại đi.”

“Được, rất dứt khoát, đổi người.” Gã cầm đầu kia vung tay lên, hai tên thuộc hạ đi ra, đi đến sau lưng Mộ Bạch và Sở Phong, chỉ súng vào họ, bảo bọn họ từ từ đi về phía trước.

Viêm Bá Nghị là ai chứ, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, anh lách người ra kéo Sở Phong lùi về, lúc muốn kéo Mộ Bạch nữa thì đã chậm rồi, tình hình hỗn loạn.

“Xảo trá, hành vi của Viêm lão đại thật là làm cho người ta không dám khen tặng.” Gã cầm đầu kia nhắm thẳng khẩu súng vào Mộ Bạch, chỉ cần có người hành động thiếu suy nghĩ nữa, thì cái mạng nhỏ của Mộ Bạch khó mà giữ được.

Sở Phong dựa vào tường ở phía bên phải sau lưng Viêm Bá Nghị, lo lắng không thôi. Mộ Bạch vì cứu anh ta mới bị người ta kèm lại, anh ta nhất định phải cứu Mộ Bạch về.

“Lão Đại, anh với cô Lăng về trước đi, tôi liều mạng với đám người này.” Sở Phong rống to một tiếng, cảm xúc trong lòng bộc phát ra.

“Ha ha ha, Viêm lão đại của chúng mày có thể về được sao? Nếu như không phải đã chuẩn bị vẹn toàn, tao sẽ không mang theo thuộc hạ đến xông vào tổng bệnh viện Xích Viêm, Viêm lão đại, tôi cho anh một sự lựa chọn cuối cùng, muốn đi theo chúng tôi, hay là tôi giết tên này ngay bây giờ, tôi nhớ hai người này là cánh tay trái cánh tay phải của anh, chặt đứt một cánh tay của anh cũng là một chuyện rất sáng khoái đây, ha ha.” Gã cầm đầu kia khảm răng vàng, cười điên cuồng.

Lăng Dịch Sâm che tai lại, nhỏ giọng hỏi: “Mami, chúng ta phải làm sao bây giờ? Tên xấu xa này có vẻ như rất lợi hại nha, hơn nữa chú Mộ Bạch bị chia súng vào, sẽ chết chứ?”

Lăng Vi che cái miệng nhỏ của Lăng Dịch Sâm lại, gật đầu, dùng ánh mắt bảo cậu đừng nói nhiều, đây không phải là lúc nũng nịu đáng yêu.

Tình hình giằng co không dứt, Mộ Bạch nhìn Sở Phong mặt mày trắng bệch, mồ hôi đổ ròng ròng đang dựa vào tường. Nói với Viêm Bá Nghị vẫn luôn nhíu mày: “Lão Đại, em đi theo chúng một chuyến trước, xem xem rốt cuộc là ai đến Xích Viêm của chúng ta giương oai, anh không cần lo cho em, đợi điều tra rõ ràng rồi, nhớ xử lý sạch sẽ đám ranh con này.” Nói xong, Mộ Bạch xoay người đi vào đám người của đối phương.

Gã cầm đầu thấy đáng về sắp bùng nổ của Viêm Bá Nghị, trong lòng căng lên, dưới sự bảo vệ của thuộc hạ, đi ngược vào phòng bệnh, lại nhảy lên sân thượng, kêu thuộc hạ trói Mộ Bạch lại, dắt anh ta đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Chương 84 (3)

Editor: miemei

Sở Phong vội chạy nhanh lên hai bước, bị Viêm Bá Nghị kéo lại, từ đầu đến cuối anh vẫn không nói gì, nhưng trong lòng đã có tính toán rồi, nếu đã muốn chơi như vậy, thì anh sẽ chơi với tên chủ mưu kia, chỉ là Mộ Bạch phải chịu uất ức một chút rồi.

“Lão Đại, em muốn cứu Mộ Bạch, cậu ấy vì em mới bị bắt đi.” Về mặt của Sở Phong tái nhợt, hai tay siết chặt, gân xanh nổi lên, thật hận tại sao chân mình vẫn chưa khỏi, nếu không Mộ Bạch cũng sẽ không. Haiz!

Biết Viêm Bá Nghị không giới thiệu người khác, Lăng Vi đi đến trước mặt Sở Phong, nói với giọng nhẹ nhàng: “Mộ Bạch sẽ không sao đâu, mục đích thật sự của đám người này không phải tiền, cũng không phải các anh, mà là.” Là Lăng Vi tôi. Nhưng câu này, cô không nói ra, lúc ánh mắt của gã cầm đầu kia sáng lên khi nhìn thấy cô và Lăng Dịch Sâm, thì cô đã phát giác rồi.

“Trước tiên đừng đánh rần động cỏ, bọn chúng sẽ chủ động liên lạc với chúng ta.” Viêm Bá Nghị đón lấy Lăng Dịch Sâm trong lòng Lăng Vi, rồi nói với Sở Phong. Dĩ nhiên anh biết tâm trạng của Sở Phong lúc này, chỉ là chuyện này không thể gấp được. Nếu như không phải vì lo lắng đến sự an toàn của tất cả mọi người, thì hôm nay Viêm Bá Nghị nhất định có thể hạ gục những kẻ địch đó.

Lăng Dịch Sâm ngoan ngoãn nằm bò trên vai Viêm Bá Nghị, đôi mắt to xoay vòng vòng, thấy Lăng Vi đi theo sau, nhỏ giọng hỏi: “Mami, con thấy cái gã

xấu xa cứ nói chuyện mãi kia, lúc nhìn thấy mẹ thì hai mắt đều sáng lên, ghé tòm muốn chết, mami, mẹ nói xem có khi nào hấn đến bắt mẹ không?”

Lăng Vi cười lắc đầu, cô phải đi phòng thí nghiệm để phối thuốc cho Sở Phong, sao lại có cảm giác vết thương trên chân Sở Phong lành lại hơi chậm, xảy ra vấn đề ở chỗ nào chứ?

Sở Phong được thuốc hạ kiêng vào một phòng bệnh khác, Lăng Vi đeo bao tay vào xong thì cúi người kiểm tra vết thương của anh ta. Bên ngoài thì không có vấn đề gì, nhưng giác quan thứ sáu của Lăng Vi nói cho cô biết, tốc độ vết thương của Sở Phong khép lại bị chậm đi, cũng có nghĩa là có người đã động tay động chân vào.

“Trước kia dùng thuốc gì?” Lăng Vi lấy kim bạc ra, khê đâm vào chỗ sưng đỏ trên vết thương của Sở Phong, vẫn cứ cảm thấy có chút vấn đề.

Đã mấy ngày rồi? Theo thuốc cô đã phối và thuốc bột cô để lại thì sẽ không thể nào kéo dài đến bây giờ vẫn chưa khỏi. Hơn nữa, đáng vẻ của Sở Phong lúc này, hình như là đứng còn không vững.

Viêm Bá Nghị nhìn ra suy nghĩ của Lăng Vi, sau khi tỏ ý với Lăng Vi qua ánh mắt, thì thả Lăng Dịch Sâm xuống đi ra ngoài.

“Dịch Dịch, con trò chuyện với chú khờ khạo một chút, mami với daddy đến phòng thí nghiệm xem xem, phối thuốc cho chú khờ khạo của con.” Nói xong, Lăng Vi liền cất bước đi ra ngoài.

Lăng Dịch Sâm vẫy vẫy tay với Viêm Bá Nghị rồi lại gật đầu nói: “Mami, con nhận nhiệm vụ này, con sẽ chăm sóc tốt cho chú khờ khạo, mami đi nhanh về nhanh nhé.”

Sở Phong nằm trên giường, nhìn trần nhà. Không để ý đến Lăng Vi và Viêm Bá Nghị đang nói gì, anh ta đang nghĩ làm sao cứu Mộ Bạch về với tốc độ nhanh nhất. Nhưng cái đáng vẻ liên lụy người khác của anh bây giờ, lại không làm được gì cả, suy nghĩ một lúc thì cảm thấy trong lòng nghẹn một hơi khó chịu.

Lăng Vi và Viêm Bá Nghị đứng ngoài hành lang nói nhỏ.

“Có phải đã nhìn ra vấn đề gì không?” Viêm Bá Nghị lên tiếng hỏi.

Lăng Vi gật đầu, nhìn vào mắt Viêm Bá Nghị hỏi: “Anh giúp em điều tra xem ngoài em và Mộ Bạch, còn có ai từng đi vào phòng bệnh của Sở Phong hay không, trong khoảng thời gian này có phải Sở Phong đã dùng thuốc khác hay không.”

“Được, em và Dịch Dịch nhất định phải chú ý an toàn, mấy ngày này đừng đến công ty nữa, anh lo.” Viêm Bá Nghị vươn tay nắm lấy vai của Lăng Vi, thấy Lăng Vi gật đầu, mới đi tìm thuốc hạ hồi quá trình kẻ địch đến tập kích vào trong hôm nay.

“Chú khờ khạo, trong lòng chú rất đau khổ, rất suy sụp phải không?” Lăng Dịch Sâm lấy một hộp chocolate trong túi ra, chọn một viên đưa cho Sở Phong.

Sở Phong vẫn đang nhìn lên trần nhà, cảm giác được Dịch Dịch đang vươn tay qua, thì lắc lắc đầu: “Cảm ơn cậu chủ nhỏ, tâm trạng của chú không tốt lắm, lúc có tâm trạng tốt mới có thể ăn chocolate.”

“Vậy được thôi, chú khờ khạo này, thường thì chuyện của người lớn các chú, cháu sẽ không lo tới, nhưng mami nói, trời đất rộng lớn, chỉ có cơ thể của mình mới quan trọng nhất, ý là phải thương yêu thân thể của mình, cho nên cháu mới liều mạng ăn đồ như vậy, muốn lớn lên cao thật cao, để sau này bảo vệ mami, nếu như chú không ăn gì cả, thì cơ thể sẽ hồi phục chậm lại đó.”

Sở Phong bị tiếng nói bên tai quá nhiều, tâm trạng không thể nào bình tĩnh được, chỉ có thể vươn tay nhận lấy miếng sô cô la Lăng Dịch Sâm đưa qua rồi bỏ vào miệng.

Lăng Vi vừa đi vào liền phát hiện con trai đang mảnh liệt chia sẻ chocolate của cậu, con trai của mình dĩ nhiên là mình hiểu hơn rồi. Dịch Dịch thích ăn đồ ăn vặt, người ta cho cậu đồ ăn vặt, cậu sẽ rất vui. Nhìn ra Sở Phong đang khó chịu, nên Dịch Dịch mới lấy đồ ăn vặt của mình ra chia sẻ với Sở Phong. Bình thường con trai rất keo kiệt nha. Có thể là bây giờ Sở Phong không cảm nhận được tâm tư của cậu, cũng phải, người lớn đều cho rằng con nít không hiểu gì cả, chỉ cần đồ ngọt thôi, thực ra có lúc con nít còn hiểu rõ hơn cả người lớn.

Lăng Dịch Sâm vừa ngẩng đầu lên thì thấy Lăng Vi đi vào, cậu vội kêu: “Mami, mẹ mau đến xem chú khờ khạo đi, có vẻ như chú ấy thật sự rất khó chịu, ăn chocolate cũng không vui nữa kia.”

Lăng Vi gật đầu, đi đến bên cạnh Lăng Dịch Sâm, bế Lăng Dịch Sâm lên, dỗ: “Vết thương của chú khờ khạo vẫn chưa lành, chú Mộ Bạch lại bị bắt đi, nên chú ấy rất lo lắng. Dịch Dịch đừng ở đây quấy rầy chú ấy nữa, được không nào? Con đi giúp daddy đi, ok?”

Được rồi, Lăng Dịch Sâm thật sự không hiểu, tại sao cậu đã nhiệt tình ở bên cạnh chú khờ khạo như vậy mà chú ấy vẫn không vui, mím môi lại, bàn tay mập mập nhỏ nhắn của Lăng Dịch Sâm thò vào ba lô lấy một gói kẹo bỏ ra bỏ vào trong túi quần. Lúc này mới rời khỏi vòng tay của Lăng Vi, chạy bành bạch ra ngoài.

Sở Phong hít vào một hơi, từ từ điều chỉnh lại cảm xúc của mình, lúc thấy khá hơn mới mở miệng hỏi Lăng Vi: “Chị Lăng, hình như vết thương của tôi lành hơi chậm, có thể nào phiền chị xem giúp tôi không?” Hôm nay anh cũng bắt đầu nghỉ ngơi, chỉ có mấy vết thương do dao đâm thôi, sao hết mấy ngày rồi mà vẫn không thể nào xuống đất đi lại trong thời gian dài được?

Lăng Vi gật đầu: “Tôi biết, tôi cũng muốn nói chuyện này, gần đây anh đã đổi thuốc gì, hay là có người nào từng vào phòng bệnh thăm anh không?”

Sở Phong trầm tư, suy nghĩ một lúc, ngoài Sở Dự từng đến một lần, thì không có ai đến nữa. Sở Dự cũng sẽ không hại thằng em ruột này đâu, anh lắc đầu: “Thuốc của tôi vẫn luôn do Mộ Bạch điều chế, hẳn là không có vấn đề, trước đó cũng không có ai đến, chỉ có Sở Dự đến thăm tôi thôi. Nhưng anh ấy ngồi một lúc cũng đi ngay rồi.”

“Sở Dự? Anh trai anh à?”

Sở Phong gật đầu: “Tuy bình thường quan hệ không được tốt lắm, nhưng anh ấy cũng sẽ không hại tôi đâu, một mẹ một bảo thai, tôi nghĩ anh ấy vẫn chưa điên rồ đến vậy.” Kể từ khi nhận được tin nhắn của bạn gái cũ, suy nghĩ oán giận của Sở Phong dành cho Sở Dự ngày càng nặng, nếu không phải Sở Dự kẹp giữa anh và bạn gái cũ, có lẽ bây giờ người mà bạn gái cũ gả chính là anh.

Lăng Vi không để ý Sở Phong nói thế nào, cô từng tiếp xúc với Sở Dự, tâm tư tuyệt đối kín đáo hơn Sở Phong. “Đến khi nào thế, có mang theo thứ gì không?” Lăng Vi đang nghĩ, có khi nào thứ Sở Dự mang vào bị lẫn thứ gì vào không, cô đeo bao tay, sờ lên vết thương của Sở Phong, vết sưng vừa đỏ vừa cứng.

Nhất định là đã ăn hoặc là trực tiếp dùng một loại thuốc làm kéo dài quá trình lành vết thương, mới làm cho Sở Phong không xuống giường được. Vậy mục đích là gì? Chính là muốn đến bắt Sở Phong và Mộ Bạch ư? Lăng Vi hơi khó hiểu.

“Có mang một ít cháo dinh dưỡng, nói là có dinh dưỡng, Mộ Bạch xem qua không sao cả, nên tôi ăn.” Sở Phong rất thành thật, kể lại chuyện xảy ra gần đây một lần.

Không bao lâu, Viêm Bá Nghị lại bế Lăng Dịch Sâm về phòng bệnh, nói chuyện anh điều tra được cho Lăng Vi biết, hai người lại nhỏ giọng bàn bạc một lúc, dưới sự quan sát tỉ mỉ tổng kết lại của Lăng Vi, đã tìm ra vấn đề ở đâu.

Hai người nhìn Sở Phong nghiêng người qua, hình như là đã ngủ rồi, kéo Lăng Dịch Sâm ra khỏi phòng bệnh, sang phòng kế bên bắt đầu thương lượng.

“Cho nên, trong bang có gián điệp?” Viêm Bá Nghị hỏi.

Lăng Vi gật đầu: “Tình hình bây giờ có chút nghiêm trọng, tổng bệnh viện Xích Viêm bên này vẫn là đừng nên ở lại nữa, mang Sở Phong về tổng bộ Xích Viêm đi, bên đó an toàn hơn một chút.”

Viêm Bá Nghị gật đầu, lại bắt đầu bàn với Lăng Vi chuyện cứu Mộ Bạch.

Lăng Vi nghe xong tán thành gật đầu một cái: “Bây giờ chỉ có thể chờ tên đó đến tìm chúng ta, phòng phối thuốc trong bệnh viện thì em sẽ không qua đó nữa, bây giờ về tổng bộ Xích Viêm, em đi qua đó phối thuốc cho Sở Phong.”

Khu vực bang Đầu Ưng quản lý, trong một góc nào đó.

Mộ Bạch bị bịt mắt, trói trên ghế, anh ta bị đưa đến đây đã mấy tiếng đồng hồ rồi, trong phòng ngoài tiếng bước chân, thì không nghe thấy tiếng động nào nữa.

Anh ta không sợ chết, chỉ là không thích bị người ta đùa cợt, anh ta thấy bây giờ có cảm giác như bị người khác đùa cợt vậy.

Muốn gờ chân lên, phát hiện không nhúc nhích được, sợi dây thừng này đủ chắc chắn. Nhếch nhếch miệng, giọng của Mộ Bạch hơi lớn, hét vào khoảng không: “Bắt tôi đến đây rồi thì bỏ ở đây ư? Rốt cuộc các người là ai? Người của bang Đầu Ưng? Hay là người đến từ thành phố C? Có mục đích gì thì nói thẳng ra, làm trò xiếc này y như là đang chơi trò gia đình với con nít thế.”

Tiếng bước chân trong phòng thoáng dừng lại, không ai trả lời anh ta, Mộ Bạch tức tối chửi thề một câu. Một tiếng mở cửa vang lên, anh ta nghĩ được một mùi rượu thoang thoảng.

“Ai?”

Cảm giác bị bịt mắt lại cực kỳ không ổn, không phải lần đầu Mộ Bạch bị kẻ địch bắt, nhưng là lần đầu tiên bị bịt mắt. Đường như đối phương không muốn anh ta biết hẳn là ai.

“Đừng hét nữa, lão đại của tội tao đã đưa tin cho Viêm lão đại rồi, nếu như anh ta muốn cứu mày, thì sáng ngày mai sẽ đuổi đến đây, nếu như anh ta không cứu mày, thì đó chính là ngày chết của mày rồi.” Giọng của người nói chuyện hơi khàn, hình như là cố ý không để cho Mộ Bạch nghe ra là ai, Mộ Bạch muốn nghiêng tai lắng nghe, người đó lại mở cửa đi ra rồi.

Đây là lần đầu tiên bị đối xử như thế này, Mộ Bạch ghi nhớ khoản nợ này trong lòng.

Hôm sau, vừa mở mắt ra, Lăng Vi liền thấy tin nhắn Ngô Mỹ Mỹ gửi tới. Nội dung tin nhắn không có ngoài ý muốn nói Ngô Mỹ Mỹ cô ta không tính là kẻ phản bội, cho Vu Na xem bản thiết kế cũng là bị ép, bắt đắc dĩ thôi. Tin nhắn gửi đến mấy cái, Lăng Vi chỉ xem một tin, những cái sau không hề xem tới, trực tiếp xóa hết tất cả.

Sự tin tưởng cô dành cho Ngô Mỹ Mỹ đã rút lại rồi, tuy cô không dự đoán được kết quả này, nhưng cũng từng nghĩ tới. Vẫn là do cô tin người dung quá mù quáng, đúng là không nên, sau này sẽ không dễ dàng tin tưởng bất cứ người nào nữa.

“Cốc cốc cốc.” Sau vài tiếng gõ cửa, Lăng Vi vẫn chưa kịp đứng dậy mở cửa, thì đã thấy cửa được mở ra rồi, Viêm Bá Nghị bế Lăng Dịch Sâm đi vào.

Tối qua Viêm Bá Nghị và Lăng Vi chia phòng ra ngủ, Lăng Vi bận đến nửa đêm, Viêm Bá Nghị thì ngủ cùng Lăng Dịch Sâm trong phòng của cậu từ sớm.

“Mami, sao còn chưa dậy nữa, mặt trời sắp rọi đến mông rồi đó.” Lăng Dịch Sâm nhảy xuống vòng tay của Viêm Bá Nghị, trực tiếp nhảy lên giường của Lăng Vi, ôm cổ Lăng Vi bắt đầu làm nũng.

Viêm Bá Nghị bưng một ly nước cho Lăng Vi, nhìn cô uống xong rồi mới nói: “Anh nhận được điện thoại, bảo anh đến bàn điều kiện với bọn chúng, mới có thể thả Mộ Bạch ra.”

“Em đi cùng với anh.”

Viêm Bá Nghị lắc đầu: “Em với Dịch Dịch ở nhà là được rồi, đi cũng không giúp được gì, anh cũng sẽ mất tập trung để bảo vệ em, bên tổng bộ vẫn rất an toàn. Yên tâm, anh sẽ về nhanh thôi.”

“Được rồi.” Chống lại đôi mắt biết nói của Viêm Bá Nghị, Lăng Vi thỏa hiệp. Nghĩ lại cũng phải, đi rồi cũng chỉ làm cho Viêm Bá Nghị phân tâm, không bằng ở nhà nghiên cứu thuốc mới, chữa cho Sở Phong.

Tạm thời không qua bên công ty nữa, dù sao hạng mục của Cartier đã giành được rồi, cô cũng có thể vẽ bản thiết kế trước, sau đó lại đến công ty tuyên bố chuyện này, ngược lại nói cho bọn họ biết sớm lại là chuyện xấu.

“Daddy, phải bình an trở về đó, con với mami chờ ba.” Lăng Dịch Sâm nghe hiểu nội dung nói chuyện của daddy với mami, vội nói.

Viêm Bá Nghị vươn tay xoa xoa mái đầu mềm như nhung của con trai, bảo đảm nói: “Con trai yên tâm, daddy sẽ về nhanh thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Chương 85 – Từ Niệm Niệm về thành phố Liêu.....

Editor: miemei

Sau khi rời giường, rửa mặt xong, Lăng Vi đi vào phòng thí nghiệm lấy thuốc cho Sở Phong trước, sau đó mới bế Lăng Dịch Sâm đến phòng ăn để ăn sáng, vừa ăn vừa nghĩ không biết Viêm Bá Nghị đã ăn hay chưa.

Đang nghĩ có cần liên lạc với Myrons về chuyện bản vẽ thiết kế lần này hay không, thì di động trên bàn lại rung lên. Vang lần đầu cô không bắt máy, lần thứ hai thì trực tiếp ngắt luôn. Xét thấy Ngô Mỹ Mỹ không bỏ cuộc gọi cho cô cuộc thứ ba, Lăng Vi do dự mấy giây, mới bắt máy.

Vừa bắt máy, liền nghe thấy giọng nói nức nở của Ngô Mỹ Mỹ: “Tổng giám đốc Lăng, em sai rồi, em thật sự biết em sai rồi, em có lỗi với sự tin tưởng của chị, nhưng em cũng không có cách nào khác.”

Được rồi, sao cô lại cảm thấy Ngô Mỹ Mỹ của lúc này với Ngô Mỹ Mỹ lúc cô mới tiếp xúc, mới quen biết cứ như hai người thế?

Nuốt đồ ăn trong miệng xuống, Lăng Vi lạnh lùng nói: “Không phải tôi chưa từng cho cô cơ hội, chính bản thân cô không biết trân trọng. Chẳng lẽ không biết điều kiêng kỵ nhất ở chốn công sở chính là phản bội sao?”

Lăng Vi kiên nhẫn nghe Ngô Mỹ Mỹ sám hối kèm theo tiếng gào khóc, dưới tình huống cô không nhận được nữa, cúp máy rồi. Bế con trai ngơ ngác đáng yêu ở bên cạnh lên, đi về phòng ngủ.

Ngồi còn chưa vững, điện thoại lại rung lên. Lăng Vi nhìn cũng không thèm nhìn đã ngắt máy, bây giờ trong lòng cô rất phiền muộn, không muốn nhận điện thoại của bất cứ ai, cô rất muốn trực tiếp tắt máy luôn, nhưng vì chờ tin tức của Viêm Bá Nghị, nên chỉ có thể đợi.

“Mami, cuộc gọi mà mẹ vừa ngắt máy, hình như là của mẹ nuôi đó.” Lăng Dịch Sâm móm di động của mình ra bỏ vào lòng bàn tay của Lăng Vi, hiển thị cuộc gọi đến là Từ Niệm Niệm.

Oh my god. Sắp bị mắng thảm rồi đây.

Lăng Vi nhìn di động của con trai đang rung lên trong lòng bàn tay mình, cô móm di động của mình ra xem cuộc gọi đã từ chối, thật sự là của Từ Niệm Niệm, f*ck..... Cứ nhè vào lúc cô vô cùng phiền muộn mà gọi điện tới.

Bắt máy thôi, nếu không bắt máy nữa, chờ đến khi cô nàng kia về đây thì cô tiêu đời. Nghĩ đến cách Từ Niệm Niệm trừng phạt người ta, thì Lăng Vi liền

đau lòng đến cả gan cũng run lên, ôi những tờ tiền của cô, lại có người đến tiêu tiền thay cô rồi.

Bất điện thoại, một tiếng kêu chói tai vang lên trong loa nghe.

“Dịch Dịch, mami con đâu? Kêu mami ra đây cho mẹ!”

Lăng Vi ném di động cho con trai, tỏ ý với cậu: “Nói mẹ không có ở đây.”

Lăng Dịch Sâm ngoan ngoãn gật đầu, cầm di động lên, nói nhỏ nhẹ: “Mẹ nuôi Niệm Niệm, mami con nói mami không có ở đây.” Nói xong còn nhìn sang Lăng Vi với vẻ đòi khen ngợi.

Ngay tức thì, mắt Lăng Vi tròn tròn lên, con trai à, con muốn bán mami phải không, nhất định là vậy rồi.

Bất đắc dĩ, bạn học Từ Niệm Niệm đã kêu gào cô ở đầu bên kia điện thoại rồi, cô chỉ có thể bất chấp tất cả mà nhận điện thoại.

“Vi Vi, mình nói cho cậu biết, cho cậu thời hạn trong vòng một tiếng đồng hồ chạy tới sân bay quốc tế, đến đón bà đây, nếu không, cậu chờ đó đi, hừ hừ.”

Từ Niệm Niệm về thành phố Liêu rồi? Hai mẹ con nhìn nhau một cái, cùng lên tiếng hỏi: “Cậu/mẹ về rồi à?”

“Về rồi, vốn định đáp xuống rồi mới nói với cậu, bây giờ mình hối hận rồi, cậu đến đón mình ngay lập tức, còn một tiếng đồng hồ nữa là tới rồi đấy.” Lần nào cũng làm bất ngờ vui mừng thành ngạc nhiên kinh hãi, đây chính là sở trường của bạn học Từ Niệm Niệm.

“Có mang quà cho con không ạ?” Lăng Dịch Sâm vẫn rất bình thản, điều cậu quan tâm nhất vẫn là quà, đồ ăn, đồ chơi, tiêu xài, càng nhiều càng tốt.

Từ Niệm Niệm ngồi ở khoang hạng nhất dành cho một người, không kiêng kị gì mà gào tới hét lui, dù sao đáp xuống đất rồi lại phải gói gém mình lại, trở thành một ngôi sao nổi tiếng hoàn hảo, không soi được tật xấu nào.

“Mang rồi, mang rồi, mau mau đến rước mẹ, nếu không là cái gì cũng không có đâu.”

Từ Niệm Niệm cúp máy, nhớ lại cảnh tượng lúc cô đi tìm Dịch Khôn trước khi rời khỏi nước Mỹ, trong lòng lại bắt đầu chua xót, hốc mắt dần dần tích đầy nước mắt.

Người không quen thuộc với Dịch Khôn, vừa vào đến nhà Dịch Khôn, chắc chắn sẽ cho rằng Vi Vi và Dịch Dịch là vợ và con trai của anh ta. Có ai mà không có việc gì lại phóng to ảnh của bọn họ rồi treo lên mỗi góc trong nhà chứ. Nếu như không phải đã nhận thức được Dịch Khôn quan tâm Lăng Vi nhiều thế nào, thì Từ Niệm Niệm nhất định sẽ cảm thấy anh biến thái.

“Yêu nhiều lắm, nhiều lắm phải không, yêu đến nỗi chỉ cần cô ấy yên ổn, là anh sẽ vui phải không?” Cô đã từng hỏi Dịch Khôn như vậy, Dịch Khôn không trả lời.

Bây giờ câu nói này cũng có thể dùng để hỏi chính mình, mà câu trả lời của bản thân Từ Niệm là, “Nếu yêu anh ấy, thì phải cố gắng giành lấy, chứ không phải đứng tại chỗ yên lặng chờ đợi.” Cô đã đợi rất nhiều năm rồi, mệt rồi, cũng mỏi rồi.

Dịch Khôn chờ đợi Lăng Vi gần 5 năm, mà Từ Niệm Niệm cô chờ đợi Dịch Khôn đâu chỉ 5 năm?

Khi bạn yêu một người nhưng không được đáp lại, bạn sẽ cảm thấy thời gian qua đi rất chậm, rất gầy vò. Nhưng có lúc, thà rằng chờ đợi gầy vò như thế, cũng không muốn bị từ chối lạnh lùng, bởi vì cần có một kết quả tốt, để có thể tiếp tục ảo tưởng, tiếp tục chờ đợi.....

“Dịch Dịch, mami ra sân bay đón mẹ nuôi của con, con đi qua chơi với chú khờ khạo được không?” Nghĩ đến những chuyện trải qua trong khoảng thời gian này, Lăng Vi cảm thấy con trai vẫn nên ở nhà thì an toàn hơn.

Lăng Dịch Sâm lại không chịu, cậu nhớ mẹ nuôi rồi, cũng lo lắng nếu cậu không đi đón mẹ nuôi, thì cậu sẽ không có quà nữa, vậy thì không ổn rồi.

Mất thấy không còn nhiều thời gian nữa, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Dịch Dịch, Lăng Vi gọi vài người thuộc hạ đi theo mình ra sân bay quốc tế đón Từ Niệm Niệm.

Có đôi khi, sợ chuyện gì đó thì đừng nên nghĩ nhiều, bạn càng lo lắng điều gì thì điều đó càng xảy ra. Lần này, mới vừa chạy lên đường cao tốc, Lăng Vi đã nhìn thấy có xe đi theo ở phía sau.

Cô xoay đầu lại, xuyên qua kính thủy tinh nhìn thấy cửa sổ trước và sau của chiếc xe ở đằng sau đều mở ra hết, có hai khẩu súng thò ra, đoán chừng là muốn bắt cô với Dịch Dịch.

“Trên người các anh có mang súng chứ?” Lăng Vi hỏi hai anh em trong bang Xích Viêm ngồi ở ghế lái và ghế phụ lái.

Hai người nọ gật đầu, đưa cho Lăng Vi một khẩu súng, nói: “Phu nhân, chút nữa em nhảy xuống xe ngăn bọn chúng lại, chị và cậu chủ nhỏ nhanh chóng rời khỏi chỗ này đi.”

Câu xưng hô “phu nhân” kia làm cho Lăng Vi đỏ mặt, cô khen ngợi gật đầu một cái. Không hổ là người do Viêm Bá Nghị chọn ra, anh em của bang

Xích Viêm rất trung thành, nhưng nếu phải mạo hiểm như vậy thì vẫn là thôi đi.

“Chỗ các anh có lựu đạn không?” Lăng Vi cúi đầu nhìn Dịch Dịch đang nằm ngang, cậu đã ngủ rồi, không nhận ra tình hình hiện tại.

Hai người ở hàng ghế trên lắc đầu, người ngồi ở ghế phụ lái lại mở miệng nói: “Bình thường chúng em ra ngoài sẽ không mang theo thứ đó, Lão Đại ra lệnh nghiêm cấm, nói lực sát thương quá lớn, ảnh hưởng đến hoàn cảnh xung quanh.”

Chắc chắn, Viêm Bá Nghị suy tính đến nhiều thứ thật đấy.

“Pằng” một tiếng súng vang lên, người ở xe phía sau thò đầu ra, hét lớn: “Đề lại người lớn và con nít trên xe, chúng tôi có thể tha cho các người một mạng.”

Bị nói trúng rồi, Lăng Vi bất đắc dĩ lắc đầu, sao gần đây không được bình yên như vậy chứ, ở Mỹ chưa từng xảy ra nhiều chuyện như thế, chẳng lẽ thật sự có người không thích mình ở lại thành phố Liêu ư?

Lay lay Dịch Dịch đang ngủ say: “Con trai, dậy nào.”

Lăng Dịch Sâm nhếch nhếch cái miệng nhỏ không nói gì, không kiên nhẫn vặn vẹo thân thể nhỏ nhắn thể hiện sự kháng nghị, gần đây cứ luôn có những giấc mơ kì quái đủ kiểu, cậu còn cho rằng tiếng súng đó xảy ra trong mơ nữa cơ.

Lăng Vi lấy súng ra, nhắm chuẩn vào bánh xe của chiếc xe phía sau, bắn một phát, cũng trật mất rồi. F*ck, trước kia Dịch Khôn nói muốn dạy cô, cô cảm thấy Dịch Khôn suy nghĩ nhiều quá, hoàn toàn không thêm học cho tốt, bây giờ hồi hận thì đã muộn rồi.

Lại vang lên hai tiếng súng nữa, chiếc xe phía sau càng ngày càng gần, lúc Lăng Vi cảm nhận được “bùm” một tiếng, người ngồi trên ghế lái đập thẳng, xe dừng lại rồi, quay đầu qua nói: “Phu nhân, bánh xe bị bắn bể rồi.”

“Nhưng mà không sao, bọn chúng rất dễ đối phó.” Một cái bánh xe mà phải bắn biết bao nhiêu lần mới trúng, kỹ thuật bắn súng của người trong xe đằng sau chính xác được bao nhiêu chứ.

Xe dừng lại bên đường, hai anh em bang Xích Viêm ngồi ở hàng ghế trước xuống xe, đi lẫn vào đường trong, một trong số đó giờ súng lên bắn một phát, bắn bể bánh xe của chiếc xe đằng sau.

Lăng Dịch Sâm nghe thấy hai, ba tiếng súng liên tiếp, chợt mở mắt ra, liền nhìn thấy Lăng Vi đang bế cậu, đang muốn mở cửa đi ra.

“Mami, chúng ta lại gặp nguy hiểm nữa rồi hả?” Cục cưng họ Lăng là một đứa bé gặp nguy không hoảng, cậu không sợ là vì cậu cảm thấy ở bên cạnh mami sẽ không sao cả, đây là cảm giác an toàn mà người lớn mang đến cho trẻ nhỏ, cũng là vì đã trải qua nhiều rồi.

Lăng Vi ôm chặt Dịch Dịch, khẩu súng trên tay vẫn còn bốc khói, vừa rồi cô nhắm vào người ở trong chiếc xe phía sau, hình như đã bắn trúng một tên, ặc, súng thì dùng tốt thật, nhưng vẫn không thoải mái bằng kim bạc và dao găm.

Không bao lâu sau đã giải quyết xong trận chiến, Lăng Vi nhìn hai tên bỏ xe chạy trốn, rồi đi đến gần chiếc xe kia, nhìn thấy còn hai tên gục trong xe, hình như đã mất hơi thở.

“Lục soát một chút đi, xem xem có thể tìm được là do ai phái đến không.” Lăng Vi dặn dò hai thuộc hạ, bế Dịch Dịch đứng chờ ở chỗ xa hơn một chút.

Hai thuộc hạ lục lọi trong xe một lúc, thì cuống quýt chạy ra, vừa đến trước mặt Lăng Vi, chiếc xe kia liền nổ tung.

Lăng Vi che lỗ tai của Lăng Dịch Sâm lại. Không muốn để cho Dịch Dịch nhìn thấy cảnh tượng này, cô cất bước từ từ đi về phía trước một khoảng, quay đầu lại thì phát hiện xe đã thay bánh xe dự phòng, chạy đến trước mặt cô.

“Chuyện hôm nay tạm thời đừng nói với Lão Đại của các anh, gần đây anh ấy bận rộn quá rồi, tôi lo anh ấy phân tâm sẽ không trông nom được.”

Hai người kia nhìn nhau một cái, rồi rít gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Chương 85 (tiếp theo)

Editor: miemei

Trải qua chuyện như thế, đợi đến lúc xe chạy tới sân bay quốc tế, thì sớm đã qua thời gian cô hẹn với Từ Niệm Niệm rồi. Vừa đi tới lối xuống máy bay, thì đã phát hiện một người phụ nữ xinh đẹp ăn mặc nóng bỏng, hai tay khoác vào nhau đứng đó.

“Mẹ nuôi, tụi con tới rồi nè.” Lãng Dịch Sâm hét to lên, chạy về phía Từ Niệm Niệm như một cơn gió, trong lòng khen mãi, hôm nay mẹ nuôi đẹp thật, đã lâu lắm rồi cậu không thấy người đẹp mặc áo hai dây, quần short rồi, mẹ nuôi cho cậu nhìn thật đã mắt nha, chắc chắc.

“Hai người còn biết đến đây à, mấy giờ rồi hả?” Lãng Vi cúi đầu bước nhanh đến trước mặt Từ Niệm Niệm, giống như học sinh tiểu học phạm lỗi vậy, không biết nói gì cho tốt.

Hai thuộc hạ bang Xích Viêm đợi trong xe, nhìn người đẹp đứng trước mặt Lãng Vi, trông mắt cũng sắp rớt ra rồi, người phụ nữ nóng bỏng xinh đẹp này chính là mẹ nuôi mà mỗi ngày cậu chủ nhỏ đều nhắc tới nhắc lui ư? Sao nhìn thế nào cũng thấy rất quen mắt nha? Hình như là gặp qua ở đâu rồi. Hai người nhìn nhau một lần nữa, giấu đi vẻ cảm thán trong mắt.

“Mẹ nuôi, hôm nay mẹ ăn mặc mát mẻ quá, không lạnh à?” Lãng Dịch Sâm vươn tay túm lấy sợi dây áo trên vai Từ Niệm Niệm, nghe nói mẹ nuôi từ bên Maldives qua đây, tuy chỗ đó bốn mùa đều như mùa xuân, nhưng ở thành phố Liễu là mùa đông rồi đó, có phải đầu óc của mẹ nuôi bị hỏng rồi không nhỉ, không chịu mặc nhiều thêm một chút.

Lãng Vi ngẩng đầu lên thì thấy con trai đang gờ bàn tay nhỏ mập mập của cậu trâu đùa Từ Niệm Niệm, cô lập tức kéo con trai từ trong lòng Từ Niệm Niệm ra: “Lãng Dịch Sâm, đừng quá đáng đấy.”

Từ Niệm Niệm đối diện với tầm mắt của Lãng Vi, tròn trắng mắt khinh bỉ, dậm chân: “Vi Vi, xe cậu đâu, bà đây sắp lạnh chết rồi, mình muốn về nhà.”

“Được được được.” Cảm nhận được người xung quanh đều nhìn qua bên này, Lãng Vi cũng có chút không tự nhiên. Cô lấy khăn choàng vai của mình xuống khoác lên người Từ Niệm Niệm, cười vui nói: “Ai kêu cậu không ăn mặc cho kỹ vào, cũng đâu phải không biết thời tiết ở thành phố Liễu ra sao, lại mặc như thế về đây, đáng đời bị lạnh.”

Từ Niệm Niệm đẩy gọng kính mắt lên, thừa dịp Lãng Vi không chú ý, néo cô một cái: “Nói đủ chưa? Còn nói nữa không?”

Lãng Vi vội lắc đầu: “Không nói nữa, không nói nữa.” Từ Niệm Niệm néo người ta mạnh lắm đấy. Lãng Vi cô đây chưa từng sợ ai, chỉ sợ sát tinh Từ Niệm Niệm này thôi, kể từ khi trở thành bạn thân đáng tin của cô ấy, thật là..... Haiz.

Lãng Dịch Sâm che cái miệng nhỏ lại cười thầm, nhìn điệu bộ mami và mẹ nuôi tới tới lui lui, ai cũng không nhường ai, ai cũng không lấy được chỗ tốt từ ai, thì lúc đầu nói: “Mami, chúng ta mời mẹ nuôi đến nhà hay là để mẹ nuôi tự ở khách sạn ạ?”

Sau khi hai người lớn mang theo một đứa bé ngồi vào hàng ghế sau xe, Từ Niệm Niệm và Lãng Vi nhìn nhau một cái, nhìn xuống Lãng Dịch Sâm đang mặt mày rạng rỡ, hỏi: “Sao thế, mẹ nuôi ở lại nhà con phải thu phí hả?”

Thằng nhóc quý, muốn lừa bà mẹ nuôi này ư?

Lãng Vi chỉ cười không nói, vẫn luôn có cảm giác lần này gặp Từ Niệm Niệm không giống như lúc trước, không giống ở chỗ nào, thì trước mắt vẫn chưa nhìn ra.

“Ặc, không phải ý này mà, mẹ nuôi, mẹ nuôi đừng néo lỗ tai người ta nữa, sẽ lớn không nổi đó!” Lãng Dịch Sâm thét chói tai, cậu còn chưa mở miệng, mẹ nuôi đã biết cậu muốn nói gì rồi. Thật là đủ rồi đó nha. Không chiếm được chỗ hời, lại còn bị mẹ nuôi bắt nạt nữa, Lãng Dịch Sâm tức tối nhìn Từ Niệm Niệm, gào khóc: “Hu hu hu, mẹ nuôi không thích con nữa, mẹ nuôi không thích con nữa rồi.” Đồng thời, nước mắt đã chảy xuống ào ào.

Làm cho Từ Niệm Niệm sững sờ, ngước lên nhìn Lãng Vi, hai người phụ nữ nhìn nhau một cái, bật cười thành tiếng.

“Oa, hu hu hu, hai người phụ nữ đáng ghét này, lại còn cười con nữa, hu hu hu, con là con trai của hai mẹ mà, hức hức hức, không có đồ ăn vặt, không có bữa ăn ngon, càng không có quà tặng, con buồn quá, bi thảm quá.....” Lãng Dịch Sâm bắt đầu gào khóc thảm thiết.

Lúc nghe thấy con trai nói câu này, Lãng Vi và Từ Niệm Niệm lại nhìn nhau một cái, sao lại có cảm giác là lạ nhỉ? Giống như hai cô có kiểu quan hệ đó vậy.

Lãng Vi che miệng Lãng Dịch Sâm lại, Từ Niệm Niệm lấy một hộp chocolate trong túi ra, bỏ vào lòng bàn tay của Lãng Dịch Sâm nói: “Cục cưng ngoan, mẹ nuôi đã mua cho con rất nhiều, rất nhiều đồ ăn vặt, ở trong và ly hành lý, nếu như con nghe lời không ồn nữa, thì tất cả đều là của con, hơn nữa mấy cô bạn xinh đẹp của mẹ nuôi ở thành phố Liễu rất nhiều nha, con có thể gặp được rất nhiều chị xinh đẹp đó.”

Đừng nha, Lãng Vi nhủ thầm nhìn Từ Niệm Niệm. Sao Từ Niệm Niệm và Viêm Bá Nghị giống nhau vậy chứ, chỉ biết lấy sở thích để dỗ Dịch Dịch thôi, lỡ nuôi thành thói xấu thì làm sao đây?

Hàng loạt hành vi này của Dịch Dịch đều là vì muốn cho Từ Niệm Niệm để ý đến nó, thằng nhóc nhỏ này mới mấy tuổi, sao lại giống như cái gì cũng hiểu thế này, lại biết làm cho Từ Niệm Niệm lấy cái nó thích để dỗ nó nữa.

Lãng Vi vươn tay bắt lấy bàn tay nhỏ mập mập của Lãng Dịch Sâm, nhìn thấy ánh mắt háo sắc của cậu đang lướt qua bờ ngực của Từ Niệm Niệm, thoáng chốc tức giận hết sức.

“Lãng Dịch Sâm, mẹ cảnh cáo con lần cuối cùng, con hãy dùng tập tính bình thường của một đứa trẻ để sống chung với chúng ta có được không? Nếu con trưởng thành sớm quá, thì mami có thể suy xét đưa con vào nhà trẻ một thời gian.” Đây là thông điệp cảnh cáo cuối cùng của Lãng Vi.

Lăng Dịch Sâm nghe mami nói vậy, lập tức dẹp cảm xúc đi, trong một chớp mắt biến thành một cậu nhóc nhỏ, ngoan ngoãn dựa vào lòng Lăng Vi.

Từ Niệm Niệm và thuộc hạ Xích Viêm ngồi ở ghế trước đều hơi trợn mắt há mồm nhìn Lăng Vi và Lăng Dịch Sâm. Hai người kia nghĩ, thật không hổ là người phụ nữ của Lão Đại, thật là bá đạo. Từ Niệm Niệm thì nhìn Lăng Vi trợn mắt trắng khinh bỉ vô số lần, cảm thấy vẫn chưa đủ hả con tức, lại mở miệng nói: “Vậy mà cậu lại còn muốn đưa Dịch Dịch vào nhà trẻ ư? Quên chuyện lần trước rồi à?”

Được, Lăng Vi cúi đầu không nói nữa. Cô cảm thấy, khắc tinh trong đời này của cô không phải con trai, cũng không phải ba của con trai, mà là người phụ nữ trước mắt này. Sao mà không biết để ý hình tượng một chút chứ, đây là thành phố Liêu nha, paparazi của thành phố Liêu còn lợi hại hơn ở Mỹ đấy, nếu có gì lên báo, Niệm Niệm cũng không khỏi phải giải thích nữa.

Nghĩ đến đây, Lăng Vi mới chú ý tới, lần này Từ Niệm Niệm về không có fan ra đón, lập tức lên tiếng hỏi: “Không có thông báo với truyền thông thành phố Liêu chuyện cậu về nước hả?”

Từ Niệm Niệm gật đầu: “Chủ yếu là mình muốn thăm cậu với Dịch Dịch, thông báo gì đó thì tạm thời không nhận.” Lúc ở thành phố Liêu, vì trốn tránh một số chuyện mà chạy sang Mỹ, lúc ở Mỹ, thì vì trốn tránh ai kia lại chạy về thành phố Liêu, hờ, Từ Niệm Niệm cảm thấy cuộc đời của cô chính là một vở kịch, một vở kịch không cần diễn.

Sau khi Lăng Vi đưa Từ Niệm Niệm về căn hộ, khóa kỹ cửa rồi bắt đầu nấu cơm tối. Trên đường về cô vẫn luôn nghĩ đến chuyện Viêm Bá Nghị đã về đến bang Xích Viêm chưa, cuối cùng nhện không được gọi điện cho Sở Phong, nói là vẫn chưa về.

Không biết tại sao, trong lòng cứ luôn thấy có chút bất an.

Từ Niệm Niệm không biết gần đây Lăng Vi ở bên này đã xảy ra nhiều chuyện như thế, có người bắt cóc thì cô biết, nhưng hai ba chuyện liên tiếp thì cô lại không biết.

“Tủ lạnh của cậu chất đầy đủ mọi thứ, trợ lý mua về đó hả?” Từ Niệm Niệm mở tủ lạnh ra, nhìn thấy rất nhiều đồ ăn mình thích, khen ngợi liên tục.

Lăng Vi bỏ nguyên liệu nấu ăn vào nồi đất, điều chỉnh lửa, rồi mới về phòng khách ngồi với Từ Niệm Niệm. Trợ lý làm việc, cô rất yên tâm, xem ra Niệm Niệm cũng rất thích. Cô chỉ nói với trợ lý là Từ Niệm Niệm về rồi, trợ lý liền đi mua một đồng hồ đeo tay Từ Niệm Niệm thích.

“Sao không thấy cô ấy nhỉ?” Từ Niệm Niệm cầm một chai champagne, tự mình mở ra rót vào ly rồi uống.

Lăng Vi khó hiểu nhìn Từ Niệm Niệm: “Ài?”

“Trợ lý của cậu đó, sao lần này về không thấy cô ấy?” Từ Niệm Niệm vẫn luôn cảm thấy Lăng Vi giấu trợ lý hơi sâu, đường đi nước bước của cô trợ lý đó cũng rất bí ẩn.

Lăng Vi bật cười: “Cậu đừng nói với mình là cậu thích trợ lý của mình nhé, mình có đến mấy trợ lý, cậu hỏi người nào?”

“F*ck, Tiểu Diệp Từ đó, đừng nói với mình là cô ấy không ở thành phố Liêu nhé, mình còn muốn nhờ cô ấy giúp mình chút việc đấy.”

Lăng Vi chỉnh chương trình trên ti vi, ngồi trên sofa trò chuyện với Từ Niệm Niệm: “Chuyện gì vậy, lại là chuyện trong giới giải trí của các cậu à? Mình nói này, cậu không thể kêu người trong nhóm của cậu đi làm sao?” Từ Niệm Niệm đã là người mẫu quốc tế rồi, cần phải mượn trợ lý của cô sao, nhất định là chuyện thuộc phương diện kia rồi.

“Hi hi, cậu biết mà, lần trước Tiểu Diệp Từ giúp mình xử lý rất tốt, lần này đành nhờ cô ấy thôi, được không Vi Vi?” Từ Niệm Niệm nũng nịu nói.

Lăng Vi cảm thấy toàn thân đều nổi da gà, lập tức đứng lên dựa vào bên con trai.

Lúc này Lăng Dịch Sâm không thèm để ý đến người khác, cậu đang tỉ mỉ thưởng thức đồ ăn ngon mẹ nuôi đem về. Kể từ khi về thành phố Liêu, đã lâu lắm rồi cậu không được ăn đồ ngọt ngon như thế.

“Mami, chuyện phụ nữ của hai mẹ đừng đến làm phiền con, bây giờ con không thể nào phân tâm được, đi nào, đi nào, đừng qua đây, đừng đụng vào đồ ăn vặt của con đó.” Lăng Dịch Sâm giơ tay như đuổi ruồi để cho mami nhà mình đi qua chỗ khác.

Lăng Vi trợn trắng mắt, nhìn dáng vẻ của con trai thì cô tức không chịu được. “Lăng Dịch Sâm, sau này đi theo mẹ nuôi của con mà đòi đồ ăn vặt đi, cái thằng nhóc ăn cháo đá bát này.”

“Dạ dạ dạ, có thể tiết kiệm cho mami rất nhiều tiền nha. Bây giờ mami còn có tâm tư mà giận con nha, daddy vẫn chưa về, mẹ cũng không lo lắng à? Daddy đáng thương quá.” Lăng Dịch Sâm vừa nói vừa ăn từng miếng lớn, cứ như sợ ăn chậm, thì những thứ đồ ăn vặt kia sẽ biết mất vậy.

Từ Niệm Niệm tự lo bản thân mình ngồi trên sofa xem ti vi, vừa rót rượu vừa uống. Lúc cảm thấy uống được khá khá rồi, mới lấy di động nhắn tin cho Dịch Khôn.

Dịch Khôn biết cô về đây, cô cũng đã từng mở ước xa vời, hi vọng Dịch Khôn có thể lên tiếng giữ cô lại, cho dù là một ý nghĩ, một câu nói thôi, cô cũng sẽ ở lại.

Như dự đoán, không hề có. Cái mà Dịch Khôn quan tâm không phải bên này, mà là Vi Vi! Thế nên Từ Niệm Niệm cô đây còn ở lại Mỹ chờ đợi gì nữa?

Cô là người mẫu, dù sao đến chỗ nào cũng có thể kiếm tiền, tội gì phải ở Mỹ giày vò.

Lăng Vi nghĩ đến lời con trai vừa nói, sau khi đi vào phòng bếp nhìn nước canh sôi sục trong nồi đất, do dự cảm đi động lên muốn gọi điện cho Viêm Bá Nghị, suy nghĩ một lúc vẫn là gọi cho Sở Phong.

Viêm Bá Nghị đi cứu Mộ Bạch, không biết anh có tiện nhận điện thoại không, nếu như anh đang bận, vậy thì cô gọi điện sẽ làm ảnh hưởng đến Viêm Bá Nghị.

Điện thoại vừa gọi đi, cuộc gọi của Viêm Bá Nghị đã đến.

Lăng Vi lập tức nhấn vào phím nghe, thì nghe thấy tiếng lo lắng nghẹn ngào ở đầu bên kia điện thoại, hét lên: “Chị Lăng phải không ạ, mau, mau đến cứu Lão Đại của chúng tôi với, anh ấy, anh ấy sắp không xong rồi. Cậu xin chị, mau đến đây đi!”

Tay Lăng Vi hoảng hốt thoáng lỏng ra, cái muôi rớt xuống đất. Không kịp tắt lửa, cô lập tức xoay người đi ra ngoài: “Ồ đâu, anh ấy đang ở đâu?”

Hỏi xong địa chỉ, Lăng Vi đã đi ra đến cửa nhà, cô bảo đối phương không được ngắt điện thoại, hỏi tình hình bị thương thế nào, vội vội vàng vàng mang giày vào muốn đi ngay.

Xưa nay Từ Niệm Niệm chưa bao giờ thấy Lăng Vi nóng ruột như thế, cô kéo Lăng Vi mặt mày trắng bệch lại, hỏi: “Sao thế, đã xảy ra chuyện gì? Cậu đừng như vậy, làm mình lo lắng lắm.”

“Mami, mẹ chưa tắt lửa, con đi tắt lửa cho mẹ.” Lăng Dịch Sâm nhảy xuống ghế, chạy bành bạch vào phòng bếp, sau khi tắt lửa xong, rồi mới chạy trở lại trước mặt Lăng Vi.

Lăng Vi đã không lo được chuyện giải thích này kia rồi, cô mang giày xong, thì chạy ra ngoài.

Từ Niệm Niệm quát lớn: “Cậu đứng lại cho mình, Vi Vi, cậu bình tĩnh một chút đi.”

Lăng Vi bị Từ Niệm Niệm quát như thế, bước chân dừng lại, hốc mắt hơi đỏ lên, cô nghẹn ngào nói: “Là Viêm Bá Nghị, thuộc hạ của anh ấy gọi đến nói Viêm Bá Nghị có chuyện rồi, mình phải qua đó cứu anh ấy.”

“Oa..... Daddy bị sao thế ạ.” Lăng Dịch Sâm vừa nhìn thấy Lăng Vi như thế, bị dọa đến khóc òa lên, thân thể nhỏ nhắn run bần bật, cậu mới tìm được daddy thôi, không muốn daddy xảy ra chuyện gì đâu.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Chương 86 – Không ổn rồi! Viêm Bá Nghị bị thương

Editor: miemei

“Cậu dọa đến thẳng nhóc rồi đấy, có biết không hả, cậu bình tĩnh lại cho mình đi.” Từ Niệm Niệm kéo tay Lăng Vi, giật lấy điện thoại trong tay cô, nhìn hiển thị cuộc gọi đến một cái, là của Viêm Bá Nghị.

“Không nghĩ tôi là có người muốn lừa cậu à?” Từ Niệm Niệm phân tích, nếu như Viêm Bá Nghị có chuyện. Tại sao lại là tên thuộc hạ kia gọi điện tới, chẳng lẽ Viêm Bá Nghị bị thương đến nỗi ngay cả nói chuyện cũng nói không nổi sao?

Lăng Vi ổn định tinh thần lại, mới nghĩ tới điều này. Cô lấy đi động gọi cho Sở Phong trước, hỏi tình hình của Viêm Bá Nghị. Sở Phong không biết, nói là chưa nhận được tin tức.

Lăng Vi lại hỏi đến số điện thoại của Mộ Bạch, gọi điện thoại cho Mộ Bạch lại không ai bắt máy.

Nghĩ lại, rồi từ từ cũng bình tĩnh hơn một chút. Nhưng bây giờ Viêm Bá Nghị thế nào rồi, cô thử gọi lại cho Viêm Bá Nghị, kết quả đã tắt máy rồi.

“Bọn chúng bảo cậu đi đâu cứu người?” Từ Niệm Niệm phân tích.

Lăng Vi kể lại đầu đuôi nội dung của cuộc điện thoại kia, Từ Niệm Niệm càng nghe càng cảm thấy hơi kì quặc.

“Nếu là chỗ đó, hình như là rất hẻo lánh thì phải?” Tuy Từ Niệm Niệm không thường xuyên ở lại thành phố Liêu, nhưng so ra thì cũng là người bản địa ở thành phố Liêu này, tự nhiên cũng biết chỗ nào là chỗ nào.

Lăng Vi trầm ngâm suy nghĩ, quả thật là như vậy. Còn chưa đợi cô suy nghĩ cẩn thận, thì Sở Phong lại gọi điện đến rồi, nói Viêm Bá Nghị đang ở tổng bệnh viện Xích Viêm, một mình Mộ Bạch lo không xuể, mong cô qua đó một chuyến.

Lăng Vi và Từ Niệm Niệm nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt của đối phương.

“Dịch Dịch đừng khóc nữa, lúc này chúng ta bị lừa rồi, ba con không sao hết. Bây giờ mami đi đón daddy. Con với mẹ nuôi ở nhà đợi một chút được không?”

Lăng Dịch Sâm gật đầu, tuy vẫn rất lo lắng, nhưng thấy mami không còn sốt ruột như thế nữa, cậu cũng không sốt ruột theo.

Tổng bệnh viện Xích Viêm

Tay của Mộ Bạch vẫn đang chảy máu, anh ta đứng trong phòng cấp cứu nhìn cảnh tượng trước mắt, hốc mắt đỏ lên, mũi chua xót. Tay của anh ta bị thương, không thể cầm dao phẫu thuật được, bây giờ chỉ có thể đợi Lăng Vi chạy đến đây thôi.

“Lão Đại, anh đừng dọa em, làm ơn đừng ngủ nhé.” Mộ Bạch đứng bên cạnh Viêm Bá Nghị, muốn nói chuyện với anh một chút. Nhưng người trên giường đã không mở mắt lên nữa rồi.

Hôm nay Lão Đại liệu chết đi cứu anh ta, anh ta phải làm sao trả lại phần tình nghĩa này đây. Nhìn bộ phận cách lồng ngực rất gần, vẫn đang chảy máu ở đó, Mộ Bạch khó chịu đến mức nước mắt cũng sắp chảy ra.

Không bao lâu sau, Lăng Vi đã đến. Cô không biết đã vượt qua biết bao nhiêu cái đèn đỏ, thực sự là vì nóng ruột quá rồi.

Vừa đến tổng bệnh viện Xích Viêm thì đã có người đứng ở đó, đưa Lăng Vi đi thẳng đến phòng cấp cứu. Lăng Vi mở cửa ra, vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trái tim cũng run lên.

Viêm Bá Nghị bị ngắt đi ư, sao vẫn còn chảy máu thế kia, tay của Mộ Bạch cũng dính đầy máu.

“Tôi đi khử trùng trước, chỗ máu đó là vết thương của bản thân anh sao?” Hai, ba phút sau, Lăng Vi đã ổn định lại nhịp tim đang đập mạnh của mình, cô nhanh chóng đi qua phòng khử trùng, thay áo khoác ngoài, rồi trở lại bên giường phẫu thuật.

Viêm Bá Nghị bị trúng đạn, cách trái tim rất gần, rất gần. Hình như anh thấy Lăng Vi đến gần mình, lúc anh mở miệng muốn nói chuyện, trước mắt chợt tối đen, mất đi ý thức.

Lăng Vi vừa rửa vết thương, vừa kiểm tra tỉ mỉ, không dám lơ là một chút nào, mắt cũng không chớp lấy một cái. Dùng cây nhíp nhỏ gấp viên đạn ở dưới vị trí trái tim ra, may mà không đụng đến tim, nếu không thì.....

Thở phào một hơi, Lăng Vi tháo bao tay dính máu ra, đi đến bên cửa bỏ vào thùng rác. Nghĩ đến Viêm Bá Nghị trải qua những chuyện nguy hiểm thế kia, nhìn nét mặt của anh ngày càng trắng bệch, trong lòng Lăng Vi cực kì khó chịu.

Mộ Bạch nhìn động tác Lăng Vi lấy viên đạn ra cho Lão Đại, không hổ là Quái Y, lần đầu tiên thấy một bác sĩ hoàn thành quá trình rửa vết thương, lấy đạn ra, rồi khâu lại với tốc độ nhanh như thế.

“Tìm người đưa anh ấy đến phòng bệnh đi, nhẹ một chút.” Lăng Vi tháo khẩu trang xuống, lấy khăn giấy lau lớp mồ hôi mỏng mịn trên trán, mở cửa đi ra ngoài trước, cô phải đi phối thuốc.

Đợi đến khi Lăng Vi về đến phòng bệnh, vết thương trên tay Mộ Bạch đã được băng bó ổn thỏa. Cô đưa đơn thuốc trong tay cho Mộ Bạch, để Mộ Bạch cho người đi nấu thuốc. Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi bên cạnh giường của Viêm Bá Nghị, nhìn anh.

Thấy trong lúc hôn mê, Viêm Bá Nghị vẫn luôn nhủ chặt chân mày, Lăng Vi giơ ngón tay nhẹ nhàng xoa thẳng chân mày của anh, hỏi Mộ Bạch: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mộ Bạch thờ ơ ra, kể lại quá trình Lão Đại đi cứu anh ta. Quả thực là nguy hiểm muôn trùng, tìm đường sống từ chỗ chết. Lần này đám người của bang Đầu Ưng ra tay rất bạo, muốn Lão Đại trả tiền, chia địa bàn, Lão Đại không đồng ý, bọn chúng liền lấy mạng của anh ta ra uy hiếp. Cuối cùng Lão Đại đánh bất ngờ, lén đến bên cạnh tên cầm đầu, hạ hấn ta. Các anh em Xích Viêm trong ngoài phối hợp, thế mới chạy ra được, trong lúc hỗn loạn, Lão Đại đã chấn một viên đạn cho anh ta.

Lúc nói đến chuyện này, Mộ Bạch nghiêng răng nghiêng lợi, bắt đầu lên kế hoạch báo thù trong lòng.

Sau khi Lăng Vi nghe xong, sống lưng có chút lạnh. Cô nghĩ rằng mục đích của đám người kia là cô, không ngờ lại thực sự là do bang Đầu Ưng làm, nhưng nghe ý của Mộ Bạch, thì không phải là muốn lấy mạng của họ, lẽ nào.....

Thực sự không hiểu nổi, nhưng Lăng Vi biết, sớm muộn thì sự thật cũng sẽ bị vạch trần thôi.

Nơi ở của Ưng Lão Tam

Vưu Na tức đến mặt đỏ hết lên, gân xanh trên trán như ẩn như hiện. Cô ta nhận được điện thoại liền lén lút chạy qua đây, không ngờ kế hoạch của cô ta lại bị thất bại, Ưng Lão Tam không chỉ không nghe theo sự sắp xếp của cô ta, lại còn tự ý quyết định, làm Viêm Bá Nghị bị thương.

“Cô Vưu Na, thực ra chúng ta cũng không quen thân lắm, chỉ là quan hệ đôi bên cùng có lợi thôi. Lần này tôi không vợ vết được lợi ích gì, nhưng Viêm

Bá Nghị cũng trả giá không nhỏ, đây là kết quả tôi muốn.” Ứng Lão Tam bụng ly trà lên, ung dung, thần nhiên nói.

“Tôi từng nói với ông rồi, tôi chỉ cần Lăng Vi, tôi đưa cho ông nhiều tiền như vậy là muốn ông bắt Lăng Vi cho tôi, không phải muốn ông làm Viêm Bá Nghị bị thương, Ứng Lão Tam, lần này ông dây vào họa lớn rồi.” Vu Na hét lớn lên.

Hiển nhiên Ứng Lão Tam không thấy chuyện này nghiêm trọng là bao, hẳn ta đâu có dạn dò thuộc hạ bán Viêm Bá Nghị, đoán chừng là do vận may của anh ta kém quá thôi.

Nghĩ đến chuyện đã cho thuộc hạ lấy di động của Viêm Bá Nghị gọi cho Lăng Vi, không biết bây giờ thế nào rồi. Ứng Lão Tam cũng không thèm nhìn đáng về tức giận khiếp người của Vu Na, mở miệng nói: “Đã cho người liên lạc với Lăng Vi rồi, dùng di động của Viêm Bá Nghị đây, chắc là không bao lâu nữa sẽ có thể bắt về thôi.”

“Ông nói thật chứ?” Vu Na không tin tưởng nhìn Ứng Lão Tam.

Thấy Ứng Lão Tam gật đầu, cô ta mới hài lòng. Cô ta đã từng tiếp xúc với Lăng Vi, bộ não đó hoạt động nhanh hơn cái miệng nhiều, muốn gạt cô ta vào tròng, không dễ dàng đâu.

Sau khi hai người tranh luận về chuyện này hết một lúc lâu, Vu Na mới từ bình tĩnh lại. Đột nhiên cô ta ý thức được cô ta lại nghênh ngang chạy đến tìm Ứng Lão Tam như thế, nếu Viêm Bá Nghị biết được, sẽ nghĩ ngờ mình chứ?

Ném một tấm thẻ ngân hàng xuống, Vu Na vội vã chạy ra khỏi nhà của Ứng Lão Tam, cô ta thật sự quá chênh mảng đi, nếu như bị người khác phát hiện thì thảm rồi.

Ứng Lão Tam quay người lại cảm tấm thẻ ngân hàng trên bàn lên, cười bi ối nhìn theo bóng dáng Vu Na rời đi. Trí thông minh ít ỏi thế này còn muốn làm đồng minh với Ứng Lão Tam hẳn ư? Thật là buồn cười, nếu không phải nghĩ rằng sau này còn cần đến cô ta, thì Ứng Lão Tam sẽ không nhận vụ này, cũng đâu phải không có tiền.

Trên đường Vu Na lái xe về nhà mãi nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây, đột nhiên cô ta nhận ra hình như mình hơi vội vàng quá, như thế này có khi nào sẽ sớm bị lộ không? Nếu như Viêm Bá Nghị biết cô ta đối phó với Lăng Vi, nhất định sẽ không hề thương tình mà đuổi cô ta đi, hoặc là trực tiếp lôi cô ta về tổng bộ Xích Viêm hung hăng xử lý cô ta một trận.

Nghĩ như vậy, Vu Na định trong khoảng thời gian này, tránh đi một chút thì tốt hơn, ôm lấy tất cả những gì thuộc về mình lúc này, quan trọng hơn so với giành giật cái của người khác, không phải sao?

Vu Na nghĩ như thế, chắc chắn Lăng Vi không biết, ngay cả nghi ngờ, cô cũng không hề nghĩ tới chút nào. Ấn tượng về Vu Na, chỉ là không từ thủ đoạn nào trên thương trường thôi, không hề nghĩ đến Vu Na sẽ điên cuồng đến mức vì muốn đuổi cô đi, mà không tiếc trả giá hết thảy.

Lúc này, cô đang vừa gọi điện thoại, vừa nhìn chăm chăm vào túi truyền dịch bên cạnh đầu giường của Viêm Bá Nghị, Từ Niệm Niệm muốn dắt Dịch Dịch theo, mang canh đã nấu xong qua đây, cô muốn từ chối, nhưng vừa nghe thấy tiếng năn nỉ của Dịch Dịch, lại đồng ý rồi.

Cúp điện thoại, đúng lúc phải thay túi truyền dịch mới cho Viêm Bá Nghị. Lăng Vi nhìn Mộ Bạch dựa vào sofa giả vờ ngủ một cái, thuận miệng hỏi: “Sao di động của anh lại tắt vậy, trước khi Sở Phong gọi điện đến, còn nhận được một cuộc gọi cầu cứu, đoán chừng là muốn lừa tôi.”

Vừa nghe Lăng Vi nói, Mộ Bạch lập tức lên tinh thần. Anh ta ngồi thẳng người lên, gấp một cái nói: “Di động của tôi bị cướp đi rồi, cái của Lão Đại cũng không biết rớt đâu mất, tôi đoán là bọn chúng muốn lừa cô, nhưng mà.....” Rốt cuộc bọn chúng muốn bắt Lăng Vi làm gì?

Chẳng lẽ mục đích cuối cùng của bọn chúng là Lăng Vi? Vì thân phận Quái Y này ư? Mộ Bạch có chút nghĩ không ra.

Chẳng qua trong chốc lát, Lăng Vi nghĩ ra rồi. Thực ra đám người này vẫn là đám người bắt cóc cô lần trước, chỉ là không biết rốt cuộc cô đã chọn tới ai, cứ không buông tha cho cô như thế. Nghĩ không ra thì không nghĩ nữa, Lăng Vi đi ra ngoài cửa, dạn dò hai thuộc hạ đứng canh gác bên ngoài, nếu như Dịch Dịch dắt theo người tới đây, thì cho họ vào.

Đã mấy ngày Mộ Bạch không thể nghỉ ngơi cho tốt rồi, nhưng vì quá lo lắng cho Viêm Bá Nghị, nên dựa tạm vào sofa đơn nghỉ ngơi một chút, nghĩ đến chuyện Viêm Bá Nghị làm vì anh ta, trong lòng Mộ Bạch vẫn luôn thấy ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Chương 86 (2)

Editor: miemei

Thời gian trôi qua không lâu, lúc Lăng Vi đi lấy thuốc, thì Từ Niệm Niệm và Lăng Dịch Sâm đã đến phòng bệnh.

Lăng Dịch Sâm vốn nhao nhao ầm ỹ, cổ họng hét to nói chuyện, bước vào cửa, vừa nhìn thấy daddy đang nhắm chặt hai mắt, thì trong lòng căng thẳng.

Cậu nhẹ nhàng nhón chân, đi đến bên đầu giường Viêm Bá Nghị, yên lặng nhìn daddy nhà mình. Ngẩng đầu lên lần nữa thì thấy Mộ Bạch co rúc ở chiếc giường đối diện.

“Daddy, ba đang ngủ hả?” Lăng Dịch Sâm giơ tay kéo nhẹ vành tai của Viêm Bá Nghị.

Không ai trả lời cậu, cậu quay đầu lại nhìn mẹ nuôi, dường như trong mắt cũng có vẻ lo lắng.

“Mẹ nuôi, daddy ngủ rồi hay là.....” Lăng Dịch Sâm đáng thương ngược đầu lên, muốn bảo Từ Niệm Niệm giúp cậu. Mami nói, trước khi người bị thương chưa được chữa trị tốt thì không được ngủ, nếu không sẽ không tỉnh lại nữa.

Từ Niệm Niệm không biết rốt cuộc Lăng Dịch Sâm đang nghĩ gì, cô giơ tay hươ hươ trước mặt Viêm Bá Nghị, thấy ngay cả chân mày Viêm Bá Nghị cũng không hề nhúc nhích, thì biết anh đang ngủ rất say.

Tay của cô còn chưa rút về, thì nghe thấy một câu: “Cô là ai, lấy tay của cô ra.”

Mộ Bạch vừa mở mắt thì nhìn thấy có một người đang vươn tay về phía Lão Đại, trong lòng thầm cảm thấy không ổn, quát về phía người nọ. Cả người cũng nhảy ra, trực tiếp đứng trước mặt Từ Niệm Niệm.

“Chú Mộ Bạch, mắt chú bị mờ rồi ă? Không nhìn thấy con sao? Đây là mẹ nuôi của con, mẹ nuôi chỉ muốn xem xem daddy đã tỉnh chưa thôi, chú thật là quá đáng, đợi chút nữa daddy tỉnh lại, con sẽ xin daddy phạt chú đó, hừ hừ.” Rốt cuộc Lăng Dịch Sâm cũng tìm được cảm giác tồn tại ở trước mặt Mộ Bạch, trong lòng thì nghĩ ai kêu chú không mua đồ ăn vặt cho con, ai kêu chú không chào con, hừ hừ.

Lúc này Mộ Bạch mới để ý đến gương mặt chính diện của cô gái kia. Vừa nhìn, thì lập tức luống cuống, cả người đều lùi về sau một bước, có chút không dám tin hỏi: “Cô, cô chẳng phải là Từ Niệm Niệm ư?”

Từ Niệm Niệm phát hiện có người nhận ra mình, lập tức lấy mũ xuống, cười nói: “Không ngờ còn có người biết đến tôi, nếu đã nhận ra thì không cần phải kêu gào như vậy đâu.” Không ngờ trong xã hội đen cũng có mặt trắng nha, độ nổi tiếng của mình vẫn còn rất cao, Từ Niệm Niệm tự cảm thấy rất hài lòng.

“Thật, thật, thật sự là cô.” Mộ Bạch không nên được nổi xúc động, không ngờ sẽ gặp được Từ Niệm Niệm trong tình huống thế này, thật sự có chút kinh ngạc, vui mừng càng nhiều hơn.

Từ Niệm Niệm nhìn Mộ Bạch từ trên xuống dưới một lượt, gạt đầu, người đàn ông này không tệ. Ti lệ đáng người cũng rất thích hợp làm người mẫu, lẫn lộn trong xã hội đen thật là hơi đáng tiếc.

“Khụ khụ, con nói này, không ai nghe con nói chuyện hả? Chú Mộ Bạch, chú có khuynh hướng gay, sao còn có thể nhìn chăm chăm mẹ con thế, cắt con mắt của chú vào đi, sắp rớt ra rồi kia.” Lăng Dịch Sâm chu cái miệng nhỏ, nói không nề tình chút nào.

Lăng Vi vừa bước vào thì thấy con trai đang chống nạnh, nghênh cổ lên nói gì đó với Mộ Bạch, khụ, nhìn qua thì có chút giống như hai người đàn ông đang giành một người phụ nữ vậy. Con trai sẽ không gan tị bậy bạ vậy chứ, bình thường cậu không thích người bên cạnh nhìn chăm chăm vào mẹ nuôi của cậu đâu, lần này Mộ Bạch xui xẻo rồi đây.

Nghe thấy tiếng bước chân, những người trong phòng vừa quay đầu sang thì nhìn thấy Lăng Vi đang há hê dựa vào cạnh cửa, mỉm cười nhìn sang con trai nhà mình, vẫy vẫy tay, nhóc con liền chạy ào qua.

“Dịch Dịch, con lại làm gì đấy? Chú Mộ Bạch là người bị thương, con đừng bắt nạt chứ ấy.” Lăng Vi vuốt vuốt cái mũi nhỏ của con trai, không biết tại sao, cô cảm thấy con trai càng lớn càng giống Viêm Bá Nghị.

Mộ Bạch và Từ Niệm Niệm nhìn nhau, đều không tự nhiên mà quay đầu đi. Từ Niệm Niệm ho nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng mở nắp bình giữ nhiệt để ở đầu giường ra.

“Còn chưa ăn cơm phải không, mình nấu canh xong rồi, cậu ném thử đi.” Từ Niệm Niệm lấy một cái chén nhỏ, nhẹ nhàng đổ canh vào chén, rồi đưa cho Lăng Vi.

Sau khi Lăng Vi nhận lấy, vòng qua giường muốn đưa cho Mộ Bạch. Đã sắp hết một ngày rồi, mà Mộ Bạch vẫn chưa có com nước gì vào bụng. “Mộ Bạch, anh uống một chút đi.”

“Cho anh ta làm gì, cậu uống của cậu đi, mình múc thêm cho anh ta một chén chẳng phải được rồi sao.” Từ Niệm Niệm nói xong, thật sự múc một chén cho Mộ Bạch, rồi tự mình bụng cho Mộ Bạch.

“Thế, thế này thật là ngại quá, cảm ơn.” Mộ Bạch xấu hổ như một cậu nhóc to xác vậy, anh ta nhận lấy chén canh Từ Niệm Niệm đưa qua, uống từng ngụm từng ngụm nhỏ. Lại chộc cho Lăng Dịch Sâm ném qua cho anh ta vô số ánh mắt khinh bỉ.

Từ Niệm Niệm lắc đầu, ngồi xuống bên cạnh Lăng Vi. Nhìn Viêm Bá Nghị mặt mày còn có chút trắng bệch bên kia, kê vào tai Lăng Vi, nhỏ giọng nói: “Mình vẫn cứ cảm thấy đã gặp người đàn ông tên Mộ Bạch này ở đâu rồi ấy, mà nhớ không ra.”

Lăng Vi gật đầu, người mà Từ Niệm Niệm gặp qua quá nhiều, quá nhiều rồi, cô ấy có thể nhớ được mấy người chứ. Nhớ này nhờ nợ nhiều quá, nói là sợ lãng phí tế bào não, cũng phục cô ấy luôn.

“Nhưng mà trước kia mình từng tiếp xúc với người tên Viêm Bá Nghị này, anh ta là chủ tịch của công ty nào đó, mình từng đóng quảng cáo cho công ty của họ.” Giọng nói của Từ Niệm Niệm lại trầm thấp hơn một chút.

Lăng Vi gật đầu, lúc tập đoàn Thượng Lạc mời Từ Niệm Niệm đóng quảng cáo, đoán chừng chắc là trước khi cô rời khỏi thành phố Liêu. Lúc đó, Từ Niệm Niệm vẫn là một người mẫu hạng hai thôi, không nổi danh như bây giờ. Viêm Bá Nghị cũng coi như là có mắt nhìn người.

Lăng Dật Sâm cẩn thận dè dặt nằm bên cạnh giường của daddy, đôi mắt vô tội nhìn sang hai người lớn ngồi bên kia, tủi thân nói: “Hu hu, hai người thật đúng là phụ nữ trọng sắc khinh con, mami vì daddy mà không để ý tới con, mẹ nuôi thấy chú Mộ Bạch cũng không để ý tới con luôn, con đáng thương quá, đáng thương quá mà!”

Lăng Vi và Từ Niệm Niệm nhìn nhau một cái, phì cười.

Uống xong chén canh, Lăng Vi lại múc thêm một chén, Từ Niệm Niệm cũng lặng lẽ múc thêm cho Mộ Bạch một chén.

Lúc trời đã tối, Lăng Vi bảo Từ Niệm Niệm dắt Dịch Dịch sang phòng bệnh kế bên nghỉ ngơi, cô thì ở bên cạnh Viêm Bá Nghị. Ngay cả Mộ Bạch cũng bị sai đi chỗ khác.....

Đêm tối rất yên tĩnh, bên ngoài, ngoài tiếng xe chạy qua lại trên đường lớn, còn xen lẫn tiếng mưa rơi xuống đất tí tách.

Lăng Vi nhẹ nhàng bắt mạch cho Viêm Bá Nghị, biết do anh mệt quá nên mới ngủ lâu như thế, Đứng dậy đi đến trước cửa sổ, nhìn quang cảnh bên ngoài mà ngẩn người.

“Cộc cộc cộc.” Tiếng gõ cửa vang lên, quay người lại nhìn thấy Từ Niệm Niệm đi vào.

“Sao còn chưa ngủ nữa? Dịch Dịch đâu?”

Từ Niệm Niệm mỉm cười lắc đầu: “Thời gian chênh lệch vẫn chưa điều chỉnh lại được, bây giờ đang ở trạng thái phản kích đây này. Dịch Dịch đi tìm chú Mộ Bạch của nó rồi, nói là phải thảo luận một chút về việc uống hết canh của nhà cậu.” Đoán chừng là muốn đi lừa vài tờ ông Mao rồi, sao mà thẳng nhóc này lại yêu tiền thế cơ chứ, có lúc Từ Niệm Niệm nghĩ rằng, phải chăng khi Dịch Dịch còn nhỏ, cô nhân lúc Lăng Vi không ở đó, đã đưa tiền mặt cho nó chơi, nên trở thành thói quen rồi?

“Đã nhiều năm không quay về đây rồi, thành phố Liêu thay đổi nhiều thật đấy.” Lăng Vi kéo Từ Niệm Niệm đứng trước cửa sổ thủy tinh, nhìn ra đèn đường ở phía xa.

Từ Niệm Niệm gật đầu: “Phải đó, lúc mình rời khỏi thành phố Liêu còn nghĩ rằng sẽ trở về nhanh thôi, không ngờ đi một cái là đi hơn 5 năm trời.”

Hai người phụ nữ bắt đầu trò chuyện câu được câu chăng, nói từ chuyện 5 năm trước đến chuyện 5 năm sau, nói từ lúc bắt đầu quen biết đến bây giờ đã hiểu nhau, nói từ Dịch Khôn đến Viêm Bá Nghị.

“Cậu biết cảm giác của mình dành cho Dịch Khôn không?” Từ Niệm Niệm kinh ngạc nhìn về mặt bình tĩnh của Lăng Vi, hình như cô đã biết từ sớm rồi.

Lăng Vi gật đầu: “Mình cũng đâu phải đồ ngốc, cậu đối xử với một người đàn ông như thế mà mình còn nhìn không ra sao?”

“Phải rồi, ngay cả cậu cũng nhìn ra, anh ấy thì lại cố làm ra vẻ nhìn không ra, cái gì cũng không biết, chỉ làm một người âm thầm nâng mình lên.” Sau khi nâng đỡ thành một siêu mẫu, thì quan hệ của hai người cũng từ từ nhạt đi.

“Anh ấy..... chắc là cũng có suy nghĩ của anh ấy.” Lăng Vi không biết phải nói gì để an ủi Từ Niệm Niệm, cô cảm thấy bây giờ cô nói gì cũng đều có vẻ vô nghĩa.

Tuy cô là bác sĩ, nhưng lại không chữa được tổn thương trong tình cảm. Bởi vết thương này vừa bắt đầu sẽ rất nghiêm trọng, dần dần, theo dòng chảy của thời gian, cũng có thể từ từ khép lại.

“Vi Vi, cậu có yêu anh ấy không? Cậu từng khóc vì anh ấy chưa?” Từ Niệm Niệm ngẩn ngơ nói.

Lăng Vi quay đầu qua nhìn vào Từ Niệm Niệm: “Niệm Niệm, mình biết suy nghĩ của cậu, mình hiểu. Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được, mình biết anh ấy tốt với mình, mình không chấp nhận anh ấy không phải vì sợ tổn thương đến cậu. Không có cảm giác chính là không có cảm giác, thứ mình muốn thì mình vẫn luôn tranh thủ.”

Đây coi như là những lời nói thẳng thắn nhất của Lăng Vi rồi, về phần Dịch Khôn, là con mương chắn ngang giữa cô và Từ Niệm Niệm, nhưng cũng là cầu nối giữa hai cô.

“Vậy cậu yêu anh ta ư? Anh ta từng tổn thương cậu như thế, bây giờ thân phận của anh ta rất nhạy cảm, cậu cảm thấy cậu và Dịch Dịch có thể thích ứng trong cuộc sống của anh ta sao?” Từ Niệm Niệm chỉ vào Viêm Bá Nghị đang nằm trên giường bệnh, giọng nói không cao không thấp, nhưng đủ để cho những người trong phòng đều có thể nghe thấy, bao gồm cả Viêm Bá Nghị đang nửa tỉnh nửa mê.

Lăng Vi giờ tay sờ tấm kính thủy tinh, hơi hột nói: “Có lúc mình cũng muốn khóc, nhưng rõ ràng có nước mắt, nhưng lại khóc không được, cảm thấy rơi nước mắt vì bất cứ người đàn ông nào cũng lãng phí, cho đến khi mình chạy vào phòng cấp cứu, khoảnh khắc nhìn thấy anh ấy nằm trên bàn phẫu thuật, đột nhiên nước mắt của mình chảy ra, thế mới phát hiện, nhiều khi, khẳng khẳng muốn kiềm chế, lại càng không thể kiềm chế được, bao gồm cả tình cảm của mình.”

“Vi Vi.” Từ Niệm Niệm ôm lấy Lăng Vi, giờ phút này, cô ấy đã cảm nhận được sự yếu đuối của Lăng Vi. Mỗi một người phụ nữ đều có một chút mờ của riêng mình, chút mờ của Vi Vi là Dịch Dịch, bây giờ có thêm Viêm Bá Nghị. Chút mờ của Viêm Bá Nghị chắc chắn cũng là Vi Vi và Dịch Dịch rồi, còn chút mờ của Từ Niệm Niệm cô, hẳn là Dịch Khôn.

Trời vừa tờ mờ sáng, Từ Niệm Niệm mới trở về căn phòng bệnh khác nghỉ ngơi, lúc chưa gặp Vi Vi, cô có rất nhiều rất nhiều chuyện muốn nói với cô ấy, về tình yêu và sự bỏ ra của Dịch Khôn dành cho Vi Vi, cho dù nhân nhện nỗi đau trong lòng cũng muốn làm cho cô gái này biết rõ ràng, nhưng vào giây phút cô thấy Vi Vi chỉ nghe thấy tin tức của Viêm Bá Nghị thì đã điên cuồng chạy đi, cô chợt hiểu ra.

Cũng đã nghĩ thông suốt rồi.

Có lẽ kiếp trước cô thiếu nợ tình cảm của Dịch Khôn, nên đời này phải trả lại. Trả hết thì cũng xong rồi.

Như vậy, phải chăng cũng có thể bỏ ra nhiều thêm một chút, để cho kiếp sau Dịch Khôn cũng đến trả nợ tình cảm của kiếp này cho mình?

Nếu như, kiếp sau còn gặp lại, hi vọng không cần phải đau khổ như kiếp này nữa.

Cũng đã rất lâu rồi Lăng Vi không được ngủ một giấc hoàn chỉnh, cô đưa mắt tiễn Từ Niệm Niệm ra ngoài, rồi lại canh giữ bên giường Viêm Bá Nghị.

Có lúc cô cũng nghĩ, nếu không có sự xuất hiện của mình, có lẽ đối với Từ Niệm Niệm, đối với Dịch Khôn thì cũng là một chuyện tốt. Nếu như thế, thì sẽ không có sự khó xử như bây giờ, sẽ không có ai phải tiếc nuối.

Ngáp một cái, nhìn bờ môi khép chặt của Viêm Bá Nghị, Lăng Vi giờ tay sờ trán anh. Đã một đêm rồi, sao còn chưa tỉnh dậy nữa?

Mu bàn tay vừa chạm vào trán của Viêm Bá Nghị, liền cảm nhận được anh hơi sốt, Lăng Vi đứng dậy đi vào phòng vệ sinh hứng một chậu nước lạnh, bắt đầu lau trán và cánh tay cho Viêm Bá Nghị.

Sau khi lau qua vài lần, cảm thấy không được hiệu quả lắm, thì đi tìm cồn, rồi lại lau qua cổ của anh.

Lau qua lau lại như thế, đến lúc trời sáng, Viêm Bá Nghị mới hạ sốt. Đúng lúc Mộ Bạch gõ cửa đi vào, Lăng Vi đứng lên, lại đi phối thuốc truyền dịch cho Viêm Bá Nghị.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Chương 87 – Viêm Bá Nghị dạo một vòng quỹ môn quan

Editor: miemei

“Chị Lăng, chị đi nghỉ ngơi một chút đi, bên Lão Đại có tôi đây rồi, không có việc gì đâu.” Mộ Bạch nhìn quãng thâm dưới mắt của Lăng Vi, có chút không đành lòng, nói.

Lăng Vi cười lắc đầu, “Không sao, anh trông chừng một lúc nhé, tôi sẽ về ngay thôi. Chốc nữa anh về tổng bộ Xích Viêm đi. Bên này tự tôi có thể lo liệu được.”

Mộ Bạch muốn nói gì nữa, nhưng Lăng Vi đã bước nhanh đi mất.

Từ biểu hiện của Lăng Vi ngày hôm qua, Mộ Bạch đã hoàn toàn buông bỏ sự đề phòng với Lăng Vi, anh ta cảm thấy anh ta là người thân trọng, trước kia anh ta từng quan sát Lăng Vi, cảm thấy cô không hề thương Lão Đại, nhưng mà. lần này xảy ra chuyện đã nói với anh ta rằng, nhìn người không thể xem về bề ngoài, đừng thấy cả ngày Lăng Vi đều mang vẻ lạnh lùng, vậy mà lúc Lão Đại xảy ra chuyện, cô nóng ruột hơn bất cứ ai.

Nhìn chậu nước, khăn lông, và chai rượu còn bên cạnh giường, Mộ Bạch đi đến bên cạnh Viêm Bá Nghị, vươn tay sờ trán của Viêm Bá Nghị, phát hiện nhiệt độ cơ thể không cao, thở phào một hơi, rồi ngồi xuống lăm bầm lâu bàu: “Lão Đại, chút nữa Sở Phong muốn đến thăm anh đấy, anh tỉnh lại đi.”

Người trên giường đang ngủ rất say, không trả lời anh ta. Mộ Bạch thở dài, lấy đi động ra trả lời tin nhắn cho Sở Phong.

Anh ta thà rằng người nằm trên giường là mình, cũng không mong Lão Đại phải chịu tội thế này.

Lúc Lăng Vi trở lại phòng bệnh, thì Mộ Bạch vẫn còn ngồi ở trong nói gì đó. Cô đặt túi truyền dịch lên tủ đầu giường, chăm chú cho Viêm Bá Nghị trước.

“Chị Lăng, tôi bảo thuốc hạ mua chút cháo về rồi, chị ăn một chút đi.” Mộ Bạch đi vòng qua giường bệnh đến cạnh tủ đầu giường, cầm túi truyền dịch lên xem. Đều là thuốc do chính Lăng Vi điều phối, anh ta rất khâm phục.

Lăng Vi gật đầu: “Anh về tổng bộ Xích Viêm đi, mình tôi lo liệu được mà, Niệm Niệm cũng sẽ giúp tôi, Sở Phong còn chưa khỏe hẳn, anh không về đó, tôi cũng không yên tâm lắm.”

Nghe Lăng Vi nói như thế nữa, Mộ Bạch chỉ có thể đồng ý. Anh ta có thể hiểu được tâm trạng của Lăng Vi, bây giờ Lão Đại vẫn chưa tỉnh, cô ấy đang lo nội bộ rối loạn, giặc ngoài dòm ngó.

“Cộc cộc cộc.” Chợt tiếng gõ cửa vang lên. Tiếng của Lăng Dịch Sâm cũng vọng vào.

Cậu kêu khẽ một tiếng: “Mami, daddy vẫn chưa tỉnh à? Con với mẹ nuôi có mua bữa sáng cho mẹ nè.” Lăng Vi xoay người lại, Từ Niệm Niệm đã dắt theo Lăng Dịch Sâm đứng trước mặt cô rồi.

“Mình ngủ được một lát thì tỉnh, sau đó dắt Dịch Dịch đi ăn sáng, cậu vẫn chưa hề chớp mắt ư?” Từ Niệm Niệm đã thay một chiếc áo khoác dày, đội nón lên.

Lăng Vi giờ tay nhận đồ ăn Từ Niệm Niệm đưa qua, gật đầu một cái.

“Nhìn ra mà, một đêm thôi mà đã tiêu tụy biết bao nhiêu, may mà mấy ngày nay mình không bận việc gì, có thể ở bên cạnh cậu. Cậu đi rửa mặt trước đi, mình với Dịch Dịch ngồi trong này.”

Viêm Bá Nghị cảm thấy mình đã mơ một giấc mơ, có chút chân thật, có chút huyền ảo, một giấc mơ rất dài, rất dài. Anh mơ thấy mình bị trúng đạn, nằm trong một vũng máu, anh mơ thấy vẻ mặt hoảng loạn của Vi Vi lúc nhìn thấy anh, hình như đã khóc lên. Anh mơ thấy Vi Vi tự mình làm phẫu thuật cho anh, còn mơ thấy Vi Vi bày tỏ nữa.

Cảm giác không chân thật, nhưng lại giống như chuyện đã xảy ra vậy. Viêm Bá Nghị muốn dùng sức mở mắt ra, lại cảm thấy cả trái tim đều không thể không chế mà đập thình thịch, tốc độ càng ngày càng nhanh, nhanh đến nỗi anh không thở được.

Ngay lúc muốn kêu cứu, một giọng nữ lạnh lạnh vang lên bên tai.

“Vi Vi, cậu mau đến đây xem thế nào kia, Vi Vi, cậu qua đây mau lên.” Từ Niệm Niệm nhìn điện tâm đồ dao động thành một đường thẳng, vội vàng hét lên, vừa gào vừa chạy vào nhà vệ sinh.

Lăng Vi vừa nghe thấy tiếng kêu của Từ Niệm Niệm liền chạy ra, cô bước nhanh đến trước mặt Viêm Bá Nghị, nhìn biểu đồ dao động trên điện tâm đồ, trong lòng cũng căng lên.

“Viêm Bá Nghị, Viêm Bá Nghị anh tỉnh lại đi, anh đừng dọa em.” Lăng Vi bắt đầu làm phương pháp cấp cứu, bởi vì dưới ngực Viêm Bá Nghị trúng đạn, cũng không thể dùng máy kích nhịp tim, chỉ có thể dùng kim bạc châm vào các huyệt ở vị trí tim.

Lăng Dịch Sâm đứng một bên đã bị dọa cho khóc lên, kêu mãi: “Mami, mami mau cứu daddy đi, con không muốn daddy có chuyện gì đâu, hu hu hu, mami mau cứu daddy đi, mami, con sợ lắm.”

Từ Niệm Niệm ôm Lăng Dịch Sâm vào lòng, nhẹ giọng an ủi: “Dịch Dịch đừng khóc, daddy con sẽ không có chuyện gì đâu, ngoan nào, đừng khóc nhé.”

“Mẹ nuôi Niệm Niệm, con sợ, con sợ lắm, con không có daddy lâu lắm rồi, cảm giác có daddy thương hạnh phúc lắm, con sợ quá mẹ nuôi ơi, hức hức hức.”

Lăng Vi gọi Viêm Bá Nghị một lần lại một lần, vừa ấn huyệt nhân trung vừa châm vào huyệt vị, qua một lúc lâu mới thấy điện tâm đồ hiển thị bình thường. Lúc này cô mới thở phào một hơi, mồ hôi trên trán lăn xuống, nhỏ xuống mặt của Viêm Bá Nghị.

Viêm Bá Nghị cảm thấy lồng ngực càng ngày càng khó chịu, lúc sắp không thở được nữa, thì một tiếng khóc chói tai, xen lẫn tiếng kêu của Vi Vi xông vào màng nhĩ. Anh nhìn thấy trước mặt có hai cánh cửa, một cánh cửa thì bên trong ánh nắng rực rỡ, một cánh cửa thì bên trong tối đen như mực, nhưng tiếng kêu đó lại vang lên từ cánh cửa tối đen kia.

Anh rất muốn đi vào cánh cửa đầy ánh nắng đó, nhưng vẫn bị tiếng kêu chói tai kia thu hút. Bước từng bước, từng bước vào cánh cửa đó.

Vừa bước vào trong, một luồng sáng hút anh trở về.

Anh dùng sức mở mắt ra, liền nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Lăng Vi, đôi mắt hơi sưng đỏ đỏ, hình như đã khóc.

“Vi Vi.” Anh dùng sức vươn tay sờ lên gò má của Lăng Vi, đây là người anh đã nhớ nhưng rất lâu, rất lâu. Vào khoảnh khắc anh đi cứu Mộ Bạch rồi bị

trúng đạn, anh tưởng đầu mình không thể nào gặp được Lăng Vi nữa. Khoảnh khắc đó, trong tim có một nỗi đau tan nát cõi lòng, còn mãnh liệt hơn nỗi đau ở chỗ bị thương.

Lăng Vi thấy Viêm Bá Nghị mở mắt ra, muốn giơ tay sờ mình, kích động nín khóc mỉm cười. “Anh, anh tỉnh rồi.” Lăng Vi kéo tay của Viêm Bá Nghị đặt lên mặt mình.

Viêm Bá Nghị gạt đầu, thì ra anh đã đi một vòng quỹ môn quan. Anh đang nghĩ, nếu như anh đi vào cánh cửa ngập tràn ánh sáng kia, phải chăng sẽ không về được nữa? Ánh nắng rực rỡ đó chỉ là biểu hiện giả dối.

Mập mảy mòi, Viêm Bá Nghị cảm thấy miệng lưỡi khô quắt, đầu lưỡi mới liếm một cái, liền có một muỗng canh đưa tới, anh há miệng ra, nước canh mát lạnh liền chảy vào miệng, chảy từ thực quản xuống dạ dày.

“Anh đã không ăn nhiều bữa rồi, uống một chút đi, có chút sức để nói chuyện.” Lăng Vi giống như đang dỗ con nít, khuyên Viêm Bá Nghị uống canh dinh dưỡng mà thường ngày anh không thích uống nhiều một chút.

Thấy Viêm Bá Nghị uống hết một chén canh, Lăng Dịch Sâm mới cẩn thận đứng trước mặt Viêm Bá Nghị, nhỏ giọng hỏi: “Daddy, ba còn nhớ con là ai không?”

Lăng Vi không biết nói gì nhìn con trai nhà mình, có phải đầu óc bị ngớ ngẩn rồi không, sao lại hỏi vấn đề ngốc nghếch như vậy chứ.

Viêm Bá Nghị yếu ớt nói: “Hình như tôi không nhớ cháu là ai lắm.” Con trai hỏi như thế, ngược lại anh cũng muốn phối hợp một chút.

Từ Niệm Niệm đứng một bên ghen cười không nói gì, chẳng qua cô chỉ nhắc qua mấy câu ở bên tai Dịch Dịch, thằng nhóc này liền coi là thật. Cuộc sống cũng đâu phải là kịch phim truyền hình đâu, sao có thể có nhiều tình tiết máu chó như thế.

“Dịch Dịch, con sao vậy? Sao lại hỏi vấn đề kì lạ thế này?” Lăng Vi kéo kéo góc áo của con trai.

Lăng Dịch Sâm có chút không tin được sờ sờ trán của Viêm Bá Nghị, rồi mới tiếc hận nói: “Mami, thật đáng tiếc, vậy mà daddy lại không nhớ được con, đau lòng quá, vậy thì những bí mật con nói cho ba biết trước kia, chắc chắn cũng quên hết luôn rồi. Xem ra tình tiết trong truyền hình cũng sẽ xảy ra trong cuộc sống hiện thực, như vậy có phải bây giờ mami đã mang thai cục cưng của daddy, hoặc là muốn rời khỏi daddy, rồi sau đó daddy lập tức nhớ lại hết, phải vậy không. Con nhớ biện pháp hiệu quả nhất là gõ vào đầu, chúng ta gõ vào đầu của daddy đi, sau khi ba bị thương nặng rồi thì sẽ nhớ lại hết thôi.”

Lăng Vi và Từ Niệm Niệm nhìn nhau một cái, rồi tròn mắt há mồm nhìn vào cái miệng nhỏ bi bô của Lăng Dịch Sâm.

Lăng Vi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Từ Niệm Niệm, từ kẽ răng nặn ra một câu nói: “Từ Niệm Niệm, cậu thật sự đủ lém rồi đấy, cậu.”

“Khụ khụ, giây phút một nhà ba người các cậu đoàn tụ, mình không quá rầy rầy nữa, à ừ, mình còn có việc, mình đi trước nhé, Dịch Dịch, con bán đứng mẹ nuôi, miễn bàn đến bữa ngon đi nhé, bye bye.” Từ Niệm Niệm đi lùi ra ngoài cửa, vẫy tay với cả nhà Lăng Vi.

Từ Niệm Niệm vừa xoay người qua thì đụng vào lồng ngực của một người, cô ấy đang muốn mắng lên, vừa ngẩng đầu thì đối diện với gương mặt anh tuấn của Mộ Bạch, câu mắng tục đến cửa miệng lại nuốt xuống.

“Có thể nào để ý một chút được không?” Từ Niệm Niệm đánh đòn phủ đầu.

Mộ Bạch sừng sốt nhìn Từ Niệm Niệm mặt đỏ ửng, gạt đầu, diu Sở Phong đang đứng bên cạnh xem kịch đi vào trong.

Thấy Từ Niệm Niệm đã đi khỏi, Mộ Bạch quay đầu lại nhìn một cái, liền nghe thấy Sở Phong ở bên cạnh trêu chọc: “Chắc chắc, có ý với người ta phải không, lần đầu tiên thấy cậu đỏ mặt nha Mộ Bạch.”

“Im đi.” Mộ Bạch nhéo Sở Phong một cái, nghe thấy Sở Phong kêu đau, mới thả lỏng tay ra.

Tin tức Lão Đại đã tỉnh là do thuộc hạ canh giữ ngoài cửa nói cho họ biết, Mộ Bạch vốn không muốn để Sở Phong qua chung, nhưng không lay chuyển được cậu ta, liền mang cậu ta qua đây.

Gõ cửa, sau khi nghe thấy một tiếng mời vào, Mộ Bạch diu Sở Phong đi thẳng đến bên cạnh giường của Viêm Bá Nghị.

Nhìn nét mặt xanh xao của Viêm Bá Nghị, Sở Phong hỏi thăm với giọng hơi ghen ngào: “Lão Đại, anh vẫn ổn chứ?”

Lăng Vi nhẹ nhàng đỡ Viêm Bá Nghị dựa vào người cô, bưng ly nước bên tủ đầu giường qua, đút anh uống từng muỗng từng muỗng.

Viêm Bá Nghị nuốt mấy ngụm nước rồi mới trả lời với giọng suy yếu: “Tôi khỏe lắm, không sao rồi Sở Phong, Mộ Bạch, cậu cũng không cần lo lắng nữa.” Giọng tuy nhỏ, nhưng người trong phòng đều nghe thấy.

“Chị Lăng, cảm ơn chị, chị là ân nhân lớn của bang Xích Viêm chúng tôi, Sở Phong tôi xin dập đầu với chị.” Sở Phong kích động lên, hất tay Mộ Bạch ra, quỳ xuống đất.

Mộ Bạch cũng quỳ xuống đất theo: “Chị Lăng, trước kia tôi có tâm lý đề phòng chị, là tôi không đúng, Chị cứu Sở Phong, cứu Lão Đại, tởn công tởn

sức cạnh giữ ở đây như thế, tôi thay mặt cho anh em trong bang Xích Viêm chúng tôi cảm ơn chị. Lúc trước là tôi đã sai, hi vọng chị có thể đừng so đo chuyện trước kia.” Nói xong cũng đập đầu một cái.

Lăng Vi lập tức khua tay: “Tôi nên làm mà, các anh đừng như vậy, mau đứng lên đi.” Cô phải đỡ Viêm Bá Nghị cho vững, động tác vẫn chậm một chút, nhìn Sở Phong và Mộ Bạch chân thành đập đầu vang dội với mình, bỗng chốc không biết nên nói gì cho phải.

Viêm Bá Nghị nhìn thấy tất cả, nhẹ giọng nói: “Đứng lên đi, tôi đã nói cô ấy là người phụ nữ của tôi, cũng là người của Xích Viêm chúng ta, tôi biết trong lòng các cậu cảm kích, khụ khụ.....”

Viêm Bá Nghị vừa ho, Lăng Vi lập tức nhẹ nhàng vuốt lưng cho anh: “Khoan nói chuyện đã, anh phải tịnh dưỡng đó, anh sắp hù chết em rồi đây này, anh có biết không hả.”

Viêm Bá Nghị gật đầu, rồi lại nằm xuống.

Lăng Dịch Sâm vẫn luôn đứng một bên, im lặng không lên tiếng, lúc này nói một câu: “Mami, chú khờ khạo và chú Mộ Bạch đều đập đầu với mẹ, phải chăng mẹ nên bày tỏ chút gì hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Chương 88 – Viêm Lão Đại cũng sẽ làm nũng với con trai

Editor: miemei

“Bày tỏ gì hả?” Lăng Vi nhìn sang Lăng Dịch Sâm, Sở Phong và Mộ Bạch nhìn nhau, cũng không biết cậu chủ nhỏ nói vậy là có ý gì.

Lăng Dịch Sâm trợn trắng mắt, bày ra vẻ chịu không nổi mà nhắc nhở Lăng Vi: “Thì là cho lì xì đó, chẳng phải có người đập đầu với mình đều phải cho lì xì đó sao?” Lúc qua năm mới đều như vậy mà, cậu đập đầu với người lớn, bọn họ đều cho mình lì xì đó thôi.

Lăng Vi hóa đá ngay tại chỗ, cùng hóa đá còn có Sở Phong và Mộ Bạch nữa.

“Ai nói với con vậy?” Lăng Vi nghiêng răng hỏi.

Lần này Lăng Dịch Sâm thông minh ra rồi, không nói gì cả. Tiếp tục đứng ở đó, cúi đầu nhìn ngón chân.

Viêm Bá Nghị tỉnh lại là tin tốt nhất, Sở Phong và Mộ Bạch đã dặn dò ổn thỏa vấn đề phòng vệ ở tổng bộ Xích Viêm, trên đường đi qua đây cũng đã tổng kết tất cả những chuyện xảy ra gần đây.

“Chị Lăng, tôi cảm thấy trong bang chúng ta, ngoài việc bây giờ vẫn chưa tìm ra nội gián, còn rất nhiều chuyện cần chị giúp đỡ, tại đây xin cảm ơn chị trước.” Mộ Bạch nói chuyện thì có vẻ lịch sự, tính tình Sở Phong thì thẳng thắn, không biết vòng vèo lươn lẹo.

Lăng Vi gật đầu, hiểu ý Mộ Bạch nói. Cũng nói thêm một câu: “Lão Đại của các anh ở bên này có tôi chăm sóc, các anh yên tâm đi, bên phía tổng bộ Xích Viêm phải cho thêm người canh phòng. Tôi lo có người sẽ thừa dịp làm chút gì đấy.”

Sau khi Từ Niệm Niệm ra khỏi tổng bệnh viện Xích Viêm thì trực tiếp đến công ty, tin tức cô ấy trở về đã tung ra lùm xùm rồi. Có một số paparazzi nước ngoài đã lên vào thành phố Liêu, chờ đợi chụp lấy tin tức tình cảm của cô ấy.

Những tin này đều do trợ lý của Lăng Vi – Tiểu Diệp Từ nói cho cô ấy biết, bây giờ điều cô ấy phải làm chính là trở về cương vị, tiếp tục làm ngôi sao, nhận thông báo, lên sân khấu.

Vừa đến gần công ty, Từ Niệm Niệm liền nhìn thấy có một vài chiếc xe của phóng viên giải trí đều đậu ở bên đường. Nghĩ đến tin tức phải làm đại diện phát ngôn gần đây đã lan truyền rất huyền ảo, làm cô ngủ cũng không yên thì đã thấy phiền lòng.

Nguy trang một chút rồi mới chạy vào công ty từ cửa bên hông. Tìm đến phòng làm việc của tổng giám đốc, vẫn chưa gõ cửa, thì đã nghe thấy tiếng cãi vã ở bên trong, hình như liên quan đến chuyện đại diện phát ngôn của Cartier ở thành phố Liêu.

“Từ Niệm Niệm? Em chỉ nhớ đến Từ Niệm Niệm thôi, cô ta chạy sang Mỹ bao nhiêu năm rồi? Mỗi năm chỉ về được một, hai lần thế thôi. Nếu không nể tình danh tiếng của cô ta càng ngày càng lên cao, thì anh đã muốn sa thải cô ta rồi.” Giọng nói thô lỗ này là của phó tổng giám đốc phát ra, đoán chắc là đang tranh cãi bất hòa với quản lý của Từ Niệm Niệm.

Chuyện của người khác thì Từ Niệm Niệm có vẻ như nhắm mắt, mở mắt, nhưng quản lý của cô ấy – Ngô Tiểu Tiểu lại là tình nhân bí mật của

phó tổng giám đốc đấy, tin này cũng do cô nghe được từ chỗ của Tiểu Diệp Tử.

“Cốc cốc cốc.” Từ Niệm Niệm gõ cửa, so với chờ chút nữa bị phát hiện, còn không bằng bây giờ đi vào. Dù sao Ngô Tiểu Tiểu vẫn luôn gọi điện giục cô trở về, cô về rồi thì chắc Ngô Tiểu Tiểu sẽ vui lắm đây.

Vừa mở cửa ra, sau khi phó tổng giám đốc Lâm nhìn thấy Từ Niệm Niệm, trong một lúc đã sững ra hai giây. Rồi mới mở miệng hỏi: “Cô thế mà lại về nước rồi cơ à, thật là không dễ dàng nha, con gió nào thổi cô về đây thế?”

Mấy năm nay, nếu không phải Ngô Tiểu Tiểu luôn đề xuống chuyện Từ Niệm Niệm trốn khỏi sự quản chế của công ty, một mình chạy sang Mỹ phát triển, thì chắc chắn sẽ không ổn rồi.

Ngô Tiểu Tiểu vừa nhìn thấy Từ Niệm Niệm, vọt qua ôm lấy cô ấy, cười nói: “Rốt cuộc em cũng chịu về rồi, chị nói sao mà hai hôm nay gọi cho em thì điện thoại cứ báo khóa máy mãi. Đúng lúc gần đây có chuyện muốn bàn với em, đến đây nào, đến đây nào.”

Từ Niệm Niệm vẫn luôn mỉm cười nhìn phó tổng giám đốc Lâm, sau khi được Ngô Tiểu Tiểu kéo vào, đặt mông ngồi xuống sofa, rồi mới lười biếng mở miệng trả lời câu hỏi của phó tổng giám đốc Lâm: “Nếu tôi không trở về thì công ty sẽ bội ước phải không? Tốt xấu gì tôi cũng đã kí hợp đồng bán mình mười năm, ông nói không cần thì không cần nữa sao?”

Không biết ngọn lửa vô danh từ đâu bốc lên, thiếu chút nữa là Từ Niệm Niệm đã chửi tục.

“Bỏ đi, tôi cũng không muốn nói nhiều với cô, gần đây công ty chi nhánh nước ngoài của Cartier ở thành phố Liễu tung tin ra, muốn tìm người đại diện phát ngôn quảng cáo, nói là vẫn đang họp bàn, công ty chúng ta có danh sách đề cử..... Thôi, hai người nói chuyện đi, tôi đi đây.” Phó tổng giám đốc Lâm nhìn Ngô Tiểu Tiểu đang nổi giận, lắc đầu rồi đi mất.

Sau khi cửa được đóng lại, Ngô Tiểu Tiểu mới ngồi xuống trước mặt Từ Niệm Niệm, mặt mày tươi cười, thân thiết nói: “Vụ đại diện này chị sẽ cố hết sức giành về cho em, nếu như em có thể làm người đại diện, thì danh tiếng trong nghề của em cũng sẽ tăng lên vùn vụt, đến lúc đó chị xem ở thành phố Liễu này còn ai dám nói này nói nọ nữa.”

Từ Niệm Niệm gật đầu: “Từ bên Mỹ trở về đây khá đột ngột, có một số hoạt động đã đẩy đi rồi, hôm kia em có đọc một kịch bản, muốn nhận, chốc nữa chị đi bàn xem sao nhé.”

Hai người trò chuyện vài câu, Từ Niệm Niệm đến phòng trang điểm chăm chút lại, thay quần áo, rồi mới ngênh ngang ra khỏi công ty.

Vừa bước ra cửa chính của công ty, thì đèn flash nháy lên đến nỗi Từ Niệm Niệm không thể mở mắt ra. Cô giơ tay che lại, từ từ di chuyển về phía trước, nhưng lúc này đám phóng viên truyền thông đã xông tới vây cô lại.

“Xin hỏi cô Từ Niệm Niệm, chị về thành phố Liễu khi nào thế, dự định về thành phố Liễu phát triển ư?”

“Cô Từ Niệm Niệm, chị về đây có liên quan đến việc Cartier tìm người đại diện sao?”

“Cô Từ Niệm Niệm, nghe nói do trốn tránh chuyện tình cảm nên chị mới về thành phố Liễu, không biết có phải thật hay không?”

“Chị đã kết hôn ở Mỹ rồi sao? Hai ngày trước có fan khoe một tấm ảnh chị đang du lịch ở Maldives, người đàn ông đi cùng với chị là nửa kia của chị ư?”

Từ Niệm Niệm che lỗ tai lại, muốn xông ra ngoài, từ sau lưng có một bàn tay kéo góc áo của cô lại. Sau đó liền nghe thấy giọng nói ngọt ngào của Ngô Tiểu Tiểu: “Các bạn phóng viên truyền thông, chào mọi người, tôi là Ngô Tiểu Tiểu, quản lý của Niệm Niệm, hôm qua cô ấy mới về tới thành phố Liễu, lần này vẫn chưa quyết định sẽ ở lại trong nước hay là không, tin đồn kết hôn là giả đấy, hình ảnh du lịch với đàn ông gì đó, photoshop một chút là ra ngay ấy mà, mọi người đừng tin.”

Từ Niệm Niệm cảm nhận được Ngô Tiểu Tiểu néo mình một cái, lập tức mỉm cười lên tiếng: “Chuyện đại diện phát ngôn cho quảng cáo của Cartier, tôi cũng vừa mới nghe nói. Nếu như có kế hoạch, tôi rất hi vọng được hợp tác với công ty bọn họ.”

Đám phóng viên truyền thông chặn Từ Niệm Niệm và quản lý ở cửa công ty gần nửa tiếng đồng hồ, sau nửa tiếng Từ Niệm Niệm mới xông ra vòng vây ngồi vào xe bảo mẫu.

“Gần đây đừng nhận hoạt động nữa, em muốn nghỉ ngơi một chút.” Từ Niệm Niệm ôm gối ôm, dựa vào thành ghế, nghĩ đến những câu hỏi hay ho của đám phóng viên.

Ngô Tiểu Tiểu thờ dài, cười nói: “Bà cô của tôi ơi, nếu em không tham gia hoạt động, không chạy quảng cáo, người ở thành phố Liễu này còn nhớ đến em sao? Ngồi sao mới lên ở trong nước không ít đâu, em đừng có kiểu chờ hoa hiên vàng ôi thiu hết rồi mới muốn ăn có được không?”

Từ Niệm Niệm gật đầu: “Chị xem rồi tranh thủ cho em đi, gần đây em ở nhà của bạn, tạm thời không đến công ty đâu, nếu có nhà mới, chị giúp em tìm căn nào gần khu Nhị Hoàn một chút là được.” Từ Niệm Niệm lùi một bước, cũng hi vọng quản lý cũng có thể lùi một bước.

Được thôi, Ngô Tiểu Tiểu gật đầu, đợi xe bảo mẫu chạy đến nơi cô ta muốn đi, xuống xe rồi đi mất.

Ngô Tiểu Tiểu vừa đi, Từ Niệm Niệm cũng xuống xe nhảy lên một chiếc xe khác, bắt xe chạy về tổng bệnh viện Xích Viêm.

Đến sảnh tầng một của tổng bệnh viện Xích Viêm, còn phải xếp hàng kiểm tra. Từ Niệm Niệm nhìn túi xách của mình bị lật qua lật lại lung tung, thoáng chốc liền tức giận.

Ngay lúc muốn mắng người, thì Mộ Bạch lại xuất hiện.

“Sau này cô Từ có thể ra vào tự do, không cần phải kiểm tra.” Anh ta dặn dò một câu, hai người kiểm tra đồ dùng của Từ Niệm Niệm lập tức trả túi lại cho cô ấy.

Từ Niệm Niệm không để ý đến Mộ Bạch, hừ lạnh một tiếng rồi đi về phía thang máy.

Cô quay đầu lại thì thấy Mộ Bạch lảng lảng đi theo phía sau, lập tức dừng bước, quát lên: “Đi theo tôi làm gì? Cẩn thận tôi nói với Vi Vi bảo cậu ấy xử anh đây.”

Khụ, cậu nói rất trẻ con. Mộ Bạch nhìn xuống tâm tình muốn bật cười, khụ một tiếng. Rồi mới từ từ lên tiếng nói: “Tôi cũng muốn lên tầng trên, thuận đường thôi.”

Từ Niệm Niệm quay đầu đi không nhìn Mộ Bạch nữa, trong lòng chửi thầm một tiếng. Cửa thang máy vừa mở, thì đi vào trong. Cô vốn muốn đóng cửa thang máy ngay lập tức, đang muốn nhấn nút, thì Mộ Bạch đã vào rồi.

Lăng Vi và Lăng Dịch Sâm đang ăn thức ăn giao tới, thấy Từ Niệm Niệm và Mộ Bạch một trước một sau đi vào, cười hỏi: “Hai người ăn cơm chưa?”

Từ Niệm Niệm lắc đầu, đi tới ngồi xuống trước mặt Lăng Vi.

Mộ Bạch cũng lắc đầu, chẳng qua lúc nhìn thấy nụ cười trên mặt Lăng Vi, thì có cảm giác rợn tóc gáy, dường như có cảm giác sắp bị bán đi vậy.

“Chú Mộ Bạch, chú đừng bám lấy mẹ nuôi của cháu hoài được không? Chú thích mẹ nuôi cháu phải không? Thích thì chú nói ra đi, chú không nói thì ai mà biết chứ, hơn nữa..... trước khi chú muốn theo đuổi mẹ nuôi thì phải làm cháu rung động đã, cháu sẽ giúp chú theo đuổi mẹ nuôi nha.”

Từ Niệm Niệm đang bùng ly nước lên, vừa uống được một ngụm thì bị sặc đến ho khan lên, “Khụ khụ khụ, Dịch Dịch, con, khụ khụ khụ.”

Nét mặt Mộ Bạch đỏ lên, liên tục xua tay, nói: “Cậu chủ nhỏ, chú, chú không phải ý đó, bọn chú gặp nhau ở dưới lầu, nên mới.....”

Lăng Dịch Sâm mới không muốn nghe Mộ Bạch nói gì đâu, những lời chú ấy muốn nói nhất định là nói xong rồi mới đau khổ. Bàn tay nhỏ mủm mím của cậu phát lên, lớn giọng nói: “Giải thích chính là che giấu, che giấu chính là sự thật, chú Mộ Bạch à, chú muốn thế sẽ không theo đuổi mẹ nuôi cháu sao?”

Lăng Vi vừa ăn cơm vừa xem náo nhiệt, nhân cơ hội gấp đi hai miếng thịt trong chén của con trai, trẻ con ăn nhiều thịt như thế không tốt, dễ nóng trong người.

Nhìn Mộ Bạch cúi đầu không nói tiếng nào, cùng với Từ Niệm Niệm sắc đến mặt mày đỏ lựng, Lăng Vi mỉm cười lại ăn thêm một miếng thịt nữa. Quay đầu qua nhìn Viêm Bá Nghị đang nằm chộp mắt, trong lòng bắt đầu nghĩ, có con trai thật là tốt. Những lời mình không thể nói ra, thì con trai có thể nói, hơn nữa còn không có ai trách tội, ừm, sau này muốn hỏi gì, có thể nói với Dịch Dịch trước, thưởng cho nó một bữa tiệc lớn, nhất định nó sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

“Ặc, mami, cảm thấy con nói như vậy rất đúng phải không?” Lăng Dịch Sâm muốn có được sự ủng hộ của Lăng Vi, vội quay đầu lại nhìn cô, chỉ là khoe mặt liếc qua cái chén của mình, hình như thịt kho trong chén ít đi mấy miếng nha.

Cúi đầu đếm lại, cảm thấy không đúng lắm, vừa nãy còn đầy cả tô mà. Bỗng chốc gương mặt nhỏ nhắn của Lăng Dịch Sâm từ trời quang chuyển sang nhiều mây, cậu u oán nhìn sang Lăng Vi nói: “Mami, lén lút ăn đồ ăn của trẻ con là vô đạo đức lắm đó, mami ăn thịt của Dịch Dịch phải không?”

Lăng Vi cũng vô tội lắc đầu, nói: “Con nói cho mami nghe trước đó trong chén của con có bao nhiêu miếng thịt, thiếu mất bao nhiêu miếng? Con nói đúng thì mami sẽ cho con ăn thêm mấy miếng nữa.” Từ nhỏ con trai đếm số đã không được giỏi lắm, Lăng Vi xuống tay ngay điểm yếu của con trai, chắc chắn sẽ không thể cho Lăng Dịch Sâm ăn thêm nhiều thịt nữa, trẻ con ăn nhiều dầu mỡ quá không tốt lắm.

Lăng Dịch Sâm bè ngón tay bắt đầu đếm, “1, 2, 3, 4, 5,.....” Cậu đếm rất nghiêm túc, Lăng Vi thừa dịp Dịch Dịch không chú ý bắt đầu ăn từng miếng lớn. Chỉ có Mộ Bạch và Từ Niệm Niệm xem náo nhiệt rồi cười trộm, vẫn là gừng càng già càng cay, Lăng Dịch Sâm muốn đấu với mami của cậu, còn phải tu luyện thêm mấy chục năm nữa.

Viêm Bá Nghị nằm trên giường từ từ mở mắt ra, nhìn thấy con trai vẫn đang đếm số thịt trong chén, có chút không đành lòng, muốn nhắc nhở một chút, đang muốn vươn cánh tay ra, lưng ngực chợt nhói lên.

Lăng Vi vốn đã chú ý tới Viêm Bá Nghị, thấy anh có vẻ rất đau đớn, lập tức lấy lọ thuốc ra, đút cho Viêm Bá Nghị một viên. Vấn đề bệnh tim của anh không thể trì hoãn được nữa, nhất định phải điều trị triệt để, nếu không sẽ thật sự nguy hiểm đến tính mạng. Mấy ngày trước vẫn chưa bị như thế, có thể là do vết thương bị trúng đạn ở dưới ngực.

“Mộ Bạch, anh đi lấy túi truyền dịch sang đây, ở trên bàn của phòng thí nghiệm ấy. Niệm Niệm, cậu giúp mình lấy một thau nước nóng qua đây. Dịch Dịch, con qua một bên ăn đi, mami phải đổi thuốc, châm cứu cho daddy của con.”

Lăng Dịch Sâm gật đầu, ngoan ngoãn ôm chén đĩa dôi sang ghế sofa Mộ Bạch vừa ngồi, vừa đi vừa dặn dò: “Mami, mẹ nhẹ tay một chút, đừng làm daddy đau nha.”

Lăng Vi gật đầu, lại dứt cho Viêm Bá Nghị một ngụm nước, rồi lấy kim châm bạc đã khử trùng, chậm rãi châm vào những huyệt vị gần trái tim của Viêm Bá Nghị.

Từ Niệm Niệm bưng một thau nước đến, đặt trên ghế, bắt đầu làm trợ lý cho Lăng Vi. Từ khi quen biết Lăng Vi đến giờ, cô ấy đã không nhớ nổi Lăng Vi đã cứu chữa cho bao nhiêu người, nhưng đây là lần đầu tiên cô ấy thấy Lăng Vi căng thẳng, tập trung cao độ như ngày hôm nay.

“Vi Vi, anh không sao, em đừng lo lắng.” Viêm Bá Nghị kéo tay của Lăng Vi, an ủi.

Lăng Vi gật đầu, không nói gì, trong đầu cô rất rối, trong lòng cũng rối bời. Cô không biết phải làm thế nào, vấn đề ở tim của Viêm Bá Nghị là bị người ta bỏ thuốc từ nhỏ, nhưng đến bây giờ cô vẫn chưa kiểm tra ra rốt cuộc là bị bỏ thuốc gì. Cô Là Quái Y chuyên chữa bệnh nan y, nhưng lại bó tay với bệnh của Viêm Bá Nghị, điều này làm cho cô rất phiền não, càng nhiều hơn nữa là lo lắng cho sức khỏe của Viêm Bá Nghị.

Châm cứu xong một lượt, Lăng Vi lau mồ hôi trên trán, đắp chăn cho Viêm Bá Nghị. Thấy Mộ Bạch thờ hờn hển chạy về, nhẹ giọng nói: “Để một bên trước đi, chờ chút nữa anh tiêm cho anh ấy đi, hôm nay tôi phải sang công ty một chuyến.”

Mộ Bạch gật đầu: “Chị Lăng, tôi cảm thấy chị vẫn nên nghỉ ngơi một chút đi, chị đã không ngủ lâu lắm rồi đó.” Anh ta thật sự bội phục Lăng Vi, càng cảm ơn cô đã quan tâm Lão Đại như thế.

Viêm Bá Nghị nghe Mộ Bạch nói vậy, cũng khuyên: “Em bận chuyện của mình đi, bận xong rồi thì hãy qua đây, trên đường nhớ chú ý an toàn, trong lúc rối loạn lại liên lạc đến em rồi.”

Từ Niệm Niệm đứng một bên nhìn Viêm Bá Nghị và Lăng Vi mất đi mây lại, sâu sắc nói: “Ồi giời ôi, đừng có anh anh em em khoe yêu thương nữa được không, biết hai người tình cảm rất tốt, nhớ thương lẫn nhau rồi, cũng không cần phải kích thích người khác trước mặt những người độc thân như tôi đâu. Vi Vi thì anh cứ yên tâm đi, tôi sẽ ở bên cạnh cậu ấy, anh khỏe thì cậu ấy sẽ khỏe thôi.”

Viêm Bá Nghị mở to mắt nhìn Từ Niệm Niệm, cười một cái nói một tiếng cảm ơn, nắm tay Lăng Vi, lại dặn dò: “Để Dịch Dịch ở lại đây đi, em đi sớm về sớm, đừng về căn hộ bên kia nữa, trực tiếp về tổng bộ Xích Viêm nghỉ ngơi ấy.”

“Daddy, con muốn đi theo mami, con phải bảo vệ mẹ nha.” Lăng Dịch Sâm nhét đầy thức ăn trong miệng, nói năng không rõ ràng kháng nghị, rồi nhanh chóng nuốt đồ ăn trong miệng xuống, lại nói: “Trong bệnh viện cũng không có con gái xinh đẹp, con.....” Gấp lên rồi liền nói cả mục đích ra luôn, Lăng Dịch Sâm lập tức im miệng, nhìn sang Từ Niệm Niệm cầu cứu.

Viêm Bá Nghị đã phục hồi được một chút, anh nhẹ giọng khuyên răn Lăng Dịch Sâm: “Con trai, daddy bị thương thành thế này, con không ở bên daddy mà chạy đi chơi hả? Daddy đau lòng quá, nếu đau lòng thì vết thương không hồi phục lại được, như vậy thì.....”

Từ Niệm Niệm ngạc nhiên nhìn Viêm Bá Nghị làm nũng với con trai, vỗ trán cười thầm.

Lăng Dịch Sâm vừa nghe Viêm Bá Nghị nói thế, lập tức cắt ngang lời của anh, gơ bàn tay nhỏ mập mập lên, tựa như đầu hàng, nói: “Daddy, ba thật là đủ rồi nhé, vậy mà lại học theo mami, con phục rồi, con ở lại với ba, ba tìm hai chị y tá xinh đẹp mua kem về cho con, có được không?”

Viêm Bá Nghị gật đầu, điều kiện này thì có thể đồng ý. Mua kem là được rồi, về phần y tá xinh đẹp, đáng đáp như cái cô ở bàn hướng dẫn khám bệnh cũng coi như là xinh đẹp đi.

Lăng Dịch Sâm im lặng không đề ý đến hai cha con nói qua nói lại, cô nhẹ nhàng nhò kim châm trên người Viêm Bá Nghị, lại thoa chút thuốc, rồi mới đứng dậy đi rửa tay, dặn dò Mộ Bạch vài câu xong liền mang theo Từ Niệm Niệm trở về công ty thiết kế trang sức Thái Đạt.

Trên đường đi, Từ Niệm Niệm cứ nhắc tới chuyện xảy ra khi cô ấy đến công ty hôm nay, mắt thấy sắp đến công ty của Lăng Vi, Lăng Vi mới quay đầu qua nhìn cô ấy một cái, hỏi: “Công ty chi nhánh nước ngoài của Cartier ở thành phố Liêu muốn tìm cậu quay quảng cáo à?”

Từ Niệm Niệm lắc đầu: “No, quản lý của mình nói có cơ hội đó, bảo mình liên hệ với bên người phụ trách, mình không đồng ý, chị ấy nói chị ấy sẽ liên hệ.”

Lăng Vi gật đầu: “Có cần mình nói giúp cậu không, lần này mình đảm nhiệm tổng giám sát thiết kế, công ty chúng mình đã nhận thầu của bọn họ đấy.”

Từ Niệm Niệm gơ tay lấy kính râm và nón ra, ngụy trang xong xuôi, mới từ chối, nói: “Vậy thì không cần, mình là người nẫu, sân T mới là sân chơi của mình, quảng cáo với quay phim truyền hình thì mình không hứng thú lắm, nếu có thì cũng hi vọng là có được dựa vào sức hút của chính mình thôi.”

“Được được được, Từ đại minh tinh của tôi ời, cậu nói thế nào thì làm thế đó đi, nếu có cần gì thì mình có thể nói với Myrons một tiếng, lén nói cho cậu biết, ngoại trừ là nhà giám định châu báu, anh ấy còn là người thân của chủ tịch đấy.” Lăng Vi nhìn Từ Niệm Niệm một cách thần bí, thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô ấy, lập tức nuốt một tiếng: “Đừng nói ra nha, mình cũng mới phát hiện lúc trước khi về thành phố Liêu thôi.”

Xe dừng lại ở bãi đậu xe dưới tầng hầm, Lăng Vi cầm lấy túi xách, di động rồi mới xuống xe. Từ Niệm Niệm đi đến trước mặt Lăng Vi, vẫn là vẻ mặt kinh ngạc kia, cảm thán rất khoa trương: “Wow, thế thì có biết bao nhiêu tài sản chứ, mình nhớ vào dạ hội từ thiện lần trước, ánh mắt anh ta nhìn cậu không bình thường nha, nếu biết sớm.....” Từ Niệm Niệm cười xấu xa.

“Nếu biết sớm thì thế nào?” Lăng Vi tròn trắng mắt, mang theo Từ Niệm Niệm đi về phía thang máy.

Từ Niệm Niệm cười hi hi, vươn tay捏 eo của Lăng Vi: “Nếu biết thì mình có thể sẽ thả câu thử xem đó, có thể câu được thì mình chính là bà tỷ phú rồi, ha ha ha.”

Lăng Vi vừa nghe cũng cười theo: “Ha ha, bây giờ cậu còn không phải là bà tỷ phú sao? Nếu như thế, rất có thể Dịch Dịch sẽ ăn ngủ ở nhà cậu, lấy đủ loại bao lì xì rồi.”

Hai cô gái cười nói lên thang máy, đi thẳng lên công ty của Lăng Vi.

Vừa đến cửa công ty, vẫn chưa đi vào đã nghe thấy có người gọi cô, Lăng Vi dừng bước chân, quay đầu lại, thì phát hiện Ngô Mỹ Mỹ đứng cách sau lưng cô không xa.

“Tổng giám đốc Lăng, chị cho em thêm một cơ hội nữa đi, em bị ép bắt đắc dĩ thôi, sau này em nhất định sẽ không làm như vậy nữa đâu.” Ngô Mỹ Mỹ nức nở nói, cô ta hối hận thật rồi. Nếu không phải chị họ uy hiếp ba lần bốn lượt, thì cô ta cũng sẽ không làm chuyện hồ đồ như vậy. Đi theo Monica học thiết kế trang sức, triển vọng tương lai không thể nào lường được, tất cả đều bị chính tay cô ta hủy hoại mất rồi.

“Mỹ Mỹ, tôi đã nói rất nhiều lần rồi, tôi không thích bị cấp dưới, nhất là người mà tôi tin tưởng phản bội. Mùi vị này không dễ chịu chút nào, nếu cô thử qua, thì cũng sẽ không dễ dàng tha thứ đâu. Đối với cô, tôi không có tâm lý hận thù gì khác, như thế đã coi như là sự bao dung lớn nhất rồi, trước khi cô làm chuyện này hẳn cũng đã nghĩ đến rồi chứ. Cô về đi, Mỹ Mỹ, đừng đến tìm tôi nữa.” Giọng của Lăng Vi lạnh nhạt đi đôi chút, cô không muốn cho Ngô Mỹ Mỹ hi vọng, người phản bội cô, trong lòng cô đã tống cô ta vào địa ngục, mãi mãi không thả ra.

Từ Niệm Niệm đứng một bên nhìn Ngô Mỹ Mỹ, luôn cảm thấy có chút quen mắt. Vẫn chưa đợi cô ấy nói gì, Ngô Mỹ Mỹ đã nhận ra cô ấy trước rồi.

“Chị là Từ Niệm Niệm đúng không?” Ngô Mỹ Mỹ kêu lên một tiếng, chị của cô ta – Ngô Tiểu Tiểu là quản lý của Từ Niệm Niệm, quan hệ chị em của hai người tuy chỉ thường thôi, nhưng ngẫu nhiên cũng gặp mặt tâm sự.

Từ Niệm Niệm không ngờ cô ấy nguy trang cẩn thận như vậy cũng bị nhận ra, chỉ gật đầu một cái, cười lịch sự: “Cô là em gái của Ngô Tiểu Tiểu phải không.” Cô ấy nhớ trước kia Ngô Tiểu Tiểu có đưa cho cô ấy xem ảnh gia đình nhà họ.

Ngô Mỹ Mỹ vội gật đầu, thấy Từ Niệm Niệm và Lăng Vi còn khoác tay nhau, hẳn là quan hệ rất tốt. Không ngờ Lăng Vi giao thiệp rộng đến thế, Từ Niệm Niệm là ngôi sao lớn đấy, vậy mà hai người lại là bạn thân.

Nghĩ đến thỉnh thoảng chị hai khoe khoang các ưu thế của Từ Niệm Niệm ở trước mặt cô ta, cô ta vội vàng cầu xin: “Em là em gái của Ngô Tiểu Tiểu, nếu mọi người đều quen biết nhau, chị Niệm Niệm có thể nào giúp em xin một ân huệ được không, trước kia em đã làm chuyện hồ đồ, bây giờ muốn trở lại Thái Đạt, tổng giám đốc Lăng không cho em cơ hội nữa, chị có thể giúp em được không.”

Chắc chắn, da mặt thật sự đủ dày nha. Từ Niệm Niệm chế nhạo trong lòng, ngoài miệng lại ôn hòa nói: “Chuyện ân huệ nà tôi cũng không xin giúp được, so ra thì chuyện phản bội, ai cũng không khoan dung được. Không thể đến Thái Đạt làm việc nữa cũng có lý do, còn rất nhiều công ty thiết kế trang sức khác mà.” Từ Niệm Niệm cảm nhận được Lăng Vi không kiên nhẫn nữa, phát phát tay, đi theo cô đẩy cửa công ty ra đi vào.

Ngô Mỹ Mỹ đứng sững tại chỗ, nhìn Lăng Vi và Từ Niệm Niệm cứ thế rời đi, trong lòng trống rỗng, nhưng thật sự không làm được gì để bù đắp cả.

Gần đây cô ta vẫn luôn đến công ty chờ Lăng Vi, cứ nghĩ xin lỗi thành khẩn, sau đó trở lại đi làm thật tốt. Không ngờ thái độ của Lăng Vi lại kiên quyết như vậy..... Lòng dạ y như sắt thép, vô cùng cứng rắn.

“Người đó chính là nhân viên đã trộm bản thiết kế đưa cho tập đoàn Thượng Lạc xem mà cậu nói đó hả?” Đã đến phòng làm việc của Lăng Vi, Từ Niệm Niệm mới hỏi cô.

Thấy Lăng Vi gật đầu, cô ấy lại nói: “Em gái của Ngô Tiểu Tiểu nha, thật sự không ngờ đấy. Cậu có biết tại sao mình ra nước ngoài lâu như thế, mà công ty cũng không truy cứu không?”

Lăng Vi ngồi vào ghế xoay, mở máy tính lên, ngẩng đầu nhìn Từ Niệm Niệm một cái.

“Bởi vì quản lý của mình với phó tổng giám đốc của công ty là..... quan hệ đó đó, mình nói vậy cậu hiểu rồi chứ.” Từ Niệm Niệm lấy nón với khẩu trang xuống, ngồi xuống chỗ đối diện với Lăng Vi.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Chương 89 – Nhà có cục cưng họ Lăng tinh quái ham tiền

Editor: miemei

Những chuyện thế này rất nhiều, chẳng có gì lạ. Lăng Vi không cảm thấy có gì đặc biệt, cô mở hộp thư ra, bắt đầu xử lý email, xem nội dung công tác, đọc lướt qua các loại báo cáo mà trợ lý gửi tới.

“Mình nghĩ, chút nữa mà đi ra ngoài, đám phóng viên truyền thông sẽ đến công ty chặn đường cậu đấy, cậu tin không?” Ngô Mỹ Mỹ là loại người có thể làm ra những chuyện như thế, tiết lộ tin tức càng đơn giản hơn bán đứng công ty nhiều.

Từ Niệm Niệm gật đầu, “Mình tin chứ, quản lý của mình còn hận không thể làm cho mình vừa về đến thành phố Liêu là xảy ra chuyện lớn kinh thiên động địa gì đó nữa kia, để được lên trang đầu ấy.”

“Mẫu thiết kế mới của Cartier đã ủy thác cho công ty mình toàn quyền thiết kế rồi, đến lúc đó có Myrons và người phụ trách kiểm định là được. Truyền thông có thể sẽ nói, cậu đến hỏi lộ công ty thiết kế trước, rồi sau đó.....”

“Được rồi, được rồi, đừng thảo luận chủ đề này nữa, cậu làm việc nhanh lên đi, mình ngồi bên sofa với cậu.” Nói xong, Từ Niệm Niệm đứng lên ngồi xuống sofa dành cho khách.

Lăng Vi không để ý đến Từ Niệm Niệm nữa, bắt đầu tập trung làm việc. Cô đã nói chuyện Từ Niệm Niệm về thành phố Liêu cho Tiểu Diệp Từ nghe, Tiểu Diệp Từ sẽ âm thầm tuyên truyền một số chuyện giúp Từ Niệm Niệm. Đến lúc đó danh tiếng của cô ấy sẽ càng ngày càng hot.

Trong một căn biệt thự ở New York, Mỹ.

Dịch Khôn đưa lưng về phía cửa phòng, đứng bên cửa sổ sát đất nhìn ra phong cảnh bên ngoài, trong tay vẫn còn nội dung tin nhắn của Từ Niệm Niệm. Anh ta đã xem rất nhiều lần, mãi vẫn không xóa đi.

Con người chính là một tổ hợp thể mâu thuẫn, anh ta yêu Lăng Vi lại không đành lòng tổn hại đến Từ Niệm Niệm, cho nên mới tạo thành hiện trạng bị hai chị em kia đá khỏi cuộc chơi như bây giờ.

“Lão Đại, có cần đi cứu Carrera ra không ạ?” Thuộc hạ bên người của Dịch Khôn thấp giọng hỏi.

Dịch Khôn lắc đầu: “Bây giờ hẳn ta nhất định chịu không ít khổ sở ở bang Đầu Ưng. Mấy người đó cảm thấy Italia xa xôi lắm, mafia không với tay tới thành phố Liêu được, để cho bọn chúng lên mặt vài ngày trước đã, cũng đâu chết người được.”

Biết Vi Vi từng bị người của bang Đầu Ưng bắt cóc, Dịch Khôn đã ghi lại món nợ này rồi. Nếu không phải vì sản nghiệp ở Mỹ có vấn đề, không thể nào thoát thân được, thì có lẽ anh đã không thể giữ chân của mình mà đến thành phố Liêu âm thầm để ý đến Lăng Vi và Lăng Dịch Sâm rồi.

“Nghe nói lão đại của bang Xích Viêm bị thương, cậu bảo người của cậu đừng đi quá nhiều tổng bộ Xích Viêm nữa, tất cả đều chờ lệnh của tôi.” Nếu Viêm Bá Nghị bị thương, thì Vi Vi và Dịch Dịch làm sao đây? Ai bảo vệ?

Tắt điện thoại, bỏ vào túi. Dịch Khôn xoay người trở lại trước bàn máy tính, nhìn hình ảnh trên máy tính mà ngẩn người. Lần trước trở về trông thấy Vi Vi vui vào lòng người đàn ông đó, có lẽ là do ganh tị, nên bây giờ không dám đi nữa, vẫn sợ không dám nhìn cảnh tượng đó. Từ Niệm Niệm đã về đến thành phố Liêu rồi, không biết Vi Vi có hỏi cô ấy về mình không nữa.

Đang suy nghĩ, di động lại có âm báo tin nhắn đến. Dịch Khôn vừa mở ra liền thấy nội dung Từ Niệm Niệm nhắn qua, “Thời tiết ở thành phố Liêu càng ngày càng lạnh rồi, không biết khi nào mới rơi một trận tuyết lớn đây, bên Vi Vi tất cả mọi thứ đều ổn, anh yên tâm đi.”

Dịch Khôn đọc nội dung tin nhắn, thử soạn một tin để trả lời, nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết phải trả lời cái gì cho tốt, dứt khoát nhấn xóa, trực tiếp xóa đi.

Nếu trước kia vẫn chưa biết tình cảm Từ Niệm Niệm dành cho anh, vậy thì lời tỏ tình của Từ Niệm Niệm trước khi rời khỏi đã nói cho anh biết rõ tất cả.

Từ Niệm Niệm đối với anh, giống như anh đối với Lăng Vi vậy, họ yêu một người lặng thầm không lên tiếng, người được yêu thì lại vờ như kẻ ngốc, cái gì cũng không biết. Không nói toạc ra, cũng không từ chối.

Có lẽ là do suy nghĩ đắn đo quá nhiều, sợ sẽ tổn thương đến đối phương, người hiền lành luôn thích dùng hành động để nói cho bạn biết, rốt cuộc họ yêu hay là không yêu, giống như hôm anh cứu Lăng Vi ra từ nhà của Tổng Thu Minh vậy, nụ cười và nỗi nhớ nhưng đó đều không thuộc về anh.

Thời tiết ở New York cũng càng ngày càng lạnh, Dịch Khôn đứng trong phòng vẫn mặc áo tay ngắn. Máy điều hòa trung tâm trong nhà đang bật, cây xanh ở góc phòng đang nở rộ, chỉ có trong lòng anh là lạnh như băng, cảm giác như bất kể nhiệt độ có nóng lên cỡ nào đi nữa cũng không thể ấm lên được.

Khi yêu một người, bạn sẽ nhớ mãi những ngày chia xa với họ, bởi vì chia xa, là lúc đau khổ nhất. Khi yêu một người, bạn cũng sẽ nhớ đến khoảnh khắc cả hai quen biết nhau, bởi vì chỉ có hồi tưởng, không ngừng hồi tưởng mới có thể cảm nhận được kỷ niệm xưa ở ngay trước mắt, nỗi lưu luyến ở ngay bên mình.

Trước lúc Lăng Vi muốn trở về thành phố Liêu, Dịch Khôn đã cho thuộc hạ đi thăm dò Viêm Bá Nghị. Anh ta vẫn luôn cảm thấy anh ta đã quá sợ ý, nếu như loại trừ Viêm Bá Nghị từ sớm, thì có lẽ sau này sẽ không phải nhìn thấy cảnh tượng hai người họ ôm nhau. Gì mà yêu một người thì phải thành toàn cho sự lựa chọn của người đó, Dịch Khôn anh đây thì không đồng tình với cái quan điểm chó má đó đâu.

Chỉ cần một thời cơ, một thời cơ có thể giành lại Vi Vi, anh ta sẽ chạy qua đó kéo lấy Lăng Vi và Dịch Dịch, đưa họ trở về Mỹ, hoặc là đến một thành phố hoàn toàn mới, tạo nên khoảng hồi ức chỉ thuộc về bọn họ.

Hãy tha thứ cho suy nghĩ u oán không thể có được nhưng vẫn muốn có này đi, sự cố chấp của Dịch Khôn còn sâu sắc hơn cả sự cố chấp của Từ Niệm Niệm. Anh ta không biết mình còn có thể làm được những gì, không dám gọi điện cho Lăng Vi, do dự rất lâu vẫn là gọi vào số điện thoại của Lăng Dịch Sâm.

Lăng Dịch Sâm đang ngồi bên giường của Viêm Bá Nghị nghe Mộ Bạch kể chuyện cổ tích, bây giờ cậu là cậu chủ nhỏ của tổng bộ Xích Viêm mà, dưới một người trên vạn người nha, ặc, không đúng, là dưới hai người chứ (daddy và mami), dĩ nhiên cậu sẽ được đối đãi không tầm thường rồi.

Nhìn cuộc gọi đến hiển thị trên di động, Lăng Dịch Sâm nuốt miếng kem cuối cùng xuống, che giấu tiếng di động rung lên, nhảy xuống ghế, chạy chậm ra ngoài hành lang.

Thân phận của chú Dịch Khôn thực sự có chút nhạy cảm, cậu không thể để cho daddy nghe thấy nha.

Hai thuộc hạ đứng ngoài cửa, nhìn cậu chủ nhỏ lắc cái móng nhỏ, ngồi xỏm ở góc tường, lén lút nghe điện thoại, hai người nhìn nhau một cái, đột nhiên nhớ đến màn biểu diễn đặc sắc mấy ngày trước.

“A lô, chào chú Dịch Khôn, lâu lắm rồi chú không gọi điện cho con đó nha.” Lăng Dịch Sâm nhìn xung quanh, phát hiện không có ai, thế mới nhỏ tiếng hỏi thăm.

Dường như đầu bên kia điện thoại biết Dịch Dịch cố ý đè thấp giọng xuống, cũng học theo nhỏ giọng hỏi: “Dịch Dịch, còn biết chú là ai nữa hả, có nhớ chú không?”

“Nhớ chứ, đương nhiên là nhớ rồi, chú Dịch Khôn, dạo này khỏe không ạ?” Lâu lắm rồi không gọi điện cho cục cưng đáng yêu rồi nha, đồ ăn vặt cũng sắp hết rồi, ặc, cuộc điện thoại này đến đúng lúc quá đi.

“Chú Dịch Khôn, chú muốn hỏi về chuyện của mami và mẹ nuôi Niệm Niệm phải không ạ?” Lăng Dịch Sâm tự cho rằng mình rất thông minh, cười hi hi nói.

Dịch Khôn không biết nên nói thế nào, mỗi lần anh ta gọi điện cho Dịch Dịch đều cảm thấy ở đầu bên kia điện thoại không phải là một đứa bé hơn bốn tuổi, ngược lại giống như một cậu nhóc lớn khôn khéo.

Ho nhẹ một tiếng, Dịch Khôn hỏi bằng giọng điệu không thể nghe ra cảm xúc của anh ta: “Khi nào thì mami con với mẹ nuôi Niệm Niệm của con về Mỹ thế, chú mời họ đi ăn bữa ngon.” Ặc, thực ra anh ta không nghĩ tới sẽ hỏi câu này, nhưng cũng không thể nào trực tiếp hỏi tình hình của Viêm Bá Nghị, với tâm trạng của Lăng Vi chứ.

Lăng Dịch Sâm nghĩ cũng không cần nghĩ đã trực tiếp trả lời: “Lúc nên về thì bọn con sẽ về mà, nhớ bọn con lắm phải không, trước khi mẹ nuôi về đây không có đi tìm chú sao ạ? Nếu như chú Dịch Khôn muốn gửi bưu kiện đồ ăn vặt cho con, Dịch Dịch rất hoan nghênh nha, càng nhiều càng tốt ạ.” Lăng Dịch Sâm lắc lắc đôi chân ngắn vì ngồi xỏm mà hơi tê, cười vui vẻ nói. Tuy câu nói này có chút vòng vèo, nhưng chắc chắn là chú Dịch Khôn sẽ hiểu mà.

Dịch Khôn cười đồng ý, trong lòng nghĩ rằng giải quyết Dịch Dịch vẫn rất dễ dàng. Bữa ăn ngon, cộng đồ ăn vặt, cộng chị gái xinh đẹp, cộng thêm bao lì xì lớn, những thứ này thôi là đủ rồi.

Nhận điện thoại mà còn tốn sức hơn là chạy 100m nữa, Lăng Dịch Sâm đứng thẳng người lên, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy hai chú canh cửa đang nghẹn cười.

Cậu chỉnh lại quần áo, nghiêng ngang đi tới chỗ cửa, trong lòng nghĩ: Vừa rồi quên mất hai ông thần giữ cửa này, chắc là họ sẽ không nói với daddy và mami rằng cậu đòi đồ ăn vặt ở chỗ chú Dịch Khôn đâu nhỉ. Tuy cậu không hiểu thế giới quan của người lớn lắm, nhưng mẹ nuôi có nói qua, chú Dịch Khôn thích mami, mà mami là của daddy, nếu daddy biết cậu nói chuyện điện thoại với người thích mami, có khi nào sẽ nổi giận không?

“Hai chú muốn cười phải không?” Lăng Dịch Sâm khoanh hai tay trước ngực, cười đến có chút không được tự nhiên. Cậu phải ra oai phủ đầu với hai người này, lấy lại chút thể diện cậu chủ nhỏ bang Xích Viêm của cậu mới được.

Hai người thuộc hạ kia không biết sao bọn họ lại cản trở tầm mắt của cậu chủ nhỏ rồi, vội lắc đầu. Một trong số đó còn giơ tay lên thề, nói: “Cậu chủ nhỏ, chúng tôi không nghe thấy gì hết, cũng sẽ không nói gì hết, vừa nãy nhớ đến chuyện lúc trước, mới nhìn không được muốn cười thôi.”

Mộ Bạch đứng bên trong nhìn hai thuộc hạ canh cửa khom lưng xuống nhận sai với Lăng Dịch Sâm, cười vẫy tay: “Dịch Dịch, vừa rồi chạy ra ngoài làm gì thế?”

Lăng Dịch Sâm tin lời của hai người thuộc hạ kia, khôi phục lại tâm trạng tốt, vừa nhún vừa nhảy đến bên cạnh Mộ Bạch, kéo lấy tay anh ta hỏi: “Chú Mộ Bạch, chúng ta đi uống trà chiều sao ạ?”

Được, lại là ăn. Mộ Bạch mỉm cười nhìn dáng vẻ làm nũng của Lăng Dịch Sâm, gật đầu: “Mua nước dừa với tiramisu cho cháu có được không?”

Lăng Dịch Sâm gật đầu tỏ vẻ rất hài lòng, rồi mới chạy đến bên cạnh giường của Viêm Bá Nghị, ngồi xuống ghế.

Cậu rối rắm một chuyện, không biết nên hỏi daddy hay không. Là một đứa con nít, một khi có chuyện mà không hỏi, thì lại có một loại cảm giác muốn đi ị mà lại không thể ị được.

Viêm Bá Nghị nhìn con trai đang im lặng, vẻ mặt hình như không đúng lắm. Anh vươn tay xoa xoa bàn tay nhỏ mập mạp của Lăng Dịch Sâm, hỏi: “Dịch Dịch sao vậy? Ra nhận điện thoại rồi, sao vẻ mặt lại không vui thế này.”

“Daddy, sao ba biết con đi nhận điện thoại?” Lúc này cậu che giấu tốt lắm nha.

Mộ Bạch ngồi bên cạnh cười trộm, ngoài hành lang vốn không có người, chút âm thanh nhỏ thôi cũng sẽ bị khuếch đại lên, huống chi cậu chủ nhỏ che lỗ tại lại nói điện thoại, nghĩ rằng nhỏ tiếng lắm, thực ra người trong phòng đều nghe thấy hết.

Viêm Bá Nghị luôn cảm thấy Dịch Dịch có chuyện giấu mình, nhưng nhóc con không muốn nói, anh cũng đâu thể ép hỏi nó được. Gã Dịch Khôn kia hẳn là người lần trước gặp ở nhà của Tống Thu Minh. Anh cũng từng cho người đi điều tra, chỉ điều tra được là anh ta có chút thế lực ở Mỹ, thân phận Hoa kiều, có công ty gia tộc, những thứ khác thì cũng bình thường thôi.

Thấy con trai nhìn mình với vẻ mặt đầy kinh ngạc, Viêm Bá Nghị cười nói: “Vậy con có muốn nói cho daddy biết con gọi điện thoại cho ai không?”

“Không phải con gọi đâu, là chú Dịch Khôn gọi qua đó, có thể là chú ấy biết con hết đồ ăn vặt, muốn gửi một ít qua cho con ấy mà. Daddy, ba không giận chứ?” Không đánh tự khai, Lăng Dịch Sâm vội nói ra ngay.

“Con thích chú Dịch Khôn kia lắm hả?” Đây là chuyện mà Viêm Bá Nghị quan tâm hơn hết, nghe nói vào lúc Vi Vi nghèo túng nhất, người đó từng giúp đỡ. Trong lòng anh như có dăm dăm vào, có chút tiếc nuối khi mà Vi Vi cần nhất, mình lại không thể chăm sóc cho cô ấy, cũng sinh ra chút ý đối địch với người đàn ông đó.

Lăng Dịch Sâm không hề do dự gật đầu: “Chú Dịch Khôn rất tốt với con, chú ấy dạy con rất nhiều chuyện, còn mua cho con rất nhiều đồ ăn vặt, dắt con đi đủ nơi tiệc tùng để ăn đồ ăn ngon nữa, ặc.....” Lăng Dịch Sâm nhìn ra nét mặt của daddy thay đổi, lập tức bịt miệng lại, sao cậu lại quên mất rằng chuyện này không thể nói ra cơ chứ, chắc daddy sẽ không tìm mami tính sổ đâu nhì.

“Sao Dịch Dịch không nói nữa rồi?” Nụ cười trên mặt Viêm Bá Nghị dần dần khuếch rộng ra, anh biết dáng vẻ vừa rồi đã dọa tới con trai rồi, lập tức dịu giọng giải thích: “Daddy không giận đâu, chẳng qua nghĩ tới những chuyện mà con với mami từng làm trong quá khứ, daddy lại không được tham gia vào cuộc sống của hai mẹ con con, nên có chút tiếc nuối.” 5 năm thiếu thốn tình thương của cha, không biết sẽ dẫn đến sự thay đổi thế nào, điều này vẫn luôn là khoảng cách giữa Viêm Bá Nghị và Lăng Vi.

Lăng Dịch Sâm trừng to mắt, điệu bộ như không tin được, sờ sờ trán của Viêm Bá Nghị, hỏi: “Daddy, có phải ba không được bình thường không, chẳng lẽ ba không yêu mami nữa rồi sao? Người đàn ông khác thích mami, mà ba cũng không giận hả?”

Ặc, con trai à, thế này là đâu ra đâu hả, con cũng trưởng thành sớm quá rồi đó. Lớn tuổi như vậy rồi, cho dù ghen tuông cũng đâu thể để cho các con biết được, Viêm Bá Nghị bỏ sung trong lòng.

Lúc này, thuộc hạ đi mua com chiều đã đưa đồ tới cửa, Mộ Bạch đi qua kiểm tra, xác nhận không sao rồi mới đặt trước mặt Lăng Dịch Sâm.

Vừa nhìn thấy đồ ngọt, Lăng Dịch Sâm liền chặt đứt suy nghĩ tiếp tục nói với daddy về chuyện chú Dịch Khôn, thôi vậy, chuyện của mấy người lớn, con nít như cậu cũng không thể làm chủ được, vẫn nên ăn nhiều đồ ngon một chút để lớn lên thật nhanh thôi.

Lúc Lăng Vi đến phòng làm việc là thời gian vừa vào ca làm việc buổi chiều, đợi đến khi cô bận rộn xong rồi ngẩng đầu lên thì đã là bốn giờ chiều rồi, mới mấy ngày không làm việc thôi, trong mail đã chất đầy thư từ.

“Niệm Niệm, cậu đói không?” Cô nhớ Từ Niệm Niệm vẫn chưa ăn trưa, nhìn cô ấy lật cuốn tạp chí trên tay, vội hỏi.

Từ Niệm Niệm quay đầu qua nhìn, mặt đầy vẻ bất lực: “Ngát, mình thật sự phục cậu luôn đó. Mình đã gọi đồ giao tận nơi rồi, nếu không ly mocha kia của cậu ở đâu biến ra chứ? Mình thấy cậu uống sắp hết rồi, mới nghĩ tới hỏi mình hả, chắc chắn, sớm biết vậy thì làm cho cậu chút thuốc xỏ là được rồi, cho giải nhiệt chút, ha ha.”

Lăng Vi cười cười tắt máy tính, đứng dậy kéo Từ Niệm Niệm đi về phía thang máy. Nhân viên trong công ty thấy Lăng Vi tan tầm sớm cũng chẳng lấy làm lạ, tổng giám đốc có năng lực giành hợp đồng với Cartier về tay, bọn họ khâm phục đến đầu rạp xuống đất, về sớm một chút thì thế nào, không đến mấy ngày cũng chẳng làm ảnh hưởng gì đến sự vận hành của công ty.

“Tổng giám đốc Lăng xin dừng bước.” Lăng Vi và Từ Niệm Niệm đã đứng trước thang máy chờ thang xuống lầu, phó tổng giám đốc Lưu ở đằng sau chạy tới, điệu bộ thờ hớn hên.

Chỉ là mấy ngày không gặp, Lăng Vi cảm thấy cái bụng phê của phó tổng giám đốc Lưu lại rộng thêm hai mét nữa, quả thật nên giảm béo rồi đây.

“Phó tổng giám đốc Lưu có chuyện gì sao?” Cô đã hỏi trợ lý tại sao lại tìm Lưu Kế Phát làm giám đốc, những lời giải thích của trợ lý lại làm cô rung động. Sự khôn khéo, tinh ranh của phó tổng giám đốc Lưu vô cùng thích hợp đi mời gọi kí kết hợp đồng trong giới kinh doanh bên ngoài, đường đường là một phó tổng giám đốc, mà có thể cùng nhân viên đi chạy khách, tuy là có hơi đáng ghét một chút (háo sắc một chút), nhưng cũng có chỗ có ích.

Lưu Kế Phát cầm khăn tay lau mồ hôi trên trán, nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Phòng Thiết Kế đã ra bản vẽ thiết kế rồi, bây giờ vẫn là nửa thành phẩm, không biết cô có hứng thú đi xem một chút không?”

Kể từ khi kí kết hợp đồng với Cartier, đã mấy ngày rồi Lăng Vi không đến công ty, chuyện của Ngô Mỹ Mỹ, mọi người đều nghe ngóng được. Ngô Mỹ Mỹ được tuyển vào là do ông ta thông qua, không muốn bị liên lụy, cho nên..... nhìn thấy Lăng Vi thì lập tức chạy qua bày tỏ lòng quyết tâm.

“Tạm thời không có thời gian, sáng ngày mốt hãy nói đi, không yêu cầu thời gian, chỉ yêu cầu hoàn mỹ, sáng tạo.” Đây là yêu cầu của cô đối với phòng Thiết kế, đối với nhân viên trong công ty.

Lưu Kế Phát khom lưng gật đầu, nhìn cũng không dám nhìn Lăng Vi với Từ Niệm Niệm bên cạnh cô, rồi lại quay đầu chạy vào công ty, y như chó pug vậy.

Yêu cầu bên phía Cartier chính là muốn Lăng Vi chính tay vẽ bản thiết kế, nhưng Lăng Vi vẫn muốn cho nhân viên trong công ty một cơ hội, liền đề cho bọn họ thiết kế một bộ trước, nếu có thể hợp yêu cầu thì dùng của nhân viên. Nếu của nhân viên không qua ải được, đến lúc đó cô mới tự mình ra tay. Một vài ý tưởng sáng tạo đều ở trong đầu của cô rồi, cũng không vội.

Hai người vừa xuống tới bãi đậu xe dưới tầng hầm, thì nhìn thấy một bóng người quen thuộc đứng ở giữa bãi đậu xe. Lăng Vi kéo Từ Niệm Niệm lùi về sau một bước.

Sau khi Lý Canh nhìn thấy Lăng Vi, không có đuổi theo. Hôm nay anh ta đến đây chỉ với mục đích muốn giải thích nỗi khổ tâm mà lúc trước anh ta đối xử với Lăng Vi như thế.

“Lăng Vi, cô đừng chạy, đừng, đừng sợ tôi.” Lý Canh gỡ mũ xuống, bước chậm về phía thang máy.

Lăng Vi từng chịu khổ ở chỗ Lý Canh, trong lòng có ám ảnh, cô không muốn nghe Lý Canh giải thích, ấn nút thang máy chờ để đi lên lầu trở lại.

Từ Niệm Niệm nhìn ra Lăng Vi căng thẳng, nắm chặt lấy tay của Lăng Vi, an ủi: “Không sao, đừng sợ, Vi Vi, cậu đừng sợ.” Thực ra cô ấy cũng có chút sợ, chẳng qua là cố hết sức kiềm chế lại thôi.

Nhìn thấy thang máy chậm lại, sắp xuống tới tầng hầm, Lý Canh cũng chạy nhanh mấy bước, cách mấy chiếc xe hết về phía Lăng Vi: “Tôi không phải cố ý đâu, Lăng Vi, cô đừng trách tôi, lúc trước là tôi bị ép buộc, tôi cũng không còn cách nào khác, mạng của con gái tôi vẫn còn ở trong tay cô ta.....”

Một tia sáng lóe lên giữa không gian u tối, mấy tiếng tách tách lại vang lên. Tiếp theo đó liền có một đám phóng viên chạy về phía Lăng Vi và Từ Niệm Niệm.

Sau khi thấy có người tới, Lăng Vi lập tức lấy khăn quàng che mặt lại, lấy kính râm ra đeo vào.

Lý Canh nhìn thấy có người chạy vào, không dừng lại nữa, xoay người ngồi vào trong xe rồi rời khỏi, anh ta đợi mấy ngày rồi mới đợi được Lăng Vi, muốn thanh minh một chút, nhưng lại phát hiện càng bồi càng đen, hơn nữa Lăng Vi đã không tin tưởng anh ta rồi. Ha ha, thật buồn cười, hoặc là vốn đã chưa từng tin tưởng anh ta, anh ta còn ấy này biết bao lâu.

Sau khi mấy tiếng tách tách và đèn nháy qua đi, một cái micro được đưa tới: “Chúng tôi nhận được tin tức, nói Niệm Niệm ở đây, không ngờ thật sự đợi được nha, liên quan đến chuyện làm người phát ngôn quảng cáo cho Cartier, vừa mới có tin tức mới, không biết Niệm Niệm có nghe nói không?” Một nữ phóng viên trông giống thực tập sinh hỏi.

Từ Niệm Niệm lắc đầu không muốn trả lời, người phát ngôn quảng cáo cho Cartier là ai liên quan gì đến cô cơ chứ, thật sự đủ rồi nha. Cô ấy mỉm cười đáp: “Chuyện này hả, tôi không để ý lắm, chuyện người phát ngôn bây giờ vẫn chưa kết luận mà? Nếu có quyết định phải nói với tôi một tiếng nha.”

“Cô bên cạnh đây là bạn của Niệm Niệm ư? Hay là.....” Một nam phóng viên với giọng nói hơi éo lá, Lăng Vi liếc anh ta một cái, nhìn thấy càng ngày càng nhiều phóng viên chạy tới, rốt cuộc cũng hiểu tại sao các ngôi sao đi đến đâu đều thích đeo kính râm, mấy cái đèn flash này thật là chói đến mù mắt mà.

Thang máy đã xuống tới, Lăng Vi canh chuẩn thời gian, nhấn nút thang máy, kéo Từ Niệm Niệm chạy vào. Động tác của Từ Niệm Niệm cũng rất nhanh, có thể là vì kinh nghiệm tích lũy được khi trốn phóng viên ngày qua ngày. Sau khi hai người vào thang máy, lập tức nhấn vào nút đóng cửa, sau khi Từ Niệm Niệm mỉm cười vẫy tay, chào một cái rất lịch sự, cuối cùng cửa cũng khép lại.

“Chắc là con nhỏ Ngô Mỹ Mỹ kia nói với phóng viên là mình ở đây rồi.” Từ Niệm Niệm thở ra một hơi, nói với Lăng Vi.

Lăng Vi không gật đầu cũng không lắc đầu, cô càng ngày càng không có ấn tượng tốt với cái cô Ngô Mỹ Mỹ kia.

Sau khi Viêm Bá Nghị nhận được điện thoại cầu cứu của Lăng Vi, thì lập tức phái người qua đòi đám phóng viên đứng chờ ở ngoài tòa nhà đi, Lăng Vi và Từ Niệm Niệm lên la lên lút ngồi vào xe của Mộ Bạch, mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Hai người nhìn nhau cười, ngay lúc đang muốn trao đổi điều tâm đắc, bên cạnh vang lên một tiếng cười chế giễu: “Bảo hai người mang theo con thì cứ không chịu, bây giờ tốt rồi, gây họa rồi đó.”

Lăng Vi vừa quay đầu qua liền nhìn thấy cậu nhóc núp ở dưới ghế phụ lái, vươn tay qua muốn kéo cậu lên.

“Dịch Dịch, con tới khi nào thế?” Từ Niệm Niệm lấy kính mát xuống, nhìn sang gương mặt ngây ngô của nhóc Dịch Dịch, cô vẫn luôn cảm thấy ánh mắt của thằng nhóc Dịch Dịch này cứ như là không có ý tốt ấy.

Lăng Dịch Sâm ngồi lại lên ghế phụ lái, còn hung dữ trừng tài xế một cái, cố gắng làm cho giọng nói của mình nghe có vẻ có thể làm anh ta run sợ: “Chú tài xế này, chẳng phải cháu đã nói với chú rồi sao, sau khi hai người họ lên xe thì đừng chạy ngay, chú không thấy cháu đang trốn sao? Thành tâm muốn cháu bị đụng cho ngốc đi phải không?”

Tài xế ngồi bên ghế lái như ngồi trên bàn chông, vừa lái xe vừa giải thích: “Cậu chủ nhỏ, lúc đó tình hình khẩn cấp, thuộc hạ cũng không còn cách nào khác, lần sau nhất định sẽ chú ý, nhất định sẽ chú ý.”

“Chú ý gì hả? Nếu như cháu bị đụng cho ngốc mất rồi, lão đại của các chú sẽ rất đau lòng, có phải chú bắt mẫn với lão đại các chú, nên mới ăn hiếp cháu đúng không? Đợi chút nữa xuống xe cháu sẽ nói với chú Mộ Bạch, để chú ấy đánh mông của chú, hừ hừ.” Nói xong, còn giơ tay nắm lấy dây an toàn, cậu tiếc mạng lắm đó nha.

Cậu mới hơn bốn tuổi một chút xíu thôi, đời người vừa mới bắt đầu, an toàn là chuyện quan trọng nhất nhất nhất. Suy nghĩ một hồi vẫn cảm thấy mình nói chưa đủ, lại trừng mắt với tài xế nói: “Cháu giận thật đấy, không phải nói đùa đâu. Không có lần sau nữa nhé, nếu chú muốn lấy công chuộc tội, thì đừng xe trước tiệm kem đối diện bệnh viện, mua một cây kem không lò tẹt cháu đi.”

Lăng Vi ngồi ở hàng ghế sau, lạnh lùng liếc sang con trai cưng của mình, lắc đầu: “Lăng Dịch Sâm, có chừng mực thôi, đừng quá đáng quá đấy.”

Thật sự đủ quá rồi, Từ Niệm Niệm vừa lấy kính mát xuống lại đeo lên lại. Cô đây không muốn để cho con trai nuôi nhìn thấy ánh mắt của cô bây giờ, nếu như bị chú ý thì lại phải tổn thất một mớ nữa, năng lực vợ vét tài sản của con trai nuôi thật sự không ai bì kịp đâu.

“Mẹ nuôi Niệm Niệm, mẹ ngồi lên xe chuyên dụng của con rồi, chẳng lẽ không có gì muốn nói sao ạ?” Lăng Dịch Sâm lắc cái mông nhỏ, dùng sức quay đầu lại nhìn sang Từ Niệm Niệm.

Từ Niệm Niệm cười cười không nói gì, cô ấy không biết nói gì mới tốt. Mỗi lần tiếp xúc với Dịch Dịch cô đều phải cực kỳ cẩn thận, không để ý một chút thôi là bị ép phải tặng một bao lì xì lớn đi mất, trong lòng chịu không nổi nha.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Chương 90 – Mami với chú Dịch Khôn có tình riêng?

Editor: miemei

Lăng Vi bị xem nhẹ cảm thấy có chút tức giận, giơ tay nhéo tai của Lăng Dịch Sâm, lớn tiếng hỏi: “Dịch Dịch, những gì mami nói với con, con có nhớ hay không hả?”

Lăng Dịch Sâm bị đau, hét lên một tiếng ui da: “Mami, mẹ ngược đãi trẻ em. Mẹ chờ đi, con sẽ méc với daddy. Như thế này mà ở Mỹ là mẹ sẽ bị bắt đó, không thể quá đáng quá nha.” Lo lắng mami thỉnh thoảng chơi trò đùa con trai để tìm thú vui, Lăng Dịch Sâm đã bảo chú Dịch Khôn giảng dạy cho cậu các điều lệ người lớn đối xử với trẻ em ở Mỹ.

“Lăng Dịch Sâm.” Lăng Vi vặn tai của Dịch Dịch, nghiêng răng cười nói: “Ồ đây là thành phố Liêu, không phải Mỹ. Nếu con muốn về Mỹ, mami sẽ đi đặt vé máy bay cho con, một mình con về bên đó.”

Từ Niệm Niệm vừa thấy Lăng Vi nhéo tai Dịch Dịch, liền ra oai ngay: “Vi Vi, mẹ nuôi của Dịch Dịch còn ở đây, cậu không được động tay nhé, Dịch Dịch, mẹ nuôi làm một giao dịch với con, nếu như con không cần bao lì xì của lần trước nữa, thì mẹ nuôi có thể bảo mami con thả tay ra.”

Lăng Vi vừa muốn lên tiếng, thì nhìn thấy Từ Niệm Niệm nháy mắt với cô, cô lập tức phối hợp nói: “Cũng được, hai người thỏa thuận xong thì mình sẽ buông tay.”

“Hừ hừ, mami, mẹ vẫn nên đánh con đi, đừng đánh mặt là được rồi, dù sao về sau cũng phải dựa vào gương mặt để kiếm com. Nhớ là đánh con xong rồi cũng phải cho con lì xì nhé, chỉ có thể nhiều hơn chứ không thể ít hơn cái của mẹ nuôi đó, trở lại con sẽ đi qua chỗ daddy khóc lóc một hồi, rồi cũng sẽ có lì xì nữa, nghĩ thôi đã thấy rất xúc động rồi, mami, mẹ mau đánh đi.” Hừ, muốn dùng bao lì xì để xóa bỏ hết hờn, mơ hờn đi. Lăng Dịch Sâm hạ quyết tâm trong lòng. Đao có thể gãy, máu có thể chảy, lì xì tuyệt đối không thể mất.

Hai người lớn lại nhìn nhau một cái, muốn nói thêm gì nữa, kết quả xe đã dừng lại bên đường. Tài xế xin lỗi quay đầu lại nói xe tắt máy rồi.

Lăng Vi và Từ Niệm Niệm ngậy ra hai giây, liền nghe thấy Lăng Dịch Sâm nói một cách quái lạ: “Chắc chắn là chiếc xe cũng chịu không nổi hai người phụ nữ già như mami với mẹ nuôi, nên thả tắt máy cũng không muốn chạy tiếp nữa.”

“Lăng Dịch Sâm con nói cái gì đó?”

“Dịch Dịch, con nói mẹ nuôi là phụ nữ già hả?”

Hai người phụ nữ lên tiếng cùng một lúc, như xù lông nhìn về phía cậu nhóc ngồi trên ghế lái phụ, ngay lúc muốn vươn tay bắt lấy cậu thì cậu đã mở cửa xe nhảy ra ngoài mất rồi.

Xong đời, đụng phải ranh giới của mami với mẹ nuôi rồi. Nét mặt Lăng Dịch Sâm thay đổi, nhất là khi nhìn thấy Lăng Vi và Từ Niệm Niệm đã chạy tới bắt cậu.

“Có ai không, có ai không, có người muốn bắt con nít đi bán nội tạng kia.” Cũng không nhìn đây là đâu, Lăng Dịch Sâm hét lớn kêu cứu.

Lăng Vi và Từ Niệm Niệm nhìn nhau, không thể tin được mà nhìn sang con trai khóc lóc kêu cứu, thở dài một hơi, bỗng chốc cảm thấy thất bại quá, ngay cả một thằng nhóc cũng đâu không lại, thật là thất bại quá mà.

Lăn qua lăn lại một hồi như thế, đợi đến khi về đến tổng bệnh viện Xích Viêm thì trời đã tối rồi. Lăng Dịch Sâm chạy vào phòng bệnh trước rồi trốn sang bên cạnh giường của Viêm Bá Nghị, kê bên tai Viêm Bá Nghị, nhỏ giọng nói: “Daddy, nếu ba giúp con vượt qua ải này, con sẽ nói một bí mật nhỏ khác của mami cho ba nghe.”

“Bí mật gì?” Viêm Bá Nghị neho mắt nhìn cậu con trai đang thở hổn hển, khỏe mắt liếc thấy Lăng Vi đã đẩy cửa đi vào.

Lăng Dịch Sâm quay đầu lại thấy Lăng Vi và Từ Niệm Niệm đã mở cửa bước tới, mặc kệ ba lần bảy hai một liên trào lên giường bệnh của daddy, nước mắt lưng tròng nhìn Viêm Bá Nghị: “Daddy nếu con bị mami mang đi, thì ba đừng nhớ con quá nhé, sau này không thể hiếu thảo với ba thật tốt nữa rồi, hu hu hu, con không nữa.”

Mộ Bạch ngồi bên cạnh trợn mắt há mồm nhìn Lăng Dịch Sâm, dòng nước mắt này đến nhanh ghê, nói chảy là chảy, nói ngừng là ngừng, thật là khâm phục mà. Không nói những cái khác, Dịch Dịch đi làm diễn viên chắc chắn không thành vấn đề.

“Lăng Dịch Sâm, con đủ lớn rồi đấy, hôm nay gây họa còn ít sao hả?” Lăng Vi ngồi lên sofa, nhìn Lăng Dịch Sâm đang nằm sấp bên cạnh giường, không đến gần nữa..

Từ Niệm Niệm cũng mệt đến nỗi thở hồng hộc, cô chỉ chạy theo Vi Vi đuổi theo Dịch Dịch mấy trăm mét thôi đã mệt thành thế này rồi, cô làm người mẫu mà thể lực còn không bằng một đứa nhóc, xem ra sau này cần phải luyện tập thêm rồi.

Viêm Bá Nghị ôm Lăng Dịch Sâm, thương yêu hỏi cậu: “Con trai, chẳng phải con đi đón mami với mẹ nuôi à, sao về muộn thế?”

Lăng Vi muốn huơ tay bảo Viêm Bá Nghị đừng hỏi nữa, kết quả vẫn là không kịp.

Tìm được người để kể khổ rồi, Lăng Dịch Sâm háng giọng, bắt đầu bô lô ba la. Nói đến nỗi Từ Niệm Niệm bịt tai lại, Lăng Vi nhắm mắt nghỉ ngơi, chỉ có Mộ Bạch có chút ngồi không nổi nữa. Năng lực nói nhiều của cậu chủ nhỏ quả là đẳng cấp, anh ta cảm thấy như có một con ruồi bay vào trong lỗ tai, cứ ong ong không ngừng.

Viêm Bá Nghị hơi mệt, vốn là anh mỉm cười nghe con trai kể chuyện trải qua trong ngày hôm nay, rốt cuộc vẫn không chống lại được tiếng gọi của Chu Công, chìm vào giấc mộng đẹp.

Đợi đến khi Lăng Dịch Sâm nói đến khô cả miệng phải ngừng lại, thì trong căn phòng không có một chút động tĩnh gì.

“Daddy?” Kêu Viêm Bá Nghị một tiếng, anh đã ngủ say mất rồi.

“Mami?” Kêu Lăng Vi một tiếng, cô đang cúi đầu xem điện thoại, không để ý đến cậu.

“Mẹ nuôi?” Kêu Từ Niệm Niệm một tiếng, rốt cuộc cô ấy cũng ngẩng đầu lên nhìn cậu một cái, rồi lại cúi đầu xuống. Lòng tự tin của Lăng Dịch Sâm bị tổn thương rồi, cậu bấu môi nhảy xuống giường bệnh, nhắc đôi chân nhỏ nhắn ngùn lên chạy đến trước mặt Lăng Vi và Từ Niệm Niệm, kéo tay của Lăng Vi, ngoan ngoãn hỏi: “Mami, con nhớ mẹ có nhiều tiền lắm phải không, nếu mẹ không nghe con nói chuyện, thì con sẽ đi nói cho người khác biết đó nha.”

Lúc này Lăng Vi mới ngước mắt lên nhìn Lăng Dịch Sâm, cười khê hai tiếng, nói: “Con trai à, nếu mà con tiếp tục giày vò mami như vậy nữa thì mẹ sẽ đưa con về Mỹ thật đấy.”

“Mami, mẹ muốn giao con cho chú Dịch Khôn hả?” Lăng Dịch Sâm hỏi với vẻ mặt đầy hi vọng.

Lăng Vi vội lắc đầu: “Về sau đừng nhắc đến chú Dịch Khôn hoài nữa, nhất là trước mặt daddy con.” Cô không muốn Viêm Bá Nghị có hiểu lầm gì.

“Tại sao ạ? Mẹ sợ daddy biết hai người có tình riêng hả?” Khoảnh khắc này, vẻ mặt của Lăng Dịch Sâm không giống như biểu cảm của một đứa bé nên có.

Từ Niệm Niệm nghe thấy tên của Dịch Khôn, lập tức quay đầu qua nhìn Lăng Dịch Sâm: “Chú Dịch Khôn thế nào?” Cô ấy không chú ý đến những thứ khác, chỉ nghe thấy hai chữ Dịch Khôn thôi.

Lăng Dịch Sâm nghe răng cười, nhìn Từ Niệm Niệm nói: “Lỡ tai của mẹ nuôi có chức năng lọc từ hay sao thế?”

Viêm Bá Nghị đã ngủ rồi, nghe thấy tên của Dịch Khôn thì tỉnh dậy ngay, mắt hơi động dậy nhưng vẫn giả vờ ngủ, muốn nghe xem Vi Vi sẽ nói gì.

“Dịch Dịch, ai nói với con là mami với chú Dịch Khôn có tình riêng? Người có tình riêng là mẹ nuôi Niệm Niệm của con ấy, liên quan gì đến mẹ?” Từ Niệm Niệm ngồi bên cạnh, nhưng Lăng Vi vẫn cực lực làm sáng tỏ, thẳng thốt Dịch Dịch này cũng thật là, tự vạch áo cho người xem lưng, lúc trước biết nhìn sắc mặt nói chuyện lắm mà, sao hôm nay không dùng được nữa rồi.

Lăng Dịch Sâm cười hi hi, đôi mắt to híp lại thành hình trăng khuyết, lấy di động ra đưa cho Lăng Vi nói: “Mami, lên nói cho mẹ biết nhé, chú Dịch Khôn có gọi điện cho con đó. Không tin mẹ xem lịch sử cuộc gọi đi, con cảm thấy mục đích chú ấy gọi điện hơn phân nửa là muốn hỏi xem khi nào mẹ về Mỹ ấy.”

Nhìn vẻ nguy hiểm trong mắt Lăng Vi, bàn tay nhỏ mập mạp của Lăng Dịch Sâm rút trở về. Hừ, chú Dịch Khôn thích mami, mami thích daddy, người có mắt đều có thể nhìn ra được mà, cũng đâu phải chuyện mất mặt gì, đến nỗi như vậy sao.

“À, ừ, mẹ nuôi này, nể mặt mẹ rất quan tâm chú Dịch Khôn, con nói tin này cho mẹ nghe, bao lì xì kia có còn cho con nữa hay không?” Hừ hừ, phụ nữ chính là miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo, lúc ở Mỹ, mẹ nuôi Niệm Niệm vẫn luôn đối nghịch với chú Dịch Khôn, thực ra thì trong lòng thích người ta, thích thì cứ nói thẳng thôi, còn quanh co vòng vèo, tuy cậu là con nít, nhưng lúc thích bạn nữ nào đó, cũng sẽ không hề keo kiệt mà nói ra tình cảm yêu thích của mình đó nha.

Thế giới của người lớn phiền phức quá, vẫn là thế giới của con nít đơn giản hơn, ừm. vẫn nên làm con nít tốt hơn. Mỗi ngày ăn uống rồi ngủ, hạnh phúc thôi rồi.

Đối với chuyện Lăng Dịch Sâm thừa cơ đòi lì xì, Từ Niệm Niệm đã không lấy làm lạ nữa, bao nhiêu lần rồi, đếm cũng đếm không hết, may mà cô ấy cũng coi như là một bà mẹ nuôi có tiền, nếu không sớm đã bị cậu con trai nuôi ham tiền này moi rỗng túi rồi. Dịch Khôn gọi điện cho Dịch Dịch, rốt cuộc là có chuyện gì nhỉ.

Thực sự rất tò mò, Từ Niệm Niệm gật đầu: “Con nói cho mẹ nuôi nghe trước đã, ngày mai sẽ đưa con lì xì.” Nói tới thì cũng là Dịch Dịch bán đứng tin tức của mami cậu, cô ấy mới hứa đưa tiền, tùy tiện nói một câu “được” thôi, thì ở trong lòng Dịch Dịch đã biến thành lời hứa rồi, haizz ~ đau lòng ghê!

Lăng Dịch Sâm không nhìn ánh mắt cảnh cáo của mami, khao khát nhìn sang Từ Niệm Niệm, mãi cho đến khi cô ấy hứa, mới từ từ nói: “Chú Dịch Khôn hỏi sau khi mẹ nuôi về đây thế nào rồi, con có bắt nạt mẹ nuôi hay không. Mẹ nuôi, con là con nít mà, sao con bắt nạt người lớn như mẹ được chứ? Thường nghe nói, phụ nữ với tiểu nhân là khó nuôi nhất, cũng có nghĩa là không thể bắt nạt phụ nữ với tiểu nhân, đúng không ạ?”

Ánh mắt Từ Niệm Niệm nhìn Lăng Dịch Sâm căng cả lên, cô ấy mấp máy môi, lại hỏi: “Chỉ chút chuyện thế này, đáng giá bao lì xì 50 ngàn của mẹ nuôi sao hả? Xóa một số không đi.”

“Đừng mà, đừng mà.” Lăng Dịch Sâm vốn đang cực kỳ hưng phấn, lập tức dẹp cảm xúc đi. Xoay qua đổi lại biểu cảm khác, đôi mắt long lanh nước mắt vươn tay ra, bắt đầu màn biểu diễn của cậu.

Lăng Vi đã quen nhìn dáng vẻ con trai đi theo Niệm Niệm đòi lì xì, thành thói quen thường ngày mất rồi, dù sao chân trước Niệm Niệm đưa cho Dịch Dịch, quay đầu lại cô cũng trả lại cho cô ấy ngay. Nhưng trước giờ Niệm Niệm đều không lấy, cô liền đền bù lại cho Niệm Niệm bằng cách khác. Mặc dù là quan hệ mẹ nuôi với con trai nuôi, nhưng cứ luôn như thế, cô cũng ngại lắm.

Viêm Bá Nghị nằm không nổi nữa, Dịch Dịch là con trai của anh nha, Viêm Bá Nghị anh đây có gia tài nghìn tỷ, lẽ nào còn để cho con trai nhà mình đi theo người khác giờ tay xin lì xì sao.

“Dịch Dịch, con đến thơm daddy một cái, daddy cho con bao lì xì lớn này.” Cô họ Viêm Bá Nghị hơi ngửa, từ từ ngồi dậy, ngoắc ngoắc tay với Lăng Dịch Sâm.

Nghe thấy có bao lì xì lớn, Dịch Dịch chạy qua ngay, nhìn cũng không thèm nhìn đến mẹ nuôi Niệm Niệm của cậu nữa.

Từ Niệm Niệm bật cười nói: “Vi Vi, mình vẫn luôn nghi ngờ phải chăng lúc Dịch Dịch còn nhỏ, chúng ta đã làm sai chuyện gì rồi không, sao mà thẳng thốt này lại ham tiền thế cơ chứ?”

Lăng Vi cũng hứa theo: “Trong mắt thẳng thốt đâu đâu cũng là tiền, thật sự không thể vơ vét của nó được một chút nào.”

Một lần nữa hai người lại ăn ý nhìn nhau một cái, bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chương 92 – Đáng vẻ thảm hại của tên cặn bã Từ

Văn Mẫu

Editor: miemei

“Ặc, thì con thấy sớm một chút tốt hơn mà, đúng không? Chẳng phải mẹ nói làm việc phải làm sớm đừng để muộn đó sao.” Thực ra trong lòng lo lắng Lăng Vi nghĩ lại không đưa, thế nên làm một chiều trở tay không kịp, chặn trước cửa xem mẹ có cho hay không, hừ hừ, không cho thì con sẽ làm ồn cho daddy thức dậy.

Lăng Dịch Sâm móc li xì trong túi ra khoe: “Người thương con đều cho con li xì đó, xem mami có thương con hay không thôi. Nếu mami không thương con, thì con đi tìm daddy vậy.”

Nói rồi, Lăng Dịch Sâm giầy giữa xuống đất, chạy vào trong phòng bệnh, còn chưa chạy đến bên giường Viêm Bá Nghị thì đã bị Lăng Vi lôi ra ngoài.

“Cho con, cho con, mami cho con li xì này.” Lăng Vi nhúc đầu lấy một bao li xì từ trong túi ra đưa cho Lăng Dịch Sâm, mấy ngày trước thì cô đã chuẩn bị bao li xì cho con trai vào lễ giáng sinh rồi, không ngờ thằng nhóc này lại chờ không được muốn lấy ngay bây giờ. Cô còn muốn làm khó trêu con trai, không ngờ Dịch Dịch lại muốn đi kêu Viêm Bá Nghị, uy hiếp cô như thế, đoán chắc là Niệm Niệm dạy rồi.

Nhận li xì của Lăng Vi, Lăng Dịch Sâm thế mới hài lòng, thỏa mãn rồi đi. Chi là vừa quay về căn phòng cậu ngủ, mở bao li xì ra xem thì chỉ có mấy tờ tiền đô thôi, ngay cả 10 tờ cũng không có, cậu biết đếm đến 10 nha, không đủ 10 tờ, vậy mà lại không đủ 10 tờ ông Mao, mami keo kiệt thôi rồi.

Muốn trở về tìm mami nữa, Ặc, lại lo bị mami xử đẹp, suy nghĩ một lúc vẫn nên đợi đến lúc ăn sáng méc với daddy vậy.

Hai thuộc hạ vốn canh giữ ở cửa đã bị Lăng Dịch Sâm sai đi. Nhìn cậu chủ nhỏ về phòng, bọn họ lại từ trong góc đi ra, hai người nhìn nhau một cái, bắt đầu bội phục Lăng Dịch Sâm. Còn nhỏ như vậy đã giải quyết được phu nhân mà đến cả Mộ Bạch cũng sợ, không biết sau này lớn lên sẽ thành thế nào nữa.

Lúc ăn sáng, Viêm Bá Nghị luôn cảm thấy đôi mắt của con trai mình bị hư rồi. Nếu không phải liên tục nhướn mắt thì là nhắm mắt, rồi lại híp mắt nhìn mọi thứ.

Lăng Vi nhìn Viêm Bá Nghị vẫn luôn cúi đầu ăn cơm như đang giả ngốc, trong lòng nghĩ con trai muốn tố cáo thì hết đường rồi. Đòi li xì với Viêm Bá Nghị thì có thể.

“Daddy ơi, ba không cảm thấy hôm nay có gì khác há?” Lăng Dịch Sâm bắt đầu chớp mắt, cậu không muốn chủ động nhắc đến chuyện li xì, nhưng bây giờ, xem ra cậu không nhắc thì daddy sẽ không hỏi trước, chắc là bị mami chuốc canh thuốc mê rồi. Mami đáng ghét thật đấy, vậy mà lại dùng mỹ nhân kế với daddy.

Chuyện xảy ra ở ngoài cửa vào lúc sáng, Viêm Bá Nghị đã biết rồi. Anh đâu có bị điếc, giọng của Dịch Dịch lớn như vậy, anh không bị ồn tới thức dậy thì mới lạ đấy. Anh cứ đợi con trai chủ động đòi li xì, nhìn cái miệng há ra lại khép vào của cậu. Quả nhiên, nhóc con này thử giao tiếp bằng ánh mắt nữa ngày trời vẫn không đạt được mục đích, bây giờ đã không nhận được hỏi rồi.

Viêm Bá Nghị lau miệng, ngẩng đầu lên nói với thằng con đang cười tươi như hoa trước: “Dịch Dịch, ở thành phố Liêu có một truyền thống, buổi sáng của đêm bình an, con nít phải tỏ lòng hiếu thảo với cha mẹ, Dịch Dịch muốn cho daddy li xì phải không?”

Lăng Dịch Sâm vốn nghĩ rằng daddy chủ động đưa li xì, không ngờ lại mở miệng đòi trước, ngây ngốc đứng đó không nhúc nhích, vẻ mặt tươi cười cũng chưa cất đi, và vội hai hộp cơm rồi chạy mất. Cậu chờ buổi sáng này trôi qua trước rồi lại xuất hiện trước mặt daddy sau vậy, hừ hừ, lừa gạt trẻ em là vô đạo đức lắm đấy.

Vừa chạy ra cửa thì đụng vào một người, Lăng Dịch Sâm xoa cái mũi nhỏ tròn tròn, cảm thấy hôm nay ra ngoài không được thuận lợi, vẫn là không nên tùy tiện ra đường tốt hơn.

“Cậu chủ nhỏ, lúc ra ngoài phải cẩn thận một chút nha.” Giọng của chú hài hước vang lên, ánh mắt của Lăng Dịch Sâm sáng rỡ, cậu cười hi hi nhìn Sở Phong nói: “Chào buổi sáng chú hài hước, có li xì cho con không ạ?”

Sở Phong móc li xì ở trong túi ra đưa cho Dịch Dịch, xem ra Mộ Bạch nói đúng lắm, sáng sớm đụng phải Dịch Dịch chắc chắn sẽ bị đòi li xì, may mà anh có chuẩn bị, không ngờ đụng phải thật.

“Cám ơn chú hài hước, woa, chú hào phóng thật đó, hào phóng hơn cả daddy cháu nữa, chú là người tốt, chú hài hước nè, chú nhất định sẽ sớm gả mình ra ngoài thôi.” Lăng Dịch Sâm nói xong rồi chạy đi xa như một làn khói.

Sở Phong đứng hóa đá tại chỗ, anh phải gả ra ngoài? Gả ra ngoài sớm? Cậu chủ nhỏ vui đến hồng mắt rồi, không biết mình đang nói gì phải không?

Lăng Vi ăn sáng xong thì nhận được điện thoại từ nhân viên tiếp tân của công ty nói rằng có người đến gây chuyện, sau khi cô dặn dò Sở Phong chăm sóc Viêm Bá Nghị như thế nào, lại gọi cho Mộ Bạch một cuộc điện thoại, rồi mới xuống lầu lái xe đến công ty thiết kế trang sức Thái Đạt.

Trải qua chuyện hôm qua, bên cạnh Lăng Vi có thêm hai thuộc hạ của Xích Viêm đi theo, lần trước Viêm Bá Nghị cho người bảo vệ cô ở khoảng cách gần thôi, lần này là đi theo bảo vệ cô trong vòng hai mét, một bước cũng không rời.

Đề cho Viêm Bá Nghị yên tâm, Lăng Vi đồng ý. Tuy có chút không được tự nhiên, nhưng vì an toàn cũng đành như vậy thôi, thời buổi rối loạn không thể không đề phòng.

Vừa ra khỏi thang máy liền nghe thấy trong công ty có tiếng khóc, sau khi hai vệ sĩ mở cửa, Lăng Vi đi vào trong. Đi đến khu vực làm việc thì thấy Lý Mai lăn lộn khóc lóc dưới đất.

“Tổng giám đốc Lăng, chính là người này đó, phó tổng giám đốc Lưu không có ở đây, bảo vệ cũng không đuổi bà ta đi được, cho nên mới gọi điện thoại cho chị.” Cô nhân viên tiếp tân thấy Lăng Vi xuất hiện, lập tức chạy tới giải thích.

Lăng Vi gật đầu, nhìn người phụ nữ chật vật, nhếch nhác dưới đất.

“Lý Mai?” Cô căn bản không nhìn ra là ai, tóc tai rối bù, quần áo rách rưới, còn có tiếng khóc khản đặc, chỉ có thể nhận ra đó là một người phụ nữ trung niên qua mái tóc hoa râm.

Vừa nghe Lăng Vi kêu bà ta, Lý Mai quay đầu lại thấy Lăng Vi, kêu to hét lớn như bị điên, dọa cho đám nhân viên trong công ty lui về sau liên tục, hai vệ sĩ đứng bên trái phải Lăng Vi nhìn chăm chú động tác của Lý Mai.

“Vi Vi, xin con, dì cầu xin con, cứu con trai của dì với, nó sắp chết rồi, sắp chết rồi.” Giọng của Lý Mai đã khản đặc, Lăng Vi không nghe tí mĩ thì cũng nghe không ra bà ta đang nói gì.

Kể từ khi cái chân lành lặn của Từ Văn Mậu bị trúng đạn rồi được Lăng Vi băng bó, không biết làm sao lại bị nhiễm trùng nữa. Lý Mai và Lăng Văn Thiên đưa Từ Văn Mậu đi rất nhiều bệnh viện, bọn họ đều không chịu khám. Sau đó tìm được một phòng khám, nhận phí chữa bệnh xong chỉ đắp cho Từ Văn Mậu ít thuốc liền đẩy ra.

Đến giờ chân của Từ Văn Mậu đã bị nhiễm trùng đến nỗi không thể động đậy được, Lý Mai lại đến từng bệnh viện một cầu xin, gần như là gặp ai cũng đập đầu, nhưng không ai giúp bọn họ. Thực sự đến đường cùng, bà ta mới nghĩ đến Lăng Vi.

“Vi Vi, cứu Văn Mậu đi, nó sắp chết rồi, hu hu hu hu, sắp chết rồi.” Lý Mai vừa đập đầu, Lăng Vi sững sờ, lập tức khom người đỡ bà ta.

“Bà đứng lên trước đi, đứng lên rồi nói.” Cô không biết bây giờ là tình huống gì, lại không thể để cho Lý Mai ồn ào ở công ty mãi, chỉ có thể khuyên bà ta trước: “Có chuyện gì đứng lên trước rồi nói, ở đây là nơi làm việc, bà đi theo tôi vào văn phòng đi.” Nói xong chỉ về phía phòng làm việc, Lý Mai cùng đi vào trong.

Vừa vào đến văn phòng, Lý Mai lại quỳ xuống, khò sờ cầu xin: “Vi Vi, con mau cứu Văn Mậu đi, nó thật sự sắp chết rồi, dì không thể để nó chết được, nó chết thì dì cũng sẽ đi theo, dì biết bọn dì đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với con, bọn dì biết sai rồi, dì đập đầu với con, Vi Vi, van xin con đây.”

Mới đầu Lăng Vi cảm thấy chắc là Lý Mai đang giả vờ, nhưng mà nỗi đau đớn thực sự, tiếng kêu gào đau thấu lòng thì không thể nào giả được, Lý Mai không e ngại đập đầu xuống đất, khiến Lăng Vi tin lời của Lý Mai.

Dù sao cũng có hai vệ sĩ, cô lại có dụng cụ phòng vệ, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, Lăng Vi nghĩ thầm, nói với Lý Mai: “Bà đứng lên trước đi, bây giờ chúng ta xuất phát.”

Lý Mai nom nớp lo sợ đứng dậy, cúi đầu không dám nhìn Lăng Vi. Suy nghĩ của bà ta bây giờ là thà rằng bà ta chết, cũng muốn Từ Văn Mậu sống thật tốt.

Sớm biết có ngày hôm nay thì bà ta nhất định sẽ không làm nhiều chuyện xấu xa thất đức như thế, Lý Mai đi theo Lăng Vi ngồi vào trong xe. Đây là chiếc xe hơi xa hoa nhất bà ta từng ngồi trong đời. Nghĩ đến quá khứ đối xử tệ bạc với Lăng Vi, lại nghĩ đến Lăng Vi tha thứ rồi tin tưởng bà ta và Từ Văn Mậu một lần lại một lần, nước mắt, rơi xuống ào ào.

“Vi Vi, dì có lỗi với con, có lỗi với con.....” Lý Mai khóc lóc ni non nói.

Lăng Vi cười lắc đầu, nói: “Trên đời này không ai có lỗi với ai cả, có lẽ là kiếp trước tôi nợ các người, nhưng nghĩ lại nên trả thì đời này tôi cũng trả xong rồi.”

Lý Mai ngồi ở hàng ghế sau, nhìn Lăng Vi dựa vào ghế phụ lái sửa sang lại hòm thuốc. Xưa nay bà ta chưa bao giờ hối hận như vậy, phải, bà ta hối hận vì đã làm biết bao nhiêu chuyện xấu với Lăng Vi.

Chân của Từ Văn Mậu bị đánh gãy, bà ta có hận, nếu lúc đó biết khuyên con trai, thì có lẽ sẽ không bị chém tay chân. Bà ta vẫn luôn hận, không cam lòng. Không cam lòng gia đình bà ta sống như tôi tớ, cho đến khi con trai bị viên đạn không có mắt kia bắn trúng, giây phút đó, sức lực trên người bà ta bị rút hết tất cả, hối hận thì đã muộn rồi.

Được Lý Mai dẫn vào nhà, một hùi hùi thổi ừ ừ kéo tới. Nếu lần trước đến, mùi hôi kia là vì Từ Văn Mậu không xuống giường được, ăn uống, vệ sinh đều giải quyết trên giường. Thì lần này, hẳn là vì vết thương trên chân của hắn ta bị nhiễm trùng gây nên.

Trời đã vào đông, trong nhà vẫn có chỗ ruồi bay tứ tung. Hai vệ sĩ tròn to mắt nhìn hoàn cảnh trong căn nhà, một người không cần thận muốn ới cả ra.

Hai người nhìn nhau một cái, nhìn Lăng Vi bình thản, ung dung bước từng bước vào trong căn phòng càng ngày càng thối kia với ánh mắt cực kỳ khâm phục, cửa mở ra..... Ồ, một vệ sĩ ới ngay tại chỗ.

Lăng Vi quay đầu lại ném một bình thuốc nhỏ qua, một trong hai người giơ tay đón lấy, đổ ra tay một viên thuốc, trực tiếp ném vào miệng, thoáng chốc liền cảm thấy không ngửi được mùi gì nữa. Anh ta vội ném một viên vào miệng người còn lại, người đó mới cảm thấy khỏe hơn một chút.

“Văn Mậu, mẹ về rồi, mẹ tìm được người cứu con rồi, con tỉnh dậy đi, Văn Mậu à, hu hu hu, con đừng dọa mẹ mà, con tỉnh lại đi.” Lý Mai nhào tới bên Từ Văn Mậu đang bất tỉnh nhân sự nằm trên giường.

Lăng Vi tỏ ý kêu vệ sĩ kéo Lý Mai ra, cô đi lên trước dò thử hơi thở của Từ Văn Mậu. Còn chút hơi thở yếu ớt, nếu đến muộn nửa ngày một ngày, thì người phải xuống mồ rồi.

“Mở cửa sổ ra thông gió một chút, lấy nước khử độc của tôi tới đây.” Lăng Vi dặn dò hai vệ sĩ qua lớp khẩu trang, mặc dù cô ghét Từ Văn Mậu, nhưng cũng không có lí nào thấy chết không cứu. Cô là bác sĩ, cứu người là thiên chức của cô.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chương 91 – Ung Lão Tam uy hiếp

Editor: miemei

Lúc Mộ Bạch về đến phòng bệnh, xách theo bao lớn bao nhỏ thức ăn mang về, đặt lên trên bàn, chất thành đống như một ngọn núi nhỏ, làm cho quý tham ăn Lăng Dịch Sâm vui chết đi được.

Cậu luôn miệng nói chú Mộ Bạch là người tốt, vừa nói vừa ăn điên cuồng.

Lăng Vi bụng chén cháo cho Viêm Bá Nghị, tự tay dứt anh ăn. Viêm Bá Nghị hưởng thụ khoảnh khắc này, lại quên mất hỏi Lăng Vi lúc chiều đã xảy ra chuyện gì.

“Nghe nói Lý Canh lại đi tìm em hả?” Nuốt cháo trong miệng xuống, Viêm Bá Nghị ngẩng đầu lên nhìn Lăng Vi, hỏi.

Lăng Vi cầm khăn giấy lau khô miệng của Viêm Bá Nghị, mới nói: “Thuộc hạ của anh nhìn thấy à?”

Viêm Bá Nghị gật đầu, há miệng đón miếng cháo Lăng Vi đưa tới.

“Anh ta tới giải thích với em nói là lần trước bắt cóc em là bị ép bắt đắc dĩ thôi, xin em tha thứ cho anh ta. Một người từng bắt cóc em, từng tổn hại đến em, xin em tha thứ cho anh ta, anh cảm thấy em sẽ tha thứ sao?”

Quả thực Lý Canh từng cứu Lăng Vi, chuyện này Viêm Bá Nghị đã điều tra, cho nên sau khi xử lý lão già Tổng Thu Minh xong, anh không hề gây phiền phức cho Lý Canh, bao gồm lần trước kia anh ta chạy trốn ở bãi đậu xe, anh cũng không cho người đuổi theo. Nhưng lần trước, Lý Canh như biến thành một người khác.. Điều này làm Viêm Bá Nghị rất tức giận.

“Mẹ nuôi, mẹ ăn nhiều quá rồi, cẩn thận phát phì ra là không lên được sân T nữa đó.” Thấy Từ Niệm Niệm ăn đồ ăn vặt yêu thích của mình, Lăng Dịch Sâm lên tiếng ngăn cản.

Mặc dù Từ Niệm Niệm là người mẫu, nhưng rất hiếm khi không chế về phương diện ăn uống. Một hôm cả một ngày, chưa ăn được gì ngon lành, thấy Mộ Bạch mua nhiều đồ ăn về như thế, cô tùy tiện lấy một miếng ăn, không ngờ thẳng nhóc quý tham ăn Dịch Dịch lại ngăn cản.

“Không sao. Dáng người của mẹ nuôi đẹp lắm, không sợ.” Nói xong lại lấy một miếng bỏ vào miệng.

Lăng Dịch Sâm há to miệng nhai thức ăn trong họng, nhảy lên chạy đi giật lại cái hộp bên cạnh tay của Từ Niệm Niệm. Còn nhòm nhào nói: “Mẹ nuôi đừng ăn nữa, sẽ mập lắm đó, mập đến nỗi làm hư sân T luôn ấy.”

Thật sự đủ rồi nha. Mộ Bạch nhìn cái hộp trong tay Lăng Dịch Sâm. Chẳng phải chỉ có mấy miếng thịt gà thôi sao, có cần đến nỗi như vậy không hả cậu chủ nhỏ. Đồ ăn trên cái bàn này đủ cho mười người ăn đấy, xác định là muốn cho vào bụng mình hết hả?

Nghĩ vậy, Mộ Bạch lẳng lẳng lấy một cái hamburger, bắt đầu ăn.

Lăng Dịch Sâm nhìn lướt qua, thấy chú Mộ Bạch đang ăn hamburger với dáng vẻ như sợ bị cậu nói vậy, chợt cảm thấy chú ấy rất tội nghiệp. Mọi người đều biết, hamburger không phải món ruột của Dịch Dịch mà, cậu đâu có thích ăn.

Cho nên, lòng từ thiện của Dịch Dịch nổi lên. Rất hào phóng đưa một gói khoai tây chiên cho chú Mộ Bạch, nói với giọng điệu không thể từ chối: “Chú Mộ Bạch ăn nhiều một chút đi, loại đồ ăn này có dinh dưỡng nhất đó, rất thích hợp cho người lớn ăn. Cho chú nè, trong đây là tương cà, đừng khách sáo, hi hi.”

Nhân lúc Dịch Dịch nói chuyện với Mộ Bạch, Từ Niệm Niệm lại ăn hai miếng gà, mới cảm thấy no. Cô vươn tay lấy một chén canh ấm, uống từng ngụm nhỏ. Lúc ngước mắt lên nhìn Mộ Bạch, phát hiện bên khóe miệng anh ta dính chút tương cà, “phụt” một tiếng, bật cười.

Lăng Vi và Viêm Bá Nghị đang nhỏ giọng trò chuyện, không để ý đến chuyện ở bên này. Lăng Dịch Sâm cũng đang há to miệng điên cuồng ăn đồ ăn vặt trước mặt mình, không nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ của chú Mộ Bạch.

“Khóe miệng của anh dính tương cà kia.” Từ Niệm Niệm tốt bụng nhắc nhở.

Mộ Bạch lấy khăn giấy lau, mặt lại đỏ lên. Trước đó chưa từng tiếp xúc ở khoảng cách gần thế này, không ngờ tới tính cách của Từ Niệm Niệm lại cởi mở như vậy, cũng khá làm người ta ngạc nhiên đó.

Lăng Vi là người đầu tiên phát hiện sự khác lạ của Mộ Bạch, cô kêu khẽ Viêm Bá Nghị một tiếng, sau đó chỉ chỉ về phía Mộ Bạch và Từ Niệm Niệm. Nhẹ giọng nói: “Anh không cảm thấy Mộ Bạch có chút là lạ sao, ăn cần quá đi, đáng vẻ đồ giống tiểu thụ thật đấy.”

Viêm Bá Nghị cũng liếc qua một cái như đang xem kịch, ho nhẹ một tiếng. Đột nhiên nhớ đến dáng vẻ trước kia Mộ Bạch nhắc đến Từ Niệm Niệm với anh.

“Anh nhớ Từ Niệm Niệm là ngôi sao phải không?” Anh càng nhìn càng thấy quen mắt, chắc là từng hợp tác qua.

Lăng Vi mỉm cười nói: “Người mẫu chuyên nghiệp, sang Mỹ phát triển đã 5 năm, bây giờ là đẳng cấp quốc tế rồi đó, bắt đầu phát triển theo hướng diễn viên, có hạng mục nào tốt có thể đến tìm cô ấy hợp tác.”

Viêm Bá Nghị gật đầu, cái cô Từ Niệm Niệm này, bề ngoài trông có vẻ cà lơ phất phơ, nhưng tâm tư rất tinh tế, hơn nữa nghe ý con trai nói, dường như từng giúp đỡ Vi Vi.

Sau khi Từ Niệm Niệm ăn được kha khá, trong lúc Lăng Dịch Sâm lơ lửng phòng thủ, tùy tiện lấy hai cái hộp đóng gói, đưa cho Lăng Vi. Còn đối với nhóc con vừa ăn vừa giành giật kia, cô ấy đã không đành lòng nhìn thẳng nữa rồi.

“Chú Mộ Bạch, cái đó là món con thích ăn, cái kia cũng vậy, khu vực mà con vẽ bằng ngón tay đều là món con thích ăn, chú ăn hamburger đi, nhiều hamburger như vậy, không ăn uống lắm, con ăn mấy món hải sản này dùm chú cho, hộp tương cà này cho chú nè, không đủ thì vẫn còn nha.”

Trong phòng, thỉnh thoảng vang lên tiếng hét chói tai của Lăng Dịch Sâm, và tiếng cười to của Lăng Vi và Từ Niệm Niệm.

Trong một ngày này đã xảy ra rất nhiều chuyện, mặc kệ thế nào, ngày mai mặt trời vẫn sẽ lên cao như thường, cho nên tâm trạng vui vẻ, chờ đợi ánh bình minh rực rỡ ngày mai vậy.

Vưu Na đã ra nước ngoài nghỉ phép, mặc dù người thì ở nước ngoài, nhưng lòng thì ở bên người nào đó đang ở trong bệnh viện. Không biết bây giờ Viêm Bá Nghị như thế nào rồi, có vượt qua thời kì nguy hiểm hay không. Có nhiều lần cô ta muốn vọt vào bệnh viện thăm Viêm Bá Nghị, nhưng vừa nghĩ đến chuyện anh bị thương có liên quan đến mình, Vưu Na lại ngập ngừng.

Mở máy tính lên, xem những tấm hình gửi tới trong mail, Lăng Vi đang cùng một người phụ nữ đội nón, đeo kính râm đi vào tòa nhà của công ty thiết kế trang sức Thái Đạt, tuy không nhìn rõ mặt mày, nhưng có thể khẳng định người phụ nữ kia có vóc người đẹp, khí chất tốt, đoán chắc không phải là người đơn giản.

Di động có tin nhắn tới, là của Ứng Lão Tam, lại đòi tiền.

Vưu Na đọc qua nội dung, trầm tư một lúc, ngẩng đầu lên quăng mạnh di động xuống đất, Ứng Lão Tam chết tiệt, thế này là uy hiếp, uy hiếp trắng trợn mà.

Trách bản thân mình lúc đó quá kích động, lại chạy đến chỗ Ứng Lão Tam bàn chuyện hợp tác, bây giờ hối hận thì đã muộn, leo lên thuyền gặc của Ứng Lão Tam rồi thì không dễ xuống được.

Nhìn di động bị bỏ ở bên góc, Vưu Na vươn tay nhặt lên. Thở dài, nhìn chằm chằm hộp mail, bắt đầu trả lời thư của Sở Dự. Cô ta chỉ rời khỏi thành phố Liêu hai ngày thôi, Sở Dự đã gửi rất nhiều email đến.

Yêu một người thật đúng là hèn mọn, cô ta đã đủ hèn mọn rồi, không ngờ có người còn hèn mọn hơn cô ta nữa.

Cầm di động, đánh bữa một dãy số, sau khi nghe tiếng tút tút, Vưu Na chợt giật mình vội ngắt máy, vừa nãy cô ta muốn làm gì thế này?

Lại nhin không được muốn gọi điện cho Viêm Bá Nghị sao? Có lẽ bây giờ Lăng Vi đang ở bên cạnh Viêm Bá Nghị trông chừng, cô ta như vậy là muốn làm gì đây?

Cầm chiếc ly để cao trên bàn lên, Vưu Na nốc một ngụm lớn, lại rót thêm ly nữa. Con người, lúc tỉnh táo mà muốn làm tê liệt chính mình, vậy thì chỉ có rượu mới có hiệu quả vừa tốt vừa nhanh.

Đêm đã khuya, Lăng Vi ngồi bên giường Viêm Bá Nghị nhìn di động ngẩn ngơ, cô cho người khiêng một chiếc giường vào, đặt cạnh giường của Viêm Bá Nghị, như vậy thì có thể ở bên trông chừng anh.

Nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây, Lăng Vi bắt đầu có chút nghi ngờ, sự xuất hiện của Lý Canh lại càng có nhiều chỗ đáng ngờ. Thấy tay của Viêm Bá Nghị lộ ra ngoài chăn, Lăng Vi đứng dậy đắp kín lại cho anh.

Ngay lúc muốn xoay người đi qua chiếc giường kia, thì di động của Viêm Bá Nghị rung lên một cái.

Khuya thế này rồi có ai gọi điện hoặc là nhắn tin chứ? Có khi nào là chuyện gấp? Lăng Vi nhắc chân đi đến bên giường Viêm Bá Nghị, nhẹ tay nhẹ chân tìm một chút, mới phát hiện di động nằm dưới gối Viêm Bá Nghị.

Đang lúc lưỡng lự, di động của Viêm Bá Nghị lại vang lên một tiếng. Lăng Vi nhẹ nhàng nâng đầu của Viêm Bá Nghị lên, rút di động ra. Mở ra xem, liền nhìn thấy một dãy số lạ, một cái là cuộc gọi nhớ, còn có một tin nhắn nói là “Thật ngại quá, gọi lộn số”.

Gọi nhầm ư? Nếu thật sự là gọi lộn số thì có cần phải nhắn tin đến nói rõ sao?

Lăng Vi không nghĩ gì nhiều nữa, đặt di động trở lại dưới gối của Viêm Bá Nghị. Cô không nên xem di động, nếu Viêm Bá Nghị biết cô âm thầm xem di động của anh, không biết có nghĩ nhiều không nữa.

Hôm sau, trời vừa sáng đã nghe thấy tiếng gõ cửa “cốc cốc cốc” ở bên ngoài, Lăng Vi neho mắt xuống giường mở cửa.

“Mami, năm mới vui vẻ, có lì xì không ạ?” Hôm nay Lăng Dịch Sâm ăn mặc rất tươi vui, trên mặt cũng là nụ cười rạng rỡ, chào hỏi xong liền giơ tay đòi Lăng Vi lấy lì xì.

Lăng Vi dụi mắt, mặt mơ màng nhìn Lăng Dịch Sâm, ngáp một cái, nói nhẹ nhàng: “Dịch Dịch, chưa đến năm mới, không có lì xì, sao con dậy sớm vậy, mami còn buồn ngủ nha.” Thằng nhóc thôi này, dậy sớm vậy làm gì, Mộ Bạch trông nó thế nào vậy nè.

“Hơ, tối nay là đêm bình an, ngày mai là lễ giáng sinh, vậy chẳng phải là năm mới rồi đó sao.” Cậu nhận được tin nhắn chúc mừng của Bảo Gia Lệ mới biết tối nay là đêm bình an nha, xem ra mami muốn tiết kiệm tiền lì xì, không muốn nói cho con trai cưng của mẹ chuyện sắp qua năm mới rồi.

Lăng Vi kêu xuyt một tiếng, đóng cửa lại, dắt Dịch Dịch qua chiếc ghế dài ngoài hành lang ngồi xuống, đề thấp giọng nói: “Ồ Mỹ qua lễ giáng sinh thì là năm mới, nhưng ở thành phố Liêu thì không phải. Chúng ta đến đây thì phải theo phong tục của bên này, đúng không nào?”

Nhìn ánh mắt có chút mơ hồ của Dịch Dịch, Lăng Vi vươn tay sờ quần áo trên người Lăng Dịch Sâm, hỏi: “Con tìm đâu ra bộ quần áo này vậy? Mami chưa hề mua qua cho con nha!”

Lăng Dịch Sâm mắt tự nhiên gãi gãi, sau đó cười gượng nói: “Là chú Mộ Bạch đưa tới đó, khụ, con không có kêu chú đi suốt đêm mua đâu.”

“Con lại lừa chú Mộ Bạch như thế nào nữa vậy?” Lăng Vi nhướn đầu nhìn cái mặt vẫn chưa kịp gỡ xuống ở chỗ góc áo của con trai, hết nói nổi. Cũng phục thằng con trai cưng nhà mình luôn.

Tay của Lăng Dịch Sâm rút vào trong tay áo, cười đến mê người, ngọt ngào kêu hai tiếng mami, sau đó hỏi: “Vậy rốt cuộc có lì xì không ạ? Con vì chuyện này mà đặt mấy cái chuông báo thức luôn đó, đến cái báo thức cuối cùng, con mới giậy giường xuống giường á.”

Đáng tiếc mắt Lăng Vi vẫn còn chút mờ lung, nhìn không rõ đòn sát thủ của con trai. Cô bế con lên đặt trên đùi, thờ dài nói: “Cho dù tính là qua lễ giáng sinh đi, nhưng vẫn chưa đến đêm bình an mà con đã vội vàng vàng chạy đến đòi lì xì rồi hả? Mami cũng đâu chạy đi được, gấp như vậy làm gì?” Nói xong lại ngáp một cái nữa, đêm qua suy nghĩ nhiều chuyện quá, ngủ hơi trễ một chút, thằng nhóc thôi này lại đến gõ cửa sớm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105: Chương 93 - Ở hiền gặp lành, ác giả ác báo

Editor: miemei

Sau khi căn phòng được thông gió, mấy con ruồi bay tán loạn đều bay ra ngoài, đoán chắc cũng là bị mùi hôi trong phòng hun cho choáng váng mắt phương hướng, không chừng đều hối hận vì đã vào căn phòng này ấy chứ.

Sau khi khử trùng xong, Lăng Vi đeo bao tay dùng một lần vào, bắt đầu rửa sạch vết thương cho Từ Văn Mậu. Vừa lau bằng cotton một hai lượt, thì đã nghe thấy một tiếng kêu đau yếu ớt.

Lý Mai đứng một bên nhìn chăm chăm, vừa nghe thấy tiếng của Từ Văn Mậu, tức thì nắm lấy tay của Từ Văn Mậu: “Con trai, đừng sợ, con sẽ không chết đâu, mẹ sẽ không để con chết đâu. Con trai, con mở mắt ra xem xem, mẹ kêu Vi Vi đến cứu con này, tay nghề của nó giỏi lắm, nó học y đó, con quên rồi hả?”

Lý Mai không ngừng nói chuyện với Từ Văn Mậu, động tác tay của Lăng Vi càng ngày càng nhanh. Tiếng kêu đau của Từ Văn Mậu, một tiếng lớn hơn một tiếng, rõ ràng đến tận cùng, còn với bóng gòn Lăng Vi đem tới gần như được dùng hết.

Không biết gã bác sĩ nào không hiểu xử lý vết thương, vậy mà lại đắp lộn thuốc cho Từ Văn Mậu. Lăng Vi nhớ cô đã để lại cho Lý Mai một gói thuốc. Nếu dựa theo cách cô nói đắp thuốc mỗi ngày, thì không đến một tuần là khỏi rồi.

“Thuốc lần trước tôi đưa cho các người đâu?” Lăng Vi tháo bao tay ra, lại đeo một đôi mới vào. Hết cách, bần quá, bao tay đó không dùng được nữa.

Lý Mai áp a áp ứng không biết trả lời thế nào, nhìn vào mắt của Lăng Vi, mới âm ừ nói: “Thuốc đó, thuốc đó, không, không có dùng.” Lúc đó thật sự không dám tin tưởng Lăng Vi, bọn họ bày mưu suýt chút nữa lại bán Lăng Vi cho Tống Thu Minh, ngược lại Lăng Vi lại giúp Từ Văn Mậu rửa vết thương, lấy đạn ra rồi đắp thuốc, lúc đó, Lý Mai thực sự không dám tin.

Lăng Vi cười lạnh nói: “Sự nghi ngờ của bà thiếu chút nữa là lấy mạng con của bà đấy. Nếu dùng thuốc của tôi, không được mấy ngày là khỏi. Nhưng bà tìm bác sĩ khác đắp thuốc, thuốc đó vốn không có lợi cho vết thương lành lại, Lý Mai, bà thật sự là không hại chết người không cam tâm mà.”

Lăng Vi lắc đầu, đột nhiên cảm thấy bị ai cho Từ Văn Mậu. Cô lấy dao phẫu thuật ra, sau khi khử trùng xong mới bắt đầu xử lý phần thịt bị thối rửa chỗ gần vết thương của Từ Văn Mậu.

“Sẽ hơi đau đấy, vì mạng sống, nhịn một chút đi.” Lăng Vi thấy Từ Văn Mậu đã mở mắt, nói với gã.

Tuy ngoài miệng nói chuyện không chút nề tình, nhưng động tác trên tay của Lăng Vi lại rất nhẹ nhàng. Dĩ nhiên Từ Văn Mậu rất đáng hận, nhưng một mạng sống suýt mất đi ngay trước mắt, chút đáng hận đó cũng chẳng đáng kể gì.

Từ Văn Mậu đau đến nỗi cả người ướt đầm mồ hôi lạnh, hắn cảm thấy hắn đã đi đến quỷ môn quan, chỉ thiếu đẩy cửa bước vào thôi, đột nhiên bị Lăng Vi kéo về.

Cảm giác còn sống rất đau đớn, thật sự rất đau đớn. Thực ra hắn cũng muốn chết ngay tức thì cho xong, nhưng mà thật không cam lòng. Hắn mới hơn 30 tuổi, chưa kết hôn sinh con thì đã hết một đời. Chính suy nghĩ này đã giúp hắn chống đỡ chờ đến khi Lăng Vi đến, lúc cảm thấy đau đến tê dại, Từ Văn Mậu cười, cười đến nỗi nước mắt cũng chảy ra.

Ngày đầu tiên hắn đi theo Lý Mai tái hôn đến nhà họ Lăng, ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Lăng Vi thì hắn đã bắt đầu thích Vi Vi rồi. Hắn không biết thể hiện như thế nào, hắn cảm thấy thích thì phải chiếm lấy. Nhưng lũ bạn nói với hắn, hắn là anh trai trên danh nghĩa của Lăng Vi, không thể nào thích Lăng Vi được, có lẽ là từ khi hắn biết cả đời này cũng không có tư cách ở bên cạnh Lăng Vi, thì dục vọng chiếm hữu càng ngày càng lớn, trở nên lệch lạc lại biến thái. Có vô số lần hắn muốn trèo vào phòng ngủ của Lăng Vi vào ban đêm, lên giường của cô, có được cô rồi, thì bọn họ sẽ có thể ở bên nhau.

Nhưng không biết từ lúc nào, Vi Vi đã biết trốn hắn, rất lâu rất lâu cùng không về nhà một lần. Cả đời này, hắn chưa bao giờ nhớ một người đến thế. Đợi rồi đợi, không dễ gì mới đợi được Vi Vi về, nhưng lại nhìn thấy thư tỏ tình trong cặp của Lăng Vi. Giấy phút đó, hắn mới ý thức được, trên thế giới này, có rất nhiều thằng con trai mà hắn không biết đang giành Vi Vi với hắn.

Từ Văn Mậu tức giận, lửa giận của hắn không đốt được người khác, chỉ tổn thương đến Vi Vi. Hắn đánh cô, lại ép đến nỗi Vi Vi không về nhà nữa. Bao nhiêu năm qua đi, Từ Văn Mậu nhắm mắt lại vẫn có thể nhìn thấy dáng vẻ xinh xắn của Lăng Vi khi lần đầu gặp cô.

Nước mắt, càng rơi càng nhiều, cảm nhận được bàn tay thô ráp, nứt nẻ của Lý Mai đang lau nước mắt giúp hắn, nghĩ đến bao nhiêu năm nay chưa từng hiểu thảo với mẹ, Từ Văn Mậu đau đớn thấu tim gan, hối hận rồi, thật sự hối hận rồi. Nhưng có hối hận đi nữa cũng vô dụng, thời gian không thể đảo ngược, hắn không thể đứng lên được nữa rồi.

“Vi Vi.” Từ Văn Mậu phấp phấp kêu tên của Lăng Vi, muốn giơ tay lên, lại phát hiện can đảm để nhắc tay lên cũng không có, hắn không dám, hắn không dám chạm vào Vi Vi nữa.

Dường như đã chịu đựng lâu như cả thế kỉ, Lăng Vi đặt dao mổ xuống, ném vào thùng rác ở bên cạnh. Dao mổ đó là do cô bảo trợ lý tốn một khoản tiền lớn để mua về, chỉ có thể dùng một lần, cô đã dùng trên người của Từ Văn Mậu.

Sau khi làm xong tất cả, Lăng Vi đứng thẳng người, vắn eo hai cái. Nhìn quanh căn nhà một lần nữa, mới phát hiện, năm đó bỏ nhà đi phăng phất như mới hôm qua. Cảnh tượng lóe lên trong đầu cô đều là những lúc gây gổ với Từ Văn Mậu, nhất là cái lần đập vào thân dưới của hắn, còn có cái tát rất lâu cũng không quên được kia.

Cái tát đó của Lăng Văn Thiên đã đánh nát tất cả ảo tưởng tốt đẹp của cô, cho đến bây giờ cô cũng không hiểu, lúc đó sao Lăng Văn Thiên có thể xuống tay được.

Nghĩ đến Lăng Văn Thiên, Lăng Vi đi hai bước, nhìn thấy cửa phòng ngủ của Lăng Văn Thiên khóa chặt. Xoay người lại hỏi Lý Mai đầu bù tóc rối: “Lăng Văn Thiên đâu rồi?”

Lý Mai đang cúi đầu nhìn vết thương được băng bó ổn thỏa của Từ Văn Mậu, hơi hột nói: “Ông ấy đi rồi, nói là tiền của ông ấy bị bọn đi tiêu hết sạch, không còn tiền cho Văn Mậu khám bệnh nữa, rồi bỏ nhà đi.”

Lăng Vi kinh ngạc nhìn lướt qua phòng ngủ của Lăng Văn Thiên một lần nữa, không tin tưởng nhìn Lý Mai: “Đi khi nào? Chẳng phải ông ấy có bệnh sao, khỏi bệnh rồi à?”

Lý Mai lắc đầu, cách xa như thế, mà Lăng Vi cũng có thể nhìn thấy đất cát đá vụn từ trên đầu Lý Mai bay xuống. Cô không đành lòng, ho nhẹ một tiếng: “Bây giờ các người làm thế nào để duy trì cuộc sống?”

Căn nhà này, nếu nói mấy năm rồi chưa dọn dẹp cũng có người tin nữa đấy, lộn xộn đến mức không thể nào hình dung được.

“Đi đi nhặt đồ bỏ, ăn xin.” Lý Mai nhìn Lăng Vi đầy khát vọng, hi vọng có thể được Lăng Vi giúp đỡ, để bà ta mua một bữa ngon về cho Từ Văn Mậu bồi bổ một chút. Nhưng bà ta chỉ thấy Lăng Vi chau mày, còn lấy khăn ướt ra lau tay.

“Vi Vi..... Vi Vi.....” Người nằm trên giường vang lên tiếng kêu yếu ớt, Lăng Vi nghe thấy mà chỉ mong rằng mình không nghe. Cô không muốn dính líu gì với người trong nhà này nữa, Lăng Văn Thiên vậy mà lại có thể bỏ nhà đi, thật là không thể tin được.

Lý Mai thấy Từ Văn Mậu mở to mắt tìm Lăng Vi, lập tức vẫy vẫy tay với Lăng Vi: “Vi Vi, Văn Mậu kêu con kia, Vi Vi, con cứ nghe thử xem nó nói gì, chuyện đến nước này, bọn di sẽ không làm chuyện gì có lỗi với con nữa đâu.”

Vi Vi không từ chối, đi lên trước mấy bước, đứng bên đầu giường của Từ Văn Mậu, đủ cho ánh mắt của Từ Văn Mậu nhìn lướt qua góc áo của cô.

“Anh, anh sai rồi..... Anh thật sự, thật sự sai rồi, Vi Vi.” Giọng nói yếu ớt của Từ Văn Mậu đan xen quá nhiều cảm xúc, muốn vội vàng nói ra, lại làm mình bị sặc, ho dữ dội.

Lăng Vi lấy hộp kim trong túi ra, lấy một cây ra châm vào huyệt vị nào đó của Từ Văn Mậu, sau khi rút châm về, Từ Văn Mậu cũng không ho nữa, nói chuyện cũng lưu loát hơn.

“Vi Vi, có thể tha thứ cho anh không?” Từ Văn Mậu ngược lên nhìn Lăng Vi, anh ta vươn tay ra rồi lại rút về ngay lập tức. Trong lòng thấp thỏm không thôi, cảm giác như trái tim trong lồng ngực như không phải của mình.

Lăng Vi mỉm cười nhân nhượng: “Có thể tha thứ, anh mau khỏe lại đi, mẹ anh còn cần anh đấy. Qua mấy ngày nữa tôi lại đến thăm anh.” Nói xong, mang theo vệ sĩ, ra khỏi nhà họ Lăng, đầu cũng không quay lại.

“Mẹ, Vi Vi nói tha thứ cho con rồi phải không?” Từ Văn Mậu giờ tay muốn bắt lấy chút gì đó, chỉ có tay của Lý Mai đưa tới nắm lấy tay của hắn.

Lý Mai lau nước mắt nhìn cánh cửa đã đóng lại, nghẹn ngào nói: “Tha thứ cho con rồi, Vi Vi đã nói qua mấy ngày nữa lại đến thăm con mà.”

Bọn họ đã làm biết bao nhiêu chuyện xấu xa, Vi Vi còn có thể tha thứ cho họ. Trong lòng của Lý Mai áy náy đến mức không biết nói ra thế nào, ngày xưa bà ta không biết chân lý khi con người sống trên đời, thấy người ta có cái gì, bà ta liền muốn có cái đó. Chưa từng thỏa mãn với cuộc sống trước mắt, bây giờ..... biết con trai sắp đi mất, bà ta hoàn toàn tỉnh ngộ, nhưng tất cả đều đã muộn.

Lúc đang suy nghĩ ngày tháng sau này nên sống như thế nào, cửa lại bị đẩy ra. Lý Mai giữ cảnh giác nhìn về phía người đàn ông cao to đi từng bước tới, thì ra là vệ sĩ vừa nãy đi theo Lăng Vi.

Gã vệ sĩ kia không nói gì, chỉ để một chồng tiền lên chiếc bàn trà bạm đầy bụi bặm, rồi xoay người đi mất.

Lý Mai không nói được gì nữa, nước mắt tuôn trào, rơi thẳng xuống mu bàn tay của Từ Văn Mậu.

Vệ sĩ nhìn Lăng Vi gật đầu, Lăng Vi khom người ngồi vào trong xe. Sau khi nhìn thấy Từ Văn Mậu, trong lòng cô rất nặng nề, cô cảm thấy Từ Văn Mậu có ngày hôm nay, cũng có chút liên quan đến cô. Vào giây phút này, cô lại có cảm giác nhẹ nhõm chưa từng có, cô vẫn có thể làm chút gì đó cho hai mẹ con họ.

Biểu hiện của Lý Mai hôm nay thật sự làm cho lòng cô xúc động, trên đời này không có một bà mẹ nào không thương con mình. Đối mặt với sự đau đớn của con cái, không có một người mẹ nào có thể khoanh tay đứng nhìn. Nếu như có thể lựa chọn, họ thà rằng lấy mạng đền mạng, như thế mới là tình yêu vĩ đại nhất của mẹ.

Lúc xe chạy về phía trước, Lăng Vi luôn nghĩ, có lẽ cô đã bỏ lỡ cái gì đó, hoặc là từng thiếu thốn điều gì đó, nhưng chung quy vẫn bình an, khỏe mạnh.

Về đến bệnh viện, Lăng Vi đến phòng khử trùng để tiến hành khử trùng trước, sau đó mới đến phòng bệnh thăm Viêm Bá Nghị.

Cô vừa mới mở cửa vào phòng bệnh, liền thấy Viêm Bá Nghị đang dựa vào đầu giường, cầm một quyển sách thiếu nhi kể chuyện cổ tích cho Dịch Dịch đang ngồi trên giường nghe.

Thấy Dịch Dịch nhìn chằm chằm Viêm Bá Nghị không chớp mắt, Lăng Vi cảm thấy thờ dài.

Sau khi một lớn một nhỏ nghe thấy tiếng than thở của Lăng Vi, rồi rít quay qua hỏi cô sao thế. Lăng Vi chỉ lắc đầu, mỉm cười đi đến bên cạnh Lăng Dịch Sâm, bế cậu vào lòng, thì thầm khe khẽ: “Con trai là báu vật trong lòng mami, con trai sẽ càng ngày càng tốt.”

Khoảnh khắc đó, cảm xúc của Lăng Vi không thể khống chế được. Cô nghĩ tới người mẹ bỏ rơi mình, nghĩ tới người cha Lăng Văn Thiên tuyệt tình kia.....

Nhìn ra Lăng Vi không bình thường, Viêm Bá Nghị giờ tay vuốt ve má cô, vỗ nhẹ, nói: “Vi Vi, đừng sợ, em còn có anh với Dịch Dịch mà.”

Lăng Vi quay đầu qua nhìn Viêm Bá Nghị, thom lên trán Dịch Dịch một cái, nặng nề gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Chương 93 (tiếp theo)

Editor: miemei

Chuyện của Từ Văn Mậu và Lý Mai cho cô sự xúc động quá lớn, Lăng Vi ổn định tinh thần, sắp xếp lại cảm xúc, rồi mới ngồi xuống cạnh Viêm Bá Nghị, bắt mạch cho anh.

“Vi Vi, khi nào thì anh có thể ra viện?” Viêm Bá Nghị dè dặt cẩn thận hỏi, anh muốn về tổng bộ Xích Viêm, rất nhớ các anh em trong bang.

Lăng Vi ngẩng đầu lên nói: “Đợi thêm hai ngày nữa.”

Lăng Dịch Sâm bò lên đùi Lăng Vi, gờ bàn tay mập mập chộp lấy tay của Lăng Vi, nói với giọng ngọt ngào: “Mami, chúng ta ở cùng nhau mà.”

Viêm Bá Nghị gật đầu, nụ cười trên mặt Lăng Vi lan rộng ra, xoa xoa mái tóc của con trai, yêu thương nói: “Đừng vậy, chúng ta là một gia đình, sẽ ở bên nhau mãi mãi.”

Đêm bình an ở thành phố Liêu không náo nhiệt như lúc ở Mỹ. Lăng Dịch Sâm ngồi trên vai của Mộ Bạch nhìn xuống phố phường dưới chân tòa nhà. Có chút thất vọng lắm lắm “Đêm bình an nha, chắc là có rất nhiều người chơi chung, mọi người đều có quà tặng.”

Mộ Bạch bị Lăng Dịch Sâm cười trên cổ, nóng đến nổi mồ hôi đầm đìa, vốn là mùa đông, nhưng nhiệt độ trong phòng quá cao, cậu chủ nhỏ lại nặng, anh thì vừa mệt vừa nóng.

“Dịch Dịch, xem đủ chưa?” Lăng Vi ngồi bên giường gọt táo cho Viêm Bá Nghị, có chút không đành lòng nhìn Mộ Bạch bị Dịch Dịch giầy vò như vậy.

Lăng Dịch Sâm vội lắc đầu, thờ dài nói: “Mami, tại sao thành phố Liêu lại như vậy chứ? Đêm bình an không nên trôi qua như thế nha, mami, ngày mai con sẽ lớn thêm một tuổi, tại sao không ai chúc mừng cũng không có quà tặng vậy nè?” Trẻ con thích nhất là náo nhiệt, nhưng đã sắp đến nửa đêm rồi, trong phòng bệnh, ngoài daddy, mami và chú Mộ Bạch ra thì nửa cái bóng người cũng không thấy xuất hiện.

“Dịch Dịch, qua bên daddy, có quà tặng này.” Viêm Bá Nghị đón lấy trái táo của Lăng Vi, cắn một miếng, ngọt thật. Nhận được ánh mắt cầu cứu của Mộ Bạch, liền vẫy tay với con trai nhà mình.

Quà tặng á? Lăng Dịch Sâm chỉ nghe thấy hai chữ quà tặng thì vội vàng vàng kêu Mộ Bạch phải đi đến chỗ của daddy, sau khi Mộ Bạch bế Lăng Dịch Sâm, đặt cậu xuống đất, rồi mới thở phào một hơi, cậu chủ nhỏ nặng thật đấy, không uống công ngày nào cũng ăn nhiều như thế.

Viêm Bá Nghị lấy một bao lì xì ra đưa cho Lăng Dịch Sâm, Lăng Dịch Sâm đưa hai tay ra nhận, ước lượng độ nặng, phát hiện nặng hơn, dày hơn của mami nhiều nha.

“Con cảm ơn daddy, daddy, quà đâu ạ?” Lăng Dịch Sâm nhét lì xì vào trong túi áo, rồi lại cười hi hi giờ tay ra đòi quà của Viêm Bá Nghị.

Hiểu con không ai ngoài cha, Viêm Bá Nghị đã chuẩn bị từ sớm, chẳng qua chỉ muốn đợi đến cuối cùng cho Dịch Dịch một bất ngờ thôi. Anh lấy một cái hộp nhỏ ở dưới gối ra đưa cho Lăng Dịch Sâm.

“Dịch Dịch, con nhận quà của daddy rồi thì cũng phải tặng lại một cái cho daddy phải không nào?”

Lăng Dịch Sâm mở hộp quà ra xem, dĩ nhiên lại là di động số lượng có hạn mà cậu thích nha, mẫu di động này cậu nhìn thấy trên ti vi, đặt làm xong còn phải chờ một tháng mới tới tay được đấy. Cũng có nghĩa là daddy đã mua quà cho cậu từ rất sớm rồi.

Nghĩ đến đây, Lăng Dịch Sâm ôm cánh tay của Viêm Bá Nghị, nói bằng giọng non nớt của cậu: “Cảm ơn daddy thương Dịch Dịch như vậy, Dịch Dịch cũng thương daddy lắm đó.”

Viêm Bá Nghị mỉm cười dùng cái tay khác nhéo nhéo gương mặt mồm mồm của con trai, lại hỏi: “Quà của daddy đâu?”

Lăng Dịch Sâm giờ tay chỉ Lăng Vi, nằm ở bên tai Viêm Bá Nghị, nhỏ giọng nói: “Daddy, mami là món quà con tặng cho ba đó, tối nay ba có thể hưởng thụ một phen rồi.”

Nghe con trai nói, mặt Viêm Bá Nghị đỏ lên, vẫn nhịn không được phá ra cười.

Lăng Vi vốn cố tình không muốn nghe Lăng Dịch Sâm thì thầm, nhưng hết cách rồi, tai thính quá, không muốn nghe cũng không được. Cô vươn tay kéo

Lăng Dịch Sâm vào lòng, mỉm cười nheo một cái lên cái mõng nhỏ của Dịch Dịch.

Lăng Dịch Sâm hét lên kêu đau, nhảy xuống chạy đi, cậu đạt được mục đích rồi, bây giờ phải nhanh nhanh đi đổi sim điện thoại rồi gọi cho bạn bè khoe khoang thôi, khụ khụ, thôi khắc mong đợi nhất sắp đến rồi.

“Vi Vi.....” Viêm Bá Nghị thấp giọng khẽ kêu Lăng Vi, vừa ngẩng đầu lên phát hiện Mộ Bạch đứng ở đó như cột điện, anh nhướn mày, Mộ Bạch lập tức bước nhanh ra ngoài, vừa đi vừa giải thích: “Ngại quá, đột nhiên em nhớ tới một chuyện nên quên đi ra, Ặc, hai người tiếp tục, tiếp tục, à Lão Đại, chú ý thân thể nha.”

“Khốn kiếp.” Lăng Vi xách một cái gối mềm phóng ra ngoài, trong lòng nghĩ, gan của tên Mộ Bạch này càng ngày càng lớn rồi, vậy mà lại không biết phải nhìn sắc mặt nói chuyện, bóng đèn cả ngàn watt, sáng cả tầng lầu luôn ấy.

Viêm Bá Nghị cười khề, kéo tay Lăng Vi xoa xoa, giọng nói khàn khàn: “Vi Vi, nhớ em quá.”

Lăng Vi vừa nghe Viêm Bá Nghị nói thì biết ngay anh có ý gì, một rặng mây đỏ bay lên gò má, cô rút tay về, trùng Viêm Bá Nghị một cái nói: “Đồ háo sắc, lúc này rồi còn nghĩ tới.....”

“Nghĩ tới cái gì?” Viêm Bá Nghị kéo tay của Lăng Vi qua, nắm trong lòng bàn tay to của anh.

Lăng Vi kê cằm lên cánh tay của Viêm Bá Nghị, do dự hỏi: “Trước kia anh từng dùng thuốc gì sao? Em hỏi qua Mộ Bạch, anh ta không nói ra. Theo kết quả em kiểm tra được, thì bệnh của anh không phải di truyền.”

Viêm Bá Nghị hôn lên mu bàn tay của Lăng Vi, bình thân nói: “Mộ Bạch không đành lòng nói, muốn để cho anh tự nói với em. Thôi vậy, cũng không có gì hay mà giấu. Mẹ anh qua đời sớm, năm anh mười tuổi, cha anh mang một người phụ nữ về nói muốn cưới bà ta. Vi muốn chứng minh với người phụ nữ kia là ông ta thật lòng nên đã chúc anh uống thuốc, nói sau này sẽ đối xử tốt với con của bà ta, còn nói.....”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa.” Lăng Vi cắt đứt lời nói của Viêm Bá Nghị, cô không biết sự thật là như vậy. Thế nhưng cô lại không biết Viêm Bá Nghị đã gặp nhiều chuyện như thế.

“Vi Vi, lúc anh mười tuổi thì đã sống tự lập rồi, không ai giúp đỡ anh. Ông ta để anh tự sinh tự diệt, nói là một loại rèn luyện, rồi người phụ nữ đó vẫn bỏ đi, cha anh như phát điên đánh mắng anh, nói anh làm ảnh hưởng đến hạnh phúc của ông ta.” Viêm Bá Nghị mỉm cười kể quá khứ.

Lăng Vi nắm tay anh thật chặt, không nói một câu nào, không biết nên an ủi người đàn ông trước mặt như thế nào. Chẳng trách anh ngoài mặt lạnh lùng, nội tâm yếu ớt. Chẳng trách anh sợ cô mang Dịch Dịch bỏ đi. Trải qua biết bao nhiêu chuyện bi thương, cậu nhóc muốn trưởng thành, chỉ có thể nguy trang bản thân mình, dùng vẻ ngoài bá đạo, mạnh mẽ để che giấu vết thương trong lòng.

“Viêm Bá Nghị, sau này sẽ không như vậy nữa, đừng nghĩ nhiều như vậy nữa.” Ngẩng đầu lên nhìn vào vẻ cô đơn trong mắt Viêm Bá Nghị, Lăng Vi vươn tay vuốt ve má mặt anh.

In một nụ hôn lên trán Viêm Bá Nghị, cảm thấy không đủ, lại cúi đầu hôn lên miệng anh.

Viêm Bá Nghị biết Lăng Vi đang dùng hành động để an ủi mình, anh làm cho nụ hôn này sâu thêm, hôn đến khi mình sắp không khống chế nổi lửa nóng trong người nữa, hôn đến khi Lăng Vi thở không nổi, cúi đầu thở gấp, mới kéo dần khoảng cách giữa hai người.

“Vi Vi, chờ anh ra viện rồi, em và Dịch Dịch về tổng bộ Xích Viêm sống đi, chúng ta nên là một gia đình mà, đúng không?” Anh tình nguyện để lộ sự yếu đuối của anh trước mặt Lăng Vi, tình nguyện để người phụ nữ này cho anh ấm áp, cho anh tin tưởng.

Viêm Bá Nghị cười gật đầu, rồi lại lấy một hộp quà hình chữ nhật ở dưới gối ra đưa cho Lăng Vi: “Mở ra xem xem có thích không?” Những món quà này đều là anh bảo Sở Dự tìm thuộc hạ đi chuẩn bị giúp, rồi Mộ Bạch mang qua.

Lăng Vi mở hộp, nhìn thấy mẫu dây chuyền số lượng chỉ có duy nhất, trong bộ sưu tập kim cương vô sò của Cartier, kính nhạc há to miệng. Cô nhớ sợi dây chuyền này, vừa ra thành phẩm liền được mua đi với giá cao, bây giờ sao lại đến tay của Viêm Bá Nghị rồi?

“Anh..... Anh mua được ở đâu đấy?” Lăng Vi giám định tỉ mỉ, đúng là hàng thật. Trên đời chỉ có một sợi, ở ngay trong tay cô.

Mẫu dây chuyền này cô có tham gia thiết kế, lúc đó vẫn là một nhân vật nhỏ không mấy nổi tiếng, sau khi dây chuyền ra mắt, cô đã là bậc thầy thiết kế trang sức nổi tiếng Monica rồi.

“Em thích thì tốt, anh đeo giúp em nhé. Sau này có quà tặng của Dịch Dịch, anh cũng sẽ chuẩn bị cho em một phần.” Trong lòng Viêm Bá Nghị, Lăng Vi vẫn có tính tình của trẻ con, có thể là con gái đều như vậy.

Lăng Vi đưa lưng về phía Viêm Bá Nghị, cảm nhận được chỗ nào đó trên cổ lạnh lạnh, mới cúi đầu nhìn một cái. Trong vô sò ngậm một viên trân châu, ngụ ý rất tốt. Suy nghĩ lúc đó là muốn thiết kế ra một kiểu dáng độc đáo, vô sò mang tính đại diện, có thể kết hợp giữa trân châu và kim cương, chính là mẫu này.

Lăng Vi rung động nhìn Viêm Bá Nghị thưởng thức mặt dây chuyền trên cổ cô, trong mắt cực kỳ vui vẻ. Không phải cô không mua nổi quà cho mình, cũng không nỡ tiêu tiền tặng mình những món đồ xa xỉ, chỉ là lần này ý nghĩa khác biệt, đây là món quà đầu tiên cô nhận được sau khi cô và Viêm Bá Nghị bên nhau.

“Cám ơn anh.”

“Cám ơn gì thế ạ?” Một giọng nói trẻ con cắt đứt cuộc trò chuyện của hai người, Lăng Vi vừa quay đầu liền thấy Lăng Dịch Sâm vác một cái túi to, bên trong chứa đầy đồ ăn vặt.

“Lăng Dịch Sâm, mấy thứ này là gì đấy?” Lăng Vi chỉ vào cái túi mua hàng cao gần bằng Viêm Bá Nghị kia, thoáng chốc chợt hiểu ra là chuyện gì.

Lăng Dịch Sâm chống hông thờ hờn hờn, mặt chết được. Đều trách chú hải hươc, nói cái gì mà cậu vác được bao nhiêu thì mua bấy nhiêu, như vậy chẳng phải muốn một chết cậu đó sao.

Tiện tay lấy khăn giấy ở trên bàn, Lăng Dịch Sâm lau mồ hôi trên trán, cười nói: “Chú hải hươc muốn phá sản rồi, ha ha ha, chú ấy nói con có thể vác được bao nhiêu thì mua cho con bấy nhiêu, daddy, ba xem nè, con không cần phải lo đồ ăn vặt cho mấy ngày tới nữa rồi, moahahaha. Khụ khụ.” Cục cưng nào đó cười quá sức rồi, còn ho nữa kia.

Lăng Vi nhúc đầu nhìn tấm thân nhỏ càng ngày càng béo của con trai mình, thờ dài: “Dịch Dịch, con nít không thể ăn quá nhiều đồ ăn vặt, con nhìn xem con mập thành cái gì rồi kia, sau này sẽ không kiếm được vợ đâu.” Thật là làm người ta lo mà, Sở Phong cũng vậy, sao lại nuông chiều Dịch Dịch để nó làm xằng làm bậy thế này.

Viêm Bá Nghị mỉm cười nhìn cử chỉ thân thiết của Lăng Vi và Lăng Dịch Sâm, nếu có thể anh cũng muốn đi qua lựa những thứ đồ ăn vặt Lăng Dịch Sâm không thể ăn ra ngoài.

“Mami, mami được rồi nha, mẹ muốn nuốt riêng bao nhiêu nữa chứ, muốn ăn thì có thể kêu daddy mua cho mẹ mà, thật là chịu không nổi. Một người lớn như mẹ mà lại muốn giành đồ ăn vặt của con trai nữa, có còn là mami của con nữa không đó?” Lăng Dịch Sâm há miệng liền muốn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Chương 94 – Tình yêu hèn mọn rơi xuống cõi bụi trần

Editor: miemei

Lăng Vi nhìn đồng hồ đeo tay, muộn lắm rồi, không đi ngủ là ngày mai lại dậy không nổi nữa. Lăng Vi bế Lăng Dịch Sâm lên, vươn tay nhấc túi mua hàng, đưa cả người lẫn hàng qua căn phòng sát vách.

Nghe tiếng gào khóc thảm thiết ở bên kia tường, Viêm Bá Nghị rất hưởng thụ nhắm mắt lại. Vậy mà anh không biết sức Vi Vi mạnh đến thế, lần sau đổi cho Vi ở trên là được.

Lăng Dịch Sâm rất hối hận vì đã khoe khoang thu hoạch của cậu trước mặt Lăng Vi, chẳng qua chỉ muốn khích bác một chút rằng người ta đều có thể hào phóng như vậy, tại sao mami lại keo kiệt thế kia chứ. Kết quả. đồ ăn vặt bị giảm một nửa, oh my god, muốn khóc cũng khóc không được.

“Mami, mami, nếu mẹ ăn mấy thứ này mẹ sẽ mập đến không ai cần đâu, đàn ông đều thích phụ nữ có vóc dáng đẹp đó, mẹ đừng biến mình thành thùng nước nha.”

“Mami, đừng mà, nếu mẹ ăn nhiều đồ ăn vặt như vậy thì sẽ biến thành bà mập ú đó, đến lúc đó daddy thật sự sẽ không cần mẹ nữa đâu. Mami.” Lăng Dịch Sâm gào khóc cả giọng, muốn giết lại đồ ăn vặt bị Lăng Vi ôm đi.

Lăng Vi mỉm cười đi ra phòng Lăng Dịch Sâm đang ở, ôm đống đồ ăn vặt đi về bên Viêm Bá Nghị.

“Đường đường là phu nhân của bang chủ bang Xích Viêm vậy mà lại giành đồ ăn vặt của con trai mình, nói ra không sợ bị cười hả?” Viêm Bá Nghị vươn tay tóm một gói đồ ăn vặt qua, sau khi mở ra còn nhìn sang phía cửa một cái, xác định Lăng Dịch Sâm không có đuổi theo qua bên này, mới há miệng ra ăn.

Không có tiền đồ, Lăng Vi trợn mắt khinh bỉ. Sau khi bụng vang lên tiếng ọc ọc mới nhớ ra hình như tối nay vẫn chưa ăn cơm. Nhưng đã nửa đêm rồi, không nghĩ tới đồ ăn vặt của con trai đến đúng lúc thật.

“Vi Vi, nếu mỗi món ăn vặt của Dịch Dịch chúng ta đều ăn một chút, có khi nào nó sẽ bắt đền không?” Viêm Bá Nghị há to miệng ăn hết một gói khoai tây chiên, cảm thấy mùi vị cũng không tệ. Anh đói rồi. Buổi tối chưa ăn cơm, chuyện lớn này bị Vi Vi bỏ quên hoàn toàn. Trong đầu của anh thì đều là Vi Vi thôi, làm gì nghĩ được nhiều như thế.

Lăng Vi lắc đầu, trong lòng nghĩ có bắt đền thì cũng tìm ông daddy giàu có này đền thôi, sáng sớm ngày mai cô liền đi đến công ty, hoặc là đi tìm Niệm

Niệm, trốn đi một chút. Ngày mai là lễ giáng sinh, đoán chắc Dịch Dịch sẽ đến cửa chặn người đòi lì xì. Đêm bình an đưa đòi xì xì rồi, lễ giáng sinh còn đòi nữa, thật là đủ lắm rồi nha.

Đêm bình an đã qua đi, Từ Niệm Niệm đứng trước cửa sổ nhìn về nơi xa. Khách sạn mà cô ở là do công ty sắp xếp, tiêu chuẩn năm sao coi như là sự khẳng định dành cho cô.

“Cốc cốc cốc.” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Từ Niệm Niệm biết ngay là Ngô Tiểu Tiểu đưa bữa sáng tới. Hôm qua, lúc ra khỏi tổng bệnh viện Xích Viêm, vừa đi vào khách sạn Sheraton thì phát hiện Ngô Tiểu Tiểu đứng ở đại sảnh khách sạn chờ cô. Mặc dù đã lâu không gặp, cô quản lý Ngô Tiểu Tiểu này vẫn hiểu rất rõ sở thích và thói quen của cô.

“Ồ đây thế nào rồi? Chênh lệch múi giờ đã ổn định lại chưa?” Ngô Tiểu Tiểu đặt bữa sáng trên tay vào đĩa, lại làm nóng một ly sữa mới ngồi xuống bên cạnh Từ Niệm Niệm.

Từ Niệm Niệm gật đầu, ngồi thẳng người bắt đầu ăn bữa sáng. Một đêm không ngủ, chỉ đứng ở đó nhìn di động ngẩn người, quả thực có hơi đói.

Sau khi ăn một chén hoành thánh, lại nhận lấy quả trứng luộc nước trà mà Ngô Tiểu Tiểu lột cho cô, cắn một miếng lớn, nuốt xuống, mới cảm thấy no.

“Cục cựa à, cựa lại không ngủ suốt đêm hả? Mắt thâm quầng thế này làm sao lên chương trình đây.” Ngô Tiểu Tiểu nhìn quầng thâm dưới mắt Từ Niệm Niệm, còn hơi xanh xao, biết ngay Từ Niệm Niệm lại thức khuya.

Từ Niệm Niệm không nghe Ngô Tiểu Tiểu nói gì, cô vừa ăn trứng gà, vừa xem di động. Đều là lịch sử cuộc gọi đến và đi giữa cô và Dịch Khôn.

Múi giờ của thành phố Liêu và Mỹ ngược nhau, bây giờ ở Mỹ đã là buổi tối. Cô không ngờ mình nhắn tin qua, Dịch Khôn sẽ trả lời nhanh như thế, thậm chí cô còn đang nghĩ, có lẽ Dịch Khôn vẫn chưa đọc được, cũng sẽ không trả lời đâu.

“Chị hai à, tôi nói chị có nghe không đấy?” Ngô Mỹ Mỹ giơ tay gõ gõ bàn, thật là sắp ép cô ta nổi điên rồi, không biết từ đâu ngoi lên tin đồn, thế nào lại nói Niệm Niệm của cô ta lạc lối rồi chứ. Nghĩ đến hôm nay phải lên tiết mục giải trí, Ngô Tiểu Tiểu toát mồ hôi đầm đìa.

Từ Niệm Niệm hoàn hồn lại nhìn Ngô Tiểu Tiểu, gật đầu. Cô cũng muốn ngủ sớm một chút, nhưng nhắn cho Dịch Khôn hai tin nhắn, sau khi anh ta trả lời, thì không còn chút buồn ngủ nào nữa.

Tình yêu hèn mọn biết mấy, hèn mọn đến nỗi người trả giá cho tình yêu đều rơi xuống cõi bụi trần, nhưng vẫn kiên nhẫn mài mà trả giá, mà yêu!

Nuốt đồ ăn trong miệng xuống, Từ Niệm Niệm lại uống một chén canh, ăn cho thật no rồi mới bắt đầu bàn chuyện công việc với Ngô Tiểu Tiểu.

Ngô Tiểu Tiểu đưa cho Từ Niệm Niệm một tờ giấy in A4, trên đó đều là công ty quảng cáo và nhà đầu tư muốn bàn chuyện hợp tác với Từ Niệm Niệm. Nhìn Từ Niệm Niệm đọc một cách nghiêm túc, Ngô Tiểu Tiểu giơ tay chỉ vào một chỗ ghi rõ tính quan trọng, nói: “Tối nay có một buổi tiệc cần em tham dự, đến lúc đó phóng viên truyền thông đều sẽ tới, em chọn một phóng viên em thích, nhận phỏng vấn đọc quyền là được. Chuyện sau đó đều không cần em lo, chị sẽ sắp xếp.”

Từ Niệm Niệm gật đầu đồng ý, lúc ở Mỹ, Vi Vi ở phía sau giúp cô lên kế hoạch rất nhiều, đợi Lăng Vi đi rồi thì lại có trợ lý của Lăng Vi xử lý. Bây giờ về thành phố Liêu, Ngô Tiểu Tiểu lại đến giúp cô. Từ Niệm Niệm cảm thấy vận may trên con đường sự nghiệp của cô cũng khá là tốt, chắc chắn là tốt hơn vận may trên phương diện tình cảm rất nhiều.

“Niệm Niệm, chị nhắc em này, ở đây không phải bên Mỹ, là thành phố Liêu. Lúc em ra cửa phải chú ý một chút, nếu không sẽ gặp phiền phức lớn đấy. Lời nói, cử chỉ của em đều bị người ta theo dõi, không cần thận một chút thôi thì sẽ mắc bẫy, nếu như bị bôi đen thì không dễ tẩy trắng lại đâu, em hiểu không?” Ngô Tiểu Tiểu nói thẳng, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Từ Niệm Niệm cầm tờ giấy kia lên, xem lại một lần nữa. Chỉ vào hai chỗ được đánh dấu khác, hỏi: “Bên Cartier liên hệ với chị rồi à? Quảng cáo trang sức kỳ mới nhất muốn mời em làm đại diện?” Sao cô lại cảm thấy mọi chuyện không giống vậy nhỉ.

Ngô Tiểu Tiểu ho nhẹ một tiếng rồi mới nói: “À, chị nghe Mỹ Mỹ nói em với Lăng Vi của Thái Đạt có qua nhẹ không tệ, công ty của họ lại là nhà thiết kế chính Cartier chọn lần này, bảo bạn em nói chuyện đại diện quảng cáo hẳn là không có vấn đề chứ?”

Từ Niệm Niệm nhún vai: “Dĩ nhiên là có vấn đề, cậu ấy sẽ không nói giúp em đâu, mà em cũng không cần phải nói giúp. Lăn lộn trong giới giải trí bao nhiêu năm nay, em biết em nên làm thế nào, cũng hi vọng chị Tiểu Tiểu cũng biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm.” Ý của Từ Niệm Niệm chính là đừng có mà nghĩ tới Lăng Vi. Cô còn nhớ em ruột của Ngô Tiểu Tiểu đã phản bội công ty, bị Lăng Vi sa thải rồi.

Thấy vẻ mặt của Từ Niệm Niệm, Ngô Tiểu Tiểu phì cười, giơ tay chọc chọc ngực của Từ Niệm Niệm nói: “Chị đã nhắc nhở em rồi, ở đây là thành phố Liêu, không phải nước ngoài. Nếu chúng ta muốn nổi, muốn hot thì phải tìm quan hệ, kiếm đường, còn phải tuyên truyền nữa, đây chính là quy tắc của giới giải trí chúng ta. Người thật sự thanh cao, ai lại đi lội vùng nước đục này chứ? Niệm Niệm, chị xin em động não một chút đi, đừng mang quan niệm của Mỹ đến giới giải trí Trung Quốc, nếu không em sẽ chết rất thảm đấy.”

Từ Niệm Niệm né tay của Ngô Tiểu Tiểu, đi vào phòng vệ sinh súc miệng, xong rồi mới ngồi lại xuống sofa. Cô cảm thấy bản thân cô không có giá trị gì cả, vậy mà công ty lại chịu tìm căn hộ cho cô!

“Được rồi, em hiểu ý của chị, em sẽ suy nghĩ thật kỹ con đường sau này nên đi thế nào, rốt cuộc là tiếp tục ngành người mẫu, hay là về mặt quảng cáo hoặc là diễn xuất, chị cho em chút ý kiến, đồng thời cũng phải phân tích rõ lợi và hại, suy nghĩ xem em thích hợp làm gì.” Đây là chuyện mà một người

quản lý đạt tiêu chuẩn nên làm

Ngô Tiểu Tiểu đứng dậy dọn bàn xong, cười nhạt dặn dò Từ Niệm Niệm vài câu, rồi mới vội vàng vàng đi khỏi. Trước khi ra cửa còn cười hỏi Từ Niệm Niệm: “Em sẽ không cho rằng chị muốn nói giúp Mỹ Mỹ nên bảo em nói mấy câu tốt đẹp trước mặt Lăng Vi đó chứ?”

Từ Niệm Niệm sững sốt một giây, gật đầu. Dõi theo Ngô Tiểu Tiểu đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

Di động rung lên trong túi nhắc nhở cô có người gọi điện đến, lòng đầy mong chờ, cô lấy điện thoại ra, vừa nhìn thấy hiển thị cuộc gọi thì tắt tiếng đi, nhưng không nhận.

Lễ giáng sinh, ở Mỹ thì chính là năm mới, nhưng ở thành phố Liêu thì chỉ là một ngày lễ của phương tây thôi. Cho nên. sáng sớm bạn nhỏ Lăng Dịch Sâm gọi đến hỏi thăm, cô không muốn nhận. Nhận điện thoại thì phải tốn thất một khoản lớn, có chút không thích hợp nha.

“Daddy, mami ở đâu vậy ạ?” Lăng Dịch Sâm chạy bành bạch đến trước mặt Viêm Bá Nghị, không tìm được mami, ngay cả mẹ nuôi Niệm Niệm cũng không nhận điện thoại của cậu, chỉ có thể hỏi daddy thôi.

Viêm Bá Nghị nhướn mày, nhìn gò má ửng đỏ của Dịch Dịch, hình như chạy gấp quá, bây giờ còn đang thở hổn hển. Anh chỉ vào cái hộp trên sô pha, nói: “Đây là quà mami của con chuẩn bị, nói là chúc con năm mới vui vẻ, mẹ con đi làm rồi, kêu ba chuyển lời cho con, đừng gọi điện cho mẹ, hôm nay bận lắm.”

Có quà nha, lỗ tai của Lăng Dịch Sâm tự động lược bỏ mấy câu phía sau của daddy, chỉ nghe thấy có quà là đủ rồi. Cậu chạy đến trước sô pha, giờ tay bắt đầu gỡ quà.

“Cái hộp to quá, rốt cuộc là thứ tốt gì nhỉ?” Lăng Dịch Sâm tò mò mở hộp ra, nhìn thấy bên trong cái hộp lớn còn có một cái hộp, cậu lại vươn tay vội bóc cái hộp ở trong.

Viêm Bá Nghị có chút không đành lòng nhìn sang phía con trai, mà trong lòng lại tán thành cách làm của Lăng Vi. Tuổi còn nhỏ xíu mà cả ngày đều đòi quà với lì xì, làm sao mà được.

Lúc Mộ Bạch đi vào báo cáo công việc, phát hiện cậu chủ nhỏ đang đứng kế bên sô pha, dùng sức bóc quà, anh ta tò mò đi qua đó, muốn giúp đỡ, lại bị Lăng Dịch Sâm đuổi đi.

“Chú Mộ Bạch, hôm nay là năm mới, có chuẩn bị quà cho con không ạ?” Cậu gỡ quà có đến hồi hơi nóng, cậu dang hai tay ra, nhìn Mộ Bạch nói: “Chú Mộ Bạch, món quà cháu tặng chú chính là coi đồ giúp cháu. Không phải ai cũng được đãi ngộ như vậy đâu nha, mau đến đây nào.”

Mộ Bạch bắt đầu thăm mắng mình làm chuyện thừa thãi, ở trước mặt Dịch Dịch, lo chuyện bao đồng chính là muốn bị ngược đãi, bị bắt chẹt một khoản nhỏ cũng chỉ là chuyện bé xiu thôi. Sợ nhất là đất cậu ấy đi dạo phổ các kiểu, nghĩ tới cái gì là muốn mua cái đó, không ngược tới khóc rống thì chưa tính là xong đâu.

Sau khi Mộ Bạch giúp Lăng Dịch Sâm cởi áo khoác ngoài ra, lặng lặng đứng ở một bên, đột nhiên anh ta cảm thấy những ngày không có Sở Phong, ở trước mặt Lão Đại và cậu chủ nhỏ, anh ta diễn luôn cả vai của Sở Phong luôn rồi. Gần đây hình như càng ngày càng hài, Lăng Vi gần gũi với anh ta hơn một chút, cậu chủ nhỏ cũng bắt đầu từ từ ý lại vào anh ta. Đây là chuyện tốt, mà càng là một khảo nghiệm nữa. Sau khi Mộ Bạch giúp Lăng Dịch Sâm cởi áo khoác ngoài ra, lặng lặng đứng ở một bên, đột nhiên anh ta cảm thấy những ngày không có Sở Phong, ở trước mặt Lão Đại và cậu chủ nhỏ, anh ta diễn luôn cả vai của Sở Phong luôn rồi. Gần đây hình như càng ngày càng hài, Lăng Vi gần gũi với anh ta hơn một chút, cậu chủ nhỏ cũng bắt đầu từ từ ý lại vào anh ta. Đây là chuyện tốt, mà càng là một khảo nghiệm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 108: Chương 94 (tiếp theo)

Editor: miemei

Gỡ gỡ gỡ, gỡ đến cuối cùng mới thấy một cái hộp lớn bằng bàn tay, bên trong chứa một tấm thẻ ngân hàng. Lăng Dịch Sâm còn chưa nhận được mặt chữ, chỉ đọc ra một dãy số trên thẻ. Tức đến nổi mặt xanh cả lên, lập tức lấy di động ra gọi cho Lăng Vi, mới sáng sớm đã gây vò con trai cưng của mẹ như vậy rồi, thật là ác quá mà!

Nhìn một đồng hộp quà đầy đất, Mộ Bạch không nhìn được giật giật khóe miệng, anh ta phát hiện thứ hài hước này hình như có thể lây lan nha. Chị Lăng chơi con trai mình như thế, thật sự được sao? Hơn nữa anh ta còn liếc sang Lão Đại một cái, hình như cũng đang thầm vui vẻ. Cậu chủ nhỏ thật sự là con ruột hả? Ặc, không thấy cậu chủ nhỏ sắp bị tức đến khóc luôn hay sao?

Lăng Dịch Sâm gọi điện cho Lăng Vi muốn có một lời giải thích hợp lý, thẻ ngân hàng, cái thứ này cậu vẫn không biết dùng lắm, mặc dù cậu cũng có thẻ ngân hàng, nhưng mà. nhưng mà cậu chưa bao giờ lấy trong tủ ra nha.

Điện thoại gọi một lượt không được lại gọi thêm một lượt nữa, vẫn không ai nhận. Lăng Dịch Sâm tức tối ngồi xuống trước mặt Viêm Bá Nghị, lăm lăm lâu bầu nói: “Thật đúng là mami tốt, daddy tốt của con nha, daddy, mami đối xử với con như vậy mà ba cũng không giúp con hả?”

Viêm Bá Nghị giả vờ ngủ, nghe thấy giọng nói nức nở của con trai, vội mở mắt ra giải thích, nói: “Ặc, không, không phải đâu, daddy cũng thức dậy rồi mới phát hiện thôi.” Trời ạ, anh phải nói dối sao, ừm, dưới tình huống nói chuyện lập lòe nước đôi, hẳn là không tính đâu. Quả thật anh không biết sao Vi Vi lại lấy nhiều hộp quà như thế, chỉ là lúc Vi Vi đi, nghe Vi Vi nói không cho Dịch Dịch đến công ty tìm cô.

Cho nên, hôm nay Viêm Bá Nghị cũng được sắp xếp một nhiệm vụ, chính là trông chừng bạn nhỏ Lăng Dịch Sâm, không cho đến công ty thiết kế trang sức Thái Đạt tìm Lăng Vi.

“Dịch Dịch, daddy cho con thêm một phần lì xì nữa, sau này những thứ của daddy đều là của con hết, đừng giận nữa nhé, mami con chỉ là đang đùa với con thôi.” Viêm Bá Nghị xoa xoa gương mặt nhỏ của Lăng Dịch Sâm, thò tay lấy một bao lì xì dưới gối ra, đặt vào tay Lăng Dịch Sâm.

Cho đi vậy, cho Dịch Dịch cũng tương đương với cho Vi Vi thôi. Dù sao về sau số tiền mặt này Vi Vi đều để trong thẻ ngân hàng của Dịch Dịch mà. Nghĩ đến thẳng con tham tiền kia vậy mà đã sôi đời đến mức bắt đầu bày trò mưu mô rồi, Viêm Bá Nghị chỉ cảm thấy bất ngờ.

Sau khi Lăng Dịch Sâm nhận lì xì của Viêm Bá Nghị, lại lướt qua đó thò tay mò dưới gối của Viêm Bá Nghị, sờ tới sờ lui hai cái, lại than thở lắc đầu: “Daddy, dưới gối của ba có cơ quan hả? Sao con mò không thấy gì hết vậy.”

Lúc này, Mộ Bạch đã chạy trốn thành công, Sở Phong đã khỏe hẳn rồi, anh quyết định bây giờ đi tìm Sở Phong đổi ca, để Sở Phong đến chơi với Dịch Dịch, anh về tổng bộ Xích Viêm quản lý chuyện lớn nhỏ trong bang.

Viêm Bá Nghị kinh ngạc nhìn cái tay nhỏ của Lăng Dịch Sâm lật lật giở giở mò tới mò lui tìm kiếm, hỏi: “Dịch Dịch đang tìm thứ gì hả?” Dưới gối của anh sao lại có cơ quan chứ?

“Dưới gối của daddy giống như chỗ giấu báu vật vậy đó, con thấy ba lấy bao lì xì, quà tặng cho con, còn có quà cho mami nữa, đều ở dưới gối hết, cho nên muốn xem thử có quà gì khác không đó.” Nói xong còn chớp chớp mắt, tỏ vẻ đáng yêu.

Trong tiếng cười nói vui vẻ, tổng bệnh viện Xích Viêm lại trôi qua một buổi sáng, mặc dù cục cưng họ Lăng không tìm được thứ mình muốn, nhưng nhận được quà của daddy mami cũng vui lắm rồi, ngoài việc bị trò đùa dai của mami chen vào giữa, thì mọi chuyện cũng khá tốt.

Nếu tất cả đều tốt đẹp như vậy thì tốt biết mấy, nếu không phải Sở Dụ gọi điện đến, Viêm Bá Nghị vẫn đang tán gẫu với Lăng Vi, kể chuyện xảy ra lúc sáng.

Sở Dụ rất ít khi chủ động gọi điện cho Viêm Bá Nghị, cho nên cuộc gọi vừa đến, Viêm Bá Nghị liền ngắt cuộc gọi đang trò chuyện với Lăng Vi, nhận cuộc gọi của Sở Dụ.

“Là Viêm Bá Nghị phải không, xem ra mày vẫn chưa chết, ha ha ha.” Giọng nói của Carrera vang lên ở đầu bên kia điện thoại, cả người Viêm Bá Nghị liền nổi da gà. Gã này lại chạy đến bên tập đoàn Thượng Lạc rồi? Sao lại dùng di động của Sở Dụ gọi cho anh?

Anh hấn giọng, rồi mới thản nhiên hỏi: “Carrera, mạng của mày lớn thật đấy, vậy mà vẫn chưa chết. Chủ của cái di động này ở đâu? Kêu cậu ấy nghe điện thoại.”

Đang nói, vừa ngẩng đầu lên thì thấy Sở Phong bế Lăng Dịch Sâm đi vào, Viêm Bá Nghị giờ tay làm thế bảo im lặng, Sở Phong và Lăng Dịch Sâm vội vàng bịt miệng lại, ngồi xuống bên giường Viêm Bá Nghị.

“Mày nói chủ cái di động này hả? Thuộc hạ của tao đang phục vụ nó đây. Viêm Bá Nghị, tao nghe nói mày bị trúng một phát súng, sao vẫn còn sống được nhỉ? Ha ha ha.” Carrera cười điên cuồng, vẫn làm cho người ta cảm thấy chán ghét như xưa.

Viêm Bá Nghị ổn định cảm xúc của mình, bình tĩnh nói: “Bảo chủ di động nhận điện thoại, tao muốn biết sự an toàn của cậu ta rồi mới bàn đến mục đích của mày, hoặc là nói điều kiện.” Bây giờ không phải là lúc sốt ruột, nhất định phải vững vàng, hỏi rõ ngọn nguồn sự việc, từ khi nào mà tên Carrera đáng chết này bắt Sở Dụ đi mất.

“Đưa thẳng ẻo là đó qua đây, để nó báo một tiếng bình an với Viêm Lão Đại, nếu không Viêm Lão Đại sẽ rất lo lắng đấy, ha ha, nhanh lên, động tác nhanh lên nào.” Giọng nói của Carrera rất lớn, Mộ Bạch đứng ở ngoài cửa định đi vào trong cũng nghe thấy.

Qua nửa phút, một giọng nói yếu ớt mới vang lên ở đầu kia điện thoại, “Tổng giám đốc, tôi, tôi không sao. Bọn họ chạy đến tập đoàn Thượng Lạc, còn mang theo thuốc nổ nữa. Anh.....” Lời còn chưa nói xong đã bị người ta cướp đi.

Sở Phong ở khoảng cách gần, nghe thấy giọng của Sở Dụ, vội đứng lên, hai tay siết chặt.

“Mày muốn thế nào?” Giọng của Viêm Bá Nghị lộ ra hơi thở nguy hiểm, anh đã quyết tâm rồi, lần này bắt được Carrera, nhất định sẽ không để lại tai họa ngầm.

Ở tập đoàn Thượng Lạc, biết số điện thoại của Viêm Bá Nghị chỉ có Sở Dụ và Vu Na. Vu Na đã ra nước ngoài nghỉ phép, chỉ có Sở Dụ đang quản lý tập đoàn Thượng Lạc, không ngờ tên đáng chết Carrera lại chạy đến tập đoàn Thượng Lạc.

“Mục đích của tao hả? Mục đích của tao rất đơn giản, bây giờ mày đến tầng cao nhất của tập đoàn Thượng Lạc, tao chờ mày ở văn phòng tổng giám đốc của mày, đừng mang người đến, nếu không tòa nhà này sẽ bị nổ tung thành bụi phấn. Ha ha ha ha, Viêm Bá Nghị, mày sẽ không thể nào không dám đến đó chứ, hả?”

Mộ Bạch vỗ vỗ vai Sở Phong, đứng bên người Viêm Bá Nghị, nhỏ giọng nói: “Lão Đại, không thể đi.”

Lăng Dịch Sâm ngồi trên ghế, không chớp mắt nhìn Viêm Bá Nghị đang nói chuyện điện thoại, cậu hiểu rõ tình hình nghiêm trọng, không dám nói gì. Chỉ là lấy cái di động nhỏ gọi điện cho Lăng Vi.

Carrera châm chọc lần nữa: “Viêm Lão Đại, tòa nhà này của mày có bao nhiêu nhân viên nhỉ? Tao sẽ không lấy mạng mày đâu, nếu mày không đến, thì chỉ có thể lấy mạng của bọn nó trước thôi. Đến lúc đó, mày phải cẩn thận.”

Carrera còn đang nói gì đó, Viêm Bá Nghị không nghe kĩ nữa, anh không hề do dự, nói như đinh đóng cột: “Chút nữa tao sẽ đi ngay, mày đừng làm bừa, nếu không tao cũng sẽ đưa mày đi châu trời, người thân của mày ở Ý cũng sẽ đi chung với mày đấy, mày có nghe không hả.”

“Được, mày tới đây.” Nói xong, Carrera ngắt điện thoại.

Sở Phong cảm thấy đầu óc tê dại từng đợt, Sở Dụ gặp nguy hiểm, vừa rồi nghe thấy giọng nói yếu ớt của Sở Dụ, hình như là bị thuộc hạ của Carrera làm bị thương. Nhưng Lão Đại không thể đi, tình hình của anh ấy bây giờ vẫn không thể tùy tiện vận động, huống hồ là muốn đi đối phó với Carrera.

“Mộ Bạch, làm sao đây? Làm sao bây giờ?” Sở Phong quay đầu kéo tay áo của Mộ Bạch, tay chân luống cuống nhìn Mộ Bạch, muốn nghe Mộ Bạch phân tích như thế nào.

Mộ Bạch cho Sở Phong một ánh mắt an ủi, mới nhìn Viêm Bá Nghị nói: “Lão Đại, anh không thể đi được, đây là âm mưu của Carrera, đi rồi sẽ mắc bẫy của hắn. Em cảm thấy hẳn không nhất định sẽ ở tập đoàn Thượng Lạc, có lẽ đang ở nhà Sở Dụ. Phòng vệ ở tập đoàn Thượng Lạc cũng rất nghiêm ngặt, không thể nào đi vào nhiều người như vậy mà biết được.” Mộ Bạch bình tĩnh phân tích, mặc kệ Carrera có phải ở tập đoàn Thượng Lạc hay không, vì an toàn của Lão Đại, anh ta không thể để Lão Đại rời khỏi bệnh viện.

“Không được, tôi nhất định phải đi cứu bọn họ, nhất định là có người đang âm thầm giúp đỡ Carrera, tôi đoán là bang Đầu Ưng. Các cậu đừng cản tôi, tình trạng sức khỏe của tôi, tôi tự biết, bây giờ đi chuẩn bị xe, một mình tôi đi đối phó hắn.” Nói xong, Viêm Bá Nghị liền muốn xuống giường.

“Daddy, không được, mami nói không được.” Lăng Dịch Sâm đã gọi được cho Lăng Vi, nói mấy câu đã giải thích chuyện vừa xảy ra, vội vã đưa đi động cho Viêm Bá Nghị.

Lúc này Viêm Bá Nghị mới để ý tới đôi mắt của con trai đỏ lên vì lo lắng cho anh, anh xoa xoa cái đầu nhỏ của Dịch Dịch, nhận điện thoại của Lăng Vi.

“Nhất định phải đi sao?” Sau khi Lăng Vi nhận được điện thoại cầu cứu của Lăng Dịch Sâm, đã chạy đến bãi đậu xe dưới tầng hầm lái xe, cô hiểu Viêm Bá Nghị, anh sẽ không để thuộc hạ của mình gặp nguy hiểm, biện pháp duy nhất chính là cô đi cùng với anh.

Viêm Bá Nghị gạt đầu: “Vi Vi, anh không thể mặc kệ mấy người đó. Anh không có tư cách quyết định sự sinh tồn của họ, nếu Carrera đã gọi điện cho anh, có nghĩa là hẳn đã dự tính trước, nếu không sẽ không để nghị anh tự mình đi đến.”

“Được, anh có thể đi.” Giọng của Lăng Vi ẩn chứa cảm xúc mà ngay cả cô cũng không nói ra được.

Mộ Bạch nghe thấy Lăng Vi nói một tiếng được, thì biết ngay không ai có thể cản được Lão Đại. Vết thương trên người Lão Đại vẫn chưa khỏi, bây giờ lại phải đi mạo hiểm. Anh làm thuộc hạ nên làm thế nào đây?

“Em đi cùng anh.” Mộ Bạch chậm rãi đỡ Viêm Bá Nghị dậy.

Sở Phong cũng lo lắng nói: “Em cũng muốn đi.” Anh ta không sợ nguy hiểm, chỉ cần đi cùng Lão Đại, bất kể khó khăn, nguy hiểm gì đều không là vấn đề. Chẳng qua, Sở Dụ. Đó là anh trai sinh đôi của anh ta, anh ta không thể để Sở Dụ gặp nguy hiểm. Lần đầu tiên anh ta nghe thấy giọng của Sở Dụ yếu ớt đến như vậy.

“Ai cũng không cần đi theo tôi, tự tôi đi.” Viêm Bá Nghị kiên trì tự đứng dậy, di chuyển từng bước từng bước đến cửa phòng, Sở Dụ là thuộc hạ của anh, tòa nhà của tập đoàn Thượng Lạc không chỉ có hàng trăm hàng ngàn nhân viên, anh không thể để bọn họ xảy ra chuyện nguy hiểm, anh không thể.

Mất thấy Viêm Bá Nghị bước từng bước ra ngoài, Sở Phong và Mộ Bạch nhìn nhau một cái đều thờ dài, sau lưng vang lên một tiếng nói âm vang hùng hồn, nói: “Daddy, mami nói có phước cùng hưởng, có họa cùng gánh, daddy mang Dịch Dịch đi chung đi, Dịch Dịch không sợ nguy hiểm, Dịch Dịch muốn đi chung với daddy.”

Sở Phong và Mộ Bạch nhìn thấy cậu chủ nhỏ ở sau lưng, đôi mắt nhỏ kia vừa tự tin lại vừa kiêu ngạo, thật không hổ là con trai của Lão Đại, còn nhỏ thế kia mà đã gan dạ đến vậy.

Viêm Bá Nghị chậm rãi xoay người lại, quay đầu nhìn thấy ánh mắt sáng rực của con trai, dang hai tay ra, nhẹ giọng nói: “Dịch Dịch, đến đây daddy ôm một cái nào.” Anh vừa thiếu chút nữa đã bỏ quên con trai cưng của mình rồi, Viêm Bá Nghị tự trách trong lòng. Mặc dù con trai còn nhỏ, nhưng đã bắt đầu hiểu được quan sát thị phi rồi, anh vẫn chưa hướng dẫn Dịch Dịch thật tốt, anh không thể gặp nguy hiểm được, anh phải dõi theo Dịch Dịch trưởng thành, thừa kế sự nghiệp của mình cho thật tốt.

Chương 109: Chương 95 – Thằng này bị điên rồi à?

Editor: miemei

Lăng Dịch Sâm nhào vào lòng Viêm Bá Nghị, ôm cổ Viêm Bá Nghị, nhẹ giọng nói: “Daddy, không sợ, không sợ, Dịch Dịch không sợ đâu, daddy đưa Dịch Dịch đi cùng đi, Dịch Dịch sẽ cố gắng bảo vệ mình, giúp daddy đánh kẻ xấu.” Lúc này Lăng Dịch Sâm cũng biết tính nghiêm trọng của sự việc. Nhìn chiếc di động nhỏ của mình một cái, trong đầu xoay chuyển thật nhanh, thấy daddy hôn trán cậu, cậu lập tức nhỏ giọng nói: “Daddy, chúng ta đợi mami một chút đi, mẹ sẽ đưa chúng ta đi chung, daddy, có được không?”

“Dịch Dịch, con nghe daddy nói này.” Viêm Bá Nghị nhìn vào mắt con trai, trịnh trọng nói: “Con đừng đi theo daddy, nguy hiểm lắm, con ở đây đợi mami con, nếu chút nữa mami con đến đây, con nói với mẹ, phải đến tổng bộ Xích Viêm chờ daddy, đừng bướng bỉnh.” Nói rồi lại không nhìn được hôn lên má Lăng Dịch Sâm một cái, dặn dò: “Sau này nhất định phải nghe lời mẹ con đấy nhé.”

Sở Phong và Mộ Bạch không nhúc nhích đứng ngay sau lưng Viêm Bá Nghị và Lăng Dịch Sâm, hai người nhìn nhau một cái, Lão Đại thế này là đang dặn dò trần trời sao? Không phải chứ.

“Đừng mà Lão Đại, anh không thể đi một mình đi mạo hiểm được. Nếu như anh có chuyện gì, cậu chủ nhỏ làm sao đây? Tổng bộ Xích Viêm phải làm thế nào? Không báo thù nữa sao?”

Mộ Bạch kêu lên như thế, bước chân của Viêm Bá Nghị chợt dừng lại. Anh quay đầu lại nhìn Dịch Dịch nước mắt lưng tròng. Thằng nhóc bình thường luôn thích giờ trò, nhưng lúc này, thân hình nhỏ bé đó lại nấc lên, nấc lên.

“Daddy, thực ra Dịch Dịch rất sợ, hu hu hu hu, thật sự sợ lắm.” Lăng Dịch Sâm khóc đến hai mắt đầm nước mắt. Cậu ôm lấy chân của Viêm Bá Nghị, khóc kêu lên.

Sở Phong và Mộ Bạch nhìn nhau một cái, vội đi lên trước, đồng thanh nói: “Lão Đại, đi cùng đi.”

Viêm Bá Nghị do dự một lúc mới gật đầu nói: “Có thể cùng đi, nhưng phải chú ý an toàn, nếu Carrera kiên trì muốn gặp một mình tôi, các cậu đừng kích động quá.”

Thấy Mộ Bạch và Sở Phong gật đầu, Viêm Bá Nghị mới bế Lăng Dịch Sâm lên từ từ đi ra ngoài. Mặc dù vết thương của anh lành lại rất nhiều rồi, nhưng phải một mình đối phó với Carrera, không cần nghĩ cũng biết là không có khả năng lắm.

Lúc Lăng Vi phóng xe đến cổng tổng bệnh viện Xích Viêm, chiếc xe Mộ Bạch lái chở Viêm Bá Nghị đã chạy ra. Đầu hai xe gặp nhau, Lăng Vi mở cửa đi đến bên cửa sổ xe bên kia, gõ vào miếng kính.

Cửa sổ xe hạ xuống, một gương mặt trắng bệch phản chiếu vào mắt Lăng Vi. Cô vươn tay vuốt ve gò má của Viêm Bá Nghị, vừa lo lắng, lại vừa dịu dàng nói: “Vào xe em ngồi trước, em có mấy lời muốn nói.”

Viêm Bá Nghị gật đầu, mở cửa xe bước xuống, lại bế Lăng Dịch Sâm ngồi vào ghế phụ lái của xe Lăng Vi.

Lăng Dịch Sâm không khóc nữa, chỉ là thân thể nhỏ nhắn vẫn có chút run run, sau khi cậu nhìn thấy Lăng Vi, mới cảm thấy dễ chịu một chút: “Mami, rốt cuộc mẹ cũng đến rồi, con không khuyên daddy được.” Nói xong, hốc mắt lại đọng đầy nước mắt.

Lăng Vi quay đầu qua nhìn đôi mắt sưng đỏ của con trai, nhẹ giọng an ủi: “Không sao đâu Dịch Dịch, daddy sẽ không có chuyện gì đâu, chúng ta đi cùng nhau, sẽ không sao đâu, con là đàn ông nhỏ mà, đừng khóc nữa nào.”

Lăng Dịch Sâm dùng sức gật đầu, lại ôm chặt cổ của Viêm Bá Nghị.

Lăng Vi nổ máy xe, mục tiêu là tập đoàn Thượng Lạc. Xe của Mộ Bạch và Sở Phong lẳng lặng đi theo sau xe Lăng Vi, trong lòng mọi người đều rất sốt ruột, chẳng qua bề ngoài giả vờ bình tĩnh một chút thôi.

“Vi Vi, em đừng lo lắng, anh không sao đâu.” Viêm Bá Nghị nhìn ra bàn tay Lăng Vi nắm tay lái vẫn luôn siết thật chặt, ánh mắt cũng nhìn thẳng về phía trước, biết cô lo lắng, chỉ có thể nhẹ giọng an ủi.

Lăng Vi lắc đầu, tỏ ý cô không lo lắng gì cả, tăng nhanh tốc độ, không bao lâu đã tới dưới tòa nhà của tập đoàn Thượng Lạc.

Lúc này Carrera lại gọi điện thoại đến nữa, Viêm Bá Nghị cầm di động, bắt máy.

“Viêm Lão Đại, đủ nghĩa khí nha, đến thật cơ đấy. Vậy thì bây giờ, một mình mày lên lầu đi, tao đang ở văn phòng tổng giám đốc của mày trên tầng cao

nhất đó, ha ha ha, đừng mang theo người khác lên nhé, nếu không thì, mày biết tính tao rồi đấy.”

Viêm Bá Nghị tắt di động, nhìn sang vẻ mặt không mấy dễ nhìn của Lăng Vi, gờ tay xoa xoa gương mặt trắng nõn của Lăng Dịch Sâm, nói: “Một mình anh lên là được, Carrera có mang thuốc nổ, không thể để hắn làm hại nhân viên của anh được.”

Lăng Vi bế Lăng Dịch Sâm từ trong lòng Viêm Bá Nghị ra, mặt không biểu cảm gập đầu, thực ra trong mắt lại đầy vẻ lo lắng, cô không thể làm được gì, cũng không thể khuyên được gì, nếu như trợ lý của cô gặp nguy hiểm, cô cũng sẽ làm như thế.

Sau khi Mộ Bạch và Sở Phong xuống xe thì đứng bên cạnh xe Lăng Vi, muốn thương lượng với Viêm Bá Nghị một chút, ai ngờ trên lầu có tiếng súng vang lên, xen lẫn với tiếng gào khóc.

“Viêm Bá Nghị, mày tự lên đây.” Không biết Carrera lấy từ đâu ra một cái loa, cách mấy chục tầng lầu, mà vẫn vang vọng xuống tận dưới đất.

Viêm Bá Nghị từ chối Mộ Bạch và Sở Phong, một mình chậm rãi bước vào trong tòa nhà. Vừa vào đại sảnh liền bị hai người giữ lại, mang anh vào thang máy.

Bởi vì đã không rèn luyện trong một thời gian dài, Viêm Bá Nghị đã không còn hơi sức gì. Huống chi mấy ngày trước lại mất máu quá nhiều, anh cảm thấy cả người đều nhẹ bẫng.

Mấy phút sau, Viêm Bá Nghị được đưa đến trước mặt Carrera. Đây là lần thứ hai họ gặp mặt, hẳn cũng là lần gặp cuối cùng.

“Không ngờ phải không, Viêm Lão Đại, không ngờ Carrera tao còn sống, ha ha ha ha. Mà mày, lại thành tù binh của tao, chắc chắc, địa vị của đám nhân viên trong lòng mày cũng khá cao đấy, nếu đã như vậy, có phải tao nên đâm vào tim mày một nhát không nhỉ.”

Carrera vừa nói xong, Sở Dự bị trời ở trong đau đớn kêu lên một tiếng.

Viêm Bá Nghị lạnh lùng nhìn cử chỉ của Carrera, lắc đầu nói: “Tao đến rồi, có chuyện gì thì mày cứ nói đi, muốn giết tao à, tao đoán mày không thể ra khỏi tòa nhà này đâu. Từ lúc bắt đầu mày tiếp cận Xích Viêm thì đã có mục đích rồi, cứ nói ra mục đích của mày đi.” Chuyện đến nước này còn nhìn không ra nữa, thì Viêm Bá Nghị anh đây cũng không có tư cách làm bang chủ một bang nữa rồi.

Carrera vuốt râu, đáng vẻ cười cợt vừa ghé thăm lại vừa làm người ta chán ghét.

“Viêm Lão Đại, mày cũng là người thông minh, mọi người đều lẫn lộn trong nghề này, tao không nói mày cũng hiểu tao muốn gì mà.” Carrera châm điếu thuốc, cười rất khoa trương.

Viêm Bá Nghị lắc đầu: “Mày muốn gì tao không biết, nhưng tao lại biết hôm nay mày muốn gì cũng không có được. Hơn nữa..... cái mạng nhỏ của mày cũng khó giữ.” Nếu đã đến đây thì phải bày ra đáng vẻ tự tin khi đối mặt với tất cả mọi thứ, hơn nữa Viêm Bá Nghị thật sự có sự tự tin đó.

Carrera phát tay lên: “Người ngay không làm chuyện mờ ám, tao có chuyện cũng đều để trên mặt bàn nói rõ ràng. Tao chạy từ Ý qua đây chính là muốn chia một chút lợi ích từ Viêm Lão Đại ấy mà, nhường một chút địa bàn của mày cho tao, chúng ta kí giấy chuyển nhượng. Sau đó.....” Lúc Carrera nói điều kiện của hắn, không hề chú ý đến sự biến hóa trong căn phòng.

Viêm Bá Nghị vui vẻ nghe những lời hoang đường của Carrera, nhìn Carrera với ánh mắt như nhìn tên điên. Thậm chí anh đang nghĩ, có lẽ Carrera bị người khác lừa đến đây cũng không chừng.

Muốn địa bàn, muốn tiền hay là muốn anh em? Ô đệt, đầu bị cửa kẹp hả? Muốn địa bàn của Xích Viêm còn muốn anh em của Xích Viêm nữa? Thăng này bị điên rồi à?

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Chương 96 – Nguy hiểm trùng trùng!!

Editor: miemei

“Mày không cần phải tốn miệng lưỡi nữa, điều kiện mà mày nói, tao không đáp ứng cái nào cả.” Viêm Bá Nghị dựa vào cạnh cửa, thản nhiên nói, anh không tin gã Carrera này sẽ làm được chuyện gì để cho người ta khâm phục. Nếu thật sự cột thuốc nổ trên người, hẳn cũng sẽ không cho nổ ngay lập tức. Ngược lại, Sở Dự.....

Carrera nhìn thấy ánh mắt như trên cột của Viêm Bá Nghị, tức tối quay đầu lại hét lên với đám thuộc hạ: “Đưa thằng kia qua đây cho tao. Để tao cho Viêm Lão Đại lựa chọn một chút nào.”

Nhìn Sở Dự bị đánh đến cả người đầy máu, Viêm Bá Nghị mấp máy môi, không biết nói gì cho tốt. Có lẽ lúc này không thích hợp nói gì cả.

Sau khi Sở Dụ thấy Viêm Bá Nghị, giọng vẫn còn rất yếu ớt, nói: “Tổng giám đốc, không cần lo cho em đâu, anh mau đi đi, thật sự không cần lo cho em đâu.” Nói xong còn ho một cái, cả người run lên, khỏe miệng có máu chảy xuống.

Sở Dụ là người thích sạch sẽ, trong ấn tượng của Viêm Bá Nghị, anh ta chưa bao giờ nhếch nhác như thế này. Viêm Bá Nghị có chút không đành lòng nhìn sang Sở Dụ ngã xuống một bên, bên cạnh Sở Dụ còn có người đang cầm súng, ý là nếu anh không đồng ý với điều kiện của Carrera, thì Sở Dụ sẽ phải tiêu đời.

“Thế nào hả Viêm Lão Đại. Anh nghĩ kĩ chưa đấy? Không ngờ, thật không ngờ nha, mày lại là ông chủ của tập đoàn Thượng Lạc, nếu không phải bởi vì người phụ nữ tên Lăng Vi kia, đoán chừng mọi người cũng không biết đâu.” Carrera cười đến nước miếng văng tứ tung, nếu không phải lần trước nghe lên được tin tức này ở bang Đầu Ưng, Viêm Bá Nghị vì người phụ nữ tên Lăng Vi công khai quát nạt Vu Na, ông tổng Viêm Bá Nghị này cũng ẩn giấu sâu thật.

Muốn mau chóng lấy được chiến lợi phẩm, Carrera có chút không chờ được nữa mà gào lên: “Viêm Lão Đại, nếu mày được chính mắt nhìn thấy thuộc hạ của mày chết trước mặt mày, có phải sẽ rất kích thích không?”

“Mami, daddy bị người ta chia súng vào kìa, hình như không được vui lắm.” Lăng Dịch Sâm và Lăng Vi trốn trong lớp tường kép của tầng cao nhất, chu miệng, nhỏ giọng nói.

Lăng Vi đau đầu dề con trai mình lại, không biết nên nói gì cho phải. Đây chẳng phải nói nhảm sao, ai bị chia súng vào mà vui được chứ.

Sở Phong và Mộ Bạch đứng canh giữ trên sân thượng của tầng cao nhất, đột nhiên nhận ra sao thiết kế của tập đoàn Thượng Lạc lại giống y đúc thiết kế của tổng bệnh viện Xích Viêm như thế cơ chứ? Chẳng lẽ đều do một nhà thiết kế tạo ra?

“Chị Lăng, không sao chứ?” Mộ Bạch ở bên ngoài nhỏ giọng hỏi.

Lăng Vi gờ tay ý bảo vẫn ok, sau đó bịt cái miệng nhỏ của Lăng Dịch Sâm lại, khom người đi chuyển về phía Viêm Bá Nghị.

“Tổng giám đốc, không cần lo cho em, không cần lo cho em đâu.” Sở Dụ vừa mở miệng, người ở phía sau lưng liền cho anh ta một đập, tức thì Sở Dụ bị đập ngã xuống đất.

Viêm Bá Nghị muốn nói gì đó, lại cảm thấy nói với không nói cũng không còn ý nghĩa gì. Địa bàn của Xích Viêm sẽ không thể cắt nhường, anh em của Xích Viêm cũng không thể cho tên Carrera khôn kiếp này, về phần tiền của Xích Viêm, ngược lại có thể cân nhắc dùng tiền của Xích Viêm mua ít tiền giấy đốt cho Carrera đấy.

Hình như Carrera cũng hiểu ý của Viêm Bá Nghị, gã liếc mắt một cái, tên thuộc hạ đứng sau lưng Viêm Bá Nghị liền móc một sợi dây thừng ra trói Viêm Bá Nghị lại.

“Ha ha ha ha, Viêm Lão Đại kéo dài thời gian phải không, có tin tao tiễn mày về châu trời ngay bây giờ không?” Carrera đi đến trước mặt Viêm Bá Nghị, thò tay móc súng chia vào Viêm Bá Nghị, trợn mắt ngoác mồm gào lên: “Tao vẫn chưa quên ở trong địa lao của Xích Viêm, thuộc hạ của mày đã đối xử với tao như thế nào đâu, Viêm Lão Đại, mày có muốn thử mùi vị đó một chút không?”

“Đừng, mày thả tổng giám đốc đi, muốn chém muốn giết thì nhắm vào tao này.” Sở Dụ thấp giọng hét lên, muốn bỏ dậy, sau lưng lại có người đập anh ta xuống.

Carrera vung tay lên, lại là một trận đám đá, Sở Dụ ói ra một ngụm máu, không nói được lời nào nữa.

Viêm Bá Nghị bị trói lại, tận mắt nhìn thấy Sở Dụ ngã xuống, lại không làm được gì, bỗng chốc cảm thấy có lỗi với Sở Phong, bây giờ ngay cả bản thân anh cũng khó giữ.

“Các anh em, đốt cháy những túi pháo của tụi bây đi, cho Viêm Lão Đại xem, tập đoàn mà hấn vát và gây dựng sắp bị hủy rồi, ha ha ha.” Carrera tức giận thật rồi, bị người của Xích Viêm bắt đi dùng cực hình là không thể nào tha thứ được, nhưng đến bang Đầu Ưng bị đám người đó âm thầm cười nhạo hấn, lại càng không thể nhịn được.

Carrera bước dài đến trước mặt Viêm Bá Nghị, gờ tay gõ mạnh vào lồng ngực của Viêm Bá Nghị, nhìn thấy trán Viêm Bá Nghị đau đến đỏ mồ hôi, cười nói: “Nghe nói mấy ngày trước mày bị thương hả, ở đây phải không?”

Mặt Viêm Bá Nghị trắng bệch, lại kiên trì muốn bật cười, “Carrera, thực ra mày tìm tao chẳng qua chỉ là muốn trút giận thôi, thắng làm vua thua làm giặc, đạo lý rất đơn giản, mày bị tao bắt được thì mày phải chết, tao bị mày trói đi thì tao cũng không có đường sống, cho nên. có gì đâu? Hôm nay mày sống không được, tao cũng không chết được, thế nên. bỏ cái vẻ kiêu ngạo chết tiệt của mày xuống đi, mày nhìn lại mày xem”

Vừa nghe Viêm Bá Nghị nói vậy, Carrera tức quá lại cho thêm một đám, đánh thật mạnh vào chỗ lồng ngực của Viêm Bá Nghị, bỗng chốc Viêm Bá Nghị cảm thấy có chút không thở được.

Anh muốn gờ tay xoa lồng ngực mình, lại không gờ lên được, cánh tay bị trói chặt quá. Xem ra lần này thật sự không dễ chơi rồi.

“Mami, mặt của daddy trắng bệch kìa, y như bột mì luôn đó, daddy đau đến muốn khóc rồi phải không?” Lăng Dịch Sâm hạ giọng xuống thật thấp, thật thấp, mặc dù vẫn là giọng điệu trẻ con, nhưng lúc làm việc cũng chịu ảnh hưởng của Lăng Vi, đáng được khen ngợi. Lúc này còn có thể gặp nguy

mà không sợ, quả nhiên là nhóc nam tử hán nha.

Lăng Vi hồi hận vì đã thả lỏng tay của con trai ra, cô lại giờ tay bịt miệng của con trai lại, xuyt một tiếng, ý bảo cậu không được nói nữa. Nếu như bị phát hiện thì cô không thể đi cứu Viêm Bá Nghị được, đến lúc đó thân mình cũng khó giữ.

“Có một vấn đề tao vẫn luôn hỏi mày đấy, Carrera.” Viêm Bá Nghị biết bọn Sở Phong sẽ nghĩ cách cứu anh, mà bản thân anh cũng có một đường sống, đường đường là lão đại của Xích Viêm, lại là tổng giám đốc của tập đoàn Thượng Lạc, sao có thể không chừa đường lui chứ. Bây giờ chẳng qua là đang kéo dài thời gian mà thôi.

Carrera lấy một cây bút và một tờ giấy trên bàn làm việc lớn ném đến trước mặt Viêm Bá Nghị: “Muốn hỏi tao cái gì, thì kí hợp đồng trước đi rồi tao trả lời cho.” Gã lấy một cái đồng xu trong túi ra, cắt đứt sợi dây thừng trói Viêm Bá Nghị, sau đó đứng trước mặt Viêm Bá Nghị, từ trên cao nhìn xuống anh.

Viêm Bá Nghị bật cười: “Mày đang sợ cái gì? Điều bộ tao thể này cũng không chạy đi được, mày trả lời trước đi.” Anh cầm tờ giấy và bút lên, vờ như suy nghĩ viết hay không viết, trong lòng lại tính toán chốc nữa phải làm thế nào để thoát ra ngoài. Chỗ lồng ngực đau nhói lên cho anh biết rằng anh không còn bao nhiêu thời gian nữa rồi, nếu như phát bệnh, ngoài Mộ Bạch và Vi Vi, không ai cứu được anh. Lão đại của Xích Viêm lại mắc bệnh tim, chuyện này sẽ gây nên sóng gió.

“Tại sao mày cứ luôn gây chuyện với Xích Viêm thế? Trước đó chúng ta cũng đâu có xích mích gì, tại sao mày lại vượt ngàn dặm xa xôi đến thành phố Liêu, gây phiền phức cho tao?” Đây là vấn đề mà Viêm Bá Nghị nghĩ mãi không hiểu, thừa dịp hôm nay anh nhất định phải hỏi.

Tâm trạng Carrera không tệ, cười nói: “Tao nói thật cho mày biết vậy, bang Xích Viêm bọn mày chính là một miếng thịt béo, ai ra tay lấy được trước thì của người đó, mày nói xem ai mà không thèm? Tao đến đây dĩ nhiên có lí của tao, phía Mafia bên kia đối với bang Xích Viêm cũng như hổ rình mồi, sao tao lại không ra tay chiếm trước chứ?” Cho dù cái gì cũng nói, nhưng cũng không thể nhắc đến thế lực ở Mỹ kia, đây là giao dịch lúc đó. Nếu gã phá quy tắc, thì cho dù chiếm được bang Xích Viêm, thì cũng không vui được bao lâu.

“Ký nhanh lên, nếu mày không ký, thì tao sẽ cho thằng nhóc kia đi châu trời đấy, mày tin không?” Carrera đi đến trước mặt Sở Dụ, lại đập mạnh anh ta một cái, Sở Dụ đau đớn hét lên, giọng yếu ớt đến nỗi ngay cả Lăng Vi và Dịch Dịch trốn ở trên cũng không nghe thấy.

Di động của Viêm Bá Nghị ở trong túi rung lên hai cái, anh biết thuộc hạ ẩn mình ở chỗ tối đã chuẩn bị xong rồi. Nụ cười của anh dần dần khuếch rộng ra, nhìn Carrera nói: “Mặc dù không biết sau lưng mày có thế lực gì chống đỡ, nhưng Carrera, tao nói cho mày biết, hôm nay là ngày chết của mày, mày có thể nói vài lời trần trối, xem thử tao có thể thực hiện giúp mày không.” Nói rồi, Viêm Bá Nghị chậm rãi đứng lên.

Carrera cũng đoán được gì đó, gã kéo mạnh một cái đã bắt được vạt áo của Viêm Bá Nghị, kê súng vào đầu anh, vờ mặt vờ vạ: “Ha ha ha, Viêm Bá Nghị, nếu hôm nay tao chết, mày cũng không sống được đâu. Cùng lắm thì cá chết lưới rách thôi, nếu người của mày dám xông vào, bọn tao liền dùng thuốc nổ trên người, nổ tung tòa nhà này, ai cũng chạy không thoát.”

Lần này Carrera đến đây chính là muốn liều chết, thắng thì vô cùng vinh quang, thua thì thất bại thảm hại. Không dễ dàng gì gã mới giành được cơ hội này, không thử một chút thì làm sao cam tâm chứ.

“Nếu ai dám chạy ra cứu mày, thì mày chờ đầu nở hoa đi.” Carrera kéo Viêm Bá Nghị đến chỗ ghế xoay, đẩy anh xuống ghế, chia súng vào anh gào lên: “Viết, viết nhanh lên. cho mày xem đáng về thuộc hạ mày bị đánh gãy tay một chút vậy, tụi bây đâu!”

Mắt thấy có người cầm súng nhắm chuẩn vào cánh tay của Sở Dụ, sau lưng Viêm Bá Nghị dâng lên một luồng khí lạnh, tuy mặt Sở Dụ đầy máu, nhưng anh vẫn nhìn ra ánh mắt tuyệt vọng cầu cứu của Sở Dụ.

“Tao viết, tao viết! Đừng làm thuộc hạ của tao bị thương, tao viết đây.” Viêm Bá Nghị nhắc lại, thấy người đứng sau lưng Sở Dụ lùi về sau mấy bước mới thở phào một hơi. Anh cũng hiểu suy nghĩ của Carrera, nếu không thành công thì thả chết ở đây, cũng phải hủy chỗ này. Thế này là thù hận lớn cỡ nào mà lại khiến hắn có quyết định như vậy chứ.

Cẩn rằng, cúi đầu viết một đoạn, đều mang ẩn ý sâu xa. Trước khi tới đây, anh không hề ngờ tới Carrera lại quyết tuyệt như vậy, bây giờ thật sự vẫn còn hơi kinh ngạc, lại có chút luống cuống.

Nhìn Viêm Bá Nghị viết giao hẹn, Carrera mới bật cười: “Ha ha ha, thật không ngờ, Viêm Lão Đại, sau này tao cũng có chỗ đứng ở thành phố Liêu này rồi, đến lúc đó Viêm Lão Đại chiếu cố nhiều hơn nhá.”

Chiếu cố cái chân con mợ mày ấy, chặt xuống cho chó ăn thì không tệ. Mà cái dạng như thằng Carrera này, có cho chó thì nó cũng không ăn.

“Được rồi, nếu đã kí xong thì có thể thả tao với thuộc hạ của tao đi được rồi chứ?” Viêm Bá Nghị động đậy cơ thể, cảm thấy lồng ngực ẩm ướt, anh cúi đầu nhìn, thì ra là vết thương lại chảy máu rồi.

“Thả tụi bây đi? Tao không nghe nhầm chứ Viêm Lão Đại? Mày cũng ngây thơ thật đấy, còn muốn đi nữa? Ha ha ha ha, thật là nực cười, người đâu, phục vụ Viêm Lão Đại cho tốt, báo đáp lại ân tình tao bị giam ở địa lao của Xích Viêm đi.” Carrera hài lòng gật đầu với điều khoản trên tờ giấy, địa bàn cắt nhường đều là khu khá gần với bang đầu Ưng, thực ra, gã cũng không hiểu lắm. Tóm lại, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn bè, đạo lý này thì hán hiền.

“Dịch Dịch, con đợi ở đây nhé, mami phải đi cứu daddy.” Lăng Vi vỗ vỗ vai của Dịch Dịch, sau khi xuyt một tiếng, lẳng lặng bò tới lối ra, nhảy xuống.

Ngoài lối ra có người, khi nhìn thấy cô thò chân ra liền hét lớn một tiếng, Lăng Vi đâm một chân xuống, kẻ đó liền ngã xuống đất.

“Viêm Lão Đại, mày yên tâm, tao chắc chắn sẽ chữa cho mày một hơi thở, mạng của mày tao vẫn không dám lấy đâu, bây giờ là lúc trả lại ân tình cho mày rồi đấy, ra tay đi.”

Carrera ra lệnh, bọn thuộc hạ của gã vọt tới muốn ra tay với Viêm Bá Nghị, lúc này, một tiếng “dừng tay” giòn giã khiến mấy tên thuộc hạ nghiêng đầu nhìn sang.

Soạt soạt soạt, từng cây kim bay vào người của bọn chúng, phóng từ cự ly xa mặc dù không chuẩn lắm, nhưng những kẻ bị phóng trúng đã hét lên rồi ngã xuống, trước khi đến Lăng Vi đã bôi lên kim châm một ít thứ tốt rồi.

“Đây hẳn là Lăng Vi rồi.” Carrera cầm khẩu súng, đến gần Viêm Bá Nghị, vào lúc Lăng Vi chưa chạy qua đây, liền chia súng vào đầu Viêm Bá Nghị, “Chẳng qua tao chỉ muốn trả cho mày một ân tình thôi, sao mày lại không nhận chứ. Người đâu, đưa cô Lăng Vi qua đây luôn đi, cho vợ chồng họ đoàn tụ nào.” Carrera gào to một tiếng, chỉ có hai tên thuộc hạ đi tới, những tên còn lại đều nằm dưới đất hết rồi, thậm chí có kẻ hình như nhận ra Lăng Vi, không dám đi lên.

“Thật không ngờ lại gặp mày ở đây đấy, Carrera, thiên đường có lối mày không đi, địa ngục không cửa mày lại vào, hôm nay tao sẽ cho mày thật sáng khoái.” Lăng Vi cầm khẩu súng trong tay, cũng chia về phía Carrera.

Tình huống trước mắt là như thế này, Carrera cầm súng kẻ chuẩn vào trán Viêm Bá Nghị, miệng súng của Lăng Vi thì nhắm chuẩn vào Carrera, mọi người đều vừa căng thẳng lại vừa kích động nhìn ba người giằng co, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bọn chúng hoàn toàn không nghĩ tới bên trên tầng thượng còn có người xông vào, Carrera đã nghiên cứu kết cấu của toàn nhà này, dưới sự canh phòng tầng tầng lớp lớp thế này, Lăng Vi không thể nào vào đây được.

“Lăng Vi, mày bỏ súng xuống, nếu không tao sẽ cho nó chết thật đấy.” Carrera xách cổ áo của Viêm Bá Nghị, uy hiếp, hẳn không tin Lăng Vi dám to gan nổ súng.

Nói tới, Carrera vẫn luôn muốn kiếm chuyện với Lăng Vi, nhưng chưa từng xuống tay. Con người hẳn rất hiểm độc, hay làm trò đánh lén bỏ thuốc gì đó, mà trùng hợp Lăng Vi lại cứu mấy người mà hẳn muốn hại chết, cho nên hẳn luôn coi Lăng Vi là đinh trong mắt, gai trong thịt. Chỉ là..... bên Mỹ lại dạn dò, nếu gặp được Lăng Vi thì đừng làm tổn thương cô ta.

“Carrera, mày quên Vua Bò Cạp rồi hả, những người mà mày cho rằng đã hại chết đều được tao cứu sống, mày cảm thấy hôm nay mày còn có thể chạy được sao? Tao nói cho mày nghe lần nữa, bên Ý mày còn người nhà phải không nhỉ? Hôm nay có gọi điện cho bọn họ chưa?” Lăng Vi hét lên đầy khí thế.

Người nhà? Cội nguồn của Carrera là ở Ý, gia tộc của hẳn đều sống cùng nhau. Nghĩ đến lời Lăng Vi nói, hẳn có chút không tin tưởng nhìn sang Lăng Vi: “Sao hả? Muốn nói người nhà tao đã bị mày không chế rồi à? Tao cảm thấy mày không có năng lực đó, Lăng Vi, tao nói cho mày biết, tao muốn tìm mày lâu lắm rồi. Trước kia là Quái Y chứ gì, mày đâm không ít gai vào mắt tao rồi đó, hể là người tao muốn hại chết, thì mày đều giúp, xem ra, hôm nay nếu tao không xử mày cho tốt thì con nhóc như mày không biết thế nào là trời cao đất rộng đâu!” Nói rồi, liếc mắt với thuộc hạ một cái, bảo thuộc hạ bao vây Lăng Vi.

Vốn Carrera không mang theo nhiều người, ngoài một số được thế lực phía bên Mỹ kia điều qua giúp hẳn, còn có một bộ phận là người của Ứng Lão Tam, một số ít đi canh giữ ở các tầng lầu, phần lớn đều ở trong tầng cao nhất này. Mấy tên đã bị hạ gục, số còn lại vừa nghe Lăng Vi là Quái Y, thì càng không dám đi lên nữa.

“Lên đi, đám đồ bỏ này, nếu tụi bây không lên, trở về tao sẽ xả súng vào tụi bây, đám hèn nhất, lên cho tao.” Carrera quát lên như thế, cũng có mấy tên tiến lên.

Lăng Vi chỉ cảm thấy sau lưng có hai tiếng lên đạn vang lên, cô xoay cổ, nhìn thấy hai gã đàn ông cao to cầm súng chia về phía cô.

“Tốt lắm, chuyện vui như vậy, ha ha ha ha, tụi tao đưa Viêm Lão Đại đi trước đây, về phần Lăng Vi, thì cho tụi bây ăn no một bữa đấy, cô ả này, vừa nhìn làn da là biết ngon lắm rồi.” Carrera hài lòng tóm lấy cổ áo của Viêm Bá Nghị muốn đi ra ngoài, thậm chí hẳn còn ngao mạn cho rằng đây chính là kết thúc rồi, Carrera hẳn vậy mà lại có thể hạ được lão đại của bang Xích Viêm – Viêm Bá Nghị, thật đúng là một chuyện đáng kiêu ngạo!

Lúc Viêm Bá Nghị thấy Lăng Vi vào thì kinh ngạc không thôi, anh cũng không ngờ Lăng Vi lại xông vào như thế. Lồng ngực đau nhói có chút không thở được, anh kêu một tiếng: “Vi Vi, em đừng qua đây, một mình anh được rồi.”

Lăng Vi nghĩ rằng Viêm Bá Nghị đang thể hiện, cô tròn mắt khinh bỉ: “Về sẽ xử anh sau.” Nói xong nhân lúc Carrera không chú ý thì bắn hẳn một phát.

Carrera cũng đâu phải gã ngốc, toàn thân trên dưới như có mắt vậy, quát lớn: “Lăng Vi, nếu mày dám động vào tao, thì người đàn ông của mày sẽ mất mạng ngay lập tức, mà mày cũng sẽ không còn mạng mà về đâu.”

Lăng Vi cười to: “Tốt nhất mày nên gọi điện cho người nhà đi, hỏi xem bọn họ có còn bình an không, sau đó để lại lời trần trối, đây là chuyện cuối cùng mà tao làm cho mày đấy.”

“Chó má, người đâu, những lời tao vừa nói đều giữ lời, ai muốn ăn thịt thì mau đưa đi đi.” Theo tiếng gào của Carrera, sau lưng Lăng Vi có mấy người bước tới, giờ tay tóm lấy tay áo của cô.

“Carrera, mày đúng là đồ súc sinh, cho dù biết bao nhiêu người muốn xé xác mày ra, nhưng mà tao vẫn sẽ giữ cho mày toàn thây.” Viêm Bá Nghị cười nói, tuy tức giận đến mức muốn nổi bão, nhưng vẫn nhịn xuống. Anh cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay một cái, cảm thấy thời gian cũng khá khá rồi, lắc lắc cái chân hơi tê, dịch từng bước về phía Lăng Vi.

Carrera cảm thấy hần đã chơi đủ rồi, thấy đám thuộc hạ cũng nhao nhao bao vây Lăng Vi, lúc này mới hài lòng nói: “Bây giờ chúng ta rời khỏi tòa nhà này, mang theo Viêm Lão Đại, đi.”

“Bây giờ muốn đi à? Không có cửa đâu, hừ hừ, trèo vào daddy với mami của tôi rồi muốn chạy hả, chạy bà nội ông chứ chạy.” Ở trong góc, một giọng nói trẻ con vang lên.

Lăng Vi và Viêm Bá Nghị nhìn nhau một cái, vẻ mặt đều là vừa kinh ngạc, vừa lo lắng. Sao Dịch Dịch lại nhảy ra thế này?

“Ái chà, ở đây còn có một thằng nhóc quý nữa kia, chẳng phải thằng nhóc lần trước thả hamster cắn tao đó sao? Nhóc con, mày chạy vào đây bằng cách nào thế?” Carrera tâm trạng cực tốt nhìn Lăng Dịch Sâm đang vênh cái miệng nhỏ, lê đôi chân nhỏ đi về phía này.

Lăng Dịch Sâm chớp chớp đôi mắt to, cười hi hi nhìn Carrera nói: “Tôi thật sự chịu không nổi ông luôn đó, đồ con lừa lông vàng, mới bao lâu không gặp mà ông xấu đến nỗi cha mẹ cũng nhận không ra luôn vậy. Còn lẽ mà lẽ mà chưa xong nữa, rốt cuộc là ông muốn làm gì hả?”

Carrera tròn mắt há mồm nhìn cục cưng họ Lăng đeo cái ba lô lớn đi qua đây, vừa đi còn vừa nói năng cực kỳ hùng hồn: “Bỏn thiếu gia thấy ông thật sự chán sống rồi, nhất định muốn chạy tới đây chịu chết, nhóc cưng của tôi không có ở đây, hôm nay ông gặp may rồi, tự tay tôi sẽ đối phó với ông.”

Người trong phòng đều đứng nguyên tại chỗ, không hề động đậy nhìn Lăng Dịch Sâm nhắc đôi chân nhỏ đi về phía Lăng Vi và Viêm Bá Nghị, miệng cứ bô lô ba la nói mãi không thôi, còn cực kỳ thù ghét trừng Carrera.

“Được rồi, chúng ta đi thôi, thằng nhóc này tự đưa tới cửa thì đừng trách tao bắt nạt con nít. Còn mười phút nữa, chúng ta rút lui ra ngoài, nếu có người cản trở, gặp một đứa giết một đứa, gặp hai đứa giết một đôi. Carrera tao thích nhất là thấy máu, càng nhiều càng tốt, ha ha ha.”

Lăng Dịch Sâm đi đến bên cạnh Viêm Bá Nghị và Lăng Vi nhướn mày nháy mắt, lời nói của Sở Phong và Mộ Bạch thì hoàn toàn bỏ ra sau đầu.

Ở trong góc, nhìn cả nhà Lão Đại bị bắt, Sở Phong nhỏ giọng gào lên với Mộ Bạch: “Sao lại không trông chừng cậu chủ nhỏ cho tốt, nguy hiểm biết bao nhiêu, nếu cậu chủ nhỏ xảy ra chuyện, Lão Đại sẽ giết chết chúng ta.”

“Gào cái gì mà gào, chẳng phải cậu trông chừng cậu chủ nhỏ sao, lúc này còn nói chủ hài hước tốt với cậu ấy đấy, còn không phải đều tại cậu hả, nhất định đòi xem Sở Dự thế nào, bây giờ sao rồi?”

Hai người Sở Phong và Mộ Bạch trốn ở trong góc cãi nhau, thấy thuộc hạ ở đối diện xuyt một tiếng, vội vàng im lặng. Thật là mất mặt, vậy mà lại bị thuộc hạ nhắc nhở.....

“Nếu ông nhìn tôi như vậy, tôi sẽ sợ lắm đó, cái người xấu xí dọa người như ông này, mami, mau đến đây đại diện cho ánh trăng tiêu diệt ông ta đi, mami lên nào, làm hần ngất xỉu, là chúng ta có thể đi được rồi.” Dáng vẻ không hề luống cuống chút nào của Lăng Dịch Sâm lại chọc cho Viêm Bá Nghị và Lăng Vi bật cười, chỉ là lại có chút lo lắng tên biến thái Carrera có làm hại đến Dịch Dịch hay không.

Carrera không thèm để ý tới Lăng Dịch Sâm, hần nhớ lần trước, chính là con hamster của thằng nhóc này cắn hần một cái làm cho hần tê liệt ngã xuống đất, lần này hần không dây vào nữa, xử lý Viêm Bá Nghị và Lăng Vi trước rồi nói sau, thật không ngờ, ba người này lại là người một nhà, tốt lắm, có thể trả thù một lần một.

Có thể là thực sự chịu không nổi điệu bộ lẳng nhàn lẳng nhàn của Carrera, Lăng Dịch Sâm lại hô lên: “Thật sự không phải đàn ông mà, bộ không có cậu nhỏ hay sao thế? Muốn làm gì thì nhanh lên đi chứ, lẽ mà lẽ mà còn thua cả bà cụ nữa ý.”

Lăng Vi muốn thò tay bịt miệng con trai lại, nhưng bất đắc dĩ là khẩu súng của cô vẫn đang nhắm vào Carrera, Viêm Bá Nghị cúi người muốn bế con trai lên, nhưng bây giờ, một là anh không có chút hơi sức nào, hai là vẫn bị Carrera khống chế.

Cảm nhận được cơn giận của Carrera sẽ bộc phát ngay tức thì, Lăng Dịch Sâm ngậm miệng lại, lùi về sau mấy bước.

“Chửi đủ chưa? Nói đủ chưa? Anh bạn nhỏ, bây giờ, người đầu tiên xử trước chính là nhóc đấy.” Nói rồi liền bảo thuộc hạ bắt Lăng Dịch Sâm lại.

Lăng Dịch Sâm vừa chạy vừa cười, hoàn toàn không coi chỗ này là một nơi nguy hiểm biết bao nhiêu, cũng không nhìn đến gương mặt càng ngày càng đen của Carrera.

Lăng Vi nhìn chằm chằm Carrera không chớp mắt, sợ hần sẽ làm hại đến Dịch Dịch. Chỉ là, cô cũng không ngờ tính cáu kỉnh của Carrera nói đến là đến, không hề nghĩ tới hậu quả, cô thấy khẩu súng của Carrera từ đang chia vào Viêm Bá Nghị rút về, đổi sang nhắm vào Lăng Dịch Sâm, trong lòng càng thêm sốt ruột.

“Đi ra hết đi, đừng trốn nữa. Nếu tụi bây không ra, tao sẽ bắn chết thằng nhóc này ngay lập tức.” Carrera gào lên về nơi không có người bên kia, không có ai trả lời gã.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 111: Chương 97 – Đặc sắc! Tiêu diệt Carrera

Editor: miemei

“1, 2..... Tao đếm đến 5 thì sẽ cho thằng nhóc này về đầu thai lại ngay, nếu tụi bây không ra, vậy thì trốn luôn đi, nếu không, 3.....”

Viêm Bá Nghị và Lăng Vi quỳnh rồi, hai người đều hét lên.

Viêm Bá Nghị nói với Carrera: “Carrera, nếu mày dám động vào con trai tao một cái thôi, tao sẽ cho người trong gia tộc mày chôn cùng.”

Lăng Vi kêu to: “Đừng, đừng mà, Dịch Dịch trốn mau.”

“4.....” Carrera đã đếm đến 4, hòng súng nhắm ngay thân hình nhỏ bé của Lăng Dịch Sâm, hấn cứ không tin mấy tên trốn ở chỗ tối kia có thể không đi ra.

Dây thần kinh của Mộ Bạch và Sở Phong căng lên, khẩu súng trên tay nhắm ngay Carrera, họ không thể nhảy xuống được, khoảnh khắc nhảy xuống thì sẽ trở thành bia ngắm thôi.

Carrera bước một bước lớn đến bên cạnh Lăng Dịch Sâm, vác Lăng Dịch Sâm lên. Cười lớn: “Ha ha ha, nếu tụi bây không lộ mặt, thì thằng nhóc này sẽ mất mạng, cậu chủ nhỏ của Xích Viêm sắp bị hủy trong tay của tụi bây rồi đây.”

Lăng Dịch Sâm đạp chân đá về phía mặt của Carrera. Nhưng lại đá không tới, cậu mắng to: “Buông ông nhỏ đây ra, nếu không thì ông chịu chết đi.” Bình thường Lăng Dịch Sâm không biết mắng người, những lời cậu mắng người ta đều học từ trên ti vi, bây giờ cậu đã biết nguy hiểm rồi, trong lòng cũng có chút sợ hãi.

“Mami, mami cứu con với, hu hu hu. Con không muốn chết, con vẫn chưa thành ngôi sao nữa, cuộc sống của con mới vừa bắt đầu thôi mà.” Nói rồi còn giả vờ gào khóc lên, nhưng chỉ thấy sấm sét mà không thấy mưa đâu.

Sở Phong và Mộ Bạch nhìn nhau một cái, hai người lại ra dấu tay. Ngay lúc Carrera xuống tay với Lăng Dịch Sâm, Mộ Bạch nhảy ra. Giờ tay lên bắn liền một phát, kết quả Carrera đã nhìn thấy Mộ Bạch thò đầu ra, kéo Lăng Dịch Sâm tới chắn hòng súng, quát lên: “Tối đây, tối đi, nếu tụi bây dám qua đây, tao sẽ cho nó đỡ đạn, tụi bây hại chết cậu chủ nhỏ của tụi bây thì không liên quan đến tao nha.”

Lúc Mộ Bạch thấy Carrera lôi Lăng Dịch Sâm lên, thì đổi sang hướng khác, viên đạn bị bắn lệch đi. Đúng là hèn hạ mà.

“Carrera. Mày hèn quá, dùng con nít để chắn đạn.” Mộ Bạch đứng trong vòng vây của đám thuộc hạ của Carrera, tức giận mắng chửi Carrera.

Bây giờ thì Lăng Dịch Sâm thật sự bị dọa cho khóc lên rồi, cậu oa một tiếng thật lớn, nói: “Chú Mộ Bạch, chú không thích con đến vậy hả? Hu hu hu, muốn bắn chết con hay sao, hu hu hu, mami mami, cứu con với, Dịch Dịch sợ lắm.” Nước mắt của Lăng Dịch Sâm chảy ra ào ào đầy mặt, giờ này phút này, cậu thật sự đặc biệt sợ hãi.

Mộ Bạch đứng yên tại chỗ, không biết phải làm gì, xem ra Dịch Dịch hiểu lầm anh ta rồi. Trong tình huống nguy hiểm thế này, anh ta cũng không thể nào giải thích được, chỉ có thể nhìn sang Viêm Bá Nghị, gật đầu một cái.

Lúc này Viêm Bá Nghị quát lên một tiếng: “Các anh em, ra đi nào!”

Theo tiếng ra lệnh, trong văn phòng tổng giám đốc, từ góc tường, dưới gầm bàn, thậm chí là trên nóc tường, có mười mấy người nhảy ra, đều cầm súng tự động, nhắm chuẩn vào Carrera và thuộc hạ của Carrera.

“Thả Dịch Dịch xuống, nếu không thì xác của mày cũng không còn đâu.” Sở Phong cũng nhảy ra, hét lên. Bây giờ Lão Đại và Lăng Vi bị người của Carrera khống chế, cậu chủ nhỏ cũng đang ở trong tay của Carrera, bên Xích Viêm họ đang nằm trong thế hạ phong, nhưng hết cách rồi, mất thấy đáng về như đã lường trước của Carrera, khí thế của các anh em Xích Viêm cũng không thể thua được.

Mộ Bạch phát tay một cái, đạn của bọn họ đã lên nòng, chờ đợi hiệu lệnh của Lão Đại. Mặc cho tình hình nguy hiểm, nhưng đám tinh anh bọn họ có lòng tin trong vòng không phải mấy giây ra lệnh sẽ bắn trúng mục tiêu.

Lúc này, di động trong túi Carrera vang lên, sau khi hấn cười xùy một tiếng, mới vác Lăng Dịch Sâm đi sang một bên nhận điện thoại.

Đây là điện thoại đường dài từ bên Mỹ gọi qua, tuy rất không muốn nhận, nhưng Carrera hấn vẫn cần sự giúp đỡ của bên đó, cho nên..... bắt đầu dĩ bất đắc dĩ bắt máy lên, “a lô” một tiếng.

“Đừng xuống tay với phụ nữ và đứa bé.” Phần mềm thay đổi giọng nói, không thể nghe ra làm đàn ông hay đàn bà, nhưng khí thế lại rất mạnh. Đây là lần thứ hai Carrera nói chuyện điện thoại với lão đại của thế lực bên Mỹ, gã vẫn luôn muốn hỏi lý do, nhưng lại không thể hỏi ra miệng được, bởi vì bên kia

chưa bao giờ cho gã cơ hội hỏi nhiều.

“Buông tôi ra, cái đồ xấu xa này, buông tôi ra, nếu không tôi biến thành con ma nhỏ cũng sẽ không tha cho ông đâu.” Lăng Dịch Sâm kêu lên, muốn giằng khỏi tay của Carrera.

Carrera vốn nắm chặt Lăng Dịch Sâm, vừa nghe đầu bên kia điện thoại dần dần, mới từ từ thả lỏng tay ra, cho đến khi ngắt điện thoại cũng không làm khó Lăng Dịch Sâm nữa.

Nghe thấy trong điện thoại vang lên tiếng tút tút, Carrera tức đến nổi suýt chút nữa đập nát điện thoại. Hắn muốn đi ra ngoài thì chỉ có thể dựa vào lợi dụng thằng nhóc này và Lăng Vi, bây giờ nói với hắn không thể xuống tay với phụ nữ và đứa bé ư? Bảo hắn đến khiêu khích Viêm Bá Nghị cũng là người đó, hiện giờ kêu hắn thả Lăng Vi và thằng nhóc ra cũng là người đó.

Carrera quay đầu lại nhìn Viêm Bá Nghị và Lăng Vi, có một suy nghĩ lướt qua trong đầu, vừa đi vừa dặn dò thuộc hạ, nói: “Trông chừng Viêm Lão Đại và Lăng Vi cho tốt, bây giờ mang bọn họ ra ngoài, bọn họ chính là bùa hộ mệnh của chúng ta.”

Mấy tên thuộc hạ vội gật đầu, nhìn Viêm Bá Nghị và Lăng Vi không hề chớp mắt, cứ sợ hai người dùng mưu kế quỷ quyệt gì đó chạy thoát, đến lúc đó cái mạng nhỏ của chúng cũng không giữ được.

Carrera nhìn đám tinh anh Xích Viêm đang bao vây bọn chúng, cười lớn: “Lên đi, lên bắn đi, dù sao cậu chủ nhỏ của tui bây cũng nằm trong tay tao, nếu tui bây cảm thấy mạng của thằng nhóc nhỏ này đáng giá, thì tránh ra. Nếu cảm thấy sống chết của nó không liên quan đến tui bây, thì tui bây cứ việc tới gần, tới đây!”

Bộ phận tinh anh này chính là con dao phía sau Viêm Bá Nghị, bọn họ rất ít khi ra mặt. Ngay cả thuộc hạ ở tổng bộ bang Xích Viêm chính thống cũng không có mấy người biết, cho nên đối với các tin tức của tổng bộ Xích Viêm, đám tinh anh này cũng không hiểu rõ lắm.

Đối với thân phận của cậu chủ nhỏ của Lăng Dịch Sâm, lại càng có chút không biết tí gì, lâu ngày không gặp, khi nào thì Lão Đại có thêm một cậu con trai lớn như vậy rồi?

“Thật là ồn chết đi được, nếu ông sợ chết thì cứ nói thẳng đi, xách một đứa bé đáng yêu, vô tội như tôi đây để làm bia đỡ đạn, ông đúng là không biết xấu hổ nha, mặt mũi đều vứt xuống sông Hoàng Phố hết rồi.” Lăng Dịch Sâm giơ tay túm lấy lỗ tai của Carrera, gào to vào tai của gã.

Viêm Bá Nghị và Lăng Vi nhìn nhau một cái, cực kỳ ăn ý gật đầu. Bọn họ đã có một cách, vừa không gây ra thương tổn, lại vừa có thể bình an chạy thoát.

Bình sinh Carrera không ưa nhất chính là con nít, đặc biệt là khi gặp phải thằng nhóc như Lăng Dịch Sâm vậy. Sau khi nghe thấy Lăng Dịch Sâm gào to thét lớn ở bên tai, hắn túm lấy Lăng Dịch Sâm quơ vài cái, dọa cho Lăng Dịch Sâm kêu oa oa.

“Buông tôi ra, buông tôi ra, hu hu hu, đáng sợ quá, mấy tên xấu xa này, ông buông tôi ra mau, mami, daddy, cứu con với, con chóng mặt quá, muốn ói.....”

Chữ ói còn chưa nói xong, Lăng Dịch Sâm đã ói lên người Carrera. Hôm nay cậu ngồi xe thì đã có chút chóng mặt rồi, Carrera vác cậu lên vai lắc qua lắc lại, giờ lại ôm lên quãng tới quãng lui, thật sự có chút chịu không nổi.

“Mày, a, đáng chết thật, lại ói lên người tao.” Carrera giơ tay muốn đánh Lăng Dịch Sâm, bây giờ đầu óc Lăng Dịch Sâm đang choáng váng, muốn tránh cũng không tránh được, mắt thấy bàn tay to của Carrera đã đập tới, một tiếng sùng vang lên, thời gian như ngừng lại.

Thấy từ trong miệng Carrera có máu chảy ra, Lăng Dịch Sâm bị quăng xuống đất, cậu bị đau nên hét lớn một tiếng, lao đảo đứng dậy muốn đi tìm mami với daddy.

Sau lưng có một bàn tay kéo lại góc áo của cậu, cười nói: “Tao có chết cũng sẽ kéo theo một cái đệm lưng.”

Mộ Bạch chạy lên trước vài bước mới đến được trước mặt Lăng Dịch Sâm, vươn tay muốn bế Lăng Dịch Sâm đi. Lúc này thừa dịp Carrera không để ý, anh ta bắn lên một phát, mặc dù có chút không quang minh lỗi lạc, nhưng có thể cứu được Lăng Dịch Sâm thì chính là có thu hoạch.

“Ha ha, tui bây không nghĩ tới hậu quả hay sao hả?” Một tay Carrera dùng sức lôi kéo Lăng Dịch Sâm, một tay còn lại cời áo, lộ ra thuốc nổ ở bên hông. Hắn vốn đã chuẩn bị sẵn sàng mới tới, hoặc sống hoặc chết, cũng chỉ có hai kết quả này thôi. Carrera hắn đi lại trong giang hồ bao nhiêu năm, vẫn chưa từng gặp được đối thủ như Viêm Bá Nghị, thật sự rất kích thích, nhưng hắn vẫn chưa muốn chết, hắn muốn dùng số thuốc nổ này để đảm bảo bình an.

“Oa, con không muốn chết đâu, hu hu hu, con không muốn chết.” Lăng Dịch Sâm quay đầu lại nhìn thấy thuốc nổ ở bên hông Carrera thì bị dọa cho khóc hu hu, cậu thật sự sợ lắm. Trong một ngày trải qua nhiều lần kinh sợ như thế, trong mắt Lăng Dịch Sâm toàn là nước mắt, cậu mới hơn bốn tuổi thôi, lại phải trải qua nhiều chuyện như thế, hoàn toàn không kiềm chế được nữa.

Mộ Bạch vung tay cho Carrera một đấm, Carrera bị đau, cánh tay giữ Dịch Dịch thoáng lỏng ra một chút, Mộ Bạch lập tức bế Lăng Dịch Sâm đi, vừa lùi về sau vừa an ủi: “Dịch Dịch đừng khóc, có chú Mộ Bạch ở đây nè, Dịch Dịch đừng sợ.”

Sở Phong nhặt khẩu súng dưới đất lên, lại bắn một phát vào tay Carrera, bàn tay cầm thuốc nổ của Carrera bị bắn thủng một lỗ, máu tươi chảy xuống đất.

Tình hình đảo ngược, Lăng Vi và Viêm Bá Nghị thừa dịp mấy tên canh giữ nhìn sang phía Carrera, tăng sức mạnh trên chân đạp ngã những tên đó, rồi chạy đến trước mặt Lăng Dịch Sâm.

Lăng Vi bế Lăng Dịch Sâm lên, nhẹ giọng nói: “Dịch Dịch đừng sợ, đã an toàn rồi, Dịch Dịch đừng sợ.”

“An toàn. rồi ư?” Giọng nói của Carrera có chút yếu ớt, một bàn tay khác khẽ nhúc nhích, một cái điều khiển từ tay áo trượt vào tay gã. Hắn trúng một phát đạn của Mộ Bạch trước, bị bắn vào bụng. Sau lại trúng một phát của Sở Phong, bị bắn vào lòng bàn tay. Bây giờ mất máu quá nhiều, có thể chết bất cứ lúc nào. Gã tròn to mắt, không thể tin được nhìn Lăng Vi và Viêm Bá Nghị, không ngờ hôm nay lại là ngày kết thúc của Carrera hắn.

Viêm Bá Nghị như đã phát giác được, vươn tay kéo Lăng Vi bắt đầu lùi về sau, còn hét lên với Carrera: “Mày dừng tay lại đi, tao có thể tha cho mày một mạng.”

Không ngờ Carrera thật sự đã chuẩn bị vẹn toàn mọi thứ, đồng thuốc nổ cột trên người kia không phải đốt cháy, mà là dùng điều khiển cầm tay. Viêm Bá Nghị chưa bao giờ hoảng hốt như lúc này, lần này hoảng thật rồi.

Sở Phong và Mộ Bạch nhìn nhau một cái, sắc mặt cả hai đều khó coi, bọn họ đã nhìn ra manh mối, đều không biết phải làm sao cho tốt, chỉ có thể nhìn sang Viêm Bá Nghị, chờ Lão Đại dẫn dắt.

“Tôi đếm 1, 2, 3, mọi người tới như thế nào thì rút lui từ hướng đó, Mộ Bạch và Sở Phong đi cùng tôi.” Viêm Bá Nghị nhìn Carrera nằm trong vũng máu, run rẩy muốn ngồi dậy, lại không thể nào ngồi lên được, đám thuốc hạ gã mang tới cũng có một bộ phận bùng nổ đầu hàng, nói không phải là thuốc hạ của Carrera.

“1, 2” Viêm Bá Nghị ôm chặt Lăng Vi và Lăng Dịch Sâm, mắt thấy bàn tay cầm điều khiển của Carrera run run mấy cái, bấm xuống phím số.

“3” Vừa kêu lên, liền nghe thấy tiếng gào giận dữ, đau đớn của Carrera, anh kéo Lăng Vi và Dịch Dịch vào một cánh cửa trên vách tường gần nhất, Sở Phong và Mộ Bạch vừa đóng cửa lại, liền cảm nhận được một luồng sóng nóng bức ập tới.

Chỉ nghe bùm một tiếng, cảm thấy cả tòa nhà rung lên một cái, thì biết đã phát nổ rồi.

“Phù, nguy hiểm quá, mọi người đều không sao hết chứ?” Sở Phong hỏi.

Chỉ nghe thấy một loạt tiếng ho khan ở sau lưng, mọi người đều bị sặc khói nói không nên lời, cuối cùng cũng có một giọng nói trả lời: “Không sao.”

Lúc này Mộ Bạch mới đề ý, Sở Dự cũng được kéo vào đây, anh ta nghiêng đầu nhìn Viêm Bá Nghị mặt không còn chút màu máu và Lăng Vi vẫn luôn dịu giọng an ủi Lăng Dịch Sâm, xoay đầu qua nhìn Sở Dự đang nằm dưới đất, hỏi: “Sở Dự, cậu không sao chứ.”

“Không sao, đại nạn không chết ắt có hậu phúc mà, chỉ là không ngờ văn phòng của tổng giám đốc vậy mà lại có một khoảng trời khác đây.” Sở Dự khẽ cảm thán.

“Không nói nổi thì đừng nói.” Sở Phong nhắc nhở Sở Dự. Mặc dù anh và Sở Dự là anh em sinh đôi, nhưng tính cách thì lại hoàn toàn khác biệt. Sở Dự ấy, dường như suy nghĩ hơi nhiều một chút, chuyện gì cũng suy tính rất toàn diện, làm việc cũng sẽ không dựa vào nghĩa khí gì đó, luôn có khuôn khổ của chính bản thân anh ta. Sở Phong thì trái ngược với Sở Dự, anh thẳng thắn xông xáo, làm việc không suy tính nhiều, nhưng chính là dựa vào phần nghĩa khí này, mà làm nên tên tuổi.

Sở Dự mím mím môi, thật sự không nói gì nữa. Đây là lần đầu tiên anh ta và Sở Phong chung sống hòa bình. Vào giây phút anh ta cho rằng anh ta sắp chết, trong lòng anh ta nhớ tới, không phải Vu Na mà anh ta luôn cho rằng mình rất yêu rất yêu, mà là thằng em này, thằng em chỉ sinh ra muộn hơn anh ta vài phút.

Máu mủ tình thâm không phải chỉ nói đơn giản như thế thôi đâu.

Sở Dự ngẩng đầu nhìn quanh không gian nhỏ hẹp này một lượt, anh ta đã đến văn phòng tổng giám đốc mấy lần, nhưng không hề phát hiện có gì khác thường, nhưng chuyện xảy ra trong hôm nay lại cho anh ta biết, người đàn ông Viêm Bá Nghị này, không phải ai cũng trên được. Anh ta từng vì sự bỏ ra của Vu Na mà oán hận Viêm Bá Nghị, tổng giám đốc cấp trên trên danh nghĩa, lại là tình địch trong lòng anh ta. Mà hiện tại. nhìn thấy khoảnh khắc Lăng Vi và Viêm Bá Nghị sống chết có nhau, anh ta đột nhiên hiểu ra, trải qua kiếp nạn lớn lần này, cũng nên buông bỏ rồi.

“Daddy, trong này ngột quá đi, tại sao trong bức tường lại mọc ra một cái phòng nhỏ vậy ạ? Thông minh quá.” Mặc dù Lăng Dịch Sâm bị dọa cho khóc mấy lần, nhưng vừa về đến vòng tay của Viêm Bá Nghị và Lăng Vi thì đã trở lại đáng yêu ngoan ngoãn, đây là cảm giác an toàn mà cha mẹ mang đến.

Tất cả vách tường trong văn phòng tổng giám đốc đều được gia cố bằng vật liệu chống đạn, sẽ không ai ngờ được, phòng làm việc của Viêm Bá Nghị lại được kết cấu như vậy, hôm nay coi như đều bị lộ hết rồi, xem ra sau này phải gia cố hơn nữa. Anh vốn là một người cẩn thận, xem ra cẩn thận, tỉ mỉ cũng không phải là vô lý.

Đẩy cánh cửa của vách tường ra, nhìn thấy mọi thứ trong phòng bị thiêu rụi, không biết điều khiển cầm tay của Carrera bị ai giật lấy, mang theo nhiều thuốc nổ như thế, cũng chỉ có cái trên người hắn nổ thôi. Xem ra ngay cả ai sống chết, ai cũng sẽ ích kỷ thôi.

Anh đồng tình cho cái chết của Carrera, cũng cảm hận hận lợi dụng Dịch Dịch để bảo vệ sự bình an của hắn. Trong lòng Viêm Bá Nghị, Vi Vi và Dịch Dịch chính là mạng của anh, là tất cả của anh.

“Khụ khụ khụ, Lão Đại, chúng ta rồi đi thôi, đợi chút nữa hẳn là cảnh sát sẽ đến.” Mộ Bạch khom người đỡ Sở Dụ lên, trợn mắt với Sở Phong đang làm như không thấy kia, muốn cứu Sở Dụ là cậu ta, sao bây giờ lại mặc kệ rồi?

Viêm Bá Nghị nhìn xung quanh, than nhẹ một tiếng, chết nhiều người quá, thật là..... hết cách rồi, bọn chúng muốn mạng của Vi Vi và Dịch Dịch, thì phải trả giá như thế. Mà Viêm Bá Nghị anh đây, không phải ai cũng trêu vào được đâu.

Nhân viên của tập đoàn Thượng Lạc đã được thuộc hạ của Viêm Bá Nghị sơ tán ra, tòa nhà này được xây dựng rất kiên cố, nhưng tầng cao nhất bị đốt thành như vậy, xem ra cũng cần phải sửa chữa một lúc lâu rồi đây.

Lăng Dịch Sâm ôm chặt cổ của Viêm Bá Nghị, nhìn cảnh tượng trước mắt, cả người run một cái, nói: “Daddy, hù chết con rồi, Dịch Dịch sợ lắm”

Lăng Vi đi bên cạnh Lăng Dịch Sâm, nắm bàn tay mập mạp nhỏ của Lăng Dịch Sâm, cười an ủi, nói: “Không sao rồi, Dịch Dịch, daddy mami đất con đi ăn bữa ngon để đề nỗi sợ xuống được không nè?”

“Thật à?” Lăng Dịch Sâm cất cao giọng, gương mặt mồm mỉm cười khê, chẳng mấy chốc lại xù xuống, thấp giọng nói: “Con không muốn ăn bữa ngon cho lắm, không có khẩu vị.”

Sở Phong vốn đang cùng Mộ Bạch dìu Sở Dụ, sau khi phát hiện Sở Dụ ngay cả sức để đi đứng cũng không có, thì khom người xuống cổng Sở Dụ, đứng lên liền bước chậm ra ngoài, lúc đi ngang qua Viêm Bá Nghị thì cúi đầu nói một tiếng: “Lão Đại, em đưa Sở Dụ đến bệnh viện trước, có việc gì thì gọi em nhé.”

Mộ Bạch đỡ Sở Dụ phòng ngừa anh ta ngã xuống, đi sát theo sau Sở Phong, cũng chạy ra ngoài, không nghe rõ Viêm Bá Nghị nói gì đó, chỉ gạt đầu một cái rồi đi ra khỏi cửa tòa nhà.

Cảnh sát đến rất đúng lúc, người trong tòa nhà đều đã tản đi hết, Viêm Bá Nghị đưa Lăng Vi và Lăng Dịch Sâm ngồi vào trong xe, bên ngoài tòa nhà mới bị kéo dây niêm phong.

“Daddy, chúng ta về nhà đi, Dịch Dịch rất muốn về nhà.” Lăng Dịch Sâm đã bò ra từ lòng ngực của Viêm Bá Nghị, ngồi trong lòng Lăng Vi, hôm nay cậu bị dọa không nhẹ, chỉ muốn về nhà ngủ một giấc thật ngon, tìm bé hamster của cậu trò chuyện, sau đó chờ ngày mai đến.

Mami từng nói, nếu tâm trạng không tốt, ngủ một giấc thì sẽ tốt lên thôi. Nếu như sợ hãi, ngủ một giấc thì sẽ tốt lên thôi. Nếu đầu óc không tốt, ngủ một giấc thì sẽ tốt lên thôi. Cho nên cậu đặc biệt, đặc biệt thích ngủ, bởi vì rất nhiều lúc cậu đều phù hợp với điều kiện ngủ hết đó.

Lăng Vi gạt đầu, ôm chặt Lăng Dịch Sâm, muốn cho con trai một chút ấm áp và cảm giác an toàn. May mà hôm nay Dịch Dịch không sao, nếu Dịch Dịch xảy ra chuyện, cô thật sự không biết nên làm gì nữa.

“Vậy thì chúng ta về nhà thôi.” Viêm Bá Nghị nổ máy xe, quay đầu lại nhìn Lăng Vi, mỉm cười, xe khởi động rồi. Mặc dù Carrera đã chết rồi, nhưng anh vẫn cảm thấy anh rất thất bại, không bảo vệ thật tốt cho người phụ nữ và con trai mình, là một cảm giác phiền muộn khó nói thành lời.

May mà trước kia anh đã làm sẵn biện pháp phòng ngự, nếu không, hôm nay thật sự sẽ bị nổ cho tan xương nát thịt mất rồi.

Trên đường về tổng bộ Xích Viêm, mắt thấy sắp đến cổng của tổng bộ, bên ngoài cũng không có người canh giữ. Viêm Bá Nghị cảm thấy có chút không ổn, anh giảm tốc độ, từ từ lái gần đến cổng tổng bộ, mới phát hiện bên ngoài đã cháy đen một vùng, trên mặt đất còn có chút máu chưa khô.

Xảy ra chuyện rồi? Viêm Bá Nghị vội lấy di động ra, lại phát hiện di động hết pin.

“Vi Vi, em với Dịch Dịch chờ ở trong xe, anh vào xem một chút.” Nếu không phải đã xảy ra chuyện, sao ngoài cửa lại không có một người nào cả?

Lăng Vi gạt đầu dặn dò: “Cẩn thận một chút, em mang Dịch Dịch sang một bên nhìn xem, có chuyện thì kêu em một tiếng.” Nói xong thì bế Dịch Dịch xuống xe, trốn phía sau xe.

Nhìn Viêm Bá Nghị đẩy cửa đi vào, tim của Lăng Vi liền bắt đầu đập mạnh không theo quy tắc. Lăng Dịch Sâm nằm trên vai cô cũng cảm nhận được, chỉ nghe cậu dè dặt hỏi: “Mami, tim của mẹ sắp nhảy ra ngoài rồi hả? Sao lại cảm thấy đập nhanh dữ vậy nè?”

Sau khi trải qua chuyện như thế, trong mắt Lăng Dịch Sâm, Viêm Bá Nghị quả thực là vạn năng. Mặc dù daddy của cậu không phải rất giàu, nhưng mà thật sự rất dịu dàng, rất dũng cảm nha, là tấm gương tốt cho cậu đó.

“Xuyt, Dịch Dịch đừng nói chuyện.” Lăng Vi thả Lăng Dịch Sâm xuống đất, ngồi xổm xuống chờ Viêm Bá Nghị. Chờ được mấy phút, mới nhìn không được thò đầu ra nhìn vào trong.

Vừa nhìn một cái, mới phát hiện Viêm Bá Nghị đã đi đến trước mặt.

“Đi thôi, không sao cả.” Viêm Bá Nghị khom lưng bế Lăng Dịch Sâm lên, nắm tay Lăng Vi đi vào trong. Nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của Lăng Vi, anh giải thích: “Không sao rồi, bang đầu Ứng đến đánh lên, tổng bộ Xích Viêm bên này cũng tổn thất rất nhiều, rất nhiều anh em đều bị thương, đi thôi, vào trong trước rồi nói.”

Nghe thấy tiếng than thở của Viêm Bá Nghị, Lăng Vi gạt đầu: “Vậy có phải bên này cũng không an toàn không? Ứng Lão Đại phái người qua đây à?”

Viêm Bá Nghị nghiêng đầu nhìn Lăng Vi một cái rồi mới lắc đầu nói: “Vẫn rất an toàn, chỉ là..... Anh cảm thấy lần này không giống với cách làm của Ứng Lão Đại, lá gan của Ứng Lão Đại không lớn như vậy. Anh đi hỏi thuộc hạ thật kỹ đã, em đưa Dịch Dịch về phòng ngủ tắm rửa trước đi, chút nữa anh sẽ đến tìm hai người.”

Lăng Vi đón lấy Lăng Dịch Sâm rồi đi về phía phòng ngủ, vừa đi còn vừa quay đầu lại dặn dò Viêm Bá Nghị: “Sức khỏe quan trọng hơn, chút nữa đến uống thuốc đây.” Thấy Viêm Bá Nghị vẫy vẫy tay, Lăng Vi mới quay đầu đi về phòng ngủ.

“Mami.” Lăng Dịch Sâm nhắc nhở Lăng Vi: “Con thấy lồng ngực của daddy ướt lắm, trán cũng ướt nữa, lòng bàn tay còn ướt hơn nhiều luôn, daddy không sao chứ?”

Lăng Dịch Sâm vừa hỏi như thế, Lăng Vi mới vỗ trán, xoay người lại đi kêu Viêm Bá Nghị. Cô lại quên mất vết thương bị đạn bắn của Viêm Bá Nghị bị vỡ ra rồi, phải bôi thuốc lên trước, cô quên mất, lẽ nào bản thân Viêm Bá Nghị cũng quên ư?

Bước hai bước, mới nhìn thấy bóng dáng của Viêm Bá Nghị, hình như tay của anh đang đỡ ngực, bước chân cũng không nhẹ nhàng, nhanh nhẹn như vừa nãy, giống như đang cố nhịn gì đó.

“Daddy, daddy.” Lăng Dịch Sâm giẫy khỏi vòng tay của Lăng Vi, vừa chạy đất liền chạy về phía Viêm Bá Nghị.

Viêm Bá Nghị nghe thấy tiếng kêu của Lăng Dịch Sâm lập tức xoay người lại, vừa quay lại liền đụng vào lòng Lăng Vi. Anh kêu đau một tiếng, rồi mới từ từ ngồi xổm xuống, đau, đau thật đấy. Cảm giác vết thương chảy máu làm cho anh có chút không biết phải làm sao, muốn lặng lẽ đi băng bó, không muốn để cho mẹ con Lăng Vi lo lắng, nhưng vẫn bị phát hiện.

Lăng Vi mở rộng vòng tay ôm Viêm Bá Nghị, từ từ ngồi xổm xuống theo anh. Nhẹ giọng hỏi: “Viêm Bá Nghị, anh không sao chứ, anh đừng dọa em.”

“Anh không sao, Vi Vi, anh không sao.” Viêm Bá Nghị nhìn vào ánh mắt hoảng hốt của Lăng Vi, an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Chương 98

Editor: miemei

Lăng Vi moi móc lung tung trong túi, lấy ra hai lọ thủy tinh, bên trong đựng một ít thuốc bột, hình như giống với thứ lần trước Dịch Dịch cho Sở Phong. Cô vươn tay kéo áo của Viêm Bá Nghị ra, nhìn lớp áo trong của Viêm Bá Nghị đã đầm máu, ngay cả bao tay dùng một lần cô cũng không đeo, trực tiếp cầm lọ rắc lên vết thương.

“Chúng ta về phòng ngủ thôi. Em dịu anh.” Biết Viêm Bá Nghị rất mạnh mẽ, cũng nhìn thấy ánh mắt của một vài anh em Xích Viêm ở xung quanh nhìn qua, Lăng Vi kêu Lăng Dịch Sâm đỡ Viêm Bá Nghị, từ từ đi về phía sân nhỏ của Viêm Bá Nghị.

“Daddy, ba có đau không?” Lăng Dịch Sâm nhíu mày, nhìn Lăng Vi che trên vết thương của Viêm Bá Nghị, ánh mắt như vẫn cứ không yên tâm nhìn chăm chăm vào Viêm Bá Nghị.

Viêm Bá Nghị lắc đầu, anh đau chứ, sao lại không đau được. Nhưng con trai quan tâm anh như vậy, anh phải làm gương cho con, cho nên chỉ có thể giả vờ như không sao.

Đến phòng ngủ, khi nhìn thấy giường, Viêm Bá Nghị không đợi Lăng Vi dìu, đã xoay người nằm lên giường, cũng trong thời gian Lăng Vi đi tìm hộp thuốc rồi trở lại, thì anh đã ngủ mê man.

Lăng Vi lấy kéo ra, cắt phần áo bên ngoài vết thương bị đạn bắn của Viêm Bá Nghị từng chút một, nhìn vết thương chuyển biến xấu, chân mày nhăn lại, lấy bông gòn bắt đầu khử trùng.

“Dịch Dịch, khóa cửa kỹ vào.” Cô vẫn luôn cảm thấy có chút không quá an toàn, lập tức kêu con trai đi khóa cửa.

Lăng Dịch Sâm nhắc đôi chân ngắn ngủn chạy đến cửa, dùng sức nhón lên đến khóa cửa bấm một cái, khóa cửa lại rồi. Nhìn thấy hai gói đồ ăn vặt nằm ở trên sofa, cậu ôm lên rồi lại chạy bành bạch đến trước mặt Lăng Vi.

Trước khi vào phòng, bột thuốc được rắc trên vết thương của Viêm Bá Nghị đã bị máu thấm ướt, Lăng Vi trực tiếp khử trùng xong, lại rắc thuốc bột lên vết thương của Viêm Bá Nghị lần nữa, rồi mới băng lại vết thương cho Viêm Bá Nghị. Nhìn gương mặt trắng bệch của Viêm Bá Nghị, trong lòng Lăng Vi không không chế được thất lại hai cái, chột đau nhói lên.

Cô chưa từng vì ai mà đau đến vậy, cảm giác này có chút xa lạ. Cô muốn không chế cũng không không chế được. Nhìn gương mặt ngủ say của Viêm

Bá Nghị, cô cầm khăn tay, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán của anh, nhìn nhìn nước mắt trong hốc mắt.

“Mami, mẹ khóc hả?” Bé cưng họ Lăng đang ngồi trên sofa ăn đồ ăn vặt, cậu không giúp được gì, chỉ có thể lẳng lặng ở bên cạnh.

Lăng Vi muốn nhếch lên một nụ cười mỉm, nói với con trai rằng cô không sao. Nhưng cũng ngay khoảnh khắc cô quay đầu lại, nước mắt cứ thế chảy ra bên khóe mắt.

“Mami, mẹ khóc thật hả, được rồi mà, mẹ khóc xấu lắm. Daddy mà thấy sẽ cười mẹ đó, mẹ đừng khóc nữa, khóc rồi daddy sẽ không thích mẹ nữa đâu.” Lần đầu tiên Lăng Dịch Sâm thấy Lăng Vi khóc, đối mặt với nước mắt rơi trong lặng thầm của mẹ, cậu đặt đồ ăn vặt xuống, bắt đầu nói năng lộn xộn, thật sự không biết phải làm thế nào.

Lăng Vi ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, lúc cúi đầu, nước mắt đã bị nén vào. Thực ra cô không muốn khóc, nhưng không biết tại sao trong lòng cứ khó chịu kinh khủng. Có thể là vì đối mặt với tình trạng bây giờ của Viêm Bá Nghị có chút không thể làm được gì chăng? Hay là vì người đàn ông này, kể từ khi tìm được cô, thì bắt đầu gặp nguy hiểm không dứt, trắc trở liên miên? Cho nên đều là tại Lăng Vi cô đây, nên Viêm Bá Nghị mới trở nên như vậy.

Càng nghĩ như thế thì càng khó chịu, thấy người bên cạnh khẽ kêu tên cô một tiếng, còn giờ tay muốn bắt lấy bóng của cô. Nước mắt, kiềm chế không được, tràn mi, Lăng Vi đứng dậy chạy vào phòng tắm.

Tổng bệnh viện Xích Viêm

Sở Dự được đưa vào phòng cấp cứu, Sở Phong ở bên ngoài sốt ruột chờ đợi. May mà Mộ Bạch ở trong, anh vẫn yên tâm hơn một chút. Đối mặt với tình trạng hiện tại của Sở Dự, kẻ làm em trai thật sự có chút hoang mang, lo lắng. Giấy phút nhìn Sở Dự bị đẩy vào phòng cấp cứu, đầu óc của anh hoàn toàn mờ mịt.

Bạn gái trước đã kết hôn, thứ vẫn luôn níu kéo không thể buông bỏ trong lòng anh ta cũng nên buông xuống rồi. Lúc nhìn đáng về Sở Dự hấp hối, Sở Phong có chút oán hận mình, vì một người phụ nữ mà làm anh em trở mặt, thật sự không đáng. Huống chi người phụ nữ kia thích Sở Dự, cũng không phải là Sở Dự chủ động treu chọc, chuyện này Sở Dự đã giải thích với anh rất nhiều lần, anh vẫn luôn không tin, cảm thấy tâm tư Sở Dự quá sâu, suy nghĩ nhiều hơn mình.

Có một giây phút, Sở Phong hối hận rồi!

Đèn của phòng cấp cứu vẫn đang sáng, dường như anh đang nhớ đến cảnh tượng anh cùng Sở Dự chơi đùa với nhau nhiều năm trước. Sở Phong nói thầm với bản thân, nếu Sở Dự bình an vô sự, anh sẽ thử thay đổi thái độ của mình, thử từ từ khôi phục lại tình anh em trước kia với Sở Dự, nhưng tình nghĩa đã cắt đứt, còn có thể trở lại như lúc xưa sao? Cho dù máu mủ tình thâm, nhưng mà.....

Lúc đang nghĩ như vậy, cửa phòng cấp cứu bị đẩy ra, Mộ Bạch đi ra trước, hươu tay với Sở Phong, so mới ngỡ ngác chạy qua.

“Không sao rồi, chỉ là.....” Mộ Bạch không biết có nên nói với Sở Phong hay không.

“Chỉ là gì?” Sở Phong vội hỏi.

“Tay của Sở Dự, có dấu hiệu tàn phế, nếu không cậu tìm chị Lăng đi, tôi..... tôi có chút bất lực.” Rốt cuộc giãy vò một người như thế nào mà có thể làm cho xương đều cong vẹo cả, Mộ Bạch hận không thể làm cho Carrera sống lại lần nữa, rồi anh ta sẽ tự tay giết chết tên điên đó.

Sở Phong vừa nghe Mộ Bạch nói như vậy, thoáng chốc sững sờ, lập tức liền hoảng hốt. Anh bắt lấy cánh tay của Mộ Bạch, không dám tin, hỏi: “Cậu đùa phải không Mộ Bạch, trò đùa này hơi quá rồi đó, Sở Dự rất khỏe mạnh, tay của anh ấy không có vấn đề phải không?”

Mộ Bạch giằng khỏi kiềm chế của Sở Phong, bắt đầu đi lắc đầu: “Tạm thời, cậu đừng nói với Sở Dự, đoán chừng lúc này chị Lăng đang điều trị cho Lão Đại, chờ ngày mai đi, tôi gọi điện cho chị Lăng. Tôi làm không được, nhưng bên chị Lăng có thể mà, cậu khoan sốt ruột đã, đừng nói với cậu ấy.”

Sở Phong buông tay ra, nhìn Sở Dự được đẩy ra, nét mặt trắng bệch, anh vội vàng đi theo y tá, đưa Sở Dự vào phòng bệnh.

Tổng bộ bang Đầu Ưng

Ưng Lão Đại tức không nín được, nhìn Ưng Lão Tam đang quỳ dưới đất, giận thật đấy, thằng ba này lại thừa dịp hấn uống say, cho người đi tấn công tổng bộ Xích Viêm. Bang Xích Viêm đó có thể động được hay sao? Viêm Bá Nghị là người mà Ưng Lão Đại hấn không thể đắc tội được, hấn không dám đắc tội đấy.

“Lão Tam, mày nói cho tao biết, rốt cuộc mày nghĩ sao vậy hả?” Ưng Lão Đại quát lớn một tiếng, nhìn Ưng Lão Tam không nhúc nhích quỳ dưới đất, cúi đầu thối thối tách trà nóng trong tay.

Ưng Lão Tam cúi đầu nói: “Em nhận được tin nói có người đi gây sự với Viêm Bá Nghị, Viêm Bá Nghị bị up hiếp, bị kêu đến bên tập đoàn Thượng Lạc rồi, nên em cho đám thuộc hạ đi đánh tổng bộ Xích Viêm. Mặc dù thu hoạch không lớn, nhưng nhất định có thể đe dọa tinh thần của Viêm Bá Nghị xuống.”

Không ai nhìn thấy vẻ mặt của Ưng Lão Tam, nếu Ưng Lão Đại nhìn thêm vài lần, thì sẽ phát hiện Ưng Lão Tam của ngày hôm nay khác xa lúc trước.

Về phần khác nhau ở chỗ nào, thì chắc là đã tâm chăng?

Ứng Lão Đại đặt tách trà xuống bàn, giọng nói giòn giã vang lên: “Mày suy nghĩ đơn giản quá đấy Lão Tam, năng lực hiện tại của mày vẫn chưa đỡ nổi dã tâm của mày đâu. Viêm Bá Nghị là ai chứ? Nếu nó qua bên tập đoàn Thượng Lạc, tổng bộ Xích Viêm bên này sẽ không đề phòng sao? Mày đã chiếm được lợi ích chưa? Bị thương mấy tên chính là thu hoạch hôm nay của mày đó hả?”

Ứng Lão Tam cúi đầu im lặng, hẳn biết bây giờ nói gì cũng vô dụng. Dựa theo cái tính nhát gan của Lão Đại, cho dù cánh cổng của tổng bộ Xích Viêm không có ai, gã cũng sẽ không dẫn người xông vào.

“Đồ rác rưởi, rác rưởi! Lão Tam, đột nhiên mày nổi hứng tới mời tao uống rượu, thực ra cũng là vì có mục đích phải không?” Ứng Lão Đại vốn không ngốc, vừa suy nghĩ là biết ngay tại sao Lão Tam mời gã uống rượu rồi. Thì ra là muốn chuốc say gã rồi mang đám thuộc hạ đi xử bang Xích Viêm.

Ứng Lão Tam siết chặt tay, hẳn không ngờ Ứng Lão Đại lại can nhảm mãi không thôi. Còn không phải là nhát gan quá đó sao, sợ tổng bộ Xích Viêm đến gây phiền phức chứ gì. Bang Đầu Ứng và bang Xích Viêm bất hòa cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, còn sợ bang Xích Viêm biết bang Đầu Ứng khiêu khích ư?

Sự thờ ơ của Ứng Lão Tam làm cho Ứng Lão Đại cảm thấy rất mất mặt, gã đập mạnh một cái, giận dữ nói: “Mày suy nghĩ kĩ cho tao nên đối phó với con giận của Viêm Bá Nghị như thế nào đi. Tao cứ nghĩ bang Đầu Ứng chiếm được một vùng, có địa bàn của mình, cuộc sống như thế cũng không tệ, không ngờ mày vẫn không thỏa mãn. Lòng tham không đáy, rắn nuốt voi đấy, Lão Tam, mày ở đây tự kiểm điểm hai tiếng đồng hồ đi, những thứ khác tao không nói nhiều nữa.”

“Phải, không cần phải nói nhiều nữa, hôm nay mày nói đủ nhiều rồi đó.” Ứng Lão Tam bật cười đứng dậy, hẳn thật sự chịu đựng Ứng Lão Đại đủ rồi, hèn nhất, đúng là đồ hèn nhất.

Thấy Ứng Lão Tam đã đứng lên, nhìn mình với ánh mắt hiểm độc, Ứng Lão Đại nuốt nước miếng, lùi về sau hai bước, chỉ vào Ứng Lão Tam nói: “Lão Tam, mày muốn làm gì hả? Mày nói vậy là có ý gì?” Chẳng qua gã chỉ có sao nói vậy thôi, đáng vẻ của Lão Tam thế này có chút không bình thường.

“Thôi đi.” Ứng Lão Tam gỡ bỏ nguy trang, thật sự chịu không nổi một lão đại nhát gan như chuột nhắt như vậy nữa, trước kia hắn đầu quân vào bang Đầu Ứng, lúc đó lão bang chủ vẫn còn trấn giữ, lão bang chủ mạnh mẽ quyết đoán, cái cách rất nhiều quy chế trong bang, có lẽ ông ấy biết Ứng Lão Đại không thích hợp làm bang chủ, nên mới truyền ra chuyện mà lão bang chủ từng nói rằng nếu bang Đầu Ứng có người có năng lực lên nắm quyền, thì nhất định phải giữ lại một mạng của Ứng Lão Đại.

Tóm lại, ngày thứ hai sau ngày tổng bộ Xích Viêm bị bang Đầu Ứng đánh lên, thì có một tin nhỏ truyền ra, nói rằng bang Đầu Ứng xảy ra nội loạn, Ứng Lão Tam khừ Ứng Lão Đại, tự mình lên làm bang chủ.

Ở một quảng trường của trung tâm thành phố New York

Dịch Khôn đang ngồi bên cạnh hồ phun nước nghe điện thoại, anh ta có chút không dám tin hỏi lại lần nữa: “Cậu nói trong phòng làm việc của Viêm Bá Nghị có tảng ngăm riêng? Đứa bé suýt bị bắn chết?”

Thực ra, điều làm anh ta để ý hơn hẳn là chuyện về phòng làm việc của Viêm Bá Nghị, anh ta tin rằng Dịch Dịch sẽ không sao. Nếu ngay cả Dịch Dịch mà Viêm Bá Nghị cũng không bảo vệ được, thì không xứng làm daddy của Dịch Dịch rồi.

Câu trả lời ở đầu bên kia điện thoại làm Dịch Khôn rất không hài lòng, anh ta tính trăm phương ngàn kế để lôi Carrera ra ngoài, lại cho gã một vài người, sao lại thất bại nữa rồi?

Carrera chết rồi thì đành thôi, nếu không anh ta cũng sẽ kiếm gã để tính sổ. Lúc trước đã nói rõ rồi, đừng hòng nghĩ tới Lăng Vi và đứa bé, sao lại.....

“Đưa tin ra, nói trước khi Carrera đến tập đoàn Thượng Lạc gây sự thì đã ký một phân hiệp ước với bang Đầu Ứng, chuyện cơ mật chỉ có mấy ông lớn của bang Đầu Ứng biết.”

Nghe đầu bên kia điện thoại nói mấy câu, Dịch Khôn mới gật đầu nói: “Đúngg, cứ làm như vậy. Người của chúng ta đều lặng lẽ rút về đi, giải quyết tất cả thuộc hạ của Carrera ở thành phố Liêu, nói với người đưa tin ra, bảo hắn thông minh một chút, Viêm Bá Nghị không dễ chơi đâu.”

Cúp điện thoại, Dịch Khôn ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói chang, đôi mắt hơi mờ lên, bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 113: Chương 99 – Chú hài hước, chú hài ghê luôn á

Editor: miemei

Sau khi Vu Na nghe chuyện của Viêm Bá Nghị thì vội vàng vàng chạy về nước, cô ta biết từ trước tới nay Ứng Lão Tam vẫn luôn có dã tâm, nhưng chưa từng nghĩ tới Ứng Lão Tam sẽ nhân lúc này gây phiền phức cho Viêm Bá Nghị, còn đi tấn công tổng bộ Xích Viêm nữa. Hiệp ước giữa cô ta và

Ứng Lão Tam chỉ là hy vọng đuổi Lãng Vi đi, chứ không hề dính đến chuyện của Viêm Bá Nghị.

Đứng bên ngoài trạm sân bay, Vu Na kéo hành lý từ từ đi ra ngoài. Lúc cô ta đi là Sở Dụ đưa lên máy bay. Lần này..... nghe nói Sở Dụ cũng bị thương không nhẹ. Suy nghĩ một chút đã thấy nhức đầu, cô ta đâu có làm gì đâu, chỉ là bán ra chút tin tức nhỏ thôi mà, không thể nào tính lên đầu cô ta chứ.

Để bản thân thả lỏng lần nữa, lúc bắt được xe, Vu Na mới thở dài, dặn tài xế chạy thẳng đến tổng bệnh viện Xích Viêm.

Nếu bạn cho rằng cô ta muốn đi thăm Sở Dụ, vậy thì lầm rồi. Cô ta nghĩ lúc này Viêm Bá Nghị sẽ ở bệnh viện, nên cô ta muốn mượn danh nghĩa thăm Sở Dụ để đi thăm Viêm Bá Nghị.

Cũng trong thời gian mấy ngày rời khỏi thành phố Liêu, Vu Na cảm thấy dường như đã gần như một thế kỷ rồi cô ta không được gặp Viêm Bá Nghị. Không thể sống trong cùng một thành phố, trái tim Vu Na vẫn cứ cảm thấy trống rỗng.

Mấy ngày rời đi này, cô ta vẫn luôn chờ đợi, đợi Viêm Bá Nghị gọi điện hỏi thăm, thậm chí là nghe ngóng tin tức của cô ta từ Sở Dụ cũng được, chỉ thế thôi cũng sẽ làm cô ta rất vui. Chẳng qua không nghĩ tới..... đừng nói điện thoại, ngay cả chuyện liên quan đến Vu Na, anh cũng không hề hỏi tới một chữ.

Lấy di động ra, gọi điện cho Sở Dụ. Lo rằng sẽ không tiện, nên gọi điện hỏi một chút rồi mới qua sẽ tốt hơn. Kết quả, không ngờ Sở Dụ nhận điện thoại, trực tiếp nói Viêm Bá Nghị không ở tổng bệnh viện Xích Viêm, còn từ chối khéo ý tốt của cô ta. Bất đắc dĩ, chỉ có thể đi ngược về nhà.

Sở Phong đứng bên giường Sở Dụ, thấy Sở Dụ chán chừ, do dự cúp máy, không nhận được hỏi một câu: “Là Vu Na hả?” Anh không tiếp xúc nhiều với người phụ nữ đó, vẫn luôn cảm thấy cô ta như một người đẹp rắn rết, không đúng, giống y như quả phụ đen trong phim điện ảnh ấy. Dù sao thì cũng không phải là món ăn của anh, nhưng anh lại nhìn ra, đó là món của Sở Dụ.

Sở Dụ lắc đầu, rồi duỗi thẳng cánh tay, muốn tay phải động đậy một chút, lại phát hiện ngón tay ở bàn tay phải vẫn không được linh hoạt. Lẽ nào thật sự như Mộ Bạch nói, tay phải của anh ta bị phế rồi ư?

Nhìn nét mặt Sở Dụ càng ngày càng đen lại, Sở Phong lùi lại hai bước, đi ra hành lang gọi điện cho Viêm Bá Nghị, tay của Sở Dụ như thế này, người lo lắng nhất chính là anh.

Cuộc gọi vừa qua là được bắt máy ngay, Sở Phong hỏi thăm tình trạng vết thương của Viêm Bá Nghị trước, biết Viêm Bá Nghị không sao mới hỏi tới Lãng Vi.

“Có chuyện sao?” Viêm Bá Nghị nhìn về phía phòng tắm, Lãng Vi đang tắm gội, mới sáng sớm, Sở Phong gọi điện đến hình như là muốn tìm Lãng Vi, chứ không phải vì quan tâm vết thương của Lão Đại anh đây.

Sở Phong đáp a ập ứng: “À..... ừm, Lão Đại, tay của Sở Dụ có chút không được linh hoạt. Mộ Bạch nói xương ở bên trong bị vẹo rồi, muốn nhờ chị Lãng qua xem giúp a, em..... em cũng không biết nên làm thế nào nữa.”

“Ai vậy?” Lãng Vi thò đầu ra thấy Viêm Bá Nghị đang ngoắc tay, cô lau lau tay rồi đi ra. Kết quả Viêm Bá Nghị đưa di động cho cô, cô hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Viêm Bá Nghị gật đầu: “Sở Phong tìm em, nói tay của Sở Dụ không ổn lắm, muốn nhờ em qua đó xem sao.”

Lãng Vi còn chưa hỏi thêm, thì đã nghe Sở Phong ở đầu bên kia vội hô lên: “Chị Lãng, xin chị giúp Sở Dụ đi, Mộ Bạch nói tay của anh ấy không ổn rồi, nếu chị có rảnh thì hãy qua đây xem một chút đi, em không biết phải làm sao mới tốt.”

Cúp máy xong, Lãng Vi bảo Viêm Bá Nghị nằm xuống, kiểm tra vết thương của anh, xác định không sao mới đi thay đồ. Thuộc hạ của Viêm Bá Nghị quả thật đều là người tài nha, hôm nay chân người này bị dao đâm, ngày mai người kia bị bắt đi mất, ngày kia tay người nọ lại bị tàn phế. Lắc lắc đầu, mang giày, đeo ba lô rồi đi ra ngoài.

Viêm Bá Nghị cũng nhanh chóng thay đồ xong, theo sát Lãng Vi đi ra. Họ sang phòng Lãng Dịch Sâm trước, sau khi lôi Lãng Dịch Sâm từ trong chăn ra, mặc quần áo xong thì bẻ vào trong xe ngồi, rồi phóng thẳng đến tổng bệnh viện Xích Viêm.

“Chị Lãng, chị đến rồi, chị mau khám cho Sở Dụ đi.” Vào lúc khẩn cấp như vậy, Sở Phong cũng quên mất gọi Sở Dụ là anh trai. Viêm Bá Nghị đứng bên cạnh nhủ mày, đi theo vào trong. Cứ thế bị lừa đi, cảm giác không được tốt lắm nha. Nhưng hết cách rồi, hôm nay anh không phải nhân vật chính mà. Chỉ có thể bẻ Lãng Dịch Sâm, lẳng lặng đứng một bên.

Sở Dụ vẫn đang cố chấp rèn luyện độ linh hoạt cho ngón tay. Anh ta đã buồn bực cả buổi sáng rồi, từ khi phát hiện ngón tay bị bẻ cong, ai nói gì anh ta cũng không nghe, cứ thế nằm trên giường nhìn ngón tay của mình, liệu mạng muốn nhức nhích vài cái, nhưng càng ngày càng thấy không có cảm giác.

Thấy Lãng Vi và tổng giám đốc lần lượt đi vào, Sở Dụ mới giấu đi cảm xúc trên mặt, không nóng không lạnh chào hỏi: “Chào cô Monica, tổng giám đốc, anh đến rồi.”

Viêm Bá Nghị gật đầu, thấy trong phòng ngoài một cô y tá thì không có ai cả. Anh bảo cô y tá ra ngoài, rồi mới nói với Sở Dụ: “Không cần phải uể oải như vậy, để Vi Vi khám giúp cậu xem, ngón tay sẽ không sao đâu.” Anh biết Sở Dụ rất quan trọng với tập đoàn Thượng Lạc, Viêm Bá Nghị sẽ không để cho Sở Dụ có chuyện gì.

Sở Dụ gật đầu, vừa giờ tay ra đã bị Lăng Vi kéo cánh tay lại.

“A, cô.....” Sở Dụ bị đau, kêu lên một tiếng.

Lăng Dịch Sâm nhìn Sở Dụ mặt mày trắng bệch ở trên giường với ánh mắt khinh bỉ, hỏi Sở Phong: “Chú hài hước nè, chú đó là em trai chú hả? Hai người giống nhau quá, nhưng tính tình thì khác xa nha, hình như chú này sợ đau lắm thì phải.”

Ặc, Sở Phong nhìn Lăng Dịch Sâm, anh ta có thể nhìn ra vẻ khinh bỉ Sở Dụ trong ánh mắt của cậu. Sừng sốt một lúc rồi toét miệng cười. Không ngờ Sở Dụ lại bị một đứa nhóc cười nhạo.

Lắc đầu, Sở Phong nhún cười, nói: “Chú đó là anh của chú.” Có lẽ là vì có Viêm Bá Nghị với Lăng Vi ở đây, Sở Phong lại tràn đầy lòng tin, anh ta tin rằng Lăng Vi có thể chữa khỏi tay của Sở Dụ, hoàn toàn không để ý đến hình tượng bất cười.

Sau lần anh ta với Sở Dụ quyết liệt với nhau, đây cũng là lần đầu tiên anh ta nói Sở Dụ là anh trai của mình trước mặt người khác. Sở Dụ nằm trên giường kêu rên vì đau đớn, lúc nghe Sở Phong nói như thế thì im lặng hẳn. Nhớ lại khoảnh khắc trước khi phát nổ, anh ta nhìn thấy Sở Phong cố hết sức lôi anh ta vào trong vách tường, trái tim lạnh lẽo dần dần ấm lên.

“Chị Lăng, em có thể gọi chị như vậy không?” Sở Dụ trừng to mắt nhìn đáng vẻ lãnh nghệ của Lăng Vi khi chăm cứu cho ngón tay của anh ta, hỏi với giọng rất cung kính.

Lăng Vi gật đầu: “Được, cứ kêu tôi là chị Lăng đi. Tay của cậu, hôm qua bị nghiền qua phải không?” Lăng Vi thuận miệng hỏi, cô đã biết phải chữa cho tay phải của Sở Dụ như thế nào rồi. Nhưng, nhằm vào chuyện đầu thầu Cartier lần trước ấy mà, Lăng Vi muốn trả thù một chút, lúc tùy tiện động tay một chút, Sở Dụ đau đến nổi hộc mắt đỏ cả lên.

Anh ta tưởng đâu muốn tay phải linh hoạt trở lại thì phải làm như thế, lại không ngờ là Lăng Vi có ý định trả thù. Nếu nghĩ đến chuyện đó, anh ta chắc chắn sẽ không để cho Lăng Vi điều trị đâu.

Mộ Bạch đứng một bên xem, chỉ có hăm mộ không thôi. Thực ra anh ta rất muốn hỏi, Lăng Vi đã chích thuốc gì lên tay của Sở Dụ, vậy mà lại có thể nắn ngón tay của Sở Dụ, cho đến khi vang lên hai tiếng rắc rắc, kèm theo tiếng gào đau đớn của Sở Dụ, Lăng Vi mới thả lỏng tay Sở Dụ ra, khẽ thở ra một hơi: “Không sao rồi, trong vòng một tuần không được động đến tay phải, đợi vết thương lành lại, nếu không sẽ tàn phế thật đấy.”

“Vậy là xong rồi à?” Sở Phong hỏi.

Lăng Vi gật đầu: “Nếu không thì sao? Muốn tôi cưa tay cậu ta ra xong rồi gắn lại hả?”

Sở Phong vội lắc đầu, cúi người nói cảm ơn. Anh ta không ngờ Lăng Vi có thể chạy đến bệnh viện nhanh như thế, mỗi người đều có việc của riêng mình, trải qua chuyện hôm qua thì anh ta càng hiểu rõ đạo lý này hơn, cũng hiểu rõ đạo lý mọi chuyện đều phải dựa vào chính bản thân.

Xem ra chỉ là chuyện nhỏ thôi nha, Mộ Bạch cảm thấy không chỉ đơn giản như vậy, anh ta đi đến trước mặt Sở Dụ, vờn tay nhẹ nhàng sờ lên ngón tay của Sở Dụ, chỉ chạm nhẹ một cái liền cảm thấy cách chữa trị này hoàn toàn khác với cách của anh ta trước kia. Sở Dụ rút tay tránh đi, Mộ Bạch lại chạy đến sau lưng Lăng Vi, như một chú chó pug, cúi người hỏi: “Chị Lăng, chị có nhận đệ tử không? Em có thể báỉ chị làm sư phụ không ạ?”

Lúc này, Lăng Dịch Sâm vẫn luôn bị phốt lờ ở một bên chịu không nổi nữa rồi, cậu hươ hươ bàn tay nhỏ nói: “Không được, không được, mami không thể nhận đệ tử, cho dù nhận đệ tử cũng phải qua ải của con trước đã, trước mắt thì chú vẫn chưa qua ải đâu, tiếp tục cố gắng đi nhé.”

“Hả?” Mộ Bạch há hốc mồm, nhìn vào ánh mắt há hê của Lăng Dịch Sâm, ngây ra vài giây.

Lăng Vi cười khê, quay đầu lại nhìn Mộ Bạch, nói: “Sư đồ thì làm không thành rồi, tôi thấy trình độ học hiểu của cậu khá cao, tối nay tôi gửi mail cho cậu, cậu có thể xem xem, có một số là kinh nghiệm về các loại phẫu thuật do tôi tổng kết lại, hi vọng có thể giúp cho cậu.”

“Thật ả?” Mộ Bạch vui như nở hoa, chọc cho mọi người trong phòng đều nhìn anh ta với ánh mắt ghét bỏ, bắt mắt nhất chính là Lăng Dịch Sâm, bữa ngon còn chưa được ăn tới miệng đâu, sao có thể để chú Mộ Bạch được lợi chứ.

Cậu lập tức hét lớn: “Không được mà, con nói không được là không được. Mami, mẹ không nghe theo con thì con sẽ khóc cho mẹ xem, daddy cũng sẽ ghen đó.”

Sao thoải mái ác ma này lại lôi anh vào rồi, Viêm Bá Nghị vô cùng uất ức nhìn Lăng Vi. Quả thực thì lồng ngực của anh cũng không dễ chịu lắm, cứ cảm thấy bức bối, giống như là thờ không nổi vậy.

Mộ Bạch vừa nhìn thấy biểu cảm của Viêm Bá Nghị và Lăng Dịch Sâm, thì nụ cười trên mặt chợt xụ xuống ngay, vội nhiệt tình nói: “Đi thôi, đi thôi, chú mời khách ăn một bữa ngon nhé, Dịch Dịch muốn ăn món gì thì cứ gọi món đó.”

“Thật sao?” Lăng Dịch Sâm bán tín bán nghi nhìn vẻ mặt lầy lòng của Mộ Bạch, hưởng thụ vòng tay ầm áp của Viêm Bá Nghị, rồi lại liếc sang mami này giờ vẫn không nói gì, thế mới gật gù hài lòng.

Lăng Vi đang nghĩ đến chuyện khác, vốn không hề để ý Lăng Dịch Sâm nói gì với Mộ Bạch. Nói gì cũng không quan trọng, chắc chắn là đòi lợi ích rồi. Bữa ăn ngon, đồ ăn vặt, bao lì xì gì đó đều là thứ Lăng Dịch Sâm thích, những thứ này Mộ Bạch đều đồng ý hết, cô chỉ đang nghĩ, có cần gọi Từ Niệm

Niệm ra gặp mặt không, có một số chuyện cần phải bàn bạc.

“Mami, hoàn hồn lại nào, cục cưng muốn đi ăn cơm, cục cưng đói lắm rồi.” Lăng Dịch Sâm lại làm nũng.

Hết cách, người làm cha như Viêm Bá Nghi, chỉ có thể gật đầu tỏ ý tán thành thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Nạn Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.